DIDYMI CHALCENTERI

GRAMMATICI ALEXANDRINI

FRAGMENTA

QUAE SUPERSUNT OMNIA

collegit et disposuit

MAURICIUS SCHMIDT

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
MDCCCLIV

DIDYMI CHALCENTERI

GRAMMATICI ALEXANDRINI

FRAGMENTA

QUAE SUPERSUNT OMNIA

1836

DIDYMI CHALCENTERI

GRAMMATICI ALEXANDRINI

FRAGMENTA

QUAE SUPERSUNT OMNIA

COLLEGIT ET DISPOSUIT

MAURICIUS SCHMIDT

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLIV.

CAROLO GOETTLINGIO

FREDERICO GUILELMO SCHNEIDEWINO

PHILOLOGIS ILLUSTRIBUS

S.

PRAEFATIO.

Thomae Reinesii si aetatem tulissent supplementa quattuor librorum historicorum Graecorum G. I. Vossii, in quibus grammaticos etiam in ordinem a se receptos esse ipse scribit a. 1640 in epistula ad Gasparem Hofmannum p. 33, dudum, opinor, extitisset alter Carolus Muellerus, qui, ut Francisci Titzii in diatribo de Moschopulis p. 15 verba mea faciam, negotium nostrorum temporum genio dignum ad finem perduceret, ut Graecorum grammaticorum vetustiorum atque classicorum opera uno maiore corpore collecta probeque ordinata emitteret in lucem publicam, id quod ex parte molitum esse Fridericum Georgium Thryllitium compertum habemus e miscell. Lips. II p. 550 et C. A. Klotzii praef. ad Straton. epigr. p. 16. Atque esset profecto, quod eiusmodi corpus sibi gratularetur, si quis aut Friderici Osanni aemulus (vid. C. Suetonii Tranquilli de gramm. et rhett. lib. ed. Fr. Osannus p. v) grammaticorum, qui Alexandriae Romae Byzantii docuerunt, concinnare chronologiam, a Laurentio Lerschio in annall. Marburg. 1840 p. 118 suo iure desideratam, aut, quod Lobeckium in parergis ad Phrynichum p. 481 inchoare memini, eruditionis grammaticae rationem, qualis singulis deinceps temporibus inter Graecos obtinuit, e reliquiis percipere vellet.

Ut vero nunc comparata res est, neuter locus hac aetate pertractari poterit nisi ab eo, qui molestissimum illud grammaticorum reliquias colligendi componendique negotium ipse sibi imposuerit, inque singulos grammaticos ab ipsis principibus exorsus singulari scriptione commentatus fuerit ea usus diligentia, qua in componendis Polemonis Eratosthenis Zenodoti Aristophanis Aristarchi Cratetis Aristonici Apionis Herodiani Ori reliquiis usi sunt Prellerus Bernhardyus Duentzerus Ribbeckius Nauckius Lehrsius Wegenerus Friedlaenderus Ritschelius, et qua alii nostri saeculi viri doctissimi aliorum studia adumbrare conati sunt, quos inter Ottonem Schneiderum Meierum Osannum Schoemannum Graefenhanium Velsenium Langium Scrzeczkam Beccardum Gerhardum Radulfum Schmidtium nominasse satis habeo. Longum enim est omnes enumerare. Ac Ritschelius quidem sitne etiamnunc tenax consilii historiam graecae grammaticae perscribendi, quam moliri se in prolegg. ad Theodul. p. IX et in comment. de Oro § 1 significabat, haud satis scio, K. Lehrsium vero, quamvis enixe rogatum, ut grammaticorum componeret historiam, cui operi perficiendo neque exstitit ipso neque exstabit unquam, sive scientiae copiam sive acumen ingeniique dotes spectaveris, paratior alter, hoc ipsum negotium detrectasse, humerisque iuvenilibus impositum maluisse fando accepimus. Itaque hic locus cum etiamnunc philologorum studiis posset derelictus appellari — nam quam Graefenhanio debemus philologiae classicae historiam immaturiore partu in lucem esse editam iuxta cum aliis iudicamus — meorum quoque studiorum vestigia hunc premere tramitem iussi, professusque sum documentis nonnullis deinceps publice datis, commentationibus, inquam, de Seleuco Homerico de Philoxeno Alexandrino de Tryphone de Dionysio Thrace inscriptis. Atque eiusdemmodi exercitationum vi-

ces explet etiam *τὸ παρὸν βιβλίον* 'Didymi Chalcenteri quae supersunt' inscriptum, Aristarchi reliquiarum editionis quasi praecursor, de cuius consilio et compositione ut in hac praefationis parte paucis mihi exponendum sumam, his Friedlaenderi in praef. ad Ariston. p. VI effectum verbis est: — 'restat ut quis Didymi librum eodem modo restituat. Quod omitti potuisse, si quis nunc de Didymo scriberet, ut nuper factum est, id inter mirabilia referendum erit, quae in hoc genere his annis multa acciderunt.' Pace enim viri egregie docti dixerim, magis etiam mirum videri, quod omnino hucusque neglectus iacuit Didymus, grammaticorum, ut qui tanquam in confiniis Graecae Romanaeque grammaticae natus, facile gravissimus, quam quod, qui de Didymo vocabulorum interprete commentatus est, opera hominis ad Homerica studia pertinentia omisit. Erat nimirum via atque ordine procedendum. Itaque cum de commentariis Didymi, quibus scenicos poetas illustraverat, quaestio absolvi mihi non posse videretur, priusquam de lexicis comico tragicoque conditis inque Hesychium receptis constaret (vid. p. 272), neque quidquam excogitari absurdius potuisset, quam membra libri natura cohaerentia temere divellere, nempe ordiri a recensione Homerica, dein ad lexica aberrare, rursumque cursum relictum iterare, primum *λέξεις*, deinde commentarios, tertio capite opuscula grammatica, quarto miscellanea absolvi, quinto denique incertae sedis fragmenta comprehendi. Neque secundo capite constanter cum paragraphorum ordinem tenui, cui p. 11—13 librorum conspectus adstringendus erat, sed paululum mihi immutandum sumpsi. Scholiis enim in Iliadem Venetis Didymi *διορθωτικά* contineri indice illo singulis rhapsodiis subscripto certiores fimus, at carent subscriptionibus his scholia in Odysseam Harleiana et Mediolanensia: itaque ex his excerptas Di-

dymi διορθωτικῶν particulas post commentariorum Homericorum reliquias demum exhibui, quippe quae certa testimoniorum fide niterentur. Homericae recensioni poteram equidem Hesiodea, Pindaricis hypomnematis Bacchylidea, Sophocleis Euripideisque exercitationibus commentaria Achaei Ionisque fabulas illustrantia, Aristophaneis studiis animadversiones ad reliquos socci poetas conscriptas subiungere, sed tamen alteram rationem amplioribus operibus excussis a p. 299 usque ad p. 310 breviter de commentariis arctioris ambitus in poetas quos dicunt minores disserendi vel ideo praeoptandam duxi, ne quae de Didymo scenicorum poetarum interprete scholiorumque principali fonte disputanda mihi essent p. 261—299 male discerpere cogerer. Ad illustrationem fragmentorum quod attinet parcum me plerumque interpretem fuisse confiteor, ut explicandi rationem istam, quam indoctam et puerilem increpat Bernhardyus in Eratosthenicis p. v, quoad fieri posset, caverem; haud negaverim tamen, quod factum nollem, caeca quadam uberius exspatiandi libidine aliquotiens me huc illuc devium abreptum liberius evagatum esse. Sed quae Homericae Pindaricaeque recensionum supersunt reliquiae eas fere indotatas dimisi. Huc enim Aristarchea compositurus brevi tempore vela retrorsum dabo. Denique quod Didymi opuscula illa a Francisco Rittero auctori sua restituta Coloniaeque a. 1845 edita (cf. Alois. Capellmann. in annall. Marburg. 1846 Nr. 58) dedignatus sim, non vereor equidem ne in vituperationem incurram prudentiorum hominum, qui spero fore ut consensu suo comprobent argumenta, quibus ad refutanda Ritteri somnia passim usus sum, cf. p. 92. 272. 275. 327. 333.

Ceterum quid me impulerit, ut prae ceteris grammaticis hac ipsa aetate, quae Apollonium Dyscolum eiusque filium Herodianum potissimum in deliciis habere videatur,

Didymum mihi edendum elegerim, respondebit sciscitantibus Fredericus Ritschelius in corollario ad ipsius librum de bibliothecis Alexandrinis deque Pisistrati studiis Homericis Bonnae 1840 edito p. 25: 'Non potest obscurum esse immane quantum in hac parte grammaticae' (literarum dicit historiam), 'quae ad describenda disponenda iudicanda literarum monumenta spectat, veteres illos Alexandrinos praestitisse, sed multo etiam tenuiorem horem studiorum memoriam per insecuta saecula Byzantinorumque barbariem ad posteritatem esse propagatam, quam eorum, quibus ipsa τέχνη γραμματική perficiebatur. Qui locus speramus fore ut dedita opera (dignus est enim) hac aetate pertractetur.' Verum enim vero ne hanc quidem quamvis tenuem studiorum memoriam, absque Didymo fuisset, ad nos propagari potuisse, quicunque viri laboriosissimi merita aequa lance perpenderit, profecto non ibit infitias. Didymi enim ore loquuntur quotquot evolvimus lexica glossarumve congeries, quotquot manu versamus scholiorum lectissimorum collectiones, Didymi est, quod Philochori Timaei Polemonis Mnaseae aliorumque haud indignorum lectione scriptorum opera quadamtenus possunt restitui, Didymum tacite expilatum esse ab Herodiano Athenaeo Plutarcho Plinio vidimus. I nunc et laude sua dignum esse virum nega!

Superest ut pauca quaedam, quae in emendandis plagulis diligentiam et aciem oculorum fugerunt, corrigantur, e. c. p. 110, 32 scripseram conicias pro eo, quod nunc legitur cias, p. 184 pro *Κύπρα* exarandum erat *Κυπάρα*, p. 289 l. ult. *Ἀλκμᾶνι*, p. 319 s. f. haud pro hand exprimi debebat. Denique suis locis haec inseras additamenta: p. 7, 3 Agatharchides Cinnaei (*Κινέου*) *θρεπτός* Phot. bibl. 213, Persaeus Zenonis alumnus Suida teste, 'Ganymedes nutricius' schol. Vratisl. Lucan. Phar-

sal. X 519. — p. 81, 14 cf. L. Preller. Griech. Mythol. I p. 471. — p. 186, 12 leg. 254 pro 275. — p. 221, 8 possis etiam Arbio coll. Steph. Byz. 111, 9. — p. 224, 25 Sic *Ἄραϑϑος* et *Ἄραχϑος* pronunciasse veteres docent I. N. Oekonomides et L. Rossius in 'Alte Lokrische Inschrift' Lips. 1854. 8° p. 39. — p. 291, 11 de permutatione nominum *Ἀπολλώνιος* et *Ἡλιόδωρος* egit etiam Muellerus ad Lycophr. v. 208. — p. 305, 2 confundi *Ἴωνα* et *Ἰώβᾳ* monuit Iungermannus ad Polluc. V 88. — p. 340 De more *ωι* pro *ω* scribendi haud reiectaneo cf. L. Ahrens. ap. A. Kuhn. in Zeitschr. f. vergl. Sprachk. III 2 p. 82 sqq. — p. 387. Adde Aeschyl. Ag. 415 ed. Franz. *στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα κτέ.* — Fragmentis dubiis accedat et. Gud. s. v. *βελόνη*.

Scribebam Olsnae XI ante calend. Octobr. a. MDCCCLIV.

M. Terentio Varroni, quem nuncupare Romanum polyhistorem possumus, quantum litterae debeant, ut accuratius perspici iudicarique possit, haud in ultimis laudum est Frederici Ritschelii, qui, cum rarissimas pariter atque pretiosissimas schedas '**Collectanea inedita per T. Philipps Bar!**' inscriptas feliciter nactus esset, primus hoc reperto litterario in Museo Rhenano VI p. 481 sqq. ita usus est, ut plurimis librorum Varronianorum inscriptionibus e tenebris in lucem vocatis fragmenta haud pauca diutius domo exulantia in veterem quasi sedem remigrare iuberet. Sed in adumbranda imagine Alexandrini, Varronis fere aequalis, quo nemo plura scripsit, grammatici, a Rufino his verbis merita laude exaggerati: '*Graeci Ebalterum* (h. e. Chalcenterum) *miris efferunt laudibus, quod tantos libros composuerit, quantos quivis nostrum alienos sua manu describere non potest,*' Didymi, inquam, Chalcenteri Alexandrini, nemo dum quod sciam inventus est qui periculum ingrederetur. Si qui vero in transcursu grammatici laboriosissimi imaginem delinearent, quod post Ritteri Wolffii aliorumque conatus nuperrime Theodorus Beccardus in diss. de scholl. in Hom. Il. Venet. (A) p. 26—35 aggressus est, ii sulcos potius in pulvere duxisse quam doctrinam Didymi in solem atque pulverem protraxisse putandi sunt. Itaque cum ego nullus dubitarem, quin operae pretium essem facturus, si, quae Didymus Alexandrinae eruditionis horrea constituit, quasi cum pulvisculo auferrem, Didymi quae supersunt omnia collegi, disposuique ita, ut in commentatione quadripartiti opusculi prima lexicographum, secunda criticum et scriptorum interpretem, tertia grammaticum, quarta denique historicum adumbrarem.

Suidas igitur vol. I p. 1330 de grammaticis, qui Didymi nomine innotuerunt, haec tradit: *Δίδυμος Διδύμου ταριχοπώλου*[1]) *Ἀριστάρχειος*[2]) *Ἀλεξανδρεύς, γεγονὼς ἐπ' Ἀντωνίου*[3]) *καὶ Κικέρωνος καὶ ἕως Αὐγούστου, Χαλκέντερος κληθεὶς*[4]) *διὰ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονήν. φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ ͵γφ' βιβλία.* Eadem fere refert Hesych. Miles. §. 19 vol. IV p. 161 ed. Mueller: *Δίδυμος ὁ Ἀλεξανδρεὺς διὰ τὴν πρὸς*[5]) *τὰ βιβλία ἐπιμονὴν Χαλκέντερος ἐπεκλήθη. φασὶ δὲ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ τριςχίλια πεντακόσια βιβλία*: neque dissentit Eudocia p. 133, nisi quod nominum sui aevi propriorum exitu, qualia sunt *Μοσχόπουλος Ἀργυρόπουλος Ξανθόπουλος Ἁρμενόπουλος* decepta, *ταριχοπούλου υἱόν* appellat, verbaque *καὶ ἕως Αὐγούστου* omisit. Pergit Suidas: *Δίδυμος νέος Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, ἔγραψε πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας*[6]) *καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα*: cui adstipulatur Macrembolitissa, recisis tamen ultimis verbis *πλεῖστα καὶ ἄριστα*, additisque *καὶ αὐτός* post *Ἀλεξανδρεύς* et *καί* post *ὅς*. In his turbata esse multa nemo non videt, quae facilius in ordinem suum adducerentur, nisi iunioris Didymi obliterata fere memoria esset. Nullum enim equidem, qui eius testimonio usus sit, scriptorem novi praeter et. Gud. 81, 43: *ἀρτηρία· Δίδυμος ὁ νεώτερός φησι ἰατρῶν παῖδες φλέβα αἵματος, ἀρτηρίαν δὲ πνεύματος ἀγγεῖον.* Cf. comment. meam de Didym. voc. interp. I Olsn. 1851 p. 12. Hoc video, sine impedimento locum lectum iri, hunc in modum si scriptus esset: *Δίδυμος, Διδύμου — ἐπιμονὴν (φασὶ γὰρ αὐτὸν συγγεγραφέναι ὑπὲρ τὰ ͵γφ' βιβλία)· ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψεν . . . . πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα*

1) *Κωμῳδούμενοι* salsamentorum venditores fuerunt Chaerephilus Euthynes Phidippus. De salsamentis Alexandrinis conf. Athen. III p. 87. Poll. VII, 27.

2) E *ἀριστόχειρ*.

3) BE edd. ante Kuster. *Ἀντωνίνου*, deinde *Νικέρωνος*.

4) E *ἐπικληθείς*.

5) Sic. De confus. *πρός* et *περί* vid. Bast. comm. palaeogr. p. 838.

6) cod. Paris. ap. Brequingy p. 16 *γεωγραφίας*.

πλεῖστα καὶ ἄριστα. Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεὺς καὶ αὐτὸς γραμματικός [γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε΄] cuius mutationis caussam ac rationem reddidi in comment. tertia p. 1. 2. Tertium etiam et quartum Didymum Suidas novit: *Δίδυμος ὁ Κλαύδιος χρηματίσας γραμματικός. περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν Θουκυδίδῃ. περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα τινά* (h. v. defit Eudoc.) *Δίδυμος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου γραμματικός, ὃς διέτριψε παρὰ Νέρωνι καὶ ἐχρηματίσατο·* (?) *μουσικός τ' ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος.* Hunc Suidae ordinem quod invertit Eudocia: *ὁ τρίτος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου ἐπὶ Νέρωνος οὐ μόνον γραμματικός, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸ ἄκρον μουσικὸς καὶ πρὸς μέλη λίαν ἐπιτήδειος. ὁ τέταρτος ὁ καὶ Κλαύδιος ὀνομαζόμενος — Ἡρακλέωνος καὶ ἄλλα*, habet, quo se commendet. Non possumus enim in eo non offendere, quod Didymus Heraclidis filius sine libris dimittitur, neque tamen hic tamquam ex formula additur *βιβλία δὲ οὐκ εἶχε.* Quae cum ita sint, verosimile est unum hominem verbis *ὁ τέταρτος* interiectis, in duo quasi corpora divulsum, neque Didymum, cui Claudio fuit cognomen, a Tiberio Claudio Caesare vel Nerone Claudio acceptum, ab Heraclidis filio distinguendum esse. Quod eo confirmatius erit, quo cui probabilior videbitur mea qualiscunque coniectura, pro *ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλέωνος* scribendum esse *ἐπιτομὴν τῶν Ἡρα^{κλ'δ} λεσχ*, quam primus proposui in comment. IV, 2 p. 13. Heraclidis enim leschas si quis, ut mea fert opinio, breviavit Didymus, non poterat alius esse nisi Heraclide natus, Chalcenteri amantissimo. — Agmen cognominum grammaticorum apud Suidam claudit, quem Eudocia nescit: *Δίδυμος Ἀλεξανδρεύς, γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε΄.* Hic fortasse accipiendus est qui supra *ὁ νέος* (*ὁ νεώτερος*) audit et scripsisse dicitur *περὶ γεωγραφίας*, pro quo facilis erit restitutio *γεωργίας.* [*ἢ γεωργικά.*] De eo cf. Hecker Gesch. der Heilkund. II p. 255. C. G. Kuehn. additam. ad elench. med. vett. a Io. A. Fabricio in bibl. Gr. Vol. XIII p. 17—456 exhibitum no. XIII (1827) p. 5—6. Henschelius medicorum, qui Vratislaviae ad Via-

drum artem exercent, historiae artis inter coaevos facile peritissimus, de hoc ipso Didymo consultus haec mihi, qua est humanitate, rescripsit: '*Der Alexandriner Arzt gen. Numens gehört zu den späten landwirthschaftlichen Schriftstellern (des Romano-Graecismus), die ich zum Unterschiede von der vorchristlichen Alexandrinischen Zeit der Metalexandrinischen Epoche zuweise, die noch nicht ganz arm ist an Capacitäten, wie eben dieser, der vermuthlich ins IV. Jahrhundert fällt. Er hat ein Werk in acht Büchern geschrieben und daher Octatomus genannt: ob blos medizinischen oder zugleich naturwissenschaftlichen Inhalts wissen wir nicht; das von Aetius und Trallian von ihm citirte. ist blos medizinisch. Auf die Beantwortung dieser Frage müsste die andre gegründet werden, ob der betreffende Didymos von dem in den Geopon. öfters citirten, und dann weiter wiederum von dem gleichnamigen bei Suidas verschieden sei. Im IV. Jahrhundert war aber kaum mehr eine Trennung zwischen medizinischer und landwirthschaftlich-medizinischer Literatur vorhanden. Was Aetius von dem Einen oder Andern anführt, ist medizinisch und enthält den aberglänbischen Rath, einen Epileptischen dadurch aus dem Anfall zu erwecken, dass man das Blut der grossen Zehe ihm auf die Lippen streicht. Die bekannten Stellen bei Alex. Trallianus beziehen sich nach Hecker nur auf minder wichtige Gegenstände. Der in den Geoponicis Citirte beschreibt L. XIX c. 7 die Halsentzündung der Schweine und ebendas. L. XVI c. 22 die Hautübel der Kameele, könnte daher wohl derselbe mit dem in den Hippiatr. Citirten sein, wenn nicht alle diese Didymi, wie ich fast glauben möchte, Eine Person wären, die zugleich, wie im IV. Jahrhundert nicht selten, Arzt, Thierarzt, medizinischer und öconomischer Naturforscher und Landwirth war. Wie bei den aus Kühn entlehnten Stellen erhellt, behandelt auch der in den Geopon. Erwähnte medizinische sowohl als öconomisch-naturhistorische Gegenstände. Auf welchen Grund hin nun aber Kühn den Geopon. X c. 87 Citirten und den Verfasser von Georg. libb. XV wiederum von eben diesem unterscheidet, weiss ich nicht.*' Haec hactenus.

Aetatem Didymi Chalcenteri Suidas l. l. his circumscripsit finibus *γεγονὼς ἐπ' Ἀντωνίου καὶ Κικέρωνος καὶ*

ἕως Αὐγούστου. Sed forte fortuna accidit, ut praeter hunc locum tribus aliis nostri commemorandi occasionem arriperet ad computandas temporum rationes utilioribus. I, 1 p. 582 *Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου — Διδύμου τοῦ μεγάλου θρεπτός.* I, 2 p. 879 *Ἡρακλείδης Ποντικός, ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς Πόντου, γραμματικός, ὅστις Διδύμῳ τῷ πάνυ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων ἐφοίτησεν κτέ.* I, 2 p. 998 *Ἰόβας, Λιβύης καὶ Μαυρουσίας βασιλεύς — συνήκμαζε δ' αὐτῷ Δίδυμος ὁ χαλκέντερος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ.* Ac Ciceroni cum supparem vixisse ut pro certo sumas facile eo induci possis, quod Ammiani Marcellini testimonio constat parturivisse eum aut, ut Plinii verbis utar, abortus fecisse adversus Ciceronis de republica libros, XXII, 16, 16: '*Inter quos eminuit Didymus multiplicis scientiae copia memorabilis, qui in illis VI libris in quibus nonnumquam imperfecte Tullium reprehendit sillographos imitatus scriptores maledicos iudicio doctorum aurium incusatur, ut immania frementem leonem putredulis vocibus*[1]) *catulus longius circumlatrans.*' Suidas s. v. *Τράγκυλλος — περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας. ἀντιλέγει δὲ τῷ Διδύμῳ.* Atqui Ciceronis de republica libros sex c. a. u. DCC compositos[2]) si fieri potuisse damus ut Didymus grammaticus recens emissos exagitaret, vereor ne Heraclides Ponticus, quem Suidas testis est et Alexandriae Didymum audivisse et imperatore Nerone Romae scholae praefuisse, ad incredibiles neque homini concessos annos pervenisse videatur. Neque vero Phlego nec Lucianus Heraclidem inter longaevos retulit. Accedit, quod ex Ammiani verbis grammaticum nostrum cum catulo comparantis minime efficitur, ut adulescentulus grammaticus in aetatem oratoris senescentis inciderit: denique plus quam viginti annis ante Cicero e vita decessit, quam Didymus aliquo numero esse coepisset. Eodem enim tempore hic et Iuba Mauritaniae rex fuerunt ipso Suida auctore, quamquam huius aetati illum successisse inde pa-

1) Post v. 'vocibus' sunt qui v: 'canus' inserant, Lindenbrog.: vanus.

2) Cf. ep. ad Q. fr. II 14 III 5 A. Mai praef. p. XXIII ed. Moser.

tet, quod, cum multa adversus eum scripsisse dicatur, eius quasi vestigia legisse videtur, ut haud sciam an proxime a vero sit afuturus, qui decem fere annorum inter eos discrimen esse statuerit. Itaque, quum Iubae natales incidant in a. u. 703, Didymum a. u. 713 natum esse efficitur, quod cum Suidae verbis ἐπὶ Κικέρωνος quam possit egregie conciliari quivis intelleget, qui quae de vocabuli γεγονώς apud Suidam usu observavit Ritschel. in libro Alex. Biblioth. p. 79 meminerit. Spondeo a. u. 712 (41 a. Ch.), quo Cicero luce privatus est, Didymum in lucem esse editum, h. e. novem annos post Iubam natum. Quinquagenarium igitur si nono post Chr. anno vicenarius audivit Ponticus Heraclides, hic C. Caesare Caligula Augusto II Cos. AC 39 quinquagesimum, AC 54 regno ad Neronem redeunte annum agebat sexagesimum sextum. Neque his temporum notationibus indicia reliqua non respondent: primum Claudius Didymus, qui apud Neronem vixit Heraclidis filius, tum Heraclidi cum Anterote sive Apollonio Archibii (Archebuli), Apionis discipulo, sub imperatore Claudio susceptae inimicitiae, deinde Apio Plistonices, Didymi θρεπτός, Tiberio, C. Caesare, Claudio imperatoribus tota circulatus Graecia, successor Theonis grammatici, aequalis vero Dionysii Halicarnassensis, quarto Trypho, Ammonii filius, nostri discipulus[1]), γεγονὼς κατὰ τοὺς Αὐγούστου χρόνους καὶ πρότερον, quinto Aristonicus[2]) Strabonis aequalis in libris suis περὶ σημείων compositis Didymi de diorthosi Homeri Aristarchea opere saepissime usus (citat eum Θ 535. Ο 86), denique Theo, nisi coniectura fallit, Didymi in lexicis condendis tragico comicoque operis consors[3]), Apionis in Museo Alexandrino antecessor. Atque de Apionis et nostri coniunctione ne in erro-

1) Vid. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 341. — Velsen. de Tryphon. p. 2.

2) Lehrs. l. l. p. 5. Mützell. de emend. Theog. Hesiod. p. 288. Bernhardy Grundr. der gr. Liter. Gesch. II p. 114. Th. Beccard. de scholl. Venet. p. 11—26. Wold. Ribbeck. de Zenod. quaest. p. 13. qui non debebat Bernhardyum castigare.

3) Cf. nostram de λεξ. κωμ. commentat. s. f.

rem inducamur providendum est. Neque enim ille μαθητής vel γνώριμος erat Chalcentori, sed distinctius audit θρεπτός, alumnus, uti Epaphroditum Archiae grammatici θρεπτόν appellat Suidas. Quae vero vocabuli θρεπτός ad ius pertinentis sit significatio docebit Plinius ep. ad Traian. 71 (Ritterh. 66), per quam iudicium quaerit imperatoris 'super iis, qui liberi nati fuerunt expositi deinde a quibusdam sublati in servitute educati.' Cf. Iac. Gothofr. ad tit. Theod. Cod. de infant. expos. (5, 7) de his qui sanguinol. emptos vel nutriendos acc. (5, 8) Fabrett. Inscr. p. 549—551. Valcken. Ammon. animadv. p. 172 sq. I. B. de Staud (praes. F. Gottl. Struvio) de iure alumnorum Ien. 1716. Zimmern Geschichte des röm. Privatr. §. 142 (§. 182). Erat igitur Apio in eadem condicione, qua C. Melissus Spoleti natus, ingenuus, sed ob discordiam parentum expositus, qui cura et industria educatoris sui altiora studia percepit ac Maecenati pro grammatico muneri datus est, teste Sueton. de ill. gramm. §. 21. Quodsi educator Apionis expositi Didymus erat, fieri poterat ut hic iuvenis infantem tolleret. Itaquo Apio si Claudio imperium tenente fere sexagenarius mortuus est, inclaruit fortasse annum agens quintum et vigesimum Tiberio ad regnum perveniente, ut c. a. u. 742 a Didymo tricenario sublatus sit. — Scriptores librorum foecundissimos enumerat Ritschl. l. l. p. 560. E Graecis Alexandrum Milesium polyhistorem Suidas atque Eudocia p. 62 referunt plures numero scripsisse libros, quam sive veritatis superlationem sive sermonis exsuperantiam convincit, quod, qui ante hos decem annos de Alexandri vita scriptisque breviculam scripsit commentationem, Iosephus Rauch. (Heidelb. 1843. 8°) plusquam XXVI librorum inscriptiones reperire non potuit. Quingentos vero et tria milia[1]) librorum noster composuit, fidem faciente Athenaeo IV p. 139 C; supra quam Athenaeus affirmat numerum fert Suidas Δίδυμος. Χαλκέντερος. Eudocia ll. cc. Quattuor denique milia

1) Ex A. Mai Class. auct. T. V p. 128 Gregorium quendam cognovimus, Graecis studiis valde deditum, qui 3000 libros de Graecis historiis edidit.

eum perfecisse Seneca auctor est in epist. LXXXVIII. Qua in computatione per se patet non opera absoluta sed singula volumina comprehensa esse. Ritschl. Alex. Bibl. p. 133 sq. Simul ex eadem librorum foecunditate facilem explicatum habet Athenaei narratio IV p. 139 C et Quintiliani I, 8, 19, accidisse per oblivionem Didymo, ob id ipsum a Demetrio Troezenio *βιβλιολάθας* appellato, ut cum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam contineret[1]).

Honoratissima vero multiplicis eius doctrinae mentio, qui ab adsiduitate et perpessione laboris, ut Lipsii verbis utar, *χαλκέντερος*, ferreis visceribus (Sitzefleisch), et ὁ *πονηρός* (Fabric. Bibl. Gr. II p. 455) dicebatur, exstat ap. Ammian. Marcell. XXII, 16, 16: 'Inter quos Chalcenterus eminuit Didymus multiplicis scientiae copia memorabilis.' Macrob. Saturn. V, 18 (p. 548 Zeun.): 'grammaticorum facile eruditissimus' V, 22 p. 576 Z: 'grammaticorum omnium quique sint quique fuerint instructissimus.' Hieronymum et Rufinum Didymi laudatores disputantes supra exaudivimus, iteratos ab Isidoro Hispalensi episcopo in Orig. VI c. 7 vol. III p. 193 Lindem., q. l. cod. Arev. Chalceniterus, Gudd. 2, 3 pr. va: Calciterus, Goth. v. I. Cassiterius exhibet pro eo quod legebatur: Caliterus.

Verum tamen quod plerumque evenire solet, ut meritissimis quibusque hominibus malignissimi non desint obtrectatores, idem Didymus quoque expertus est, cuius gloriam diurna nocturnaque circa literas industria partam exagitatorum invidia Timaeorumque malignitas et torvis oculis intueretur et mordaci dente circumroderet. Quod quidem e Suid. II 70[2]) *Ἡρακλείδης Ποντικός* dilucidius etiam pateret, nisi hic ipse locus pro dolor foedissimis vulneribus putreret, quibus diversis rationibus mederi conati sunt Westermannus in biogr. gr. min. p. 369 Meinekius anall.

1) Cf. Comment. Didym. IV, 1 p. 8. Olsn. 1852.

2) Hunc locum fugiente oculo inspexisse videtur Wower Polymath. XI §. 21.

Alex. p. 378 Bergkius diar. antiq. Marburg. a. 1845 p. 125. At, quidquid attigeris, ulcus est. Hoc unum Meinekio cum Bergkio convenit, quod docti illius, qui Didymum lacessiuit, grammatici nomen, quale quidem Suidas l. c. exhibet, uterque tutatur. Ceterum Bergkius Meinekio etiam ulterius progreditur. Hic enim dum formam nominis Ἄπεϱος adiecto Boeckh. C. I. n. 1099 a vanis quibusdam dubitationibus vindicasse satis habet, aliunde se nihil quidquam de Apro grammatico, Aristarchi discipulo, compertum habere ingenue confitetur: ille verbosa quadam argumentatione, alienissima componendo, quasi quadam inenodabili rationum improbabilium plaga se irretit, sperans scilicet, nulli non sese persuasurum, Aprum vel Asperum intellegendum esse Claudii Neronisque aequalem (O. Jahn. prol. Pers. p. CXLV) Aristarcheam quidem disciplinam professum, liberiore tamen iudicio usum, quam qui, ut aiunt, 'ullius addictus iurare in verba magistri' vellet. Hunc igitur Didymo fasces submittere noluisse, sed maledictis quasi ad pugnam quandam in literarum arena dirimendam provocasse. Ab his generi socerique doctissimorum sententiis discedens Westermannus probabilius statuit e Suidae mss. librorum vestigiis (*Ἄπεϱως ABE ἄπεϱ ως* V*), e nomine illo Bernhardyo iure suspecto vix aliud quidquam elici posse, quam *Ἀντέϱωτος*[1]) coll. Suid. s. u. *Ἀντέϱως ὁ καὶ Ἀπολλώνιος*. Ac profecto, si accuratius etiam hoc perpenderis, quod Suid. addit, Anterotem illum Heraclidi Pontico supparem vixisse, non possumus non in suspicionem eam incidere, consilio id factum esse. Neque enim, quod Apionis asseclam, quo nomine Suidas Anterotem perstringit, adeo inflatum insolentemque hominem fuisse audimus, ut ex sugillando exagitandoque voluptatem caperet spectatosque in literis viros, qualis quidem apprime fuit Didymus, naso suspenderet adunco, — ne illud quidem, inquam, habet, in quo magnopere offendas. Itaque eo inclinat iudicium, ut Westermanni coniecturam fere palma-

1) De nomine *Ἀντέϱως* cf. Edm. Barker epist. crit. Arcad. adnex. p. 212—214.

riam habeam, donec meliora edoctus fuero. Restat scrupulus verbum illud καταφανείς in Suid. l. c., quod vix sanum est. Bergkius καταχανών vel κακοφρονῶν proposuit. At si quid video, alia quaedam sententia Suidae verbis exprimebatur. Suspicor scriptum fuisse καὶ ἀφανισθ h. e. κακῶς ἀφανισθέντος (ἀφανοῦς, ἀφάντου γενομένου) 'turpiter de gradu deiecto,' nisi mavis καταγωνισθέντος coll. schol. Ap. Rh. I 1165. In hunc igitur invectus Heraclides, tum ut praeceptoris famam ab obtrectatore defenderet, tum ut malevoli adversarii simulatam doctrinam parum validis pedibus incedentem supplantaret, obscuros illos λεσχῶν libros famigeratissimos, rerum arduarum plenos composuit, de quibus quod sciam omnia veterum testimonia collegit Meinekius anall. Alex. p. 378. Qui libri, cum pleni fuerint ἱστοριῶν ἀτρίπτων καὶ ξένων, non absone fortasse conieceris Anterotem imprimis contra Didymi ξένην ἱστορίαν, cuius Georgius Syncellus meminit p. 161 D 162 A = p. 305, 1 306, 2 ed. Bonn. linguae protervitatem exercuisse. In aliam sententiam discedit Bergkius l. c. qui Aemilii Asperi (de quo v. Ferd. Hauthal. in Mus. Rh. 1847 V p. 521) in Vergilium commentarios ab Heraclide impugnatos esse statuit: coll. Laur. Lyd. de magg. I 7 (Verg. Aen. VII 169) et. Gud. p. 297, 50 Κάνωβος (Serv. in Verg. Aen. XI 263 Georg. IV 287). — De Aspero hoc cfr. Em. Teuberi diss. de Mauri Servi Honorati comm. part. I p. 45 sq. Vrat. 1843. Idem Heraclides filio suo in praeceptoris honorem Didymi nomen imposuisse videtur e coniectura Bernhardyi haut improbabili. vid. Grundr. der Griech. Liter. Gesch. II 1043. Bergkius omnia miscet.

Eiusdem quo Didymus temporis etiam Iuba rex fuit litteratissimus, quocum nuperrime studio atque industria A. Goerlitzi Vratislaviensis artiorem familiaritatem contraximus (diss. inaug. de Iubae regis Mauritaniae vita et scriptis 1848), qui vellem integram fragmentorum collectionem nobis non invidisset. Huic aemulatum esse Didymum Suidas auctor est s. v. Ἰόβας: συνήκμαζε δ' αὐτῷ Δίδυμος ὁ καὶ πολλὰ γράψας κατ' αὐτοῦ. Qua in re satis mirari

nequeo Goerlitzium l. c. p. 15 Suidae ut diffidat fere, quam ut fidem habeat, propensiorem esse. Extemplo enim mihi cum hunc in locum incidissem primum in mentem venerunt utriusque libri *περὶ φθορᾶς λέξεως*, deinde conclamatus Athenaei XIV 634 E locus, ubi, ni fallor, probabili coniectura pro *ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεσι* restitui *ἐν ταῖς πρὸς Ἰώβαν ἀντεξηγήσεσι* in Schneidewini Philolog. VII, fasc. 4 p. 750; denique non me fugit, quotiens praeterea Iubae libri *θεατρικῆς ἱστορίας*, *ὁμοιότητες* (Müller histor. Gr. III p. 481 fr. 73—91), ac si quas grammaticae Latinae partes Afer iste Varro tractavit, Didymo ansam praebere potuissent, ut adversarii partes ageret. Certe Iuba Hesychii scholiorumque Aristophaneorum haud scio an uni Didymo debeatur. Itaque missam facio Sevini sententiam qui in Memoir. de l'Acad. des inscr. vol. IV p. 463 coniecit, Didymum in operibus, quae ad historiam naturalem pertinerent, Iubae multa opposuisse et Plinio ea suppeditasse, quae hic parum fide digna a Iuba tradita commemoraret, missam etiam Vossii opinionem, qui historica ea fuisse suspicatur, quae contra Iubam scripsisse dicatur. Goerlitzium in errorem induxit hoc, quod Didymi fragmenta (nimirum praeter Didymi opuscula a Fr. Rittero edita Colon. 1845 et Lehrsii commentationem de Aristarcho I c. 2 §. 1 nihil cognitum habebat) Iubae fragmentis nihil contrarium continere sibi persuasit.

Atque haec de adversariis nostri dicta sufficiant. — Quos ad annos idem vitam produxerit, ubique supremum diem obierit, non constat.

Iam vero, antequam de voluminibus a Didymo compositis speciatim dicam, conspectum librorum titulorumque praefigam, ad eum ordinem dispositum, quem ipse, in quantum potuit, in fragmentis tractandis secutus sum.

I. *Λέξεις.*

1) *Περὶ διεφθορυΐας λέξεως.*
2) *Περὶ ἀπορουμένης λέξεως.*
3) *Λέξις τροπική.*
4) *Λέξεις Ἱπποκράτους.*

5) *Λέξις κωμική.*
6) *Λέξις τραγική* sive *λέξις τραγῳδουμένη.*

II. Commentarii poetarumque recensiones.

1) *Περὶ τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως.*
   a. *Ἰλιάδος.*
   b. *Ὀδυσσείας.*
2) *Ὑπομνήματα εἰς Ἰλιάδα.*
3) *Ὑπομνήματα εἰς Ὀδύσσειαν.*
4) *Ὑπόμνημα εἰς Ἡσίοδον.*
5) *Ὑπόμνημα εἰς Πίνδαρον.*
6) *Ὑπόμνημα Βακχυλίδου ἐπινικίων.*
7) *Ὑπόμνημα εἰς Αἰσχύλον.* (?)
8) *Ὑπόμνημα εἰς Σοφοκλέα.*
9) *Ὑπόμνημα εἰς Εὐριπίδην.*
10) *Ὑπόμνημα εἰς Ἴωνα.*
11) *Αἱ πρὸς Ἰώβαν ἀντεξηγήσεις.*
12) *Ὑπομνήματα εἰς Κρατῖνον.*
13) *Ὑπομνήματα εἰς Εὔπολιν.*
14) *Ὑπομνήματα εἰς Ἀριστοφάνη.*
15) *Ὑπομνήματα εἰς Μένανδρον.*
16) *Φρυνίχου Κρόνου ἐξηγητικόν.*
17) *Ἀχαιοῦ ἐξηγητικόν.* (?)
18) *Ῥητορικὰ ὑπομνήματα.*
19) *Ὑπομνήματα εἰς Δημοσθένην.*
   a. *Φιλιππικῶν.*
   b. *ὑπὲρ Κτησιφῶντος.*
   c. *κατ' Αἰσχίνου.*
   d. *κατὰ Μειδίου.*
   e. *κατ' Ἀριστοκράτους.*
   f. *κατ' Ἀριστογείτονος.*
   g. *πρὸς Τιμόθεον.*
   h. *πρὸς Νικόστρατον.*
   i. *πρὸς Εὐβουλίδην.*
   k. *κατὰ Νεαίρας.*
   l. *περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου.*
   m. *κατ' Ὀνήτορος.*
20) *Ὑπομνήματα εἰς Αἰσχίνην.*
    κατὰ Κτησιφῶντος.

21) Ὑπόμνημα εἰς Ὑπερείδην.
   a. κατὰ Δημάδου.
   b. πρὸς Ἀπελλαῖον.
22) Ὑπόμνημα εἰς Ἰσαῖον.
23) Ὑπόμνημα εἰς Ἰσοκράτην. (?)
24) Ὑπόμνημα εἰς Δείναρχον. (?)
25) Περὶ τοῦ δεκατεῦσαι βιβλίον.
26) Περὶ Ἀντιφῶντος. (?)
27) Θουκυδίδου βίος.

III. Opuscula grammatica.
1) Περὶ ὀρθογραφίας.
2) Περὶ παθῶν.
3) De latinitate sive περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀναλογίας.
4) Πιθανά.
[5) Περὶ γεωγραφίας. (??)
   a. περὶ Καβασσοῦ βιβλίον.
   b. δήμων ἀναγραφή.].

IV. Opuscula historiam fabularem, antiquitates, literarum historiam spectantia.
1) Ξένη ἱστορία.
2) Μεταμορφώσεις. (?)
3) Συμποσιακά.
4) Σύμμικτα.
5) De Aeneae morte vera.
6) De patria Homeri.
7) Libidinosior Anacreo an ebriosior vixerit?
8) Sappho an publica fuerit?
9) Περὶ ποιητῶν.
   Περὶ λυρικῶν ποιητῶν.
10) Περὶ παροιμιῶν.
11) Περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκληπιάδην.
12) Adversus Ciceronis de republica libros sex.
13) De lignorum mensuris et marmoribus.
[14) Περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας cf. IV, 3.]

V. Dubiae sedis fragmenta.

Habes igitur LIV operum titulos, quorum pars minima ita est comparata, ut librorum, quos dicunt, singularium (monographiarum) inscriptiones eas fuisse conicias (II, 11. IV, 5. 6. 7. 8. 11). Sunt quidem praeter hos libros vere singulares nonnulli etiam artioris ambitus, qui quidem citari quasi monographiae videntur, sed quae potius spatiosiores maioris voluminis partes habendae sunt, in tantam amplitudinem extentae, ut iusti fere libri ambitum explere possint (II, 25. III, 5 a). Cf. comment. III p. 12.

I.

ΔΙΔΥΜΟΥ ΛΕΞΕΙΣ.

1.

Διεφθορυῖα λέξις.

De argumento huius operis post Laurentium Lerschium in Sprachph. I p. 75 et A. Graefenhanium in Gesch. der class. Philol. p. 502 (cf. Th. Beccard. de scholl. Hom. Ven. p. 32) novissime dixit A. Nauckius de Arist. Byz. p. 164, 1 cuius verba transcripsisse iuvabit: 'Ceterum Didymi libellum contra Iubae operam directum fuisse haud scio an colligi possit ex Suida v. *Ἰόβας κτέ.*' In eo tamen falsus est Nauckius ceteroquin doctissimus, quod Iubam Didymumque in his voluminibus *σκωπτικὰς λαλιάς* tractasse statuit. *Λέξις* enim *παρεφθορυῖα* sive *διεφθορυῖα* quae fuerit abunde patet e solemni grammaticorum loquendi usu[1]) Diod. Sic. I p. 355 Wessel.: *Κιμμερίους τούτους εἶναι βραχὺ τοῦ χρόνου τὴν λέξιν φθειράντος ἐν τῇ τῶν καλουμένων Κίμβρων προσηγορίᾳ* coll. Plut. Mar. p. 411 F Posidon. ap. Strab. VII 450 C.

Primum corrupisse nomina nonnulla Hesiodum Posidonio Apolloniatae asserenti fidem habet male credulus Ioannes Tzetzes exeg. in Iliad. 4, 10 ed. Herm. *Ποσειδώνιος ὁ Ἀπολλωνιάτης ὁ τῷ Ἡσιόδῳ μέμψιν ἐπάγων ὡς*

1) Hunc ipse illustravi in Philolog. III p. 342—344 N. 22 Nauckioque persuasi. Sed subitariis istis collectaneis et emendatiora et auctiora sunt ea, quae supra scripsi. Consulto delevi locorum par, Phot. praef. lex. p. 5 (= 3, 8) schol. Theocr. p. 964 Kiessl.

παραφθείραντί τινας τῶν λέξεων, τὸν *Ὀϊλέα Ἰλέα εἰπόντι τὸν νήδυμον ἥδυμον καὶ ἄλλα ἅττα τοιαῦτα*. coll. Tzetz. l. c. p. 19 3. Sed ipsa voce *παραφθείρειν* grammaticorum quos novimus primus usus est Aristophanes Byzantius, hunc nisi parentem comminiscitur doctissimum scholium R N ad Eur. Tro. 89 p. 9 Kampm. = p. 52 ed. Witzsch.: *χρόνου δὲ προϊόντος Καφηρεὺς ἐκλήθη* (sc. *Καθηρεύς*) *παραφθειράντων τῶν ἐνοικούντων τὴν λέξιν*. Sequuti sunt Didymus et Iuba rex; deinde scholii in Apollonium II 709 auctor II p. 184 ed. Schaef.: *διὸ καὶ Λαρνασσὸς πρότερον ἐκαλεῖτο. ὕστερον δὲ κατὰ παραφθορὰν τῶν στοιχείων ἐκλήθη Παρνασσός*, coll. Steph. Byz. 225, 15 West. = 506, 10 Meinek. et. m. 655 6, sive is Theo fuit sive Lucius Tarrhaeus; Hermogenes ap. Walz. rhett. Gr. III 404 *τὰ ἁμαρτήματα κατὰ τὴν λέξιν κατὰ δύο τρόπους γίνεται, ἀκυρίαν καὶ παραφθοράν — οἷον ὃ καλοῦσι διάζωμα ἐάν τις εἴπῃ διαζώστραν. ἢ τὸ αἱμωδεῖν ἀμωδεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα.* Hinc Eustath. ad Dionys. Perieg. 140 *κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ῥήτορσι* inquit *λεγομένην παραφθοράν*. Phrynichus Arabs passim *παραφθ.* passim *διαφθ.* usurpavit, illud in app. soph. ap. Bekk. anecd. Gr. I 150, 31 s. v. *λαθαργὸς κύων*, hoc l. c. 67, 15: *Τρισχος ὃ διαφθείροντες οἱ ἰδιῶται βρίσχον καλοῦσιν* cf. Lob. Aglaoph. 876 et in epit. p. 398 ed. Lob.: *Σκνιφός κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσι τὸν γλισχρόν κτέ.* Adde p. 300 *σίλφη* p. 311 *πρώτως*. Nec non Artemidorus Daldianus de somn. II. c. 3 per *διαφθορὰν Τήβεννον* a Temeno factum esse censet. vid. Reisk. ad Dion. Hal. AR. I p. 569. Reiff. ad Artemid. II p. 312. O. Mueller Etrusk. I p. 26, 2. Zenobius porro haud dubie is qui Apollonii Dyscoli *ῥηματικόν* in brevius contraxit ap. et m. 712, 43 Nicandrum forma *ἐπιλίζοντας ὀϊστούς* usum vituperat, quod *τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἦχου μίμησιν.* Saepissime numero Stephanus Byzantius vv. *παραφθείρειν κατὰ παραφθορὰν παρεφθαρμένως* utitur: 4, 18 Meinck. decessorem secutus Sophoclem iuniorem, Apoll. Rhod. I 932 interpretem; 143, 18 M. (64, 21 W.) coll. et. m. 167, 10; 236, M. (105, 30 W.) 180, 22 (81, 3) 217, 17 (97)

390, 9 (172, 33) 439, 7 (194, 25) 592, 11 (263, 25) unde ap. schol. Lucian. IV p. 149 Jacbz. pro *δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ κοττίζειν*[1]) *ἀπὸ τούτου* (*τοῦ κοτταβίζειν*) *βαρβαρικῶς* (sic Marc. exc. G; *βάρβαρον* editor) *καὶ παρα-* (sic V; Jcbz. cum C *παρακεκομμένως*) *εἰρῆσθαι* aut *κατὰ παραφθορὰν* aut *καὶ παρεφθαρμένως* praeoptaverim. Vin etiam plura exempla e recentioribus grammaticis petita? en tibi primum in rem nostram citabo testem praetextatum Ioannem Laurentium Lydum de magg. I 8 p. 127 Bekk. *καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἰούβας, οἱ δὲ βάρβαροι τούφας βραχύ τι παραφθαρείσης τῆς λέξεως*: quo loco cave ne abutare, emendatione egere suspicans eundem Lydum de menss. p. 84, ubi *παρατραπείσης* eodem quo *παραφθ.* sensu usurpatum offendit: cf. de magg. II 4 p. 169 II 6 p. 171. Plusquam semel etiam Gregorius Corinthius hanc vocem adhibuit ap. Walz. rhett. Gr. VII 2 p. 1134[2]), 1136, 1137, 1138, unde opportune edocemur inter *παραφθοράν* et *βαρβαρισμόν* distinctum esse. Ab eodem Gregorio fortasse profectum est vile scholium ad Dionys. Thrac. *τεχν. παραγγελμ.* II 943, 2 *τὸ οὕτω παραφθορὰ τοῦ οὕτως*. Simplici *φθορά*, exemplo a Iuba et Zenobio sumpto, unus e sequioribus grammaticis usus est et. Gud. 268, 50 *Ἴβυξ — ὅθεν γέγονε τὸ ἴβυκος, ἔνθεν ἐγένετο τὸ ἰβυκινίσαι, ὅπερ κατὰ φθορὰν γίγνεται βουκινίσαι.* Hinc in et. m. 464, 45 pro *κατὰ μεταφορὰν* reponendum esse *κατὰ παραφθορὰν* opinanti Schneidewino Ibyc. fr. p. 3 imprudentius adsentatus

1) De cottabo Suidae testimonium citat Stephanus in Arist. rhet. ap. Cram. A. P. I 272 (cod. 1869 *σοῦ* [δ], 1957 *ἢ σουίδα*), cuius aetatem C. A. Brandisius in Philol. IV 1 p. 39 saeculum XI p. C. non superare e schol. ad Arist. p. 1373, 25 evicit. Decimo igitur saeculo, non, ut vulgo creditur, undecimo vixit Suidas, quem praeter Eudemum rhetorem, Helladium cett. Hesychii etiam Milesii *ὀνοματολόγον* (non dico suppositicium Meursii, sed genuinum deperditum) compilasse, id quod dudum suspicatus eram, constat nunc ex anonymi exce. in cod. Teller. nunc Paris. 2677 ap. Cram. A. P. I p. 11. — Eudemo Argivo rhetore uti licuit etiam Io. Sicel. Dox. ap. Walz. rhett. Gr. VI 384, 12 (de v. *παρίας* [sic] *ὄφεις*).

2) 1133, 12 lege: *ἐκουφίσθεν δὲ τιθῆναι* pro *ἐκουφίσθησαν* et 1133, 14: *καὶ ‘ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Ἀργείων νεκροῖς.’*

sum in Philol. III p. 343. Leviorem enim medelam sufficere *κατὰ μεταφθορὰν* et in et. m. l. l. et in Bekk. anecdd. I 435, 17 postea intellexi e Constant. Porphyr. de adm. imp. c. XXIX t. III 136 ed. Bonn. *ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια ἡ πολλάκις μεταφθείρουσα τὰ ὀνόματα τῇ ἐναλλαγῇ τῶν γραμμάτων*. Vulgarem loquendi usum sequitur Tzetzes ad Lycoph. 433 II 604 M. *οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν (το?) ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιώτιος ὗς Βοιώτιος* et Philem. 162 Osann. Phavor. 1744, 36 *Τέρετρον τὸ τρύπανον, ὃ δέλετρον καὶ τέλετρον Ἀσιανή τις γλῶσσά φησι παραφθείρουσα* (Villois. *διαφθ.*) Eustath. Odyss. 1550, 25 *ὑπερτερία — βερτέρην κατὰ παραφθοράν*. Evolvas etiam Athen. III 90 A. Philostr. V. S. II 7 p. 553 ed. Olear. = 238, 14 Kays. Apulei. min. de orthogr. p. 94 Osann. Eustath. 956, 5 *ζύγαστρον*. Denique cf. quae infra disputabimus de Harpocr. 180, 26. Phot. 640, 3. 8. Eustath. Odyss. 1935, 16. Idem quod *παραφθ.* est *μεταλλοιοῦσθαι* ap. Steph. 15, 22 W. *παραγραμματίζεσθαι* ap. Const. Porph. p. 64 ed. Bonn. Eustath. l. c. — Aliquammulta vocabula, quae occulto nominis indicio recens aetas corrupit, congeri e Dion. Halic. possunt AR. I 31 p. 83 Rsk. 129. I 35 p. 90. *Οὐϊταλίαν. μεταπεσεῖν δὲ ἀνὰ χρόνον τὴν ὀνομασίαν εἰς τὸ νῦν σχῆμα οὐδὲν θαυμαστόν, ἐπεὶ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν πολλὰ τὸ παραπλήσιον πέπονθεν ὀνομάτων*. Forsitan igitur Didymi '*de corruptis vocibus*' opusculum pars fuerit amplioris de passionibus (*περὶ παθῶν*) voluminis. — Dion. Halic. II p. 251 Rsk. — Alius ordinis sunt *πρωτότυποι διχογραφούμενοι τῶν ἐθνικῶν*, quae libri ab Oro Milesio compositi est inscriptio (cf. F. Ritschel. de Oro p. 59) et *μετονομασίαι* Nicanoris. Exemplo sint *Δώριον* et *Δώτιον* ap. Steph. Byz. 258, 2, 3 Meinek. (114, 37 W.) Asclep. Myrl. schol. Theocr. I 118 p. 844 Kiessl. Steph. 72, 12. 81, 13. 83, 18. 90, 35. 95, 9. 101, 2. 121, 6. 163, 36. 226, 37. 288, 2 W. Quinct. I. O. I 5, 13. Latinorum grammaticorum loquendi usum cognosces ex Varron. LL. IV p. 4 *vetustas pauca nomina depravat multa tollit.* Quinctil. I. O. I 1, 13 *hinc enim accidunt et oris plurima vitia in peregrinum so-*

num corrupti et sermonis coll. I 6, 44. 45. Serv. Verg. Aen. XI 265 *eosque initio Nisammones postea corrupte Nasamones appellatos.* Macrob. Sat. VI 9: *Ergo bidennes primum dictae sunt, quasi biennes et longo usu loquendi corrupta est vox in bidentes.* Symmach. epp. I 1 p. 14 ed. Parei *Inde recens aetas corrupta Boalia Baulos nuncupat; occulto nominis indicio.* Quaecumque vocabula igitur aut longus loquendi usus aut barbari in peregrinum sonum corruperant aut imperitorum rudiumque hominum inscitia depravaverat, aut denique vulgus prout aliud veriloquium sequebatur aliter pronunciabat, hae παρεφθορυῖαι λέξεις nuncupabantur. Huc e graecis refero etiam ἀποσκορακίζειν (ἐς κόρακας) coll. Bergl. ad Alciphr. I p. 234 W., θράττειν (pro ταράττειν); e latinis: *cumalter sodes ilicet ilico scilicet sis clam eccere edepol ennam eapse suopte cuncti macte mihipte nepus nudiustertius prox mediusfidius;* Turcomannorum *Istambul;* e germanis: *bischof* (ἐπίσκοπος) *kirche kirsche butte* (βύθος πίθος) *schoppen* (ascopa ἀσκοπιθύνη) *zopf* (τοῦφα) *gaukler* (ioculator) *priameln* (praeambulari cf. Herder. opp. XX p. 213) *sammet* (ἑξάμιτον) *talisman* (τετελεσμένον coll. R. Unger. Theb. parad. p. 202. 380 Mullach. in Muetzell. Ztschr. f. Gymn. VI p. 649. 1852) *gurke* (ἀγγούριον). Vid. etiam C. T. Anton. in diss. de ling. gr. ad usum litt. latinae praef. p. 20 (Gorlic. 1850. 4).

Fragmenta.

1.

Athen. IX 368 B *Καὶ παρὰ τῷ τὸν Χείρωνα δὲ πεποιηκότι τὸν εἰς Φερεκράτην ἀναφερόμενον ἐπὶ ἡδύσματος ἡ παροψὶς κεῖται, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμος ἐν τῷ περὶ παρεφθορυίας λέξεως, ἐπὶ τοῦ ἀγγείου· φησὶ γὰρ*

Νὴ τὸν Δί', ... ὥσπερ αἱ παροψίδες
τὴν αἰτίαν ἔχουσ' ἀπὸ τῶν ἡδυσμάτων,
οὓς ὁ καλὸς οὗτος ἄξιοῖ τοῦ μηδενός.

Hesych. *παροψίς· ὀξυβάφιον ἢ ἐμβάφιον.*

2.

Schol. Ar. Avv. 768 (769) *Ἐκπερδικίσαι*] *Δίδυμος ἐν τῷ περὶ διεφθορυίας λέξεως οὕτως· ἐπὰν ἴδῃ τὸν θη-*

ρευτὴν ἡ πέρδιξ προκυλινδεῖται αὐτοῦ, ἐπισπωμένη πρὸς ἑαυτήν. ὡς δὲ γίνεται περὶ τὸ ἀγρεῦσαι αὐτήν, οἱ νεοσσοὶ φεύγουσιν, εἶτα καὶ αὐτὴ διαδρᾶσα, ὕστερον αὐτοὺς συνάγει.

Hesych. ἐκπερδικῆσαι (Palmer. ἐκπερδικίσαι)· τὸ διολισθῆναι καὶ διαδρᾶναι ἀπὸ τῶν περδίκων μεταφορικῶς. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας. Cf. Aelian. h. a. III 16. Abr. Gronov. animadv. ad h. l. p. 1005.

3.

Schol. Ar. Plut. 388. cf. indd.

2.

Ἀπορουμένης λέξεως *libri VII.*

1.

Testis est unus Harpocr. 54, 25 Δερμηστής· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ζ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν ϛ Μιλησιακῶν Ἀριστείδου: — Hesych. δερμηστής· ὁ σκώληξ ἢ ὁ σκὺς (Palmer. 'vel σὴς leg. vel κίς') ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὄψεως ὄφιν.

H. l. ὄψεως delendum est, e sequentibus Δέρξιος ὄψεως perperam iteratum, nisi duce lex. Seguer. in Bekk. anecdd. I 240, 15 extrema Hesychii verba hunc in modum corrigere mavis ὄφεως εἶδος ἢ ὄφιν. 'Harpocrationem', ut cum F. V. Fritzschio loquar (in epistula de Sophoclis Niobe ad Burmeisterum data p. 43) 'minime perceptum compilarunt Suid. s. v. et et. m. 257 (233), 36 Λυσίας μὲν τὸν σκώληκά φησιν οὕτω λέγεσθαι, Ἀρ. δὲ τὸν ὄφιν. εἴη δ' ἂν μᾶλλον ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. ἐκ τοῦ ἔδω.' Cum Suidae verbis, quae in fine addidit — ἐτυμώτερον οὕτω καλούμενος facit etiam cod. mscr. Harpocr. Palat. 375 E omnium antiquissimus, nisi quod ἑτοιμώτερον proclivi librarii lapsu exhibet. Idem scripsit δερμαιστής. voluitne δερματιστής h. e. δερματηστής, ut est in cod. Darmst. (N)? Ac grammaticus ille ab

Aristarcho Didymoque dissentiens, qui fieri potuerit, ut vocem δερμηστής significari tineam statueret, in propatulo est. Nimirum veriloquium originationemque ἀπορουμένης illius λέξεως aucupanti cum memoria ipsi vocabulum eadem nota signatum ὠμηστής suppeditaret, quod quidem grammaticorum fere omnium consensu e vocibus ὠμός et ἔδω compositum esse legeret, ipsum quoque quaesitum illud δερμηστής eiusdem fabricae esse facillime sibi persuasit. Atque habet profecto ista derivandi ratio quibus se tueatur quamvis paucissima nonnulla tamen haud imparilia exempla. Ut enim missum faciam tritum illud, de quo diximus, ὠμηστής, quode videsis et. m. 822 (745), Herodian. pros. Il. Λ 454 X 67 p. 266 ed. Lehrs. Lehrs. Arist. stud. p. 311, anonymi sententiae favent primum ἀλφηστής, quode nuperrime acutissime atque erudite ut solet C. F. Hermannus edisseruit in Philol. II 3 p. 428—40 437, tum quod idem in testimonium evocavit vocabulum νήστης (Herodian. epim. cod. Par. 2630 in Bekk. anecdd. III 1402 A. Wettin Herodian. p. 29 Schneidew. Simon. p. 128), denique βρωμηστής et. m. 215, 58 (χορτοφάγος Piers. Moer. p. 98 B). Quod si verum vidit anonymus, eorum codd. auctoritatem, qui δερμιστής exhibent, inferiorem esse habendam altera δερμηστής in aperto est, veroque proxime accessisse illud librariorum par, quod δερμαιστής (? δερμηστής) vel δερματιστής h. e. δερματηστής exaravit: quamquam nullus equidem dubito quin recte Hermannus l. c. iudicaverit his usus verbis: 'Doch ist es auch so nicht einmal noethig eine eigentliche syncope anzunehmen, um aus ἄλφι und der endung ηστής die Form ἀλφηστής hervorgehen zu lassen — wie selbst das obige δερμηστής ohne dazwischenkunft von δερματηστής gebildet ist.' Qua in caussa iuvabit etiam Valckenarium contulisse ad Herod. VIII 95, ut idem monebat Herm. l. c. p. 437. Sed, ut hanc vocabuli intricantis originationem tuam feceris, quid iam quaeso fiet voci σακκοδερμιστής, a Sophocle in Troilo usurpatae testibus Hes. s. v. et Phot. 497, 3 ? Σακκοδερμηστής· ὄφιν σάκος ἔχον, οἱ δὲ σκώληκα παρόσον δερμιστὴς οὗτος. βέλτιον δὲ τὸν χαλκοῦν ἔχοντα δέρμα νοεῖν. ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδερ-

μιστής. τὰ γὰρ σάκκη ἐπίχαλκα λέγει (l. — εται). Contra Palmerium, qui ὄφις σάκος ἔχων correxit, et Albertium, ὄφιν σάκος ἔχοντα suspicatum, editam Hesychii lectionem tuetur Fritzschius his verbis p. 46 'Immo Aristarchus verissime perspexerat σακοδερμιστής a Sophocle suo diei serpentem, cuius imago in summo clypeo expressa sit, quasi vernacule dicamus '*Schildschlange*' coll. Aesch. Sept. 495.' Atqui hoc si voluisset Aristarchus, dixisset opinor σάκος ὄφιν ἔχον (σημεῖον) ut est in schol. Taur. Eur. Phoen. 1108 vol. V p. 232 Matth. σημεῖον ἔχει γὰρ ἐν τῇ ἀσπίδι. Ego haud scio an huc pertineat alia quaedam Hesychii glossa: Εἰλυσπᾶσθαι τὸ παραπλησίως τοῖς ὄφεσιν καὶ (leg. ἢ) τοῖς σκώληξιν ἰέναι cf. Hes. Ἰλυσπᾶσθαι. Animadvertas, quaeso, prae ceteris ad illud ὄφεσιν ἢ σκώληξιν. Fieri igitur potest, ut tales fere Sophoclis versus Aristarchus Didymusque ante oculos habuerint: ὡς σακκοδερμηστής τις εἰλυσπώμενος et — ὃς εἰλυσπᾶτο δερμηστοῦ δίκην. Namque formas etiam has: εἰλυσπώμενος et εἰλυσπᾶτο interpretatur Hesychius, quem de εἰλυΐος quoquo consulas. Quod si probabiliter coniecimus, σακοδερμηστής idem fere animal intellegere debemus atque δερμηστής, e tinearum genere, quae hirtos setososque pelles roderent. Videsne quae tandem caussa grammaticorum facile doctissimos in tam diversas sententias distraxerit? Scilicet cum tantum perspicerent, in Sophoclis ll. cc. de animali quodam sermonem inici, quod, ne comparatio minus apta evaderet, ita fingeretur oporteret, ut et formae teretioris esset et tortus segniter daret, Aristarchus de serpente, Didymus de lumbrico, Orus vero, aut si quid video Cassius Longinus, utriusque opinatione posthabita, de tineis suo quisque iure cogitavit. Cui quidem rei comparandae Sophocles vocc. δερμ. et σακκοδ. usus sit, haud facile enucleaveris. Licebit tamen fortasse de eo undarum agmine cogitare, quod, cum lentiore movimine fluitaret, Aeoles σκώληκας, reliqui Graeci κολοκύματα vocitabant; itaque vocabuli σακκοδερμηστής (de geminato κ cf. Lobeck Aglaoph. 845) veriloquio facile excusso, 'qui hirtum pellem σακκόδερμα, (similiter formatum est Apollodori Carystii ap. Poll. X 161 p. 443 Bekk σακκο-

πήρα et σακκογενειότροφοι in epigrammate ap. Athen. p. 162) comedit (ἔδω),' longe valere iubebimus vitiosam scripturam σακκοδερμιστής, quantumlibet Fritzschius obstrepat [1]).

3.

Λέξις τροπική.

Tertio loco nominamus Didymi τροπικὴν λέξιν, qua de Meierus in comm. Andocid. VI 3 p. XIX 210 hunc in modum disputat: 'Quod in Bekk. anecdd. I 334 excitatur Didymus ἐν τῇ τροπικῇ λέξει fortasse verum est. Namque τροπικὴν λέξιν et alii commemorant et Dionys. Halic. de vett. scriptorr. censur. p. 422, de iis quae Thucyd. propr. sunt II 1 p. 790 = p. 221 Krueg. [2]); eam autem singulari libro complecti certe minus mirum, quam singularia lexica καθαρᾶς aut σεμνῆς ἰδέας aut λόγου πολιτικοῦ scribere, id quod factum esse docet Phot. codd. 146 sqq. Videndum tamen est, sitne τραγικῇ reponendum.' At fidem habet lectio lex. S. Germ. ms. Quid enim? nonne κυρίως Attici ἀγαθοεργούς dixerunt beneficos, τροπικῶς vero Lacedaemonii quinos quotannis ex equitum ordine egressos?

1.

Bekk. l. c. ἀγαθοεργοί· Ἀττικοὶ τοὺς ἀγαθὸν ἐργασαμένους τι. ἔστι δὲ καὶ ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι οἱ ἀγαθοεργοί. ἄρχουσι δὲ καὶ τῶν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἔξω τῆς πόλεως παρανομησάντων, ὥς φησι Δίδυμος ἐν τῇ τροπικῇ λέξει. Cf. de his Lacedaemoniorum benefactoribus doctum Anglum in Steph. thes. G. L. I 1 p. 142, 143 ed. Didot. Manso. Spart. I 1 p. 153 O. Mueller. Dor. II 241 (add. L. Bachmann. anecdd. I 18, 19 et 'schol. Aristid. II p. 172' e Schneid. lex. I p. 4).

1) Reiskius ap. Schaef. app. crit. Dem. IV p. 28, qui Harpocr. s. v. ὁ κάτωθεν νόμος e Didymi volumine περὶ ἀπορουμένης λέξεως fluxisse suspicatur, erroris manifestus est.

2) Adde Dionys. Hal. ep. ad Cn. Pomp. II 6 = p. 18 Krueg. II 13 p. 23, de Thucyd. iudic. XXII p. 125 XXIII 4 p. 127 XXIV 1 p. 128 L 2 p. 204. Walz. rhett. Gr. III p. 581, 7. Schol. Eur. Med. 899. Schol. Soph. OT. 56.

1.

Λέξεις Ἱπποκράτους.

Scripsit idem *λέξεις Ἱπποκράτους* teste Erotiano p. 12 ed. Frz. *τῶν δὲ γραμματικῶν οὐκ ἔστιν ὅστις ἐλλόγιμος φανεὶς παρῆλθε τὸν ἄνδρα. Ἔτι δ' Ἀρίσταρχος περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστοπέας οἱ Ῥόδιοι. καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.* Locus miro modo turbatus est, nec nisi audacius transpositis verbis facile sanandus. Equidem non dubito quin huic meae coniecturae assensum praebituri sint lectores: — *τὸν ἄνδρα. Καὶ γὰρ ὁ ἀναλεξάμενος αὐτὸν Εὐφορίων πᾶσαν ἐσπούδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἕξ, περὶ ὧν γεγράφασιν Ἀριστοκλῆς καὶ Ἀριστέας οἱ Ῥόδιοι. ἔτι δὲ Ἀρίσταρχος καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ Ἀλεξανδρεῖς.* Pro *ἀναλεξ.* Meinek. anall. Alex. p. 29 rescribi iubet *ἀναδεξ. αὐτὸν* subauditque Lysimachum Coum: fortasse recte, fortasse non recte. Etenim praelegendi notio nonnumquam verbo *ἀναλέγεσθαι* exprimitur: cf. Lucian. enc. Dem. XXVII t. III 510 Rz. F. Iacobs. ad epigr. Callim. 60 schol. Dion. Thr. 725, 31. Aelian. v. h. XIV 20. Xenoph. anab. II 1, 17 ed. Krueg. p. 61 a. 1845. Asclepiad. epigr. inter Iensian. n. 757 p. 157 Rsk. Itaque Erotianus hoc fortasse voluit, ut Hippocratem ab Euphorione non modo sex *λέξεων* libris illustratum, sed etiam cum discipulis lectum esse innueret. Ut vero largiar, Erotianum *ἀναδεξάμενος* scripsisse, tamen *αὐτὸν* ad Lysimachum respicere nullus umquam crediderim, sed *Λύκον* correxerim, ut Lycus intellegatur Neapolitanus medicus nobilissimus, quo de vid. Plin. h. n. XX 20 XXX 1. Erotian. p. 216. Neque vero criticis inaudita est permutatio voce. *αὐτός* et *Λύκος* vid. R. Unger Theb. paradd. 384 (coll. et. m. 593, 27). Idem mendum tolle ex Steph. Byz. 173, 10 M *Βοιωτία — γενέσθαι δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος τοῦ κατ' αὐτὸν νεωτέρου τῶν Δ. καὶ Π. παίδων.* A. Meinek. '10. *κατὰ τὸν*? ut exciderit scriptoris nomen [?]'; immo *κατὰ Λύκον*. Schol. Apoll. Rhod. I 741 *ὁ δ' αὐτός καὶ Φερεκύδης*; leg. me iudice *ὁ δὲ Λύκος καὶ Φερ.* Suid. II 1 p. 8. *ὡς δὲ αὐτὸς ὁ τὰ περὶ*

Θηβῶν συντάξας; immo ὡς δὲ Λύκος. Evolvas de Lyco G. I. Voss. scr. hist. gr. p. XII p. 112 ed. A. Westerm. A. Nauck. in cens. Muell. h. Gr. II 370 add. IV 657 Tycho Mommsen. in Ztschr. f. AW. 1848 n. 17 p. 129 I. Resler. de schol. Pind. Isthm. Vrat. 1847. 8° p. 13 sqq. In Dionis Chrys. or. VII §. 17 I 117 ed. Emper. cod. Vat. 91 H pro πρὸς ἄνθρωπον (h. e. ἄνον) ἐμάχοντο exhibet πρὸς αὐτὸν; voluit λύκον. — In seqq. intellegi non poterant ἔτι δ' Α. περὶ ὧν κτε. itaque transpositio lenissima visa est mutatio. — Aristeam grammaticum qui περὶ κιθαρῳδῶν scripsit cognovimus ex Athen. t. III. p. 1386 Ddf. fortasse ab Hippocratis interprete glossarumque enarratore non diversum atque per totum studiorum curriculum Aristoclis Rhodii comitibus accensum. Longe igitur absit Ἀριστόβουλος (ms. Steph.) et Ἀριστογείτων Franzii coniectura intrusus coll. Plin. h. n. XXVII s. 14. De Aristocle Rhodio (medicum cognominem adhibuit Galen. φαρμ. κατὰ τόπ. VI 1 VIII 7 t. II p. 243) grammatico et rhetore Strabonis aequali vid. Strab. XIV 2 p. 655. Dion. Hal. Dinarch. 8 Varr. LL. IX p. 162, 179 Ammon. p. 54 Valck. (περὶ ποιητικῆς). Eundem intellegit A. Meinek. exx. phil. in Athen. spec. II p. 36 ap. Ath. I 22 A IV 174 C XIV 620 C 630 B (περὶ μουσικῆς. περὶ χορῶν). Neque vero improbabilis haec est v. d. opinatio. Ut enim ap. Ammon. l. c. Tryphoni Aristocles Rhodius adiungitur, ita Athenaeus IV 174, postquam Aristoclis sententiam exposuit, Tryphonem loquentem introducit. Neque ille Aristocles alius videtur, ad quem data epistula respondit Apollodorus nescio quis[1]), unde Athen. XIV 636 F nonnulla haud indigna relatu visa excerpsit. Aristocli grammatico libros περὶ διαλέκτων (του?) vindicare non dubito, quos excitat Herodian. π. διχρ. 370 Lehrs. Cram. ann. Oxx. III 299, 1 Drac. de metr. poet. 41, 16 Herm. (vid. G. Koen. Greg. Cor. p. XVII ed. Schaef.) ann. Oxx. I 231, 28 et. m. 545, 5 et. Gud. 353, 36 schol. Opp. hal. I 223. Deinde haud dubie idem Ho-

1) Sunt enim qui Atheniensem, sunt qui Cyrenaeum intellegere malint, cuius memoriam resuscitaverunt Galeus diss. de scr. myth. 3 Heyn. ad Apoll. IV p. 1174 Thrigius in Cyrenaic. p. 369 sqq.

merum recensuit schol. Hom. Il. *T* 218 p. 523; et siquidem Proclum in Tim. p. 27 recte interpretor, ubi Bergkius Aristoclis nomen restituendum esse vidit, iis etiam scriptoribus accenseri debet, qui de diebus festis data opera inquirerent. Praeterea Aristoclis nomen passim occurrit, ita tamen ut Rhedium innui pro certo affirmare vix ausis. Meursius quidem in notis ad Aristox. p. 145 sq. historiae scriptorem (*ἐν γ Ἰταλικῶν*), quem Clemens Alex. VI p. 267 et Plut. p. m. c. 25, 41 in testimonium vocarunt, a Rhodio diversum non esse putat. De A. paradoxographo cfr. A. Westerm. praef. p. XXIV et 161. Huiusce notitiam debemus Plut. p. m. 29 II p. 312 E Stob. floril. LXIV 37 (*ἐν α παραδόξων*) Aelian. h. a. XI 4 schol. Pind. Ol. VII 66 Apost. prov. 14, 70 Arsen. viol. 385 coll. Voss. hist. gr. praef. X et 402 ed. West.[1]) Librorum par de rep. Lacedd. compositum (Ath. IV 140 B) equidem ut ab A. Rhodii studiorum ratione alienissimum arbitror, ita Aristocli Messenio peripatetico aptissime mihi convenire videntur, nisi forte nomen depravatum est, et Athenaeus hoc quoque loco ad Aristocratis Laconica respexit, ut III p. 82. cf. Westerm. ad Voss. p. 403. Ac peripatetici quidem philosophi cum summo cum studio de rebus musicis commentati sint, possit aliquis hoc argumento fretus ex iis etiam operibus opusculisque, quae supra in Rhodii officina excusa esse suspicati sumus, nonnulla ad Messenium peripateticum[2]), incertae aetatis homi-

1) Hunc fortasse usurpavit Phot. 270, 24 *Μίνθα — Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τῷ περὶ γιγάντων διαπλασθῆναι τὸν ἐπ' αὐτῇ μῦθον διὰ τὸ καρπῶδες* (l. *κοπρῶδες*) *εὑρεθὲν* [*τῷ*] *καταφρονηθῆναι τὸ φυτόν*. De gigantibus teste Cram. AP. II 380, 10, si credere dignum est, etiam Seraeus librum singularem composuit. Cramerus l. c. *Σέργιος* scripsit pro cod. *Σεραῖος* coll. Symeon. Logoth. Chron. reg. 1712. At Sergium Atheniensem, quo de cf. et. m. 222 Choerob. Bekk. 1288 Phot. Myriob. 283 b, 28 Bekk., de gigantibus scripsisse, quis est qui credat? Fortasse commendabit sese emendatio *Σερῖνος* h. e. *Σερῆνος*. Apud Io. Antioch. 2, 13 Muell. p. 541 legitur *Σέρβιος* e coniectura.

2) Huius fragmentis, quae Ions. scr. h. phil. IV u. 8 p. 250 ed. Dorn. et Westerm. ad Voss. III p. 402 collegerunt, adde duo ex Ioanne Alex. gramm. ap. A. Mai. in spic. Rom. vol. II p. 392 coll. praef. p. XX.

nem, referre malle. Sed res non extra dubitationis aleam posita, satiusque videtur ab Heynii ad Apoll. IV 1172 pendere iudicio in hunc fere modum disserentis: 'poterat de Ar. peripatetico in mentem venire, de quo egit Ionsius IV p. 330; verum Aristoclem ἐν τῷ περὶ χορῶν laudat ipse Athen. IV p. 174 C, ubi de organis hydraulicis agit, ut adeo de grammatico libello super nominibus musicorum instrumentorum agi putem. Epistulae eiusmodi grammaticis de quaestionibus fuere multorum, v. c. Lyncei Samii ap. Ions. II 2 p. 123 [1]).' — Antigonus grammaticus, quem in praef. l. c. laudat Erotianus, recurrit p. 312 πηνιρά. Iterum Antigonus in contubernium Didymi venit ap. schol. Ar. Avv. 299 coll. Hesych. II 217 κείρυλος. Schol. Eur. Phoen. 150 V Cob. Hic est procul dubio Antigonus, quo nemo frequentius citatur in scholl. ad Nicand. ther. 94, 215, 377, 575, 585, 748, 781, 849. Schol. Hom. Il. Ψ 319. Didymum, opinor, Erotianus innuit Chalcenterum: quamquam moram inicit et. Gud. 81, 43 ἀρτηρία — Δίδυμος ὁ νεώτερός φησιν ἰατρῶν παῖδες φλέβα αἵματος, ἀρτηρίαν δὲ πνεύματος ἀγγεῖον. Didymum Alexandrinum iuniorem (τὸν νέον) etiam Suidas novit. Tenebras non pellit Fabricius B. G. XIII 141. Cf. Schol. Soph. Trach. 1056. ἀρτηρίας) τὰς φλέβας.

5.

Λέξις κωμική.

1.

Didymi λέξιν κωμικήν adhibitam esse ab Hesychio ipso fatente in epistula ad Eulogium [2]) [p. 22 ed. Ranke],

1) A. noster, cum post Euphorionem Aristarchum aliosque huius gregis grammaticos vixisse tradatur ap. Erot. l. c., Carystius, qui sub Ptolemaeis Lagida et Philadelpho vixit (Voss. p. 114 W) intellegi nequit. Cf. etiam Clinton. fast. hell. 3 p. 35, 513 et Westerm. paradox. praef. p. XIX.

2) '*Ignotum hominem*' dicit Rank. comment. de Hesych. p. 8. Sed Eulogii scholia usurpavit, qui de voc. ἀφίγμεθα exposuit ap. Cram. A. P. IV p. 21. Scholasticum huic cognominem expilabat et. m. p. 638, 32 οὐχ ἅπτομαι 809, 30 χέω, unde et ἀπορίας καὶ λύσεις et περὶ δυσκλίτων ῥημάτων eum scripsisse discimus, et. Gud. 165, 2 ἔϊκτην. cf. Fabric. bibl. Gr. t. X p. 34.

οἱ δὲ τὰς κωμικὰς ἰδίᾳ καὶ τὰς τραγικάς, ὡς Θέων καὶ Δίδυμος καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι, Meinekius statuit in quaest. sc. III p. 5, quem Bergk. in comm. de reliqq. com. Att. p. 66 sequitur, iusto hoc quidem fretus auctore, ut videtur, cupidius. Ita enim hic locus comparatus est, ut ne hoc quidem dignosci possit, utrum Hesychius Didymi adsiduam illam atque ferream industriam omnino in lexico comico condendo positam fuisse dicat, an tortuosiorem quandam verborum structuram aucupatus, priora illa verba τὰς κωμικὰς ad Theonem solum, posteriora, quae tamquam ex adverso ponuntur, τὰς τραγικάς, ad unius Didymi memoriam referri voluerit: namque τραγικὴν λέξιν Didymi, opus spatiosissimum, laudant Harpocrat. 134, 2 Bekk. et Bekk. anecdd. p. 349, 6. Sed ne comicorum quidem vocabulorum supellectilem neglectam disiectamque iacere voluisse Didymum, id quod ex Hesychii verbis erui nulla arte potest, forte fortuna Orus Milesius auctor gravissimus edite testatur in et. msc. bibl. reg. ap. Ruhnk. in praef. ad Hes. p. IX. καρύκη] ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρῶμά φησιν — φησὶ γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει ἐκ πολυτελοῦς σκευασίας συγκείμενον· ἐγὼ δὲ (sc. Orus) οἶμαι κτέ. coll. cod. Par. 2630 ap. Bekk. anecdd. III 1386, quode F. Ritschel. de Oro p. 70. et. m. 492, 52. Καρύκκη· Ἕψημά τι δι' αἵματος καὶ ἀρτυμάτων παντοίων. ὁ δὲ Δίδυμος Λύδιον βρῶμά φησιν ἐκ πολυτέλους σκευασίας συγκείμενον· ἐγὼ δὲ οἶμαι καρύκην (sic) αὐτὸ λέγεσθαι, ἐπειδὴ μέλαν ἐστί. Φησί γὰρ ἐν τῇ κωμικῇ λέξει οὕτω· 'Καρύκιον, καρυοβαφὲς καὶ κάρυος ῥόος· ὁ μέλας ῥόος.' Οὐκοῦν ἐκ τούτου οἶμαι λέγεσθαι καρύκην. et. Gud. 301, 37 ἐν τῷ κωμικῷ (h. e. λεξικῷ). Videsis praeterea Athen. XII 516 Phot. 134, 4 Suid. II 1 p. 85 Bernh. L. Bachm. anecdd. 268 Moer. Att. 200, 34 ed. Bekk. Erotian. 204, 6 Galen. lex Hippocr. 492 ed. Franz. Schol. Lucian. vol. IV p. 51 ed. Iacbz. Hesych. I 157 καρύκη. καρυμνόν. καρυχροῦς. Theognost. II p. 110, 11 Cramer. — Martin: p. 387 Nunnes. ad Phryn. p. 69 I. Pierson Moer. p. 220B F. Poppo ad Xen. Cyr. VIII 3, 3 A. Meinek. Menand. p. 179.

Quae cum ita sint, perquam sane credibile est, Dioge-

nianum utramque Didymi farraginem periergopenetibus suis intexuisse, indeque singulas quasque glossas amplissimo suo glossarum corpori inseruisse Hesychium. — Ipse Hesychius Didymo terdecies[1]) testimonium denunciat s. vv. **Αὐλίς* [?] *βρίκελλοι* **ἐπωβελία* (perperam Ioannes Pricaeus et ed. LB 1668 *ἐπῴζειν*) *κορσάκις* **Λαπέρσαι λέσπιν Λιμοδωριεῖς Μοσυνικὰ μαζονομεῖα Μυκέρινα οἰσπώτη Σαμιακὸς τρόπος σισύμβριον σκινθαρίζειν*. Ex his glossis, quas stellulis notavi, prima Homerum (Il. *Λ* 38), secunda Demosthenem (de coron.), tertia Sophoclem (Strab. VIII p. 364) spectare videntur. Ambigi etiam de v. *λέσπιν* possit. At reliquarum ea est facies, ut socco eas originem suam debere confestim tibi vel non monitus persuadeas, etiamsi singularum sedes accurate indicari non possit. Illustremus singulas.

2.

Hes. I 767 ***Βρίκελλοι·*** *οἱ μὲν τοὺς ἱστόποδας ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τοῦ ξύλου, οἱ δὲ βαρβάρους.* ***Δίδυμος*** *δὲ τὰ τραγικὰ* [? *βαρβαρικὰ*] *προσωπεῖα παρὰ Κρατίνῳ, οἷον βροτοΐκελοι ἐν Σερίφοις* (—*φίοις*). Accuratius et. m. 213 = 194, 40 ***Βρίκελλος.*** *ἔστι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ προσώπων βαρβαρικῶν καὶ εἴρηται οἱονεὶ βροτῷ εἴκελος ἢ Βριξὶν εἴκελος. Βρίγες γὰρ ἔθνος βαρβαρικόν. ἄλλοι δὲ βρικέλλους τοὺς κελεύοντας* (l. *κελέοντας*) *παρὰ*

1) Manifesti enim erroris sunt Io. Pricaeus in ind. Hesych. edit. Apulei. adnex. p. 745 et Albertius Hes. II p. 224 quartum decimum locum addentes: *κέλεται δέδυμος. παρεκελεύετο ἡ ψυχή*. Fugit enim VV. DD., prava cod. lectione deceptos, notus Homeri versus Il. *Κ* 534 *ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός*, id quod dudum animadverterunt Soping. Heins. Brun. Is. Voss. I. F. Gronov. Similiter lapsus est I. Richter de Aesch. et Soph. interpp. gr. p. 93 qui lectionem Suidae II 1 p. 83 *κάρτα ἐπαφρόδιτος*, a L. Kustero ex optimo cod. Par. A revocatam, infeliciter denuo aggressus perturbat, ut Epaphroditum grammaticum in *λέξεων* opere Sophocleas quoque glossas tractasse demonstret. At verba *κάρτα ἐπαφρόδιτος* Cl. Aeliani esse luxta cum doctioribus fugit Richterum. Valent i. q. *λίαν ἐπέραστος*. Cf. nunc Dindorf. Schol. Soph. Ai. 554. Schneidewin. in Iahn. Iahrb. f. Phil. u. Paedag. LXVII 5 p. 509.

τὸ βρῖ καὶ τὸ κέλομαι ἢ τοὺς ἱστόποδας. Cum Didymo Hesychii facit Pausanias ap. Eustath. 1395, 49 R Odyss. A p. 26, qui nostro utitur etiam ap. Eustath. 1039, 37. Sub οἱ μέν fortasse Lycophro, sub οἱ δὲ Eratosthenes latet. Cyrenaei enim Hesychio teste βρικὸν vocitabant βάρβαρον. Phoenices teste Steph. Byz. 340, 14 κέλλα nominabant ἱστόν (*malum*). — De textorii mali, unde stamina deducuntur, pedibus, sive telae statuminibus vid. Xyl. Berk. et Verheyk. ad Anton. Lib. p. 51 Teuch., Valck. et Heinrich. ad Theocr. XVIII 34 Valck. Adon. 35 p. 337 I. G. Schneider. in ind. *scr. r. r. tela* et Lex. Gr. I 74 ἀμφικέλεμνος. — Etiam βρέτας παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι derivat et. Gud. 114, 10. Adde Creuz. Symb. II 343 (a 1820) N. Sparschuh kelt. studien I p. 122. Synonyma sat multa congessit Eustath. in Ion. Damasc. hymn. pentec. ap. A. Mai. spic. Rom. V p. 315 βρέτας, βρέτος, βρετέτας, δείκηλον, (Welcker syllog. epigr. p. 3, 214) εἴδωλον, εἰκών, κεράμβηλον (Lobeck. Aglaoph. II 972). — Cfr. Meinek. Com. I p. 140 N. Sparschuh in Schneidew. Philol. V 2 p. 272.

3.

Hes. II 321 Κόρσακις. τράγος. (Bergk. comoed. Att. p. 66 κόρσακις τράγος) παρὰ Κρατίνῳ. Δίδυμος ἤκουεν ἀπὸ τῆς κόρσης. Κόρσαι γὰρ τῆς Κιλικίας. 'Forsan quoniam tonderi hirci solent et inde fieri cilicia.' H. Steph. '*Ind.* L. κορσάτης. Cl. Salm.' Albert. p. 322. Cf. Hesych. Καρικὸς τράγος. Verum vidisse Stephanus videtur. '*De caprarum pilis in usum castrorum et vestimentorum adhibitis*' v. Plin. h. n. VIII 76 Callisth. Olynth. ap. Cl. Aelian. h. a. XVI 30 Verg. Geo. III 313 Serv. et Philarg. l. c. II 278 Lion., Procop. B. P. II 26 = t. I p. 271 Ddf. Colum. r. r. VII 6 Varr. r. r. II 11, 11 Prudent. Cathem. I 7, 151 p. 30 Heins. (Amst. 1667) Suid. II 1 p. 254 Bhdy. Diogen. V 54 Vat. App. II 32 Arsen. p. 319 Hes. II 258 et 141 et. m. 513 = 465, 41. Fabr. thes. LL. *cilicium* Ducang. Gloss. κιλίκια. Iungerm. ad Long. past. p. 259 ed. Seil. Tournef. voyag. du levant I 337 Lupar., = II 22 LB. C. Dufresne nott. ad Io. Cinnam. p. 349, 350 ed.

Bonn. Psell. de re med. ap. Ideler. phys. et med. Gr. I p. 202. Corsae si Ciliciae oppidulum fuerunt, reconditiorem doctrinam eruit Didymus: aliunde certe Corsas non novimus. Inaudivimus tantum fluvium Cersum (*Κέρσον*, v. l. *Κάρσαν*) ex Xen. exp. Cyr. I 4, 4, cui nunc H. Kieperto teste *Merces* nomen est. *κορσοῦν* Hes. explicat *κείρειν* et cui primo abrasa fuit barba *Κόρσην* dictum esse Athen. XIII 565 B testatur. — Num *κορσήκης* ut *ξυρήκης*? an *κόρσα* IC: *τράγοις*, ut alterum IC e dittographia prognatum sit? — De K et IC confusis v. Schaef. Apoll. Rhod. II p. 280 Bast. comm. pal. 720. Greg. Cor. p. 167, 244 Schf.

4.

Hes. II p. 454 *λέσπιν μεγάλην ὑδρηλήν. Δίδυμος τὴν καταδυομένην εἰς πέλαγος πέτραν. οἱ δὲ νοτεράν. ἄλλος δὲ σπιλάδα βαθεῖαν. οἱ δὲ λόχμην.* Sic enim locus mihi scribendus videtur. Cod. *ἱδρυλήν* et *δεσπίδα*[1]). Guyetus *λέσπιν* pro *λίσπην* i. e. *λείαν λισσάδα πέτρην* accepit. Scaliger volebat *ἄλλοι δ' ἀσπίδα*, Salmasius *λεσπίδα* et *λεύχμην*. Schneider lex. Gr. I p. 391 '*aus der stelle irgend eines alexandrinischen dichters, wo λεσπίδα oder ἐλεσπίδα πέτραν vorkam.*' (v. c. Theocr. 22, 37 *ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ*). Non accedo. Apte tamen contendit Schneiderus l. c. *ἐλεσπίδας* Ap. Rh. I 1266, dictionem solitariam, ubi schol. Pariss. (at vid. H. Keilii obss. critt. in Cato. et Varr. p. 86) haec adnotant: *ἐλεσπίδες δέ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε ἀνέμων καὶ ἡλίου. Διὸ καὶ λέπας τὸ τοῦ ὄρους ἀκρωτήριον λέγεται. Εὐριπίδης· καὶ Κιθαιρῶνος λέπας.* Copiosiora sunt edd. scholl. II p. 439 Schf., quae iterum passim mutat et. m. 328, 22 (cf. Bourdel. Heliod. p. 4 Valck. Ammon. p. 139). Huc pertinere

1) Cave ne *δεσπίδα* ferri posse statuas, in comparationem vocatis quae Maittair. p. 376 A 379 C collegit, permutatorum *Δ* et *Λ* exemplis. Pergaeorum enim dialectum hanc permutationem poscere adnotat Salmas. ad Hesych. I 911. Sequitur sub *ΔΕCΠΙΔΛ* latere nihil aliud nisi *ΔΕ CΠΙΛΛ ΔΛ*. [Ap. Long. Past. III 16 leg. *ὡς παρὰ τὴν* (*γυναικὸς*) *καλύβην τὴν τῆς τικτούσης*, nisi *γυναῖκα κασάλβην τὴν τίκτουσαν* mavis. cod. *λαβήν*.]

suspicor etiam Hes. *κλέπας· νοτερὸν πηλῶδες ἢ ὑγρὸν* et *κλέπος*, quo de loco cf. Schneid. lex. Gr. I p. 674. Lobeck. techn. p. 315. Verbis illis poetae anonymi scopulum descriptum fuisse puta, qualem adumbrat Ov. Met. IV 524 sqq. IV 729 sqq. Mittimus vocabuli originationem. Hoc constat, si Buttmanno fidem habes (lexilog. I 195, 7), genuinam illius formam litera *ε̄* non caruisse, quam usus poeticus abiecisset. Ē enim verborum initio, nisi ab *ε̄* ordiantur, non abundat. Itaque huc in comparationem venire non debent *ἐείκοσι ἐέρση ἔεδνα ἐέλδωρ* cett., de quibus Maittairius p. 298 A = 397 St. neque *χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔδει χωρὶς τοῦ ε̄* schol. p. 448 Bekk. Sed parilitatem agnoscunt primum in vulgus nota: *ἐχθές χθές*, *ἐχθεσινός χθιζός* Trypho ap. Apoll. d. adv. 556, 30, ubi p. 557, 26 inter alia minus uti diximus apta comparantur *ἐθέλω θέλω* (Dionys. ap. Eustath. p. 800, 28 Moschop. p. 10) *ἐρυτῆρες ῥυτῆρες* (coll. Bekk. anecdd. II 937, 23 et. m. 405, 22 Piers. ad Moer. p. 296 [402]) *ἐθελημοί* et. m. 318, 42; *ἐκεῖνος κῆνος τῆνος ἐκεῖθεν* et. m. 58, 23—54 similia; *ἐρεύγειν*, ructare, *ἐΐση ἴσος*, *ἐνέρτεροι νέρτεροι*, *ἔνερθεν νέρθεν* Hes. II 670, *ἐΐσκω ἴσκω*; deinde rariora *ἑορτή ὀρτή* Hes. II 790; *ἐνῆς νῆς* Hes. II 679; *ἐρινεός ῥινεαὶ μελαίναι ἰσχάδες* Hes. II 1115, quod minus feliciter tentavit Alberti. *ἐκνεφίας κνέφας* id., *ἐρῳδιός ῥῳδιός* Herod. dict. sol. 13, 10; *ἐφετμαί φετμαί* Hes. II 1501; *ἐφετίνδα φεννίδα* Hes. II 1499 (Palmer. *φαινίνδα*); *ἐτώσιον τηΰσιον*, Alb. ad Hes. II 1383; *ἐλεγαίνειν*, unde *Ἐλεγηΐς* et. m. 152, 59 et *Ἐλέγη* Ael. v. h. III 42, — *λέγαι γυναῖκες* Archil. fr. 168 Bgk., siquidem Epaphroditus Archilochum recte intellexit; *ἐτήτυμα τητύμα* Hes. II 1383; *ἐπείγω πιέζω* Buttmann. lexil. I p. 275; *ἠπεδανῷ — πεδανῷ* Io. Chius Agem. fr. 4; *ἐς κόρακας σκορακίζειν*, *ἠλύγη λύγη*, *ἠβαιὸν ἠβρέτας βρέτας*, *Ἡμιμάλλονες Μιμάλλονες*, *ἠμύω μύω*, *ἠλεοῦσιν ἐλεοῦσιν* Hes.; *ἠερέθονται ἐρεθίζονται* schol. Hom. Il. Φ 12. Deinde fuerunt, qui *χείρ* quasi *ἔχειρ* ab *ἔχω*, *νίκη* ab *ἐνιικη* derivarent, quod indicasse satis habeo: cf. et. Gud. 409, 40 et. m. 605, 50, quem locum ex Apoll. Dysc. fluxisse apparet. At Hesychii inscitiae

originem debent *ECTPHNEC CEIPHNEC* I p. 1471 atque in capite mutilata mihi videntur Hes. *ἐλοφόν* et *ἐτανηλεγέος μακροκοιμήτου*. Lege *κῆρε τ*. Hom. Il. Θ 70. Etiam *κηνυσσόμην· εἴδωλον ἐγενόμην* (Hes.) in *'κηνυσσόμην* mutandum est. Cf. Aesch. Cho. 192. — Hes. *'πιπάλων* spectat ad Aesch. Cho. 152. Glossa Didymi est. Hes. 966 *πιτίμια τὰς ἀξίας τιμωρίας πιτίμιά φασιν* respexit integrum vocabulum *ἐπιτίμια*, etiam Sopingio arbitro: 'respexit nimirum ad locum Sophoclis Elect. 1396 (al. 1383) *τὰ 'πιτίμια* vel ad Aesch. Pers. 825. Sept. 1005. Prom. 77. Neque *πίχειρα* Hes. II p. 968 ullus umquam Graecorum dixit, sed *τὰ 'πίχειρα* Aesch. Prom. 819 Didymus in lexicon tragicum recepisse videtur.' (SCHR.) Byzantii quidem *Ξάδιος* dicunt pro *'Εξάδιος* schol. Hom. Il. 25 b, 15. 22. *Πίτανρα* pro *'Επίδανρος* (Constant. Porphyr. III p. 136 ed. Bonn.) *πιγκέρνης* i. e. pincerna pro *'πιγκέρνης* (*ἐπικιρνᾶν*). Goar. ad Codin. p. 24 n. 14 Ducang. Gloss. Gr. s. v. Reisk. ad Const. Cerim. II p. 172 ed. Bonn. Cf. de ε abiecta vocali initiali L. Kuster. diatr. Anti-Gronov. p. 50 I. Taylor. lectt. Lys. p. 701 A. Salmas. HA II p. 99 Hemst. ad Ar. Plut. p. 159 Reisk. l. c. p. 671 Boeckh. ad Plat. Min. p. 148 Buttm. lexil. I p. 145 Matth. gr. gr. I p. 50 sq. §. 11.

Iam si veriloquium quaesiveris, primum se obfert Hes. *λεπεῖν τύπτειν. ἐλέπουν οἷον ἐλέπιζον, ἔτυπτον, ἐμαστίγων.* E *λέπω* sive integriore *ἐλέπω* nascitur verbum paragogicum *λεπίζειν* unde, qui eo praeter et. m. 328, 2 utitur, Orus et. m. 724, 4 derivat *λεπίς*, inserta literula *σ* in *λεσπίς*, *ἐλεσπίς* mutatum. Cum ipsa radice *ΛΕΠ* cohaeret *λέπος* et *λέπας*, quae subinde in capitibus *κ* prostheticum adsumpserunt: *κλέπος* et *κλέπας*. Cave tamen ne indidem *λίψ* quoque derivare audeas. *λίψ* enim uti rupem significat vel imbribus vel fluctibus marinis libatum, ita aperte descendit a *ΛΙΒ λείβω*. Memoria tamen dignum est, quod etiam *σπιλάς* a *λεπίζειν* originem duxisse Ori Milesii sententia est ap. et. m. 724, 4 (Ritschl. p. 27). Ac fuit sane *σπιλὰς ὕφαλός τις πέτρα*, quô nomine Ionem vituperat grammaticus nescio quis eruditus (? Didymus: v. Meinck. Steph. Byz. 529 coll. schol. Soph. Trach. 680 p. 161 Elmsl.) ap. Hes.

σπίλον Παρνασσίαν. Transpositione literarum solemni facta ex *λίσπος* (i. e. *λεῖος*) subnascebatur *σπίλος, ἡ. σπίλον, τὸ. σπιλῶνες, οἱ. σπιλάς, ἡ*, quemadmodum f. *λιφερνοῦντες* pro *φιλερνοῦντες* adoptarunt Hes. II 490, *ἔλπος* pro *λίπος* Hes. I 1184 (i. q. *ἔλαιον, στέαρ*) *σμῆνος* pro *ἑσμός*. Quae si vera disputavimus, *σπιλάς* proprie erit saxum in mare prospiciens, perpetua undarum adluvie et laevigatum et exesum (Hes. *πέτρα πωρώδης*), *λίψ* rupes aut imbribus aut humoris marini adspergine quasi libata; *λίς*, de qua voce vid. Eustath. 1713, 25 Hes. II 486, (Odyss. *μ* 79 coll. *ε* 412 *κ* 4) quivis scopulus, i. q. *λισσάς, λέσπις* denique sive *ἐλέσπις* scopulus aequori imminens idemque undarum aut marinarum aut aëriarum verberibus sine fine percussus. Synonyma novimus plura *ἑρμάν* Phot. p. 15 *ἕρμακες ἕρματα* (Blomfield. gloss. in Agam. 977 'scopulus submarinus' Th. Bergk. Anacr. XXXVI p. 144, 5), *νηρίδες* Hes. II 678 'a *νηρός* humidus liquidus' Guyet., *γραῖα, γρώνη* Hesych. *χοιράδες* schol. Eur. Androm. 1241.

5.

Hes. II 481 *Λιμοδωριεῖς* — *Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν Οἴτην κατοικοῦντας οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ λιμώττειν καὶ μοχθηρὰν ἔχειν ταύτην* (? *δίαιταν*) cf. C. O. Mueller Dor. I p. 40, 4. 102, 1. Vid. cap. IV 10 n. 4.

6.

Hes. II 623 *Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα* vel *μοσυνοικικὰ μαζονομεῖα. Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν. οἱ γὰρ Μοσσύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσί. λέγει δὲ ξυλίνους πίνακας*. cfr. Hesych. *Μοσσύνοικοι*. Spectat ad Aristoph. fr. CCCCIX. De Mosynoecis cfr. Herod. III 94 VII 78 Xen. exp. Cyr. V 4, 2 Dion. Hal. AR t. I p. 70 Rsk. (I 26) Diod. Sic. XIV 30 Strab. XI 14 p. 340 Steph. Byz. 456, 13 M. Amm. Marc. XXII p. 231, 15 Lindbg. Nicet. Ann. XV 7 Wesseling. ad Hierocl. Synecd. p. 450 ed. Bonn. Apoll. Rhod. II 379. 1016 schol. t. II p. 156 Schf. Dionys. Perieg. 766 et Eustath. h. l. Reiff. ad Artemid. I c. 8 vol. II p. 227 Hesych. *Σάρπους· Βιθυνοὶ ξυλίνους οἰκίας*.

7.

Hes. II 629 *Μυκερίνα· ἡ Μέμφις, Δίδυμος τὴν Σαΐν. ταύτης γὰρ λέγει Ἡρόδοτος βασιλεῦσαι Μυκερῖνον.* Id. supra *Μουκερίναι· πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ Σαΐς.* Herodoti locus est II 129 sqq.

8.

Hes. II 733 *Οἰσπώτη* (cod. *οἰσπάτη*), *ὁ ῥύπος, ὁ δὲ Δίδυμος τὸν τῶν προβάτων* (*κόπρον* add. Salm.)? *ὄνθον προβάτων.* Spectat ad Ar. Lys. 575 et Cratin. Dionysalex. fr. X p. 17 ed. Runk. Male et vitiose Kulenkampius ad etym. Gud. p. 984 Hesychii locum sic immutat *οἰσπάτη ὁ τῶν προβάτων, Δίδυμος.* Cautum enim grammaticus eruditissimus adnotamento suo esse voluit, ne imperitiores *οἴσπην* sive *οἰσύπην* eum *οἰσπώτη* confunderent. *Οἰσύπη* enim s. *οἰσυπηρά ἔρια* (Hesych. etiam *ὀσσυπηρά*, Phrynich. *οἰσωπηρά* affert) est *lana succida* sive *sucida*, quade 'quaedam notavit Wesseling. ad Herod. p. 563, 42' Koen. ad Greg. Cor. 256, *οἰσπώτη* vero Aristophani et Cratino '*fimus ovillus*' dicitur. *Ἔστι γὰρ οἰσπώτη τὸ τοῦ προβάτου διαχώρημα* teste et. m. 561 (619), 10, qui Didymo paruit. Mutilus esse Photius videtur 323, 24 *οἰσπώτη οἷον* (leg. *οἰῶν*) *ῥύπος, οἴσυπος. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ.* Exeidit Didymi interpretatio. Fuerunt etiam qui *οἰσπώτην* et *σφυράδας* male confunderent, sed qui Phrynichi reprehensionem non effugerent ap. Bekk. anecdd. I 57, 4 (coll. Poll. V 91 p. 213 Bekk. ubi om. *σπύραθοι, πύραθοι, σπορθύγγια, πορθυγγίς-σπόρθυγγες*).

9.

Hes. II 1146 *Σαμιακὸς τρόπος· δύο δηλοῖ ἡ λέξις, ἓν μὲν τὸ ἐπὶ διαβολῇ τῶν Σαμίων, θρυλλουμένων ὡς κατεαγότων, ἕτερον δὲ ὅτι αἱ λεγόμεναι Σάμαιναι* (vid. Schneidew. ad Bergk. com. Att. p. 439) *κατέστρωντο δι' ὅλον. Δίδυμος δὲ τὰς Σαμαίνας ἰδιαιτέραν παρὰ τὰς ἄλλας ναῦς τὴν κατασκευὴν ἔχειν. εὐρύτεραι μὲν γάρ εἰσι τὰς γαστέρας. τοὺς δὲ ἐμβόλους σεσίμωνται, ὡς δοκεῖν ῥύγχεσιν ὑῶν ὁμοίως κατεσκευάσθαι, οἷον [ἰχθ] ὑοπρῴρους*

εἶναι. διὸ καὶ ἐπὶ ταύτης λέγεται· Ναῦς δέ τις ὠκυπόρος Σαμία, ὑὸς εἶδος ἔχουσα. Glossa pertinet ad Cratini Archilochos. Cf. schol. Ar. Pac. 143[1]) et Phot. 498, 10, ubi pro *μίννύωναυσὶ* legendum videtur *Σίμωνα. ὑσί.* Nomen *Σίμων* similem depravationem perpessum est ap. Tzetz. Chil. VII 123, cui pro *Μιμῶν* verum *Σιμῶν* restituit Lobeck. Aglaoph. II 1199. — An *ἐπισκώπτων τὸ σίμωμα. ὑσί?* Compares Bergk. de rell. com. Att. p. 28, 29 Nack. Choer. p. 158 Coraen ad Plut. Pericl. XXVI p. 187, 188 ed. min. Sinten. R. Stiehlium de Lysimach. in Philol. IV 1 p. 106.

10.

Hes. II 1194 *Σισύμβριον. Δίδυμος ἀνθύλλιόν τι. Θεόφραστος δὲ σ. γηράσκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ ἀπὸ ἡδυόσμου πλατὺ φυλοῤῥοοῦν.* Glossa spectat ad Cratini Effeminatos Ath. XV 685 C. Theophrasti locus exstat de od. sect. XXVII p. 741.

11.

Hes. II 1212 *Σκινθαρίζειν.* [ὃ] *ἔνιοι σκαρίζειν* (*σκανθαρίζειν* Iungerm. Kuster. et Nauck. p. 224 coll. Poll. IX 126 p. 391 Bekk.). *τὸ γὰρ τῷ μέσῳ τὸν μυκτῆρα παίειν δηλοῖ, ὡς Δίδυμος.* Cfr. fr. Paris. §. 18 Eustath. Il. 861, 10. — Neque hoc vocabulum quisquam invidebit comicis.

Itaque ex his decem glossis, quas Didymo se debere confitetur Hesychius, quinque Cratini elocutioni explanandae inserviunt *βρίκελος κόρσακις τράγος οἰσπώτη Σαμιακὸς τρόπος σισύμβριον*, una vel duae *Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα οἰσπώτη* interpretationi Aristophanis: ut hebetioris profecto ingenii sit negare velle, Didymi *λέξιν κωμικὴν* ab Hesychio sedulo versatam esse. Immo ulterius etiam progredi licebit. Docet enim instituta Hesychii cum Phot. 68, 19 Athen. XI 501 schol. Ar. Vespp. 151 Phot. 507, 1 comparatio, ea etiam, quae s. vv. *βαλανειομφάλους ἡμερόκαλλες Καπνίας σέρφοι* leguntur — sunt vero haec Cratineae in-

1) *σωμικὸν τρόπος τρόπων.* F. *Σαμιακὸν τρόπις* (vel *τροπός*) *τρόπον.*

cudis vocabula — Didymum auctorem agnoscere. Quid igitur? nonne sponte fere subnascitur suspicio, reliquarum etiam, quotquot Cratinum spectant, glossarum interpretamenta eiusdem grammatici industriae deberi, Didymi inquam, cuius ab arbitrio octies, ut Cratineae elocutioni lucem afferat, pendere vidimus Hesychium? Ac profecto interpretem et egregie doctum et adparatu haud spernendo instructum produnt v. c. Hes. glossae: I 952 *διαλαός* (*οἱ μὲν-ἄλλοι δὲ*) I 997 *δίλογχον* (*ἢ ὅτι-οἱ δὲ*) I 1001 *Διονυσοκουροπυρώνην* (*εἰσὶν οἵ φασιν-ἁμαρτάνοντες*) *κήτιον* II 252 (*ἔνιοι-οἱ δὲ*) II 638 *μυσικαρφὶ* (*οἱ μὲν-ἢ ὡς-ὥς τινες δὲ*) vid. supra s. v. *βρίκελλοι* et infra s. v. *βαλανειόμφαλοι* de notabili Didymeo *οἱ μὲν* — *οἱ δὲ* usu.

Diximus in Didymi lexico comico extitisse etiam vv. *ἡμεροκαλλές* et *σέρφοι*, indeque profecta Hesychii farraginem locupletasse. Audiamus testes.

12.

Phot. 68, 19 *Ἡμερόκαλλες* (sic accinit Lobeck. Aglaoph. 702) *ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος. οὐκ ἔστι* (haec Ori videntur) *ἄνθος κτέ.* Eadem et. m. 439, 43. Hes. I 1631 *ἡμερόκαλλες· τῶν σπορίμων ἄνθος ἢ στεφάνωμα κτὲ* (*οἱ δὲ-οἱ δὲ*). Spectat ad Cratini Effeminatos ap. Ath. XV 681 E 685 C (v. Bergk. l. c. p. 66). De Theodoro Panage quem Photius adhibet cfr. Westerm. ad Voss. h. Gr. p. 503 et Meier comm. Andocc. VI 3 p. IX.

13.

Phot. 507, 1: *Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, οὓς ἡμεῖς νύμφας. οὕτω Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγῖνος κτέ.* Hes. II 1171 *σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες*, quem compilarunt gl. Vict. ad Ar. Vespp. 351 id. II 1318 *σύρφος ἢ σέρφος· θηρίδιον μικρὸν οἷον ἐμπίς.* Voce usus est Cratinus ap. schol. Ar. Vespp. l. l. Aristoph. Avv. 82. 570 (v. scholl.), Nicopho ap. Suid. II 2 p. 719 (Meinek. Com. II p. 848). Praeterea ad Didymi testimonium saepissime provocant Photius et Harpocratio; sed duumviri hi, cum non id agerent,

ut socci cothurnique elocutionem illustrarent, sed iudicialem, X imprimis quos classicos haberent oratorum pro instituto suo vocabulorum collectiones Didymi non ita frequenter adierunt, diligentissime vero, uti par fuit, ῥητορικὰ Δ. ὑπομνήματα excusserunt, atque etiam, ni fallor, sicubi verbum aliquod scenae cum rostris commune nostri verbis adpositis interpretantur, Didymum Didymo teste laudant. Quae cum ita sint, suboritur suspicio, ea vocabula, quae Didymi testimonio munita apud Photium et Harpocrationem exstant, verbisque aut totidem aut in brevius contractis animadversionibus illustrata apud Hes. recurrunt, de scena quondam recitata esse, quotque soccum sapiunt e Didymi lexico comico, quot cothurnum, e tragico ad nos pervagata esse. Aliter decernit Meier comm. Andoc. VII, part. XIII p. 69, cui in comico lexico explicationes tantum vocum θῆτες et ὅσιος exstitisse videntur. — Itaque κωμικῇ λέξει haec iure mihi vindicare videor, quibus Rankianis copiis p. 134 sq. cumulus accedet.

14.

Phot. 321, 23 οἰνόπται· ἐπιμελεταὶ τοῦ τοὺς φράτορας ἡδὺν οἶνον ἔχειν. Δίδυμος οὕτως ἀποδίδωσιν· εὐτελὴς ἀρχή τις Ἀθήνησιν (321, 20) παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἑορταῖς τισιν. Cf. Poll. VI 22 p. 233 Bekk. Hes. II 730 οἰνόπται ἀ. εὐ. καθ' ἣν (l. Ἀθήνησιν)[1])

1) Vocc. Ἀθῆναι et Ἀθηνᾶ librariorum socordia saepissime corrupit: e. g. ap. Lucian. musc. encom. 5 III p. 242 Iebz. pro Ἀθηνᾶν cod. A. (Gorlic.) exhibet καθαρᾶν, idem lib. ms. III p. 118 Ἀθησιν pro Ἀθήνησιν praebet. ΑΟΠΝΑϹ, quod in cod. Apoll. Dysc. de pron. p. 109 A 3 [cf. p. 196 Bekk.] apparet, editor recte in ΑΘΗΝΑϹ mutavit. 'Ἀφίδνας pro Ἀθήνας scribendum esse in promptu est ap. Paus. I 41, 5 ex ipso Pausan. II 22 Herod. IX 73 Diodor. IV s. 63' Facii sunt verba t. I p. 157. Heyn. ad Apollod. II 7, 1 p. 449: 'δι' Ἀθηνᾶν, vix sanum hoc.' Solemnis est confusio vocc. Ἀθῆναι et Θῆβαι, P. Wesseling. Diod. I p. 311 Scalig. Euseb. Chro. DCCCX. Meinek. exx. phil. 1846 p. 4. Athen. II 44 C schol. Ar. Ach. 862 schol. Pind. Ol. II 48. De permutatis Ἀθηνῶν et ἀσθενέσι, Ἀθῆναι et ἀσθῆναι et ἄνθρωποι, ἀπήνης et Ἀθήνης cfr. R. Unger parad. Thebb. p. 452. Confunduntur adeo ἄτιμον et Ἀθηναῖον ap. Dion. Chrys. or. LXXX

θρυαλλίδας καὶ λύχνους καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ τὸν αἱρεθέντα ἄρχοντα παρέχειν. — Respexit Didymus Eupolidis Urbes: cf. Ath. X 425 B, unde Philinum quoque oratorem h. v. usum esse discimus. Vid. Geopon. VII 7, 1. Sigon. de rep. Ath. IV p. 147. — Plura reperiuntur vocabula ab οπτης composita, e quibus notissima sunt αὐτόπτης ἐπόπτης ἐφόπτης κατόπτης, rarioris usus διόπτης Hes. I 1002 ἱερόπτης Phrynich. I p. 44, 7 Bekk. λαμόπτης Hes. 422 λινόπτης id. II 483 Phot. II 225, 7 Polluc. V 17 p. 194 Bekk. πανόπτης id. II 855 παντεπόπτης II 855 ὑπερόπτης schol. Plat. p. 409 Bekk. θεόπτης Georg. Sync. Chron. I p. 23 Bonn.

15.

Phot. 340, 10 Ὀξυθύμια — Δίδυμος δέ (alia enim Aristarchi fuit explicatio, ut Harpocr. 54, 25. cf. nos p. 21) φησιν ὀξυθυμίαν τὰ καθάρματα λέγεσθαι καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. Harpocratio 138, 11 Bekk. post Δ. δ. addit Αὐτοκλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν [quo de cf. Meier comm. Andoc. VI p. VII n. 131]. — Hes. II 766 ὀξυθύμια τὰ ξύλα, ἐφ' οἷς ἀπάγχονται, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. (huncusque Aristarchi sententia) οἱ δὲ τὰ καθαρτήρια καὶ ἀποτρόπιμα ξύλα, ἅπερ εἰς τὰς τριόδους ἀποστρέψουσι καθαίροντες τὰς οἰκίας. τὰ οὖν ἀνακαθάρματά εἰσι τὰ λεγόμενα ὀξυθύμια (haec Didymea). Haec quoque vox teste Photio 340, 18 est Eupolidea. Hes. ῥαφανιδωθῆναι. Cfr. Bekk. AG. I 287, 24. 288, 7 Poll. II §. 231 p. 106 (Schleiermacher in Wolf. Mus. d. Alterth. IV. p. 473, 1. Lob. Aglaoph. p. 633). V §. 163 p. 228 et. m. 568 = 626, 44 Suid. II 1 p. 1137 Piers. Moer. p. 284 = 209 Lips.

§. 6 ex A. Emper. in obss. p. 65 sententia, me iudice ἀθέσμιον et Ἀθηναῖον. In Colutho 186 MV Bekk. Ἀθῆναι, vulg. Ἀθήνη; Lennep. ἐκεῖναι. Male. Locus, siquis alius, est integerrimus, egetque interpretatione, non emendatione. Devius errat etiam F. F. H. Passow. p. 17. — Recte F. G. Wagner: weisst du nicht dass solche Athenen viel ohnmächtiger sind, welche mit ruhmvollen Kriegen sich brüsten, und wenn man die Glieder genau untersucht, weder Mann noch Weib sind?'

16.

Phot. 352, 19. Harp. 140, 9 *Ὅσιον* — *Δίδυμος* δὲ διχῶς φησι λέγεσθαι τὸ ὅσιον, τό τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν. Hes. II 794 *ὁσίους θαλάμους* κτέ. schol. Plat. p. 397.

17.

Harp. 149, 22. Phot. 406, 17. Suid. II 2 p. 170 *Πέλανος* — *Δίδυμος* δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα — ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ. Hes. II 903 *Πέλανος πέψιν ἔχων ῥυπαράν* (cf. schol. Ap. Rh. l. c.) ἢ τὸ ἐκ τῆς πώλης (l. παιπάλης) — τῷ στόματι ἀφρόν. Sannyrionem e comicis hoc vocabulo usum esse scimus. Cf. schol. Hom. Il. Σ 560 schol. Apoll. Rhod. I 1077 IV 712 schol. Aesch. Perss. 203. Poll. VI 9 Timae. lex. p. 211 Phot. ad Amphil. in A. Mai Scr. vett. nov. coll. I p. 229 sq. et. m. 659 = 597, 15 Suid. II 2 p. 169 Bachm. anecdd. I 235, 20. — Hom. l. c. Odyss. κ 520 Aesch. Eum. 262 Choe. 82 Pers. 519 Eur. Or. 220. Alc. 851. Iph. 300 Hipp. 147. Tro. 1063 Rhes. 430.

18.

Phot. 436, 14. Harp. 154, 22. Suid. II 2 p. 324 *ποδοκάκκη* — ἢ κατὰ συγκοπήν, ὥς φησι *Δίδυμος*, οἷον ποδοκατοχή. Hes. II 987 — ἢ κατὰ συγκοπὴν ποδοκατοχή. Platonis testimonium unus adposuit Hes., comici an philosophi incertum. Bekk. anecdd. I 292, 21 (Bachm. anecdd. 344, 16) schol. Demosth. Bav. 103 Lucian. Lexiph. 10.

19.

Phot. 455, 10. Harpocr. 158, 12. Suid. II, 2 p. 443 *Προκώνια* — *Δίδυμος* δὲ προκώνια, φησί, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένα. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης κτέ. Hesychius II 1034 ex Aristophane quidem solo profecit; at huius Cratetisque testimonia Didymum adscripsisse perquam probabile est. Cf. quae collegit Nauck. Ar. Byz. fr. p. 223.

20.

Phot. 483, 24 Ῥάχετόν (l. τρον) τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου, ἀφ' οὗ ἀρχὴ τῆς ῥάχεως. Δίδυμος δὲ πλευρόν. Quid de familiari Graecis inconstantia generis praeceperit Didymus, docet Hesychius II 1194 ῥάχετρον ῥαχίς, ὡς πλευρὸν καὶ πλευρά. (vid. Lobeck. ad Phryn. p. 762) οἱ δὲ τὴν ῥάχιν τοῦ ἱερείου.

Denique de τευτάζειν conferas, quae infra exponemus.

21. 22. 23.

Etymologus magnus plurima Diogeniano accepta refert, Diogenianus Pamphilo, Pamphilus ac Zopyrio Didymo. Tamen non sunt plus quam tris loci, qui quidem a reliquis lexicographis absunt omnibus, quos e comico Chalcenteri lexico in et. m. immigrasse non sine specie veri dixeris. Et. m. 146, 39 = 133, 39 Ἀρνεῖα: τὰ κρεοπώλια. Δίδυμος. Hes. I 542 ἀ: τὰ κρεοπωλεῖα τῶν προβάτων. Et. m. 345, 3: Ἐνωπίδες: αἱ θεράπαιναι παρὰ τὸ ἕπεσθαι. Δίδυμος. Locus affectus; rescribe Hes. I 1413 auctore ἐπωπίδες ἐπίσκοποι, ἀκόλουθοι παρὰ Λακεδαιμονίοις coll. et. m. ἐπωπίδα. Fuerunt igitur qui ἐπωπίδες vocabulum compositum (ἐπὶ-ὤψ) arbitrarentur, alii qui ἑπωπίδες accinerent, derivarentque ab ἕπεσθαι. Cf. Lycoph. 1179 Lobeck. Aglaoph. I p. 224. Adde ἑπάμονες. —Et. m. 347 ἐπίβδαι coll. Hes. I 1041 Ruhnk. Tim. p. 119. Aristid. I p. 352.

At vero in suscepta hac de Didymi voluminibus commentatione cum non hoc solum consilium moliamur, ut, quae adposito viri laboriosissimi nomine circumferantur, librorum reliquias in unum cogamus, sed etiam, quaecumque nomine non adiecto ad eundem auctorem revocanda esse videntur, dispicere et suo quaeque auctori vindicare studeamus, video iam nostris humeris hoc imponi negotium, ut, quod Meinekius l. c. dudum coniecit, 'dubitari non posse, quin multa, quae apud Hesychium, Harpocrationem, Eustathium ceterosque grammaticos tacito auctoris nomine legantur, ex eodem fonte fluxerint,' id rectissime coniecisse virum omni laude maiorem adcuratius nobis demonstrandum sumamus.

Nam C. F. Rankius, vir et ingeniosissimus et huic potissimum labori si quis alius doctrina copiisque par, in comm. de Hesych. p. 135 cursu viaque, ut videtur, fessus, reliquum hoc itineris spatium, assumptis alarum remigibus, sublimis praetervolans, humili pede permetiri supersedit. Ac video profecto longis me erroribus actum iri, quem, quominus cursum constanter teneat, ignoto pelago subfusae noctis caligines impediturae sint: utut est, ancoris solutis proras iam in mare prospicere iubebo.

24.

Sed iam recisa praefationis mora fundum disputationis faciam locum Athen. Deipnos. XI p. 501 D *Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι· 'Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους' Ἐρατοσθένης ἐν ια περὶ κωμῳδίας* (cf. Bernhard. Erat. p. 228) *τὴν λέξιν ἀγνοεῖν φησι Λυκόφρονα. τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι, εἰς δὲ τὸ εἶδος οὐκ ἀῤῥύθμως παίζονται. Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρός* (Bergk. comm. de comoed. Att. reliq. p. 65 *καὶ Ἡρόδωρος ὥς φησι Π.*) *'φιάλαι ποιαί, ὧν ὁ ὀμφαλὸς παραπλήσιος ἠθμῷ.' ὁ δὲ Μυρλεανὸς Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς περὶ Κρατίνου· 'βαλανειόμφαλοι λέγονται, ὅτι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι ὅμοιοί εἰσιν.' καὶ Δίδυμος δὲ τὰ αὐτὰ εἰπὼν παρατίθεται* (*τὰ* add. Toupius; de voce *παρατίθεται* cf. Hemst. ad Ar. Plut. 720) *Λυκόφρονος οὕτως ἔχοντα· 'ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς γυναικείοις πυέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφίοις ἀρύουσιν.'* Quam quidem sententiam suam, ubi tandem explanaverit Didymus, utrum in commentario in Cratini Fugitivos an in lexico comico, ex Athenaeo colligere non possumus, tamen, ut eam in iusto commentario aperuerit, neque a lexico comico afuisse, nemo, opinor inficiabitur, qui modo haec Hes. I p. 684 contulerit: *Βαλανειομφάλους, οὕτω Κρατῖνος ὠνόμασε τὰς ἐχούσας ὀμφαλοὺς ἄνευ προσώπων ὁποίας οἱ θόλοι*[1]) *ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν πυέλοις ἐν τοῖς βαλανείοις*

1) Locum hunc explanat etiam Lobeck. Aglaoph. II p. 1004 adscripto in adnotatione [d] loco Caesarii Dial. III p. 652 C bibl. Bign.

quae lecta continuo in hunc fere modum mecum emendatum ibis: ὠνόμασε φιάλας τὰς ἐχούσας ἄνευ προσώπων, ὁποῖοι οἱ θόλοι ἐν τοῖς βαλανείοις. ἢ ἀπὸ τῶν ὀμφαλῶν τῶν ἐν τοῖς γυναικείοις πυέλοις, coll. Eustath. p. 1291 Bekk. anecdd. I 225, 6. Atque ὀφθαλμῶν iamdudum explosit Sopingius, Guyetus. Ceterum de confus. vocc. ὀμφαλοί et ὀφθαλμοί cf. Gesner. ad Agath. ap. Stob. flor. tit. C §. 10 n. e. Iacobs. ad Ach. Tat. p. 403 C Philostr. imag. p. 774; de conf. ἐπὶ et ἀπὸ Wesseling. ad Diod. I p. 203, 721 Markl. ad Eur. suppl. 644 Schaef. ad Ap. Rhod. I 326, 344 meletem. critt. p. 93. Quid igitur? habes Hesychium et Athenaeum in summa rerum non modo ad verbum concinentes, sed lexicographum etiam aliquot verbis locupletiorem Deipnosophista. Ac profecto verborum ἄνευ προςώπων ea est condicio, ut hominem haud indoctum tibi exaudire videare, qui, ne cui προςωποῦνται (cf. Hes. II 1056 et Poll. p. 66 Bekk.) in mentem venire possent, his ipsis verbis adiectis cautum esse voluit. Hunc ut Eratosthenem fuisse credam aut Asclepiadem Myrleanum, reluctante Naucratitae testimonio, a me non obtineo; Didymi nos additamentum legere persuasissimum habeo, priorum sententias non modo in ordinem redigentis, sed obiter etiam emendantis. Nam aut Pamphilum aut Diogenianum aut denique Hesychium haec de suis addidisse parum est credibile. Accedit, quod totum Hesychii locum e Didymi copiis profectum esse in unum conflatae Eratosthenis, Asclepiadis et Lycophronis, quem silentio praeterire Didymum noluisse Athenaeus testis est, clamant sententiae. Sed quid attinet hoc verbis amplecti, cuius vis tanta est, ut nemini non primum haec inter se conferenti testimonia eandem se insinuasse sententiam spoponderim. Ceterum illi Athenaei Hesychiique loci vel eo maxime memorabiles sunt, quod, quale tandem fuerit Didymi in lexico condendo ministerium, inde perspicue cognoscimus. Videlicet, principum in hoc commentandi genere grammaticorum sententias

t. XI p. 94, unde in Dione Chrys. II p. 773 Emp. = or. LXXIX §. 2 corrigas: τῶν ὀροφῶν τὰς πάνυ παλαιὰς τῆς αὐτῆς εἶναι πέτρας. In eiusd. or. §. 6 pro ἐνίων (ἐννοῶν Reisk.) leg. ἐπιόν μοι.

in brevius contractas ita componebat, ut fere ei, quam primo loco poneret, suum calculum addidisse videretur, indigno tamen ne ea quidem oppressa silentio, cui minorem ipse probabilitatem tribueret. Itaque Eratosthenem Lycophronemque prae ceteris eum consuluisse, cum per se probabile sit, tum compluribus ad liquidum me perducere posse argumentis confido, dummodo hoc mihi concedatur, non excerpta quaedam e Didymi nescio quibus commentariis amplioribus, sed praeter *τραγικὰς* etiam *κωμικὰς λέξεις* Didymi, quas composuisse eum Orus auctor est, omnes in Hesychii congerie inesse.

25.

Age, ut geminum exemplum promam, audiamus Didymum Athen. IV p. 139 C sqq. *ταῦτα μὲν ὁ Πολέμων. πρὸς ὃν ἀντιλέγων Δίδυμος ὁ γραμματικός — διαῤῥήδην λέγων, μάζας ἐν ταῖς κοπίσι παρατίθεσθαι — τοῦτο γὰρ οἱ βάρακες δηλοῦσιν, οὐχὶ τολύπας, ὥς φησι Λυκόφρων ἢ τὰ προφυράματα τῶν μαζῶν, ὡς Ἐρατοσθένης*[1]). Consentit Hes. I 691 *Βάρακες· τὰ προφορήματα τῆς μάχης, Ἀττικοὶ δὲ βήρικας. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν λύπην*, cui loco impactas maculas detergere studet Salmas. exx. Plin. p. 90, rescribendo *προφυράματα, μάζης, τὴν τολύπην*[2]). Succedat tertium exemplum simillimum.

26.

In scholiis ad Ar. Vespp. 239 citatur Lycophro ex Eratosthenis auctoritate: *Τοῦ κορκόρου πρὸς τὸν Λυκό-*

1) Cf. Bernhardyi Eratosth. XLVII p. 233 sqq. — Praeterea huc pertinet Hesych. I p. 691 *βάρβαξ* I p. 724 *βήραξ*, Bekk. anecdd. I p. 226, 1 et. m. 188 = 171, 39. Eustath. 1414, 29. — Vid. Steph. Thes. Par. II fasc. I p. 115 Lobeck. Aglaoph. II p. 1064—9. 1071. 1076, qui cum *βάρηξι* aptissime contendit *θιάγονας* Hes. Ath. III p. 114 B. — Fluxit quidem Didymi satis verbosa adnotatio, quam Athen. l. l. ad verbum transscripsit, ex ampliore quadam hominis disputatione, qua Polemonem grammaticum (vid. Preller. Polem. p. 137) exagitavit; sed summam eius in comicum lexicon transmigrasse fidem facit instituta Athenaei Hesychiique comparatio.

2) In Hes. I 654 pro *ἀχαίας. λύπας* lego *ἀχαίας τολύπας*.

φρονα κόρκορον λέγοντα ἰχθύδιόν τι. ἠπάτηται δέ, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης. ἔστι γὰρ λάχανόν τι ἄγριον καὶ εὐτελὲς ἐν Πελοποννήσῳ, ὡς καὶ ἡ παροιμία. '[καὶ] κόρκορος ἐν λαχάνοις.' Atque utraque vocabuli explicatio etiamnunc exstat apud Hes. II 320: κόρκορος· εἶδος ἰχθύος ἢ λάχανον. [Bernh. Erat. p. 213 sq.]

27.

Neque iis Hesychius caret, quae ex duumvirum illorum copiis depromsit schol. ad Ar. Vespp. 724 (702) Ἐπισίζῃ Λυκόφρων καὶ (Bernh. XVIII p. 217 ὡς lacuna post ἐπισίζειν indicata) οἱ περὶ Ἐρατοσθένη(ν) τὸ ἐπαφιέναι τοὺς κύνας ἐπισίζειν κτέ. vid. Hes. I 1383 ἐπισίξαι ἐπισίξας. ἐπισίττειν. ἐπιῤῥύξειν. De re cf. Piers. ad Moer. p. 157 A. Nauck. Arist. Byz. p. 161.

28.

Quintus procedat schol. ad Ar. Pac. 703 (701) Ὡρακιάσας· οἷον ὠχριάσας ἢ ἑλκυσθεὶς (l. ἐκλυθείς) ἢ λειποψυχήσας ἢ ἀθυμήσας. ὡς φιλοπότην δὲ πάλιν διαβάλλει τὸν Κρατῖνον μετὰ ἐκλύσεως ἐσκοτωμένον, ᾧ ἴσως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ ὡρακιάσας, τοιοῦτοι δὲ οἱ λειποψυχοῦντες. τρέπεται γὰρ αὐτῶν ἡ χροιά. Λυκόφρων δὲ τὸ ὡρακιᾷν ἀντὶ τοῦ ὠχριᾷν, Ἐρατοσθένης δὲ τὸ ὑπὸ ἐκλύσεως ἐσκοτῶσθαι κτέ. Quibuscum conf. Hes. II p. 1594 ὡρακιάσας et ὡρακιᾷν et. m. 823 [747], 33 Piers. Moer. p. 415 Tittm. Zonar. II c. 1892 sq.

29.

In partem veniat etiam schol. ad Ar. Pac. 198 Ven. Λυκόφρονά φησιν Ἐρατοσθένης τὸ κύτταρον λέγειν, ἐν ᾧ οἱ φηγοί (i. e. glandes) ἐγκάθηνται, οὐκ ὀρθῶς. κυττάρους γὰρ καλοῦσι τὰς τῶν κηρίων καὶ σφηκῶν κατατρήσεις, ὡς καὶ ἐν Σφηξὶν εἴρηκεν. (1006) ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι. Θεόφραστος (3, 3, 8 III p. 145 Schneid.) δὲ κυρίως λέγει προάνθησίν τινα τῆς πεύκης. καὶ τῆς πίτυος ἥτις ἐστὶν, ὥσπερ στάχυς ἐκ μεγάλων πυρῶν. ξηραινόμενος δὲ θυλακοῦται καὶ ἀποπίπτει. οἷον οὖν ἀγγειῶδες κτέ. Adhibendus etiam

schol. Ar. Thesm. 523 et Vespp. 1106, quorum locorum posterior aperte e Didymi lexico comico transscriptus est. Facit huc Hes. II 383 κύπαρος II. p. 290 κύτταροι (coll. F. G. Wagner. fragm. trag. III p. 72). Cf. Phot. 192, 19 Polluc. I 254 VII 147 Suid. Vol. II 1 p. 476 et. m. 193, 1—13, qui Lycophronis animadversionem non omisit, testemque insuper excitat Aristotelem, ut videri possit Didymi verba adcuratius excerpsisse. V. Schneid. L. Gr. I p. 717.

30.

Postremo loco dignus est, quo utamur, ipsius Hesychii locus II 194 ad id, in quo cardo rei versatur, comprobandum aptissimus *κατειλυσπωμένην* (Ar. Lys. 723). ὁ μὲν *Λυκόφρων* καταρτωμένην, *Ἐρατοσθένης* δὲ συγκεῖσθαι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ εἰλεῖν καὶ σπᾶσθαι. Audis igitur editis verbis ipsum testantem lexicographum id quod diximus, Lycophronis atque Eratosthenis de vocabulis e comoedia petitis intellectu difficilioribus sententias in unum conflatas in ipsius farraginem transmigrasse, conflatas vero a Didymo esse, ex Athenaei auctoritate pendentes haud improbabili opinor coniectura statuimus.

Quod si hanc meam sententiam lectoribus probavi, spero fidem fore verbis meis, cum eas quoque Hesychii glossas, in quibus aut Eratostheni aut Lycophroni denunciatur testimonium, ex eodem fonte (Didymo) fluxisse dicam. Agmen ducat Hes. II 1376 *τευτάζει*· σκευωρεῖ (l. — εῖται), ἡσυχάζει, διατρίβει, οἱ δὲ φροντίζει: quae sunt quattuor grammaticorum conglutinatae interpretationes, Lycophronis Artemidori Didymi et quarti nescio cuius, qui λέξεις ῥητορικάς vel composuerat vel compilaverat.

31.

Testantur Phot. 571, 16 ταυτάζειν (cf. Lobeck. technol. p. 222) 583, 10 = Mich. Apost. Cent. XVIII 40 p. 227 LB. Elz. et. m. 755 (685), 38 τευτάζειν πραγματεύεσθαι καὶ σκευωρεῖσθαι. ἢ στραγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. *Λυκόφρων* οὕτως. καὶ *Δίδυμος* προσθεὶς

ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν. Ἡρακλέων δὲ[1]), καταμεμψάμενος Λυκόφρονα, φησὶν εἶναι τὸ ἐπιστρεφῶς τι πράττειν ἢ ἐνεργεῖν. καὶ Ἀρτεμίδωρος (add. δὲ) τὸ φροντί-

1) Idem Heracleo sic Didymo socius adiungitur ap. Harpocr. 124, 17 *ματρυλεῖον*. Tamen Didymum in lexico comico hoc Heracleone usum esse diffido. Neque enim in Hesychio II 1376 *τευτάζει* Heracleonis vocabuli interpretatio comparet adiecta, neque s. v. *ματρυλεῖον* vestigia eum Heracleonis legisse ex Hesychio ulla arte concludas. Itaque cum in Hesychio haud raro Heracleonis mentio iniciatur — quinque enim in locis nomen adiectum legitur I 824 *γεφυρίς* (ubi *ἄλλοι* opponuntur) II 1352 *ταυληρόν* II 1356 *τεθήσεται* II 1385 *τιγγαβάρι* II 1423 *τριχθάδες* (ubi ipse alterius sententiam refutat) — et quidquid apud Athenaeum ex Heracleonis Ephesii glossis legitur, apud Hesychium quoque conspiciatur (vid. F. Rank. l. c. p. 111 sq.), certe non integrum videtur, ut ea quoque, quae Photio et Harpocratione testibus Heracleo aliquis de vv. *τευτάζειν* et *ματρυλεῖον* commentatus est ad Ephesii *λέξεις* referamus, quamquam ea ab Aegyptio cognomine profecta esse non dixerim. Verisimilius est utramque sententiam in singularibus quibusdam Heracleonis Ephesii libris expositam fuisse. — Ceterum de H. Aegyptio sive Tilotensi, quode complura comperta habemus, cf. Spitzn. ad Il. XVI 228. Meier comm. Andocc. VI 2 p. XII XIII not. 100, a quo omissa testimonia veterum adde sis haec: Steph. Byz. 11, 34. 75, 24. 171, 4. 52, 36. Schol. Apoll. I 769 III 37 (unde Antiaristarcheum deprehendimus) et. m. 421, 53, ubi lectionem depravatissimam *Ἡρακλέων ἐνοδίοις* (cf. et. Gud. 334, 12 *Ἀνδρονίκου εἰς τὸ δὸς* ubi Beccard. l. l. p. 21 legit *Ἀριστονίκου εἰς τὸ φ̄ ὀδυσσείας*, W. Ribbeck. male de Zenod. p. 8. coll. Ath. 584 D. *εἰς τοὺς Ἀνδρονίκου ἐπιγόνους*) persanatum eas sic mecum emendando: *Ἡρακλέων ἐν ν* (sc. *ὑπομνήματι*) *Ὀδυσσείας*, quamquam nescio, quae tandem Heracleonis scholia innuat Gataker ad Anton. p. 103 col. 1, 31. Neque audiendus Sopingius est, cui, cum Eustathium p. 210, 30 (vid. Meier l. c. VI p. 35) videret lexici cuiusdam rhetorici veteris, tacito nomine auctoris, iisdem fere verbis, quibus Hesychius utitur s. v. *τιγγαβάρι*, meminisse, Heracleo istius lexici conditor esse videtur. Suidas quid sibi voluerit II 1 p. 597 *Λογγῖνος: — λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλέωνος* haud facile dixeris. Langbaen. *Κλέωνος*, Hemsterhusius *καθ' Ἡρακλέωνος*, D. Ruhnkenius nihil mutat. Equidem Hemsterhusii coniecturam *καθ' Ἡρακλέωνος*, necessariam censeo, verba tamen, procul dubio suo loco mota, antecedentibus *λέξεων δ'* adnectere malim, nisi praestat intellegere *λέξεις Ἀντιμάχου* i. e. lectiones ab Antimacho in editione Homeri admissas, de quibus fortasse tractavit Heracleo (cf. schol. BL. Il. *Α* 298 *μαχήσομαι*) adversarium nactus Longinum. Ceterum in eodem Suidae loco pro *κατὰ φειδίου* quamquam Ruhnken.

ζειν. Φρύνιχος Μύσταις· Μάστιγα δ' ἐν χερσὶν ἔχων τευτάσθαι (cf. Bergk. rell. comm. Att. 375) *Πλάτων Ξάνταις·* (cod. et. ms. Par. *Ξαντρίας*) *Ἦν δὴ θόρυβος τευταζόντων* (*τευξάντων*) *ἀντὶ τοῦ πραγματευομένων ἢ διατριβόντων.* (*καὶ ἐν Τιμαίῳ* [opp. t. III p. 90 B]· *τῷ μὲν οὖν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλοτιμίας τετευτακότι. οἷον διατετριφότι. γράφεται καὶ τεταυτακότι* [*τετουτακότι*]) *Τηλεκλεδίης· πάντες δὲ τευτάζουσιν οἱ διάκονοι. ἀντὶ τοῦ πραγματεύονται, σκευωροῦνται Φερεκράτης· ὁ δὲ παῖδα καλεῖ καὶ τευτάζει τούτῳ δεῖπνον παραθεῖναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ σπουδάζειν. Πολιτείας ζ.* (vitiosa rell. libb. lectio *δε* cf. Schneider ad Plat. Civ. VII p. 521 E = vol. II p. 277) *καὶ τὸ ἡσυχάζειν. καὶ τευτάζων, τὸ αὐτὸ ἀεὶ λέγων, φλυαρῶν.*

Eadem fere habet et. m. l. c., nisi quod primum pro *Ἡρακλέων* exhibet *Ἡρωδιανός* (Valcken. Eur. Phoen. p. 744 Ruhnk. Tim. Lex. p. 182), pro *Λυκόφρονα*: *Λυκόφρονος*, deinde Artemidori Phrynichi Pherecratisque testimonia omisit inque fine additum habet *ῥητορική*. [cf. schol. Plat. p. 42 Ruhnk. Mich. Psell. in cod. Taur. CLXV fol. 61 ap. Am. Peyron. ad et. m. l. c. post et. Gud. p. 1047] Quaenam illa *ῥητορικὴ λέξις* intellegenda sit, hodie non magis colligi potest, quam quota observationis ap. Photium et et. m. exstantis pars ad rhetoricum lexicon, quota ad alios quosdam fontes referenda sit. Hoc tamen scimus Aelii Dionysii longe praestantissimum opus hoc loco a neutro adhibitum esse, quippe ex quo Eustathius p. 968, 3 haec excerpserit: *τευτάζειν λέγεται κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι.* Vid. Meier de lexx. rhet. p. 14 coll. p. 41. Deinde, siquidem lexicographorum morem scribendique genus non funditus ignoro,

diss. §. XIV p. XLI. II ed. Egger Langbaenii coniecturam *κατὰ Μειδίου* probat, codicum ABVE vestigia: *κατὰ φυβίου* pressius secutus, haud cunctanter rescribo: *περὶ τοῦ κατὰ φύσιν βίου.* Cf. Muson. ap. Stob. flor. CVII 8 vol. III p. 387 Gf. *τό τε κατὰ φύσιν βιοῦν.* Φ enim vel $\overset{υ}{φ}$, vocabuli *φύσις* compendium esse, cum in vulgus notum sit, tum A. Nauckius in Aristoph. Byz. p. 60 n. 83 egregie demonstravit. Corruptum est Heracleonis nomen ap. Prob. Verg. Ecl. V 31 Vol. II p. 352, ubi inepte Empedocli iungitur Heracleo.

alius auctoris sunt verba πραγματεύεσθαι — δεῖπνον παραθεῖναι, alius σημαίνει — φλυαρῶν. Quaerendum igitur est, priora sintne ab uno auctore profecta an non. In quo primum hoc velim animadvertas, quod quae apud Hesychium exstat tertia verbi persona τευτάζει aperte Pherecratis comici poetae locum a Photio excitatum intuetur, ut, cuicui auctori Hesychius sua debet, hic aperte ad versum illum Pherecratis suam explicationem aptasse et accommodasse videatur. Hunc igitur ipso Photio auctore agnosco Didymum, a Pamphilo sive Diogeniano cum aliis in condendo amplissimo illo lexico adhibitum. Ac Didymus quidem idem Lycophronem commemoratione dignum esse censuit, idem Artemidorum, cuius memoriam clariorem reddidit Rankius de Hesych. p. 103 sqq. 105. Nam de suo eum tertiam addidisse verbi τευτάζειν notionem, ὅτι ἐνίοτε σημαίνει καὶ τὸ φροντίζειν, quominus credamus obstat vocabuli προσθείς usus frequentissimus; — tamen quod Artemidori nomen adiectum hodieque apud Photium legimus, id Pamphili, quem Diogenianus exscripsit, religioni nos debere persuasum habeo, ad quem Heracleonis quoque Ephesii mentionem referendam esse probabile facit Rankii iudicium sane firmissimum (de Hesych. p. 111 sq.). Supersunt tamen nonnulla, quae cum in Photii atque etymologi locis tum in Hesychio male me habeant. Namque ubi primum Hesychii verba relegi, maximopere me offendit vocabulum ἡσυχάζει inter Lycophronis explicationes importune interiectum, quo lexici rhetorici auctorem v. τευτάζειν interpretatum esse coniccimus, ut h. l. vi expellendum esse videatur. Sed attentius inspicienti Photium atque ἢ particulam disiunctivam animadvertenti hoc in mentem veniat necesse est, Lycophronis haec tantum verba esse στραγγεύεσθαι καὶ πολὺ διατρίβειν ἐν τῷ αὐτῷ. Quod si ita est, Didymus praecedentia verba aut omnino non scripsit, aut si scripsit, quod ad credendum proclivem me esse fateor, aliunde apposuit, fortasse Eratosthenis copiis usus, ad quas ne lexici quidem rhetorici conditori aditus praeclusus esset. Tantum de Hesychio. Photii explorare fontes, ut ab hoc loco re aliena, supersedeo, insiticia tamen

esse aut loco non suo posita verba *καὶ ἐν Τιμαίῳ — τεταυτακότι* monuisse satis habeo. Forsitan fluxerint ea e Timaei vel Boethii lexico Platonico. Vidimus igitur, quod huc usque pro certo sumpsimus magis, quam cui demonstrando pares fuimus, etiam in comico lexico condendo Didymum decessorum vestigia sequi, ut exemplo utar paratissimo, Lycophronis atque Artemidori. Ut enim constat, Pherecratis fabulas accuratissime explorasse Eratosthenem, ita Didymum in easdem commentatum esse nemo unquam dixit, unde efficitur, ut et Photius et Hesychius s. v. *τευτάζειν* comicum Didymi lexicon compilaverint. Volentes igitur in eam suspicionem abripi nos patiemur, quotquot apud Hesychium aliosque exstant loci comici sermonis colorem renidentes, quorum gratia Lycophroni denuncietur testimonium, ad unum omnes e Didymi scriptis percrebruisse, neque, cum ubique fere Lycophroni fidissimum viae comitem sociumque laborum adhaerere videamus Eratosthenem, Eratosthenicas sententias de vocibus, quae quidem humiliorem socci sermonem resonant, expositas alia via in lexicorum spatia nisi per Didymum patefacta intrasse nostro iure suspicabimur.

Prementibus igitur Lycophronis vestigia hae eius animadversiones occurrunt. 1) Phot. p. 507, 9 coll. Suid. II 2 p. 708, 720 *σεσέλλισαι· μάτην ἐπῆρσαι, ἀπ' Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου, ὃς ἦν κομπαστὴς καὶ ἀλαζὼν ἔν τε τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν. ὁ δὲ Λυκόφρων ἀπέδωκε τὸ σελλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ψελλίζεσθαι.* Utrumque, quamquam locis diversum, habet Hesychius II 1186 *σελλίζεσθαι· ψελλίζεσθαι. τινὲς δὲ σελλίζει ἀλαζονεύει.* II 1171 *σεσελλίσθαι· ἀλαζονεύεσθαι καὶ σκώπτειν, ἀπὸ Αἰσχίνου τοῦ Σέλλου.* Prior igitur explanatio Lycophronis, posterior vide ne ex Eratosthenis de comoedia libris promanaverit, integriore cultioreque habitu servata apud Hesychium II 1162 *σεσελλίσαι· Φρύνιχος ἐν Κρόνῳ· Ἄγαμαι Διονύσου στόματος ὡς σεσελλίσαι κεκομμένα πολλάκις. Αἰσχίνης τις ὑπῆρχε Σέλλου καλούμενος, ἀλαζὼν καὶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ἐν τῷ προσποιεῖσθαι πλουτεῖν πενόμενος καθ' ὑπερβολήν, ὡς τοὺς παραπλησίους οὕτω καλεῖσθαι.* Cf. schol.

Ar. Vespp. 457. Meinek. Com. vol. II p. 584 sq. Auget fidem, Hesychiana e Didymi comico lexico profecta esse, quod hic Athenaeo IX p. 371 F teste in Phrynichi *Κρόνον* commentarium scripsit, unde in eiusdem comicum lexicon atque Hesychium etiam haec transmigrasse verisimile est, *γήθυα· ἀμπελόπρασα. οἱ δὲ γηθυλλίδας. οἱ δὲ μεγάλα κρόμμυα, ἄλλοι χλωρά.* Memoratu dignum est hoc loco Hesychium Athenaeo esse accuratiorem, singulis interpretibus singulas attribuentem explicationes. Deipnosophista enim in brevius contraxit: *ὅπερ ἐξηγούμενος δρᾶμα Δίδυμος ὅμοιά φησιν εἶναι τὰ γήθυα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις, τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἐπιθυλλίδας λέγεσθαι* (leg. cum Dalec. *γηθυλλίδας*; cum Athen. codd. facit Eustath. 1155, 20). Sub *οἱ δέ, οἱ δὲ* vide ne lateant Lycophro et Eratosthenes. 2) Phot. p. 497, 1 *Σακίζειν· τὸν τρυγώδη διὰ σάκκου καὶ στρέβλης ἠθεῖν οἶνον. οὕτω Λυκόφρων.* At horum in Hesychio nec vola nec vestigium superest, ut susceptus totus exantlatusque labor ad irritum cecidisse videatur. Non vereor. Succurrit enim ipse Hesych. II 1140 *σακκίζειν* (leg. *σακίζειν* coll. Piers. Moer. p. 261 ed. Lips.) *ἐπὶ τοῦ ἐκκενῶσαι διὰ κλοπὴν τοὺς σάκκους ὁποῖόν φασι τοῖς ἐργάταις* (*ὃ ποιεῖν φασι τοὺς ἐργάτας* I. Voss.) *ὡσεὶ ἔλεγε χαλκοδερμιστής κτέ.*, quibus summo iure haec adscripserunt Sopingius et Palmerius 'In voce *Σακκίζειν* et iis quae sequuntur multa mihi videntur turbata.' Quid igitur? quae tanta erit iudicii perversitas, ut loco manifeste corrupto adversus nos uti quis audeat? Quin tantum abest, ut h. l. nostra infringatur sententia, ut re accuratius perpensa non modo Hesychio opem ferre possimus, sed efficere etiam, ut nostro consilio respondeat eventus. Audi mihi Phrynichum[1]), quem merita laude extollit Bernhar-

1) Ac Phrynichum quidem si argumento opus est Didymo nonnulla sublegisse, conferas licet app. soph. ap. Bekk. anecdd. I p. 42, 1 cum Didymo ap. schol. Ar. Vespp. 1033. Phrynichus enim haec: *Ἠπιάλης ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. τὸ δὲ διὰ τοῦ ō ἕτερόν τι σημαίνει τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον.* Scholia vero haec: *ἠπιάλοις· ἠπίαλος τὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος — Δίδυμος δέ φησι δαίμων, ὃν Ἠπιάλην καὶ Τῖφυν καὶ Εὐόπαν καλοῦσι κτέ.* (*Εὐόπαν*

dyus Grundr. d. gr. Lit. Gesch. II p. 966, in apparatu sophistico sic disputantem ap. Bekk. anecdd. I p. 68 *ὑποσακίζεται τὰ χρήματα· ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται· ἀπὸ τῶν τὰ σακία κενούντων, ἢ ἀπὸ τῶν τοῖς σακίοις διηθουμένων, οἷον οἴνου ἤ τινος τοιούτου. ὑποσακίζεται οὖν τὰ χρήματα, οἷον ὑποῤῥεῖ.* Iam evolvas Hesychium II p. 1474 s. v. *ὑποσακίζειν ὑπηθεῖν τῷ σάκκῳ καὶ τὸ προςκόπτειν* (*προ* — Salmas. in Capitol. p. 246 B). Quod si Lycophronis sententiam ad verbum in Hesychio non inesse negari quidem non potest, huic tamen simillima inde proferri posse animadvertendum est. De v. *σακίζειν* et *ὑποσακίζειν* cf. Phot. p. 630, 9 et. m. 783, 27 Ael. Dionys. ap. Eustath. p. 940, 20. Perquam igitur probabile est ap. Hes. l. c. post illa *τοὺς σάκκους* cum pluribus etiam Lycophronis interpretationem et mentionem excidisse.

quid sit, nescio. Aut legendum *Εὐρυκόαν*, quod Hesychius explicat *μέγα ἰσχύων*, aut restituendum *Κύκλωπα* coll. Artemid. 13, 7 *Κύκλωπα ἰδεῖν ἢ τὸ ἄντρον αὐτοῦ — παραλελύσθαι ἢ νοσεῖν·* cf. Reisk. Constant. cerem. II p. 358 ed. Bonn., nisi latet vox similiter formata atque *Ἑρμόπαν*, *Ἀντίπαν*, *Τιτανόπαν*, de quibus Choerob. Bekk. III p. 1198.) Hinc apparet Hesychium nos hoc quoque loco habere male dilaceratum. Nempe quae Hesych. I 1340 *Ἐπιαλής* exhibet *ὁ ἐφιάλτης, ὃν Αἰολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπιάλλην καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν* debebant cum *Ἠπιάλης* comparare, ubi de daemone *Incubone* nihil legitur, neque accurate inter *ἠπίαλος* atque *ἠπιόλιον* distinguitur. Vice versa ap. Hesych. avis *ἠρισάλπιγξ* dicitur, quam scholl. Ar. Avv. *Ἐρισάλπιγγα* vocitant. Ceterum cf. Eustath. Odyss. *λ* p. 1687, 50 Il. 434, 12 et. m. 434, 5. Unde patet Aeolenses incubonem non *ἐφέλην* sed *ἐπίαλον* dixisse, siquidem Alcaeus intellegendus est lyricus (fr. 129 ap. Bergk. p. 595). Itaque vide ne ap. Hes. sedes mutare debeant *ἄλλοι* et *Αἰολεῖς*. Hes. I 1543 *ἐφέλης. ἐπίαλτος.* I 1414 *ἐπωφέλης· ὁ καλούμενος ἐφιάλτης.* I 1551 *ἐφιάλτης ὁ ἐπιπηδῶν.* II p. 85 *Ἴφιαλος. ὁ ἐφιάλτης*, ubi leg. *ἶφια μῆλα· μεγάλα, ἰσχυρά. ἴφιαλος· ὁ ἐφιάλτης ἀπὸ τοῦ ἰέναι σφοδρῶς καὶ σκιρτᾶν.* II 1395 *Τῖφυς ὁ ἐφιάλτης. νεᾶλυς* Piers. Moer. p. 373. — Hes. *Ὠφελής. ὁ ἐφιάλτης.* Eundem morbum *Πνιγαλίωνα* vocat Themiso ap. Paul. Aegin. 3, 15. Latini dicebant *incubonem*, ut Scribon. Larg. compos. 100 Tertullian. de anim. c. 44 Plin. h. n. XXVII 10 Verg. Aen. XII 908 Serv. ad Aen. VI 775 Vol. I p. 403 Lion. Voss. Idol. III c. 35 I. C. Zeunius animadv. in Macrob. Somn. Scip. c. III p. 15 (p. 763). Declinatur vox *ἐπιάλης* teste Bekk. anecdd. III p. 1198, 31 *ἐπιάλητος.*

Sed Hesychius l. l. ut sanissimus sit, quem depravatissimum iudicamus, ne tum quidem multum nos morabitur. Nam, tametsi probabile sit, id quod diximus, Lycophroneas verborum explicationes densissimo agmine in Didymi lexicon receptas esse, vix ut aliunde, quotquot apud Hesychium inveniuntur, irrepsisse videantur, tamen receptas esse omnes non modo evinci non poterit, sed etiam eo ipso refutabitur, quod inveniuntur nonnullae, eaedemque nempe reiecticiae, quae quidem in Hesychio Didymi copias continente non exstant. Itaque nude ut dicam, non tecte, quid sentiam, Eratosthenis Lycophronis Asclepiadis Myrleani Polemonis quotcumque nomine vel tacito vel adposito apud Hesychium inveniuntur interpretationes verborum, e Didymo huc promanarunt; aliorum, quae ab Hesychio absunt, omnium multitudinem satis amplam si Didymus memoria dignatus est, in singulari potius commentario, quam in lexico comico commemoravit. Quamquam in tanta Hesychii testimoniorum penuria aliquid sapere difficile est.

His evictis rectius iudicabimus de Lycoph. ap. schol. Ar. Vespp. 91 *Οὐδὲ πασπάλην· ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ. πρὸς Λυκόφρονα δέ, ὅτι ἀδιορίστως ἀπέδωκεν ἐλάχιστόν τι. τινὲς δέ φασιν, ὅτι μαγνίτην κέγχρον πασπάλην φασί.* (Ald. *μαγνῆτιν πέτρον.* Nihil quod huc faciat inveni in Ph. Buttmanni diss. inserta museo antiq. 1808 vol. II.) De titivillitiorum significationibus Graecorum cf. Lobeck. Aglaoph. II 1332. In Hes. II p. 888 coll. Phot. 401, 9 ex his explicationibus sola *κέγχρον* sine ullo additamento apparet.

Schol. Ar. Vespp. 103 *ἀπὸ δορπηστοῦ· Λυκόφρων ἀπὸ ἀρίστου. οἱ δὲ ἄλλοι πάντες δόρπα τὰ δεῖπνα.* Hesych. s. v. *δόρπα· δεῖπνα. δόρπιστος· ὥρα τοῦ δείπνου.* Post *δόρπιστος* facile excidere poterat *ἄριστον.*

Schol. Ar. Thesm. 574 *ὅτι ἐπὶ γυναικείων τριχῶν, ὡς τὸ πολύ, καὶ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸν πόκον οὐ κακῶς. Λυκόφρων δὲ ἁπλῶς τὰς τρίχας. ἐμπλοκὴ δέ τις φαίνεται. καὶ πλοκαμῖδες σπανίως ποτὲ ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεται.* Hes. II 982.

Athen. XI 485 D *Λυκόφρων δὲ ἐν τῷ ἐννάτῳ περὶ*

κωμῳδίας παραθέμενος τὰ Φερεκράτους καὶ αὐτὸς εἶναί φησι γένος κύλικος τὴν λεπαστήν. Hes. II 450 *λεπαστή· κύλιξ.* II 451 *λεπαστίς* (A. Nauck. Ar. Byz. p. 221 n. 61 corr. *λεπαστής*)· *οἰνοχόη καὶ εἶδος κύλικος.* Haec apposui magis, ne quid deesse videretur, quam quod in his Didymi fragmentum latere putarem. Prior enim glossa Nicandrum, secunda Ameriam Macedonem, tertia praeter Lycophronem Apollodorum etiam atque Aristophanem Byzantium habet auctores. Vid. Rank. de Hesych. p. 101 Heyn. Apoll. IV p. 1167 Nauck. Ar. Byz. p. 220. Notandum tamen in Phot. 215, 1 citari *Cratinum.* Fieri igitur potest, ut Didymus quoque vocabulum *λεπαστή* quid sit explicarit.

Teste Eustath. 782, 52 de proverbio *Ἀρχὴ Σκυρία* dixerat Lycophro. In Hesych. I 563 exciderunt quae Lycophro narravit.

E contrario Didymum sapiunt quae habet Hesych. II 1082 *πύππαξ* (*πυππάξ* accinit Winckelm. e cod. Bodlei.) *τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ᾠήθη. οὐκ ἔστι δέ. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί.* Cf. Hes. II 1350 *φύππαξ· ὅπερ ἡμεῖς βόμβαξ.* Eadem habent scholl. ad Plat. Euthyd. p. 303 A Steph. nisi quod pro *γέλωτος* exhibent *ἐγκωμίου*, pro *πύππαξ τίθεται· βόμβαξ τ.* et sic vice versa, quod verum videtur coll. Phot. 475, 15 Phrynich. Bekk. p. 69, 7. Observes velim correctoris notam frequentissimam *οὐκ ἔστι δέ*, quae verba sequentia aut Eratosthenem aut Didymum habere parentem coarguit.

Multo laetior observationum seges in Eratosthenicis arvis foecundissimis prognata Didymea horrea implevit. Hesychius novies ipsi denuntiat testimonium I 66 s. v. *ἀγρηνόν* I 237 *ἀλκεόν* I 700 *βασιλίδες* I 1558 *ἐφώδιον* I 1605 *ἠδυντῆρες* II 194 *κατειλυσπωμένην.* II 651 *ναρθηκοπλήρωτον.* II 861 *παρ' Αἰγείρου θέα.* II 1121 *Ῥοίκου κριθοπομπία.*

Ac de loco II 194 maxime memorabili nobisque favente diximus. E reliquis nihil nostram in rem facit II 654 vox Aeschylea (Prom. 199) *ναρθ.*, in cuius gratiam versus ex Erigone laudatur adiecto poetae nomine (coll. Osann. de Eratosth. Erigon. p. 16 sq.). Neque ad hanc

quaestionem pertinet ἀγρηνόν, quae quidem glossa, si Th. Bergkio fidem habes, fluxit ex libris de comoedia (vid. Bergk. anall. Alex. spec. II p. 6 coll. Winckelm. monum. ined. p. 212 Schoen. de pers. in Eur. Bacch. habitu p. 54 Wieseler in diar. antiq. 1845. p. 14), si God. Bernhardyo de Eratosth. p. 155, e libro histrionio, si denique F. Osanno l. c. p. 32 fr. XII, ex Erigone profecta est [cf. Hes. ἄγανα· σαγήνην: Κύπριον. Engel. de Cypro Vol. I p. 558]. — Aperte e comodumenis fluxerunt haec ἀλκεόν (rescr. ἀλκαῖον) Bernh. p. 233 fr. XLIII, ἐφώδιον Bernh. p. 220 fr. XXI. (Pap. lex. Gr. III p. 152 Ἐφουδίων), παρ' αἰγείρου θέα p. 229. fr. XXXVII. (Hes. ἴκρια. θέα παρ' αἰγείρου. αἰγείρου θέα. Phot. 81, 16 Bekk. anecdd. I 354, 25 Bachm. anecdd. I 42, 25, unde glossam ad Cratinum spectare rescimus.), Ῥοίκου κριθοπομπία (Bernh. p. 231 G. Engel. Kypros I p. 10). At Eratosthenes, ut Meieri verbis utar in comm. Andocc. VI, 2 p. XI, in spatioso opere quod de comoedia condidit *non tantum exposuit, quaecunque ad didascaliam comoediarum pertinerent, sed verba quoque explicavit, quae non vulgaria usu aut Alexandrinorum iudicio obscura viderentur.* Itaque factum, ut calceamentorum quoque et ciborum nomina insolentiora explanaret, veluti quae ap. Hesychium etiamnunc exstant Βασιλίδες· ὑπόδημα γυναικεῖον καὶ αὐλητικόν, ὡς Ἐρατοσθένης· ἀπὸ τοῦ βασιλέως κληθέντος, vid. Bernhardyus p. 206 fr. V. Poll. onom. VII 85 p. 294 Bekk. Hes. II 1530 φυλοβασιλεῖς Eustath. 1425, 10. Balduin. de calc. antiq. 203. Steph. Thes. L. G. II fasc. I p. 172., Ἡδυντῆρες· οἱ ἅλες. Ἐρατοσθένης, vid. hort. Adon. p. 239 A Phot. 62, 24 τινὲς δὲ λέγουσιν ἡδυντῆτες Poll. VI 71 p. 245 Bekk. Hesych. s. v. φυλλιάς Lobeck. Aglaoph. II 879. Bernhardyus l. c. p. 142 in Mercurio poemate hoc vocabulum lectum esse parum probabiliter opinatur.

Photius in lexico Eratosthenea, quae quidem apud Hesychium recurrunt, haec continet p. 34, 6 εὔκλεια καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται, ὥςπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβ περὶ [κωμῳδίας om. cod., add. Bernh. p. 233 fr. XLIV]. Eratostheni sua debet Aelius

Dionys. ap. Eustath. 1579, 29 = p. 498, 3. *Σάμακα· Ἐρατοσθένης* (fr. XLV) *ἀπέδωκε τὸν φορμόν. ἄμεινον δὲ τὸν τοξικὸν κάλαμον. οὕτω Λύσιππος.* Suspectum mihi est *Λύσιππος.* Malo *Λυκόφρων* vel *Δίδυμος.* Didymum sapit correctoris nota *ἄμεινον δὲ.* Hes. II 1145 consentit: *Σάμαξ· ὕλη τις δρυώδης, οἷον βούτομον· οἱ δὲ φορμόν, καὶ οἱ πλείους ἀπὸ τοῦ σάττεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν βούτομον καλεῖσθαι σάμακα. καὶ τοξικὸς κάλαμος, ἀφ' οὗ τὰ λεπτὰ συνάγοντες στιβάδα ποιοῦσιν.* Fortasse Lycophronis interpretatio erat *βούτομον.* Cf. Phot. 497, 8 Poll. onom. X 43 p. 410 Bekk. Ineptit Fritzschius de poett. gr. bucol. p. 35 (Giss. 1844. 8.), Eratosthenem scholasticum intellegens coll. Theocr. XXI 13 XIV 34 et. m. 529, 39.[1]) — Quae Erotianus[2]) lex. Hipp. p. 394 Frz. Eratosthenis testimonio comprobat *Χεῖαι· Ἐπικλῆς φησι ψυχαί* (leg. *συκχάδες* vel *σύκχοι*), *οὐκ ὀρθῶς. χεῖαι γάρ εἰσιν ὑποδήματος γυναικείου εἶδος. καθά φησιν Ἐρατοσθένης κτέ*, eadem literis consignavit Hes. II 1553 *Χῖαι· ὑποδήματος ἀνδρείου εἴδους* (l. *εἶδος*). De *soccis* vid. Poll. onom. VII 86 p. 295 Bekk. Casaub. Athen. XIII sub fin. Salmas. ad Tertull. de pall. p. 283 I. G. Schneid. anall. II p. 52.

Exploremus Bekk. anecdd. p. 215, 19 *ἀποκήρυκτος· ὁ ἐπὶ ἁμαρτήμασιν ἐκπεσὼν τῆς πατρῴας οἰκίας, ἐκποίητος δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰςποιήσασθαι. οὕτως Ἐρατοσθένης.* Haec ipsa Hesychius I p. 465 usurpavit, ne verbo quidem breviora, nisi quod posteriore loco exhibet *ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοποίησιν*; cf. Valcken. Ammon. I c. 6 p. 25—28

1) E contrario in Hes. non comparent Erat. ap. Phot. 437, 10 *ποῖ* 32, 12 *εὐθὺ Λυκείου* (de quo loco v. Meinek. quaest. sc. II p. 33 Lobeck. Phrynich. p. 144 Bernh. p. 230 fr. XXXIX. XL.) 64, 3 *ἦϊα* (p. 235 fr. XLIX) 61, 21 *ἦδ' ὅς* (p. 217 XIX; coll. Phot. in epist. ad Amphiloch. quaest. XXI in A. Mai scr. vett. nov. coll. I 231.)

2) Erotian. *γυναικείου*, Hes. *ἀνδρείου.* Similis est confusio vocc. *ἀρσενικῶς* et *θηλυκῶς*, quam notat G. Schaef. ad schol. Ap. Rh. II p. 329. Vocem *χεῖα* in Erigone explicasse Eratosthenem valde dubito, Sophoclis testimonium ex Erigone apposuisse suspicor: nisi legendum *Ἐρατοσθένης. Κέχρηται τῇ λέξει Σοφοκλῆς ἐν Ἠριγόνῃ καὶ Καλλίστρατος κτέ.* Sophoclea fabula iterum usus est Erotianus s. v. *ὕποφρος*, ubi scribo *συνῆψε δῆριν ὕποφρον, ἓξ αὐτῶν ἕως κτέ.*

Sallier Moer. p. 83 = p. 61 Lps. Bernhardy Erat. p. 205 fr. L.

Harpocratio libris Eratosthenicis de comoedia scriptis ter est usus. P. 53, 5 *δεκάζων* (Bernh. p. 214), quocum facit Hesych. II 509 *Λύκον δεκάς*, cf. Zenob. V 2. I p. 115 Phot. 235, 23 — 236, 3 Suid. II 1 p. 635 et. m. 254, 29, qui addit *πρῶτον δέ φησι* (sc. Erat.) *δικάσαι Μέλητον* (vulg. — *τα*) Poll. p. 350 ed. Bekk., Bekk. anecdd. I 236, 3 Bachm. anecdd. I 190, 21 anonym. mscr. ap. Langb. ad Longin. ind. v. *δεκασθείς*; Fritzsch. de sort. iudd. p. 36 Meier. de bon. damn. p. 114 Meier. et Schoem. p. 150. Utrum vero Eratosthenem Harpocrationis p. 125 *μεῖον καὶ μειαγωγός* (Bernh. p. 224) respexerit Hesych. II 559 *μειαγωγός*, quae glossa pertinet ad Ar. Rann. 810, necne, incertum remanet. Denique quae de v. *μεταλλεῖς* (Meinek. quaest. sc. II p. 33) iudicabat Erat. Harp. p. 126, 25 cur Hesychius lexico insereret caussa non erat.

Tribus etiam locis libri Eratosthenis histrionii meminit Athenaeus IV 140 A, quode supra sententiam nostram aperuimus; XI 501 D, unde disputationis initia fecimus, et II 41 D = III 123 C appositis Sophili Alexidis Philemonis Amphidis testimoniis haud dubie ex Eratosthene Didymi petitis: *Ἀθηναῖοι δὲ μετακέρας καλοῦσι τὸ χλιαρόν, ὡς Ἐρατοσθένης φησίν* (Bernhardyus LII p. 237) Hesych. II 582 *μετακέρας· τὸ εὔκρατον ὕδωρ ἢ χλιαρόν.*

Ventum est ad etym. magnum. Sexies hic Eratostheni testimonium denunciat, p. 286, 35 *δράξων* [416, 31 *ἥ δ' ὅς*] 529, 40 *κατὰ κόῤῥης* [547, 1 *Κύπρις*] 547, 50 *κύρβεις* [573, 31 *μᾶζά τ' ἀμολγαίη* (vid. Erat. ap. Procl. Hesiod. opp. 588)] 682, 55 *ποῖ κῆχος*. Alieni ex his sunt loci uncis inclusi. Videamus reliquos. P. 286, 35 *Δράξων· ἡ λεγομένη Σικελική. σημαίνει δὲ τοὺς κατ' ἀγορὰν τῶν ἀλφίτων ἢ τοὺς ἄλλων τινῶν δραττομένους καὶ ἁρπάζοντας. οὕτως Ἐρατοσθένης καπηδάλους καλεῖ. παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι. Εἰς τὸ Διογένους εὗρον ἐγὼ δράξων σημαίνειν πορνόβοσκον.*

Valde iam pridem hic locus vexavit F. Rankium de Hes. p. 40. Non habet enim Hesychius, quod mireris, Dioge-

nianea. Hoc certe minus mirum, quod Eratosthenicis caret, cuius de v. *δράξων* sententiam aut opinationem in Diogeniani farraginem non immigrasse ex et. m. l. c. patere videatur. Sagacissima est de h. l. Lobeckii coniectura in Aglaoph. II p. 1031. Hesychius I 1031 habet haec: *Δράξων ἐν Σικελίᾳ ἱερόν, εἰς ὃ γεωργοὶ εὐχὰς ἔπεμπον, ὅθεν καὶ δράξοντες* (ms. Marc. *δράσοντες* teste N. Schow., ξ M. Musuro debetur, *δράσσοντες* Bernh. Erat. p. 166, qui post *ἱερὸν* lacunam statuit) *ἐκλήθησαν* [*οἱ* : . . . . *ἁρπάζοντες*?]. Pro *ΕΥΧΑC* malo *ΟΥΛΑC* vel *οὔλους* 'mergites'. Bernhardyus coniecerat *ἀπαρχάς*. Lacunam post *ἱερὸν* statuit etiam Lobeckius, supplens *τι ἦν Κοτυττοῦς*. Etymologi verba priora sic emendari poterunt: *Δράξων*[1]· *θυσία* vel *ἑορτὴ ἐπιτελουμένη* (cf. Hesych. *Σιτνίδες*) *Σικελική*. . . . . *ὅθεν καὶ δράξοντες. σημαίνει κτέ.* Deinde Lobeckius *οὕτως Ἐρατοσθένης. Σώφρων δὲ καψικιδάλους λέγει.* Possit tamen sub *καλεῖ*, ut locis innumeris, latere Callimachus; cf. O. Schneider. in diurn. ant. stud. 1848 p. 786. An scribendum *οὕτως Ἐρατοσθένης. ζήτει εἰς τὸ καπηδάλους. παρὰ οὖν τὸ δράττεσθαι καλεῖται.* Hoc supplementum suadet Hesychius *καψικήδαλος· ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα μὴ διδόντων ἁλόμενος*, ubi Lobeck. l. c. corrigit *διαδιδόντων ἁλώμενος*; malo *μεταδιδόντων εἰλούμενος*. Atque h. v. aptissime cum *δράξων* contulisse censendus est et. m. auctor. Alteri enim vocabulo cum pro naturali sua originatione et *raptoris* et *moechi* notio et nota inusta sit, in altero hoc e comica quadam iocandi ambiguitate faceta inesse potest. Sic Latinis *furtum* significat utrumque *Diebstahl* et *verstohlene Liebe*. Etenim, uti nunc Luciani contextus nostri comparati sunt, forma *ἐγκαψικίδαλος* utitur in lexiph. c. 10 t. II p. 336 Iacbz.; sed cod. A omnium praestantissimus et E praebent *ἐγκαμψικήδαλος*, a qua lectione fortasse non debebant recedere editores. Hesychio enim teste *κήδαλον* est *αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον. κίδαλον· κρόμμυον.* Itaque ad comici nescio cuius locum aliquem obscuriorem tris exstitisse lectiones variae videntur, *ἐγκαμψι-*

1) ? *Δράξ· ὠνὴ λεγομένη Σικελική.*

κήδαλος, ἐγκαψικίδαλος et ἐγκαψιπήδαλος vel librorum auctoritate firmatae vel partim e criticorum coniecturis prognatae. Itaque ut cum his conciliemus Diogenianum, ap. et. m. l. c., praestabit πορνοκόπον vel πορνοσκόπον moechum. Unum moneo, accentum vocis δράξων in penultima positum mihi non videri probari posse, sed promovendum in ultimam, e περιεκτικῶν analogia. Δράξ enim est pugnus pugillus manipulus, vel quantum manus capere potest. Δράκα igitur cum agricolae obferunt, primitias spicarum mergetem colligatam consecrant, atque sacer ille numini cui cerealia illa munera condonarent locus, inde non nisi δραξών appellari iure poterat. — P. 529, 40 κατὰ κόῤῥης λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πλῆξαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἄπυσαν (l. ἅπασαν vel ἀποδίδωσιν) τὴν τῆς κεφαλῆς πληγήν κτέ. Hesych. II 171 κατὰ κόῤῥης· κατὰ τοῦ κροτάφου ἢ κατὰ τῆς σιαγόνος πλῆξαι. κόρση· κεφαλή. cf. et. Gud. 303, 31 Bekk. anecdd. I p. 255 Ael. Dionys. ap. Eustath. Il. N p. 947, 25 Bernhard. p. 233 fr. XLVI. — P. 547, 50 et. Gud. 355, 44 Κύρβεις· Ἐρατοσθένης τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι, οὐ τετραγώνους coll. schol. Nubb. 447 — ἢ ὡς Ἐρατοσθένης φησίν· ἄξων Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οἱ νόμοι περιέχονται (scr. γεγράφαται) Gramm. Cram. A. Ox. I p. 221 II p. 455 schol. Ap. Rhod. IV 280 schol. Plat. Ruhnk. p. 38 Suid. II 1 p. 466 sqq. ed. Bernh. Nauck. Arist. Byz. p. 220 cuius haec verba sunt 'Minus accurate sequitur Aristophanem Hesychius II p. 385.' Scilicet Eratosthenem sequitur, quem Didymus exscripserat, cuius lexicon comicum, ut aliis locis plurimis, hoc quoque loco adhibuit schol. Apoll. Rhod. l. l. (Bernh. Eratosth. p. 211.) — Herodian. ap. et. m. 682, 55 Ποῖ κῆχος· ζήτει καὶ τοῦτο· ποῖ κῆχος; εἰς τὸν οὐρανόν· — καὶ Ἀριστοφάνης· ποῖ κῆχος; εὐθὺς (recte Valck. Ammon. p. 91 εὐθὺ) Σικελίας. καὶ παρὰ Φερεκράτει· ποῖ κῆχος; καὶ εἰ μὲν παρεζευγμένον εὑρήσεις τὸ ποῖ τῷ κήχει ... Ἐρατοσθένης δὲ (Bernh. p. 227) λαμβάνει ἐκ ταύτης τῆς συντάξεως· ποῦ ἐγγὺς καὶ εἰς τίνα τόπον; ποῦ ἄγχος, ποῦ κῆχος; τὸ πῆ κῆ. πῆ ἐγγύς, πῆ ἄγχος. ὅπερ ἐστὶν ἐν τῷ ἔναγχος· κῆχος. ἔλλειψις ἄρα τοῦ γ̄. Non

discedit Photius 437, 10 Hesych. *ποῖ κῆχος· οἷον ποῦ γῆς; εἰς τίνα τόπον; ποῦ κῆχος· πῆ γῆς, εἰς τίνα τόπον καὶ* (l. *ἀντὶ*) *τοῦ ἄγχι. κῆχος· τόπος, καὶ ποῖ κῆχος· ποῖ γῆς, ἄλλοι κῆγχος* (postremum hoc ex Eratosth. sententia) cf. Piers. Moer. p. 227 Apoll. de adv. 596, 29 ct. m. 512, 23. Haec quo tandem loco praeceperit Eratosthenes obscurum non est. Contendenti enim inter se Phot. 32, 12 et 437, 11 non potest non extra dnbitationem esse positum, lacera illa frustula consuenda esse. Nempe personatns ille Pherecrates sive Nicomachus, cuius fraudem Cyrenaeus primus detcxit, vituperationem acutissimi iudicis non effugit, haec Pherecratem scripsisse simulans *ποῖ κῆχος; εὐθὺς Λυκείου.*

Tantum de Eratosth. apud et. m. — Ex eodem scholia ad Plat. Soph. p. 220 Steph. haec proferunt *Ἄττα — Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτό φησι παραλαμβάνεσθαι· Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. καὶ πάλιν· Ὀπηνίκ' ἄττ' ὑμεῖς ὀρχούμεναι κοπιᾶτε.* Respicit fortasse Hesych. *ἄττα — καὶ ψιλῶς· ταχέως* coll. ot. m. 167, 46 ct schol. Ar. Avv. 1513.

Transimus ad Eratosthenis fragmenta in scholl. Aristoph. servata, fragmcntorum ordinem a Bcrnhardyo p. 209—227 compositum sequuti. Schol. Ar. Eqq. 358 *Ἐρατοσθένης μολγὸν καὶ ἀμολγὸν τὸν αὐτὸν*[1]). *ἀμολγοὺς δὲ παρὰ τούτοις*[2]) *φησὶ λέγεσθαι τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινά. Ἡσίοδος δὲ*[3]) '*μᾶζά τ' ἀμολγαίη.*' *οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκμαῖον· παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς μόλγης ὁ μοχθηρὸς ὥσπερ γόης. οὕτω Σωκράτης*[4]). — *Ἄλλως· Μολγόν· τινὲς μὲν γλαυ-*

1) Bernhardyus *τὸ αὐτό.* Nou opus.

2) Phrynich. p. 216 *παρ' Ἀττικοῖς.* Recte. Hoc reponere debebat Dindf. vol. II p. 291 l. 17, ubi dicit '*τούτοις*] Atticos dicit'; et sic saepius in scholiis *οὗτοι* ex *οἱ Ἀττικοί* corruptum. Solennis omnino haec confusio cf. Gesuer. ad Aelian. h. n. p. 981 Gron. F. Boissouad. ad Theophyl. Simoc. Q. Phys. p. 288. Moschop. *π. σχεδ.* p. 135.

3) 'Suppleudum *ποιμενικόν.*'

4) ? *οὕτως ὁ Κράτης.* Ceterum de Socrate (Coo?) grammatico, qui Orum Milesium infestavit, cf. et. m. p. 389, 14 *Εὐβοῖς* Ritschel. de Oro p. 52. Eius *ἐπικλήσεις* laudat Diog. Laert. II 5, 47 Athen. III p. 111 B schol. Ap. Rh. I 966 et tacito uomine Herodiau. dict. sol.

κου[1]*), οἱ δὲ τὸν βραδὺν, οἷον ἀμολγὸν καὶ κλέπτην τῶν δημοσίων. μολγοὺς γὰρ ἔλεγον τοὺς ἐξαμέλγοντας καὶ κλέπτοντας τὰ κοινά.*

De schol. Nubb. 447 *Κύρβεις* paulo ante exposuimus; schol. Nubb. 549. 966 huc non in censum veniunt; de scholl. Vesp. 239 *κόρκορος* et 388 *Λύκου δεκάς* suis locis dictum est. Ad propositum nostrum nihil facit schol. Vespp. 500 de Pisistratidarum tyrannide. Quae schol. Vespp. 702 de *ἐπισίζῃ* dicta sunt, in Didymi lexin comicam indeque in Hesychium transiisse, demonstrandi periculum supra fecimus. Eratosthenis a schol. Ar. Vespp. 1027 inscitiae insimulati studiosus causidicus exstitit Bernhardyus p. 218 sq. neque me in suam sententiam non traxit. Hes. II 380 *Κύννα· ὄνομα πόρνης.* II 1142 *Σαλαβακχώ· πόρνης ὄνομα, ἀπὸ δὲ ταύτης καὶ τὰς κατωφερεῖς εἰς τὰ Ἀφροδίσια οὕτως ἔλεγον Ἀττικοί,* cf. schol. Ar. Pac. 754. Schol. Vespp. 1186 de Ephudione supra attigimus. Ceterum Polemo Eratostheni oppositus apud Hesychium documento est glossam ad Didymum redire, Polemonis pertinacem nunc

p. 15 Lehrs. = p. 6 Dindf. vid. Westerm. ad Voss. hist. Gr. III 499 Valck. Phoen. p. 608. I. Geel. Bibl. crit. nov. I p. 62 Meinek. q. sc. I p. 28 Euphor. p. 175 not. Schneider. de scholl. Arist. font. p. 58 n. 4.

1) Haec pertinent ad usum tragici sermonis. Cf. Eurip. Alcmen. fr. 107 ed. Paris. p. 643 et Blaesum Hesych. s. v. *μολγῶ.* — De vv. *μολγός, ἀμολγός, ἀμολγαίη* cf. et. m. 573, 23 (519) *ἀμολγαίην δὲ τουτέστι κρατίστην, ἀκμαίαν. τὸ γὰρ ἀμολγὸν ἐπὶ τοῦ ἀκμαίου τίθεται. Ἐρατοσθένης δὲ ποιμενικήν.* Gemina habet Procl. Hesiod. opp. 588 ed. Gaisf. Ath. III p. 115 A Cram. epim. Hom. p. 82 cf. R. Schmidt. de Callistr. p. 323 ed. Nauck., qui lectores ad Buttm. lexil. II 44 relegat. Ab Eratosthene scholiastae Aristophanii pendet Suid. II 1 p. 872, 14, ubi vid. Bernh., et Suid. v. *ψωλός.* Hesychius haec habet: *Ἀμολγοί· οἱ ἀμέλγοντες τὰ δημόσια. Μολγός· Ἀριστοφάνης. Τάχα δ' ἂν εἴη ἐκ πλήρους ὁμολγός* (l. *ἀμ.*) *ὁ δὲ ἀμέλγων τὰ χρήματα ἀμολγός. ἔνιοι δὲ μολγὸς* (— *οὺς* Guyet.) *ἀκούουσι τοὺς μοχθηρούς, τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινὰ κλέπτας καὶ τὸ ἀμολγός* (l. *καὶ κλέπτας· εἰς τὸ ἀμολγός* sc. *ζήτει*) *ἄλλοι δὲ μολγὸν τὸν βόειον ἀσκόν, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν.* Extrema illustrant Hesych. v. *μόργος* Pollux X 187 p. 450 Bekk. — Denique vid. Eustath. Il. O p. 1018, 24 = 1022, 24 Odyss. ι p. 1625, 5 = p. 349, 20. Hesychium sua debere Didymi lexico comico apparet, Didymum Eratostheni.

asseclam nunc adversarium. [Schol. Vespp. 1402 fortasse respicit Hes. *Σιμωνίδης υἱὸς Θεοπρέπους*.] Arg. Ar. Pac. huc non facit, sed schol. Pac. 701 de v. *ὡρακιάσας* supra in rem nostram convertimus. Schol. Ar. Av. 122 = vol. III p. 157 Dindf., (Bernh. Eratosth. p. 222 XXV) *Σισύραν: Σίσυρνα καὶ σισύρα καὶ σίσυς διαφέρουσι. σισύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ αἰγείων δερμάτων ἔτι τὰς τρίχας ἔχον σκέπαστρον (σκέπασμα* V.), *τὴν δὲ σίσυρναν οἱ κατὰ Λιβύην λέγουσιν τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον. σίσυς δέ ἐστι παχὺ ἱμάτιον καὶ εὐτελές, πρὸς δὲ καὶ μικρόν, ἐπιτήδειον εἰς ἓν ἅπτεσθαι οἷον ἐξωμίδιον. [σισύρα χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς οἷον ἁπλοΐδος ἢ ἐξωμίδος ἢ τοιούτου τινός. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ἐν πέντε σισύραις* V.] *ὁ δὲ Ἐρατοσθένης, ὥς ἐστι βαίτη. καθάπερ τὸ δένδρον τὸ αὐτὸ καὶ ἄνδραχνον καὶ ἀνδρόχνην καλοῦμεν, οὕτως ᾤοντο σισύραν καὶ σίσυν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκδέχεσθαι, καὶ τρίτην προςλαμβάνουσι σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων τὸ ἀμπεχόνιον καλούμενον. [καὶ τὴν σισύραν βαίτην ὑπέλαβον εἶναι τινές. τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές, ἀλλὰ χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς οἷον ἐξωμίδα ἢ διπλοΐδα ἢ τοιοῦτόν τι. οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ.* V.]

In scholl. vulg. *Ἐρατοσθένης δέ φησιν, ὅτι καθάπερ* legitur, minus recte. Pro *ἐκδέχεσθαι* legebatur *μετέχεσθαι*, quod Bernh. mutabat in *ὀνόματος λέγεσθαι*. Idem post *κωδίων τὸ* addi iussit *ῥαπτόμενον* et pro *καλούμενον* tentavit *καλουμένην*. De *ἀνδράχνῳ* vid. Schneider. Theophr. V p. 311. Aperit Eratosthenis sententiam cod. Taurin. n. 179 fol. 270 auctore Amad. Peyrone post et. Gud. p. 1030 *Ἐρατοσθένης φησὶ σισύραν στεγάστριον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένων, σίσυρναν δὲ τὸ ἐκ κωδίων* (sic pro *κοδίων* Coray) *ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον*. Quocum conferendus denique schol. Plat. p. 250 ed. Ruhnk. (466 Bekk.) *Σισύραν· Ἐρατοσθένης σισύραν φησὶ στεγάστριον ἐξ αἰγείων δερμάτων τετριχωμένον, σίσυρναν δὲ τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον* [*ὃ γούνναν φασὶν* Zonar. II c. 1645 Tittm. Bast. Greg. Cor. p. 540 Moschop. *π. σχεδ.* Lindenbrog. ad Amm. Marc. Obss. p. 48]. Neque vero dissidet Hesychius II

1194 σισύρα· τὸ παχὺ ἱμάτιον ἀπὸ αἰγείων δερμάτων. σίσυρνον τὴν σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον καλοῦσιν. τὸ αὐτὸ καὶ σισύραι. σίσυς καὶ αὐτὴ βαίτη. οἱ δὲ εἶδός τι χλαίνης εὐτελές. ἄλλοι χιτῶνα αἴγειον χειριδωτόν. Quae fere omnia ad Eratosthenem redeunt. Ceterum iuvabit hos locos paululum inspexisse accuratius. Ac Dindorfii quidem haec sunt verba vol. IV t. III p. 157 l. 7 'Ceterum non intellegere me fateor, quomodo Eratostheni in mentem venire potuerit, hoc nomen sc. ἄνδραχνον cum illis comparare, de quibus hic agit scholiasta.' Ad quam solvendam quaestionem aliquatenus responsum sumi poterit ex Bernhardyi Eratosthenicis p. 223 'Iam si perpendas, ἄνδραχνον et ἀνδράχνην inter se componi, statim conficias, accedente praesertim schol. Vespp. 737 τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σίσυρναν, pro σίσυν ap. schol. Avv. σίσυρναν, vice versa σίσυν deinde hic et ap. schol. Plat. et Hes. l. l. esse restituendum, siquidem Eratosthenes, cuius iudicium etiam Hes. sequitur, recte σισύραν inter et σίσυρναν non distinxerat.' Mihi tamen res longe aliter se habere videtur. Quis enim est, qui sibi persuadeat Eratosthenem ἀνδράχνην et ἄνδραχνον, σισύραν et σίσυν potius inter se composuisse, quam ἀνδράχνην et ἄνδραχνον eo consilio in comparationem advocasse, ut demonstraret, inter σισύρνην et σίσυρνον interque σισύραν et σίσυρον (σίσυν) non esse discrimen aliud, nisi quod diverso genere exituque proferantur. Vid. Lobeck. Phrynich. p. 861 Graefenhan. Gesch. d. class. Philol. vol. I p. 171. Hoc sibi vult Hesychius: σίσυρνον· τὴν (addo καὶ) σισύρνην οἱ κατὰ Λιβύην κτέ. Cui neque deest σίσυρος· γράμματος (l. ῥάμματος) εἶδος. Distinxit igitur Eratosthenes inter σισύραν, a quo vocabulo forma non significatione diversa censebat vocabula σίσυρος et σίσυς, et σισύρνην, quod vestimenti genus fuerunt qui σίσυρνον dicere mallent. Differentiam hinc profecti etiam alii agnoscunt, veluti qui omnium instar est Ammon. p. 128 Valck. ab Eratosthenis iudicio totus pendens, nisi quod κροκύδων legit pro κωδίων. Neque dissentit Hesychius sive auctor lexici tragici s. v. σισυρνώδης στολή. Ex parte Eratosthe-

nem sequitur, partim suis pedibus nititur Timaeus lex. Plat. p. 165 n. 4 (p. 232A), quem recoquunt et. m. 714, 26 et interpolator Moeridis p. 225 Lps. = 346 Piers. (nam a cod. Coisl. pannus abest). Ex alio fonte sed limosiore hauserunt et. m. 714, 28 *Σίσυρνα* Bachmann. anecdd. I p. 365, 4 Phot. 513, 17 sq. 513, 19, quorum locorum prior luxatus ac mutilus videtur. Cum Photio tamen quadrant quae interpretes ad Theocr. V 15 p. 884 Kiessl. commentantur *βαίταν — σισυρίνιά φαμεν*, et schol. Arist. Vespp. 737 *Σισύραν· σισύρα καλεῖται παρὰ μέν τισιν ἡ βαίτη* (male vulg. *βαπτή*). *ἔστι δὲ περιβόλαιον ἐκ δερμάτων συνεῤῥαμμένων προβατείων ἐχόντων τὰ ἔρια. οἱ δὲ ἀκριβέστεροί φασιν χλαῖναν παλαιὰν εἶναι ἁπλοΐδα. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ σισύραν καλοῦσι καὶ σίσυρναν.* Praeterea in schol. Ar. Vespp. 1133 agitur de sisyra: *σισύραν — χλανίς* et ad Rann. 1507 *σισύρα χλαίνης εἶδος εὐτελοῦς, οἷον ἐξωμίδα ἢ ἁπλοΐδα ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἀλλαχοῦ· χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ἀφειλέτω* (Eccl. 421). *τινὲς δὲ ἱμάτιον τραχὺ καὶ παχύ, περιβόλαιον ἀγροικικὸν δουλικὸν παλαιόν. ἢ χιτὼν δερμάτινος. ‘Βορέῃ [δὲ] λέγουσιν Ἡλίῳ τε τοιαύτην | Ἔριν γενέσθαι ὁπότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου | Ὁδοιποροῦντος τὴν σισύραν ἐκδύσῃ.’ ὁ δὲ νοῦς κτλ. Πρὸς δὲ τὴν διαφοράν· ἔν τισι καὶ σισύρα καὶ σίσυρνα ἐκ τρίτου τὸ αὐτό, πλὴν ὅτι ἡ μὲν σισύρα δοκεῖ βαίτη εἶναι ἐκ δερμάτων αἰγείων, ἡ δὲ χλαῖνα ἀπὸ ἐρίων.* Adnotatione dignum est verba *χλαίνης — ἐκδύσῃ* omitti in Ravennate cod., qui *ὁ δὲ νοῦς — φέρει* in fine scholii ponit; in codd. V et Θ omitti *καὶ ἀλλαχοῦ — ἐκδύσῃ*. Verba *Βορέῃ — ἐκδύσῃ* sunt Babrii Fab. XVIII p. 12 Lachm., ubi Meinek. in v. 3 et 13 *σύραν* scribere mavult. Apparet igitur haec verba, quibus gemina habent Phot. 513, 19 Bachm. anecdd. I p. 365, 4 et. m. 714, 28, recens scholion esse, antiquiora praebere cod. Venet. 474, antiquissima Ravennatem, sed mutila nec nisi verborum Eratosthenicorum ope emendabilia. Forsitan scripserit interpres graecus *Πρὸς δὲ* (hoc v. male om. R. Θ, habet V.) *τὴν διαφοράν· ἔστι σίσυρος* (*σίσυς*) *καὶ σισύρα τὸ αὐτὸ καὶ σίσυρνα ἐκ τρίτου, πλὴν ὅτι ἡ μὲν σισύρα δοκεῖ βαίτη* (legebatur *βαπτή*; male Dindf. *ῥαπτὴ*) *εἶναι ἐκ*

δερμάτων αἰγείων, ἡ δὲ σίσυρνα [adde h. v.] χλαῖνα ἀπὸ ἐρίων. Ipsius Eratosthenis afferuntur verba, differentiam illam ab aliis statutam non magni facientis. Verba praemissa πρὸς δὲ τὴν διαφοράν indicio sunt Eratosthenem his verbis decessorem aliquem impugnasse, qui differentiam illam mordicus tenere vellet, insinuatque se suspicio, Lycophronem hunc esse. Sic enim saepe scholia πρὸς Λυκόφρονα δέ. Praeterea de h. v. cfr. Poll. VII 70 p. 291 Bekk. X 186 p. 449 Hesych. s. v. συρία et βαίτη. Greg. Cor. CXLVIII p. 255 Koen. Steph. thes. G. L. II 1 βαίτη.

Quinque igitur fontes, unde nostra de his vocibus notitia pendet, dignosci possunt, quos inter limpidissimus est Eratosthenes, quem Didymum sequutum esse in lexico comico ex Hesychio colligimus, quemque sequitur praeterea Ammonius p. 128 Valck. cod. Taurin. n. 179 fol. 270 schol. ad Plat. p. 250 Ruhnk. schol. ad Ar. Avv. 122 Rann. 1507 (Ravenn.) Phot. 513, 17. 18 schol. ad Theocr. V 15 p. 884. Huic proximus est lexici auctor anonymus Eratosthenis tamen adversarius ap. schol. ad Ar. Avv. 122 (Venet. 474) schol. ad Ar. Rann. 1507 (V. Θ) Vespp. 737. Tertius Timaeus p. 165 et. m. 714, 26 et interpolator Moeridis p. 255 ed. Lips., qui in priore quidem explanationis parte cum Eratosthene consentiunt, quibus tamen in neutra cum secundo fonte convenit. Timaeo per dimidium viae socii sunt, quos quarto loco nomino cetera dissentientes et, si quid auguror, ab Eudemo vel Aelio Dionysio vel Pausania plerumque pendentes, Phot. 513, 19 Bachm. anecdd. I p. 365, 4 et. m. 714, 28 schol. ad Ar. Rann. 1507 (recens.) Quinto denique loco accenseo, qui omnia miscent, ita tamen ut haud spernendos testes sequuti esse videantur, Hesych. βαίτη συρία. Polluc. VII 70 X 186 et Greg. Cor. p. 255 Koen.

Quaeritur denique, quis in schol. V ad Ar. Avv. 122 scripserit illa τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές, inter ἀκριβεστέρους laudatus a schol. ad Vespp. 737. Suspicor ipse Didymus in lexico comico. Sic enim refutat Didymus antiquiores grammaticos; cf. schol. Par. ad Apoll. Rh. I 972 t. II p. 78

Schaef. *Ἐρατοσθένης δὲ — ἀπέδωκεν — Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναι τοῦτό φησιν ἀληθές, ἀλλ' ἔστιν κτέ.*

Ad schol. ad Avv. 557 Bernhardyus apte conferri iubet Hesych. II 28 *ἱερὸν πόλεμον*. Diximus de schol. ad Avv. 1513 Rann. 810 (*ἄττα* et *κατειλυσπωμένην*). Nostra nihil interest schol. ad Rann. 1060 de Aeschyli Persarum didascalia. In schol. ad Rann. 1294 *τῷ ψήφῳ λαβών* Eratosthenis *ψευδαττικῶν* sugillatio ad Nicomachum mihi pertinere videtur Pherecratis personam, ut *Μεταλλεῖς* fabulae opificis, mentitum, in qua sententia nunc video etiam Dindorfium esse scholl. vol. II p. 136 l. 22; neque eorum aliquid, quae in schol. ad Plut. 797. 1195 leguntur, exspectari potest apud Hesychium inventum iri. — Cum schol. ad Pac. 70 *ἀνεῤῥιχᾶτο ... πρὸς τὸ ὕψος ἀνέβαινε. πρὸς δένδρα καὶ τοίχους ἢ σχοίνιον ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ποσὶ ἀναβαίνειν ἀναῤῥιχᾶσθαι λέγεται. φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης τοὺς Κυρηναίους οὕτω λέγειν* cf. Hesych. s. vv. *ἀναριχᾶσθαι. ἀῤῥιχᾶσθαι.*

Cum schol. ad Pind. Ol. IX 1 ipse Bernhardyus p. 226 confert Hes. *καλλίνικος*; adde *τηνέβλα* et *τηνέβλος* coll. schol. Ar. Eqq. 276. Denique idem non sine veri specie p. 231 ad Eratosthenem refert Hesychii II 1284 *στωϊκοί* coll. Diog. Laert. VII 5 et *κομψεία* II 310 — *ἢ οἱ σκόλυμοι· ἔνιοι τὰ τῶν κοσσύφων κρέη* (sic)· *οἱ δὲ γένος λαχάνων, ὅπερ τινὲς ἱπποσέλινον ἢ σμύρνιον* (vid. Eratosth. ap. Plin. h. n. XXII 43 fr. XLVIII p. 234 Bernh.).

32.

Postremo loco non alienum erit apposuisse schol. Ap. Rhod. II 43 vol. II p. 121 *ἴουλος δὲ λέγεται καὶ ἡ ἐξάνθησις τῶν γενείων καὶ ζῶόν τι πολύπουν καὶ εἶδος ᾠδῆς, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης.* Schol. Par. Ap. Rh. I 972 vol. II p. 78 *Ἐρατοσθένης δὲ καὶ ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθου ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ λέγων οὕτως· Ἦν δ' ἄρα — ἰούλους. Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναι τοῦτό φησιν ἀληθές. ἀλλ' ἔστιν ὁ ἴουλος ὕμνος εἰς Δήμητρα, ὡς ὄρπιγγος* (l. *οὔπιγγος*) *παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ λέγεται. Ἴουλος καὶ θηρίον τι πολλοὺς πόδας ἔχων*

ἑκατέρωθεν, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Τοῦτο δὲ Θεόφραστος ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον καλεῖσθαί φησιν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις· Κυλισθεὶς ὥσπερ (scholl. edd. *ὥς τις*) *ὄνος ἰσόπριος.* Itaque Didymum parentem agnosci par est eorum, quae leguntur apud Hesychium *Ἴουλος· αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις (ἀπὸ τοῦ ἰέναι αὐτὰς οὔλας), ἴουλοι δὲ καὶ οὖλοι αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγόμεναι δέσμαι. καὶ ζῷον πολύπουν, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον. Τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ ταῖς ὑδρίαις γενόμενον ὄνον πολύποδα καὶ συστρεφόμενον ἴουλον λέγουσιν.* Similia habent Phot. lex. 109, 4 et. m. 472, 26 Clitarch. ap. et. m. 111, 9 schol. ad Hes. opp. 522 ed. Gaisf. cf. Arist. h. a. IV 6 Athen. p. 304 F 305 A XIV p. 618 D schol. ad Aesch. 97. Eustath. p. 1162, 39. — Cum Eratosthene ap. Tzetz. Chil. XIII 563 et schol. ad Eur. Tro. 1165 p. 29 Kampm. de v. *κῆπος· κουρᾶς εἶδος κτέ*, quae non dubito quin per Didymum ad nos pervenerint, conf. Hesych. s. v. *κῆπος* Schneider. lex. Gr. II p. 47 *μάχαιρα.* Respicit lexicographus ad Arist. Ach. 849 Avv. 807.

Nihil contra ad nostras quaestiones pertinet, quamquam Didymi et Eratosthenis memoriam sociatam exhibet, Steph. Byz. 32, 17 *Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους Ἀλεξανδρίτης*, quod ad E. geographiam referendum videtur. Ibidemne an in alio E. opere exstiterint, quae Pausan. ap. Eustath. Il. B p. 302, 27 de *φελλὸς Ἀρκάς* eiusdem testimonio munit, incertum manet. Neque quidquam ad libros de comoedia facit fragmentum Cyrenaei recens ex Herodiani dict. sol. p. 102 a Lehrsio erutum de Araxe fluvio, siquidem non sagacius quam verius hic vir doctus ex corruptis ductibus *παρατιθέναι* elicuit *παρ' Ἐρατοσθένει.* Atque haec hactenus.

Si quas igitur observationes haud inutiles salubri sobrii iudicii aura vecti, non praecipite quodam coniiciendi turbine acti, quasi quaedam Didymi bona tamquam e scopuloso lexicographorum pelago reportata in litore reposuimus, placet eas in hoc disputationis quasi portu literarum ordini adstrictas constipare. (Sigl. E denotat Eratosthenem, L. Lycophronem, D. Didymum.)

?ἀγρηνόν E.
Ἀλκαῖον E.
ἀποκήρυκτος E.
ἀρνεῖα D.
ἀῤῥιχᾶσθαι E.
ἅττα E.
βαλανειομφάλους LED.
βάρακες } LED.
βάρβαξ }
βασιλίδες E.
βήραξ } LED.
βήρηκες }
βρίκελλοι D.
δεκάζεσθαι E.
?δόρπιστος L.
δράξων E.
ἐκποίητος E.
ἐπίβδαι D.
ἐπιῤῥύξειν LED.
ἐπισίξας cett. LED.
ἐπωπίδες D.
?εὐκλεία E.
Ἐφώδιον E. (Polemo.)
ἡδυντῆρες E.
ἡμερόκαλλες D.
ἱερὸν πόλεμον E.
ἴουλος E. D.
καλλίνικος E.
καρύκη D.
καρύκινον cett. D.
κάρυος ῥόος D.
καρυχροῦς D.
κατειλυσπωμένην LED.
καψιπήδαλος L.
κομψεία (σκόλυμοι) E.
κόρκορος LED.
κατὰ κόῤῥης E.
κορσάκις D.
κοπίς D.
κύρβεις E.
κύτταρος LED.
λεπαστή L.
λέσπιν D.
Λιμοδωριεῖς D. prov.
Λύκου δεκάς E.
μειαγωγῆσαι E.
μετακέρας E.
μολγός E.
Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα D.
Μυκερίνα D.
?οὐδὲ πασπάλην L.
οἰνόπται D.
οἰσπώτη D.
ὀξυθυμία D.
ὅσιον D.
παρ' Αἰγείρου θέα E.
πέλανος D.
ποῖ κῆχος E.
ποδοκάκκη D.
προκώνια D.
πυππάξ L.
ῥάχετρον D.
Ῥοίκου κριθοπομπία E.
† σακκίζειν † L.
σάμαξ E alii.
σαμιακὸς τρόπος D.
σεελλίσαι } L.
σελλίζεσθαι }
σέρφοι D.
σισύμβριον D.
σισύρα }
σίσυρνον } E [D].
σίσυς }
σκινθαρίζειν D.
σκόλυμοι E.
στωϊκοί E.

τευτάζει LD alii.	? *φύππαξ* L.
τηνέβλος E.	*χεῖαι* E.
† *ὑποσακίζειν* † L.	*ὡρακιάσαι* cett. LED.

At haec de Lycophrone et Eratosthene, Didymi fontibus hactenus.

33.

Ipse Didymus laudatur in schol. ad Ap. Rh. vol. II p. 94 ad I 1138. 9 *ῥόμβος δέ ἐστι τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες καὶ οὕτω τύπον ἀποτελοῦσιν. Ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσιν, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος.* Conf. vol. II p. 280 IV 144 *διὸ καὶ τὸν κινούμενον τροχίσκον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥόμβον καλοῦσιν. Καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ τὰς περιφερεῖς κινήσεις οὕτως ἐξηγοῦνται ʻὮ ῥύμβοις μαστίξας ἐμέ.ʼ* Cf. schol. ad Theocr. p. 852 Kiessl.

34.

Deinde schol. ad IV 1058 *στρευγόμενοι· δὲ ἀντὶ τοῦ ταλαιπωρούμενοι, καταπονούμενοι ἢ καὶ προςδιατρίβοντες. Γίγνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στράγξ, στραγγός. Σημαίνει δὲ στράγξ τὴν κατὰ μικρὸν πρόεσιν ὑδάτων, ὥς φησι Δίδυμος* (schol. edd. *ὅθεν καὶ στράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις* (scr. *πρόεσις τοῦ ὕδατος*).

Neutro loco caret Diogenianus apud Hesychium II 1126 *Ῥύμβος· δῖνος* coll. schol. ad Clem. Alex. Cohort. p. 15 ab Osanno ad Philem. p. 112 laudato et II 1278 *Στρεύγεται· ταλαιπωρεῖται. καταπονεῖται. τρίβεται. τριψημερεῖ. Στρεύγομαι. διατρίβω, ἀφ' οὗ καὶ στράγξ, ἡ μετὰ βραχὺ πρόεσις. στρεύγει· προσδιατρίβει* II 1276 *στράγξ· σταγών.* Vocabulo *στράγξ* usus est Menander in thesauro fabula teste Photio 541, 2. Noli igitur dubitare quin uterque locus e Didymi lexico comico repetitus sit. Meinekio quoque (quaest. sc. III p. 5) ex hoc opere ducta videbantur.

At nondum totum curriculum emensi sumus. Quaerendum enim est, laudandusne an falsus sit O. Schneiderus in comm. de vett. in Arist. scholl. font. p. 95, cui quidem admodum probabile videtur, ʻcum in schol. ad Ar. Plut. 313 et schol. ad Ap. Rh. IV 1614 ap. Invernizzium praef. ad

Arist. p. XXVII et schol. ad Ar. Pac. 922 (vel potius ad 924), ubi est *οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν γράψας ἀναγιγνώσκει*, tum alibi saepe in scholiis Aristophaneis, ubi vel nominatur Didymus vel eius reticetur nomen, Didymi lexicon comicum intellegi oportere.' Certe *λέξιν κωμικὴν* interpretis Aristophanei manibus tritam T. Hemsterhusius ad. Plut. p. 98 ad Palamedem onomatologum Alexandri Severi aequalem referre maluit, quo de nuperrime disputaverunt O. Schneider. l. c. p. 95 (qui de schol. ad Vespp. uti poterat Reisk. ad Constant. Porphyr. de ceremon. t. II p. 504 ed. Bonn.) Meinek. quaest. scen. III p. 6 Boeckh. Pind. tom. II p. XIX O. Iahn. diss. de Palamede p. 58 seqq. (Hamb. 1836. 8.) et epist. ad Nitzsch. in Ztschr. f. Alt. Wiss. 1841 n. 20 p. 168. Rem tamen, de qua agimus, in medio reliquerunt. Ab Hemsterhusio Meinekius l. c. p. 7 in eo discedit, quod in schol. ad Plut. 313 *λέξιν κωμικὴν σύμμικτον* intellegit, quam schol. ad Ap. Rh. IV 973 se inspexisse narrat.

34 a.

Quae scholiasta Apollonii h. l. profert, haec sunt: *Ὁ δὲ ὀρείχαλκος εἶδος μέν ἐστι χαλκοῦ. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ὠρείου τινὸς εὑρετοῦ γενομένου. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελεταῖς μηδὲ ὑπάρχειν φησὶ τὸ ὄνομα, μηδὲ τὸ τούτου εἶδος. τὸν γὰρ ὀρείχαλκον, φησίν, ἔνιοι ὑπολαμβάνουσι λέγεσθαι μέν, μὴ εἶναι δέ. Τῶν εἰκῇ διαδεδομένων καὶ τοῦτο. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐπισημαίνεται. Οἱ δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης* (? *ὁ Κράτης*) *καὶ Θεόπομπος ἐν λε. Οὕτως οὖν κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ.* In scholl. edd. *Ὀρείου*; post *τοῦτο* pergunt *οἱ γὰρ πολυπραγμονέστεροί φασιν ὑπάρχειν. σεσημείωται τοῦτο. Οὕτως ἦν ἐν τῇ κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ.* Pro *οὖν* et *ἦν* fortasse *εὗρον* scribendum (cf. et. m. 572 = 630, 52 Philopon. Hesiod. scut. 115 Tzetz. Hesiod. 199 b Bochart. hieroz. II, VI c. 16 p. 883, 32 Vit. Panciroll. rer. memorab. I p. 26. 7 ed. H. Salmuth. interpp. ad Callim. lav. Pall. 19 Nauck. Arist. Byz. p. 222). Iam mihi evolvas Hesychium II 777 atque invenies plane gemina, quamvis

corrupta ὀρειχάλκων· τῶν εἰκῇ διαδεδομένων εἶναι τοὔνομα. οἱ δὲ πλείους ὑπάρχειν αὐτῶν. ἔστι δὲ καὶ ὕλη ὅμοια χαλκῷ. Deinde ὀρίχαλκος· χαλκὸς χρυσῷ ἐοικὼς ἢ κρήνη ἀρχίχαλκος. Quae in hunc fere modum redintegrari posse videntur: Ὀρείχαλκος· ** τῶν εἰκῇ διαδεδομένων [καὶ τοῦτο]. οἱ δὲ πλείους ὑπάρχειν [φασὶν] αὐτόν. ἔστι δὲ ὕλη ὁμοία χαλκῷ. [οἱ δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν] εἶναι τοὔνομα. Vides igitur κωμικὴν λέξιν σύμμικτον ad verbum in Hesychio inesse, unde apparet integrum eorum iudicium fore, qui O. Schneiderum Nauckiumque secuti verba illa ad nobilissimum Didymi opus referenda esse statuent. De vocabulo συμμίκτῳ vero sic iudico, ut emendandum esse in συμμίκτων statuam, ut Didymus duobus locis de aurichalco exposuerit, in lexico comico et libro σύμμικτα (συμποσιακά) inscripto, quem breviavit Alexio teste Ammonio v. γέρων. Lego κωμικῇ λέξει τῇ τ' η συμμίκτων. Quod si cui minus placuerit, huic fortasse arridebit vocabula κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ explicandi haec ratio, ut, si qua re vera exstitit λέξις κωμικὴ σύμμικτος a κωμικῇ λέξει diversa, illam ea tantum complexam esse vocabula dicamus, quae comicis familiaria ne tragici quidem poetae prorsus respuerint. Sic schol. ad Ar. Ach. 270 κοινὰ δὲ τὰ τοιαῦτα ὀνόματα. Hoc patet, errasse Fabricium in ind. scr. in scholl. Ap. Rh. a Schaefero vol. II p. 641 repetito συμμίκτῳ vertentem 'secundum ordinem alphabeticum non dispositum.'

35.

Neque aliter de altero scholiastarum in Ap. Rh. loco iudicandum erit IV 1614 Κυρίως μὲν οὖν ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὀλκαία (l. ἀλκαία) λέγεται. ἐν δὲ τῷ κωμικῷ λεξικῷ οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὁλκαία λέγεται, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἵππου καὶ τοῦ βοὸς καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσαπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται. Rectius in scholl. edd. ubique ἀλκαία editur. Vid. Method. ap. et. m. 66, 5 (60, 5) Herodian. et Epaphrod. in Hesiod. sc. ap. et. Gud. p. 36, 13 Bekk. anecdd. I 384, 24 Bachm. anecdd. I 76, 19. Plum. ad A. Persii satir. p. 94 citat Il. Υ 170 Lucan. I 205

Alex. Aphrod. probl. — Vid. Aelian. h. a V 1 Hesych. I 237 *ἀλκαία· κέρκος οὐρὰ ἡ τοῦ λέοντος* (? [*κυρίως ἡ*]). Ceterum lectores hoc monitos volo, imperitiori sequiorique interpreti vel scribae deberi *τῷ κωμικῷ λεξικῷ* pro *τῇ κωμικῇ λέξει*. Vid. Osann. Philem. p. XIX coll. et. m. 492, 48 et Oro cod. Par. 2630 ap. Bekk. anecdd. III p. 1386.

36.

Minus expedita res est, de schol. ad Plut. 313 quid statuendum sit, cuius vix minima pars apud Hesychium recurrit. *Μινθώσομεν*] *μίνθον οἱ μὲν τὸν ἡδύοσμον, οἱ δὲ τὴν ἴυγγα, ὡς κεῖται ἐν τῇ κωμικῇ λέξει. οἱ δὲ εἶδος ἄνθους ἐν τῇ κόπρῳ φυομένου, ᾧ χαίρουσιν οἱ τράγοι . . . οἱ δὲ μίνθον φασὶ τὴν ἀνθρωπίνην* [?] *κόπρον*. In Hesychio non nisi haec invenio II 604 *Μίνθα· τὸ ἡδύοσμον καὶ ἀνθρωπεία* (imo *αἰγεία*) *κόπρος*. Interpretem tamen Aristophanis illustrat, quem multa e comico lexico Didymi mutuatum esse Meinekio iudice verissime coniecerunt Ruhnk. Auct. Hesych. ad II p. 390 Blomfield. cens. Phot. Herm. p. 741 ed. Lps. Photius 270, 24 *Μίνθα· τὸ παρ' ἐνίοις ἡδύοσμον, εἰς ὃ μεταβάλλειν φασὶ τὴν Ἅιδου παλλακήν, ἀφ' ἧς καὶ τὸ περὶ τὴν Ἦλιν ὄρος. Ζηνόδοτος δὲ τὴν Ἴυγγα ὑπ' ἐνίων Μίνθαν λέγεσθαι, θυγατέρα μὲν οὖσαν Πειθοῦς, παῖδα δὲ νύμφην κτέ.* Zenodoti intellegendae videntur epitomae mythicae, de quibus H. Duentzer de Zenod. p. 28. Cf. Ovid. Met. X, 729 Strab. VIII p. 344 Oppian. Hal. 3, 486 Sext. Hyp. III, 24. 184 et. m. 588 (533, 3) et. Gud. 395, 1 Poll. VI 68 Suid. II 1 p. 856, 7 Bachm. anecdd. I 302, 3 schol. Nicand. Alex. 374 schol. ad Ar. Eccl. 644 (673) Ran. 1107 Olear. ad Philostr. V. A. I c. 25 p. 34 n. 24 Lobeck, Aglaoph. t. II p. 383 sq. O. Iahn. *ΠΕΙΘΩ* dissert. archaeol. p. 16. 8. Quae cum ita sint, aut Photius anonymi cuiusdam lexico comico utebatur, quod nemo facile in animum inducet, aut, quod probabilius est, Didymum Diogeniani Hesychius in brevius contraxit ac corrupit; quamquam ea est Hesychiani loci condicio, ut transpositis et loco suo motis, quae sequuntur ΜΗΝΙΣ· *ἔχθρα*, in praecedentibus quoque s. v. *μίνθα*

turbata nonnulla esse atque adeo excidisse a verisimilitudine haud abhorreat.

37.

Neque de schol. ad Ar. Pac. 959 liquet, quod omissa vocis *δάλιον* explicatione cum Hesychio comparatio institui nequit, quamquam Hesych. s. v. *δάλιον* aperte hunc Aristophanis locum respicit. Haec enim schol. *τὸ δάλιον· τὸ ὕδωρ ἐδόκουν καθαίρειν ἀναβάπτοντές τι τοῦ πυρός. κτλ. οὕτω διὰ τοῦ λ ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν γράψας*[1]) *ἀναγιγνώσκει.* Hesychius vero, cum *ΔΑιΔΙΟΝ*, quod h. l. nonnulli praeoptabant, non habeat, sed *ΔΑΛΙΟΝ* exhibeat sic apte enarratum *δαλόν ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις εἰώθασι τὸν δαλὸν ἐμβάλλειν εἰς τὴν χέρνιβα καὶ περιῤῥαίνειν τὸν βωμόν*, istum comici lexici conditorem aut Theonem aut re vera Didymum intellegendum esse suspicor toties ab Hesychio expilatum, neque de Palamede amplius cogitandum esse, e quo Methodii fonte fortasse nihil in Hesychii farraginem transiit. Didymi lexicon intellegendum esse etiam ap. schol. ad Ar. Avv. 122 (cod. Venet. 474) *οὕτως ἐν τῷ λεξικῷ* supra p. 65. demonstratum est.

Quod enim praeter commentarios Didymi etiam lexin eius adhibuit Symmachus, Aristophanis interpres, non mirum, cum, licet plurima e commentariis suis in Aristophanem Cratinum Eupolin Phrynichum Menandrum in brevius contracta in comicum lexicon transtulisse Didymum demonstrari possit, tamen hic illic eum mutasse sententiam, recidisse nonnulla, addidisse alia, retractasse complura probabile sit.

38.

Athenaeus quoque, cui Didymi commentarii ad manus fuerunt, insuper lexico eius aut Pamphili potius farragine, in quam Didymi volumina recepta sunt, uti solebat. Patet hoc ex Athen. XI p. 487 C (vol. II p. 1093 Ddf.)

1) Consuluit interpres Aristophanis (Symmachus?) et Didymi hypomnemata et lexicon comicum, uti interpres Laur. Sophoclis teste Trach. v. 1161 et commentarios et *λέξιν τραγικήν* inspexit.

Μάνης ποτηρίου εἶδος. *Νίκων κιθαρῳδῷ*· καὶ πάνυ τις εὐκαίρως προπίνων φησί ***

πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἁδρόν,
χωροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην.

Παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ *Δίδυμος* καὶ Πάμφιλος. καλεῖται δὲ Μάνης καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ κοττάβου ἐφεστηκός, ἐφ' οὗ[1]) τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον. Male Rankius de Hesych. p. 94 καὶ Δίδυμος. Καὶ Πάμφιλος 'καὶ τὸ κτλ.' nam alterum καὶ innuit fontem Pamphili fuisse Didymum; cf. Preller. Polemon. fr. p. 15 sqq. Glossa haud dubie in comico lexico exstitit; nam vocabulo hoc comici poetae frequenter utebantur, ut Antiphanes Hermippus Nicochares Ath. XV p. 667 E. Hesychii locus dolendum quod corruptelis scatet. Exstant II p. 537 haec *Μανήσεις*· τὰς λατάγας. *Μάνης* κυβευτικοῦ βόλου ὄνομα καὶ βαρβαρικόν, καθάπερ Εὔβουλος ἐν κυβευτικοῖς παρίστησι καὶ ἄλλων καταλέγων βολ . . . . Deinde II 521 s. v. *Μάγνης*· κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία καὶ ἄλλων πολλῶν λεγομένων ὀνόματα βόλων. Viam emendandi monstrant Diogenianus Photii p. 246, 6. 7 *Μάνης*] ποτηρίου εἶδος. *Μάνης*] βόλος φαῦλος. καὶ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς λάταγας ἠφίεσαν et schol. Hom. Il. *Ε* 185 L. Μάνης γὰρ δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐξ οὗ μετῆκται καὶ εἴς τι παιστικὸν χαλκοῦν πρόσωπον, ὃ καὶ αὐτὸ Μάνην ἐκάλουν. Inter Μάνης igitur et εἰς apud Hesychium excidisse videntur Didymea ποτηρίου εἶδος ἢ ἀγγεῖον, deinde scribendum *εἰς* [ὃ] *τὰς λάταγας* [ἠφίεσαν]. Similiter emendaverat locum Kusterus. Βόλ . . . habet cod. Marc. teste N. Schow. p. 517, Musurus ὀνόματα βόλων. Lego βόλων ὀνόματα καὶ δούλου ὄνομα βαρβαρικόν. Novissima verba spectant ad Arist. Avv. 523, ubi cf. scholl. Perperam enim in verba praecedentia immigrarunt καὶ βαρβαρικόν. Denique suspicor antiquitus scriptum fuisse κυβευτικοῦ βόλου προσηγορία. Quid multa? scripsit Hesychius *Μάνης*] (ποτηρίου

1) Sic Bentlei. ep. ad Mill. p. 59 (502 ed. Lips.); libri ἀφ' οὗ. De ludo hoc v. schol. ad Luc. lexiph. c. 3 vol. IV p. 148 Iebz., ubi verba ἐὰν δὲ — πεσεῖται inserenda sunt supra post τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα.

εἶδος ἢ ἀγγεῖον), εἰς (ὃ) τὰς λάταγας (ἠφίεσαν). Μάνης] κυβευτικοῦ βόλου (προσηγορία), καθάπερ Εὔβουλος παρίστησι καὶ ἄλλων καταλέγων βόλων ὀνόματα καὶ δούλου ὄνομα βαρβαρικόν. Rankius de Hes. p. 94 'nihil est, inquit, quod nos impediat, quominus eam quam desideramus notionem ab excerptore omissam credamus.' Codicis pessime habiti culpa est, non excerpentis.

39.

De voce κιβώριον quoque Didymus exposuit teste Athenaeo XI p. 477 Δίδυμος δέ φησι ποτηρίου εἶδος εἶναι. καὶ τάχ' ἂν εἴη τὰ λεγόμενα σκύφια, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνῆχθαι, ὡς τὰ Αἰγύπτια κιβώρια. Hesych. II p. 254 κιβώρια· Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου.

40.

Succedat Athen. XI p. 481 sq. κυμβίον· φησὶ δὲ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐπίμηκες εἶναι τὸ ποτήριον καὶ στενὸν τῷ σχήματι παρόμοιον πλοίῳ adscriptis testimoniis ex Anaxandride et Alexide comicis et Eratosthene petitis. Hesych. II p. 376 κυμβίον· εἶδος ποτηρίου καὶ πλοίου. Macrob. Saturn. p. 561 sq. ed. Zeun. schol. Hom. Il. O 536 τὸ διάκενον τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς κεφαλῆς, ὅθεν καὶ κυμβία τοιουτώδη ποτήρια. BLV. Phot. 186, 12.

41.

Denique huc pertinet Athen. XI p. 484 F λαβρώνια· — Δίδυμος δὲ ὅμοιον αὐτὸν εἶναί φησι βομβυλιῷ ἢ βατιακίῳ. Hes. II p. 406 λαβρόνιον· εἶδος ποτηρίου πλατέος. Eadem Photius 200, 23 adscripto Menandri testimonio. Cf. schol. ad Clem. Alex. Paedag. II, 3 ap. Sylb. in ind.

42.

Athen. II p. 56 D Ἔλεγον δὲ τὰς δρυπεπεῖς ἐλάας καὶ ἰσχάδας καὶ γεργερίμους, ὥς φησι Δίδυμος. Hesych. I p. 820 γεργέριμοι· ἐλάας εἶδος καὶ τὸ ἐλάας ῥῦσον (l. δρῦπον).

43.

Athen. II 67 D Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ φησί 'Ὄξει διέμενος Σφηττίῳ.' Δίδυμος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν φησιν 'Ἴσως διότι οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς.' Eadem Hesych. ὄξος Σφήττειον, emendatus a T. H. vol. III p. 144 Invern.

44.

Athen. IV p. 140 B de voce κοπίς, quem e Molpide Lacedaemonio exscripsit locum ad explicandum vocabulum perutilem, idem ne verbo quidem privatus uno recurrit ap. Hesychium II p. 315 κοπίς· μερίς, δεῖπνον, μᾶζα, ἄρτος, κρέα, λάχανον ὠμόν, ζωμός, σῦκον, τράγημα, θερμός, unde assequi coniectura possumus, quam spatiosum olim fuerit Didymi lexicon comicum. Ex eodem Didymi ap. Athen. loco in Hesychio explicata vocabula I p. 157 αἶκνον (l. ἄϊκλον) κάνναθρον (cf. Orus ap. et. m. 489, 8) in lexico isto exstitisse patet.

45.

Insignis est alterius vocabuli explicatio I p. 138 κάνναθρα· ἀστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' (leg. ἐφ') ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν. ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν. (Schrevel. τραγελάφων καὶ γρυπῶν.) Augenda haec Ori fragmento ap. et. m. l. c. (et p. 688, 24) Δίδυμος τὴν πείρινθον πλεκομένην λέγει ῥίπινθον καὶ κατὰ ἀντίθεσιν πείρινθον. τοῦτο δ' ὑπὸ Ξενοφῶντος καλεῖσθαι κάνναθρον. ἐπεὶ καὶ κάνη ἡ ψίαθος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Ὦρος. Cramer. anecdd. Par. IV p. 64 Ox. I 370, 4 legit ἐκ ῥίπων et ῥίσπινθον. Cf. Xen. Ages. VIII 7 Hes. II p. 901 πείρινθος. 'Schol. Hom. Il. Ω 190 p. 634 b 34 Bekk. Eustath. 1344, 44 Apoll. Soph. p. 126 Bekk.' Preller. Polem. p. 133—6.

46.

Athen. IX 392 F καὶ ἡ σίαλις δὲ ἀπὸ τούτου ἂν εἴη, φησὶν ὁ Δίδυμος, ὠνομασμένη. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ἀπὸ τῆς φωνῆς ἔχει τὴν ὀνομασίαν. ἡ δὲ ὀρτυγομήτρα καλουμένη κτέ. Hesych. II 1178 habet

σιαλενδρίς· ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ. Schneiderus lex. Gr. II p. 391 signum dubitationis adpinxit. Etiam *ὀρτυγομήτρα* vocem a Cratino usurpatam habet Hesychius II 790 Phot. 350, 23.

47.

Athen. I p. 30 D *Δίδυμος δὲ Πράμνιόν φησιν οἶνον ἀπὸ πραμνίας ἀμπέλου οὕτω καλουμένης.* Hesych. II 1015 *Πράμνιος οἶνος ὁ ἀπὸ τῆς Πραμνίας ἀμπέλου, ἔστι δὲ ἐγκώμιον οἴνου καὶ σκληρὸς οἶνος.* Cf. schol. Hom. Il. *Λ* 936 p. 325 b. Eustath. *Λ* 641 p. 871, 23 Phot. 446, 11.

Ceterum non est, quod multis moneam lectores, magnam testimoniorum partem ab Athenaeo appositorum, deipnosophistam debere Pamphilo, qui ea Didymo accepta refert. Sic, ut exemplo e multis uno utar, nescio quid Didymei dicendi generis resonant Ath. XI p. 1086 Ddf. *Δίφιλος Πιθραύστῃ καὶ ἄλλα γένη καταλέγων ποτηρίων φησί,* coll. Hesych. II p. 537 *καθάπερ Εὔβουλος ἐν κυβευτικοῖς καὶ ἄλλων καταλέγων βόλων ὀνόματα.*

Apud Hesychium plurima recurrunt, quae in scholl. ad Aristophanem Didymea insunt. Redintegrari lexicographus s. v. *κόβαλος* potest e schol. ad Rann. 104.

Schol. ad Ar. Rann. 223. *ὄῤῥον*] *Καλλίστρατος* (R. Schmidt p. 326 ed. Nauck.) — *Δίδυμος τὴν τραμὴν* (l. *τράμιν*), *οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον* (Knst. *ὄσχεον*). *ἔνθεν καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν· Ὅμηρος· ʽἴδιον ὡς ἐνόησαʼ τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ φοβούμενοι.*	Hesych. II 788 (Phot. 350, 2) *ὄῤῥος· ἡ τράμις, οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον, ἕτεροι* (leg. *ἔνθεν*) *δὲ ἐτυμολογοῦσι τὸ ὀῤῥωδεῖν. οἱ γὰρ δεδοικότες ἱδοῦν* (*ἰδοῦσι*) *τὸν ὄῤῥον, ὅ ἐστιν ἱδροῦσι.*

Cf. et. m. 574, 46 Orio. 121, 29 Suid. Vol. II, 1 p. 1170, 4 Galen. expl. Hipp. p. 536 Frz. Bekk. anecdd. I p. 284, 30.

Schol. ad Ar. Ran. 231. *Κεροβάτης*] *Δίδυμος δέ φησιν· ἢ ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἷον κεροβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνων* (l. *ην*), *εἴπερ ἱστο-*	Hes. II 236 *Κεροβάτης ὁ Πάν, ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει* (*ἢ*) [*ὁ*] *οἱονεὶ κεραβάτης τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην.*

ρεῖται τὰ κάτω τράγου ἔχειν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κεροβάτης. cf. Phot. 158, 5.

Schol. ad Ar. Rann. 992 Φορμίσιος κτέ. In Hesychio II 1520 legitur prioris glossae explicationi adhaerens Φορμίθιον; corr. Φορμίσιον ***. Ceterum hinc patet ad Didymum redire Hesych. I 534 Ἀριστόδημον οἱ κωμικοὶ τὸν πρωκτόν, καὶ Θεόδωρον καὶ Τιμησιάνακτα ἔλεγον ἀπὸ τῶν ἡταιρηκότων. Φορμισίους δὲ τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα καὶ Βασιλίδας καὶ Λαχάρας. Cf. Ar. Eccl. 97 et schol. ad h. l. Cum schol. ad Ar. Rann. 1332 cf. Hes. κρεμβαλιάζειν.

Schol. ad Ar. Rann. 1017 Μαμμάκουθοι — Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκουθος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο, καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. μήποτε δὲ γραπτέον εἴη Μαμμάκυθον διὰ τὸν στίχον. Hes. II 535 Μαμμάκυθος (sic διὰ τοῦ υ) μωρός. Cf. eundem s. vv. Μελιτίδης et Κόροιβος. Phot. p. 245, 11.

Cum schol. ad Avv. 13 ὀὐκ τῶν Ὀρνεῶν cf. Hesych. Ὀρνειαί· πόλις. Ὄρνεα· ὀρνεοπώλια.

Ad comicum lexicon redit fortasse Hesych. II 451 Λέπρεοι ἢ Λεπρεάται· τῆς Τρυφαλίας (l. Τριφυλίας), ἀπὸ Λεπρέου πόλεως ὠνομασμένοι coll. schol. ad Avv. 149.

Schol. ad Avv. 302 φησὶ δὲ Δίδυμος τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. Hesych. II p. 217. 251. 267. κείρυλος· τοῦτον ἔνιοι κήρυλον (vulg. κηροῦν) λέγουσι. ἔστι δὲ ὄρνεον. ὁ δὲ Ἀντίγονος (hist. mir. c. XXIII (27) p. 68 Westerm.) τῶν ἀλκυόνων τοὺς ἄῤῥενας κηρύλους φησί. Tzetz. Lycophr. 387 schol. ad Theocr. VII, 57. Vid. Leutsch. Philol. III, 1 p. 184.

Schol. ad Ar. Avv. 307 πορφυρίς — Δίδυμος δὲ μικρὸν ἱέρακά φησι. Hesych. II 1009 πορφυρίων· εἶδος ὀρνέου καὶ ἰχθὺς καὶ ὄρνις ποιός. Quae verba corruptelae suspicionem movent. Lege πορφυρίς· εἶδος ὀρνέου. Πορφυρίων· ἰχθὺς καὶ ὄρνις ποιός. Vid. Tzetz. Chil. IX, 110.

Schol. ad Ar. Avv. 816 Δίδυμός φησι — χαμεύνη

δὲ ταπεινὴ κλίνη. Hesych. II 1541 χαμεύνη· στιβὰς ἢ ταπεινὴ κλινίς (l. κλίνη).

Schol. ad Ar. Avv. 1113 πρηγορεῶνος—Δίδυμος δὲ τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεὼν πάλιν ὁ βρόγχος. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν. Hesych. II 1018 Πρηγορεών· τῶν ὀρνέων ὁ πρόλοβος, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία.

Schol. ad Ar. Avv. 1284 Ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅς (l. ὅ) ἐστι τοὺς τραχήλους 'ἢ παύσαι (l. παίσει) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ.' Hes. II 1224 Σκυτάλαι (l. -λια)· βακτηρίαι· καὶ ἱππικαὶ ἶλαι (ὑφαὶ ποικίλαι Wernsdorf. PLM. t. IV p. 869)· καὶ ὄφεων εἰσί (εἶδος idem l. c. recte; cf. Tzetz. Chil. IX, 155) κτέ. ibid. Σκύτα[ν]· τὸν τράχηλον. Σικελοί· Vid. Mus. Rhen. VI, 4 p. 605. — Aliam vocis significationem eruit Needhamus ap. Niclas. ad Geopon. IV, 3, 11.

Cum schol. ad Ar. Plut. 1130 conf. Hes. ἀσκωλιάζειν.

[?] Schol. ad Ar. Pac. 742 (759=757) Λαμίας ὄρχεις Hesych. Λαμία. Λάμος respicit.

Schol. ad Ar. Pac. 1220 (1253) Συρμαία] ὡς Δίδυμος, ἄλμαία ἐκ ῥαφανίδων Αἰγυπτιακὴ πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος. Hesych. II 1317 Συρμαία — λέγεται δὲ καὶ συρμαϊσμός, καὶ ἔστι πρὸς κάθαρσιν κτέ. Lobeck. Agl. II p. 1078 Schneider. lex. Gr. II p. 483.

De schol. ad Vespp. 1033 Ἠπίαλος supra diximus.

[?] Cum schol. ad Acharn. 1066 (1100=1114) Θρίον facit Hesych. I 1734 s. v. et schol. ad Ar. Eqq. 949 [950=963].

Denique cum schol. ad Thesm. 86 Vol. III p. 312 Ddf. τοῦτο τῶν ζητουμένων ἐστί, πῶς καὶ τρίτην καὶ μέσην εἶπεν (vid. vol. III p. 427 Ddf.) confer Hesychium II 1420 Τρίτη θεσμοφορίων· ζητεῖται, πῶς ἅμα μὲν λέγει τρίτην θεσμοφορίων εἶναι, ἅμα δὲ μέσην τεττάρων οὖσαν ἡμερῶν.

48.

Comico lexico non sine veri specie adscripseris etiam Bekk. anecdd. I p. 471, 19 Bachm. I 172, 10 ἄφλαστα τὰ

ἀκροστόλια Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανόνων πλατέων ἐπικεκαμμένον, quae fluxerunt e Pausania lexicographo ap. Eustath. 1039, 37, ubi animum advertunt inprimis verba *ὡς δηλοῦται παρὰ τῷ κωμικῷ*. Cf. Hes. I p. 645 *ἄφλαστον· τὸ ἀκροστόλιον* (add. *ἢ* auctore Rankio p. 135, quam literam *ν* absorpsit) *τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης ἀποτεταμένον* (l. *ἐπικεκαμμένον*) *εἰς ὕψος*. Schol. ad Hom. *O* 717 schol. Apoll. Rh. I 1089 Poll. I 90 p. 21 Bekk. et. m. 161 (177), 42 Tzetz. Lyc. 26 p. 11 Lex. Herod. p. 604 Frz. coll. Herod. VI, 114 Basilii Patricii naumach. ap. Fabric. V c. 19 vol. VIII p. 140.

49.

Idem suspicor de Didymo ap. et. Gud. 98, 50 exc. GHC Koes. e cod. Par. 2630 ap. Sturz. post Orion. 185, 32 et. Angl. p. 12. 13 ap. Ritschel. 1846/1847 p. VIII, 19 *Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς* (-οῦ Rl.) *εἴρηται παρὰ τὸ ἄχος τῆς λύπης·* (*κόρης* pro *λύπης* probaliter cod. Par. 2630) *οὕτω Δίδυμος. καὶ* [*ἢ*] *ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει. ἤ, ὡς Φιλήτας, τὰς ἐρίθους ἀχαιὰς ἐκάλουν. ἔνιοι δὲ ἐκτείνοντες τὸ α* (*ἀπὸ τὸ* R) *ἀπὸ τοῦ συμβάντ°* (ος R) *Γεφυραίοις· καὶ πάλιν· Ἀχαία ἡ Δημήτηρ·* (ς R) *μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης.* [*Εἴρηται* add. R] *ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ Περσεφόνῃ* (*ν* R — cod. Sturzii *ἐπὶπερπεζῶν*)*· οἱ δὲ φασὶν* (et. Gud. *ὥς φησιν*) *ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· τοῖς Ταναγραίοις* (cod. *γκ*) *μεταστᾶσιν εἰς Ταναγρίας ἡ Δημήτηρ ὄναρ φανεῖσα ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γιγνομένῳ ἤχῳ· καὶ οὗπερ ἂν* (*ὅπως ἂν* R. *ὅπου ἂν* Orio) *παύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφου καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένου* (*ων* Orio) *περὶ* (*παρὰ* R) *Ἀττικοὺς* (Sturz. *τὴν Ἀττικὴν*) *ἔκτισαν πόλιν. καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς* (-*οὶ* R) *Δήμητρος*. Summam huius narrationis delibavit schol. ad Stob. ecl. phys. p. 1044 Heer. cod. Farnes. A margini adscriptum, vol. III p. 461 ed. Heeren., ubi male legitur *ἠχοῦσαν τὴν κώρην* pro *ἠχοῦσα τὴν κόρην*, deinde *τὴν Ταναγρέαν* pro *τοῖς Ταναγραίοις* et *φανεῖσαν* pro *ὄναρ φανεῖσα*, denique *παύσῃ* pro *παύσηται* et *ἐκεῖσε* pro *ἐκεῖ*.

In lectione ὅπου ἂν cum Orione facit. Eadem inde a verbis Ἀχαία ἡ Δημήτηρ· μέμνηται usque ad Δήμητρος Orio p. 18 ed. St. exhibet, sub finem adiectis verbis οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην. Integrioribus igitur commentariis in Aristophanem Orio utebatur, quam nobis hodieque uti licet ad Ar. Ach. 708. 9 vol. II p. 189 Ddf. (Ruhnk. ad Vellei. p. 15). Cum et. Gud. facit et. m. 183, 34, nisi quod testimonia scriptorum omittit. Ceterum cf. Herod. V 61 Strab. IX2 schol. Nicand. ther. p. 42 Bekk. anecdd. I p. 473, 28 Bachm. anecdd. I p. 174, 23. — Hesych. I 654 Ἀχαία· ἐπίθετον Δήμητρος ἀπὸ τοῦ περὶ τὴν Κόρην ἄχους, ὅπερ ἐποιεῖτο ἀναζητοῦσα αὐτήν. Λάκωνες δὲ ἀγαθά. οἱ δὲ ἔρια μαλακά. Idem I 659 Ἀχθεία· ἡ Δημήτηρ μυστικῶς: cf. Lobeck. Aglaoph. II p. 1225 [x] Voss. hymn. Cer. p. 21 Elmsl. ad Ar. Ach. 709 Creuzer. melet. I p. 26 Buttm. lexil. II p. 120 Bach. Philet. fr. 37.

50.

Neque aliter statuo de Didymo ap. Choerob. ad Theodos. fol. 66 ap. Bekk. anecdd. III p. 1432 (vol. I p. 81, 33 Gaisf.) Ψάλυξ, ψάλυγος. τινὲς μὲν τὰς τρίχας ἐδέξαντο σημαίνειν τὴν λέξιν, Δίδυμος δέ φησι τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας δηλοῦν τὴν λέξιν. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ φαιψάλμως (sic) [φεψάλυξ], καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν δηλονότι τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐφυλάξατο αὐτὸ ὁ κανών. Bekkerus mavult φεψάλυξ, per quem cave ne te in errorem induci patiare. (Sic τιγόνιον dixerunt et τεττιγόνιον, πάζιον et τοπάζιον.) Vulgatam lectionem suo consensu munit Hesych. II 1573 integris fere Didymi verbis servatis, ut censura ista ἄμεινον δέ fidem facit. Ψαλύγων· ἔνιοι ψάλυγας (cod. ψαγάς) τὰς λεγομένας ψυχάς (Vales. Voss. Heins. ψίχας 'micas')· ἄμεινον δὲ (cod. καὶ) τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας. Choerobosco impactum vitium τρίχας hinc facile ablues, si memineris ψύχας dici cicindelas (*Leuchtmücken, Iohanniswürmchen*), cf. Plin. h. n. XVIII 26 Geopon. XV 1, 21 vol. II p. 1046 ed. Nicl. Piers. ad Moerid. p. 397 Steph. thes. IV p. 751 B. Adde Aelian. h. a. II 2 Arist. h. a. VIII 26 ἠπίολος, ἠπιλιώτης Plin.

h. n. XI 42 '*pyralis a quibusdam pyrausta appellata pennatum quadrupes in medio igni volans.*'

Phrynich. Bekk. anecdd. I p. 72, 21 χρυσόλαμπις Hesych. s. vv. ἀττάραγος, λαμπυρίς et πυρολαμπίς. — Ψαλύγων vocabulo quis tandem usus sit ignoro, φεψάλυξ φέψαλος φέψελος (quod tuetur Piers. Moer. 292) ex Archilocho et Aristophane sunt nota. Cf. schol. Lysist. 107 Ach. 270 Suid. φεψάλῳ. Hes. II 1501 Bachm. anecdd. I p. 404, 31 Phot. 645, 12 Eustath. ad Odyss. π 288 Tzetz. ad Lyc. 178 Hemst. ad Theodul. 862, 6 schol. ad Aesch. Prom. 362 Pollux VII 110 p. 301 Bekk. — Vocabulum eiusdem significationis est αἶξ ap. Bekk. anecdd. I p. 361.

Vocabulum ἀλάστωρ, quo et comici poetae et tragici passim usi sunt, num in comico an tragico lexico interpretatus sit Didymus, nescimus. Ego Bekk. anecdd. I p. 374 tragico adscripserim, quod huic loco simillima leguntur in scholl. Euripid. Vat. 909.

6.

Λέξις τραγική.

Vero consentaneum esse, quod Hesychius in epistula ad Eulogium scholasticum data affirmat, Didymum non modo comicas sed tragicas etiam voces secundum literarum ordinem collegisse, demonstravit D. Ruhnken. in praef. ad Hes. vol. II p. IX X labantem lexicographi fidem appositis Harpocrationis et lexici Sangerm. ms. testimoniis fulciens. Utrum vero illud lexicon in Hesychio reperiretur necne, primus sedulo quaesivit F. Rankius de Hesych. p. 134 sq., quamquam rem ita se habere iam sive intellexerat sive odoratus erat L. C. Valckenaer. in diatr. p. 93 'Ex Rheso quoque voces in lexicon suum tragicum receperat Didymus; hinc praebet Hesychius Γοργωπὸν ἕδραν et q. s.' et R. Porso ad Eur. Med. p. 349 ed. Lps. et ad Eur. Phoen. p. 216 ed. Lps. de vv. ἐρετμῶσαι et ἐπαντέλλων. Neque in eadem sententia non fuit censor Photii ab Hermanno editi Anglus in Blomfieldii Rewiew XLII 1813. p. 333 sqq. (p. 749 sqq. ed. Lps.), qui hoc certe intellexit lexica Theonis Didymique et comica et tragica inter Photianarum co-

piarum fontes numeranda esse, quamquam nescius, communem utrinsque, Photii inquam Hesychiique, fontem Diogenianum fuisse ab utroque candide laudatum. Ceterum hoc velim eos, quibus haec studia cordi sunt, monitos, maiorem in consulendo Photio quam Hesychio cautelam adhibendam esse, ne per Diogenianum ex ipsis Didymi copiis suspicemur huc fluxisse glossas ad unam omnes tragicos poetas comicosque spectantes, quippe quarum non minima pars huc immigraverit e Dionysii Pausaniaeque lexicis, quorum conditoribus licet aditus ad ipsum Didymum patefactus esset, Dionysius tamen Atticista nostrum ita adhibuit, ut parcus eius usus etiamnunc e fragmentis lexici a Meiero (comm. Andocc. VI, IV p. 3 — p. 15) compositi eluceat, Pausanias vero inspexit saepissime (cf. Meier. l. c. p. 17 ἄφλαστον; add. βρίκελοι). Fallitur igitur Meierus p. 30 in eo, quod statuit, Pausaniae thesauris usum esse Hesychium s. v. γρόνθων, ἰδύους, ἐοργίζεται, Θετταλικὰ πτερά aliis; ita potius res comparata est, ut, quem consultum a se Pausanias Didymum Photio tradidit, eundem compilatum a Pamphilo primum Diogenianus Periergopenetibus suis intexuerit, deinde Hesychius Photiusque magis etiam breviatum per Diogenianum acceperint. Quo factum est, ut aliquammultis locis Hesychium cum Pausania consentientem deprehendas, veroque simillima sit coniectura, eas glossas, quarum explicatio utrique communis sit, a Didymo esse profectas. Dionysius vero aliquotiens ab Hesychio laudatus Atticista non est, ut opinatur Meierus l. c. p. 15. Verissime enim Schrewelius p. 198 ad v. βούτυρος adnotat 'Intellege de Dionysio, qui de re herbaria scripsit. Plin. XXV 2 (Martin. p. 209).' Idem valet de ἀμβλῶνες· χαλβάνη. Διονύσιος, itemque, ni fallor, de γύης et ὑγρίην, quae Pamphilum apposuisse suspicor. Sub vv. ἰστρίανα. κλισίαι. σκυρθαλίας haud dubie unus e maxima Dionysiorum cohorte laudatur, qui ante Didymum vixerunt. Sub v. ὑάλικος denique scr. διονύσιος h. e. bacchicus coll. βρυαλλίχα.

1.

Harpocr. 134, 2 ed. Bekk. *ξηραλοιφεῖν* *ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως.* Hesych. II 703 *ξηράλειψιν· τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἢ ξηροτριβεῖσθαι.* Emendabant H. Steph. Heins. Bourdel. ad Lucian. Lexiph. t. I p. 823 probante F. Rankio de Hes. p. 134 Lobeck. Phryn. p. 571. 572. Vide praeterea, ne mancum habeamus Harpocrationem. Suidas quidem II 1 p. 1038, 19 addit *μήποτε δὲ καὶ τὸ ἀπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτριβεῖσθαι οὕτως ἐλεγέτο.* Extrema haec, quamquam om. A, tenent reliqui libri et Phot. 309, 5. Cum Didymo facit lex. Bekk. 284, 13 parum sibi constans 284, 1 coll. et. m. 612, 20 schol. Lucian. l. c. Georg. Lecap. in Matth. lectt. Mosq. p. 72 Schneid. ad Theophr. IV 769 Wyttenb. Plut. VI p. 950.

2.

Eundem librum, quem *τραγικὴν λέξιν* inscriptum habuit Harpocratio, *τραγῳδουμένης λέξεως* inscriptione insignitum evolvere licuit Macrobio Sat. V 18 '*Cur autem sic loqui soliti sint, Ephorus, notissimus scriptor historiarum, libro II ostendit his verbis, τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ποταμοῖς οἱ πλησιόχωροι μόνον θύουσι· τὸν δὲ Ἀχελῷον μόνον ἅπαντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν οὐ τοῖς κοινοῖς ὀνόμασιν ἀντὶ τῶν ἰδίων, τοῦ Ἀχελῴου τὴν ἰδίαν ἐπωνυμίαν ἐπὶ τὸ κοινὸν μεταφέροντες. Τὸ μὲν γὰρ ὕδωρ ὅλως, ὅπερ ἐστὶ κοινὸν ὄνομα, ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνου προσηγορίας Ἀχελῷον καλοῦμεν, τῶν δὲ ἄλλων ὀνομάτων τὰ κοινὰ πολλάκις ἀντὶ τῶν ἰδίων ὀνομάζομεν, τοὺς μὲν Ἀθηναίους Ἕλληνας, τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους Πελοποννησίους ἀποκαλοῦντες. Τούτου δὲ τοῦ ἀπορήματος οὐδὲν ἔχομεν αἰτιώτατον εἰπεῖν, ἢ τοὺς ἐκ Δωδώνης χρησμούς. Σχεδὸν γὰρ ἐφ' ἅπασιν αὐταῖς προσάγειν ὁ θεὸς εἴωθεν Ἀχελῴῳ θύειν, ὥστε πολλοὶ νομίζοντες, οὐ τὸν ποταμὸν τὸν δι' Ἀκαρνανίας ῥέοντα, ἀλλὰ τὸ σύνολον ὕδωρ Ἀχελῷον ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ καλεῖσθαι, ἰδιοῦνται τὰς τοῦ θεοῦ προσηγορίας. Σημεῖον δέ, ὅτι πρὸς τὸ θεῖον ἀναφέροντες οὕτω λέγειν εἰώθαμεν. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς*

ὅρκοις καὶ ἐν ταῖς θυσίαις, ἅπερ πάντα περὶ τοὺς θεούς. Potestne dilucidius ostendi, Acheloum a Graecis veteribus pro quacumque aqua dici solitum? Unde doctissime Vergilius ait vinum Acheloo Liberum patrem miscuisse. Ad quam rem satis testium est, cum Aristophanis comici et Ephori historici verba prodiderimus, tamen ultra progrediemur. Didymus enim, grammaticorum facile eruditissimus, posita caussa, quam superius Ephorus dixit, alteram quoque adiecit his verbis, ἄμεινον δὲ ἐκεῖνο λέγειν, ὅτι διὰ τὸ πάντων ποταμῶν πρεσβύτατον εἶναι Ἀχελῷον τιμὴν ἀπονέμοντας αὐτῷ τοὺς ἀνθρώπους πάντα ἁπλῶς τὰ νάματα τῷ ἐκείνου ὀνόματι προσαγορεύειν. ὁ γοῦν Ἀγησίλαος (*Ἀκουσίλαος* I. Gronov. thes. vol. I ad tab. Rrr. Unger. Theb. parad. p. 182) *διὰ τῆς πρώτης ἱστορίας δεδήλωκεν, ὅτι Ἀχελῷος πάντων τῶν ποταμῶν πρεσβύτατος. ἔφη δέ· Ὠκεανὸς δὲ γαμεῖ Τηθὺν ἑαυτοῦ ἀδελφήν. τῶν δὲ γίγνονται τρισχίλιοι ποταμοί, Ἀχελῷος δὲ αὐτῶν πρεσβύτατος,* (add. ὅς) *καὶ τετίμηται μάλιστα. Licet abunde ista sufficiant ad probationem moris antiqui, quo ita loquendi usus fuit, ut Achelous commune omnis aquae nomen haberetur, tamen his quoque et Euripidis, nobilissimi tragoediarum scriptoris. addetur auctoritas, quam idem Didymus grammaticus in his libris, quos τραγῳδουμένης λέξεως scripsit, posuit his verbis, Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ Εὐριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ· λέγων μὲν περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόῤῥω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐστι ποταμὸς Ἀχελῷος, φησί· δείξω μὲν ἀργέννοισιν Ἀχελῴου ῥόον.'*

Haec Macrobius, quibuscum si Hesychium I 657 *Ἀχελῷος ποταμὸς Ἀρκαδίας* (leg. *Ἀκαρνανίας*) *καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται* comparaveris, vix ullum locum aptiorem dixeris ad demonstrandum, uberrimas Didymi explicationes plerumque in exsangues exsuccasque umbras transformatas paene evanuisse. De Acheloo vid. Natal. Com. mythol. VII 2 p. 714–18 Delrio ad Senec. Herc. Oet. 495 Turneb. adverss. XXX 39 Olear. ad Philostr. p. 678 n. 10 Spanhem. adnot. ad Aeschyl. Pers. 871 Passow. ap. Wellauerum ad Aeschyl. Pers. 850 Langius et Pinzgerus p. 259 sq. Reiff. ad Artemid. onir. II 38 p. 221 Io. H. Voss. ad Verg. Georg. I 9 p. 51 Lobeck. Aglaoph. II p. 836. 883. 1284.

Unger. Theb. parad. p. 182 Urlichs. ad Achaei fr. XVII p. 47 Wagner. p. 54 ed. Vratisl. tragg. min.

Cum his Macrobii consentiunt, utpote eodem ex fonte derivata, schol. ad Eur. Androm. 167 p. 35 ed. Witzsch. Ἀχελῷον πᾶν ποτάμιον ὕδωρ φασίν, ὡς δρῦν πᾶν δένδρον καὶ ἀκρόδρυα πάντας τοὺς καρπούς: — Eustath. 1367, 39 εἰ μὴ ἄρα τις ὡς προεγράφη Ἀχελῷος ἁπλῶς τὸ ὕδωρ καὶ ἐνταῦθα. Schol. Hom. Il. Φ 194 Ἡ ἀρχαιοτάτη Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλοὺς ἔκειτο, ὅθεν ὁ Ἀχελῷος ἐκρέων δι' Αἰτωλίας εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν ἐξήει κόλπον, ἄχρις οὗ Ἡρακλῆς αὐτὸν ἀπέστρεψεν. μέγιστος οὖν τῶν ταύτῃ ποταμῶν ὁ Ἀχελῷος, διὸ Ἀχελώϊον πᾶν πηγαῖον ὕδωρ. καὶ τὸ ἐν Δωδώνῃ δὲ μαντεῖον ἅπασι τοῖς χρησμοῖς κελεύει θύειν Ἀχελῴῳ. V. schol. Hom. Il. Ω 616 ἢ ὅτι Ἀχελῷος κοινῶς καλεῖται πᾶν ὕδωρ. ABD. οἱ δὲ Ἀχελῷον ὁμώνυμον τῷ Αἰτωλῷ εἶναί τε καὶ ἄλλον περὶ Δύμην τῆς Ἀχαΐας καὶ ἄλλον περὶ Λάρισσαν τῆς Τρῳάδος. καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελώϊόν φασιν. ὁ γὰρ ἐν Δωδώνῃ θεὸς παρῄνεσεν Ἀχελῴῳ θύειν. ὅθεν καὶ Ἀθηναῖοι καὶ Δυμαῖοι καὶ Ῥόδιοι καὶ Σικελιῶται αὐτὸν τιμῶσιν. Ἀκαρνᾶνες δὲ καὶ ἀγῶνα αὐτῷ ἐπιτελοῦσιν. — Adde Eustath. Il. 500, 43 Δ 475 schol. Odyss. γ 1 λίμνην ὁ ποιητὴς πᾶν ὕδωρ φησίν. In his omnibus Didymeae doctrinae latent vestigia.

3.

Bekk. anecdd. Gr. I p. 349, 6 Ἀηδόνα. ἔστι μὲν ἡ ὄρνις. ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωττίδα τῶν βοῶν. (Ruhnk. αὐλῶν, cf. Hesych. s. v. ἐξηυλημένον.) ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Διδύμου. Hesych. I 120 ἀηδόνα· γλωσσίδα, μεταφορικῶς Εὐριπίδης Οἰδίποδι καὶ τοὺς αὐλοὺς δὲ λωτίνας ἀηδόνας που ἔφη. Animadversione dignum est, Diogenianum videri fontem non celasse. Hinc ap. et. m. s. v. ἀρνεῖα, quae Diogeniani glossa est, legimus additum Δίδυμος. Cf. comm. de Didym. (1851) p. 21. 4°. Fragmentum Euripidis omisit Wagner. Eur. fragm. p. 755 ed. Did. Hinc fortasse Minerva tibiarum inventrix Pamphyliis Aedon dicta. (Hcs.)

4.

Hesych. II 426 (Phavorin.) *Λαπέρσαι· Λαμπέσας* (Musur.) *Δίδυμος τοὺς Διοσκούρους ἀπὸ Λαπέρσης πόλεως.* (Leg. *Λαμπέρσας Δίδυμος τοὺς Διοσκούρους [ἀκούει] ἀπὸ Λᾶ, περθείσης πόλεως*). Lexico tragico adscripsi propter usum vocabuli ap. Sophoclem Strabonis VIII p. 364 obvium. Apud Lycoph. Alex. 511 Dioscuri *Λαπέρσιοι* audiunt *οἱ ἡμίθνητοι*[1]) *δίπτυχοι Λαπέρσιοι.* Urbis Laconicae (*ἡ Λᾶ — ὁ Λᾶς*) mentionem iniciunt Hom. Il. *B* 585 Lycophr. 95 Thucyd. VIII 91. 92 (ubi male *ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς* vulgatur pro *ἐπὶ Λᾷ [τῆς Λα] κωνικῆς* ut exhibent codd. Vat. Pal. Cl.) Liv. XXXVIII 30 Strab. VIII p. 560 B Cas. Pausan. III 21, 6. 24, 2 Cl. Ptolem. Geogr. III 14 p. 238 ed. Wilbg. et Grash. Steph. Byz. 404, 5 ed. M. 694, 11 M. et. m. 553, 4 Bekk. anecdd. III p. 1159 Eustath. 230, 2 = 295, 34 sq. (cf. ind. Devar.) Alex. ab Alex. gen. dier. V 10 vol. II p. 88 Heynius ad Hom. vol. IV p. 331 C. O. Mueller. Dor. I p. 94 II p. 453. Montis Lapersae meminit Steph. Byz. 412, 3 ed. Mein., qui Rhiani Eliacorum l. I excitat (cf. Meinek. anall. Alex. p. 184). Hinc Iupiter Lapersius dictus Lycoph. 1369 Constant. Porphyr. de adm. imp. c. 29 p. 136, 17 ed. Bonn. cum adn. Ans. Banduri p. 342 sq. Ceterum, ut hoc in transcursu moneam, hominibus etiam *Λᾶς* (*Λάας* Philemo p. 70 Osann.) nomen inditum erat. Scripsit enim Laas, nescio cuias, de lapidum sculptura, ut Melissum de apibus disseruisse e Servio ad Aen. VII 66 compertum habemus, Bekk. anecdd. III p. 1182 *Λάα περὶ λίθων γλυφῆς.* Forsitan idem fuerit, qui ap. Tzetz. Chil. 2, 920 h. 59 *Λάϊος* vocatur, quo loco pro *τὶς φιλόσοφος* fortasse *λιθογλύφος τις* rescribendum erit; cf. v. 923 et Philol. IV 2 p. 384. Apud Soterich. Oas. 41 A. Nauckius in Philol. IV 4, 621 *πλαγίου* cum Muellero explosit *Λαΐου* substituens, debebat *Λᾴου* e Schneidewini sententia, cui opitulantur Bekk. anecdd. II p. 567, 7. E contrario in Georg. Sync. p. 193 D = I p. 365 ed. Bonn. scriptoris *Λάας*

1) Hoc vocabulum in memoriam revocat Hesych. II 233 s. v. *κουρεῖον· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ· 'ἡμιουτον κούρειον ᾐρέθη πόλει.* Latet *'ΙΕΡΟΘΥΤΟΝ.*

nomen festinans librarii calamus peperit, ibique pro *καὶ Λάας τὰ τῆς ᾱ* aut B duce *καὶ Λάτης πρὸ τῆς* emendandum esse aut *καὶ λ τῆς πρώτης* vidit G. Dindorfius.

5.

Hes. II 378 *κύναρος· φυτόν τι καὶ μήποτε ἡ κυνὸς βάτος διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀκανθῶδες. κύνα γὰρ ξυλίνην τὴν κυνὸς βάτον ὁ Θεόφραστος* (num *βάτον θεοφραδία τις* an *τὸ θεόχρηστον, τὸ Πυθόχρηστον*?) *λέγει*. Didymi haec esse evincunt Athen. II p. 70 C Eustath. ad Odyss. ρ 1822, 18 R = 633, 43. De rubo canino (Hagebutten) cfr. Casaub. ad Ath. p. 144 Bodaeus ad Theophr. p. 271. 621 Salmas. exercc. p. 159 et homon. hyl. iatr. c. 59. Fuerunt, qui *κίναρος* scriberent, et de ι et υ vicem mutantibus vid. Tzschirn. Panyas. p. 3.

6.

Eustath. p. 1130, 61 *καὶ ἄργεμος νόσος ὀμμάτων, ἀφ' οὗ ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ· — πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. ἐκεῖθεν καὶ ἀργᾶντες ταῦροι παρὰ Πινδάρῳ* (cf. Fl. Lobeck. Philol. VII 1 p. 205 sqq.) *καὶ ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι. καὶ ταῦρος ἀργιμήτης ἤγουν λευκὸς φασὶ* (l. *φησὶ*) *παρὰ Φρυνίχῳ ὁ διακομίσας τὴν Εὐρώπην*. Hesych. I 513 *Ἀργαίνειν· λευκαίνειν Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφίδος* (vulg. *ψηφῖδος*). I 515 *Ἀργέμων· τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμῶν*, (malo *ἁπλῶς ὀφθ.*) *Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ*. I 517 *Ἀργιμήτας ταῦρος· ταχύμητις ἢ λευκός, παραγώγως. λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ διακομίσαντος τὴν Εὐρώπην*. I 1314 *Ἐπάργεμα· ὄμματα τετυφλωμένα. Ἐπάργεμος· ἀποκεκρυμμένος ἢ νόσος ὀφθαλμῶν. Ἐπάργεμα γὰρ λέγεται τὰ ὄμματα, ὅταν ᾖ τετυφλωμένα ὑπὸ λευκωμάτων· καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται*. Cf. Eustath. Il. 427, 48 et. m. 135, 36 Erotian. p. 66 ed. Frz.

7.

Hesych. s. v. *αἰθέρα· ἐμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι· Εὐριπίδης Τρῳάσιν* (sic.) Didymus ap. schol. Eur. Tro. 1071 p. 27 Kampm. *καὶ τὸν αἰθέρα ἐπιβεβηκώς, ὁ Δίδυμος τὸν ἐμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι.*

8.

Hesych. I 880 *δακτυλωτὸν ἔκπωμα· ἔνιοι τὸ κέρας, ἄμεινον δὲ τὸ ξώστρωτον* (leg. *ἄμφωτον*) *λεγόμενον, ἢ διὰ τὸ ὦτα ἔχειν ἔξωθεν καὶ δύνασθαι τοῖς δακτύλοις κρατεῖσθαι. Οἱ δάκτυλοι ἐνείροντο.*

Haec nostri esse evincit Athen. XI p. 468 D. Verba sunt Ionis ex Agamemnone fabula, in quam Didymus commentatus est.

9.

Hesych. II 519 *μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι. ὄργανον ψαλτικόν. ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν λέγουσιν. οἷον* (*Ἴων* Meurs.) *ὀμφάλων* (*Ὀμφάλῃ* idem) *ἢ μαγάδης αὐλὸς ἠγηθηβοῆς* (l. *μαγάδης αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς* Wagner. III p. 30), *ἀντὶ τοῦ· ὁ συνᾴδων τῇ μαγάδι.*

Haec etiam Didymum explicuisse cognovimus ex Athen. p. 1409 Ddf. Sophoclis quoque testimonio grammaticum h. l. usum esse docet Phot. lex. 239, 15 *μάγαδις· ψαλτικὸν ὄργανον· οὕτω Σοφοκλῆς.*

10.

Hesych. II 1079 [*ΠΥΚΝΑΙΑΝ*] *τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, την πύκνα, Ἴων.* Theognost. 23, 13 *Πυκνίας· τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον.* Bergk. *πυκναίας πτερά.* Fontem observationis huius aperit Stephan. Byz. p. 529, 5 Meinek. *λέγεται καὶ πυκναία [παρ' Ἴωνι]· Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι 'τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων κτέ.'*

11.

Ab hoc loco profectus eo usque processit Meinekius, ut in altero Hesychii loco corrupto etiam nomen Didymi restitueret vol. II p. 692 *Νυμφαῖον ὄχθον· Ἴων. ὁ πό-*

ρος, (ex emend. Voss.) ὃν ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκάδων (em. Meinek.) παραμειβόμενος [κατὰ addit M.] τὰς λεγομένας γλυφὰς διέρχεται. οἱ δὲ περὶ Δίδυμον (sic Meinekius pro eo quod editur ποταμόν) Νυμφαῖον (δ' delet M) ὄρος ἀκούουσιν (vulgo ἀκούει) τὸ περὶ τὴν Ἀρκαδίαν. Neque dubitat ille, quin ex eo Didymi libro petita sint, quem contra ipsum Ionem scripsisse nostrum ex Athen. XIV p. 634 E probabile sit. At Hesychius neque Didymi ἀντεξηγήσεις in partes vocavit, neque in eo peccavit, quod ποταμόν pro Δίδυμον scriberet. Commentariis enim Didymeis quis credat Diogenianum usum esse, quos ipse auctor in brevius contractos in lexica tragicum comicumque constipavisset? Ποταμόν vero ut falsum, ita verisimilis est emendatio Πολέμωνα. Accedat hoc fragmentum Arcadicis Polemonis Periegetae, quem saepissime Didymus antestatur. Huic igitur non postrema tantum verba sed universam verborum Ionis explicationem debet Hesychius.

Quae cum ita sint, non dubito quin reliqui etiam Hesychii loci, in quibus Ionis vocabula explicantur, e Didymi quasi fontibus ebulliverint.

12.

Venio ad locum gravissimi momenti, quem tamdiu neglectum jacuisse mireris.

Schol. ad Soph. Trachin. 1161 Ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόσφαντον) Προσμεμαντευμένον, προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. Οὕτω δὲ διὰ τὸ σ ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. Ecquis tam misere caecutiat, ut Didymi respici sic inscripta volumina neget, et falli Brunckium, qui verba novissima h. l. omittit et addit post Σέλλων v. 1169? Locus Sophocleus respicitur in Hesych. II 1062 s. v. πρόφαντον, unde simul patet scholion vitiatum esse restitutione facili sanandum: πρόσφαντον· προσμεμαντευμένον † † προειρημένον ὑπὸ τοῦ Διός. οὕτω δίχα τοῦ σ ἐν τῇ τραγικῇ λέξει. Lacunae signa posui, fortassis verbis οἱ δέ explendae. Discimus hinc interpreti La. praeter Didymi Piique commentaria ad manum fuisse etiam Didymi λέξιν τραγικήν, ut nobis persuasum esse possit, Didymum nos deprehendere, ubicunque

vocabulorum ap. schol. La. interpretatio cum Hesychii[1]) explicationibus concinit.

Hoc enim Lobeckio certe, ex quo Rankius de genuina Hesychii forma exposuit, concedí non amplius poterit, quod ad Ai. v. 411 et saepissime numero ad scholl. adnotat, transscripsisse Hesychium sua e scholiis. Quod uti de Suida constat, in Hesychium profecto ipsam Didymi *λέξιν τραγικήν* continentem non cadit. Equidem hoc vero non est dissimile, interpretem La., in quibus ipsi cum Hesychio convenit, partim ex ipso Didymi hypomnemate, partim e lexico tragico ea transscribere potuisse; at res me hercle eodem redit, cum, quae Chalcenterus noster per commentarios sparsim effuseque ediderat, haec maximam partem collecta breviataque iterum in lexica receperit, ut apparet e. g. e comparatis Athen. II p. 70 C et Hesych. II 378 (fr. 5.). Cf. etiam, quae de lex. com. diximus. Galenus etiam in praefat. ad Hipp. voc. explan. p. 404 ed. Fz. librum praesentem se composuisse dicit Teuthranti roganti, ut per capita haberet quod iudicatum esset et longioribus in Hippocratem commentariis demonstratum. Quamquam tantum abest, hoc ut ita intellegendum sit, quasi Didymus numquam in lexico tragico unum alterumve vocabulum aliter atque in commentario interpretatus fuerit, idemque in commentario eam usque lectionem secutus sit, quam in lexico explicuerat: ut pro diverso, quod in utrisque voluminibus sequebatur, consilio, in glossarum tragicarum congeriem reiiculas adeo lectiones, ut varias, nonnullis antiquioribus grammaticis probatas, receperit exposueritque. Exemplo tibi sit Sophocl. ap. Hesych. I 1730 *θρεκτοῖσι νόμοις — ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς.*

In Antigone v. 80 (Eustath. 723, 28) videtur lectio

1) Per se patet, cum Hesychius perquam male habitus ad nos perveuerit, in censum hic venire reliquos etiam, unde Diogenianus redintegrari potest, foutes, Photius, inquam, lex. Bekk. p. 319 sqq. et. m. Stephanus Byz. — E. c. Stephanus p. 560, 18 ed. Meinek. exscripsit qnae de v. *Σελήνας* e Diogeniauo hausit Hesychius s. v. respecto Euripidis Erechtheo (ap. Suid. v. *ἀνάστατοι* Wagner. fr. XIV p. 704 ed. Didot.).

fluctuasse inter προὔχοιο et πρόχοιο; utrumque habet Hesych. II 1061. 1064. Comparasse iuvabit etiam Hesych. s. vv. βυσαύχην (coll. Poll. II 135) μεσαυχένας[1]) μεσσαυχένας et δεσαυχένας (coll. Phot. 259, 13). Transeo ad schol. ad El. 451 ἀλιπαρῆ τρίχα· περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας. τὸ δὲ ἀλιπαρῆ ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι· λιπαρῆ, ὅ ἐστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα. Evolvas Hesychium! en tibi lectio illa dubia ἀλιπαρῆ· αὐχμηράν, quam tuetur T. Iohnso, repudiant Schaef. mel. crit. p. 129 Passow. lex. Gr. I p. 84, I. Richterus de Aeschyli Sophoclis Euripidis interpretibus Graecis p. 29 inter eas lectionis varietates recenset, quae ipsi e mala actorum librariorumve sedulitate exortae videntur. Quid igitur? Iccircone Didymi commentarium significari in sequentibus ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι non putabimus? Credamusne Pii innui commentarium nescio quem, ut ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι fere idem valeat atque ἐν δὲ τῷ β̄ ὑπομνήματι, et opponi Didymeo? Gravis hic foret error. Hoc enim significat accuratus interpres La., qui hoc quoque loco, ut supra ad Trach. 1161 factum vidimus, utrumque Didymi opus consuluit, Didymum in lexico suo afferre quidem atque exponere lectionem ἀλιπαρῆ, in commentario vero alteram λιπαρῆ interpretari. Falsus igitur est Ritterus Didym. p. 39 adnotans 'ἀλιπαρῆ vulgatam esse lectionem eamque primum explicari, deinde proferri Didymi ipsius *coniecturam* [sic!] λιπαρῆ.' Hinc simul lucem nanciscitur schol. El. 488, ubi repugnare sibimet ipsi hypomnematistes videtur. Nimirum Didymus in commentario πολύπαις lectionem adoptavit, in lexico tragico vero, quo h. l. Hesychius usus non est, fortasse de πολύπους disputavit. Geminus fere locus etiam legitur in schol. ad Ar. Plut. 1037 Bekk.

Qua in disquisitione neque hoc neglegi debet, quod in Hesychio e poetis et comicis et tragicis dumtaxat eorum fere glossae explicantur, quos etiam commentariis illustra-

1) L. c. pro ἔνιοι-γράφεται lege ἔν τισι sc. ἀντιγράφοις. Verba μεσαυχένας | νέκυας ἀσώτους neque ipse, neque Bergleinum secutus Schneidewinus attrectare debebamus.

verat Didymus, Cratini, inquam, Eupolidis Aristophanis Phrynichi Menandri Aeschyli Sophoclis Euripidis Achaei Ionis; quodque pro loco aut nobiliore aut inferiore, quem singuli e Didymi aestimatione occuparent, copia glossarum explicatarum, nunc fere in immensum excrescat, nunc ab invida quasi manu sparsa esse videatur. Verum esse, quod observavimus, unicuique patebit Hesychii thesauros excutienti. Quam enim raro, quaeso, Euripidis mentio fit, quot e contrario Sophoclis glossae enarrantur, e tragoediae Graecae principibus medium tenente Aeschylo! Ecquis est, qui casu hoc factum dicat? an quod lexici auctor maiore Aeschylum et Sophoclem, quam Euripidem amore amplecteretur, idem vero palmam deferret Sophocli? Hoc credo. Audias Didymum ipsum in Cobeti scholiis ad Eur. Hec. 830 Androm. 329. 363. 1054. Quibuscum contulisse iuvabit scholl. ad Soph. O. C. 220 Ant. 155 (quo loco vocabulo *ἕτερος* Euripidem significari suspicor, ut Ai. 1037 *τινὲς ἑτεροδοξοῦντες*) Ai. 520 O. T. 264, quibuscum Valckenarius p. 22 contendi iubet scholl. ad Eur. Phoen. 88 Ai. 1169. [cf. schol. ad Soph. Phil. 1 scholl. ad Eur. Phoen. 1. 71. 290. (308). 391. 412.] Adde schol. ad Soph. Ai. 134. Quantis contrà laudibus in quavis fere pagina Sophoclem suum extollunt scholl. La. fontes! e. g. Ai. 1199 O. C. 17. 668, quam raro vituperant, ut Ai. 1123. 1126. 1184. Atque ut recta via narrem, locos e scholl. La. modo indicatos Didymi esse e similitudine[1]), quae cum Didymi censura in scholl. Eurip.

1) Cf. etiam Didymum ap. schol. Eur. Phoen. 755 cum schol. Soph. El. 62 *ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα.* — Observes velim alia quoque minutiora. Schol. ad O. T. 316 habet *διαλελυμένως δὲ εἶπεν· τέλη λύῃ, ἀντὶ τοῦ λυσιτελεῖν.* In brevius contracta haec apparent ap. Hesych. l. s. Phot. 233, 24 *λύειν τέλη· λυσιτελεῖν* (Eustath. 1722, 20. 626, 54), quo immigrarunt per Diogeniani periergopenetas ex ipso Didymi lexico tragico. Videtur igitur schol. O. T. 316 ab eodem Didymo profectum esse. Iam vero distractio ista vocabulorum affectio notatur etiam schol. ad O. T. 2 *θοάζετε· κατὰ διάλυσιν.* El. 87 *ἀντήρεις· τραγικώτερον δέ πως ἀπήγγελται, ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι*, ut non dubitem quin horum quoque scholl. auctor Didymus sit, spondeamque Phrynichum Arabem, quem nostri vestigia pressius sequi alibi ostendimus, nemini nisi Chalcentero suble-

ll. ll. iis intercedit, concludere mihi non absque veri specie videor. Quod si ita est, intellegitur, qua de caussa ex Hesychii thesauris tot erui possint Sophocleae, Euripideae glossae perpaucae.

His praemissis instituatur *exempli gratia* glossarum Sophoclearum, quotquot e VII servatis fabulis petitae adpositis poetae fabulaeque nominibus apud Hesychium exstant, cum scholiis comparatio, quantum fieri potest accuratissima, deinde reliquas vocabulorum in scholl. La. ad Ai. El. Tr. expositiones cum Hesychio concinentes colligemus, ut, quantum non modo scholia sed etiam lexicographus nostro debeant, appareat. Eundem tenentes cursum Euripideas etiam glossas tantum non omnes ab Hesychio servatas excutere studebimus. Vereor enim, ne et lectores et memet ipsum continuae comparationis taedium capiat.

Glossas e fabulis Sophocleis, quae supersunt, Hesychius nomine et auctoris et fabulae addito exhibet has.

(1) O. C. 312 Hes. I 177 *Αἰτναία πῶλος· ἡ Σικελική, ἡ μεγάλη ἀπὸ μέρους. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ.* Schol. La. p. 21 Elmsl. *Τῆς Σικελικῆς, λέγει δὲ ἄντὶ τοῦ μεγάλης.*

(2) O. C. 977 Hes. I 196 *ἄκων·* (leg. *ἆκον*) *ἀκούσιον. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι Τυράννῳ* (leg. *ἐπὶ Κολωνῷ*). Schol. La. p. 45 *Τό γ' ἆκον· Τὸ ἀκούσιον.*

(3) O. C. 1061 Hes. II 721 *Οἰατίδος ἐκ νομοῦ· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐπὶ Κολωνῷ· τῆς προβατευομένης (ἐκ)-νεμήσεως. οἱ δὲ ἀοιτοῦ δήμου. κακῶς. οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται.* Cf. Meurs. de pop. Attic. p. 85 Eustath. Il. Σ p. 1165, 46 R. *ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν καὶ Οἰατίδος νομοῦ μέμνηταί τις παλαιὸς* (sc. grammaticus) *τοῦ ὑπὸ προβάτων κατανεμομένου.* Lego $\overset{\pi}{\alpha}$ $\overset{\varsigma}{o\iota}$ *τοῦ* h. e. *ἀπὸ Οἴης τοῦ δήμου.* Schol. La. p. 49 *Οἶα δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν.*

gisse quae scripsit ap. Bekk. anecdd. I p. 15, 11 *αὐθέντης· ὁ αὐτόχειρ — Σοφοκλῆς δὲ (δια)λύσας τοὔνομα αὐτοέντης εἶπεν.* (El. 232) *ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης.* Adde schol. ad Eur. Tro. 659. De v. *πολιτικός* cf. Schaef. ad Dionys. C. V. p. 6. 7. Idem vide num restituendum sit in schol. ad Soph. Phil. 1113 pro *ποιητικωτέρας.* Nam *λάγχανειν* rarius genetivo (Schaef. ad Soph. Antig. 699), quam accusativo iungitur.

ἐκ νομοῦ δὲ πάλιν χωρίου Ἀττικοῦ οὕτω καλουμένου, ἐν ᾗ νέμουσιν, ὡς νεμήσεως παρακειμένης. 'Sequitur in MS. diphthongus οὐ, initium alicuius additamenti, quod non complevit librarius.' P. E. Librarius voluit οὕτω [Δίδυμος?] — Audisne Didymum confidenter aliorum sententias refutantem, qui Stephano Byzantio teste de pagis Atticis accuratiorem ἀναγραφήν edidit.

(4) O. C. 1069 Ἀμπυκτήρια τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ. Schol. Laur. tacet.

(5) Antig. 1 κοινόν· — τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν·

πολύκοινον Ἀμφιτρίταν

ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Haec schol. La. p. 69, in quibus animadvertas usum vocabuli συνεχῶς, ut suspicor, Didymeum; cf. schol. ad Eur. Tro. 82 p. 25 Kampm. συνεχῶς ὁ Εὐριπίδης μῶρα λέγει τὰ ἀκόλαστα καὶ κατωφερῆ: et vocabuli τέταχεν obvii in scholl. Eurip. e. g. Androm. 967 p. 41 Witzsch. (male τέτευχεν cod. Guelf. ap. Matth. vol. V p. 588) schol. Hom. Il. p. 374 Bekk. (N 517). Hesych. II 295 κοινός· — ἀδελφός· Σοφοκλῆς Ἀντιγόνῃ· Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα, καὶ ἐν Ὑδροφόροις· πολύκοινον Ἀμφιτρίτην.

(6) Trach. 94 Hes. I 165 αἰόλη νύξ· ἤτοι μέλαινα ἢ ποικίλη διὰ τὰ ἄστρα. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. La. p. 131 post μέλαινα addit ὡς οἱ νεώτεροι. Cf. Bekk. anecdd. 359, 3 (Bachm. anecdd. 47, 19) Eustath. 814, 23.

(7) 119. Hes. I 453 ἀπλάκητον· ἀναμάρτητον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. p. 133 sub lemmate ἀλλά τις θεῶν· — ἀναμάρτητον καὶ δίκαιον ὄντα. Cf. Bekk. anecdd. 425, 17 (121, 27 Bachm.).

(8) 216. Hes. I 108 ἀείρομαι· ἄνω αἴρομαι. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. La. p. 139 ne his quidem caret.

(9) 223. Hes. I 402 ἀντίπρῳρα· ἀντιπρόσωπα. πρῷρα γὰρ τὸ πρόσωπον καὶ ἀνδρόπρῳρον ἀνδροπρόσωπον. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. Schol. La. p. 139 ἢ ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὄψιν ὁρώμενα.

(10) 527. Hes. I 305 *ἀμφίνεικος· περιμάχητος, ἐναντίους ἔχων λόγους. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.* Schol. p. 152 *ἀμφινίκητον ὄμμα νύμφης· ἀντὶ τοῦ περιμάχητος νύμφη, περιφραστικῶς.* Reticere nequeo, offendi me masculino vocabuli *ἔχων* genere. Fortassis potius huc pertinet corrupta Hesychii glossa I 303 *ἀμφιλιχῆ· περιμάχητον.*

(11) 785. Hes. I 371 *ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατ' ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις·* In schol. La. explicatur lectio codd. nostrorum *ἀνευφώνησεν.* Bekk. anecdd. I p. 399, 14 habet *ἀνευφήμησε· ἐθρήνησε· Πλάτων.* Vide igitur ne mancus sit Hesychii locus sic fere supplendus: *ἀνευφήμησε· ἐθρήνησε· Πλάτων. Ἀνευφωνήσει· ἀνοιμώξει, κατ' ἀντίφρασιν. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.* Similem labem perpessus est Phot. 148, 6. 7 *κατεύχεσθαι· τὸ καταρᾶσθαι· οὕτως Πλάτων. Κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τῶν Ἀχαιῶν εὔχεσθαι. οὕτως Σοφοκλῆς.* Prior enim glossa apud Hesychium quoque exstans est Sophoclea, posterior Platonis Remp. III p. 393 ed. H. Steph. respicit. Attamen haud celabo lectores Hesychii fidem fulciri auctoritate optimorum scholl. Vat. 909 in Eurip. Tro. 580 p. 20 ed. Kampm. *Παιᾶνα δέ φησι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς τὸ ἅπας δ' ἀνευφήμησεν οἰμωγῇ* (cod. — *γῇ*) *λεώς.* Itaque schol. La. p. 166 *ἀνευφώνησεν*) *κατὰ* (NB.) *τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξεν* fortasse Pii potius est, quam Didymi, a quo Hesych. et schol. Vat. 909 pendent.

(12) 826 Hes. I 545 *ἀροτούς· ἐνιαυτούς. Σοφοκλῆς Τραχινίαις.* Schol. p. 169 Bekk. anecdd. I p. 446, 6 Eustath. 811, 27.

(13) Ai. 21 Hes. I 573 *ἄσκοπον· ἄθετον* (recte Alb. *ἀθέατον*). Frustra in scholl. La. quaesitum.

(14) 26 Hesych. II 202 *κατηναρισμένα· ἀπολωλότα, ἐκδεδαρμένα, ἐσκυλευμένα. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.* Horum in scholl. nihil superest, sed lecta sunt a schol. V. Hom. Il. Φ 26.

(15) 656 Hesych. I 1272 *ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι· Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ.* Hoc loco nunc *ἐξα-*

λεύσομαι vulgatur, Lobeckio iudice unice verum. Schol. La. p. 248 cum Hesychio facit adiciens insuper *ἐκκλίνω*.

(16) 905. Hes. I 648 *ἄφρακτος· ἀφύλακτος Σ. Α. μ.* Concinunt schol. p. 265.. Ceterum *ἄφαρκτος*, quod idem Hes. praebet I 636, verum videtur revocandumque, ut metro consulatur.

(17) Philoct. 230. Hes. I 263 *ἁμαρτεῖν· ἀκολουθεῖν* (Eustath. 592, 21). *Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ ἀντὶ τοῦ ἀποτυχεῖν.* His carent scholia Sophoclea, at habent schol. ad Eur. Alc. 899 t. V p. 536 ed. Matth.

(18) 678. Hes. I 286 *ἄμπυκες — ἢ τρόχοι. οὕτω Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ διὰ τὸ κυκλοτερές.* Schol. p. 304 *κατ' ἄμπυκα) κατὰ τὸν τρόχον δεδεμένον*, cfr. Eustath. p. 1280, 58 Pausaniam, ut solet, compilans, quem Didymo frequenter uti scimus.

(19) Elect. 6. Hesych. II 508 *λυκοκτόνου θεοῦ· Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ. Ἀρίσταρχος διὰ τὸ τὸν θεὸν νόμιον εἶναι, καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τὸν Ἀπόλλωνα ἀναιρεῖν τοὺς λύκους. ἔστι γὰρ ὁ λύκος ἱερὸν Ἀπόλλωνος.* Schol. La. p. 329 *λυκοκτόνου δὲ τὸν Ἀπόλλωνα οἱ μὲν* (h. e. Aristarchus) *διὰ τὸ νόμιον εἶναι [τὸν θεὸν καὶ τὴν τῶν β. φ. π.] τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν [λύκους] φονεύειν, διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει. οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῷον, ὡς καὶ τῇ Ἀρτέμιδι τὰς ἐλάφους κτέ.* Hinc apud Hesychium pro *ἔστι γὰρ* malim *ἔνιοι δὲ ὅτι..*

(20) 98. Hes. I 395 *ἀντήρεις· ἀντιθέτους. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐλαύνωσι καὶ μὴ ἐπὶ θάτερα περιωθῆται ἡ ναῦς.* (Post *ἀντιθέτους* excidit *ἀντερέσσοντας*. Sic enim Diogenianus ap. et. m. p. 112. 27). — Schol. La. p. 335 *Ἀντήρεις) ἀντιθέτους. — Μετῆκται ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, ὅταν κατ' ἴσον ἐρέσσωσιν καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς.*

(21) 1023. Hes. I 1334 *ἐπηγγελλόμην· παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ.* Accedit schol. La. p. 371 *τὸ δὲ παρακαλεῖν ἀπαγγέλλειν φησίν* (leg. *ἐπαγγέλλειν*).

(22) 1158. Hes. I 275 *ἀμήτωρ· κακομήτωρ. Σοφοκλῆς Ἠλέκτρᾳ.* In schol. Laur. non apparent.

(23) 1396. Hes. I 158 *αἷμα· — ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ τὴν μάχαιραν ἔφη.* Schol. p. 380 *Τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον.* Cf. Bekk. anecdd. I p. 356, 17 (Diogenianus) et. m. p. 35, 4 *αἱμάτη· μάχαιρα παρὰ Σοφοκλεῖ.* — Kolsterus in Schneidewini Philol. V 4 p. 632 pro *ΑΙΜΑ* conicit *ΑΓΜΑ*. Mihi *αἱμάτη* verum videtur: *νεακῆ χεροῖν ἔχων αἱμάτην.* Alcman ap. Choerob. Bekkeri III p. 1182 (fr. 55 Bgk.) *Δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἱματᾷ τε Μέμνων* leg. *αἱμάτᾳ τε.*

(24) O. T. 173. Hes. II 31, 32 *ἰηΐους καμάτους· τοὺς κατὰ τὸν τόκον, ἐν ᾧ ἰᾶσι φωνὰς διὰ τοὺς πόνους καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ τίκτουσαι. τινὲς δὲ τοὺς θρηνητικοὺς τινοὺς (?) ἀπὸ τοῦ Ἰαλέμου. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννῳ.* — *Τινούς*, quod fuerunt qui in *τόνους* mutarent, e dittographia ortum videtur. Schol. p. 12 *αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν.*

(25) 391. Hes. II 1105 *ῥαψῳδός· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι οὕτως ἔφη τὴν Σφίγγα. καὶ οἱ τὰ Ὁμήρου ᾄδοντες ποιηταὶ ῥαψῳδοὶ καλοῦνται.* Phot. p. 484, 19 *ῥαψῳδὸς κύων· ἡ Σφίγξ· οὕτω Σοφοκλῆς* et schol. p. 20 similia proferunt.

(26) 425. Hes. I 306 *ἀμφιπλήξ· ἑκατέρωθεν πλήσσουσα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννῳ.* Schol. p. 20 *ἀμφιπλήξ· ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία. ἡ* [leg. *ἢ*] *ἑκατέρωθεν πλήττουσα ἔκ τε πατρὸς καὶ μητρός.*

(27) 467. Hes. I 110 *ἀελλάδων ἵππων· ταχέων. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι τυράννῳ.* Schol. p. 22 *ἀελλοπόδων, ταχέων.* Suid. Phot., qui *ἀελλώδων* legunt, Bekk. 346, 20 *αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν.*

(28) 723. Hes. I 677. 678 *βαιόν· ὀλίγον. μικρόν. Σοφοκλῆς δὲ Οἰδίποδι τυράννῳ ἀντὶ* [*διαστέλλει*] *τοῦ* (leg. *τῷ*) *ἀφθόνΟς* (h. e. *ἀφθόνους*) *καὶ πολλΟς* (h. e. *πολλούς*). *Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσιν* [*οἱ*] *γραμμα* [*τικοὶ*] *βαιὸν* (leg. *βαιᾶς*) *ἐκβαλὼν* (leg. *ἐκλαμβάνουσιν*) [*ἀντὶ τῆς μικρᾶς*]. Respicit versum *ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.* Scholia nostra hac quidem observatione carent, (vid. tamen O. C.

1653) sed ne verbo quidem Hesychio breviores sunt ad vers. 1313.

(29) Hes. I 493 *ἀπότροπον· ὅτις ἂν ἀποτράποιτο. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι.* Eadem scholia, nisi quod legunt *ἀποτρέψαιτο.*

Itaque hae glossae me iudice ad unam omnes e lexico Didymi tragico ad Hesychium permanaverunt; interpres Laurentianus aut indidem repetiit, ut Trach. 1161 El. 89. 451, aut e Didymi commentariis eruit. Nam cum constet ex epistula ad Eulogium praemissa, Didymi glossarum tragicarum farraginem in Hesychio inesse, eademque una cum commentariis in Sophoclem conscriptis usum Laurentianum esse interpretem, quaenam, quaeso, probabilior hinc coniectura, quam a Didymo auctore profecta esse quaequae Hesychius cum scholiis Laur. habet communia? Sed plures etiam supersunt loci, in quibus Diogenianus Hesychii Photii all. cum scholiis conspirans eo ducit, ut Didymi vestigia persequi possimus. Auspicabimur ab Aiace, vulgarem fabularum ordinem abhinc sequentes.

Insignis locus est v. 56 *κύκλῳ ῥαχίζων· κατὰ πάντα τόπον τῆς ἐπαύλεως σπάζων καὶ διακόπτων· διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ ῥάχιν γίνεσθαι. ἐκ μεταφορᾶς καὶ τοὺς μεγάλα κακουργοῦντας ῥαχιστὰς φαμέν.* (p. 201 Elmsl.) Hesych. II 1104 *ῥαχίζων· διακόπτων, διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι.* Phot. 484, 7 *ῥαχίζων· διακόπτων. καὶ τοὺς κακουργοὺς ῥαχιστάς.* Scholion nostrum transscripsit Suidas Vol. II 2 p. 597.[1])

1) Phot. 428, 1 habet etiam *ῥακχίζειν — ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησι παρ' Εὐριπίδῃ.* Eadem lex. Bachm. At Suid. l. c. 597, 5 *ὥς φησιν Εὐριπίδης. Ὥς φησιν ἐν δ' Εὐριπίδης.* V. Fortassis excidit Didymi nomen post *Εὐριπίδῃ.* Ceterum vide, num vocabulum *ῥαχισταῖς,* quod etiam Polybio restituere conatus est Toupius in Suid. T. III p. 104, locum habuerit in Dione Chrysostomo Or. IX 3 p. 160 Emp. *ὑλακεῖν δὲ καὶ μάχεσθαι κακουργοῖς καὶ λησταῖς.* Sic post Jacobsium edidit Emperius progr. p. 27. Cod. Par. reg. 3009 *καὶ κίστοις,* reliqui *καὶ κακίστοις.* Nimis enim remotum a librariorum ductibus *καταποντισταῖς.* quod habet e. g. Zosim. p. 40 ed. Bonn., incertae vero fidei alterum vocabulum *ἀγιστής· ὑβριστής* Hes. *ἀγείτης. ἀγοίτης.*

V. 104 *τὸν σὸν ἐνστάτην*: *ἤτοι κατὰ πάντα ἐνιστάμενόν σοι — κυρίως δὲ ἐνστάτης ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἀντιστήκων τινί, κτέ.* (p. 205) [*εἰς τὸ αὐτὸ*] *ἐχθρόν, ἀντίπαλον.* Scholion vetustum est, cuius prior pars Didymi continere explicationem videtur, (Hesychius enim I 1257 *ἐνστάτης* interpretatur *ἐχθρὸς ἐνιστάμενος καὶ μὴ ἀναχωρῶν*) posterior Aristophanem agnoscere parentem (cf. Orum et. m. p. 625) ab ipso Didymo citatum. V. M. Dittrich. in Schneidew. Philol. I p. 226 n. A. Nauck. Arist. Byz. p. 233. 4.

V. 119 *προυνούστερος*: *καὶ* (om. R. Br.) *προνοίας μᾶλλον ἐχόμενος.* Phot. 465 17 *προυνούστερος· ἀντὶ τοῦ προνοητικώτερος. Σοφοκλῆς* (cod. Galean. — *ερως* bis). Hesychius non recepit.

Ad v. 172 spectant Hesych. II 1352 glossae *Ταυροπόλαι· ἡ Ἄρτεμις καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. Ταυρώ· ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις.*

V. 220 *χρηστήρια* (p. 217) — *δηλοῖ δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὸ ἱερεῖον.* Haec e tragico lexico transscripsisse int. Laur. suspicor, unde in Hesychium II 1565 solum *μαντεῖον* transmigravit.

V. 308 *ἐριπίοις*: — *ἐν τοῖς πτώμασι — πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα ἐρίπια* (*ἐρείπια* Br.) *καλοῦνται. καὶ αἱ ῥιπαὶ* (leg. *ἐριπναί*, vid. Eustath. 1280, 33) *ἐνταῦθα* (*ἐντεῦθεν ὡς* Br. R.) *καὶ τὰ ἐρίπια.* (p. 223). Hes. I 1432 *ἐρίπια· καὶ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν καταπεσόντα.* I 1432 *ἐρίπιον — ἢ πτῶμα.* Cf. Eur. Auge fr. III ed. Wagn. De v. *ἐρείπω* dixit Didymus in orthographia.

V. 369. p. 229 *ἄψορρον*: *ὀπισθόρμητον.* Eadem Hesych. I 667. Altera glossa *ἄψορρον· παλινόρμητον ἐξ ὑποστροφῆς* pertinet ad Il. H 431, cf. *Π* 375.

— Lydos piratam *τεγοῦν* vocasse testis est Hesych. II. 1356 *Τεγοῦν· Λυδοὶ τὸν λῃστήν.* Quod fide caret. Probabile potius facit Herod. dict. sol. 14, 26. 15, 1 *γλοῦς* apud Lydos idem atque *λῃστής* valuisse, ita ut minus recte Lehrsius p. 45. 47 vocem litera maiuscula exarandam curaverit adnotans 'piratam aliquem significare videtur. *Γλοῦς* Caricum nomen. Athen. VI p. 256 C.' Vide, ne scripserit Hesychius l. l. *τε γλοῦν.*

Simili modo Hes. ἐχέγγυος spectare videtur ad Soph. O. C. 284, sequens glossa ἐχεγγύῳ ad Eur. Androm. 192, quod fugit Albertium.

V. 412 p. 232 πόροι: ποταμοί. Hesych. II 1008. Huc retulit etiam Albertius n. 21.

V. 715 p. 252 ἀναύδητον: ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον, ἄλεκτον. Hesych. I 346 ἀναύδακτον· ἀνεξήγητον, ἄλεκτον. Tragici locum indicaverunt ante Lobeckium Pergerus et Kusterus.

V. 717 p. 253 μετεγνώσθη: μετεβλήθη καὶ πέπαυται τοῦ θυμοῦ. Hesych. II 581. 4 μεταγνώσθη· μετανεπείσθη. ibid. μετανεγνώσθη· μετανεπείσθη, τὸ ἀναπεῖσαι ἀναγνῶναί φασι.

V. 722 κυδάζεται: λοιδορεῖται — ἀρσενικῶς δὲ ὁ κύδος ἐπὶ τῆς ὕβρεως (p. 253). Hunc locum in Hesychio II 367 Photioque p. 183, 13 184, 1 respici arbitranti Lobeckio non assentior. Explicatur enim verbi infinitivus κυδάζεσθαι, qui exstabat apud Aeschylum in Iphigenia. At cum interprete Laur. facit Phot. l. c. κύδος· λοιδορία, ἀρσενικῶς (Lobeck. rhemat. p. 298).

V. 820 θηγάνῃ: ἀκόνῃ, ὅθεν καὶ τὸ θήγειν ἀκονᾶν. Hesych. I 1709 θηγάνη· ἀκόνη θήγειν· ἀκονᾶν. ὀξύνειν. Sophoclis locum adscripsit Sopingius, 'Aesch. Ag. 1545 Eumen. 862' Alb.

V. 837 τανύποδας Ἐρινῦς: cf. p. 262. Hesych. II 1346 ταχύποδας· ἐν τάχει τιμωρουμένας.

V. 907 p. 265 πηκτόν· περιπεπηγὸς αὐτῷ. Hesych. II 955 πηκτός· θάνατος ὁ τοῦ Σαλαμινίου Αἴαντος τοῦ μανέντος, ὅς τῷ ξίφει ἐπιπεσὼν ἀπέθανεν. Phot. 428, 1 — περιεπάγη γὰρ τῷ ξίφει, quod propius ad scholia accedit.

V. 954 κελαινώπαν: οἷον οὐκ ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλεπόμενον καὶ μέλανα, καὶ οἷον κεκρυμμένον καὶ δόλιον, καὶ οὐχ ἁπλοῦν θυμόν. Hesych. II 223 κελαινοπάθιμον, τὸ μὴ φανερόν. τὸ δόλιον καὶ τῇ ψυχῇ δύσνουν. Cf. Lobeck. Ai. p. 375 ed. 1.

V. 1025 p. 270 κνώδοντος: τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους. Hesych. II 289 κνώδων· ἡ ἀκμὴ τοῦ ξίφους καὶ τοῦ

δόρατος. Deinde incertus haereo, num huc faciat Hesych. I 455 ἀπνίγμου κνώδοντος.

V. 1406 p. 282 ἐπίκαιρον: εὔκαιρον. Hesych. ἐπίκαιρος· εὔκαιρος.

Adde v. 1301 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω, 'quod etiam Eustath. Il. p. 47, 17 Odyss. π p. 590, 36 citat. Quem Sophoclis locum non potest esse dubium respici ab Hesychio h. v. T. II p. 1238, ubi hodie editur σοῦσο· ἴθι, ὅρμα. Ac scholiasta Sophoclis similiter Σούσθω· ὁρμάσθω'. F. Osann. ad Philem. p. 124.

Praeterea Sophoclis Aiacem ab Hesychio respici probabile est his glossis I 1523 εὔρινος (V. 8) εὔμνους.[1]) 'Lege εὔπνους, plane ut in schol. Apoll. Rh. Arg. III, 1298' Lobeck. Sophoclis versum adscripserunt Sopingius, Albertius. I 479 ἄποπτος· (V. 17) ὁ ἄνωθεν καὶ ἔξω τῆς ὄψεως. Schol. ἀόρατος. II 394 κώδων (v. 17). II 1406 τρανές (v. 23 cf. Bachmann. anecdd. I p. 389, 18). I 1214 ἐναρίζειν (v. 26), cuius loci apprime utilis est comparatio. II 1597 ὡς (v. 39) II 1343 τάμά (100) II 262. 3 κίναδος (v. 103) adde κιναβεύματα (βρ Guyet. δ alii) πανουργεύματα. Schol. κίναδος· πανοῦργον. I 1436 ἕρκιον (v. 108) II 432 λαμπτήρ (v. 285) I 668 ἀψόφητος (319) I 578 ἄσπλαγχνος (472) δειλός. Schol. p. 235 ἄ. δὲ ἄτολμος, ταπεινός, δειλός, ψυχρός, quae aperte e lexico tragico integro fluxerunt. Locum indicavit etiam Albertius p. 579. II 1091 πωλοδαμεῖν (v. 549) πῶλον δαμάζειν. Schol. p. 241 ὡς πῶλον γυμνάζειν, praefixo lemmate πωλοδαμνεῖν. II 410 λυμεὼν (v. 573) II 1079 πυκάζε (581), cf. Eur. Tro. 353. I 970 διὰ τέλους (685) διαπαντός. Schol. p. 250 διὰ τάχους, cf. Eurip. Suppl. Auge fr. VI Wagn. ed. 1. I 1493 εὔγνωστος (703) δῆ-

1) Portentosum εὔνους apparet etiam ap. Suid. Vol. I p. 873 Bernh. αὐτόκακον ἔοικε τῷδε — εὔνους. Sunt qui Cratini e fabula Εὐνεῖδαι fragmentum latere putent. At lectio genuina fuit Phrynichea elocutio [ἐν]CΥΝΟΥC[ία] χρῶ, vid. Bachmann. I p. 153, 28. Conf. Etym. Angel. ap. Ritschel. p. VIII 12, 9 πρὸς γυναῖκα συνού.

λος, φανερός, schol. p. 252 εὔγνωστος, φανερὸς ὢν καὶ δῆλος ὅτι φιλεῖ με. Videsne ut breviatus miserrime sit Hesychius. I 230 *ἁλιαδῶν* (879) ἐναλίων. 'Tragici locum notavit etiam Abresch. in misc. obss. V. I p. 88.' Alb. I 1051 *δυστράπελος* (913). II 848 *παμπήδην* (916). II 1002 *πολύτλας* [II 935 περισπερχές (982). I 1049 *δύσοργος* (1017)?] I 1297. 8 *ἐξ οὐρίου* (1072). II 1452 *ὕπαρχος* (1094). I 140 *κάπετος* (1165) II p. 1052. προστρόπαιος (1173) II p. 1439 *τῶν ἐν τέλει* (1339). I 1203 ἔμπληκτοι (1358), cf. schol Vat. 909 in Eur. Tro. 1191 p. 29 ed. Kampm.

Transitio fiat ad Electram. Schol. 135 p. 338 Elmsl. *ἀλύειν*: ἐν ἄλλῳ (ἄλλοις R. Br.) δυσφορεῖν σημαίνει. ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως. Ὅμηρος· (Od. σ 332)

Ἠ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην.

Didymus ap. Bachm. anecdd. I p. 71 ἀλύειν ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι· Ὅμηρος·

Ἠ ῥ' ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς· οἷον·

ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο·

ὡς στερητικὸν ἔχον τὸ α. *Δίδυμος* δὲ ἀμφότερα δασέως — ἄλλοι δὲ τὸ ἀλύειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσιν κτέ. Cf. Dionys. Hal. (?) ap. Eustath. 1636, 24. Suid. s. v. Hes. I 252 *ἀλύειν*· ἀπορεῖν — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ χαίρειν καὶ διαχεῖσθαι.

El. 451 *ἀλιπαρῆ*. vide quae supra p. 92 diximus.

V. 673 *προστατήριε*: ὅτι πρὸ θυρῶν ἵσταται. Schol. La. p. 356. Phot. 641, 20 *προστατήριος*· Ἀπόλλων, ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύονται. Σοφοκλῆς. Hes. II 1051 *προστατήριος*· τὸν Ἀπόλλωνα οὕτω λέγουσι, παρόσον πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἀφιδρύοντο.

V. 727 *Βαρκαίοις ὄχοις*· τοῖς Λιβυκοῖς. Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. Schol. La. p. 363. Hes. I 695 *Βάρκη*· πόλις Λιβύης. *Βαρκαίοις ὄχοις*· Λιβυκοῖς· οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι διδα-

χθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. Cf. Steph. Byz. 159, 15 Meinek., ubi Mnaseae locum, quem haud dubie Diogeniano acceptum refert Stephanus, indicavit Th. Bergkius, et Callimach. aet. ap. Ioh. Malel. p. 174, 18 sq. ed. Bonn. Didymi haec esse et scholiorum cum Hesychio consensus et mentio Mnaseae facta evincit. Cf. Preller. de Mnasea in annall. Marburg. 1846 p. 677. Hinc probabile fit ad Didymum, ut multa, redire etiam quae anecdd. Bachm. I p. 38, 10 referunt *Ἀθηνᾶ ἱππία· ἢ ὅτι ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς, ὡς ὁ μῦθος, μεθ' ἵππου ἀνήλατο. ἢ ὅτι, ὡς Μνασέας, ἡ Ποσειδῶνος καὶ Κόρης* (leg. *Κορυφῆς* esse vidit Preller. l. l.) *τῆς Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Ἀθηνᾶ τὸ ἅρμα τῶν ἵππων ἐξεῦρεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὡς Ἄδραστον φεύγοντα καὶ ἐπὶ Κολωνοῦ στήσαντα τοὺς ἵππους Ποσειδῶνα καὶ Ἀθηνᾶν ἱππίους προσαγορευθῆναι.* Cf. Herod. Eustath. 1216, 48 Bekk. anecdd. 207, 32 Harpocr. 101, 27 et. m. v. *Ἱππία* Callim. lavacr. Pall. 135. Rem tractavit, nisi egregie fallor, grammaticus Alexandrinus in commentario ad Sophocl. O. T. 712 p. 71 La. ed. Elmsl. *εὔιππον· παρόσον ὁ Κολωνὸς ἱππεὺς ἐλέγετο καὶ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ αὐτόθι ἵππιοι. — Αὐτόθι φασὶ Ποσειδῶνα πρῶτον ἵππους ζεῦξαι, καὶ χαλινῶσαι — ὁ γὰρ Κολωνὸς ἱππεὺς ὠνομάσθη, παρ' ἃς ἐξεθέμην αἰτίας κατὰ τὸν Ἄδραστον* (infelix igitur coniectura R. Br. *κατὰ Ἀνδροτίωνα*). Cf. Hes. II 62 *ἵππειος Ποσειδῶν.*

V. 732 Schol. La. p. 363 *κἀνακωχεύει· ἀνασειράζει, κατέχει· ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται, ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει στείλαντες τὰ ἅρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι, μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι.* Hes. I 329 *ἀνακωχεύειν· ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν πελάγει στείλαντες τὰ ἅρμενα ἑαυτοὺς σαλεύωσιν.* Cf. Suid. I p. 335 Bernh. et. m. p. 96 lex. Seg. p. 391 Zonar. I p. 201 Petav. Themist. 611 Wesseling. Diod. Sic. I p. 417.

Quod eadem scholiorum collectionis pagina 363 ad v. 720 observatum legitur *στήλην· τὸν λίθον τὸν καμπτῆρα* videor mihi reperire apud Hesychium II 1268 *στήληκα· τὴν νύσσαν.* Corrupta esse haec verba intelle-

xerunt editores, qui non debebant vocabulum *στήληξ* vel *στῆλιξ* fingere. Lego *στήλην· καμπτῆρα. νύσσαν* vel *στήλη· καμπτήρ. νύσσα.* Idem *χνόαι* vol. II p. 1558 explicat *αἱ χοινικίδες. αἱ τοῦ ἄξονος σύριγγες*, uti expositum videmus a schol. La. p. 362 ad v. 711 [coll. 745]. Neque verbi *ἔγχριμπτ'* v. 721 expositio *προσπέλαζε* abhorret ab Hesych. v. *ἐγχρίμπτων* et *ἐγχριμφθείς* et *ἐγχριμφθῆναι.* Idem valet de v. 149 *ἀντυζομένα· ἐκπληττομένη*, quam haud scio an respiciat Hes. I 601 *ἀτυζομένη*, cf. *ἀτυζόμενος· λυπούμενος, ἐκπληττόμενος.* Compares eundem lexicographum vol. II p. 1334 *σωκεῖ* cum schol. El. 119 *σωκῶ*, vol. II p. 350 *Κρίσα* cum schol. v. 180 p. 340, vol. I p. 751 *βούνομον* cum schol. 181 p. 340, vol. I p. 818 *γένυξ* cum schol. 195 p. 341, vol. II p. 115 *κἀκ τῶν* cum v. 264, unde fortasse ap. Hes. leg. *κἀκ τῶνδε· καὶ ἐκ τούτων*[1]), vol. II p. 844 *πάλιν* cum schol. 1046, cui versui haud dubie *σημεῖον* erat appictum propter significationem verbi Homericam.

Denique luculentus locus est schol. La. p. 351 ad v. 445 *εἰώθασιν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν τοὺς ἀναιρεθέντας ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποταμνόμενοι [καὶ] περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείραντες διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερόν τι παρ' ἐκείνων δεινόν. ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα, ὃ καὶ μασχαλίσαι ἔλεγον.* Fluxerunt haec ex Aristophane Byzantio teste Phot. p. 249, 19 (Suid.) *Ἀριστοφάνης* (Nauck. p. 221 n. 62 add. *φησί*) *παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠλέκτρᾳ κεῖσθαι τὴν λέξιν ἔθος σημαίνουσαν. οἱ γὰρ φονεύσαντες ἐξ ἐπιβουλῆς τινας ὑπὲρ*

1) In his quaestionibus ne leviora quidem omittere fas est. Sic, ut alio exemplo utar, glossa Hesychii I 872 *δαεγώ· οἶδα, ἐπίσταμαι* spectat, ni fallor, ad Soph. O. C. 452 schol. p. 26. Rescribendum esse [*ἐγῷ*]*δα· ἐγὼ οἶδα* nemo non semel monitus intellegit. Debet eam observationem Didymo, ut alia plura, Orus Milesius ap. et. m. 315, 10 *ἐγῷδα· ἐγὼ οἶδα. οὕτω Μιλήσιος ὁ Ὠρίων*, quod emendavit Ritschel. p. 48. Cave enim, ne cum Oudendorpio *δαείω* corrigas, quod exstat ap. Hom. Il. *Κ* 425 Od. *ι* 280. Tamen *δαέω* tolerari possit.

τοῦ (τὴν) μῆνιν ἐκκλίνειν ἀκρωτηριάσαντες μόρια τούτου καὶ ὁρμαθίσαντες ἐξεκρέμασαν τοῦ τραχήλου διὰ τῶν μασχαλῶν διείραντες καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν κτέ. Hesych. II 547 fere gemina habet, cf. et. m. 118, 22. Usum hac voce etiam in Troilo Sophoclem esse testis est Suidas v. *ἐμασχαλίσθη*. Verosimile est h. l. etiam Didymum Aristophani sua surripuisse, quem plurimis locis Byzantii vestigia premere animadversum verissime est ab A. Nauckio p. 224 n. 68.

Electram suscipiant Trachiniae. Egregie, ut solet, Augustus Nauckius in Phil. V p. 576 vitium sustulit e Trach. 955 *καῦρον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ* rescribens pro *μοῦνον*, nisus schol. La. p. 177 *κακῶς διακείμενον* et Phot. 151, 14 *καῦρος· κακός, οὕτως Σοφοκλῆς*. Itaque ad Sophoclis l. l. redit etiam Hesychii glossa II 211 *καυρός· κακός*. Ipse ego tentaveram aliquando *μαῦρον*, quod Hesychio idem est atque *ἀμαυρόν*, *ἀσθενές*, nunc vero Nauckii amplector coniecturam leniter immutatam *καυνὸν*. Hes. II 211 *καυνός· κακός· σκληρός*. Sed apud Democritum Stob. flor. I 40 pro *ἃ πάσχουσι κάρτα* malim *κατρά* quam *καῦρα* reponere, nisi falsa tradidit Hesych. II 208 *κατρός· κακός*.

V. 7 *Πλευρῶνι· πόλις Αἰτωλίας*, cf. Hes.

V. 52 *φρενοῦν· νουθετεῖν*, cf. Hes.

V. 61 *ἀγεννήτων· δυσγενῶν* (p. 129), cf. Hesych. I 43. Fontem glossae Hesychianae adducit H. Stephanus, I. Albertius.

V. 173 *γαμέρτεια* schol. La. p. 137 in contextu explicat *ἀλήθεια*, ut Hes. II 652.

V. 188 p. 137 *ἐν βουθερεῖ λειμῶνι*. Explicationum VI, quas scholia servarunt, nulla apud Hesychium I 748 reperitur, sed septima exstat haec *βουθέρει· ἐν ᾧ βόες θέρους ὥρᾳ νέμονται. καὶ βουθέροι τὸ αὐτό.* Et. m. 207, 20 (Diogenian.?) *ἐν ᾧ τόπου βόες θέρους νέμονται*. Haec profecto antiqui sunt grammatici, qui varietatem lectionis ad h. l. adnotavit; *βουθέροι* enim sive *ΒΟΥΘΕΡΟΙ* scriptum pro *ΒΟΥΘΕΡΩι*. Nostrum locum

respici animadversum est ab Henr. Stephano Arnaldo lectt. Gr. p. 30 Io. Albertio.

V. 228 p. 139 χαρτόν· ἄξιον χαρᾶς, cf. Hes. II 1544 χαρτός· χαρᾶς ἄξιος.

V. 264 p. 141 ἐπεῤῥόθησεν· σφοδρῶς ὕβρισεν. Hes. I 1328 ἐπεῤῥόθησεν· ἔσεισεν, ἔκραξεν, ὑγίασεν, ἐποίησεν. Nostrum locum innui intellexerunt Kusterus Abreschius obss. misc. VI 2 p. 400 Albertius. Pro ὑγίασεν leg. ὕβρισεν.

V. 308 p. 143 — τεκνοῦσα· τέκνα ἔχουσα. Hes. II 1359 τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα. Ad Trachinias retulit iam Sopingius coll. Cantic. cant. 4 Ozea 9.

[Hes. II 887 παρώσας mihi ad Eur. Androm. 30 coll. schol. pertinere videtur, non ad Trach. 358.]

V. 520 p. 152 ἔστι δὲ εἶδος παλαίσματος ἡ κλίμαξ. Hes. II 278 κλίμακες· πάλης εἶδος.

V. 639 p. 159 ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλατίδες· ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν, περὶ ἧς Ἀγάθων φησὶ κτλ. Hes. II 1081 Πυλατίδες ἀγοραί· ὅπου συνίασιν οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν ἐν τῇ πανηγύρει, cf. Πυλαγόραι. Quo spectet glossa intellexit Sopingius. Cf. Meinek. Steph. Byz. 540, 2.

V. 964 p. 162 κοίλῳ ζυγάστρῳ· εἰς ξύλινον σορόν, τουτέστι κιβωτόν. Et. m. p. 412, 28 ζύγαστρον· τὸ κιβώτιον, ὥς φησι Σοφοκλῆς· κοίλῳ ζυγάστρῳ, κυρίως ἡ ξυλίνη σορός. Haec Diogeniano debet etymologus; quae sequuntur Methodius, ni fallor, e lexico rhetorico descripsit. Eadem fere leguntur ap. Phot. p. 54, 12, qui similiter Diogenianum et lexicon rhetoricum conflavit, ut fortassis sua e Pausania transscripserit Didymi vestigia secuto. At apud Photium testis advocatur Εὐριπίδης. Itaque Didymus aut duobus tragicorum locis explicationem suam munivit, aut solemnis Sophoclis et Euripidis nominum confusio h. quoque l. admissa est. Hesych. I 1588 ζύγαστρον· κιβώτιον. ζύγαστρος· κιβωτός, ὅρος, ζυγός. Leg. κιβωτός, [ἢ] σορὸς ξύλινος. Σορός certatim emendaverunt Salmasius Valesius Heinsius Vossius Kusterus

Arnaldus Albertius. Cf. Suid. I, 2 p. 743 Bernh. Mingarell. codd. Nan. Gr. p. 494 Zonaras Eustath. Il. *N* 935, 48 Odyss. *ϑ* p. 1604 ed. R. Poll. VII 79 X 138[1]).

V. 768 p. 165 *δρῦν γὰρ λέγει πᾶν δένδρον*, cf. Hes. I 1037 et Eur. Androm. p. 167. — Cf. fragm. 2.

V. 781 *λυγίζεται· ἁρμόζεται, κάμπτεται, συστρέφεται.* Respicit Hes. II 503, ubi fortasse haec tria verba a Diogeniano omissa sunt.

V. 793 p. 167 *ἄλλως· ἐνδατούμενος νῦν σφόδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος. Ἔνιοι δὲ γρ. ἐμματούμενος ἀντὶ τοῦ μασώμενος.* Hesychius I 1218 *ἐνδατούμενος· μεριζόμενος, καὶ οἱονεὶ κακῶς λέγων σφοδρῶς. ἀπὸ τῆς δαιτός.* De h. v. dixit Eustath. 1214, 9 1142, 22 Wunder. ad Soph. O. T. 205. Ceterum Didymus in integra lexi tragica fortasse adscripsit h. l. etiam Eur. Herc. fur. 218 *λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος*. Cf. Lobeck. rhemat. p. 247.

V. 826 p. 169 *ἔλακεν — ἐφθέγξατο*, cf. Hes. I 1160.

V. 896 p. 175 *ἀνέορτος ἅδε νύμφα.* Fuerunt qui *ἁ νέορτος* legerent, alii qui *ἀνέορτος*. Priorem lectionem tuetur vocabulum *νέορτος*, quod Sophocleum dicit Valcken. diatr. p. 221 C, alteram Hesychius potest ante oculos habuisse I 1303 *ἑόρτας· ἀρεσκούσας, καλάς*, coll. schol. l. c. *ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχρὰ καὶ ἀπρεπής.* Cf. Lobeck. rhemat. p. 126 n. 23, qui *ἑορτάς* accinit[2]).

1) Trach. 193 varia lectio est *εὐμαρείᾳ* et *εὐχερείᾳ*. Fortassis huc respicit Hes. *εὐμάρεια· εὐχέρεια.* — V. 508 *φάσμα* schol. et Hes. explicant *φάντασμα*. — Schol. v. 509 quadrat cum Steph. Byz. 485, 17, qui saepius Diogeniano usus est, unde pro *Αἰτωλίας*, quod est in schol., fortasse *Οἰταίας* reponendum. — V. 519 *ἀνάμιγδα· ἀναμεμιγμένως.* Hes. *ἀναμίξ· ἀναμεμιγμένως.* Vide, ne corrigendum sit *ξ* in *γδα*. — V. 572 *ἀμφίδρεπτος* non habet lexicographus, sed comparet *θρέψαι· πῆξαι*, quod schol. La. addit. — V. 645 *ἀντίλυρον· ἀντίμιμον, ἀντῳδόν.* Hesych. *ἀντίλυτρον· ἀντίδοτον*, quo vocabulo lexica carent. Num *ἀντίλυρον· ἀντῳδόν*? — V. 662 Hes. *πανάμερος* videtur nostrum locum innuere. — V. 680 *σπιλάς· πέτρα* uterque habet. Haec vero aliunde novimus Didymi esse. — V. 697 *κάταγμα· τὸ αἴγειον μήρυμα*, cf. Hes. *κατάγματα*.

2) V. 900 *κτίσαι* num respiciatur ap. Hes., quaeri potest. — V.

V. 1033 *ἀνεμέσητον· ἐφ' ᾧ οὐδείς σε μέμψηται* (schol. p. 182). Hes. I 362 *ἀνεμέσητον· ἄμεμπτον.*

V. 1093 *ἄπλατον· ἀπρόσιτον* (schol. p. 185). Hic fortasse varia lectio exstabat *ἄπλητον*. Hoc enim *ἀπρόσιτον* significare dicunt Hes. et Diogenianus ap. et. m. p. 123.

A v. 1161 p. 187 loco maxime memorabili disputandi fecimus initium.

Agmen claudat v. 1199 *ἄγριον ἔλαιον· ἄκαρπον. ἀγριέλαιον* (gl. om. R. Br.). Hes. I 67 *ἀγριέλαιος· ἄκαρπος*. Huc spectant Bachm. anecdd. I p. 25, 15 *ἄγριος ἔλαιος· ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις* (Bergk. PLG. I p. 233 ed. 2 fr. 22), quae fortassis e Pausaniae copiis fluxerunt. Aelii certe Dionysii non esse docebit inspectus Eustath. 1944, 8, cui de h. v. utramque Dionysii editionem consulere licuit. Pindari commemoratio de Didymo glossae auctore nos cogitare patitur.

Iam vero manum, ut aiunt, de tabula. Sufficient enim haec exempla, ut appareat, qua tandem arte sparsa quasi per totum Hesychium Didymi lexis tragica possit recolligi, opus profecto nauseao plenum, futurisque, si qui erunt, Hesychii editoribus plus profuturum, quam Sophoclis. Itaque nunc de Euripidiis glossis dicturus paucis defungar.

Explicatio vocabuli *αἰθέρα* ap. Hesych. servata, quam schol. Eur. Tro. 1071 testatur a Didymo esse profectam, quin tragicae *λέξει* assignanda sit, eademque hinc in Hesychium transmigraverit, non est quod dubites. At progrediendum ulterius est, institutaque Hesychii cum scholiorum farragine comparatione ex utriusque libri consensu diiudicandum, quae tandem et scholiorum laciniae et glos-

927 explicatio vocabuli *λῶπος* et *λωπίζειν* concinit cum Hesychianis. — Hes. I 346 *ἄνανδος* fortasse ad Tr. v. 970 pertinet, quem ad locum cf. schol. p. 178. — Vocabulum *ἐχόλωσεν* v. 1037 legitur sane ap. Hes., sed quae schol. p. 182 expositio est *ἐπίσσωσεν* ibidem non apparet. — Hes. *ὠκύπετα* alio spectat, non ad Tr. v. 1044; at v. 1057 *ῥοφεῖ· ἐκπίνει* non multum abhorret ab Hes. *ῥοφεῖ· καταπίνει. ἀναλαμβάνει.*

sarum Euripidiarum apud Hes. exstantium expositiones a nostro esse profectae videantur.

Alc. 928 *ἅλις* schol. V p. 537 *ἀλλ' ἰδίως τὸ ἅλις τέταχεν* (nota hunc vocabuli usum) *ἐπὶ τοῦ μετρίως*. Hesych. I 234 *ἔστι καὶ μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκηστίδι*.

[Andromachen Euripidis citat Hesych. I 66 s. v. *ἀγρεύματα*, cf. Bekk. anecdd. 380, 16. At recte Piersonem verisim. p. 71 emendasse *Ἀνδρομέδᾳ* testatur N. Schow., qui in cod. invenit *Ἀνδρομε* . . . cum compendio syllabae *δα*.

Neque *ἀπηῦρον* (Hesych. I 451) exstat in Eur. Andromache. *Ἀπηύρα* tamen legitur in Andromache 1208].

Hecub. 365 Hesych. II p. 160 *κάσις — καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως ἔλεγον Λάκωνες καὶ Εὐριπίδης Ἑκάβῃ*. Schol. p. 7 Cob., quae breviata habent schol. vol. IV p. 84 ed. Matth., *σημείωσαι, ὅτι τὴν θήλειαν κάσιν εἶπεν, εἰ μὴ ἀποκοπὴ κασιγνήτης*. Fl. 10.

Scholia Matthiaei in Heraclidas Supplices Iphigeniam utramque et Ionem cum sint vilissima, frustra quaesiveris, quae ex his ipsis fabulis delibavit Hesychius, vocabula I p. 259 *ἀμαλόν*, I p. 320 *ἀναδρομή*, I p. 130 *ἄθραυστα*, I p. 75 *ἀγχίπους*, I p. 406 *ἀντιψάλμους*, I p. 1106 *εἰλείθυῖαν*, I p. 401 *ἀντίπηγα*, I p. 158 *καρφυλή*.

Med. 19 Hes. I 174 *αἰσυμνᾷ· βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ*. Schol. vol. V p. 341 M. *αἰσυμνᾶν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δέ φησιν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι* (cf. et. m. 39, 15 Suid. v. *τύραννος*)· *αἰσυμνῆται δὲ κριτοί, ἐννέα* [*πάντες ἀνέσταν* (Odyss. θ 258), *ὅπου ὁ ποιητὴς δηλοῖ*] *τοὺς ἄρχοντας τῶν ἀγώνων*. Mueller. fragm. hist. Gr. II p. 163 col. 1 conferri iubet arg. Soph. O. T., unde cias hoc quoque Didymi opusculum esse.

Med. 284 Hes. I 486 *ἀποστέλλεις· ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ*. Schol. Flor. 10 vol V p. 358 *ἐπείγεις. ἐδέξαντο δὲ κατὰ ἀναστροφὴν ἀπὸ γῆς στέλλεις*. Matthiaeus emendat *ἀπάγεις*. Immo *ἀπείργεις*.

Med. 665 Hes. I 104 *ἀεὶ· ἀντὶ τοῦ ἕως, Φρύνιχος Κρόνῳ καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ. ἄπαις γὰρ δεῦρ'* (*εἰς* del.)

ἀεί τιν' εἰς (l. *τείνεις*) *βίον*. Schol. vol. V p. 377 *τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο*. Cf. Bachmann. synag. 33, 30. Cum hac observatione compares velim alteram aeque futilem, vetustam tamen ap. schol. La. Sophocl. O. C. 1584 p. 62 et ap. schol. Hom. Il. *N* 517 vol. II p. 374 Bekk.

Or. 373 Hes. I 652 *ἀφύλλου στόματος· ἄνευ ἱκετηρίας. Εὐριπίδης Ὀρέστῃ*. Cf. schol. vol. IV p. 347, ubi ipsum illud *ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἱκετηρίας* uncinis inclusit Matthiaeus. In eodem scholio laudatur Achaei ex Azanibus locus, quem poetam Didymus interpretatus est.

Tro. 1303 *ἀγωνία* Hes. I 79 *Εὐριπίδης δὲ Τρῳάσι πόλεμον*. Tro. 384. 1177 *αἰσχρά* Hes. I 175 *μυσαρά, κακά, Εὐριπίδης Τρῳάσιν*. Hos ad locos Vaticana cod. 909 scholia nihil adnotant. Sed Hes. I 183 *ἀκανός — ἐστὶ δὲ καὶ ἡ ῥάχις τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος· Εὐριπίδης Τρῳάσιν* (v. 117) cum schol. p. 10 ed. Kampm. quadrat *ἄκανθαν . . . . τὴν τῶν μελῶν ἄκανθαν . . . . σφονδύλ. τοίχους δὲ τὰς πλευρὰς . . . . . [εἴρ]ηκεν. τὴν ῥάχιν οὖν ἄκανθαν . . . . ἐστὶ τὴν ῥάχιν εἰλῆσαι . . . . .* — Quae quin Didymi explicationem contineant non dubito.

Ex et. m. 179, 13 et. Gud. 97, 37—45 Cram. anecdd. Ox. I p. 37, 31 et. Angel. col. 12 p. VIII ed. Ritschel. s. v. *Ἀφροδίτη*, ubi statim ab initio citatur Eurip. Tro. v. 982 *τὰ μωρὰ γὰρ πάντεσσι γίγνονται βροτοῖς*, novimus Didymi esse schol. ad v. 983 p. 25 Kampm., sed misere expilatis inque brevius coactis verbis genuinis.

Nihil dico amplius. Hoc enim evicisse mihi videor, ut appareat, Didymi lexicon tragicum in brevius contractum totum in Hesychio inesse, sive, quod eodem redit, glossas Aeschyli Sophoclis Euripidis Ionis cett. dictionem illustrantes maxima ex parte Didymum auctorem agnoscere.

II.

COMMENTARII ET RECENSIONES.

1.

Ἐκ τῶν Διδύμου περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως.

Schol. ad *P* 607 *Οὕτως δὲ μόνως φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· τοὶ δ' ἐβόησαν. ἀβέλτερον γὰρ τελέως τὸ τοὶ δ' ἐφόβηθεν. οὐ γὰρ φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν. καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε Τρωϊκός* (723). A. De vv. *οὕτως μόνως* h. e. lectio unice vera cf. *O* 86.

Φ 110 *Ἀρίσταρχός φησι τὴν ἐπί ἀναστρέψαι, ἵνα σημαίνῃ τὸ ἔπεστιν ὁμοίως τῷ 'σῷ* (leg. *σοί*) *δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων'* (Odyss. *λ* 367) — *οὕτως ἔχει τὰ τῆς ἀναγνώσεως*. A. Herodian. p. 319 Lehrs. *Στικτέον δὲ — ὡς καὶ Διδύμῳ δοκεῖ ἐν τῇ διορθώσει.* Cfr. Nicanor p. 261 Friedl. coll. p. 105. 106.

Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ δείλη. A. Hoc est Did. schol. *τὸ δὲ δείλη χωρὶς τοῦ σ, ὥς φησι Δίδυμος.*

Herodian. prosod. Il. *Ω* 547 p. 335 Lehrs. *Ἐπεί με πρῶτον ἔασας· δασύνει Δίδυμος τὸ ἕασας ἐν πρώτῳ διορθωτικῶν.* Nisi pro *πρώτῳ* (h. e. *α*^ω^) legendum est *ω*^ω^, *διορθωτικά* a *διορθώσει* distinguenda erunt.

B 111 *Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. σχολικὸν ἀγνόημα τὸ δοκεῖν Ζηνοδότειον εἶναι τὴν μετὰ τοῦ σ̄ γραφὴν μέγας ἀντὶ τοῦ μέγα. καὶ δόξειεν ἂν ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς ταῦτα δεδόσθαι. ἐν γὰρ τῷ περὶ ποσοτήτων καθάπτεται Ζηνοδότου ὡς ἠγνοηκότος, ὅτι τῷ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως Ὅμηρος ἀποχρῆται.*

παρ' ὃ δὴ καὶ κατά τινα τῶν ὑπομνημάτων μετειλῆφθαι τὸ μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. τὸ δὲ οὐκ ἔχει τἀκριβὲς οὕτως. εἰ γὰρ τὰ συγγράμματα τῶν ὑπομνημάτων προτάττομεν, ἕνεκα γοῦν τἀκριβοῦς γράφομεν κατὰ Ἀρίσταρχον 'Ζεύς με μέγας'. ἐν γοῦν τῷ πρὸς Φιλητᾶν συγγράμματι τῇ γραφῇ κέχρηται, δύο λέγων τὸ μέγας σημαίνειν, τότε μὲν καθ' αὑτό, καθάπερ νῦν 'Ζεύς με μέγας Κρονίδης' καὶ 'κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων' (Π 776), τότε δ' αὖ τὸ πρὸς τὴν κατὰ τὸν Αἴαντα τὸν ἕτερον διάκρισιν 'Αἴας δ' ὁ μέγας' (Π 358). κἀν ταῖς Λιταῖς ἐξηγούμενος 'αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας' (Ι 169) ἔν τινι τῶν ἠκριβωμένων ὑπομνημάτων γράφει ταῦτα κατὰ λέξιν· οὐ κατ' ἐπίθετον λέγει μέγας, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου Αἴαντος, ὅταν δὲ λέγῃ 'Ζεύς με μέγας Κρονίδης', οὐκέτι ὅτι καὶ ἕτερος μικρός ἐστι. καὶ τοὺς ἀπ' αὐτοῦ δὲ χρωμένους ἔστιν εὑρεῖν τῇ γραφῇ, Διονυσόδωρον τὸν Ἀλεξανδρέα καὶ Ἀμμώνιον. ἐπιλέγουσι δὲ οὐδέν. διὸ καὶ τὰς μαρτυρίας αὐτῶν οὐκ ἐγράψαμεν. καὶ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος οὕτως προφέρεται, ὥστε ὅμοιον εἶναι τῷ 'ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς' (Σ 292). οὐδὲ ὁ ἐπιθέτης δὲ Πτολεμαῖος τὰς Ζηνοδότου γραφὰς ἐκτιθέμενος ταύτην ὁμολογεῖ Ζηνοδότου εἶναι. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A. Locum hunc egregie illustrat Lehrs. Ar. p. 20—28.

B 258 Ἐν δὲ τῇ κατὰ Φιλήμονα τὸν Κρητικὸν κιχήσομαι ἐν Δαναοῖσιν. δύναιτο δ' ἂν τὸ ὥς νύ περ ὧδε ἀκούεσθαι ἁπλούστερον ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὡσαύτως. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A.

B 397 Οὕτως γένωνται αἱ Ἀριστάρχου. τοῦτο δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων λόγος ὑπόκειται ἔχων τῇδε· ἐπὶ τῶν κυμάτων λέγει τὸ γένωνται. τῷ τοιούτῳ πλεονάκις κέχρηται, ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων τὰ πληθυντικὰ παραλαμβάνει. μεταποιοῦσι δέ τινες γένηται, οὐκ ὀρθῶς. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A.

B 435 μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τοῦ β τῆς Ἰλιάδος· δηθά πολὺν χρόνον, αὖθι αὐτοῦ, λεγώμεθα συναθροιζώμεθα. ὁ δὲ λόγος τοιοῦτος· μηκέτι νῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον αὐτοῦ συνηθροισμένοι μένωμεν. Ζηνόδοτος δὲ ποιεῖ· μηκέτι νῦν

ταῦτα λεγώμεθα. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ α περὶ Ἰλιάδος οὕτως προφέρεται· *μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λεγώμεθα.* καὶ ἔστιν εὐφραδὴς μᾶλλον, ἀλλ' οὐκ Ἀριστάρχ(ει)ος. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A. Vid. Pluygers. p. 11.

Γ 10 Διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου τὸ *εὖτε* καὶ τὸ ἑτέρωθί που λεγόμενον 'τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνεται' (Τ 386), ἀντὶ τοῦ· ὡς πτερὰ ἐγίνετο ἐλαφρὰ τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὅπλα τῷ Ἀχιλλεῖ. ἐν ἐνίαις δὲ τῶν ἐκδόσεων τῇ τε Χίᾳ καὶ τῇ Μασσαλιωτικῇ καί τισιν ἄλλαις ἐκ πλήρους ἐγέγραπτο 'ηὖτε ὄρευς κορυφῇσι' παρὰ τὸ εἰωθὸς Ὁμήρῳ. ἐκ πλήρους γὰρ παρ' ἕκαστα γράφειν *ὄρεος*. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἑτέρως ἀκούουσι τὸ *εὖτε* ἀντὶ τοῦ *ὅτε*, καθάπερ καὶ ἐν ἄλλοις 'εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων' (Il. Λ 735) καὶ 'εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε' (Od. ν 93). Λαμβάνουσι δὲ ὑπὸ μίαν περιγραφὴν τὸ ὅλον. 'εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην ποιμέσιν οὔτε φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον ἐπὶ λᾶαν ἵησιν.' ὁπότε ὁ νότος ταῖς τοῦ ὄρους κορυφαῖς κατέχεεν ὁμίχλην τοῖς μὲν ποιμέσιν οὐ προσφιλῆ τῷ δὲ κλέπτῃ νυκτὸς κρείσσονα, τότε ἐπὶ τοσοῦτον δύναταί τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λίθου βολῆς διάστημα. Ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. Τῷ γὰρ *ὥσπερ* ἀνταποδίδοται τό· *ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος*. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A.

Z 71 Ἀρίσταρχος *τεθνηῶτας*, ὁ δὲ Ζηνόδοτος· *Τρώων ἀμπέδιον συλήσομεν ἔντεα νεκρῶν*. Ἀθηνοκλέους δὲ ἐν τῷ περὶ Ὁμήρου παρατηρήσαντος, ὅτι τῷ μὲν καμάτῳ καὶ ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ ὑποβάλλει, λέγων *κτείνωμεν*, τὸ δὲ κέρδος ἴδιον ποιεῖται τῶν στρατιωτῶν ἐν τῷ *συλήσετε*, ὁ Χαῖρις Ὁμηρικὸν εἶναί φησι τὸν τῆς ἑρμηνείας χαρακτῆρα, ὡς ἐν τούτοις 'ἄλλοι μὲν — ἕκαστος' (Ε 878)· ἔδει γὰρ δέδμηνται, ὡς πείθονται ἢ ἀνάπαλιν. καὶ πάλιν 'ἀλλ' ἄγεθ' — πάντες' (Β 139) 'νῦν μὲν — στρατόν' (Σ 298) καὶ ἀλλαχοῦ· οὐδὲ γὰρ ἄλλως ἀκμάζει Νέστωρ, ἀλλ' ὑπὸ γήρως ἔοικεν ἀπειρηκέναι. Ταῦτα ὁ Δίδυμος. A.

Η 135 Φεὰ δὲ πόλις τῆς Ἤλιδος, οἱ δὲ τῆς Ἀρκαδίας, παρ' ἣν ὁ Ἰάρδανος ῥεῖ. ἀλλὰ καὶ ἡ Φειὰ παραθαλάσσιός ἐστι καὶ Ἰάρδανος οὐχ ὁρᾶται ποταμὸς αὐτόθι. ἄμεινον οὖν

ὡς Δίδυμος· Φήρᾳ καὶ Σπάρτῃ καὶ Δαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. οὕτω γὰρ καὶ Φερεκύδης ἱστορεῖ. A.

Θ 535. 6. 7 ὅτι ἢ τούτους δεῖ τοὺς γ στίχους μένειν, οἷς τὸ ἀντίσιγμα παράκειται (535—37), ἢ τοὺς ἑξῆς τρεῖς (538. 39. 41), οἷς αἱ στιγμαὶ παράκεινται. Εἰς γὰρ τὴν αὐτὴν γεγραμμένοι εἰσὶ διάνοιαν. ἐγκρίνει δὲ μᾶλλον Ἀρίσταρχος τοὺς δευτέρους διὰ τὸ καυχηματικωτέρους εἶναι τοὺς λόγους. ὁ δὲ Ζηνόδοτος τοὺς πρώτους γ οὐδὲ ἔγραφεν. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγει περὶ τῶν στίχων τούτων ὁ Δίδυμος ἃ καὶ ὁ Ἀριστόνικος. διὸ οὐκ ἐγράψαμεν τὰ Διδύμου. A. Vid. Friedl. Ariston. p. 152.

Κ 53 Αἴαντα· ὁ μὲν Δίδυμος τὴν Ἀρισταρχείαν γραφὴν λέγει Αἴαντε δυϊκῶς. ὁ δὲ Τήλεφος λέγει κακῶς εἰρηκέναι τὸν Δίδυμον. οὐ γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρους τοὺς Αἴαντας ὁ Μενέλαος πέμπεται. A.

Κ 397 ἢ ἤδη· καὶ γραπτέον οὕτως καὶ ἀθετητέον τοὺς τρεῖς στίχους, εἴ τι χρὴ πιστεύειν Ἀμμωνίῳ τῷ διαδεξαμένῳ τὴν σχολὴν ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείους ἐκδόσεις τῆς Ἀρισταρχείου διορθώσεως τοῦτο φάσκοντι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἠθετοῦντο. ἐν δὲ ταῖς Ἀριστάρχου ἐγέγραπτο εἰ ἤδη. Ταῦτα ὁ Δίδυμος περὶ τῶν στίχων τούτων. A.

Herodian. Il. pros. Λ 441 ἆ δειλ'· οὕτως δὲ (sc. ἆ δειλέ) καὶ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν ἐκ πλήρους, ὡς Δίδυμος μαρτυρεῖ. Lehrs. p. 266.

Herod. Il. pros. Ν 450 Κρήτῃ ἐπίουρον — καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα, μέμνηται δὲ καὶ ὁ Δίδυμος τῆς ἀποδόσεως καὶ Τρύφων. Duentz. Zenod. p. 3, 14. 4.

Ο 86 Ἀρίσταρχος σημειοῦται, ὅτι οὕτως μόνως γραπτέον δέπασσιν. φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς· Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας, ἐν ἐνίοις δὲ· κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. οὐκ εὖ. ἰδίαν γὰρ ἔχει καθέδραν. πῶς οὖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστος καλεῖ; ἐπὶ μὲν τῆς Ἴριδος ἁρμόζει τῆς πρὸς τοὺς ἀνέμους παραγεγοννίας (Ψ 203). Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐπέεσσι γραπτέον· ἐπιδίδωσι γὰρ ἡ Θέμις αὐτῇ τὸ ποτήριον. ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος παρακεῖσθαί φησι τὸ σημεῖον, ὅτι διὰ παντὸς τοὺς θεοὺς συνίστησι πίνοντας καὶ ταύτην

ἀρίστην διαγωγὴν ἔχοντας, πρὸς τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ‘οὐ γάρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι, ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ’ (Odyss. ι 5). *Ταῦτα ὁ Δίδυμος ὁ Ἀριστονίκῳ λέγει περὶ τῆς γραφῆς τῆς δέπασσι.* A. Pro *ὁ Ἀριστονίκῳ* lego *ὁμοίως* cum Lehrs. Ar. 32. Duentz. Zenod. p. 4 *Τὰ αὐτὰ Ἀριστόνικος ἃ καὶ ὁ Δίδυμος λέγει . . .*

T 76. 77

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
αὐτόθεν ἐξ ἕδρης οὐδ' ἐν μέσοισιν ἀναστάς.

οὕτως καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. ἐν δὲ Μασσαλιωτικῇ καὶ Χίᾳ· ‘τοῖσι δ' ἀνιστάμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων μῆνιν ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἕλκεος ἄλγεα πάσχων’. οὕτως ὁ Δίδυμος. A.

(*Ω* 663 *Δίδυμος· μάλα γάρ, οὐ δέ.* V.)

A.

8. *ὁ Ζηνόδοτος σφῶϊν ἔγραφεν.* A. Cf. Apoll. Dysc. de syntax. p. 167 Langii spec. comm. Hom. Il. in Philol. IV 4 p. 709. H. Duentzerus Zenod. p. 5 nostro, Friedlaenderus Aristonico tribuit.

73. *ὅ σφιν· οὕτως διὰ τοῦ ἑνὸς σ.* A.

91. *ἐνὶ στρατῷ· Ἀχαιῶν, οὐκ ἐνὶ στρατῷ αἱ Ἀριστάρχειοι. ὁμοίως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Ζηνοδότου.* ALV. Fallitur Nauck. Arist. Byz. p. 33. Frustra Voss. sched. crit. I p. 173 Duentzer. Zenod. p. 105 *ἐνὶ στρατῷ* tuentur. Cf. *B* 82.

97. *λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει· Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι ἡ ‘οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει’.* A. Adde schol. Townl. not. ad Dawes. misc. crit. ed. Kidd. p. 480. Pro Aristarcho pugnant Lehrs. Ztschr. f. Alterth. 1834 p. 139 Bergk. ibid. 1846 n. 43 Duentzer. Zenod. p. 143 et Bekkerus, adversantur Voss. sched. crit. I p. 174 Spitzner. Il. XXI 548.

108. *οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας·*

οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν τὸ οὔτε δὶς λεγόμενον. A. Cf. 533, qui locus merito impulit Nauckium p. 44, ut hoc quoque loco Aristophanem et Aristarchum οὔτε-οὔτε scripsisse arbitraretur.

117. οὕτως σῶν αἱ Ἀριστάρχου, οὐ διῃρημένως σόον, ἀλλὰ σῶν. συνᾴδει καὶ τὸ 'νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος' (Od. ε 305)· ἔσθ' ὅπου δὲ καὶ διαιρεῖ 'σόον δ' ἀνένευσε (Il. Π 252). A. Cf. schol. Harlei. Odyss. χ 268.

120. τὸ λεύσσετε Ἀρίσταρχος γράφει διὰ δύο σ. ἐγὼ δὲ ἐνεστῶτα ἀπὸ τοῦ μέλλοντος, ὡς ἄξετε, οἴσετε, καταβήσεο δίφρου. A.

124. διὰ τοῦ ο καὶ υ που ἀντὶ τοῦ πώ. οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A.

142. ἐς· διὰ τοῦ ν Ἀρίσταρχος ἐν δ' ἐρέτας. A. Cf. 309. Aristarcho Lehrs. l. l. p. 140 adsensus est.

157. σκιόεντα· σκιόωντα διὰ τοῦ ω Ἀρίσταρχος A. Wolf.proll. p. CCXLII in mediocribus lectionibus numerat. Lehrs. c. l. adoptat.

162. ἐμόγησα· Ἰακῶς τὸ ἐμόγησα αἱ Ἀριστάρχου. A. h. e. Aristarchus legit μόγησα, ut schol. A Il. I 492.

169. Φθίηνδ'· οὕτως σὺν τῷ δ αἱ Ἀριστάρχου, Φθίηνδ'. καὶ ἡ Ζηνοδότου ὁμοίως. A. Duentzer. de Zenodot. p. 72 ante καὶ ἡ Ζ. excidisse τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ δέ probabiliter coniecit coll. schol. Reg. et Amst. ap. Heyn. IV p. 63 Cram. A. P. III p. 275. Vid. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 17.

203. ὅτι χωρὶς τοῦ σ τὸ ἴδῃ. Didymus οὕτω καὶ ἡ Ἀριστάρχου. A.

204. Ἀρίσταρχος δὲ γράφει τελέεσθαι, οὐ τετελέσθαι. ABL.

241. οὕτως Ἀρίσταρχος τότε δ' οὔτι. A.

258. οἳ περὶ μὲν βουλήν· διὰ τοῦ ν βουλήν, οὐ διὰ τοῦ ι. οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ ἐν τῇ πολυστίχῳ. A. Aut καὶ ante ἐν delendum, aut Seleuci nomen post καὶ revocandum videtur; cf. 340. Ceterum ineptiunt B. L. Herodianum in Aristarchi locum, ut aliis locis compluribus, substituentes.

273. *ξύνιεν*· οὕτως ἡ Ἀριστάρχειος διὰ τοῦ ε, *ξύνιεν*, ὡς ʻαὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθενʼ. A. (Il. *Γ* 1).

298. *μαχήσομαι*· οὕτως διὰ τοῦ η μαχήσομαι, οὐ διὰ τοῦ εσ μαχέσσομαι, καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Ἀντιμάχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A.

304. *μαχεσσαμένω*· καὶ τοῦτο ὁμοίως τῷ προκειμένῳ διὰ τοῦ η ἀξιοῖ Ἀρίσταρχος, ἵνʼ ᾖ μαχησαμένῳ. A. Cf. *B* 377.

309. Cf. 142. — 323. Οὕτως *χειρὸς ἄγεμεν* Ἀρίσταρχος (Pluygers. p. 7), ἵνα τὸ δυϊκὸν εὔδηλον ᾖ. ἀμφίβολον γὰρ ἔσται, ἐὰν κατὰ συναλοιφὴν ἀναγιγνώσκωμεν. A. Cf. Wold. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 7.

332. *οὐδέ τι*· διὰ τοῦ ι οὐδέ τι, καὶ ἡ Κύπριος. A.

336. *ὃ σφῶϊ*· διὰ τοῦ ἑνὸς σ ὃ σφῶϊ ὁμοίως τῷ ʻκαὶ θώρηχʼ, ὃ γὰρ ἦν οἱʼ (Il. *Σ* 460) AL.

340. *ἀπηνέος*· Σέλευκος ἐν τῇ πολυστίχῳ γράφει (φέρεσθαι add. W. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 16, quo non opus; vid. me in Philol. III p. 453. 454) *ἀναιδέος*· εὐεπίφορον γὰρ εἶναι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸ ἀναιδῆ καλεῖν τὸν Ἀγαμέμνονα ʻαἰὲν ἀναίδειαν ἐπιειμένε, κερδαλεόφρονʼ (149). *ἀπηνῆ* δὲ καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα διὰ τὰ εἰς αὐτὸν πεπραγμένα. A.

350. οὕτως *ἀπείρονα*, οὐκ *οἴνοπα*, ἡ Ἀριστάρχου. A.

381. *ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν*· Σέλευκός φησιν (φέρεσθαι add. Ribbeck.) ἐν τῇ Κυπρίᾳ καὶ Κρητικῇ· *ἐπεί ῥά νύ οἱ φίλος ἦεν*. καὶ Θεαγένης δʼ οὕτω προφέρεται. ἀπίθανον γὰρ τὸ *ὁ δέ νυ λίαν φίλος ἦεν*. A.

404. *βίῃ*, οὐ διὰ τοῦ ν βίην, Ἀρίσταρχος. A.

423. λέγει Ἀρίσταρχος ἐκ[1]) τοῦ α τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος τὸ μὲν *μετʼ ἀμύμονας ἐπʼ ἀμύμονας*, ὅ ἐστι πρὸς ἀμώμους, ἀγαθούς, τὸ δὲ *κατὰ* δαῖτα ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δαῖτα. οὕτως γὰρ νῦν Ὅμηρος τέθεικεν. ἔνιοι δὲ ποιοῦσι (fort. μεταποιοῦσι, ut *A* 593 *Γ* 114, quamquam ποιοῦσι est etiam *O* 626) *μετὰ* δαῖτα, ὅπως ᾖ αὐτοῖς αὐτόθεν τὸ μετὰ ἐπί. χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῇ *κατά* ἀντὶ τῆς ἐπί. Σοφοκλῆς ʻἐγὼ *κατʼ* αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρ-

1) Cf. *B* 125.

χομαι.' οὕτως δὲ εὕρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ Ἀριστοφανείῳ. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθετήσεις . . . . ὁμοίως καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ ς πρὸς τὰς ἐξηγήσεις. καὶ τὸ 'θεοὶ δέ τε πάντες ἕπονται' διὰ τῆς αι. A.

Cf. Stoll. Antimach. p. 112 A. Nauck. Aristoph. Byz. p. 43 n. 45 R. Schmidt. de Callistr. Aristoph. p. 320 [14] ed. Nauck., qui n. 36 cf. iubet Lehrs. ann. Darmst. 1834 p. 143. Post ἀθετήσεις indicavi lacunam.

432. Ἀρίσταρχος ἐγγύς, οἷον πλησίον, οὐχὶ ἐντός. A.

434. Ἀρίσταρχος ἀφέντες, Ζηνόδοτος ὑφέντες. A. Cf. Friedlaender. Aristonic. p. 52 'Ceterum hoc ex Didymo et Aristonico coaluit.'

435. προέρυσσαν· διὰ τοῦ ε, προέρεσσαν, οὐ διὰ τοῦ υ προέρυσσαν, καὶ ἡ Ἀργολικὴ καὶ ἡ Σινωπικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους. A.

447. ἱερήν, οὐ κλειτήν, εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. A.

464. σπλάγχν' ἐπάσαντο· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς πάσαντο. A.

484. μετὰ στρατόν· Ἀρίσταρχος κατά, οὐ μετά. καὶ 'χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα' (A 424). A.

519. Ἥρῃ, ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν· Ἀρίσταρχος τὸ Ἥρη κατ' εὐθεῖάν φησιν, οὐ κατὰ δοτικήν, ἵν' ᾖ· ὅταν με ἐρεθίσῃ ἡ Ἥρα, τότε ἐχθοδοπῆσαί με ἐφήσεις. A.

522. οὐχὶ μή σε, ἀλλὰ μή τι, αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. καὶ μήποτε ἐκ περισσοῦ τὸ τί πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τούτων· 'μή τι φόβον δ' ἀγόρευε' (Il. E 252), 'μή τί μοι ἠΰτε παιδός' (H 235), μή τί συ ταῦτα ἕκαστα διείρεο' (550). A.

553. οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ῥιανοῦ καὶ αἱ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν ἐμφατικὸν δὶς λεγόμενον τὸ οὔτε. οἱ γράφοντες οὐδὲ μεταλλῶ κακῶς γράφουσιν. A. Cf. 108.

585. ἐν χειρὶ τίθει· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἐν χειρί, οὐ πληθυντικῶς ἐν χερσίν. ὁμοίως καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. συνᾴδει δὲ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον 'μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον' (596). A.

593. *τινὲς δὲ μεταποιοῦσιν ἐς Λῆμνον· ἀλλ' ὁ ποιητὴς χρῆται τῷ τοιούτῳ σχήματι 'ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ'* (Il. Θ 485), *'κάππεσεν ἐν κονίῃσι'* (Il. Ο 538), *'θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσιν'* (15, 624). *οὕτως Ἀρίσταρχος*. A.

598. *οἰνοχόει· οὕτως οἰνοχόει Ἀρίσταρχος Ἰακῶς. καὶ ἐν τῇ Ἀργολικῇ καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ ἐν τῇ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους*. A.

607. *ἧχι· Ἀρίσταρχος τὸ ἧχι χωρὶς τοῦ ι γράφει, καὶ Διονύσιος. παρατίθεται δὲ ὁ Διονύσιος τοὺς Δωριεῖς λέγοντας ἆχι*. A.

B.

12. *πανσυδίῃ· οὕτως διὰ τοῦ ν τὸ πανσυδίῃ ὁ Ἀρίσταρχος. καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις 'ἄνστησον'* (*K* 176) *καὶ 'τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν'* (*B* 694). *κἀν ταῖς πλείοσι δὲ καὶ χαριεστέραις τῶν ἐκδόσεων [πάντῃ κατὰ στρατόν] οὕτως εἶχον*. A.

35. *ὁ μὲν Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ε γράφει [ἀπεβήσετο], ὃ καὶ ἄμεινον, οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ α*. B.

ib. *δὲ λίπ'· οὕτως Ἰωνικῶς (Ἰακῶς) τὸ λίπε*. A.

52. *βουλήν· αἱ πλείους καὶ χαριέσταται δίχα τοῦ ν βουλή. καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. ἐν δὲ ταῖς κοιναῖς ἐγέγραπτο καὶ τῇ Ζηνοδοτείῳ βουλήν. ἀστειοτέρα δὲ ἡ χωρὶς τοῦ ν καὶ Ἀριστάρχειος*. A.

111. Vide supra p. 112.

125. *Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τῶν ὑπομνημάτων· ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν, οὐ μὴ γένωνται ὅσοι ἡμεῖς. τοῦτο δέ ἐστι κατοικίδιοι καὶ ἔναυλοι. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ* (ξ 265) *'πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ,' ὡσεὶ κατάλυμα παρὰ τῇ νηΐ*. A.

127. *ὁ Ἰξίων διὰ τοῦ ν ἕκαστον*.

131. *ἄνδρες ἔασιν· ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀρισταρχείων εὕρομεν ἔνεισιν· καὶ Καλλίστρατος οὕτως ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος γράφει, καθάπερ καὶ τό 'ἡμεῖς δὲ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν'* (Il. *E* 477), *παρ' ὃ καὶ διχῇ γράφομεν*. A.

133. *Ἰλίου· ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήμασιν Ἀριστάρχου Ἴλιον ἐγέγραπτο. καὶ μήποτε ἄμεινον ἔχει*. A.

164. *σοῖς δ' ἀγανοῖς·* χωρὶς τοῦ δ εἶχον αἱ χαριέσταται *σοῖς ἀγανοῖς*. καὶ ἡ Ἀριστοφάνους οὕτως εἶχεν.

192. κἀν ταῖς διορθώσεσι καὶ ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτως ἐγέγραπτο *Ἀτρείωνος*. καὶ αἱ πλείους δὲ τῶν χαριεστέρων οὕτως εἶχον. καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος. καὶ ὁ Σιδώνιος δὲ καὶ ὁ Ἰξίων οὕτως γράφουσιν. A.

196. οὕτως ἑνικῶς αἱ Ἀριστάρχου. καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ ἐπιθέτης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ἰλιάδος Ἀριστάρχειον ὁμολογεῖ τὴν γραφήν. εἶχον δὲ καὶ αἱ χαριέσταται οὕτως ἄνευ τῆς Ζηνοδότου, ὃς γράφει *διοτρεφέων βασιλήων*. ἐπὶ δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ἀναφέρεται ὁ λόγος· διό φησι 'φιλεῖ δέ ἑ μητίετα Ζεύς.' A.

205. τὸ *δῶκε* Ἰακῶς. οὕτως Ἀρίσταρχος. A.

221. *τῷ·* κἀν ταῖς Ἀριστάρχου ἐκδόσεσι δυϊκῶς εἶχε τὸ *τώ*. κἂν τισι δὲ τῶν παλαιῶν ὑπομνημάτων οὕτως ἐφέρετο. A.

[225. *τέο δ' αὖτε·* οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ην. V.]

258. *ὁ μὲν* Ἀρίσταρχος *εἰ δέ τι*, ὁ δὲ Ζηνόδοτος *εἴ κ' ἔτι*. ὃ προκριτέον. ἡ δὲ Σινωπικὴ εἶχε· *κιχήσομαι ὥς τὸ πάρος περ*, ἀντὶ τοῦ· *ὥς νύ περ ὧδε*. ἡ δὲ Μασσαλιωτική· *ὕστερον αὖτις*. ἡ δὲ κατὰ Φιλήμονα· *ἐν Δαναοῖσιν*. B. Cum his cf. quae supra p. 113 ad h. l. ex A notavimus.

ib. *κιχήσομαι·* Πτολεμαῖος *κιχείομαι* γράφει. A.

266. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου *ἔκφυγε·* καὶ ἔστιν ἡ χρῆσις Ὁμηρικὴ τῆς λέξεως· περιίστησι γὰρ ἐνίοτε τάχος 'φύγεν ἥνια' (Il. 23, 465) καὶ 'ἔκφυγε χειρός' (*E* 18). A.

278. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι *πτολίπορθος*. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε, οὐκ ὀρθῶς. A.

ib. *ἀνὰ δ' ὁ·* οὕτως Ἀρίσταρχος, τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου κακῶς. A.

300. καὶ τὸ *ἢ ἐτεὸν* διὰ τοῦ η Ἀρίσταρχος. A. H. e. varia lectio fuit *εἰ*.

330. *κεῖνός θ' ὥς·* [οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ θ.] Didymus Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ τ. A.

347. *βουλεύωσ'·* ὅτι *βουλεύωσι(ν)* αἱ Ἀριστάρχου. A. Offendit h. quoque l., ut *A* 202, vocula ὅτι, so-

lemnis notarum Aristonici index. Itaque aut excidit Aristonici animadversio, aut ὅτι cedere loco debet particulae οὕτως. Cf. Friedlaender. Aristonic. p. 67 'nisi potius Didymi est.'

355. Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα διὰ τοῦ ε πρίν τινά περ. A. (οὐ καλῶς add. BL.)

377. διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου μαχησάμεθ'. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ 'μαχήσονται περὶ σεῖο' (*Γ* 137). A. Cf. *Δ* 298 304.

397. vide supra p. 113.

415. πρῆσαι· ἐν ταῖς πλείστας διὰ τοῦ λ πλῆσαι· καὶ αἱ Ἀριστάρχου. δύναιτο δ' ἂν καὶ διὰ τοῦ πρῆσαι ταὐτὸν δηλοῦσθαι, ὡς ἐκεῖ 'ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον' (*Α* 481) A.

420. τοῦτο καὶ λέξις ὑπόκειται διὰ τοῦ α τῶν ὑπομνημάτων. καὶ ἔστιν ἐμφατικωτέρα (cf. *Α* 108. 553). οὐ χεῖρον δ' ἂν εἴη τὴν ἐκλογὴν ἐκθεῖναι. ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀλίαστον ὄφελλεν, οἷον αἴσια ἐσήμαινεν, ὥστε λέγειν τοὺς μάντεις, ὅτι δέδεκται, τοιοῦτον μέντοι πόνον αὐτὸς ηὖξεν, ὃν οὐκ ἂν ἐκκλίνειεν. γελοῖον γὰρ ἂν ἦν, εἰ μὴ ἐποίει τοῦτο. A. Vide num legendum sit τοῦτο καὶ λόγος ὑπόκειται, cf. *B* 397 *Γ* 57. Pro τοῦτο rescriberem τούτῳ, nisi illud etiam in *B* 397 exstaret.

427. ἐπάσαντο· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς πάσαντο. A.

435. Quaere p. 113.

ib. ἐγγυαλίξει· διὰ τοῦ ζ τὸ ἐγγυαλίζει αἱ Ἀριστάρχειοι. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ὁμοίως προφέρεται, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A.

447. διὰ τοῦ ων ἀγήρων ἡ Ἀριστάρχειος· καὶ ἔστι παραπλήσιον τὸ σχῆμα τῷ 'ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε' (*P* 444). οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνειος. A.

462. οὕτως χωρὶς τοῦ ι ἀγαλλόμενα Ἀρίσταρχος, ἵν' ᾖ τὰ ἔθνη ἀγαλλόμενα. ἔνιοι δὲ προστιθέασι τὸ ι, πρὸς τὸ ὀρνίθων ἀνάγοντες τὸ ἀγαλλόμεναι. καὶ λόγου τινὸς ἔχονται. A.

494. οἵ θ' Ὑρίην· οὐ παρέλαβον σύνδεσμον τὸν τέ, ἀλλ' ὄντως παρέλαβον Θυρίαν τὴν πόλιν, οὐκ εὖ δέ. ἀπὸ

γὰρ Τριέως καὶ ἡ Τρία οὕτως ὀφείλει ἔχειν τὸν τοῦ υ φθόγγον. μαρτυρεῖ καὶ Ἡσίοδος λέγων 'ἢ οἵην Τρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην.' A.

516. τῶν δέ· κατὰ δοτικὴν τοῖς δέ αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ 'τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα' (568), καὶ τὸ ἑνικὸν 'τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα' (534). A. cf. 733.

517. Φωκήων· τὰ τοιαῦτα διχῶς ἐν ταῖς Ἀριστάρχου εὑρίσκομεν, καὶ διὰ τοῦ ει Φωκείων, καὶ διὰ τοῦ η Φωκήων. AD.

579. οὕτως ἡ ἑτέρα τῶν Ἀρισταρχείων, καὶ ἔστι χαριεστέρα 'ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσετο νώροπα χαλκὸν κυδιόων· πᾶσιν δὲ μετέπρεπε ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.' ἡ γὰρ αἰτία τοῦ διαπρέπειν διὰ τοῦ ἑξῆς ἀποδίδοται, οὕνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς. ὁμοίως δὲ καὶ Ζηνόδοτος γράφει. A.

[665. τὸ μὲν Ὁμηρικὸν ἔθος βῆ φεύγειν προφέρεται. ἀλλ' ὅγε Ἀρίσταρχος οὐ μετέθηκεν, ἀλλ' οὕτως γράφει, βῆ φεύγων.]

707. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἅμα, οὐ διὰ τοῦ ρ ἄρα.

733. οὕτως κατὰ δοτικὴν πτῶσιν τοῖς δὲ Ἀρίσταρχος, ὡς πρόκειται. A., cf. 516.

744. Δημοκρίνης ἀγνοήσας Αἰθιόπεσσιν ἔγραφε κακῶς. A. Vulg. Αἰθίκεσσι.

751. ἔργ' ἐνέμοντο· Ἰακῶς τὸ νέμοντο Ἀρίσταρχος. A.

769. οὕτως φέρτατος, οὐ φέρτερος, αἱ Ἀριστάρχου. A.

798. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἤδη. καὶ ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν ὁμοίως προφέρεται, καὶ μήποτε παραπλήσιόν ἐστι τὸ 'ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν' (Γ 184). A.

801. οὕτως προτὶ [τὸ] ἄστυ, οὐ περὶ ἄστυ, ἵνα ὦσιν ἐρχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν. ὁμοίως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης γράφουσιν. A.

865. ἄνευ τοῦ ι Γυγαίη τέκε λίμνη ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις. οἱ δὲ περὶ Χαῖριν καὶ Διόδωρον καί τινες τῶν καθ' ἡμᾶς προστιθέασι τὸ ι, ἵν' ᾖ· λίμνη

ἔπι Γυγαίῃ τέκε, κακῶς. μηδέποτε γὰρ Ὅμηρος λίμνης τέκνα ἱστορεῖν· βίαιοι δέ εἰσιν. A.

Γ.

18. αὐτὰρ ὁ δοῦρε· Ἀρίσταρχος ἄνευ τοῦ ἄρθρου αὐτὰρ δοῦρε. οὕτως καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Καλλιστράτου, καὶ σχεδὸν οὕτως καὶ αἱ χαριέσταται. καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ α πρὸς τὰς ἐξηγήσεις ὁμοίως προφέρεται. ἔχει δὲ τὸν Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα καὶ ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ γραφή, καίπερ οὐκ οὖσα Ἀριστάρχειος. σύνηθες γὰρ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένοντι ὑπόνοιαν παρέχειν, ὡς περὶ ἑτέρου διαλέγοιτο, προσθέσει ἄρθρου καὶ μεταλλάξει τοῦ συνδέσμου, ὡς ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος 'κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων' (Od. ι 372), ἀντὶ τοῦ καὶ ἐρεύγετο. A. Cf. BL τὸ αὐτὰρ παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἐπάγεται τὸ ἄρθρον κτέ.

51. κατηφείην· οὕτως κατηφείην σὺν τῷ ν ὡμολόγουν αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀργολική, καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριεστάταις οὕτως εἶχεν. ἡ δὲ Ζηνοδότου χωρὶς τοῦ ν κατηφείη. A.

57. ἕσσο διὰ τῶν δύο σ εἶχον αἱ Ἀριστάρχου· καὶ οὐ μόνον ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν εἶχον οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνίοις λόγος ὑπέκειτο, ὅτι ἀνάλογον ἦν τὸ 'ἕσσω μιν χλαῖνάν τε' (Od. π 79) καὶ 'ἕσσας'. καὶ ἡ Ζηνοδότου δὲ οὕτως εἶχε καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. A. Duentzer. Zenod. p. 4, 16.

126. καὶ αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους πορφυρέην εἶχον, οὐ μαρμαρέην. καὶ ἔστι πρεπωδέστερον· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν νυμφῶν 'φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα' (Od. ν 108). A.

193. κεφαλῇ· Ἀρίσταρχος κεφαλήν. A. (A βέλτιον δὲ exorditur Nicanoris adnotatio.)

227. κεφαλήν τε· οὕτως σὺν τῷ τέ ἡ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους. καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. A.

259. ἐκέλευσε δ' ἑταίροις· οὕτως τοῖς ἑταίροις κατὰ δοτικὴν αἱ Ἀριστάρχου. συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. A.

262. προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε γραφὴν βήσετο, πλὴν οὐ μετατίθησιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ α γράφει Ἀρίσταρχος. B.

290. οὕτως διὰ τοῦ η τὸ μαχήσομαι Ἀρίσταρχος. A.

292. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ἀπὸ στομάχους. αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ε ἐπὶ στομάχους. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. A.

295. Ἀρίσταρχος ἀφυσσόμενον διὰ τοῦ ο παρατατικῶς. καὶ ἀναλογεῖ τὸ ἔκχεον. ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ α. AV.

326. ἑκάστῳ· Ἀρίσταρχος κατὰ γενικὴν ἑκάστου. A.

348. χαλκός· οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν, χαλκόν. οὕτως ἄμεινον διὰ τοῦ σ γράφειν· καὶ γὰρ ὕστερόν φησιν 'ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ', ἀντὶ τοῦ τῷ δόρατι. AB.

352. Excidisse videtur de lectione Aristarchea δαμῆναι et aliorum δάμασσον observatio.

362. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ· Ἀρίσταρχος ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ. τῇ περικεφαλαίᾳ. A. Adde V αἱ χαριέστεραι καὶ πλείονες θηλυκῶς ἔχουσιν.

373. καί νύ κεν εἴρυσσέν τε· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καί νύ κεν ἐξείρυσεν, οὐ μέντοι ἐν τῇ Ἀριστάρχου. AV.

402. καὶ κεῖθι· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ι καὶ κεῖθι. A.

406. ἀπόειπε κελεύθους· Ἀρίσταρχος ἀπόεικε διὰ τοῦ κ, ἀντὶ τοῦ ἀπόειπε καὶ χωρὶς τοῦ σ κελεύθου. θαυμάσειε δ' ἄν τις, ἡ ἑτέρα διὰ τοῦ π πόθεν παρέδυ. οὔτε γὰρ ἐν ταῖς Ἀρισταρχείοις, οὔτε ἐν ἑτέρῳ τῶν γοῦν μετρίων ἐμφερόμενον πέφυκεν. καὶ οὐ μόνον ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἅπαξ ἅπαντες οὕτως ἐκτίθενται. προσθήσειν μοι δοκῶ καὶ τὴν Ἀριστάρχου λέξιν οὕτως ἔχουσαν 'τῆς δὲ εἰς τὰς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς. A.

415. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἔκπαγλα φίλησα. A.

416. ἔχθεα· ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀρισταρχείων ἄχθεα ἐγέγραπτο. τινὲς δὲ ἄλγεα γράφουσιν. A.

434. παύσασθαι· Ἀρίσταρχος παύεσθαι. A.

436. δαμασθῇς· Ἀρίσταρχος δαμείῃς. A.

Δ.

3. ἐῳνοχόει· κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἐνῳνοχόει φέρεται. οἵ δέ φασι Ζηνοδότειον εἶναι τὴν γραφήν. ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν εὕραμεν. A.

17. εἰ δ' αὔτως· διὰ τοῦ πῶς αἱ Ἀριστάρχου εἰ δ' αὔπως. ἐν δὲ τῇ κατ' Ἀριστοφάνη εἰ δ' αὐτῶς διὰ τοῦ τ. A. [ibid. γένοιτο· οὕτως Ἀριστοφάνης· Ἀρίσταρχος δὲ πέλοιτο. V.]

137. ἔρυμα· ἡ Ζηνοδότου καὶ Ἀριστοφάνους ἔλυμα εἶχον, οἱονεὶ εἴλημα. A.

139. ὀϊστὸς ἐπέγραψε· τὸ ἐπέγραψε χωρὶς τοῦ ν. ἐν δέ τισι χαλκὸς γράφεται. οὐκ ἀρέσκει δὲ Ἀριστάρχῳ. A.

142. ἵππων· διχῶς καὶ ἵππω δυϊκῶς καὶ (ἵππων) πληθυντικῶς. ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη μόνως δυϊκῶς. A.

148. οὕτως Ἀρίσταρχος ῥίγησεν δ' ἄρ' διὰ τοῦ δ, οὐ διὰ τοῦ τ. A.

170. μοῖραν· [ὅτι] πότμον αἱ Ἀριστάρχου, οὐ μοῖραν, ὡς ἐν ταῖς κοιναῖς. A. Vocabulum ὅτι, quod offendit, uncis inclusi. Fortasse οὕτως rescribendum est.

171. ἐλέγχιστος διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἐλέγχιστον. A.

184. μηδέ τί πω· οὕτως πως Ἀρίσταρχος, οὐχὶ που, ὥς τινες. A.

205. οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ ἴδῃ. A. Cf. Friedlaend. Arist. p. 2.

213. εἷλκεν Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἕλκεν καὶ αἱ πλείους. A.

238. ἡμεῖς δ' αὖτ'· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ δέ. A.

245. ἄρα τίς σφι· οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ σ, τίς σφι. A.

277. Ἀρίσταρχος ἑόντι. A. τὸ δὲ ἰόντι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ι. AD. Duentzer. Zenod. p. 4, 16.

299. ἔλασσεν· οὕτως Ἀρίσταρχος ἔλασσεν· ἄλλοι δὲ ἔεργεν. A.

329. οὕτως Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἑστήκει. A.

333. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ θ Τρώων ἱπποδάμων. A.

367. οὕτως ἑστήκει Ἰακῶς Ἀρίσταρχος. A.

400. σὺν τῷ ν ἀμείνων Ἀρίσταρχος, ἵνα καθ' ἑαυτὸ λέγηται ἐπιπληκτικῶς. A.

426. ἑόν· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι ἰόν. A.

456. φόβος Ἀρίσταρχος πόνος· οὐ γάρ γέγονέ πω φυγή. A.

517. Ἀρίσταρχος μοῖρα πέδησε Ἰακῶς. A.

527. *ἐπεσσύμενον*· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α *ἀπεσσύμενον*, ἀπιόντα τὸν Πείρωα· ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ *ἐπεσσύμενος*, ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγεται. ἄτοπος δὲ τέλεον ἡ φερομένη *ἐπεσσύμενον*. A.

E.

60. *πάντα*· ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου *πολλά*. A.

64. *ἤδη*· οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η ἤδη. A.

132. *τήν γ' οὐτάμεν* — διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ οὕτως *τήν γ' οὐτάμεν*, καὶ χωρὶς τοῦ γέ τὴν οὐτάμεν. A.

136. *ἕλεν μένος*· Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἐν τῷ περὶ τῆς ὁπλοποιΐας διὰ τοῦ χ προφέρεται *ἔχεν μένος*. A.

181. *Τυδείδῃ μιν*· Ἀρίσταρχος διχῶς καὶ *μίν* καὶ *μέν*, Τυδείδῃ μιν ἐγώ. A.

227. *ἵππων ἀποβήσομαι*· Ἀρίσταρχος ἀποβήσομαι ἵππων δὲ ἔφη, οἷον τῆς τῶν ἵππων φροντίδος· ἐπιφέρει γοῦν 'ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, τὸν Διομήδη. Ζηνοδότειος δὲ ἡ διὰ τοῦ ε ἐπιβήσομαι. A.

231. *εἰωθότι*· οὕτως *εἰωθότι* Ἀρίσταρχος καὶ σχεδὸν ἅπαντες· μᾶλλον γάρ φησιν ὑπὸ τῷ ἐθάδι καὶ συνήθει ἡνιόχῳ οἴσειν τοὺς ἵππους τὸ ἅρμα. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπιφέρει 'μὴ τὼ μὲν — ποθέοντες' κτέ. A.

249. οὕτως Ἀρίσταρχος *ἐφ' ἵππων*, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπ' Ἀθηνῶν ἀντὶ τοῦ ἐπ' Ἀθήνας κτλ. A.

263. Cf. Duentz. Zenod. p. 3, 12 et Friedl. Ariston. h. l.

272. *μήστωρε*· οὕτως Ἀρίσταρχος *μήστωρε* δυϊκῶς· ἐπὶ γὰρ τῶν ἵππων. A.

293. οὕτως Ἀρίσταρχος *ἐξελύθη*· ἄλλοι δὲ (Zenodotus teste L.) *ἐξεσύθη*. A. Abhinc lacuna in cod. A.

[403. *ὀβριμοεργός*, Ἀρίσταρχος αἰσυλοεργός. LV.]

[416. ἡ Ἀριστάρχου ἑνικῶς, ἡ Ζηνοδότου *χερσίν*. LV.]

[425. — τὸ δὲ *κατεμύξατό* φησι διὰ τοῦ α. BL.]

[443. Ἀρίσταρχος *τυτθόν*, οὐ *πολλόν* L.]

[461. *Τρωὰς δὲ στίχας*· ἐν τῇ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ καὶ Ἀντιμάχου Τρωΐας εἶχε σὺν τῷ ι, ὡς· ἵππους δὲ Τρωΐους' — LV.]

[466. *ποιητοῖσι* δὲ Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ *ποιητῇσι*. LV.]

[377. *ἔνειμεν*· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου BLV.]

De 549 cf. schol. Od. γ 489.

[560. δυϊκῶς τὸ *ἐοικότες* Ἀρίσταρχος V.]

638. Friedl. p. 112 recte Aristarcho tribuit, dubitat Duentz. Zenod. p. 3, 13.

661. Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν *βεβλήκειν*. A.

695. *Πελάγων*· Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου διὰ τοῦ σ *Σελάγων*. A.

700. οὕτως Ἀρίσταρχος ἀμφότερα διὰ τοῦ ε *προτρέποντο καὶ ἐπὶ νηῶν*· λέγει γὰρ ὅτε προτροπάδην ἔφευγον ἐπὶ τὰς ναῦς. A.

703. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α *ἐξενάριξαν*. A.

746. ὁ Σιδώνιος ἄνευ τοῦ ι τὸ *δάμνησι*, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι. A.

757. *καρτερὰ ἔργα*· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ *ἔργ' ἀΐδηλα*. A.

787. Ἀρίσταρχος δὲ *κάκ' ἐλεγχέες*· τὸ δὲ ἑξῆς διχῶς, *εἶδος ἄριστοι καὶ εἶδος ἀγητοί*. A.

797. Ἀρίσταρχος *τείρετο*, αἱ δὲ κοιναὶ *τρίβετο*.

[818. *σῶν*· Ἀρίσταρχος σέων γράφει. LV.]

839. *ἄνδρα τ' ἄριστον*· διὰ τοῦ *δέ* αἱ Ἀριστάρχου, *ἄνδρα δ' ἄριστον*. A.

857. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος *μίτρῃ* κατὰ δοτικήν. ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων *ὅθι στελλέσκετο μίτρῃ*. A.

[872. *καρτερὰ ἔργα*· γράφεται *ἔργ' ἀίδηλα*, ὅ ἐστι φθοροποιά LV., cf. *E* 757.]

874. οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ *δέ*, *χάριν δ' ἄνδρεσσι*. A.

881. αἱ Ἀριστάρχου *ὑπερφίαλον*, οὐχ *ὑπέρθυμον*, ὥσπερ αἱ δημώδεις. A.

900. *φάρμακ' ἔπασσεν*· Ἰακῶς *φάρμακα πάσσεν*. A.

[906. ὡς ἀλλοπρόσαλλος ἤδη λέλησται, ὧν πέπονθε. διὸ τὸ ἔπος Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. B. Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ LV. Duentzer. Zenod. p. 9, 34.]

Z.

[4. **πρότερον ἐγέγραπτο ‘μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ στομαλίμνης’, ὕστερον δὲ Ἀρίσταρχος ταύτην**

τὴν γραφὴν εὑρὼν ἐνέκρινεν.' Χάρης δὲ γράφει 'μεσσηγὺς ποταμοῖο Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος.' BLV.]

[10. τινὲς τὸ μετώπω δυϊκῶς· καὶ ἀλλαχοῦ γάρ φησιν 'ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπα' (Il. Π 70) BDLV.]

54. ἀντίος· οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ σ, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ν. A., cf. B., qui vocabulo ἄλλοι substituit Zenodotum et adicit censuram brevem ὃ καὶ ἄμεινον.

71. Vide supra p. 114.

76. οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος· Ἀμμώνιος, ὡς Ἀρίσταρχος, προφέρεται καὶ ταύτην τὴν γραφήν, μάντις τ' οἰωνοπόλος τε. ἔργον δὲ τὸ σαφὲς εἰπεῖν· διὸ διχῶς. A. Corr. ὡς Ἀριστάρχειον προφέρεται, coll. Θ 513.

96. αἴ κεν· Ἀρίσταρχος ὥς κεν. A.

113. διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ διὰ τοῦ κέ, ὄφρα κ' ἐγώ, καὶ διὰ τοῦ ἄν. A.

121. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς ἰόντε. ἐν δὲ τοῖς ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν Ἀριστάρχου εἶναι τὴν δυϊκὴν γραφήν. A. (LV.)

128. οὕτως Ἀρίσταρχος, οἷον καταβέβηκας τὸν οὐρανόν. διὸ διὰ τοῦ ν γράφει κατ' οὐρανόν. A.

155. Ἰακῶς τὸ τίκτεν Ἀρίσταρχος. A.

157. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς κακὰ μήσατο. A.

159. γάρ μιν· γράφεται γάρ οἱ. A.

170. ἠνώγειν· οὕτως σὺν τῷ ν ἠνώγειν Ἀρίσταρχος· ἠνώγεεν γάρ. A.

171. ὁ Ἰξίων ἐν τῷ πρώτῳ τῷ πρὸς τὰς ἐξηγήσεις προφέρεται μετ' ἀμύμονι. A.

174. Ἀρίσταρχος καὶ ξείνισσε καὶ ξείνιξε. A.

187. ἀνερχομένῳ· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε ἐπερχομένῳ. A. (desipit V.)

248. παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν· οὕτως Ἀρίσταρχος παρ' αἰδοίῃς. ἐν ἄλλῳ παρὰ μνηστῇς. A.

266. ἀνίπτοισιν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς (?) διὰ τοῦ η ἀνίπτῃσιν. A. E sequente scholio apparet pro Herodiano restituendum esse Zenodotum: quae nomina quomodo confundi potuerint e compendiosa scriptura explicatur. δέ enim et ζ facile permutantur. Itaque fit,

ut simillima evadant ζηνδ et ζηρω̃. Idem accidit Θ 378, ubi in BL est Ἡρῳδιανός in V Ζηνόδοτος.

330. εἴ τινα· Ἀρίσταρχος ὅν τινα. A.

354. οὕτω νῦν αἱ Ἀριστάρχου. A.

415. ναιετάωσαν· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ναιετόωσαν. A.

432. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η, Θήης. A.

434. οὕτως Ἀρίσταρχος ἄμβατος, Καλλίστρατος διὰ τοῦ η ἀμβάτη. A.

437. Ἀτρείδας· ὁ Ἰξίων ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἠθετημένους Ἀτρείδα προφέρεται δυϊκῶς. A.

475. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ δ, εἶπε δ' ἐπευξάμενος. A.

[479. Ἀρίσταρχος δὲ πατρός γ' ὅδε γράφει. V.]

H.

5. ἐπεί κε· οὕτως Ἀρίσταρχος· ὁ Σιδώνιος δὲ ἐπήν κε, ὡς 'οὔτ' ἄν κεν Ἄρης'. AV.

6. ἐλαύνοντες· κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἐρέσσοντες. A., cf. v. 95.

7. τώ· Ἀμμώνιος ἐν τῷ πρὸς Ἀθηνοκλέα τοί προφέρεται πληθυντικῶς. A.

8. φανήτην· οὕτως Ἀρίσταρχος δυϊκῶς. A.

12. λῦσε δέ· Ἀρίσταρχος λύντο δέ. A.

32. ὑμῖν ἀθανάτῃσι· Ζηνόδοτος ἀθανάτοισιν. ἐν μέντοι τῇ Ἀριστοφάνους ὑμῖν ἀμφοτέρῃσιν εἶχε, τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τῇ Ἥρᾳ· οὐκ ἀπιθάνως. A.

41. ἀγασσάμενοι· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο ἀγασσόμενοι. A. Abhinc quae leguntur verba Aristonici sunt.

64. Ἀρίσταρχος πόντον, διὰ τοῦ ν, καὶ ὑπ' αὐτῇ, τῇ φρικί. ἄλλοι δὲ πόντος ὑπ' αὐτοῦ. A.

73. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν· αἱ Ἀριστάρχου οὕτως ὑμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασιν. καὶ ἔστι τὸ ἑξῆς· ὑμῖν δ' ἔνεισι γάρ, ἤ· ἐν ὑμῖν δέ εἰσι γὰρ ἀριστῆες. A.

95. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων νείκε' ὀνειδίζων ἔξω τοῦ ι, ὥστε κατὰ συναλοιφὴν νοεῖσθαι τὸ ὑγιὲς νείκεε. A.

110. ἀνὰ δὲ σχέο· Ἀρίσταρχος ἀνὰ δ' ἄνσχεο, ἀνάσχου δέ. A. (Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρῳδιανὸς. ἀνὰ δ' ἴσχεο. V.)

127. Friedl. Aristonic. p. 129.

130. *φίλας ἀνὰ χεῖρας*· ἐν ταῖς ἐξητασμέναις Ἀριστάρχου *βαρείας χεῖρας*, τὰς βεβαρημένας ὑπὸ γήρως νῦν καὶ δυσκινήτους. ἀλλαχοῦ δὲ τὰς ἐῤῥωμένας ʻβαρείας χεῖρας ἐποίσειν'. (Il. *Α* 89) A.

145. *ὑποφθάς*· — Ἀρίσταρχος δέ φησι καὶ *ἀναστάς*, οἷον ἐκ λόχου ἀναστάς. A.

146. *τεύχεα δ' ἐξενάριξε*· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ *τέ*, *τεύχεα τ' ἐξενάριξε*. A.

171. *πεπάλασθε*· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ σ *πεπάλασθε*, οὐ διὰ τοῦ χ. A., cf. Z 266.

186. διχῶς, *ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο* καὶ *ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε*. A. Cf. B. 517. *Δ* 142. 171 *Ε* 132. 181. 787 Z 76. 113 *Θ* 311 I 7.

192. Ἀρίσταρχος *δύνω*, ἄλλοι δὲ *δύω*. A.

197. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ λ *ἑλών*. A.

198. διὰ τοῦ ι εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. ἡ δὲ Ἀριστοφάνους *οὐδὲ μὲν ἰδρείῃ*. ἠθέτηντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Ζηνοδότῳ. A.

213. οὕτως Ἀρίσταρχος *βιβάς*. A.

214. *Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον*· Ἀρίσταρχος *Ἀργεῖοι μὲν ἐγήθεον*. A.

238. *βῶν*· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου *βῶν* σὺν τῷ ν. ἡ Ἀριστοφάνους *βοῦν*. τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν *βῶ*, καὶ μήποτε πιθανῶς, ἀντὶ τοῦ βόα. A.

241. *δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ*· Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν *δηΐων* πληθυντικῶς. A.

272. Ἀρίσταρχος· *ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς*. A.

[*αἶψ'*· οὕτως Ἀρίσταρχος οὐκ ἄψ. χρεία γὰρ τάχους πρὸς τὴν σωτηρίαν. V.]

304. *ἐϋτμήτῳ*· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ κ *ἐϋκμήτῳ*. A.

336. Ἀρίσταρχος· *τύμβον τ' ἀμφί*, διὰ τοῦ τ. A.

353. Ἀρίσταρχος *ἐκτελέεσθ' ἵνα ἂν μή*. A.

359. *εἰ δ' ἐτεόν*· οὕτως Ἀρίσταρχος *εἰ δ' ἐτεόν*, ἄλλοι δίχα τοῦ δ, *εἰ ἐτέον*. A.

409. Ἀρίσταρχος *τεθνηώτων*, ἄλλοι δὲ *τεθνειώτων*. A.

428. *πυρκαϊῆς*· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου κατὰ γενικήν·

αἱ δὲ Ζηνοδότου *πυρκαϊῇ*, καὶ ἔστι χαριέστερον, ὡς τὸ ‛ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν’ (Ψ 165). A.

436. *ἐκ πεδίου*· ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη οὕτως ἐγέγραπτο ἐν *πεδίῳ*· καὶ μήποτε ἄμεινον τοῦτο. A.

443. τὴν τῶν θεῶν ἀγορὰν ἠθέτουν οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη καὶ αὐτὸς Ἀρίσταρχος. A., cf. Duentzer. Zenod. p. 5.

451. Ἀρίσταρχος *ὅσην*, ἄλλοι δὲ (h. e. Zenodotus teste BL.) *ὅσον*. A.

452. *τοῦ δ' ἐπιλήσονται τό τ' ἐγώ*· χωρὶς τοῦ τε ἐν τοῖς Ἀριστάρχου τὸ *ἐγώ*. κατ' ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων *τὸ δ' ἐγώ*. A.

475. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο *ἀνδραπόδοισι*. A.

481. *πρὶν πιέειν πρὶν λείψω*· Ἀρίσταρχος *πιέμεναι πρὶν λείψω*. A.

Θ.

7. Ἀρίσταρχος *θεῶν*. A.

10. *ἀπάνευθε*· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους *ἀπάτερθε*, Ζηνόδοτος *μετόπισθε*. A.

23. *πρόφρων ἐθέλοιμι*· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ω *ἐθέλωμι*. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἀντὶ τοῦ πρόφρων *πρόσω* γράφει. A.

35. *ὡς σὺ κελεύεις*· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ *εἰ σὺ κελεύεις*. A.

55. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ο *ὁπλίζοντο*. A.

81. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων *ἐδάμνατο*. A.

103. *ὀπάζει*· οὕτως Ἀρίσταρχος *ὀπάζει*. ὁ δὲ Ἰξίων *ἐπείγει*. ἐν ἄλλῳ *ἱκάνει*. A.

109. *Ἀρίσταρχος*· κομείτων (ην superscr.). A., coll. 113 V. τὸ δὲ κομείτην Ἀρίσταρχος μὲν κομείτων, Ζηνόδοτος δὲ κομείτην.

137. Ἀρίσταρχος *φύγον*, ἄλλοι δὲ *φύγεν*. ἐν ἄλλῳ δὲ τὸ *φοινικόεντα*. A.

157. οὕτως διὰ τοῦ α *τράπε* αἱ Ἀριστάρχου. A.

163. Ἀρίσταρχος *ἀντιτέτυξο*. A.

164. ἄλλως· τούτους καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτησεν. A. Fort. ἠθέτει.

191. ὄφρα λάβωμεν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ αἴκε λάβωμεν. A.

213. διχῶς αἱ Ἀριστάρχου ἔεργεν καὶ ἔρυκεν. καὶ τὸ δι' ἀμφοτέρων σημαινόμενόν ἐστι τοιοῦτο· τῶν Ἀχαιῶν ὅσον ἀπὸ τοῦ τείχους ἡ τάφρος ὥριζεν, ἐπλήθυεν ὁμοίως ἵππων καὶ ἀνδρῶν συνελαυνομένων καὶ συνειργομένων ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. A. Quae sequuntur fortasse Aristonici sunt propter praesens tempus γράφει, Ζηνόδοτος δὲ γράφει τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, quamquam inter Aristonicea non admisit Friedlaenderus.

235. ἧττον ἂν φησιν Ἀρίσταρχος ὀνειδιστικὸν εἶναι, εἴπερ οὕτως ἐγέγραπτο 'Ἕκτορος, ᾧ δὴ κῦδος Ὀλύμπιος αὐτὸς ὀπάζει.' ἠθέτητο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. AV.

246. ἀπολέσθαι· Ἀρίσταρχος ἀπολεῖσθαι. A.

270. βεβλήκει· Ἀρίσταρχος βεβλήκοι. A.

290. οἱ περὶ Ζηνόδοτον καὶ Ἀριστοφάνη ἵππω. A.

296. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ γ δεδεγμένος. A.

304. Αἰσύμηθεν· Ἀρίσταρχος Αἰσύμηθεν, καὶ ἡ Ζηνοδότου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.

311. διχῶς τοῦ μὲν ἅμαρτε καὶ τόθ' ἅμαρτε. A. Cf. *H* 186.

[325. οὕτως χωρὶς τοῦ ι ἀποέργει. V.]

337. Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι· αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν Ἕκτωρ δὲ πρώτοισι, καὶ ἔστιν, ὁ δὲ Ἕκτωρ ἐπὶ τοὺς πρώτους ὥρμα. A.

349. (ὁ Ζηνόδοτος γράφει· Γόργονος ὄμματ' ἔχων ἠὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος. ὁ δὲ Ὅμηρος χωρὶς τοῦ ν λέγει 'τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργώ' (Il. *Λ* 36), ὡς Σαπφώ, διὸ λέγει Γοργοῦς ὡς Σαπφοῦς.) Hucusque Aristonicus, qui fortasse cum Didymo coaluit. Abhinc Didymus Ἀρίσταρχος δὲ γράφει σὺν τῷ ι οἶματ' ἔχων. καί φασι παρὰ τὴν οἶμον γεγενῆσθαι, τὰς ὁδοὺς καὶ τὰ ὁρμήματα. αἱ μέντοι πλείους τῶν δημωδῶν εἶχον Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, οἷς συλλαμβάνει καὶ τὸ ἀλλαχοῦ λεγόμενον 'τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις'· χαλεπὸν οὖν τὸ σαφὲς εἰπεῖν. A. Duentzer. Zenod. p. 4 erroris manifestus est, a Didymo totum scholium esse profectum statuens.

371. 372. Aristonicus ἀθετοῦνται δύο στίχοι — προσ-

ἱστοροῦμεν. Didymus *οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν.* L. Friedlaenderus et hoc loco et 385. 528. 557 Aristonico suo totum scholion vindicat, minus caute, ut *I* 23. 24. 25 declarat. Nec non *I* 416. 668 *K* 497 *N* 808 nobiscum facit. Atque versus suspectos a Didymo non sine verbo dimissos esse testes sunt inprimis schol. *O* 33 *Π* 668 *T* 327 *Ω* 269.

[378. *Ἀρίσταρχος προφανέντε, ὡς 'πληγέντε κεραυνῷ' (455) δυϊκῶς· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γηθήσει προφανείσας ἰδὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, συστέλλων τὴν τελευταίαν, παροξυτόνως προφερόμενος μετ' ἐκτάσεως τοῦ α. ἔστι δὲ ἄκρατον Δώριον, ὡς τὸ 'λαγέτας υἱούς.'* (Pindar. Ol. I 89) V.] *σπάνιον δὲ τοιοῦτο παρὰ τῷ ποιητῇ.* A.

385. Aristonicus *ἀθετοῦνται — παντευχίαν.* Didymus *ἠθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν.* A.

389. *Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου ἐν τῷ περὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χαρακτῆρος διὰ τοῦ υ προφέρεται λάζυτο. καὶ ἔστιν οὐκ ἀδόκιμος ἡ γραφή.* AV.

405. *ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον· ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου ἕλκε' ἀπαλθήσονται. καὶ μήποτε κρεῖττον· τὰ ἕλκη ἀπαλθήσονται.* A.

408. *Ἀρίσταρχος· ὅττι κεν εἴπω.* A.

415 — *αἱ δὲ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ η, ᾗ τελέει περ· καὶ γὰρ ὁ Ζεύς φησι· τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.* A[BL.]

423. *ἀδεὲς δι' ἑνὸς δ ὁ Ἀρίσταρχος.* A.

428. *ἄλλως·* [*ὅτι*] *οὕτως νῶϊ χωρὶς τοῦ ν.* A. Delendum esse *ὅτι* apparet inde, quod et *οὕτως* sequitur, quo vocabulo ad Didymum trahimur, et diplen positam fuisse affirmat Aristonicus in praecedente scholii parte, quod nonnulli scripturam *νῶϊν* amplecterentur.

441. *οὕτως Ἀρίσταρχος βωμοῖσι.* A.

449. *τοῖσιν κότον· Ἀρίσταρχος τοῖον κότον, καὶ ἔχει τινὰ ἔμφασιν.* A.

513. *τούτων· Παρμενίσκος ἐν τῷ α' πρὸς Κράτητα ὡς Ἀριστάρχειον γραφὴν προφέρεται κείνων.* A.

αἱ Ἀριστοφάνους πέσσοι. A.

(526. οὕτως ἡ γραφή· εὔχομαι ἐλπόμενος, οὐ τὸ ἐναντίον. A.)

528. Aristonicus ἀθετεῖται — εἴρηκεν. Didymus ὁ δὲ Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν αὐτόν. A.

(538. οὕτως διὰ τοῦ ει τὸ εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς, καὶ τὸ ἀγήρως διὰ τοῦ ω. A.)

557. Aristonicus: ἀθετεῖται — εὐδίαν. Didymus οὐκ ἐφέροντο δὲ οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ. ἠθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. A.

I.

4. ἄνεμοι· ἡ Ἀριστοφάνειος ἀνέμω δυϊκῶς. A.

7. ἔχευεν· διχῶς, καὶ διὰ τοῦ α, ἔχευαν. A.

18. μέγα Ἀρίσταρχος σὺν τῷ σ μέγας ABL.

23. 24. 25. παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἐφέροντο οἱ τρεῖς· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει. ALV. Haec Didymus. Aristonici sunt quae sequuntur inde ab ἀθετοῦνται — ἐλαττώμασιν et ἡ διπλῆ — Διομήδης. Hoc loco et Α 78—83 meo iure supra usus sum, ut schol. ad Θ 371. 2. 385. 528. 557, alia in duas partes distribuerem.

33. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η μαχήσομαι· A.

36. οὕτως Ἀρίσταρχος ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. γράφεσθαι δέ φησι καὶ ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. A.

57. ἦ μήν· διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου ἦ μέν. A.

66. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α φυλακτῆρας τοὺς φύλακας. A.

73. αἱ Ἀριστάρχου οὕτως εἶχον διὰ τοῦ γάρ, πολέσιν γὰρ ἀνάσσεις· ἔχει δέ τι Ὁμηρικὸν καὶ ἡ διὰ τοῦ δέ, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις. A.

78. διαῤῥαίσει δι' ἑνὸς ρ αἱ Ἀριστάρχου. D.

86. ἅμ' ἔστειχον· Ἀρίσταρχος ἅμα στεῖχον Ἰωνικῶς. A. Leg. Ἰακῶς.

88. δόρπον· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α δόρπα. A. ἄλλως· διὰ τοῦ α δόρπα αἱ Ἀριστάρχου. ἄκαιρος δὲ Ζηνόδοτος γράφων τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν· ἄτοπον γὰρ θαλιάζειν τοὺς πένθει ἀτλήτῳ τὴν ψυχὴν βεβλημένους. A.

89. ἀολλέας· Ἀρίσταρχος ἀριστέας. A.

109. ἀπεμυθεόμην οὕτως Ἀρίσταρχος. A.

112. *πεπίθοιμεν*· Ἀρίσταρχος *πεπίθωμεν*· ἔστι γὰρ πίθωμεν. A.

128. *ἀμύμονα* Aristonicus. Ἀρίσταρχος δὲ μετὰ τοῦ σ *ἀμύμονας*. A. Cf. hoc de loco sane quam memorabili Lehrsium apud L. Friedlaender Ariston. p. 156.

[*ἀμύμονα*· οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ *ἀμύμονας*. V.]

132. Ἀρίσταρχος· *κούρη Βρισῆος, ἐπὶ δὲ μέγαν*. A.

155. Ἀρίσταρχος *τιμήσονται*. A.

158. *δμηθήτω*· παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει *καμφθήτω*. A.

167. Ἀρίσταρχος *ἐγώ*, ἄλλοι δὲ *ἐγών*. A.

197. Παρμενίσκος δὲ προφέρεται ἱκάνετον *ἡμέτερόνδε*. A. Post δέ exciderunt fortasse verba ὡς Ἀρισταρχειον γραφήν. Cf. Θ 513 (I 140).

203. *κέραιε*· δίχα τοῦ ρ Ἀριστοφάνης. A. χωρὶς τοῦ ρ μέμνηται καὶ Ἡρωδιανός. L.

212. ἔν τισι γράφεται *αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ*. γελοῖον δὲ πυρὸς ἄνθος, ὡς ῥόδων ἄνθος, τοῦ ποιητοῦ τὸ πῦρ δεινοποιήσαντος. A. ἄλλως· ἔνιοι γράφουσιν *αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο, δὲ φλόξ*. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ταύτην προέκρινεν. ἔνιοι δὲ γράφουσιν *αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐμαρήνατο, παύσατο δὲ φλόξ*. LV. cf. 401.

214. *ἐπαείρας*· Ἀρίσταρχος *ἀπαείρας*, ἀπὸ τῶν κρατευτάων ἄρας. AD. Dubito num potius in λέξεσι Aristarchi scriptum fuerit.

222. *ἐδήτυος ἐξ ἔρον ἕντο*· φαίνονται καὶ παρ' Ἀγαμέμνονι, πρὶν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν στείλασθαι δειπνοῦντες· φησὶ γοῦν 'αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός, ὡρμῶντ' ἐκ κλισίης'. (177) ἄμεινον οὖν εἶχεν ἄν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγέγραπτο '*ἄψ ἐπάσαντο*', ἵν' ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ γεύσασθαι μόνον καὶ μὴ εἰς κόρον ἐσθίειν καὶ πίνειν λέγωνται, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ περιττῆς εὐλαβείας οὐδὲν μετέθηκεν, ἐν πολλαῖς οὕτως εὑρὼν φερομένην τὴν γραφήν. A.

225. *οὐκ ἐπιδεύεις*· Ἀρίσταρχος δὲ χωρὶς τοῦ σ. A.

Quamquam et reliqua scholii pars Friedlaendero p. 160 recte videtur ex Aristonico et Didymo coaluisse.

270. οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ σ ἀμύμονας. A.

274. Ἀρίσταρχος· κούρῃ (cod. κούρης) Βρισηΐς, ἐπὶ δὲ μέγαν ὅρκον ὀμεῖται. A.

297. — οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος τιμήσωνται, ὡς ἐλεύσωνται. A.

299. διὰ τοῦ ἑτέρου λ τὸ μεταλλήξαντι αἱ Ἀριστάρχου. A., cf. 210.

310. κρανέω· Ἀρίσταρχος φρονέω. A.

317. μετ' ἀνδράσιν· Ἀρίσταρχος ἐπ' ἀνδράσι. A.

322. οὕτως Ἀίσταρχος πολεμίζειν κατὰ τὸ ἀπαρέμφατον. A.

324. διὰ τοῦ ἄρα γράφουσιν αἱ Ἀριστάρχου, κακῶς δ' ἄρα οἱ. αἱ δὲ εἰκαιότεραι κακῶς δέ τέ οἱ. A.

349. 350. ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ὁ Ἀρίσταρχος προφέρεται καὶ ἤλασεν ἐκτόθι τάφρον, καὶ ἐν τῷ ἑξῆς περὶ δὲ σκόλοπας κατέπηξεν. εἰσὶ δὲ οὐκ ἄτοποι αἱ γραφαί. A., cf. L.

383. Ἀρίσταρχος ἑκάστας, ἄλλοι δὲ ἑκάστην. A.

394. Ἀρίσταρχος γυναῖκά γε μάσσεται. A.

397. ἐθέλοιμι· Ἀρίσταρχος ἐθέλωμι. A.

399. γήμαντι· οὕτως Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν, ἄλλοι δὲ γήμαντα. A.

401. οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς· ἐνίους φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος γράφειν οὐ γὰρ ἐμῆς ψυχῆς· ἀλαζονικὸς δὲ ὁ λόγος, οὐδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄξιον. ἄμεινον ἐμοί γράφειν. A. Vid. Friedlaend. Ariston. p. 163.

416. ἄλλως· οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἐφέρετο. A.

446. ἡβώοντα οὕτως διὰ τοῦ ω καὶ ο αἱ Ἀριστάρχου. A. Deinde Aristonicus.

455. οὕτως διὰ τοῦ ε ἐφέσσεσθαι. A.

464. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ πρὸς Κράτητα διὰ τῆς ἱπποδρομίας φησὶ γεγραμμένου ἀντιόωντες μεταθεῖναι τὸν Ἀρίσταρχον ἀμφὶς ἐόντες. A.

472. ὑπ' αἰθούσῃ· διὰ τῆς ἐν προθέσεως ἐν αἰθούσῃ αἱ Ἀριστάρχου· συνᾴδει καὶ τὸ ἑξῆς 'ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ'. A.

488. *γούνεσσι· οὕτως διὰ τοῦ ε, γούνεσσι· ἔχει μέντοι λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ α γούνασσι.* A.

492. *Ἀρίσταρχος πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα.* A.

509. *εὐξαμένοιο· Ἀρίσταρχος εὐχομένοιο.* A.

540. *ἔρδεσκεν· Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου διὰ τοῦ ζ προφέρεται ἔρεζεν.* AL.

551. *οὐδ' ἐδύναντο· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους οὐδ' ἐθέλεσκον. καὶ ἔστιν Ὁμηρικόν· 'οὐδ' ἔθελε προρέειν* (Il. *Φ* 366). AL.

564. *Ἀρίσταρχος ὅ μιν, ὅτι αὐτήν.* A. *ὅτε, οὕτω Ζηνόδοτος, χρονικῶς.* AL. Lego *ὅτε Ζηνόδοτος χρονικῶς, Ἀρίσταρχος δὲ ὅ μιν, ὅτι αὐτήν.* Duentzer. p. 4.

574. *τὸν δὲ λίσσοντο· οὕτως Ἀρίσταρχος δὲ λίσσοντο δι' ἑνὸς λ.* A.

580. *διὰ τοῦ ς ψιλῆς γῆς. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. (δῆλον δὲ ὅτι ἐλλείπει ἡ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς ἄροσιν.* [?]) A.

584. *κασίγνηται· κατὰ τὸ θηλυκὸν κασίγνηται αἱ Ἀριστάρχου. ἔχει δὲ λόγον καὶ ἡ διὰ τοῦ ο· κατὰ γὰρ Ὅμηρον πλείους εἰσὶν ἀδελφοὶ τῷ Μελεάγρῳ· 'οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔη, θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος'* (Il. *B* 641). *καὶ συλληπτικῶς μετὰ τῶν ἀρσένων καὶ τὰς ἀδελφὰς ἀκουστέον Γόργην καὶ Δηϊάνειραν.* A. [BL.]

602. *Ἀρίσταρχος ἐπὶ δώρων, ὅ ἐστι μετὰ δώρων.* A.

612. *Ἀρίσταρχος δὲ μή μοι σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν.* A.

632. *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ γέ· καὶ μέν τίς γε κασιγνήτοιο, ὅ ἐστι κασιγνητικοῦ.* A.

634. *διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου τεθνηῶτος.* A.

639. *οὕτως ἐπὶ τῆσι ἐν ἁπάσαις, ἐπὶ ταῖς Λεσβίσι.* A.

654. *οὕτως σμύξαι. Ἀρίσταρχος οἶδε καὶ τὴν φλέξαι γραφήν.* A.

657. *σπείσαντες· ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου λείψαντες, καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἀρχαίων.* AL.

681. *ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀ. διὰ τοῦ α σαῶς, τάχα παρὰ τὸ σαωσέμεν* (230) *καὶ ἠὲ σαωθῆναι* (Il. *O* 503)· *χρῆται*

δὲ καὶ ἐκείνῳ· 'σόον δ' ἀνένευσεν' (Il. *Π* 252)· διχῶς οὖν. A.

(ἄλλως· Ἀρίσταρχος σοφῶς καὶ σαφῶς. A.)

688. τούτους δὲ τοὺς στίχους Ἀριστοφάνης ἠθέτει. Ζηνόδοτος τὸν αὔριον μόνον. AL. Duentzer. Zenod. p. 5.

694. μῦθον ἀγασσάμενοι· γράφεται καὶ φρασσάμενοι. Ζηνόδοτος δὲ τὸν στίχον οὐκ ἔγραφεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει. A. Alter scholiasta in A pro Aristophane habet Aristarchum. Cf. Duentzer. Zenod. p. 5.

698. διὰ τοῦ δ οὕτως Ἀρίσταρχος μὴ δ' ὄφελες. A.

700. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ α ἀνῆκας· καὶ ἔστιν Ὁμηρικὴ πως ἡ γραφή 'ἄφρονα τοῦτον ἀνῆκας.' AL.

K.

?1. παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας, ὧν ἐστι καὶ Ζηνόδοτος, ὦλλοι μέν, ἢ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν βουλομένους δασύνειν. ἔστι γὰρ ὁ ποιητὴς παραλειπτικὸς τῶν ἄρθρων. AB. Aristonico Friedlaenderus tribuit recte, Duentzerus Didymo.

32. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀνστήσων. A.

38. ὀτρύνεις — διῃρημένως αἱ Ἀριστάρχου τὸ ὀτρυνέεις. A.

41. ἔσται· γράφεται ἐστίν, καὶ ἐν ἄλλῳ εἴη. A.

46. θῆχ' ἱεροῖσιν· ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων εἶχ' ἱεροῖσιν, ὁ Ἰξίων ἐστί γράφει. A.

48. τὸ δὲ ἐπ' ἤματι Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν, ἐν ἤματι, ὁμοίως τῷ 'μηνὶ δ' ἐν οὔλῳ' (*B* 24, 118).

51. 52. ἀθετοῦνται — δολιχόν. Aristonicus. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Didymus. Cf. *Θ* 371. 2 Friedlaenderus p. 172 Aristonico tribuit.

54. ἐπὶ νῆας· Ἀρίσταρχος παρὰ νῆας. A.

79. ἐπέτραπε· Ἀρίσταρχος ἐπέτρεπε. A.

[115. εἴπερ· οὕτως αἱ Ἀριστάρχειοι. τινὲς δὲ εἰ καί. V.]

124. ὁ Ἰξίων μέγ' ἐπέγρετο· καὶ μήποτε ἡ Ἀριστάρχειος οὕτως εἶχεν. A.

127. ἠγερέεσθαι· διὰ τοῦ θ αἱ Ἀριστάρχου ἠγερέθεσθαι. A.

129. ἔξω τοῦ τ οὔ τίς οἱ. A.

130. χωρὶς τοῦ σ ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. A.

146. *ἀλλ' ἔπεν· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ υ, ἀλλ' ἔπε'.* A.

153. *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους· σαυρωτῆρας πληθυντικῶς.* A.

159. *διχῶς ὁ Ἀρίσταρχος ἔγρεο καὶ ὄρσεο.* A.

161. *ὀλίγος δ' ἔτι· διὰ τοῦ ε, ὀλίγος δέ τε αἱ Ἀριστάρχειοι. γρ. δὲ καὶ ὀλίγος δ' ἀπὸ χῶρος ἐέργει.* A.

169. *φίλος· Ἀριστοφάνης τέκος.* A.

176. *ἄνστησον· οὕτως διὰ τοῦ η ἄνστησον αἱ Ἀριστάρχου.* A.

225. *εἴπερ τε· [ἡ διπλῆ, ὅτι] Ἀρίσταρχος εἴπερ τι, καὶ οἱ ἀπὸ τῆς σχολῆς.* A. Inclusa uncinis aliena sunt. Cf. *K* 445 (Ariston. *Λ* 72) Lehrs. Arist. p. 17 not. *.

240. (*ἀθετεῖται — ἡ δὲ διπλῆ*)· *οὐδὲ ἐν τῇ Ζηνοδότου δὲ ἦν.* A. Novissima verba cur Didymo vindicarem dixi ad *Θ* 371.

253. (*ἀθετεῖται —*)· *Ζηνόδοτος δὲ* (leg. cum Bekk. Friedl. *οὐδὲ*) *ἔγραφεν· Ἀριστοφάνης ἠθέτει.* A.

258. *ἄλλοφον· Ἀρίσταρχος ἄλοφον.* A.

291. *οὕτω χωρὶς τοῦ σ παρίσταο αἱ Ἀριστάρχου. Ζηνόδοτος παρίσταο καὶ πόρε κῦδος. χωρὶς δὲ τοῦ σ καὶ αἱ πλείους εἶχον.* A.

306. *οὕτως Ἀρίσταρχος οἵ κεν ἄριστοι ἔωσι· ὁ δὲ Ζηνόδοτος αὐτοὺς οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλείωνα. Ἀριστοφάνης καλοὺς οἳ φορέουσιν.* A.

321. *ἀνάσχεο· διὰ τοῦ ο αἱ Ἀριστάρχου.* A.

332. *οὕτως καὶ διὰ τοῦ ε τὸ ἐπώμοσεν αἱ Ἀριστάρχου.* A.

336. Cf. vers. 347.

341. *οὗτός τοι· Ἀρίσταρχος οὗτός τις· ὡμολόγουν καὶ αἱ πλείους.* A., cf. *K* 477

343. *κατατεθνειώτων· Ἀρίσταρχος τεθνηώτων.* A.

346. *παραφθαίησι· οὕτως σχεδὸν αἱ πᾶσαι.* A.

347. (Aristonicus.) *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐπὶ νῆας, ἀντὶ τοῦ ποτὶ νῆας* (Didymus). A.

349. *ὣς ἄρα φωνήσαντε· οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ Ὀδυσσέως εἰπόντος μόνου συλλήβδην ἔφη· ὣς ἄρα φωνήσαντε. σύνηθες γὰρ αὐτῷ τὸ τοιοῦτο. ἐν γοῦν τῇ παραποταμίῳ μάχῃ τοῦ Ποσειδῶνος εἰπόντος μόνου 'τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν Ζηνὸς ἐπαινήσαντος' ἐπιφέρει 'τὼ μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους

ἀπεβήτην (Il. Φ 287). ἐν μέντοι τῇ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλαις ἑτέρως ἐφέρετο ‛ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης. ἐλθόντες δ᾽ ἑκάτερθε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι κλινθήτην.᾽ A.

344. ἐπιδραμέτην· Ἀρίσταρχος ἐπεδραμέτην: A.

[359. τὸ ὁρμήθησαν Ἰακῶς.] A. Vocabulum Ἰακῶς lectionem Aristarcheam innuit, cf. Α 162. 464. 598 Β 205. 427. 751 Γ 415 Δ 213. 329. 517 Ε 900 Ζ 155. 157 Μ 420.

362. ὁ τέ σύνδεσμος οὐκ ἦν ἐν τοῖς (sic) Ἀριστάρχου. A.

387. (ἡ διπλῆ —)· ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

391. ἤγαγεν· Ἀριστοφάνης ἤπαφεν. A.

398. Cf. Friedl. Ariston. p. 180 W. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 7.

413. καταλέξω· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀγορεύσω. A.

431. ἱππόδαμοι· Ἀρίσταρχος ἱππόμαχοι. A.

445. ἦ ῥα κατ᾽ αἶσαν· [ἡ διπλῆ ὅτι] Ἀρίσταρχος ἠὲ κατ᾽ αἶσαν ἔξω τοῦ ῥά. καὶ ὅτι (leg. ἔστιν, ut Ξ 397) ὅμοιον τῷ ‛ἠὲ μετὰ Τρώεσσιν.᾽ A. Verba ἡ διπλῆ ὅτι proscribenda esse viderunt Lehrs. Friedl., cf. v. 225.

461. ἀνέσχεθε· γρ. ἀνέσχετο. Sequitur Aristonici scholion. A.

463. Ἀρίσταρχος ἐπιδωσόμεθα· ἵν᾽ ᾖ δώροις τιμήσομεν. A.

465. ὑψόσ᾽· διχῶς αἱ Ἀριστάρχου ὑψόσε καὶ ὑψοῦ. A.

466. μυρίκην· σὺν τῷ ν μυρίκην. A.

477. οὗτός τοι· οὕτως οὗτός τοι· ἄνω δὲ οὗτος τις. A. Cf. Κ 341.

489. πλήξειε· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πλήξασκε. A.

497. οὔτε ἐν Ζηνοδότῳ, οὔτε ἐν τῇ Ἀριστοφάνους ἐφέρετο. A. Cf. Θ 371.

505. ὑψόσ᾽ διχῶς, ὑψοῦ καὶ ὑψόσε. A.

513. ἐπεβήσετο· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἐπεβήσατο. A.

[534. παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος. V.]

538. κατὰ φρένα· Ἀρίσταρχος μετὰ φρεσίν. A.

539. Ἀργείων οἱ ἄριστοι· Ἀρίσταρχος Ἀργείων ὥριστοι καὶ ἄνευ τοῦ ι. A.

546. οὕτω σφωέ διὰ τοῦ ε καὶ πόρεν Ἰακῶς. [οὕτω καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός.] A. Novissima Didymus scribere non poterat. Similis huic locus est Ξ 249.

[579. διὰ τοῦ ο ἀφυσσόμενοι. V.]

οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἀφυσσάμενοι. ἔστι κατάλληλον πρὸς τὸ λεῖβον. A.

Λ.

13. 14. — καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ ἠθετοῦντο, παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἦσαν. A.

26. ἐν τῇ Ἀριστοφάνους σμερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο. A.

28. οὕτως Ἰακῶς (τὸ?) στήριξεν. A.

38. ἐπ' αὐτοῦ· οὕτως Ἀρίσταρχος. γράφεται δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ. A.

40. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου σὺν τῷ ρ, ἀμφιστρεφέες. καὶ τὰ ὑπομνήματα δὲ συμφωνεῖ, λέγων (?) ἓν μὲν εἶναι σῶμα τοῦ δράκοντος, κεφαλὰς δὲ τρεῖς περιπεπλεγμένας ἀλλήλαις. ἠπάτηνται δὲ οἱ χωρὶς τοῦ ρ γράφοντες ἐξ ἐκείνου "τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωται (36). A.

[55. ἰφθίμους κεφαλάς· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. V.]

72. οὕτως Ἀρίσταρχος ἡ ὑσμίνη τὰς κεφαλὰς ἴσας εἶχεν. ἰσοκέφαλος ἦν αὐτοῖς ἡ μάχη. ἄλλοι δέ· ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχον. A.

76. ἧχι· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι τὸ ἧχι. A.

78—83. τούτους καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ οὐδὲ ἐγράφοντο. A. Cf. *I* 23. 24. 25.

92. Βιήνορα· Ἀρίσταρχος Βιάνορα. A.

94. — Ζηνόδοτος δὲ ἀντίον καὶ Ἀριστοφάνης. A.

101. βῆ ῥ' Ἶσον· Ζηνόδοτος ἔξω τοῦ ρ βῆ Ἶσον. μὴ ἐμφέρεσθαι δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχος νῦν ἐν τοῖς Ποσειδίππου ἐπιγράμμασι τὸν Βήρισον, ἀλλ' ἐν τῷ λεγομένῳ σωρῷ εὑρεῖν. εὔλογον δέ φησιν ἐλεγχόμενον αὐτὸν ἀπαλεῖψαι. A.

103. ἐόντας Ἀριστοφάνης ἐόντε. A.

123. Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ δαΐφρονος γράφει κακόφρονος, εὐτελῶς. A. (cf. B.) Potorit autem etiam ab Aristonico profectum esse. Cf. Duentzer. Zenod. p. 5.

128. φύγον· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ φύγεν. A.

129. οὕτως ἐναντίον. A.

132. Ζηνόδοτος πολλὰ δ' ἐν'Αντιμάχου πατρός. A.

135. ζωούς· Ἀριστοφάνης ζωῶ. AV.

[138. Ζηνόδοτος γράφει κακόφρονος. V.], cf. 123.

144. Ἀρίσταρχος οὖδας ἔρεισεν. A.

[οὖδει ἐρείσθη. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. V.]

146. Ἀρίσταρχος πλήξας. A.

179. 180. (ἀθετοῦνται —). Ζηνόδοτος οὐκ ἔγραφεν. Ἀριστοφάνης δὲ ἠθέτει τόν· Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσίν. A.

184. στεροπήν· Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α ἀστεροπήν. A.

219. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἀντίος, Ἀρίσταρχος ἀντίον διὰ τοῦ ν. AB.

222. μητέρι μήλων· Ζηνόδοτος μητέρι θηρῶν. τῇ δ' ἐριβώλακι συνᾴδει καὶ τὸ πολυθρέμματον, οὐ τὸ ἔνθηρον. A.

230. διχῶς καὶ ἑῶν καὶ ἰῶν. A.

290. Ἀρίσταρχος ὑπέρτεροι. A.

325. διχῶς θηρητῆρσι καὶ θηρευτῆσι. A.

348. μένοντες· Ζηνόδοτος δυϊκῶς μένοντε. A.

356. προηθέτει Ἀριστοφάνης. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν. A.

391. ἐπαύρῃ — οὕτως καὶ διὰ τῶν ὑπομνημάτων. ἐν τισι δὲ γράφεται ἐπαύρω. A.

392. αἶψα· Ἀρίσταρχος ἄνδρα. A.

439. αἱ Ἀριστάρχου οὕτως τέλος καὶ σχεδὸν ἅπασαι. ἔγνω ὅτι οὐ κατὰ καίριον τέλος ἦλθεν ἡ πληγή, οὐκ εἰς καίριον τόπον ἐτελεύτα. || Ζηνόδοτος δὲ γράφει βέλος, κακῶς· οὐ βέβληται δέ, ἀλλ' ἐκ χειρὸς πέπληγε. λέγει δὲ τέλος τὸ τῆς ζωῆς. A. Didymum in his sibi audire videtur etiam Friedl. Ar. 196, quamquam offendit γράφει, quo vocabulo ad Aristonicum ducimur.

[451. ὦ Σῶκε ἐντελῶς αἱ Ἀριστάρχου. V.]

451. τέλος θανάτοιο· πρόδηλον κἀκ τούτου, ὅτι γραπτέον 'τέλος κάτα καίριον' (439). Ζηνόδοτος δὲ γράφει πάλιν 'φθῇ σε βέλος θανάτοιο'. A. Possunt haec Didymi esse, possunt Aristonici, quippe qui γραπτέον et γράφει verbis uti soleat.

455. *οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ μ, ἔμ' εἴ κε θάνω. εἰ δὲ διὰ τοῦ π ἐπεί κε θάνω, γραμματιστῶν.* A.

457. *εἷλκε· Ἀρίσταρχος ἕλκε.* A.

458. *αἷμα δέ οἱ σπασθέντος· οὕτως Ἀρίσταρχος οἱ, αἷμα δὲ αὐτῷ τῷ Ὀδυσσεῖ.* || *Ζηνόδοτος δὲ γράφει αἷμα δὲ οὗ σπασθέντος· γίνεται δὲ τὸ ἑαυτοῦ, ὃ οὐχ ἁρμόζει.* A.

466. *ἵκετο φωνή· Ἀρίσταρχος ἵκετ' ἀϋτή.* A.

515. (*ἀθετεῖται* —). *καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν.* A.

537. *αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· οὕτως κατὰ συναλοιφὴν ἐν ταῖς Ἀριστάρχου.* A.

538. *οὕτως Ἀρίσταρχος ῥῆξαί τε διὰ τοῦ τε.* A.

539. *δουρός· Ἀρίσταρχος δουρί κατὰ δοτικήν.* A.

546. *Ἀριστοφάνης δι' ὁμίλου.* A.

549. *οὕτω διὰ τοῦ ο ἐσσεύοντο.* A.

553. *ἀντίοι· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀντίον.* A.

564. *τηλέκλητοι· Ἀρίσταρχος πολυηγερέες.* A. [V.]

600. *Ἀρίσταρχος ἑστήκει.* A.

622. *οὕτως διὰ τοῦ τέ, στάν τε.* A.

632. *διχῶς Ἀρίσταρχος ἦγ' ὁ γεραιός καὶ εἶχ' ὁ γεραιός.* A.

672. *βοηλασίῃ· οὕτως δὲ ἑνικῶς Ἀρίσταρχος· βοηλασίῃ.* A. *Ἑνικῶς* saepius legitur in schol. Did., ut e. g. *Α* 196 *Μ* 79 *Ν* 179.

686. *χρέως· οὕτως Ἀρίσταρχος χρέως.* D.

686. Aristonic.|| *Ἀριστοφάνης δὲ χρεῖος καὶ ὠφείλετο.* A.

688. *ὄφειλον· οὕτως Ἀρίσταρχος ὄφειλον· ἄλλοι δὲ ὄφελλον.* A. [*Ἀρίσταρχος ἀφεῖλον.* V.]

705. — *Ζηνόδοτος οὐδὲ ἔγραφεν.* A.

764. — *ἠθετοῦντο καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει οἱ ιθ.* B.

773. *μηρί' ἔκηε· Ἀρίσταρχος μηρία καῖε.* A.

782. *ἠθέλετον· Ζηνόδοτος ἠθελέτην.* A.

831. *δεδιδάχθαι· Ζηνόδοτος δεδάσθαι.* A.

838. *ἔοι· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ η ἔην.* A.

841. *σεῖο μεθήσω· Ζηνόδοτος σεῖ' ἀμελήσω· ποιητικώτερον δὲ τὸ ἕτερον.* A. Haec quatuor verba nos commovent, ut Didymo tribuamus has adnotationes, quamquam Aristonicus eisdem de lectionibus dixisse putandus est.

M.

11. *ἔπλεν·* οὕτως Ἀρίσταρχος. AB. [Ἀρίσταρχος *ἔπλεν* σὺν τῷ ν, ἐκ τοῦ ἔπελεν συγκοπὴν δεχόμενος. Ζηνόδοτος *ἔπλε*, (add. ἵν' ᾖ) ἀποκοπὴ τοῦ ἔπλετο. V.]

26. *συνεχές* Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἑτέρου ν. A.

30. οὕτως Ἀρίσταρχος *ἐποίησεν*. A.

40. Ἀριστοφάνης *ἐμαίνετο*. A.

44. *ἀντίοι·* γράφεται *ἀντίον*. οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος. A. [*ἀντίον ἀΐσσονται·* οὕτως Ἀρίσταρχος. V.]

46. *ἀγηνορίῃ·* οὕτως χωρὶς τοῦ ι Ἀρίσταρχος· ἔστι γὰρ ἡ ἀγηνορία. A.

54. *περί·* Ἀριστοφάνης [Ἀρίσταρχος V.] *διά*. AV.

59. *ἐσβαίη·* ἡ Ζηνοδότειος καὶ Ἀριστοφάνειος *καββαίη* [καμβαίῃ V.]· καὶ γὰρ ἐπιφέρει 'ἔνθ' οὔπως ἔστι καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι'. (65) A.

66. Aristonicus. || Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης *ἱππῆας*. A. Deinde Herodianus.

67. *εἰ μὲν γὰρ δέ·* Ἀριστοφάνης [Ἀρίσταρχος V. *εἰ μὲν γὰρ τούς*. AV.

68. *βούλετ' ἀρήγειν· ἵετ' ἀρήγειν*. οὕτως πᾶσαι. A.

79. *πείρατ'·* Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης *πεῖραρ* ἑνικῶς. A.

75. Ζηνόδοτος διὰ τοῦ τ *τὼς ἂν ἐγὼ εἴπω*. A.

127. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης δυϊκῶς ἅπαντα, *ἀνέρε ἀρίστω, υἷε ὑπερθύμω, κιέτην*. A.

142. οὕτως Ἀρίσταρχος *ἐόντες* κατὰ τὴν εὐθεῖαν. A. [*ἐόντες* αἱ πλείους. V.]

147. οὕτως ἐν ἁπάσαις *δέχαται*. A.

153. οἱ περὶ Ζηνόδοτον *λάεσσι*, τοῖς λίθοις. A.

159. οὕτως διὰ τοῦ ο *ῥέον*. Ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα. A.

[161. Ἀρίσταρχος *βαλλομένων*, ἄλλοι δὲ *βαλλόμεναι*. V. *βαλλόμεναι·* οὕτω Ζηνόδοτος V.]

[171. *ὣς οἵ γ'·* Ἀρίσταρχος *ὣς οἵδε*. V.]

175—180. ἠθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ οὐδὲ ἐγράφοντο. A.

211. *ἐπιπλήσσεις·* οὕτως διὰ τοῦ π, *ἐπιπλήσσεις*. A.

218. *ὄρνις ἦλθε·* χωρὶς τῆς προθέσεως αἱ Ἀριστάρχου. A. [χωρὶς τῆς ἐπὶ αἱ Ἀριστάρχου, καὶ Ἀττικῶς ἐξέτεινε τὸ ὄρνις. V.]

231. *Πουλυδάμα·* αἱ Ἀριστάρχου χωρὶς τοῦ ν, παρὰ τὴν ἀναλογίαν. Ζηνόδοτος δὲ καὶ Χαμαιλέων σὺν τῷ ν. Πουλυδάμαν. A.

246. *ἐπ' Ἀργείων·* παρὰ Ζηνοδότῳ *ὑπ' Ἀργείων*. A.

276. *νεῖκος·* Ἀρίσταρχος *νῖκος* διὰ τοῦ ι· βούλεται γὰρ λέγεσθαι τῆς νίκης τὴν ἧτταν. A.

277. *προβοῶντε·* κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων *προβαόντε*, οἷον προβαίνοντες καὶ ἀμείβοντες τόπον ἐκ τόπου. διχῶς οὖν. A.

281. *ἔμπεδον·* οὕτως αἱ Ἀριστάρχου *ἔμπεδον·* ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ *ἄσπετον*. A.

283. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ου *λωτοῦντα*. A. cf. VL.

318. οὕτως *ἀκλέες* αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ χαριέστεραι. A. cf. praec. schol.

330. οὕτως Ἀρίσταρχος *ἄγοντε* δυϊκῶς. A.

340. οὕτως Ἀρίσταρχος *πάσας γὰρ ἐπῴχατο*. A. Praeterea vid. Friedl. Ariston. p. 211.

? 348. ἐκ πλήρους τὸν σύνδεσμον *καὶ κεῖθι* Ἀρίσταρχος. A. [γρ. κἀκεῖθι. V.]

350. καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει. A.

382. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους, *χείρεσ' ἀμφοτέρῃσιν*. ἐν δὲ ταῖς κοινοτέραις *χειρί γε τῇ ἑτέρῃ ἔχοι ἀνήρ*, ὅπερ ἐκλύει τὴν ἰσχὺν τοῦ Αἴαντος. A.

404. οὕτως *οὐδὲ διὰ πρό* αἱ Ἀριστάρχου, ἡ δὲ κοινὴ *ἡ δὲ διὰ πρό*. A.

407. *ἐέλπετο·* οὕτως διὰ τοῦ π αἱ Ἀριστάρχου, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦ δ *ἐέλδετο*. A.

412. Ἀρίσταρχος *ἐφαμαρτεῖτε*, ἄλλοι δὲ *ἐφομαρτεῖτον*, ἄλλοι δὲ *ἐφομαρτεῖτε*. A.

420. οὕτως *πέλασθεν* Ἰακῶς. A. Cf. *K* 309.

423. *ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ·* Ζηνόδοτος *ὀλίγῃ ἐπὶ χώρῃ*. A.

428. *ὅτῳ·* Ζηνόδοτος *ὅτεῳ*, καὶ ἐμφαίνει Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα. καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησί· τῷ ὅτεῳ τε πατὴρ κέλεται. (β 114) A.

435. *οὕτως μετὰ τοῦ ν ἀνεικέα, ἔξω νείκους, τὸ ἴσον αὐτοῖς ἀπονέμουσα. ἄμεινον δέ, φησίν, ἀεικέα, τὸν εὐτελῆ. ἐν δὲ τῷ πρὸς τὸ Ξένωνος παράδοξον προφέρεται ἀμεμφέα μισθόν.* A.

445. *Ἀρίσταρχος ἑστήκει χωρὶς τοῦ ι.* A.

450. *καὶ Ἀριστοφάνης ἠθέτει, Ζηνόδοτος δὲ οὐδὲ ἔγραφεν.* A. Duentzer. Zenod. p. 3, 12. p. 5.

451. *οὕτως διὰ τοῦ ε φέρει.* A.

465. *οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας· Ἀρίσταρχος· οὔ κέν τίς μιν ἐρύκακεν ἀντιβολήσας.* A.

468. *ὀτρύνοντι· οὕτως διὰ τοῦ ο ὀτρύνοντι.* A.

N.

2. *παρὰ τῇσι· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης περὶ τῇσι. μήποτ' οὖν διχῶς.* A. [*τινὲς πρὸς τῇσι* V.] [*Ζηνόδοτος δὲ ὀχέμεν.* V.]

6. *Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τέ δικαιοτάτων ἀνθρώπων.* A.

8. *οὐ γὰρ ὅγ' ἀθανάτων· Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε, οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάτων.* A.

12. *ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς· Ἀριστοφάνης πληθυντικῶς ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς. οὐκ ἀπίθανον δὲ ἡ χωρὶς τοῦ μ γραφή, Σάου ἀντὶ τοῦ Σάμου. τὴν γὰρ Σαώκην τὸ ὄρος φησὶ παραδηλοῦσθαι.* A.

28. *Ἀρίσταρχος ἠγνοίησαν, ἄλλοι δὲ ἠγνοίησεν.* A. Deinde Aristonicus eadem de re.

51. *ἕξουσι· Ἀριστοφάνης σχήσουσιν ὁμοίως τῷ 'παρμένετ' οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί.'* (151) A.

59. *διχῶς Ἀριστοφάνης, καὶ κεκοφὼς καὶ κεκοπώς. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ καὶ Ἀντιμάχου κεκοπών.* A. [*αἱ δὲ Ἀριστάρχου διχῶς, κεκοπὼς καὶ τετυφώς* V.] Leg. *διχῶς Ἀρίσταρχος.* Duentzer. Zenod. p. 11, 47.

71. *γράφεται καὶ ἴθματα. Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀρίσταρχος ἴχματα.* A.

92. *Πηνέλεων· διὰ τοῦ ο Ἀριστοφάνης, Πηνέλεον* A.

103. *Ἀρίσταρχος παρδαλίων, ἄλλοι δὲ πορδαλίων.* A.

107. *Ζηνόδοτος δὲ καὶ Ἀριστοφάνης νῦν δὲ ἑκὰς πόλιος.* A.

115. *ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ τέ, ἀκεσταί τε ἀντὶ τοῦ ἀκεσταί τοι.* A.

[144. *ῥεῖα διελεύσεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος, οἱ δὲ ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι.* V.]

? 166. *Ζηνόδοτος* [*Ἀρίσταρχος* V.] *ξυνέηξε.* A.

148. Ab *ἠγνόησε — ἀποπέσῃ* videntur Didymi esse, praesenti enim utitur Aristonicus, cf. v. 172. Friedlaender. p. 216 tamen Aristonico vindicat.

179. *οὕτως Ἀρίσταρχος ἑνικῶς, ἄλλοι δὲ κορυφῆς.* A.

191. *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου χρόος, ὡς λόγος· βούλεται δὲ διῃρῆσθαι τὴν εὐθεῖαν.* [*Ζηνόδοτος δὲ γράφει χρώς.*] A. Inclusa vide ne Aristonici sint.

(198. *αἶγα· Ζηνόδοτος αἶγε..* B.)

222. *Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ γ, νῦν γ' αἴτιος.* A. [*Ἀριστοφάνης νῦν δ' αἴτιος.* V.]

225. *οὕτως διὰ τοῦ ν ἀνδύεται αἱ Ἀριστάρχου.* A.

229. *ὅτε μεθιέντα ἴδηαι· γράφεται καὶ ὅθι μεθίησι πόνοιο.* A.

237. *Ζηνόδοτος* [*καὶ Ἀριστοφάνης* V.] *συμφερτὸς δὲ βίῃ.* A.

245. *περὶ στήθεσσι· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐπὶ στήθεσσι.* A.

246. *ὁ Ζηνόδοτος καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἀντί τοῦ θεράπων ἐΰς γράφουσι δουρὶ κλυτός.* A. cf. Duentzer. Zenod. p. 5, 19.

257. *Ζηνόδοτος κατεήξαμεν, διὰ τὸ καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν* (166) *ὃ ξυνέηξε λέγειν.* A., nisi leg. *ἡ διπλῆ — ἔχεσκον·* [*ἡ δὲ ἀναφορά, ὅτι Ζηνόδοτος κτέ*].

287. *οὕτως διὰ τοῦ γέ συνδέσμου αἱ Ἀριστάρχου.* A.

289. *οὕτως Ἀρίσταρχος οὐκ ἂν διὰ τοῦ α, αἱ δὲ κοιναὶ οὔ κεν.* A.

315. *κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων οἵ μιν ἄδην ἐάσουσι, ὅ ἐστι κορέσουσιν, καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος* (Od. ε 290) *ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος διὰ τῶν δύο αα παρέκειτο ἐάαν. μαρτυρεῖ καὶ τὸ 'ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας'* (Il. *Λ* 817)· *οὕτως Ἀρίσταρχος.* A.

318. *κείνων· οὕτως πληθυντικῶς αἱ Ἀριστάρχου.* A. *Ἀρίσταρχος ἀέπτους, ἄλλοι δὲ ἀάπτους.* A.

347. *Ζεὺς μέν ῥα*· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ *Ζεὺς μὲν ἄρα*. A.

348. Ἀριστοφάνης *οὐ δ' ὅγε*. A.

358. *τοί*· οὕτως Ἀριστοφάνης, ἄλλοι δὲ *οἱ*. A.

359. *ἐπ' ἀμφοτέροισι*· διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ *ἐπ' ἀλλήλοισιν*. ἓν δὲ δι' ἀμφοτέρων τὸ λεγόμενον, ὅτι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Ζεὺς τὸν πόλεμον τῇ Ἔριδι συνέδησαν, τὸ πέρας τῆς ἔριδος καὶ πάλιν τὸ τοῦ πολέμου λαβόντες καὶ ἐπαλλάξαντας ἐπ' ἀμφοτέροις, ὥσπερ οἱ τὰ ἅμματα ποιοῦντες, τόδε ἐπὶ τόδε. οὕτως Ἀρίσταρχος. A. W. Ribbeck. quaestt. Zenod. q. 28, 4.

363. *Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα*· ἐν τῇ Ἀργολικῇ Ἑκάβης *νόθον υἱὸν ἐόντα*. καὶ τάχα ἂν εἴη ἁμάρτημα κατ' ἄγνοιαν τῆς Καβήσου. A.

364. *μετὰ κλέος*· Ἀριστοφάνης *κατὰ κλέος*. A.

367. *ἀπωσέμεν*· Ἀρίσταρχος *ἀνωσέμεν*. A. Cf. V.

383. *εἷλκε*· Ἀρίσταρχος *ἕλκε*. A.

384. *ἦλθεν ἀμύντωρ*· Ἀρίσταρχος *ἦλθ' ἐπαμύντωρ*. A.

399. *αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων*· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ γ *αὐτὰρ ὁ ἀσθμαίνων*. A.

407. *κανόνεσσ'* ἐκ πλήρους αἱ Ἀριστάρχου *κανόνεσσι*. A.

415. *ἰόντα* διὰ τοῦ ι αἱ Ἀριστάρχου. A.

423. οὕτως διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου *στενάχοντε*, οὐ διὰ τοῦ α *στενάχοντα* ἐπὶ τοῦ νεκροῦ (γελοῖον γάρ), ἀλλ' ἐπὶ τῶν βασταζόντων. A.

443. *πελέμιζεν*· οὕτως διὰ τοῦ ζ Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. ἄλλοι δὲ *πελέμιξεν* διὰ τοῦ ξ. A.

446. οὕτως Ἀρίσταρχος (Ζηνόδοτος V.) *δή τι ἐΐσκομεν*, χωρὶς τοῦ σ. A.

447. οὕτω διὰ τοῦ ο Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ α. A.

[449. *ἴδῃς*· οὕτω Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ *ἴδῃ* διὰ τοῦ ι V.] Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ *ἴδῃ*. A.

450. Vide nos p. 23. Velsen. de Tryphone p. 66.

456. Ἀρίσταρχος *ἤ τινα*, ἄλλοι δὲ *εἴ τινα*. A.

465. οὕτως σχεδὸν ἅπασαι *ἐπαμύνομεν*. A. [τινὲς *ἐπαμῦναι*. V.]

485. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ π ἐπὶ θυμῷ, ἀντὶ τοῦ ἐνὶ θυμῷ. καὶ πᾶσαι οὕτως εἶχον. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ 'εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷ δ' ἐπὶ θυμῷ' (π 99). Ζηνόδοτος δὲ ὁμηλικίην σὺν τῷ ν ἔγραφεν. A.

499. ἔξοχον ἄλλων· οὕτως διὰ τοῦ ν ἔξοχον ἅπασαι. A. [οἱ δὲ ἔξοχοι ἄλλων, οἱ δὲ ἔξοχον ἄλλως. V.]

502. πρῶτος· ἡ Ἀριστοφάνειος πρόσθεν· καὶ μήποτε βέλτιον. πρότερος γὰρ ἂν εἶπεν. A.

541. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι. ἔνιοι δὲ Αἰνείας δ' Ἀφαρῆα. A.

546. ἀπό· Ζηνόδοτος διά. A.

551. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ α παρασταδόν. A.

584. ὁμαρτήτην· Ἀρίσταρχος ὁμαρτήδην, ὡς τμήδην. A.

594. οὕτως ἧ ῥ' ἔχε μετὰ τοῦ ι αἱ Ἀριστάρχου. ἔστι γάρ, καθ' ὃ μέρος κατεῖχεν, ὡς ἐπὶ τοῦ 'ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα' (Il. *M* 389). τινὲς δὲ ἄνευ τοῦ ι γράφοντες ἐφ' ὅλης τῆς χειρὸς δέχονται τὸ λεγόμενον, τὴν κατέχουσαν τὸ τόξον χεῖρα. A.

599. ἐϋστρόφῳ· Ἀρίσταρχος ἐϋστρεφεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐϋστρεφής. A.

609. καὶ ἐέλπετο· Ζηνόδοτος μέγα δ' ἤλπετο. A.

613. ἐφίκοντο· οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ ἀφικέσθον. Ἀριστοφάνης δὲ ἀφικέσθην. A.

617. οὕτως πέσον αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ ο, ὡς ἐκεῖ 'ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον'. (*M* 159) A.

627. παρ' αὐτῇ· διχῶς αἱ Ἀριστάρχου, καὶ διὰ τοῦ ε, περ αὐτῇ. A.

657. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον ἐς δίφρον ἀναθέντες. A.

692. οὕτω Μέγης ἔξω τοῦ τέ. οὐ γὰρ Φυλείδης. A.

702. ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος· Ζηνόδοτος χάζετ' ἀπ' Αἴαντος. A.

[705. πολὺς δ' ἀνακηκίει· χωρὶς τοῦ δέ αἱ πᾶσαι. V.] χωρὶς τοῦ ν ἀνεκηκίει καὶ διὰ τοῦ ι. A.

713. σφι· οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ν, σφι· Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ ν. A.

[730. *Ζηνόδοτος δ' ὁ Μαλλώτης προστίθησιν· ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.* V.]

[732. *τιθεῖ νόον· νόον τίθει, οὕτως Ἀριστοφάνης.* V.]

733. *πολλοί· Ἀριστοφάνης πολλόν.* A.

785. *ἐμμεμαῶτες· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ μεμαῶτες.* A.

797. *οὕτως μετὰ τοῦ συνδέσμου θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ.* A.

808. Aristonicus. || Didymus *καὶ ὁ Ἀρίσταρχος λέγει περὶ τοῦ στίχου οὕτως, ὅτι ἐν Ζηνοδοτείοις ἐφέρετο.* A.

810. *Ἀρίσταρχος αὔτως, ἄλλοι δὲ οὕτως.* A.

824. *Ζηνόδοτος βουγήϊε διὰ τοῦ η· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α, τάχα ἐπεὶ γαίων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ ποιητὴς λέγει.* A.

Ξ.

16. *πορφύρῃ· ἐν τῇ Ζηνοδότου πορφύρει διὰ τῆς ει.* A.

17. *οὕτως οὐδ' ἄρα τε διὰ τοῦ τέ αἱ Ἀριστάρχου.* A.

36. *διχῶς αἱ Ἀριστάρχου μακρόν καὶ πολλόν. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης πολλόν.* A.

37. *Ἀρίσταρχος φησὶ Ζηνόδοτον γράφειν ὀψαΐοντες. ὁ δ' ἐπιθέτης Πτολεμαῖος τῷ ῥ' οἵ γ' οὐ ψαύοντες. καὶ λόγον φησὶν ἔχειν τὴν γραφήν.* A.

40. *οὕτως διὰ τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου πτῆξεν, εἰς πτοίαν ἤγαγεν. οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. ὁ δὲ Σιδώνιος πῆξε, ἐν οἵῳ τρόπῳ καὶ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν πεπηγέναι τινὰ τῷ φόβῳ· παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ ἐγέγραπτο ἑταίρων ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶν.* A.

44. *δείδω· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους δείδια.* A.

45. *ὥς· Ἀριστοφάνης ὅς διὰ τοῦ ο γράφει.* A.

58. *γνοίης Ἀριστοφάνης χωρὶς τοῦ σ γνοίη.* A.

67. *διήλλαττον αἱ Ἀριστάρχου, οἷς ἔπι καὶ ᾗ ἔπι. οἷς ἔπι, τῇ τάφρῳ καὶ τῷ τείχει.* A.

72. *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου ὅτε διὰ τοῦ ε. καὶ ἔστιν ἀκόλουθον τῷ 'ᾔδεα γὰρ ὅτε πρόφρων' τὸ 'οἶδα δὲ νῦν ὅτε'.* A.

89. αἱ Ζηνοδότου ἐκπέρσειν, οὐ καλλείψειν. καὶ παρίστησιν ἦθος. A.

95. — καὶ Ἀριστοφάνης δὲ προηθέτει. A. Cf. Duentzer. Zenodot. p. 5, 19.

114. — Ζηνόδοτος δὲ ἠθέτει, παρὰ Ἀριστοφάνει δὲ οὐκ ἦν. τὸ δὲ κάλυψεν Ἰωνικῶς. A. (Leg. Ἰακῶς more schol. solito.) Cf. Duentz. Zenod. p. 5.

[118. ἐμεῖο· οὕτω Ζηνόδοτος. τινὲς δὲ ἐμοῖο, ἵν' ᾖ κτητική. V.]

118. ἐμοῖο· οὕτως Ἀρίσταρχος Ζηνόδοτος δὲ ἐμεῖο· οὐκ ὀρθῶς. A.

125. αἱ Ἀριστάρχου εἰ ἐτεόν περ, ἵν' ᾖ ταῦτα δὲ ὑμᾶς εἰκὸς εἰδέναι ἀκηκοότας, εἰ ἀληθῆ λέγω. αἱ δὲ δημώδεις ὡς ἐτεόν περ. A.

148. ἡ Ἀριστοφάνους διὰ τοῦ δέ· ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι. A.

157. Ἀρίσταρχος πολυπίδακος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου. A. (Quod τελέως ἄγροικον videtur alteri schol. A.)

162. Aristonicus. || Didymus ἀγνοεῖν δὲ τὴν διαφορὰν αὐτόν φησιν Ἀρίσταρχος. A.

177. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης καλοὺς καὶ μεγάλους. A.

181. Ἀρίσταρχος ζώνῃ καὶ ἀραρυίῃ· ἄλλοι δὲ ζώνην καὶ ἀραρυῖαν. A.

[202. οἵ με σφοῖσι· σὺν τῇ ἐν αἱ Ἀριστάρχου. V.]

[203. διὰ τοῦ α Ῥείας αἱ Ἀριστάρχου. οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. A.

208. κείνων· σὺν τῷ ν Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ὁμηρικώτερόν φησιν εἶναι, εἰ κείνους παραπείσασα τὴν ψυχήν. ἐγχωρεῖν δὲ καὶ μετὰ τοῦ ν, εἰ κείνων τὸ κῆρ πείσασα. οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς. A.

213. — προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. A.

216. ἐν δ' ὀαριστύς· ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἠδ' ὀαριστύς. A.

223. Ἀρίσταρχος μέσσῳ, ἄλλοι δὲ ἑῷ. A.

[ἑῷ· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ μέσσῳ. V.]

229. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐς πόντον ἐβήσετο. καὶ μήποτε ἄμεινον. A.

235. Ἀρίσταρχος χάριν εἰδέω· αἱ δὲ δημώδεις εἰδέω χάριν. A.

236. οὕτως· ὑπ' ὀφρύσιν ἡ Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους, ἵνα ᾖ τὰ ὑπὸ τοῖς ὀφρύσι. Ζηνόδοτος ἐπ' ὀφρύσι. A. Deinde Nicanor.

249. οὕτως κατ' εὐθεῖαν, ἄλλο τεή (καὶ) Ἀρίσταρχος [καὶ Ἡρωδιανός.] A. Inclusi quae partim aliena sunt, ut *K* 546.

255. ἔνιοι διὰ τῶν δύο οο γράφουσι Κόον· καὶ Καλλίστρατος [Καλλίμαχος V.] ἐν τοῖς διορθωτικοῖς. AV.

259. οὕτως ἐν πάσαις δμήτειρα. Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος μήτειρα. A.

285. ὑπεσείετο· Ἀρίσταρχος ὑπό, εἶτα σείετο, Ἰακῶς. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης. A.

295. πρῶτόν περ· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πρώτιστον. A.

299. τῶν κ' ἐπιβαίης· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ κέ συνδέσμου τῶν ἐπιβαίης. A.

304—6. — ἠθετοῦντο παρὰ Ζηνοδότῳ. A. Duentzer. Zenod. p. 5.

310. μετέπειτα· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης μετόπισθε. A.

316. περιπροχυθείς· περισσῶς χυθείς. ὁ δὲ Ἰξίων γράφει περιπλεχθείς. A.

317—27. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. A.

322. Ἀρίσταρχος Μίνων [Ἀττικῶς V.] σὺν τῷ ν, Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ ν. A.

340. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνήν. A.

349. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔεργε τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν. ἐν δέ τισιν ἄειρε καὶ ἔερπε διὰ τοῦ π. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ ἵκανε. Ζηνόδοτος· ἵν' ἀπὸ χθονὸς ἀγκαζέσθην. A.

351. ἀπέπιπτον· Ζηνόδοτος ἐπέπιπτον. A.

376. ἔχῃ· Ἀρίσταρχος διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔχει. A.

ibid. — Ζηνόδοτος δὲ προηθέτει. A.

382. ... ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων δῶκεν ἀντὶ τοῦ δόσκεν. καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. A. (L.)

[389. *οὕτως διὰ τοῦ α γραπτέον· τάνυσσαν.* A. Friedlaend. p. 236 rectius Aristonico tribuisse videtur.]

397. *ὦρετο· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ὦρορε καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ὦρορ' ἐπαΐξας* (Il. *B* 146). A.

398. *τόσσον γε· οὕτως διὰ τοῦ ν, τόσσον γε Ἀρίσταρχος Ζηνόδοτος τόσσος γε.* A.

400. *ὅσση· ἔξω τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου. οὕτως καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης. ἄλλοι τόσση.* AB.

412. *βεβλήκει· οὕτως ἔξω τοῦ ν βεβλήκει, καὶ ἄνευ τοῦ ε. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης σὺν τῷ ν, βεβλήκειν.* A.

416. *Ἀριστοφάνης δὲ τὸν δ' οὔτιν' ἔχει θράσος ὅστις ἴδηται.* A.

418. *ὦκα· Ἀρίσταρχος ὠκύ.* A.

ἄλλως. ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ καὶ ἡ Χία ὦκα. A.

427. *Ζηνόδοτος διὰ τοῦ τ τῶν τ' ἄλλων. διήλλαττον δὲ αἱ Ἀριστάρχου, ἀκήδεσᾰν καὶ ἀκηδέσατο, ἀκηδέστως ἔσχον.* A.

437. *διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους, ἀπέμεσσεν. Ζηνοδότειος δέ ἐστιν ἡ διὰ τοῦ α ἀπέμασσεν.*

438. *τὼ δέ οἱ ὄσσε· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ κὰδ δέ οἱ ὄσσε.* A.

[445. *Ζηνόδοτος παρ' ὄχθης* V.]

456. *οὕτως κόμισε χωρὶς τοῦ ν.* A.

[464. *Ἀρχέλοχος· Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχιλόχου, ὡς Φερένικος, Μενέλαος.* V.]

469. *ἀμύμονι Πουλυδάμαντι· Ζηνόδοτος ἀμύμονα Πουλυδάμαντα.* A.

474. *αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει· Ἀριστοφάνης αὐτῷ γάρ ῥα φυὴν ἄγχιστα ἔοικεν.* A.

485. Aristonicus ‖ *Ζηνόδοτος δὲ ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς, ὡς ἐκεῖ 'ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς.'* A.

499. *ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχών· ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δέ καὶ τὸν φή ἐγκλίνει, ἵνα τὸ φή ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ ὡς καὶ τὸ μεταλαμβανόμενον τοιοῦτον ᾖ, ὁ δὲ ὡς κώδειαν ἀνασχὼν πέφραδέ τε Τρώεσσιν. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐκδεξάμενος τὸ ἔφη ῥῆμα ὁμοίως τῷ ἔβη δοκεῖ ἀθετεῖν τὸν*

δεύτερον στίχον, ὅπερ οὐκ ἀναγκαῖον. ποιητικὸν γὰρ ἔθος τὸ πολλάκις καὶ τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεσθαι. πρὸς δὲ τὸν Ζηνόδοτον ὑγιῶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὥσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. A.

505. σὺν νηυσί· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν νηυσί. A.

O.

10. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων διὰ τοῦ κ· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ τῶν δύο σσ ʻδοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν (ε 342). A.

17. οὕτως διὰ τοῦ η ἐπαύρηαι. A.

21. Ζηνόδοτος οὐδὲ ὅλως τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας γράφει. A.

24. Ἀριστοφάνης θυμόν, ἄλλοι δὲ θυμός. A.

31. ἀπολλήξῃς· διὰ τοῦ ἑτέρου λ αἱ Ἀριστάρχου. A.

[32. ἴδῃ χωρὶς τοῦ σ. V.]

33. οὔτε παρὰ Ζηνοδότῳ οὔτε παρ' Ἀριστοφάνει ἦν. καὶ μήποτε περιττός ἐστιν. A.

44. τειρομένους· ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Μασσαλιωτικῇ καὶ Ἀργολικῇ οὕτως ἐφέρετο κτεινομένους. καὶ ἔστιν ἐμφατικώτερον τοῦ τειρομένους. || AB. — οὕτως Ἡρακλέων.

49. Ἀριστοφάνης μετὰ τοῦ σ βοῶπις· καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον. A.

50. ἀθανάτοισι καθίζοις· ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις ἀθανάτοισι θεοῖσι. A.

53. οὕτως διὰ τοῦ γέ ἐτεόν γε καὶ Ἀριστοφάνης. A.

56—77. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτηντο. A.

64. οὕτως ἀνστήσει ὅν αἱ Ἀριστάρχου, τινὲς δὲ ἀνστήσειεν διὰ τοῦ ε. Ζηνόδοτος δὲ ἀπὸ τοῦ ʻΠηλείδεω Ἀχιλῆος' ἕως τοῦ ʻλισσομένη τιμῆσαι' οὐδ' ὅλως ἔγραφεν. A.

71. Ἀρίσταρχος δὲ Ἴλιον ἐκπέρσωσιν. A. Cf. BL., ubi pro Aristarcho τινὲς δὲ — γρ.

72. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ παύω. A.

De 79 V. cf. Lehrs. ap. Friedl. Aristonic. p. 241.

82. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔνθ' εἴην μετὰ τοῦ ν, καὶ διὰ τῶν δύο η μενοινήῃσί τε. A.

86. Quaere p. 115.

94. ἐκείνου· Ἀρίσταρχος κείνου Ἰακῶς. A.

104. κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἀφρονέοντα. A.

114. οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου καὶ πᾶσαι ἔπος ηὔδα, οὐ προσηύδα. A.

123. διὰ τοῦ ἑτέρου δ αἱ Ἀριστάρχου. A. (περιδδείσασα.)

134. ἡ Ἀριστοφάνειος κακὸν μέγα πᾶσι, Ζηνόδοτος δὲ θεοῖς μέγα πῆμα. A.

139. τοῦ γε· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης τοῦ δέ. A.

147. 8. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. A.

[162. Ἀμμώνιος εἰ δέ μου. V.]

179. πολεμίζων· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ζ. A. [? V.]

187. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο κ. A.

197. Ἀρίσταρχος βέλτερον, οἱ δέ εἰκαιότεροι γράφουσι κέρδιον, Ἀριστοφάνης κάλλιον. A.

207. εἰδῇ· Ζηνόδοτος διὰ τοῦ π εἴπῃ. A.

211. Ἀρίσταρχος μέν γε, ἄλλοι δὲ μέν κε. A.

231—235. — καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο. A.

232. ὄφρ' ἄν· Ἀρίσταρχος τόφρ' ἂν μετὰ τοῦ τ. A.

240. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἐσαγείρετο, παρατατικῶς. ἄλλοι δὲ ἐσαγείρατο διὰ τοῦ α. A.

252. ὄψεσθαι· Ἀρίσταρχος ἴξεσθαι. καὶ οὐκ ἔστιν ἄχαρις ἡ γραφή. A.

272. ἐσσεύοντο· Ἀρίσταρχος ἐσσεύαντο διὰ τοῦ α, καὶ ἅπασαι. A.

[277. Ζηνόδοτος γράφει τείως V. ?]

301. Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης Αἴαντε δυϊκῶς. A.

307. (βιβάς· Ἀρίσταρχος βιβῶν. A. Quae ex Aristonico breviata Duentzero Zenod. p. 4, 17 videntur.) ἄλλως· βιβῶν πᾶσαι εἶχον, Ζηνόδοτος βοῶν. ἐπεὶ καὶ ἑξῆς φησιν 'ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα' (321). A.

395. ἔν τισιν ἀκέσματ'· οὕτως δὲ καὶ Ἀρίσταρχος. A.

398. οὕτως Ἀρίσταρχος ἔπος ηὔδα. A.

417. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ γράφει νῆα, προεῖπε γὰρ 'τὼ δὲ περὶ μιᾶς νηὸς ἔχον πόνον'. A.

450. διχῶς Ἀρίσταρχος, καὶ ἱεμένῳ καὶ ἱεμένων. A.

[451. ὄπισθε· Ἀριστοφάνης πρόσθε γράφει. καὶ ἔστι μᾶλλον εὔλογος ἡ γραφή. V.]

459. Ζηνόδοτος μάχης, ἄλλοι δὲ μάχην· καὶ Ἀριστοφάνης δὲ μάχην. A.

470. ἀμφότερα γράφεσθαί φησιν ὁ Ἀρίσταρχος, πρώην καὶ πρωΐον, ταὐτὸν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι. εὕρομεν δὲ καὶ ἐΰστροφον γεγραμμένον, καὶ ἔχει τινὰ ἐπίτασιν. A.

531. ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης· ἐν ἄλλῳ ἠγάγετ' ἐξ Ἐφύρης. Fortasse Didymeum est; sequitur enim Aristonicus. Ἐν ἄλλῳ in scholiis Didymeis legitur Z 248 Θ 103. 137 Υ 62 Φ 535. 586 (Σ 265).

563. χωρὶς τοῦ συνδέσμου ἔγραφεν Ἀρίσταρχος αἰδομένων ἀνδρῶν, πάντως ἵνα ἀσύνδετος γενόμενος ὁ λόγος πλέον τε διαστῇ καὶ μᾶλλον ἐμφήνῃ. ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ δ αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. A.

601. Ἀριστοφάνης (sic) μέλλε Ἰακῶς. A. Nonne Ἀρίσταρχος? Non offendit Nauck. Ar. Byz. p. 42.

[610—15. — οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦσαν οἱ πέντε. V.]

621. αὐτήν· οὕτως Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ ν, τὴν πέτραν. A. Cf. BL.

? 626. — ἔνιοι δὲ ἀγνοοῦντες ποιοῦσι δεινὸς ἀήτης· ἀλλ' οὐ δεῖ γράφειν οὕτως. A. Friedlaenderus Aristonico tribuit p. 254; mihi Didymeum videtur propter vv. ἔνιοι δὲ ποιοῦσι (μεταποιοῦσι?); cf. Α 423.

645. κατ' ἔνια τῶν ἀντιγράφων χωρὶς τοῦ π ἆλτο. διχῶς δὲ τὸ στρεφθείς, διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ ε. A.

694. ἀΐσσων· γρ. ἀΐξας· Ἀρίσταρχος ἀντίος διὰ τοῦ σ. A.

ὦρσεν· Ἀρίσταρχος ὦσεν, χωρὶς τοῦ ρ. A.

712. Inde ab ὁ δὲ Διονύσιος haud scio an verba Didymi sint. Non accedit L. Friedlaender. p. 255.

714. πέσον· οὕτως διὰ τοῦ ο πέσον. A.

737. οὐ μέν τις· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ οὐ μέν τι. A.

741. οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ι μειλιχίῃ. A.

Π.

[5. Ἀρίσταρχος γράφει θάμβησεν· οὐ γὰρ αν ἔπληξεν ἐν τῷ πυνθάνεσθαι, εἴπερ ᾤκτειρεν. V.]

16. διὰ τοῦ η τεθνηώτων αἱ Ἀριστάρχου. A.

[21. Πηλέως υἱέ· οὕτω Πτολεμαῖος. οἱ δὲ ὑπομνηματισάμενοι Ἰακῶς. V.]

25. Ἀριστοφάνης ἔξω τοῦ ἄρθρου μὲν Τυδείδης. A.

31. Excidit Didymi adnotatio de voce αἰναρέτη, servata tamen in A Aristonici (p. 256 ed. Fr.) animadversione, quam si cum schol. BL comparaveris, non negabis, opinor, in BL Didymum expressum esse, σύνθετόν ἐστι παρὰ θηλυκόν, ὡς τὸ ὑψαγόρη μισογύνη, ὅπερ ἀγνοοῦντες γράφουσιν αἰναρέτης, ἵν' ᾖ ὁ χόλος, ὁ πολέμιος καὶ ἐχθρὸς τῆς ἀρετῆς. ἡ δὲ δίχα τοῦ σ ἀνάγνωσις Ἀριστάρχειός ἐστι. Leg. γράφουσιν αἶν' ἀρετῆς.

[35. ὅτι τοι· Ἀρίσταρχος δὲ γράφει ὅτι τοι. V.]

[50. ἥν τινα· Ἀρίσταρχος εἴ τινα, ἵν' ᾖ ἠθικώτερον· εἰ καὶ οἶδα, φησί, τινὰ μαντείαν, ἀλλ' οὐ φροντίζω αὐτῆς. μέμνηται δὲ τῆς μαντείας ἐν ταῖς λιταῖς. BL.]

[53. δή· Ἀρίσταρχος τίς. V.]

[59. μετανάστην· ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ τῇ Ῥιανοῦ μεταναστεῖν, καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηΐδα ... V. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος γράφει μεταναστήν, καὶ πρὸς τὴν Βρισηΐδα ἀκούει. ὁ δὲ Ἡρῳδιανὸς κτλ. BL. Cf. Aristonicum in A. Omnia in his turbata sunt.]

71. οὕτως ἐναύλους διὰ τοῦ ν. A.

76. ὀπός· ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἔπος. A.

106. γράφεσθαί φησιν ὁ Ἀρίσταρχος καὶ τύπτετο δ' αἰεὶ καπφάλαρ' εὐποίητα διὰ τοῦ π, οὐκ εὖ. βούλεται γὰρ λέγειν καὶ τὰ φάλαρα καναχὴν εἶχεν. A.

120. οὕτως Ἀρίσταρχος κεῖρε, χωρὶς τοῦ ι Ἰακῶς. ἔστι γὰρ ἔκειρε, εἰς ἄπορον καθίστη τὰ τῆς μάχης, ὡς μηδὲν ἔχειν μήσασθαι. A.

127. ἰωήν — ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ἐρωήν. A.

140. Ζηνόδοτος τοῦτον ἀθετήσας τοὺς ἑξῆς τέσσαρας οὐκ ἔγραφεν. A.

143. διχῶς, καὶ τάμε καὶ πόρε. A.

156. *πάντας·* Ζηνόδοτος *πάντῃ.* A.

161. Ζηνόδοτος δὲ *λάψαντες*, ἐμπλησθεῖσιν αὐτοὺς εἰκάζων, οὐ καλῶς ... ABL.

175. *ὅν·* χωρὶς τοῦ τ *ὃν τέκεν* Ἀρίσταρχος, οὕτω καὶ Ἀριστοφάνης. A.

188. *ἐξάγαγεν φόωσδε·* οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης, *φόωσδε.* Ζηνόδοτος δὲ *προφόωσδε.* A.

207. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς *θαμὰ βάζετε.* A.

223. *ἄγεσθαι·* Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης *ἰόντι.* A.

227. *ὅτι·* οὕτως Ἀρίσταρχος *ὅτι·* ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ ε *ὅτε.* A. Cf. BL.

228. οὕτως Ἀρίσταρχος τό ῥα διὰ τοῦ ἑνὸς ρ. A.

[234. *δυσχειμέρου·* οἱ περὶ Ζηνόδοτον πολυπίδακος κτέ. V. ?]

[237. Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει, Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ. V.]

252. διχῶς γράφεται, καὶ *σόον* καὶ *σάον.* A.

254. οὕτως *ἀπέθηκε* διὰ τοῦ α. A.

261. — ἠθέτει καὶ Ἀριστοφάνης. A.

Ἀρίσταρχος *ἔχοντας* διὰ τοῦ α, καὶ ἅπασαι. A.

[272. — Σέλευκος δὲ ἀθετεῖ. V.]

281. Cf. V.

290. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς *ἀμφὶ φόβηθεν.* A.

[313. Ἀριστοφάνης *ὑφορμηθέντα* ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσαντα· καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. BL.] Brevis censura Didymum sapit, cf. *O* 252.

353. οὕτως *αἵ τε θηλυκῶς*, αἱ ὄϊες. A.

[365. *ὅτε τε Ζεύς·* ὅταν ἐκ τῆς αἰθέρος ὁ Ζεὺς ἐκτείνῃ λαίλαπα. ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ δοτικὴν ἦν *λαίλαπι*, ἵν' ᾖ ὅταν ὁ Ζεὺς ἐν λαίλαπι παρατείνῃ τὰ νέφη. LV.]

379. *ἀνεκυμβαλίαζον·* οὕτως Ἀρίσταρχος *ἀνακυμβαλίαζον* διὰ τοῦ α. οὐ γὰρ ἑκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἴωσιν. ἄλλοι δὲ *ἀνεκυμβαλίαζον.* A.

406. *ἕλκε* χωρὶς τοῦ ι Ἀρίσταρχος καὶ ἑξῆς (409) ὡς ἕλκ' ἐκ δίφροιο. A.

430. *κεκλήγοντες* .. ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου. A. Cf. V.

445. οὕτως ζῶν αἱ Ἀριστάρχου, ἀπ' εὐθείας τῆς ζῶς, τὸν ζῶν 'ἦ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα' (Il. *E* 887). A.

450. Ἀρίσταρχος φίλος ἐστί, ἄλλοι δὲ φίλον ἐστί. A.

467. δοκεῖ διὰ τούτων συγχεῖσθαι ἡ διαφορὰ τοῦ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι· βέβληται γὰρ ὁ Πήδασος. καὶ μήποτε γραφή τις ἐφέρετο, δι' ἧς τὸ τῆς λέξεως σύνηθες ἐφύλασσεν Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ ἀπαραμύθητον ὁ Ἀρίσταρχος ἀφῆκεν. ἐν τοίνυν τῇ Φιλήμονος οὕτως ἐφέρετο 'ὁ δὲ Πήδασον ἤλασεν ἵππον'. ἔστι γὰρ ὅτε ἐπὶ τῆς πληγῆς τὸ ἤλασεν κεῖται, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρήτου (Il. *P* 517) 'καὶ βάλεν Ἀρήτοιο' εἶτα 'νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.' διὰ μέντοι τοῦ ν γραπτέον τὸ δεύτερον ὁρμηθείς. A. Hariolatur V.

488. διὰ τοῦ ν, ἐν εἰλιπόδεσσι, αἱ Ἀριστάρχου. A. [γράφεται ἐπ' εἰλιπόδεσσι· αἱ δὲ πλείους διὰ τοῦ ν. V.]

504. οὕτως Ἀρίσταρχος ἕλκε χωρὶς τοῦ ι, καὶ ἔχοντο οὕτως διὰ τοῦ χ. A.

507. διὰ τοῦ ε λίπεν, ἐπειδὴ τὰ ἅρματα τῶν ἀνάκτων ἐλείφθησαν, ἠρημώθησαν. Ζηνόδοτος δὲ διὰ τοῦ ο λίπον. A. [L.]

515. Ἀρίσταρχος τὸ πλῆρες ἀκούει πάντοσε. Ζηνόδοτος πάντες ἀκούειν διὰ τοῦ ε· (πάντοσε ὡς πάντοθεν· κτέ Herodiani esse videntur coll. L.) A.

522. Ἀρίσταρχος οὐδ' οὗ παιδός. A.

526. οὕτως διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου κατατεθνηῶτι. A.

559. ἀλλ' εἴ μιν· ἐν τῇ Ῥιανοῦ ἀλλ' εὖ μιν. A.

[613. ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἄλογος (? ὀβελός) αὐτῷ παρέκειτο. V.]

633. οὕτως ὀρώρει Ἀρίσταρχος, ἔν τισιν ὄρωρεν. A.

634. ἀκουή· Ἀριστοφάνης ἀϋτή. AV.

636. ἄμεινον εἶχεν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγέγραπτο βοῶν εὐποιητάων, ἔξω τοῦ τέ συνδέσμου, ἵν' ᾖ ῥινὸς βοῶν. A. [ἐν δέ τισιν εὕρομεν ῥινῶν τε βοῶν τε κατὰ τὸ πληθυντικόν. A.]

638. Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν, Σαρπηδόνι δίῳ. A.

648. ἐκ πλήρους καὶ κεῖνον αἱ Ἀριστάρχου. A.

668. οὕτως Ἀρίσταρχος Σαρπηδόνι κατὰ δοτικήν. Σαρπηδόνι κάθηρον τὸ αἷμα. μήποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς

ἠθέτηκε τούτους. παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. A.

707. οὔ νύ τοι· Ἀρίσταρχος οὔ νύ πω. A.

774. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α ἀστυφέλιξεν. A.

775. Ἀρίσταρχος ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι, σὺν τῷ ν. A.

810. πότε· διὰ τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου τότε, ὡς τῶν τότε μελετώντων τὴν τοιαύτην ἄσκησιν, ὥστε τὸν ἀντελαύνοντα ἀνατρέψαι ἀπὸ τοῦ ὀχήματος. A.

842. οὕτως διὰ τοῦ ε, σε προσέφη. A.

854. ἐκ πλήρους τὸ δαμέντα Ἀρίσταρχος. A.

858. διὰ τοῦ η τὸ τεθνηῶτα Ἀρίσταρχος. A.

P.

20. πορδάλιος· διὰ τοῦ α αἱ Ἀριστάρχου. A.

27. οὐδέ ἑ· διὰ τοῦ τέ οὐδέ τε Ἀρίσταρχος. A.

[34. ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων ἧ τάχα τίσεις. V.] Cf. *E* 857 *H* 95 *Θ* 81 *I* 700 *K* 46 *N* 115 *Ξ* 216. 397 *Π* 76.

41. κατ' ἔνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ π ἐπὶ δηρόν, ὁμοίως τῷ 'ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών' (*I* 415). A.

42. Ἀρίσταρχος ἀμφότερα διὰ τοῦ δ, ἠδ' ἀλκῆς ἠδὲ φόβοιο. A.

44. χαλκός· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἵν' ᾖ ἐπιδορατίς· ἄλλοι δὲ χαλκόν. AV.

54. Ζηνόδοτος διὰ τοῦ ο ἀναβέβροχεν, ὡς ἐκεῖ 'ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης' (Odyss. μ 240). A.

95. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η περιστήωσι. A.

103. ἰόντες Ζηνόδοτος ἰόντε δυϊκῶς. A.

134—136. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ ἐν τῇ Χίᾳ οὐκ ἦσαν οἱ γ στίχοι. ἴσως φασὶν ἔνιοι, ὅτι οἱ ἄρσενες λέοντες οὐ σκυμναγωγοῦσιν, ἀλλὰ θήλειαι μόναι. κατὰ δὲ τὸ ἀρσενικὸν καὶ ἐπὶ τῆς θηλείας τέτακται ὁ λέων καὶ ἔστιν ἐπίκοινον. ἔστι γάρ τινα ὀνόματα ἀρσενικά, ἃ καὶ ἐπὶ θηλυκῶν τάσσεται, καὶ θηλυκά, ἃ καὶ ἐπ' ἀρσενικῶν, οἷον ἱέραξ μὲν καὶ ἐπ' ἄρσενος καὶ θηλείας τάσσεται, πάρδαλις δὲ θηλυκὸν ὄνομα καὶ ἐπ' ἀρσενικοῦ τίθεται. οὐκοῦν κατὰ μὲν τὴν ἡμετέραν συνήθειαν λέων μὲν λέγεται ὁ ἄρσην, λέαινα δὲ ἡ θήλεια· κατὰ δὲ τὸν Ὅμηρον μήπω (?) τὴν λέαιναν εἴ-

θισται, ἀλλὰ τὸ ἀρσενικὸν μόνον, διὸ εἶπεν ἀρσενικῷ ἄρθρῳ χρώμενος 'ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι', οὐχὶ 'ᾗ ῥά τε νήπι' ἀγούσῃ'. ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἐκ τούτου πλανηθεὶς ᾠήθη καὶ τὸν ἄρσενα σκυμναγωγεῖν. || τὸ μέγεθος δὲ Αἴαντος ὑποφαίνει ἡ παραβολή. A. Recepit Friedlaend. p. 275 inter Aristonicea, quamvis Didymi esse viderentur.

139. ἑστήκει· ἔξω τοῦ ι. A.

144. σαώσεις· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ σαώσῃς διὰ τοῦ η. A.

149. διὰ τοῦ ν μεθ' ὅμιλον. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ μεθ' ὁμίλου. καὶ λόγον ἔχει ἀντὶ τοῦ ἔξω ὁμίλου. A.

161. οὕτως διὰ τοῦ η τεθνηώς. A.

171. ὢ πόποι· παρὰ Ζηνοδότῳ ὢ πέπον, οὐ κακῶς. A.

173. παρὰ Ζηνοδότῳ νῦν δέ σε ἔξω τοῦ ν. A.

178. παρὰ Ἀριστοφάνει τότε δ' αὐτός. A.

202. — αἱ δὲ Ἀριστάρχου ὅς δή τοι σχεδὸν εἶσι. A.

214. οὕτως Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν, ἄλλοι δὲ μεγαθύμου Πηλείωνος. [Ζηνόδοτος Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. V.] A.

215. Ζηνόδοτος ὄτρυνεν. A.

229. τεθνειῶτα· διὰ τοῦ η Ἀρίσταρχος. A.

213. (τῶν· Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν τῷ.) οὕτως τῷ Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν, τῷ ἐρυσσαμένῳ. A.

234. ἔλπετο· οὕτως Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ε· γράφεται καὶ διὰ τοῦ η. A. Cf. V.

264. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη βεβρύχῃ. A.

268. φραχθέντες· Ζηνόδοτος ἀρθέντες. A. Cf. V.

270. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔχθαιρε. Abhinc lacuna in cod. A.

[292. Ἀρίσταρχος ἱεμένων διὰ τοῦ ν πληθυντικῶς. V.]

[368. Ζηνόδοτος ἐπὶ τόσσον, Ἀριστοφάνης μάχῃ ἔνι. V.]

[392. κυκλόσ'· Ζηνόδοτος κύκλῳ, Ἀρίσταρχος κύκλος, ὡς 'πληθὺς ἀπονέοντο' καὶ ἐπὶ Μενελάου ὁμοίως ἐν τῇ Δ (212) — V.]

[456. μένος ἠΰ· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε καὶ προστίθησιν 'αὐτὸς δ' Οὔλυμπόνδε μετ' ἀθανάτοισι βεβήκει. V.]

[τὸ ἤρει ἄνευ τοῦ ι πᾶσαι εἶχον. V.]

607. οὕτως Ἀρίσταρχος τοὶ δ' ἐβόησαν. Vide p. 112.

631. ἐφείη· διχῶς, καὶ ἐφείη. A.

637. οἵ που δεῦρ'· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ οἵ που νῦν. A. [κακῶς. V.]

681. οὕτως Ἀρίσταρχος ἴδοιτο, τὰ ὅσσε δηλονότι. Cf. BV.

721. μένοντες· Ἀριστοφάνης δυϊκῶς μένοντε. A.

[751. οὐδέ τέ μιν. Ἀριστοφάνης οὐδέ τί μιν. V.]

Σ.

10. 11. ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἦσαν οἱ β, ἴσως ἐπεὶ οὐκ ἦν Μυρμιδὼν ὁ Πάτροκλος· Λοκρὸς γὰρ ἦν ἐξ Ὀποῦντος. δεῖν δέ φησιν ὁ Ἀρίσταρχως οὕτως αὐτὸν παραδέχεσθαι, τὸν μετὰ τὸν ἄριστον τῶν Μυρμιδόνων. καὶ κατά τινας δὲ τῶν μεθ' Ὅμηρον Ἄκτωρ ὁ πατὴρ τοῦ Μενοιτίου λέγεται λαβεῖν Αἴγιναν, ἐκ ταύτης δὲ γενέσθαι Μενοίτιον καὶ οἰκῆσαι ἐν Ὀποῦντι. οὕτως οὖν γίνεται τὸ ἀνέκαθεν Μυρμιδὼν ὁ Πάτροκλος. δύναται δὲ καὶ ἑτέρως Μυρμιδὼν ὁ Πάτροκλος λέγεσθαι διὰ τὸ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ἡγήσασθαι τῶν Μυρμιδόνων. πῶς δέ, φασί, τοῦτο πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ἔπεμπε τὸν Πάτροκλον εἰς τὸν πόλεμον; ὅτι κτλ. A.

14. ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. ἐν ἐνίαις δὲ φαύλως νῆας ἔπ' ἂψ ἰέναι. A. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. AV.

34. ἀποτμήξειε· οὕτως Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος ἀπαμήσειε. A. (V. ἀποτμήσειε Aristarcho vindicat.)

39. ὁ τῶν Νηρηΐδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. Ὅμηρος γὰρ κατὰ τὸ κοινὸν Μούσας λέγει καὶ Εἰλειθυίας, ἀλλ' οὐκ ὀνόματα. γελοῖόν τε ἐξ ὀνόματος προθέμενον εἰπεῖν πάσας, ὥσπερ ἀποκαμόντα εἰπεῖν (ἐπαγαγεῖν Lehrs. ap. Friedl. p. 281. 2) 'ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν'. ὁ δὲ Καλλίστρατος οὐδὲ ἐν τῇ Ἀργολικῇ φησιν αὐτοὺς φέρεσθαι. A. Friedlaend. l. l. huius scholii partem priorem Aristonico, posteriorem Didymo vindicat.

40. Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ θ Ἄλεια, παρὰ τὴν ἅλα. A.

53. *ἐνί·* Ἀριστοφάνης *ἐπί*. A.

100. διὰ τοῦ ω *Ἄρεω* ἡ Ἀριστάρχου· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον· ἐμοῦ δὲ ἐδέησε τὸ ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, καθ' ὃν ἀπώλετο. ἀπ' εὐθείας τῆς ὁ Ἄρεως, ὡς ὁ Πείρεως. ʻΠείρεω υἱόνʼ (Υ 484). ἐν δὲ τοῖς εἰκαιοτέροις *ἀρῆς* τῆς βλάβης, ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ʻἀρῆς ἀλκτῆραʼ βλάβης καὶ κακώσεως ἔφη (scut. 29. 128). A.

124. *ἀδινὸν*· (ά) οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ *ἀδιν*. (sic) A.

142. *ἀγορεύσατ'*· παρὰ Ζηνοδότῳ *ἀγορεῦσαι*· καὶ ὑποφαίνει τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος. A.

171. ἡ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν *Πατρόκλου ἐπάμυνον*. A. Abhinc incipit Aristonici adnotatio a Friedlaendero p. 284 male omissa Lehrsio obtemperanti ad Π 522 p. 267.

182. *τίς γάρ σε*· ἡ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου διὰ τοῦ τ, *τίς τάρ σε*. μήποτε δὲ ἀμείνων ἡ προτέρα, παρόσον σύνηθες Ὁμήρῳ ἀπὸ τοῦ γάρ ἄρχεσθαι. Cf. Nauck. Aristoph. Byz. p. 63 n. 88. A.

198. *αὔτως* παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ ο *αὐτός*, ἵν' ᾖ· αὐτὸς χωρὶς ὅπλων· [καὶ λόγον ἔχει χαρίεντα] καὶ οὐκ ἄλογός ἐστιν ἡ γραφή. A.

207. *ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται*· οἱ περὶ Διονύσιον τὸν Θρᾷκά φασιν Ἀρίσταρχον πρώτῃ ταύτῃ χρώμενον τῇ γραφῇ μεταθέσθαι, καὶ γράψαι *ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται*. [καὶ γὰρ ἄτοπον, φησί, πῦρ εἰκάζεσθαι καπνῷ V.] ἐμφατικῶς τὸ ἐν πολέμῳ πῦρ ἐπιτεθὲν τῷ Ἀχιλλεῖ παρέβαλε τῷ ἐν πολεμουμένῃ ἁπτομένῳ. A.

210. *ἄστεος ἐκ σφετέρου*· Ζηνόδοτος *ἄστυ ποτὶ σφέτερον*. A.

213. *Ἄρεως*· Ἀρίσταρχος *Ἄρεω*. A.

222. ἀμέτρως ὁ Ζηνόδοτος *ὄπα χαλκέην*, οὐ συνεὶς ὅτι παραπλήσιόν ἐστι τὸ σχῆμα τῷ ʻκλυτὸς Ἱπποδάμειαʼ (Β 742) καὶ ʻθερμὸς ἀϋτμήʼ (hymn. in Merc. 110). A. Fortasse Aristonici est, cui tribuit Friedl. Duentzerum Zenod. p. 4 sequi malui.

265. *μαχήσεται·* ἐν ἄλλῳ *μαχέσσεται.* A.
317. διὰ τοῦ σ *ἅπασαι ἀνδροφόνους.* A.
[321. ἴχνι᾿· Ἀρίσταρχος γὰρ ἰχνεύει. V.]
364. *πῶς δὴ ἔγωγ᾿·* παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ καταδώριον (?) *ἐγών.* A.
376. — ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις *θεῖον κατὰ δῶμα νέονται* [νέοιντο V.] A.
381 ?
385. παρὰ Ζηνοδότῳ *ἡμέτερόνδε καὶ Θέτις τανύπεπλος ἱκάνεις.* A.
400. *πολλά·* Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης *πάντα.* A.
404. οὕτως *ᾔδεεν.* γράφεται δὲ καὶ *ᾔδειν.* A.
407. μετὰ τοῦ ι τὸ *ζωάγρια* ὁ Ἀρίσταρχος. A.
424 ut 385.
466. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει *παρέξομαι.* A.
471. διὰ τοῦ σ *εὔπρηστον.* τινὲς δὲ διὰ τοῦ κ *εὔπρηκτον.* καὶ ἀκούουσι πρὸς πρᾶξιν εὐάρμοστον. A.
477. παρὰ Ζηνοδότῳ *κρατερόν* διὰ τοῦ ο. A.
485. Ζηνόδοτος *ἑστήρικται,* Ἀρίσταρχος *ἐστεφάνωκεν.* A.
492. *ἐκ θαλάμων·* Ζηνόδοτος *ἐς θαλάμους,* καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἡ γραφή. A.
499. *ἀποφθιμένου·* παρὰ Ζηνοδότῳ *ἀποκταμένου* καὶ ἐν ταῖς πλείσταις, καὶ ἔστιν οὐκ ἀπίθανος ἡ γραφή. A.
502. παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει *ἀμφοτέρωθεν·* ἡ Μασσαλιωτικὴ *ἀμφοτέρωθεν ἐπίπνυον.* A.
506. αἱ Ἀριστάρχου *ἀμοιβηδόν,* ὡς *κλαγγηδόν.* κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας. A.
526. Ἀριστοφάνης δυϊκῶς *τερπομένω.* A.
528. *πώεα καλά·* παρὰ Ζηνοδότῳ *πῶϋ μέγ᾿ οἰῶν.* A.
537. *τεθνειῶτα·* Ἀρίσταρχος *τεθνηῶτα.* A.
538. *εἷμα δ᾿ ἔχ᾿·* ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ *εἵματ᾿ ἔχε.* A.
540. *κατατεθνειῶτας·* Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. A.
549. οὕτως Ἀρίσταρχος *τέτυκτο,* Ἰακῶς. A.
557. ἔξω τοῦ ι *ἑστήκει* αἱ Ἀριστάρχου, ἄλλοι *εἱστήκει.* A.
563. *ἀργυρέῃσιν·* Ζηνόδοτος *ἀργυρέοισιν.* A.

565. *ἐπ᾽ αὐτήν·* παρὰ Ζηνοδότῳ *ἐς αὐτήν*, καὶ ἔχει λόγον ἡ γραφή. A.

568. Ἀρίσταρχος *ταλάροισι* καὶ *πλεκτοῖσι*. A.

[*μελιηδέα καρπόν·* οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. V.]

570. παρὰ Ζηνοδότῳ *λίνος δ᾽ ὑπὸ καλὸν ἄειδε*. ‖ ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ εἰ ἔλεγε· παιᾶνα ᾖδεν ἤ τι τοιοῦτον. διὸ ἡ διπλῆ. A. Coaluerunt, ni fallor, Didymus et Aristonicus. Nam παρὰ Ζηνοδότῳ Didymum sapit. Aliter sensit Friedlaend. p. 289; mecum Duentzer. Zenod. p. 4.

576. παρὰ Ζηνοδότῳ *διὰ ῥαδαλόν·* ὁ δὲ Ἀριστοφάνης *παρὰ ῥαδαλόν*. ῥαδαλόν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον δι᾽ ὕψος. φησὶ δὲ Διονύσιος γράφεσθαι καὶ *δονακῆεν* κατὰ τὸ οὐδέτερον, ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν. A.

579. ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου *δύο πρώτησι βόεσσι*. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ *κυανέω δὲ λέοντε*. A.

581. *τὸν δέ·* παρὰ Ζηνοδότῳ *τοὺς δέ*, τοὺς λέοντας, τὸ δὲ *ἕλκετο* χωρὶς τοῦ ι. A.

592. *Ἀριάδνῃ·* παρὰ Ζηνοδότῳ *Ἀριήδνῃ*. A.

597. 598. *οὗτοι δὲ* ..... *οὐδὲ* παρὰ Ἀριστοφάνει ἦσαν. A. Correxit Friedl. Ariston. p. 290.

T.

17. *ἐξεφάανθεν·* οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ *ἐξεφαάνθη*. A.

27. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η *σαπήῃ*. A.

[30. *ἀλαλκεῖν·* Ἀριστοφάνης *ἀλαλκέμεν*. V.]

41. *ἥρωας·* παρ᾽ Ἀριστοφάνει καὶ Ῥιανῷ *ἐρίηρας*. A.

56. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ *ὄνειαρ* ἐγέγραπτο, ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ *ἄμεινον*. A.

[62. Χαμαιλέων δὲ γράφει *ἐπιμηνίσαντος*. V.]

70. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν *ἀντίον*. A.

75. *ἀπειπόντος·* Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ο *ἀπειπόντος*, καὶ αἱ πλείους. A.

67. 77. Vide p. 116.

79. *ἀκούειν·* οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ *ἀκουέμεν*. A.

80. Ἀρίσταρχος ἐπισταμένῳ περ ἐόντι. A.

86. παρ' Ἀριστοφάνει καὶ τῇ Χίᾳ νεικείουσιν. A.

90. ἔξω τοῦ ν αἱ Ἀριστάρχου ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι. γράφεται δὲ καὶ κατ' ἔνια θεοὺς διὰ πάντα τελευτᾷ, διὰ τοὺς θεοὺς τέλος πάντα λαμβάνει. ἐν δέ τισι θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται.

92. τῇ μέν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ τῆς μέν. A.

95. Ἀρίσταρχος Ζεὺς ἄσατο. καὶ οὕτως ἐν ἁπάσαις, Ζεὺς ἄσατο. καὶ ἔστι ποιητικώτερον. ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιοτέρων Ζῆν' ἄσατο. A.

96. παρὰ Ἀριστοφάνει ἀλλά νυ καὶ τόν. ἐν δὲ τῇ Χίᾳ φάμεν ἔμμεναι, ἠθικῶς. A.

105. ἄλλως. παρὰ Ἀριστοφάνει ἔξω τοῦ θ οἷ αἵματος. A.

117. ἐν τῇ Χίᾳ μής. A.

(189. τέως — ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις μετὰ τοῦ πέρ. B.) Friedl. Nican. p. 256 Nicanori vindicat minus recte.

327. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει τὸν στίχον, ὥς φησι Καλλίστρατος. τό τε γὰρ ἐπὶ παιδὸς κομιδῇ λέγεσθαι διστακτικῶς εἴ που ἔτι ζώει, καὶ ταῦτα μηδὲ πόῤῥω τῆς Σκύρου κειμένης, ὕποπτον, τό τε θεοειδὴς ἀκαίρως προσέῤῥιπται. τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον, εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμός, ὃν κατέλειπον. A. Hoc scholion Didymi esse mecum sentit L. Friedlaend. in Ariston. p. 295.

333. οὕτως Ἀρίσταρχος δμῶας ἔξω τοῦ ι. A.

365—368. ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες. γελοῖον γὰρ τὸ βρυχᾶσθαι τὸν Ἀχιλλέα, ἥ τε συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν, ὁ δὲ Σιδώνιος ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτον φησὶν αὐτῶν τοὺς ἀριθμούς, ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελούς, ποιητικὸν νομίσαντας τὸ τοιοῦτο. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως οὐδὲν τοιοῦτο λέγει. A. — Reliqua ab Aristonico sunt profecta, ut recte observat Friedlaender. p. 295.

376. Ἀρίσταρχος τό τε καίεται. A.

386. οὕτως εὖτε Ἀρίσταρχος· συνέσταλται δὲ τὸ ἠύτε, καὶ διὰ τοῦ ε εἴρηται. παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει τῷ δ' ὥστε. ἐν δὲ ταῖς ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν δ' αὖτε. A. οὕτως γρα-

πτέον τῷ δ' εὖτε, ἵνα ᾖ ὡσεὶ πτερὰ διὰ τὴν κουφότητα· ἔξωθεν δὲ τὸ ὥς. πρότερον δὲ γράφων ὁ Ἀρίσταρχος τῷ δ' εὖτε καὶ κατὰ συστολὴν δεχόμενος ἀντὶ τοῦ ἤυτε, ὡς ἐπὶ τοῦ 'εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι' (Γ 10), μετέγραψεν ὕστερον τῷ δ' αὖτε ἐμφατικώτερον νομίσας εἶναι, ὑπακουομένου τοῦ ὥς, ὡς κἀκεῖ 'καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται' (Od. η 107). A. Insunt Didymea, quamquam verba hominis ipsa non servantur.

387. οὐδὲ ἐν ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι. A.

393. οὕτως διὰ τοῦ ο ζεύγνυον. A.

Υ.

12. οὕτως διὰ τοῦ ι τὸ ἰδυίῃσι· καὶ τέλειον τὸ ποίησε. A.

28. Ἀρίσταρχος καὶ δέ τι διὰ τοῦ ι. A.

35. Ἀρίσταρχος κέκασται, οὐ διὰ τοῦ ο κέκαστο. A.

57. αὐτὰρ ἔνερθε· Ἀρίσταρχος Ἰακῶς αὐτὰρ νέρθε. A.

59. πολυπίδακος· οὕτως Ἀρίσταρχος πολυπίδακος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου. A.

62. ἆλτο· ἐν ἄλλῳ ὦρτο. οὕτως καὶ ἡ Μασσαλιωτική. A.

77. μάλιστά γε· Ἀρίσταρχος μάλιστά ἑ, μάλιστα αὐτόν. A.

84. οὕτως διὰ τοῦ ι ὑπίσχεο. A.

114. Ἀρίσταρχος τὸ ἡ ἄρθρον ἐκδέχεται. Ζηνόδοτος δὲ περιέσπασε καὶ ἐψίλωσεν, ῥῆμα ἐκδεξάμενος, ὁμοίως τῷ 'ἦ καὶ κυανέῃσιν' (Α 528) καὶ ὅλον τὸν στίχον μεταποιεῖ, ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς ῥεῖα ζώοντας, ἔφη δὲ εἰς ἓν συναγαγοῦσα τοὺς θεούς. ἠγνόησε δέ, ὡς ὁ ποιητὴς οὐ χρῆται τῷ ἦ ῥήματι ἐν ἀρχῇ λόγου, ἀλλὰ τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιλέγει. καὶ τούτῳ γε παρ' αὐτῷ διαφέρει τοῦ ἔφη, ὅτι τὸ μὲν καὶ προτάττεται καὶ ὑποτάττεται. Ἀρίσταρχος δὲ ἡ δ' ἄμυδις στήσασα, καὶ αἱ πλεῖσται. A. [V.]

138. ἄρχωσι· Ἀρίσταρχος προκρίνει τὴν διὰ τοῦ ω γραφήν, γράφεσθαι δέ φησι καὶ διὰ τοῦ η ἄρχῃσιν. A. Cf. V.

156. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς λάμπετο. A.

188. ἡ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους βοῶν ἔπι, οὐκ ἀχαρίτως. A. Adde AB ἐν τῇ Χίᾳ δὲ βοῶν ἔπι.

195. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐρύεσθαι χωρὶς τοῦ σέ. A.

228. Ἀρίσταρχος ἀλλ' ὅτε δέ, ἄλλοι δὲ ἀλλ' ὅτε δή διὰ τοῦ η. A. Cf. B.

255. οὕτως Ἀρίσταρχος, πολλὰ τά τε καὶ οὐκί, τά τε ταῖς ἀληθείαις ὄντα καὶ μή. τὰ δὲ φαυλότερα τῶν ἀντιγράφων ἐτεά ἔχει τουτέστιν ἀληθῆ. A. Cf. AV.

259. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου· διαιρετέον τὸ σάκεϊ, καὶ Ἰακῶς τὸ ἔλασσε. καὶ τὸ δινῷ δὲ ἔξω τοῦ ε ἀπὸ τοῦ δινεῖσθαι 'δινωτὴν φορέουσα' (Il. N 407). A.

263. ῥεῖα· Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ι ῥέα. A.

[303. Ἀρίσταρχος γράφει ὄφρα μὴ ἄφαντος γενεὴ δμηθέντος ὄληται. Paris.]

306. ἤχθηρε· παρὰ Ἀριστοφάνει ἤχθαιρε. A.

308. αἱ διὰ τῶν πόλεων λίπωνται εἶχον ἀντὶ τοῦ γένωνται. A.

331. καί μιν φωνήσας· παρὰ Ζηνοδότῳ καί μιν νεικείων, παρὰ Ῥιανῷ τὸν καὶ νεικείων. A.

332. ἀτέοντα· οὕτως ἐν ἁπάσαις ἀτέοντα ἀφροντιστοῦντα. A.

346. τῷ δ' ἐφέηκα· ἐν ἄλλῳ τῷ ἐφέηκα. A. Recepi, quod adiungitur schol. Aristonici.

[385. οὕτως Ὕδης διὰ τοῦ δ, τῆς Λυδίας· Ὕλης δὲ τῆς Βοιωτίας. B.]

[395. Δημολέοντα· οὕτως Ἀρίσταρχος. τινὲς δὲ Δηϊλέοντα. B.]

414. οὕτως κατὰ γενικὴν παραΐσσοντος. A.

426. Ἀρίσταρχος οὐδ' ἂν ἔτι δήν, διὰ τοῦ ἄν. A.

471. ἐνέπρησεν Φιλόξενος καὶ Ἀρίσταρχος. || περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀριστάρχου (-χος leg. Lehrs. Ar. p. 24) ἐν ποιήματί φησιν οὕτως· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρούνιζε χύδην καὶ τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησεν. A. Vid. W. Ribbeck. Zenod. quaestt. p. 6.

[481. πρόσθ' ὀρόων. Ζηνόδοτος χωρὶς τοῦ θ πρόσ' ὀρόων. V.]

Φ.

1. Ἀριστοφάνης γράφει ῥόον. A.

11. ἔννεον· ἔνιοι τῶν κατὰ πόλεις νήχοντ'. A.

62. ἐκ πλήρους τὸν καί σύνδεσμον Ἀρίσταρχος. A.

73. τοῦτον προστιθέασί τινες οὐ φερόμενον ἐν ταῖς Ἀριστάρχου. ἐν δέ τισι καί ῥ' ὀλοφυρόμενος. ἄλλοι καί μιν λισσόμενος. A.

84. Ἀρίσταρχος Ἰακῶς δῶκε. A.

86. — ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις ἄνασσε ἀντὶ τοῦ ἀνάσσει. A. [Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν τὸ ἀνάσσειν, οἱ δὲ χωρίς. οὐκ ἀλόγως γὰρ περὶ Πηδάσου ὡς πεπορθημένης 'πέρσε δὲ Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον' (Υ 92), εἰ μὴ ἄρα φαίημεν πεπορθῆσθαι μὲν πρότερον τὴν Πήδασον, ἀνειληφέναι δὲ πάλιν τὴν ἀρχὴν τὸν Ἄλτην. V.]

106. οὕτως διὰ τοῦ ο ἅπασαι οὕτως. A.

110. Cf. p. 112.

122. διχῶς, κεῖσο καὶ ἧσο. A.

ib. οὕτως διὰ τοῦ ν ὠτειλήν ἅπασαι. A.

127. Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ω ὥς κε φάγῃσιν. AV.

130. Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ὑπομνημάτων Ἀριστοφάνη φησὶ στίχους ἕξ ἠθετηκέναι ὡς παρεμβληθέντας ὑπὸ τῶν ἀπορούντων, διὰ τί ὁ ποταμὸς ὀργίζεται, καίτοι σαφῶς αὐτοῦ λέγοντος τὴν αἰτίαν· Ξάνθος ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν, οὓς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον οὐδ' ἐλέαιρεν· (146) εἰ γὰρ ἐβλασφημήθη ὁ ποταμός, ἔλεγεν ἂν τοῦτο πρὸς Ἥραν καὶ Ἥφαιστον. καὶ τὸ δηθά, ὡς οὐχ Ὁμηρικῶς κείμενον αἰτιῶνται μήποτε μέντοι καὶ ὁ Ἀρίσταρχος συγκατέθετο τῇ ἀθετήσει, μηδὲν ἀντειπὼν τῷ Ἀριστοφάνει. A.

131. Ἀρίσταρχος πολέας. ἔνιοι δὲ πολεῖς. ἠθέτει δὲ αὐτοὺς Ἀριστοφάνης. A. [V.]

162. Ἀρίσταρχος ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἁμαρτήδην, ὅ ἐστιν ἅμα. διὸ καὶ χωρὶς τοῦ ι γράφεται. ἐν δὲ τῇ Μασσαλιωτικῇ ὁ δ' ἁμάρτῃ δούρασιν ἄμφω, καὶ λόγον ἔχει. A.

172. ἔνιοι μεσσοπαγές διὰ τοῦ γ οὐκ εὖ· βούλεται γὰρ λέγειν ἕως μέσου παλλόμενον. δι' οὗ τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς παρίστησιν. οὕτως Ἀρίσταρχος. A.

185. οὕτως δὲ κατὰ δοτικὴν ἐκγεγαῶτι αἱ Ἀριστάρχου. A.

190. Cf. B.

191. Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ δέ· κρείσσων αὖτε. A.

195. οὐδέ· Ἀρίσταρχος οὔτε. A.

217. οὕτως διὰ τοῦ γέ, ἐμέθεν γ' ἐλάσας. A. [τινὲς πελάσας. V.]

246. Ἀρίσταρχος ἐκ δίνης, ἄλλοι ἐκ λίμνης. A. Cf. V. et Aristonicum apud Friedl. p. 309.

249. οὕτως δὲ πόνοιο αἱ Ἀριστάρχου διὰ τοῦ π. Ἀριστοφάνης φόνοιο, καὶ λόγον ἔχει. A.

[262. οὕτως φθάνει διὰ τοῦ ἑτέρου ε, οὐ φθανέει. B. Suspicor δίχα τοῦ.]

265. ὁρμήσειε· γράφεται καὶ οἰμήσειε. προκρίνει δὲ τὴν διὰ τοῦ ρ γραφὴν Ἀρίσταρχος. AVB.

[282. ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ εἰρχθέντα. V.]

303. ἔσχεν· Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ι ἴσχεν. A.

319. V. διχῶς οὖν ἡ γραφή sc. εἰλύσω et ἰλύσω.]

321. — ὁ δὲ Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ν ἀνλέξαι ἀντὶ τοῦ ἀλλέξαι. ABV.

347. Ἀρίσταρχος ἀνξηράνῃ. A. μετὰ τοῦ ν· — Ἀριστοφάνης δὲ γράφεται αἶψ' ἐξεναίνειν. V. Cf. Nauck. Aristoph. Byz. p. 38.

351. αἱ ἐκ τῶν πόλεων ἠδὲ κυπάρων (κύπαιρον) εἶχον. A.

355. οὕτως πνοιῇ· ἐν τισι δὲ ῥιπῇ. A.

363. κνίσην· οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ κνίσης. A. ibid. Aristonicus, deinde γράφουσι δέ τινες κνίσην σὺν τῷ ν· οὕτως γὰρ καὶ Ἀρίσταρχος, καί φησιν, ὅτι ἀντὶ τοῦ τηκόμενος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ τήκων. κνίσην δὲ πᾶν τὸ πιμελές. A. Adde B.

397. οὕτως Ἀρίσταρχος πανόψιον τὸ οἱονεὶ πανόρατον καὶ λαμπρὸν καὶ ἐπιφανές. A. Cf. B., ubi Antimachea lectio notatur ὑπονόσφιον.

442. οὕτως ἐνταῦθα μέμνηαι· διπλῆ γὰρ ἡ χρῆσις. A.

446. γράφεται πόλει, ὡς Ἀριστοφάνης. A.

454. οὕτως Ἀρίσταρχος τηλεδαπάων· αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων θηλυτεράων. A.

455. γράφεται ἀπολεψέμεν οὔατα. A. Cf. Aristonic.

492. οὕτως τὸ ἐντροπαλιζομένην διὰ τοῦ ν. A.

[513. νεῖκος πληθυντικῶς νείκεα αἱ Ἀριστάρχου. V. Cf. B.]

530. ὀτρύνων· οὕτως Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ε ὀτρύνων, ἄλλοι δὲ ὀτρυνέων. B.

535. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐπανθέμεναι διὰ τοῦ ν, οἷον ἀναθεῖναι. τινὲς δὲ τῶν κατὰ πόλεις ἐπ' ἂψ θέμεναι. A. ἐπ' ἂψ θέμεναι· ἐν ἄλλῳ ἐπανθέμεναι. A.

558. οὕτως Ἰλήϊον διὰ τοῦ λ ἀντὶ τοῦ Ἰλιακόν. ὁ δὲ Κράτης Ἰδήϊον, τὸ Ἰδαῖον. A.

573. διὰ τοῦ α πάρδαλις εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. A.

575. Ex ABDV apparet Zenodoteam lectionem reiectitiam κυνυλαγμόν a Didymo secundum Aristarchum proscriptam esse. Vid. Aristonic. p. 316. — W. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 23.

[576. οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων φθάμενός τις. V.]

586. ἀνέρες εἰμέν· ἐν ταῖς πλείοσιν οὕτως ἐφέρετο ἄνδρες ἔνειμεν· καὶ μήποτε οὐ καλῶς. A. (ἄλλως· ἐν ἄλλῳ· ἄνδρες ἔνειμεν. A.)

[587. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου οἵ καὶ πρόσθε· ἔν τισι δὲ τῶν εἰκαιοτέρων οἵ κε πρόσθε. B.]

[600. αὐτῷ γὰρ ἑκάεργος· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ αὐτῷ γάρ ῥ' ἑκάεργος. B.]

607. πόλις δ' ἔμπλητο· παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Ῥιανῷ πύλαι δ' ἔμπληντο. A.

611. σάωσαν· Ἀρίσταρχος εὐκτικῶς σαώσαι ἀντὶ τοῦ σαώσειεν. A.

X.

2. διχῶς ἀνεψύχοντο καὶ ἀπεψύχοντο· χαριεστέρα δὲ ἡ διὰ τοῦ ν. A. Cf. B.

36. οὕτως Ἀρίσταρχος ἑστήκει ἄνευ τοῦ ι. A.

42. Ἀρίσταρχος ἔδοιεν. A. (τινὲς ἔδοιντο γράφουσιν εὐκτικῶς. B.)

[45. Cf. Φ 454 τηλεδαπάων· τινὲς θηλυτεράων, διὰ τὸ Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ὑπὸ θηλειῶν βασιλεύεσθαι· ἀλλ' οὐκ εἰς ταύτας μόνον ἐπωλοῦντο. V.]

48. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ τούς, ἄλλοι δὲ οὕς. A.

51. αἱ ἀπὸ πόλεων παιδὶ φίλῃ ἀντὶ τοῦ παιδὶ γέρων. A.

69. πυλαωρούς· Ἀρίσταρχος θυραωρούς, θυροφύλακας. A.

73. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο η φανήῃ. A.

83. οὕτως διὰ τοῦ τ, εἴ ποτέ τοι. A.

85. ἐών· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἰών. A. Cf. B.

93. ἔνιαι δὲ τῶν κατὰ πόλεις διὰ τοῦ ν ὀρέστερον καὶ ἀντὶ τοῦ μένῃσι δοκεύῃ. A. ἔν τισι τῶν ἀπὸ πόλεων ὀρέστερον ἄνδρα δοκεύοι. A.

108. κέρδιον· αἱ κατὰ ἄνδρα κάλλιον. A.

109. κατακτείναντα· διχῶς, καὶ κατακτείναντι. A.

118. Ἀρίσταρχος ἀποδάσσεσθαι διὰ τοῦ ε. A. [V.]

121. οὕτως χωρὶς τοῦ δ ἀλλὰ τίη μοι. A.

129. 30. ὅττι τάχιστα· ἐν ἄλλοις ὄφρα τάχιστα. τοῦτο δὲ κτέ. A. Recepi, quod ab τοῦτο δέ Nicanoris scholion incipit.

197. ἀποστρέψασκε καὶ παραστρέψασκε, διχῶς. A.

198. οὕτως διὰ τοῦ ε πέτετο. A.

202. ὑπεξέφυγεν· Ἀρίσταρχος ὑπεξέφερεν. A. [ἵν' ᾖ ὅμοιον τῷ 'ὑπὲρ θανάτοιο φέροντα' (Il. *O* 628). V.]

251. δίον· γρ. καὶ δίες, καὶ οὕτως εἶχον αἱ χαριέστεραι. A.

[294. ἐκάλει· αἱ τῶν πόλεων ἐβόα. V.]

[301. πάλαι τότε· πάροιθέ γε. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέραις πάλαι τόγε. V.]

315. καλαί· αἱ πλείους δειναί. A.

324. φαίνετο δ' ᾗ κληῖδες· ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων φαῖνεν δὲ κληῖδες, ἵν' ᾖ τῶν τευχέων, τὰ τεύχη οὐκ ἐκάλυπτε τὴν λαυκανίην, ἀλλ' ἐποίει φαίνεσθαι. A. [φαίνετο δὲ κληῖδες· ἔν τισι φαῖνον δὲ ᾗ κληῖδεσιν. V.]

336. ἑλκήσουσ' αἰκῶς· οἱ περὶ Ἀντίμαχον ἐπὶ τὸ γνωριμώτερον ἑλκήσουσι κακῶς. A.

411. *Ἀρίσταρχος σμώχοιτο ἀντὶ τοῦ σμύχοιτο.* A.

416. *κηδόμενοί περ· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καίπερ ὀδυνώμενοι καὶ αὐτοί.* A.

[430. *ἀδινοῦ· Ἀρίσταρχος ἀθρόου.* V. (?) Cf. Ψ 17.]

[431. *τί νυ βείομαι; οὕτως Ἀρίσταρχος, πῶς ζήσομαι; τὸ δὲ αἰνὰ τεκοῦσα ὡς τὸ δυσαριστοτόκεια. τινὲς δὲ παθοῦσα.* V. Cf. B.]

Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η βήομαι, βιώσομαι. A.

468. *αἱ Ἀριστάρχου βάλε δέσματα, αἱ δὲ κοιναὶ χέε.* A.

475. *ἄμπνυτο· διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος ἔμπνυτο ἔμπνους ἐγένετο, καὶ ἐπὶ τοῦ Σαρπηδόνος 'αὖθις δ' ἐμπνύνθη'* (*E* 697). A.

478. *κατὰ δῶμα· αἱ κοινότεραι ἐνὶ οἴκῳ.* A.

491. *Ἀρίσταρχος οὐδετέρως παρειά.* A.

Ψ.

18. *οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ σ ἐπ' ἀνδροφόνους.* A.

39. *Ἀρίσταρχος κέλευσαν, πληθυντικῶς.* A.

77. *ἔν τισι τῶν πολιτικῶν οὐ γὰρ ἔτι.* A. (*οὐ μὲν γάρ· γρ. οὐ γὰρ ἔτι.* A.)

81. *ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους εὐηφενέων διὰ τοῦ φ, εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων, ὡς Κλέαρχος ἐν ταῖς γλώτταις.* A.

88. *ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς· αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα ἀμφ' ἀστραγάλῃσιν ἐρύσας* [*ὀρίσσας* V. an *ἐρίσσας*?] *· καὶ ἔστιν Ἰωνικώτερον. 'Ἀστραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσι μανίαι τε καὶ κυδοίμοιο'. Ἀνακρέων.* A.

106. *ὁ Ἀρίσταρχος ἐφεστήκει χωρὶς τοῦ ι.* A.

111. Didymus *κατὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων οὐρῆας ὤτρυνεν ἔξω τοῦ τέ.* A.

117. *πολυπίδακος· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ πολυπιδάκου.* A.

120. *οὕτως διαπλήσσοντες διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου ἀντὶ τοῦ διακύπτοντες, ἄλλοι δὲ διαπλίσσοντες διὰ τοῦ ι.* A.

135. Herodianus. Didymus *ἔν τισι δὲ κατεείλυον τουτέστιν εἴλουν. Ἀρίσταρχος δὲ καταείνυσαν.* Aristonicus. A.

169. *τὰ πολλὰ τῶν ὑπομνημάτων διὰ τοῦ ε δρετά. καὶ τάχα ἀπὸ τοῦ δέρειν.* A. Cf. V.

198. *χωρὶς δὲ τοῦ ν τὸ ὕλη. οἱ δὲ ὕλην τ' ἐσσεύοντο, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσειεν οἱ ἄνεμοι καίειν τὴν ὕλην.* AV. *ἐν ἄλλῳ ὕλη τε σεύαιτο. οὕτως δὲ καὶ ἔξω τοῦ ν ὕλη.* A.

206. *ἐς γαῖαν· ἐς δῆμον, ὡς αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων.* A.

244. *ἐν ἄλλῳ· αὐτὸς ἰών ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἐγών.* A. Recepi, quod praecedit Aristonicus et perversitatem Alexandrini cuiusdam grammatici sapit.

[259. *καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἠθέτηται τοῦτο.* V.]

273. *διχῶς Ἀρίσταρχος δεδεγμένα καὶ δεδεχμένα.* A. (V.)

287. *ἄγερθεν· οὕτως Ἀρίσταρχος, ἄλλοι δὲ ἔγερθεν.* A. *ἄλλως. οὕτως ἔγερθεν διὰ τοῦ ε αἱ Ἀριστάρχου, οἷον ἠγέρθησαν, ἀνέστησαν, ὡς ἑξῆς 'καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν'.*

307. *Ἀρίσταρχος δὲ ἑνικῶς ἐδίδαξεν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ἵππειος γάρ.* A. Aristonici adnotationem his verbis continuat Friedl. p. 331, qui nescio qua caussa impulsus *ἑνικῶς* proscripsit. Mihi contra ipsum illud *ἑνικῶς* ad Didymum nos ducere videtur. Cf. *B* 169 *Δ* 672 *M* 79 *N* 179.

317. *ἐρεχθομένην· ἐρεθομένην, ὅ ἐστιν ἐρεθιζομένην, ὡς τὸ 'θυμὸν ἐρέχθων'* (ε 83) *ἀντὶ τοῦ ἐρεθίσας. ἢ ἐεργομένην ἀντὶ τοῦ συνεχομένην.* A.

[331. *ἤ τευ σῆμα βροτοῖο· Ἀρίσταρχος γράφει 'ἠὲ σκίρος ἔην· νῦν αὖ θέτο τέρματ' Ἀχιλλεύς' κτλ.* V.]

361. *δρόμους πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος.* A.

374. *ἐφ' ἁλός· οὕτως Ἀρίσταρχος. αἱ δὲ πλείους ἀφ' ἁλός· καὶ μήποτε λόγον ἔχει.* A.

414. *διχῶς ἐφαμαρτεῖτον καὶ .....* A.

[417. *διὰ τοῦ ἑτέρου δ τὸ ὑποδδείσαντες.* V.]

[421. *χῶρον ἅπαντα· Ἀριστοφάνης χῶα ἔνερθεν.* V.]

422. *τῇ· Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ τ ῇ.* A.

455. *οὕτως Ἰακῶς τέτυκτο ὁ Ἀρίσταρχος.* A.

461. *κεῖσε· Ζηνόδοτος καὶ Ἀριστοφάνης κεῖθι· καὶ ἔστιν ἀναλογώτερον.* A.

463. *οὕτως διὰ τοῦ η νῦν δ' οὔπῃ Ἀριστοφάνης.* A.

464. αἱ Ἀριστάρχου παπταίνετον. A. Cf. V.

483. νείκει ἄριστε· Ἀρίσταρχος νεῖκος ἄριστε, ὡς ‘εἶδος ἄριστε’ (Γ 39). A.

[493. κακοῖς· ἄμεινον ἀντ’ αὐτοῦ γράφειν ἄναξ· προεῖπε γὰρ χαλεποῖσιν. B.]

548. οὕτως διὰ τοῦ σ φίλος πᾶσαι εἶχον. A.

568. χειρί γρ. χερσί. || ἡ δὲ διπλῆ . . . A.

604. οἱ δὲ περὶ Ἀντίμαχον νόημα γράφουσιν ἀντὶ τοῦ νόον. A.

622. ἐνδύσεαι· Ἀρίσταρχος ἐσδύσεαι. A. ἄλλως. οὕτως ἐσδύσεαι σχεδὸν ἅπασαι· οὐδέποτε γὰρ Ὅμηρος τῇ ἐν ἀντὶ τῆς εἰς κέχρηται. AB.

635. πάλη· Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν πάλην. A.

691. οὕτως ἔξω τοῦ ι ἑστήκειν. ἔστι δὲ Ἰωνικόν. A.

759. ἔκφερ’· παρὰ Ζηνοδότῳ ἔκθορ’. A.

[792. ἐριδήσεσθαι — ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων γράφεται ἐριζήσασθαι. V.]

[806. Ἀριστοφάνης δὲ οὕτω γράφει ‘ὁππότερός κεν πρόσθεν ἐπιγράψας χρόα καλὸν φθήῃ ἐπευξάμενος διά τ’ ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρῶν’. V.]

854. ἧς ἄρ’· ἐν ἄλλῳ ἧς γάρ· γράφεται καὶ ὣς γάρ. κατ’ ἔνια δὲ δῆσεν πόδα. A.

870. 71. ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ ‘σπερχόμενος δ’ ἄρα Μηριόνης ἐπεθήκατ’ ὀϊστὸν τόξῳ.’ ἐν γὰρ πᾶσιν ἔχε (γὰρ χείρεσσιν ἔχεν V.) πάλαι, ὡς ἴθυνεν.’ ἐν δὲ τῇ κατὰ Ἀντίμαχον οὕτως· ‘σπ. δ’ ἄ. Μ. ἐξείλετο τόξον χερσίν. (ἐξείρυσε Τεύκρου τόξον, χερσὶ δ’ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.’ V.) ὁ μέντοι Ἀρίσταρχος διὰ τῶν ὑπομνημάτων ἐπειγόμενον βούλεται τὸν Μηριόνην ἐκσπάσαι τῆς τοῦ Τεύκρου χειρὸς τὸ τόξον. καὶ γὰρ κοινὸν τῶν ἀγωνιζομένων αὐτὸ εἶναι, ὥσπερ τὸν δίσκον. A.

879. οὕτως Ἀρίσταρχος διὰ τῶν δύο σ. ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ λιάσθη. A. [ὡς ‘ὁ δὲ νόσφι λιασθείς’ (Λ 80). V.]

Ω.

6—10. προηθετοῦντο δὲ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. A.

[7. αἱ δημώδεις καὶ πάθεν ἔργα. V.]

20. 21. οὕτως αἰγίδα χρυσείην αἱ Ἀριστάρχου. περὶ

ὅλον αὐτὸν ἐκάλυπτε τὴν χρυσῆν αἰγίδα. καὶ μήποτε Ὁμηρικώτερον 'τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον' (Ξ 343). A.

[28. εἵνεκ' ἄτης· οὕτως Ἀρίσταρχος. τὸ γὰρ ἕνεκα τοῦ ἀπολογουμένου ἐστίν. V.] Cf. tamen Lehrs. apud Friedlaend. Ariston. p. 341 schol. Eurip. Tro. 968 R.

30. ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν· παρ' Ἀριστοφάνει καί τισι τῶν πολιτικῶν ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε· καὶ τάχα μᾶλλον οὕτως ἂν ἔχοι· ἀθετεῖ γὰρ Ἀρίσταρχος διὰ τὴν μαχλοσύνην τὸν στίχον. A.

33. γρ. οὔ νύ ποθ' ὕμιν (cod. ὑμῖν). A. Sequitur Herodiani adnotatio.

53. Ἀρίσταρχος νεμεσσεθέωμεν διὰ τοῦ θε. A.

71. Friedlaenderus Aristonico, Duentzerus Zenodot. p. 2, 4 Didymo tribuit.

82. κῆρα φέρουσα· ἔνιαι τῶν κατὰ πόλεις πῆμα φέρουσα, ἄτοπον γὰρ ἐπ' ἰχθύων κῆρα λέγειν. A.

85. ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν ὅς τάχ' ἔμελλεν. A.

97. εἰσαναβᾶσαι· ἡ Ἀρισταρχου ἐξαναβᾶσαι, καὶ αἱ πλείους. A.

109. ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ ὀτρύνουσιν. οὕτως καὶ ἡ Χία. A.

110. Ἀπολλόδωρος καὶ Ἀρητάδης καὶ Νεοτέλης καὶ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ διὰ τοῦ τ τὴν πρόθεσιν γράφουσι καὶ δασύνουσι τὸ α, ἵνα ᾖ προσάπτω, ἀνατίθημι. οἱ δὲ χωρὶς τοῦ τ ἔγραψαν καὶ ἐψίλωσαν τὸ α, ἵνα ταὐτὸν ὑπάρχῃ τῷ προϊάλλω, οἷον δίδωμι, προσπεύδω. οὕτως δὲ καὶ Ζηνόδοτος καὶ Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Κωμανόν. A.

125. οὕτως Ἀρίσταρχος ἑνικῶς ἐν κλισίῃ. A.

148. οὕτως διὰ τοῦ ν, οἶον. A.

[164. κόπρος — Ἀρίσταρχος σποδός κτέ. V.]

192. οὕτως Ἀρίσταρχος κεχάνδη διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ κέχανδε. ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ κεκεύθει. A. Ἀρίσταρχος κεχάνδει. A.

198. Ἀρίσταρχος ἄνωγεν ἔξω τοῦ ι. A.

200. καὶ ἀμείβετο· Ἀρίσταρχος καὶ ἀνήρετο. A.

214. οὕτως ἐπεὶ οὔ ἑ, ἐπεὶ οὐκ αὐτόν. αἱ δὲ κοιναὶ ἐπεὶ οὔτι. A.

215. *πρό·* οὕτως χωρὶς τοῦ σ. A.

241. Ἀρίσταρχος ἢ *ὀνόσασθ'*, ἐμέμψασθε καὶ ἐξεφαυλίσασθε. βούλεται δὲ λέγειν, ἐμοὶ συλλυπησόμενοι καὶ οὐχὶ ἕκαστος ἴδιον κακὸν νομίζει τὴν Ἕκτορος ἀπώλειαν. A.

253. *κατηφόνες* — οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἄμεινον. θηλυκῇ γὰρ προσηγορίᾳ ὀνειδίσαι τοὺς υἱοὺς ἠθέλησεν, οἱονεὶ κατήφειαι. Κράτης μέντοι *κατηφέες* γράφει. A.

269. οὐκ ἦν παρὰ Ζηνοδότῳ ὁ στίχος. A.

292. *ταχύν* — ἐν ἄλλῳ *ἑόν*. Recepi quod Nicanoris scholion adiungitur. Cf. 310.

[304. ἡ Μασσαλιωτικὴ *ταμίη μετὰ χερσὶν ἔχουσα*, διὰ τὸ μὴ εἰρῆσθαι νῦν συνήθως αὐτῷ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σκεύους τὰ *χέρνιβα·* εἰ μὴ ἄρα ἐνικῶς ἐνθάδε γραπτέον *χέρνιβον ἀμφίπολος*. V.]

329. *πόλεος* γρ. *πόλιος*. A. Deinde Nicanor.

332. *προφανέντε·* ἐν τῇ Χίᾳ *καταβάντε*. A.

341. οὕτως διὰ τοῦ ο *φέρον*. A.

344. οὕτως Ἀρίσταρχος, *ἐθέλει* διὰ τοῦ ε. αἱ δὲ κοιναὶ διὰ τοῦ η *ἐθέλῃ*. A.

373. οὕτως διὰ τοῦ π *οὔτω πῃ*, ἐν δέ τισι διὰ τοῦ δ *οὕτως δή*. A.

486. Cf. schol. Odyss. α 413.

512. Ζηνόδοτος δὲ *στεναχῇ* διὰ τοῦ ε γράφει. ἐκπίπτει δὲ τὰ διὰ τοῦ ε ῥήματα ἐν τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ ο, λέγω λόγος, μένω μονή, οὕτως στενάξαι στοναχή. A. Nisi ante Ζηνόδοτος excidit ὅτι et scholion Aristonici est.

518. οὕτως Ἀρίσταρχος *κάκ' ἄνσχεο*. A.

546. Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ν *τῶν σέ*. A.

557. Cf. fragm. cert. sed. p. 112.

— οὗτος ὁ στίχος οὐχ εὑρέθη ἐν τῷ παλαιῷ. A.

565. ἔξω τοῦ ν ὁ *κέ* σύνδεσμος. A.

566. ἐνικῶς δὲ *ὀχῆα*. A. Cf. Ψ 307. ibid. *οὐδὲ γὰρ ἄν·* ἐν ἄλλῳ *οὔτε γὰρ ἄν*. Quod Didymeum videtur, cum Aristonici addatur observatio.

584. ἔν τισι *κότον οὐ κατερύκει·* ἄμεινον δὲ *χόλον*. A. Adde V. Ῥιανὸς *κόλον*, οἱ δὲ *κόπον* κτέ.

604. *υἱέες* γράφεται καὶ *υἱεῖς·* διχῶς οὖν. A.

636. *π α υ σ ώ μ ε θ α*· οὕτως Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἀναπαυσώμεθα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸ λέγειν τὸν Πρίαμον *τ α ρ π ώ μ ε θ α*. A. (cf. AV.)

648. οὕτως Ἀρίσταρχος *σ τ ό ρ ε σ α ν* δυϊκῶς. B.

663. Ἀρίσταρχος *μ ά λ α γ ά ρ* καὶ *οὐ μ ά λ α δ έ*. A. [Δίδυμος *μ ά λ α γ ά ρ*, οὐ δέ. V.]

701. *ἑ σ τ α ό τ*'· Ἀρίσταρχος ἑστεῶτ'. A. [διχῶς δὲ ὁ ποιητής φησι. V.]

725. Ζηνόδοτος *ν έ ο ν ὤ λ ε ο*. A.

[753. Ἀντίμαχος *μ ι χ θ α λ ό ε σ σ α ν*. V.]

2.

Hypomnemata in Homeri Iliadem.

1.

Schol. Hom. Il. *Α* 399 Ζεὺς παραλαβὼν τὴν ἐν οὐρανῷ διοίκησιν περισσῶς τῇ παῤῥησίᾳ ἐχρῆτο πολλὰ αὐθάδη διαπρασσόμενος. Ποσειδῶν δὲ καὶ Ἥρα καὶ Ἀπόλλων ἐβούλοντο αὐτὸν δήσαντες ὑποτάξαι. Θέτις δὲ ἀκούσασα παρὰ τοῦ πατρὸς Νηρέως (ἦν γὰρ μάντις) τὴν Διὸς ἐπιβουλὴν ἔσπευσε πρὸς αὐτὸν ἐπαγομένη Αἰγαιῶνα φόβητρον τῶν ἐπιβουλευομένων θεῶν. ἦν δὲ θαλάσσιος δαίμων οὗτος καὶ τὸν πατέρα Ποσειδῶνα κατεβράβευεν. ἀκούσας δὲ ὁ Ζεὺς Θέτιδος τὴν μὲν Ἥραν ἐν τοῖς καθ' αὐτοῦ δεσμοῖς ἐκρέμασε, Ποσειδῶνι δὲ καὶ Ἀπόλλωνι τὴν παρὰ Λαομέδοντι θητείαν ἐψηφίσατο. τῇ δὲ Θέτιδι τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν εἰς τὰ μετὰ ταῦτα ἐταμιεύσατο. ἱστορεῖ Δίδυμος. AD.

2.

(Schol. Hom. Il. *Β* 519.) Steph. Byz. 106, 8 Meinek. *Ἀ π ο λ λ ω ν ί α*· Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπάρισσόν φησι διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους, ὡς *Δ ί δ υ μ ο ς*. Cf. Serv. ad Vergil. Aen. III 64 vol. I p. 187 Lion.

3.

Steph. Byz. 250, 23 West. *Σ ή σ α μ ο ν* — Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτήν φησιν. Spectat ad Hom. Il. *Β* 853. Cf. Eustath. 362, 8 Apoll. Rhod. Arg. II 942.

4.

Ammon. de diff. verb. p. 89 ed. Valck. **λητουργεῖν διὰ τοῦ η καὶ λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν** *ὑπομνήματι β' Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ λητουργεῖν τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν. λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον 'λήϊτον ἀμφεπένοντο', τὸ δὲ λιτουργεῖν κακὰ λέγειν.*

Valck. p. 144 *λειτουργεῖν διὰ τοῦ ει — λεῖτον* emendatius scripsit, qui horum vocabulorum differentiam docte illustrat.

5.

Ammon. p. 147 *χλαμὺς καὶ χλαῖνα διαφέρει, καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε* **Δίδυμος** *ἐν ὑπομνήματι β' Ἰλιάδος. ἡ μὲν χλαῖνα ἡρωϊκὸν φόρημα, χλαμὺς δὲ Μακεδονικὸν μετὰ ἑξακόσια ἔτη τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομασθεῖσα. Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται χλαμύδος. Διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον, ἡ δὲ χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσιν.*

Valcken. l. l. laudat Salmas. in Tertull. de pall. p. 111 Hemsterh. Poll. X 124 n. 58, quibus Prell. Polem. p. 149 addit Wyttenb. Plut. I p. 307 O. Mueller. Doriens. II p. 266 Archaeol. §. 337. Cfr. etiam A. Ruben. de re vest. II c. VII p. 162 sqq. — E commentariis igitur Didymeis fluxisse videntur scholl. AL ad Hom. Il. *B* 183 *χλαῖνα ἡ τετράγωνος, χλαμὺς δὲ ἡ εἰς ὀξὺ λήγουσα.*

6.

Schol. B ad *Γ* 379. 80. Continetur hoc in scholio *λύσις ἀπορήματος* cuiusdam a Didymo profecta. *Διδύμου φασὶν εἶναι κατὰ τὸ ἐγχείρημα* (h. e. argumentum, rationes). *ἐῤῥίφη γὰρ ἤδη, φησίν, τὸ ἔγχος '**ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον.**' Λύεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθους· δύο γὰρ δόρατα φέρειν νενομισμένον ἦν, ὡς πολλαχοῦ λέγει· **πάλλων δύο δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη*** (Il. Z 104).

7.

Schol. AD ad *Δ* 475 **Ἴδηθεν — Δίδυμος** *δὲ πάντα*

τὰ ὄρη ἴδας λέγει ἀπὸ τοῦ δύνασθαι ἀπ' αὐτῶν πάντα (πλεῖστα D) καθορᾶν. Eustath. p. 500, 43 ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ Δίδυμον Ἴδη οὐ μόνον ἡ Τρωϊκὴ, ἀλλὰ πᾶν ὄρος, ἐξ οὗ τὰ κύκλῳ ἐστὶν ἰδεῖν, ὡς καὶ Ἀχελῷος πᾶν ὕδωρ καὶ Ὠκεανός. Hesych. ἴδας· εἶδος καὶ πάντα τὰ ὑψηλά.

8.

Schol. V. ad *K* 428 ἀγκυλότοξοι· καὶ πῶς φησὶν (*Π* 287) 'ὃς Παίονας ἦγεν ἱπποκορυστάς', εἰ μὴ ἄρα περιδέξιοι ἦσαν, ὡς Τεῦκρος. Δίδυμος οὖν τοὺς τόξῳ καὶ ἀγκύλῃ χρωμένους ἀγκυλοτόξους εἴρηκεν.

9.

Steph. Byz. 7, 3 M. = 5, 21 W. Ἄβιοι — Δίδυμος δὲ Θράκιον ἔθνος φησίν (? *N* 6).

10.

Steph. 12, 8 M. = 7, 37 W. ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακησσὸς Δίδυμος οἴεται κατὰ συγκοπὴν Καβασσός. πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ὀθρυονέως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. Cf. comment. III p. 12. Pertinet ad *N* 363.

11.

Bekk. anecdd. I 471, 19 (Bachm. anecdd. I 172, 10) ἄφλαστα· τὰ ἀκροστόλια. Ἀπολλόδωρος· ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἐπὶ τῆς πρύμνης εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένον. Fluxerunt haec e Pausania Atticista ap. Eustath. 1039, 37 laudato. — Respicitur fortasse Hom. Il. *O* 717 ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Cf. schol. ad h. l. Poll. I 90 p. 21 Bekk. schol. ad Apoll. Rhod. I 1089, ubi laudatur Apollonius ἐν ταῖς λέξεσιν, et. m. 161, (177) 42 Tzetz. Lyc. 26 p. 11 Herod. lex. p. 604 ed. Frz. coll. Herod. IV 114. Hesych. ἄφλαστον· τὸ ἀκροστόλιον ἢ (Rank. Hesych. p. 135) τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης ἀποτεταμένον [? ἐπικεκαμμένον] εἰς ὕψος.

12.

Schol. ad Il. *T* 81 πῶς κέν τις ἀκούσαι· ὁ Ἀρίσταρχος ἐλλείπειν φησὶ τὸ οὕτω χρώμενος· τὸ γὰρ λεγόμενον

τοιοῦτον εἶναι· ἐν δὲ πολλῶν ἀνδρῶν ὁμίλῳ πῶς ἄν τις οὕτως χρώμενος ἢ εἴποι ἢ πῶς οἱ ἀκούοντες ἀκούσειαν; οὕτως Δίδυμος.

13.

Schol. ad Il. *T* 90 τὴν δὲ διά ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης περισσὴν ἡγεῖται, ὁ δὲ Δίδυμος σημαίνειν τὸ διόλου, ὡς καὶ διαλείτης (al. διηλίτης), ὁ διόλου ἁμαρτάνων, ἢ δι' ἑαυτῆς πάντα τελεῖ. B.

14.

Schol. ad Il. *T* 116 ἄλοχον Σθενέλου· Δίδυμος παρατίθεται Φερεκύδην μὲν λέγοντα αὐτὴν τὴν Πέλοπος Ἀμφιβίαν. Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιβίαν [Ἀντιβίαν V.] τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται. AV. Cf. tamen subsequens scholium, unde apparet sub Ἡσίοδος vitium latere.

15.

Schol. Hom. Il. *X* 126. 7 p. 592 Bekk. οὐκ ἔστι, φησίν, ἄντικρυς Ἀχιλλέως διηγεῖσθαι, ὁποίους ἂν παρθένοι καὶ ἠΐθεοι. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰ ἐκτιθέμενα βρέφη παρὰ δρυσὶν ἢ πέτραις εὑρίσκοντες ἐνόμιζον ἐκ τούτων γεγενῆσθαι. ἐκ τοιούτου δὲ ἐγένετο ἡ ὑπόληψις. || οἱ παλαιοὶ νομαδικῷ ἐχρῶντο τῷ βίῳ οἰκίας μηδέπω κεκτημένοι. αἱ οὖν γυναῖκες τίκτουσαι ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑπὸ τὰ κοιλώματα τῶν πετρῶν καὶ δρυῶν . . . εὑρίσκοντες δέ τινες νομίζοντες ἐκεῖθεν γεγενῆσθαι ἀνέτρεφον. ἡ ἱστορία παρὰ Διδύμῳ. ABD. Cf. Odyss. τ 163 c. schol., schol. Platon. p. 414 Bekk. Unger. parad. Theb. p. 443 s. v. Odrysii.

16.

Schol. ad Il. *Ω* 640 Δίδυμός φησιν, ὅτι χόρτῳ ἀντὶ τειχίων ἐχρῶντο. V.

Haec sedecim e Didymi in Iliadem hypomnematis fragmenta supersunt, quibus auctoris nomen est appositum, sed his longe plura in scholiis Venetis latere non est quod moneamus. Equidem mihi dubium non est, quin loci ad unum omnes, quibus in fine additum legitur ἡ ἱστορία παρὰ τῷ δεῖνα, nec non ii, in quibus Aristarchi λέξεις commemorantur, Didymo nostro originem debeant.

3.

Commentarii in Odysseam exegetici et critici.

1.

Nicanor ad *β* 260 *ἰὼν ἐπὶ θινὶ θαλάσσης· ἐὰν κατὰ δοτικὴν γράφηται τὸ ΘΙΝΙ βραχέως* (Harl. *βραχὺ*) *διαστελοῦμεν ἐπὶ τὸ ἰὼν καὶ τὰ ἑξῆς συνάπτομεν. ἐὰν δὲ αἰτιατικὴ* (*ῆ*), *ὥς φησι Δίδυμος γράφειν Ἀρίσταρχον, μετὰ τὸ θαλάσσης διαστελοῦμεν.* Q. Harl.

2.

Schol. Pal. Q. ad *δ* 797 *Δίδυμος δὲ Ἀμεράκιν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὴν Πηνελόπην ἢ Ἀναρκίαν· Ναυπλίου δὲ ῥίψαντος αὐτὴν εἰς θάλασσαν διὰ ποινὴν Παλαμήδους ὑπὸ πηνελόπων αὐτὴν σωθεῖσαν οὕτως ὀνομασθῆναι. Ἐν δὲ ἐπιμερισμῷ τοῦ ‘Μῆνιν ἄειδε θεά’ Πηνελόπην αὐτήν φησι λελέχθαι παρὰ τὸ πένεσθαι τὸ λῶπος.* Eustath. 1422, 7 = 62, 45. Tzetz. Lyc. 792.

Ap. Eustath. ad *α* 329 est *Ἀμειράκην ἢ Ἀρνακίαν*, ap. Tzetzen *Ἀρναίαν*. — Q. *οὐ γὰρ ἐπὶ μερισμῷ.* Ad haec Buttmannus p. 171 adnotat ‘Mediol. e Q. *φασί*; in Palat. incertum *φησί* an *φασί*. Illud praetuli, ut Didymus hoc etiam tradiderit et quidem in libro, cui titulus *ἐπιμερισμὸς τοῦ μῆνιν ἄειδε θεά* coll. Boisson. praef. ad Herod. epim. p. 9.’ — Sed eiusmodi librum suo iure sibilo explosit Lehrsius in Herodian. p. 427 (coll. 425*), qui vellem nonnulla disputasset etiam de et. m. 493, 22 cod. Havn. 1971 *Ἡρῳδιανὸς ἐν δευτέροις αὐτοῦ ἐπιμερισμοῖς.* — De Penelopes fabula dixi in comment. IV, 1 p. 5.

3.

λ 509 *ἐκ Σκύρου· Σκύρος ἐστὶ πόλις Δολοπίας.* Q. Vind. 133 vulg. Buttm. Add. p. 577 conferri iubet et. m., ubi *ξ Ὀδυσσείας* legitur. ‘Quod nisi obiter in comment. ad *ξ* observavit Didymus corrigendum ap. etym. *λ*.’ Etiam anonymus ad et. Gud. p. 1033 St. adnotat, hodie non exstare hoc scholion in libro laudato. Locus etymologi est

p. 653, 26 St. Σκῦρος· ἡ νῆσος, ἐπεὶ ἀργιλώδης ἐστὶ καὶ λευκόγεως. σκύρος γὰρ ἡ λατύπη. Δίδυμος λέγει ἐν ὑπομνήματι ξ Ὀδυσσείας· αἱ ἀργιλώδεις φαῦλαι εἰς καρπῶν ἀνέσεις, μηλοβότοι δέ, καθάπερ Σκῦρος καὶ αἱ λεγόμεναι Ἀργινοῦσαι. (Ὧρος). Hesych. Σκῦρος· πόλις ἢ νῆσος ἢ λατύπη. Σκῦρος ἀργιλώδης (sic Guyet., cod. ἀργιολίδης)· Λυσίμαχος τὴν λατύπην. Lysimachum intellego Coum, quo de Erotian. p. 10. 104. 360 Frz.; νόστων scriptorem intellegit Stiehlius in Philol. IV 1 p. 106.

4.

Steph. Byz. 116, 5 M = 52, 35 W. Δίδυμος δὲ ὑπομνηματίζων τὴν ν (libb. μ) τῆς Ὀδυσσείας φησίν· Ἀρέθουσαι δέ εἰσιν ὀκτώ (εἰσιν η Rehd. εἰσὶ νη V. 'fort. εἰσι Δ' Meinek.).

In schol. ad h. l. quattuor tantum Arethusae dinumerantur, quibuscum consentiunt Aristarchi glossulae ap. Io. Tortell. Aretin. orthogr. fol. 39 col. 2 (Venet. 1501) 'Sane in glossulis Aristarchi super XIII odissea Homeri librum comperi quattuor in diversis mundi partibus fuisse Arethusios fontes, unum apud Syracusas, alterum apud Smyrnam, tertium in Chalcide et quartum in Ithaca.' Neque plures novit schol. Theocr. α 117 p. 843 Kiessl. Eustath. 1746, 58 Hesych. Ἀρέθουσα· κρήνη ἐν Ἰθάκῃ καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐν τῇ Ἤλιδι ῥέων ποταμὸς ἀργύριον κομίζειν νενόμισται. Idem Κύπρα· ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα. Sic enim Phoenices Arethusam appellabant, teste Curtio in M. Pinderi et I. Friedlaenderi Beiträge für ältere Münzkunde I p. 234, ubi de Arethusae typo in numis Cilicum satraparum agit. Cf. Ulrichs in Mus. Rhen. V p. 482. 3 an. 1846/47.

5.

Schol. ad ξ 6 Buttmannus p. 577, 8 ex et. m. p. 603 (664) 50 adauget his περίσκεπτοι (α 426) 'περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ'· — τῷ ὑψηλῷ, ὅθεν ἐστὶ περισκέψασθαι διὰ τὸ ὕψος καὶ ἀπιδεῖν. ἢ ὅθεν ἐστὶ τὸ πέριξ ἰδεῖν. ἢ περίσκεπτον, ὅ τις ἂν κατανοῶν θαυμάσειεν, οἷον· ὄφρα γέ-

νωμαι σοὶ (τὸ ? τι) περίσκεπτον παιγνίον Ἀρσινόη (Callim. epigr. V 7. 8). Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι ξ Ὀδυσσείας. οὕτως εὗρον ἐγὼ εἰς τὸν Ὦρον.

6.

Orus et. Gud. 54, 17 ἀνέγναμψαν· αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν (μὲν add.) ἀνέγναμψαν, ἀντὶ τοῦ ἀνέλυσαν· ὅταν γὰρ δεσμεύουσι τὰ σχοίνια κατακάμπτεσθαι ταῖς συμφοραῖς. ἀνακάμπτεται δὲ καὶ ἀνορθοῦται, ὅταν ἀναλύηται· (sic) γνάμψαι γὰρ τὸ κλάσαι 'γναμπτοῖς ἀγκιστοῖσι' (ε 369) τοῖς ἐπικεκαμμένοις καὶ 'ἀνέγναμψαν γὰρ ἅπαντας' (Β 14). ἀναγνάμψαι οὖν ἐξαπλῶσαι καὶ τὸ τὰ γεγενημένα (δεδεμένα) ἀναλῦσαι. Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσείας (ξ 348). Ὦρος. (Ritschel. de Oro §. 25, 2 p. 71). Et. m. 103, 31.

7.

Et. Gud. ἀρετή· αἱρετή τίς ἐστιν, ἣν αἱροῦνται πάντες. οὕτω Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι (? Ὀδυσσείας). Eadem exc. Koes. e cod. Paris. 2630 p. 186 Stz. Orio p. 1, 8 et. cod. Angel. 9 p. VII 5 ed. Ritschel. Bonn. 1846/47 Bekk. anecdd. III p. 1449.

8.

Suid. s. v. χαλίφρονος huc non pertinet. Docuit enim nos Gaisfordius cum hac glossa in codicibus male coaluisse sequentem Χαλκέντερος, quam Bernhardyus Suid. II 2 p. 1587 recepit quidem, sed recte uncinis circumsepsit, ut ex Δίδυμος male repetitam. Χαλίφρων dixit Hom. Odyss. τ 530 Musaeus 117 (Schneid. lex. Gr. II 632).

9.

Bekk. anecdd. I 380, 20 ἔνιοι μὲν τὸ ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι. Ὅμηρος· ἦ ῥ' ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς, οἷον· ὡς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· ὡς στερητικὸν ἔχον τὸ α. Δίδυμος δὲ ἀμφότερα δασέως. καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἅμις ἅμαξα ἁμνοὶ Ἁλαεῖς ἁλύειν. κτέ. Cf. schol.

Soph. Elect. 135. — Haec observatio fortasse ad Odyss. σ 333 spectat.

α.

38. Ἑρμείαν πέμψαντες· ἐκπέμψατε· δυϊκῶς γὰρ . . . οὕτως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος. Q. Corrigenda haec ex Harl. Πέμψαντε δυϊκῶς Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, qui praeterea haec adnotat: ἡ Μασσαλιωτικὴ γράφει πέμψαντε Μαίας ἐρικυδέας (sic) ἀγλαὸν υἱόν.

[52. ὀλοόφρονος· ἢ γέγραπτο κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὀλοόφρον, ὅ ἐστιν ὀλοόφρων· εἶτά τις μὴ νοήσας προσέθηκε τὸ ος. vulg. Pal. Q.] cf. 275.

85. Ὠγυγίην· ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ὠγυλίην γράφεται. διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι. τὴν μὲν γὰρ Ὠγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς Ἑσπέραν, τὴν δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδός φησι κεῖσθαι. τὸν Ὠγύλιον. ἠδ' Ὠγύλη. νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοὺς καλοῦσιν. Pal. Q. Harl.

95. ἔχησιν· ἐν τῇ κατὰ Ῥιανὸν (cod. ἄρινον corr. Porso.) γράφεται λάβῃσι. Harl.

99. 175 Aristonico tribuere malo, 109. 174. 300 Herodiano.

171. ὀπποίης δ'· Ἀρίσταρχος ὀπποίης τε. Ἄλλως. οἰκειότερον ἀπὸ Εὐμαίου ἂν λέγειντο (sic). διὸ ἔν τισιν οὐκ ἐφέροντο. Harl.

185. 186. προηθετοῦντο δὲ ὑπὸ Ἀριστοφάνους. κατ' ἐνίων δὲ τῶν ἀντιγράφων οὐδ' ἐφέροντο. Q.

204. οὐ δ' εἴπερ τε· ἀλλ' εἴπέρ τε σιδήρεα δέσματα ἔχησι φράσσεται ὥς κεν νέηται. κἂν ἔχῃ (Buttm. corr. ἔχοι) ἔμφασιν ἡ γραφή. marg. cod. Harl. Pors.

208. αἰνῶς γάρ· Ἀριστοφάνης καὶ Ἀρίσταρχος αἰνῶς μέν ἔχει. καὶ ἔχει τι εἶδος (Buttm. coni. εἰκός. ? πειθοῦς) ἡ γραφή.

232. Aristonici videntur. Cf. 251.

244. νῦν δ' ἑτέρως βούλοντο· ἤτοι ἐβουλεύσαντο. τινὲς δὲ γράφουσι ἐβάλοντο θεοί ἀντὶ τοῦ μετέβαλον. ἔχει μέντοι λόγον καὶ τὸ ἐβούλοντο ἤτοι ἐβουλεύσαντο, ὡς τὸ ‚Τρωσὶ δ' ἐβούλετο νίκην' (Η 21). E. Q.

Cf. Schaefer. ad Greg. Cor. p. 192 Hesych. *ἐβόλοντο·* *ἐβούλοντο*, *ἐβουλεύσαντο*.

254. *δεύει· ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνην ἐγέγραπτο δεύῃ, ἵν' ᾗ πρὸς τὸν Τηλέμαχον ὁ λόγος· ἀλλὰ μὴ πολλοὺς δεῖ* (Buttm. corr. *πολλὸν δεῖ*), *καὶ τὸ πολλὸν συνάπτῃ* (leg. *-ει*) *τῷ δεύῃ. μήποτε δὲ ἄμεινον ᾖ διὰ τοῦ ει γράφειν. καὶ ἔστιν οἷον τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς ἕν τι καὶ τοῦτο τῶν ὑπολελειμμένων.* Q.

261. *ὄφρα οἱ εἴη· Ζηνόδοτος· ὄφρα δαείη. ἐλέγχεται δὲ ἐκ τοῦ ἑπομένου, ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν.* Harl.

337. *οἶδας· τὸ* (l. *τῷ*) *οἶδας οὐκ ἐχρήσατο.—Ζηνόδοτος γράφει εἴδεις, καὶ Ἀρίσταρχος οὐ δυσχεραίνει τῇ γραφῇ.* Harl.

356. *Ἀρίσταρχος δὲ ἀθετεῖ ἄμεινον λέγων αὐτοὺς ἔχειν ἐν Ἰλιάδι καὶ ἐν τῇ τοξείᾳ τῶν μνηστήρων.* Q. Harl. *ἐν δὲ ταῖς χαριεστέραις γραφαῖς οὐκ ἦσαν.*

424. *ἔνιοι· δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. μεταποιηθῆναι δέ φασιν ὑπὸ Ἀριστοφάνους τὸν στίχον.* E. Q. Harl. *ἐν δὲ τῇ Ἀργολικῇ προστέθειται.* E. Q.

β.

7. Quae in Q. leguntur possunt Didymi, possunt Aristonici esse.

41. *ἤγειρα· Ζηνόδοτος ἤγειρε. ἐλέγχεται δὲ διὰ τοῦ μάλιστα δ' ἐμέ. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν αὐτόν.*

42. *γελοῖος* (*-οίως* Pors.) *γράφει Ζηνόδοτος ἠΐονα* (sc. *ἀντὶ τοῦ ἀγγελίην*) *ἀπὸ τοῦ ἀΐειν, ὅ ἐστιν ἀκούειν.* Harl.

45. *ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν· Ἀριστοφάνης· ὅ μοι κακὰ ἔμπεσε. τὸ δὲ ὅ μοι, ἀντὶ τοῦ ὅτι μοι.* Harl. Q. cf. Buttm. p. 52 adnot.

46. *δοιά· ὁ μὲν Ἀριστοφάνης κακῶς πληθυντικῶς γράφει. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος τὸ δοιὰ ἀντὶ τοῦ διχῶς ἀκούει.* E. (Harl.).

50. *ἐπέχραον· Ἀριστοφάνης ἐπέχρων.* Harl.

70. *σχέσθε φίλοι· ἢ ὁ λόγος πρὸς τοὺς Ἰθακησίους, οἷον ἀντίσχεσθέ μου. διὸ καὶ Ἀριστοφάνης γράφει, μή μ' οἷον ἐάσατε, ὅ ἐστι καὶ ὑμεῖς ὑποσυμπαθήσατε. Ἀρίσταρχος*

δὲ τὴν μὲν γραφὴν οὐκ ἀμείβει, τὸ δὲ οἷον ἀκούει πρὸς τὸ πένθος τοῦ πατρός κτέ. Q. Harl.

81. Ζηνόδοτος δὲ γράψας (γράφων Harl.) δάκρυα θερμὰ χέων ἐκλέλυκε τὴν μεγαλειότητα τοῦ στίχου. Q. H.

96. Nicanorem redolent.

123. Ἀριστοφάνης βίοτός τε τεός, ἢ οἱ μνηστῆρες ἔδονται. Q. Cf. Buttm. p. 59. Nauckius Ar. Byz. p. 39 pro ἢ οἱ coni. καί, poetaeque restituendum esse suspicatur βιότους τε τεούς. Dubitat Schneidewinus in nuncc. erud. Gotting. 1848 p. 802.

134. vulg. Aristonico vindicabimus, ut 137 Harl. et 312 E. Q.

152. ὄσσοντο· ἐν τῇ Ῥιανοῦ ἔσσατο (ὄσσαντο em. Pors.), ἀντὶ τοῦ ὄσσαν καὶ κλήδονα ἐποίουν. Harl.

156. ἅπερ· Ἀριστοφάνης οὕτως γράφει, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἦλθον καὶ ἀπέστησαν· μαρτυρεῖ αὐτῷ καὶ χ̊ φύσιν εἰς ἔπαινον· τὸ γὰρ προκαταρκτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Cram. AP. III 430, 19. Obscurissimi scholii sententiam non aperuit Nauck. p. 40. Porson. ex Harl. haec tantum excerpsit ‘ἅπερ *pro* ὥσπερ *Aristophanes*’. Conieci quod scribere poterat scholiasta μαρτυροῦσιν αὐτῷ καὶ οἱ χρόνοι κατὰ φύσιν παιωνικοί. Hinc intellegitur, quid sit προκαταρκτικόν, sed ex v. ὑποτακτικοῦ nihil exsculpo. Mecum faciunt B. E.

180. ἀμείνων· γράφεται ἀμείνω χωρὶς τοῦ ν, ὅπερ καὶ κάλλιον. Harl. Latet vitium. Duentzer. Zenod. p. 56, 21.

182. οὐδέ τε· περισσὸς ὁ τέ. ἐν δὲ τοῖς εἰκαιοτέροις γράφεται οὐδέτι. Harl. coll. Q.

190. ἀνιηρέστερον· — καὶ Ἀριστοφάνης κατὰ Σέλευκον ἔγραφε φιλοκτεανέστατε (α 122). Vulg.

206. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἵν' ᾖ, εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς. Ἰακὸν δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Q. Ἀριστοφάνης δὲ ὑπώπτευε τὸν στίχον νεωτερικὸν λέγων ὄνομα τὸ τῆς ἀρετῆς. πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν μετ' αὐτόν. Harl. Q.

222. χεύω· Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδου χρείω (χείω em. Pors.) γράφει καὶ Ἀρίσταρχος, [Ἡρῳδιανὸς δὲ

χεύω, ἵν' ᾖ ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος.] Harl. Pro Herodiano vide ne Zenodotus restituendus sit.

244. πανέμεν· Ῥιανὸς γράφει καὶ παύεται, καὶ λόγον ἔχει διὰ τὸ τὸν μάντιν εἰπεῖν 'φραζώμεθ' ὥς κεν καταπαύσομεν', οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ πανέσθων (168). καὶ τὸ 'ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν'. Q. Harl. Sic scripsi e Porsoni et Buttmanni coniecturis certissimis.

260. Quae Nicanoris sunt supra exscripsi.

294. Huc recipere non ausim. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 22. 23.

311. ἀκέοντα· Ῥιανὸς γράφει, ἀέκοντα. H.

321. σπάσεν· Ἀρίσταρχος, σπάσατο. Q. H.

322. ῥεῖα κτέ· ἀθετεῖται, ὡς περιττός. προηθέτει δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Q.

338. ὅθι νητός· Ἀριστοφάνης ὅθι ννητός, ὡς τὸ 'ἐνὶ μεγάροισιν' (94), Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς ν. Harl. Hinc discimus ad β 94 Didymi observationem periisse. Nauck. p. 51 recte ἐνιμμεγάροισιν scribit.

410. Καλλίστρατος· δεῦτε φίλοι ὄφρ' ἤϊα (scr. ἦα) φερώμεθα. καὶ ἔστι τῆς νεωτέρας Ἀτθίδος τὸ οὕτως συναιρεῖν. Q. Harl.

γ.

7. πεντακόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ· οὕτω διὰ τοῦ α τὸ πεντακόσιοι Ἀρίσταρχος ... Q.

8. προὔθεντο· γράφεται καὶ προὔχοντο. Ἀρίσταρχος προείχοντο τῷ θεῷ, οἷον παρεῖχον ... E. Q. Hesych. προὔχοντο, ἐνέχοντο.

ibid. ἑκάστοθι· Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς ἑκάστοθι, ἐν ἑκάστῳ τόπῳ κτέ. Q. Apparet hinc Didymi adnotationem quandam de Aristarchi lectione exstitisse; quae aetatem tulerunt videntur ex Herodiano excerpta.

10. '*Aristarchus et Herodianus alter altero modo* κατάγοντ' ἠδ' *et* κατάγοντο ἰδ'.' Pors. ex H.

11. στεῖλαν· οἱ περὶ Ζηνόδοτον σεῖσαν αἰροντες. τότε δὲ σείουσιν, ὅτε θελήσωσι χαλάσαι τὸ ἄρμενον. Q.

24. αἰδὼς δ' αὖ νέῳ ἀνδρί· οὕτω δὲ οἱ κατὰ Ῥιανόν (cod. Ἀριανόν, em. Pors.) Harl. Pro οἱ malo αἱ.

41. *χρυσέῳ ἐν δέπαϊ·* χωρὶς τοῦ ἐν αἱ Ἀριστάρχου καὶ σχεδὸν ἅπασαι *χρυσέῳ δέπαϊ.* Harl.

50. *τοὔνεκά σοι·* — Ζηνόδοτος δὲ *τοὔνεκά τοι* γράφει, νοῶν ὅτι ἐπὶ τῆς διαστολῆς παραλαμβάνεται ὁ τοί. Q.

71. Aristonicum mihi exaudire videor.

178. *ἐννύχιαι·* αἱ Ῥιανοῦ γράφουσιν ἐννύχιοι. Harl. Cod. αἱρειανοὶ γρ., em Pors.

199. καὶ σύ, Ἄλκιμος· παρὰ Ἀριστοφάνει προηθετοῦντο δύο στίχοι. ἐκ γὰρ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς (α 301) μετήχθησαν ἐνθάδε. Q. (Harl.)

216. Harl. Aristonico tribuo. Vid. Duentzer. de Zenod. stud. Hom. p. 30. 96. 7. Idem statuo de v. 228, qua oblata occasione retractabo, quae de corruptis verbis δὲ ἴσως in schol. ad 230 protuli in Philolog. VII p. 374. Excidit Zenodoti nomen post ὁ στίχος. Hic enim scripserat e coniectura εἰ μὴ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν. Περιήρει retineo.

246. *ἀθανάτοις·* Ἀριστοφάνης ἑνικῶς *ἀθάνατος.* Harl. Suspectum mihi Aristophanis nomen. Cedere iubeo Aristarcho.

289. διχῶς Ἀρίσταρχος *λιγέων δέ,* καὶ *λιγέων τέ.* Harl.

[290. Ἀρίσταρχος γράφει τροφόεντο (corr. Pors. *τροφέοντο* e vulg.) ἀντὶ τοῦ ηὐξάνοντο. Harl.] Hesych. τροφόεντα et τροφιοῦται exhibet.

303. 4. Harl. Q. ἔν τισι τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἦσαν. Quae sequuntur Aristonicum scripsisse res ipsa loquitur.

304. *δέδμητο·* Ἀρίσταρχος *δέδμηντο,* ὡς ἡ πληθὺς ἀπονέοντο (Ο 305). Q. Harl.

307. *ἂψ ἀπ Ἀθηναίων·* Ζηνόδοτος ἂψ ἀπὸ Φωκήων. Ἀρίσταρχος ἂψ ἀπ' Ἀθηναίης, ὡς ἐκεῖ (η 80) ‛ἵκετο δ' εἰς Μαράθωνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.' Harl.

327. *αὐτόν·* Ἀρίσταρχος *αὐτός.* Harl.

?335. Ζηνόδοτος *ᾤχετο.* Harl.

367. Ἀρίσταρχος *χρείως.* δύναται δὲ καὶ *χρεῖος.* Harl.

?368. *ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα·* Ζηνόδοτος *ἐπεὶ τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνει.* Harl. Q. Duentzer. p. 113.

378. *ἀγελείῃ*· ὁ δὲ Ζηνόδοτος *κυδέστῃ*. Harl.

?380. Ζηνόδοτος· *ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε*. H. Dubius etiam haereo, utri tribuam 400. 401.

443. *χερσί*· ἐνικῶς *χειρί*, αἱ Ἀριστάρχου. H.

453. '*Ἀνίσχοντες* *Aristarchus. Lege ἀνέχοντες*.' Porson. Ἀνελόντες Buttm. p. 114.

486. *οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν*· Ἀριστοφάνης γράφει *θεῖον* ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον, εἶτα *ζυγὸν ἀμφιέχοντες*. ὁ δὲ Καλλίστρατός φησι, ὥσπερ ἐπὶ τῆς οὐριοδρομούσης νηὸς τὸ τῆς Εὐπλοίας ἐμφαίνεται, διὰ τὸ 'τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης' (λ 11), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ συνεχοῦς δρόμου τῶν ἵππων τὴν ἀδιάλειπτον ἄνυσιν τῆς ὁδοῦ σημαίνει τὸ σεῖον ζυγόν. Q. H.

δ.

1. Ζηνόδοτος δὲ γράφει *καιτάεσσαν* ἀντὶ τοῦ καλαμινθώδη. δοκεῖ δὲ Καλλίμαχος ἐντετυχηκέναι τῇ γραφῇ δι' ὧν φησιν 'ἵππους καιτάεντας ἀπ' Εὐρώτας κομίσαι.' Q. Harl.

37. *ὁ δ' ἐκ μεγάροιο*· Ἀρίσταρχος ἔξω τῆς ἐκ προθέσεως, ὁ δεμμεγάροιο βεβήκει. βούλεται γὰρ λέγειν διὰ μεγάρου. Q.

39. *λύσαν*· οὕτως γράφει Ἀρίσταρχος. Harl. (*λῦσαν* Pors.)

62—64. '*ἠθέτουν* Ἀριστοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, *ut e scholiis colligo*.' Pors.

70. *πυθοίαθ' οἱ ἄλλοι*· οὕτως Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ *πυθοίατο ἄλλοι* (sic Pors., cod. *ἀλλά*), χωρὶς τοῦ ἄρθρου.

123. *ἅμ' Ἀδρήστῃ*· τρισυλλάβως τὸ Ἀδρήστῃ, ὡς Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀρίσταρχος. Harl. Alii *ἅμα δραστῇ*. Didymi ipsa verba perierunt.

158. Aristonicum sapiunt, Didymi verba non servata sunt (163. 192).

162. *ἐέλδετο*· Ζηνόδοτος *οἴετο*, κακῶς. Harl.

231. — Ἀρίσταρχος δὲ γράφει οὕτως *ἰητρὸς δὲ ἕκαστος, ἐπεὶ σφισι δῶκεν Ἀπόλλων ἰᾶσθαι, καὶ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης*. κακῶς. διαφέρει ὁ Παιήων

Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ· εἰ μὴ — οἶδεν. B. Q. H.

Haec, nisi misere depravata sunt, omni fide destituta sunt Didymoque abroganda. Zenodotus enim Mallotes Paeeonem falso pro Apolline accepit. Cf. Lehrs. Arist. p. 181 Duentzer. Zenod. p. 24 L. Friedlaend. Ariston. p. 116. Itaque vide ne Aristarchi mentio ad antecedentia verba pertineat scribendumque sit — *βοτανῶν. Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ ὁ Μαλλώτης γράφει κτέ.*

260. Herodianus scripsit.

285. Q. ab Aristonico profecta esse suspicor Harl. servasse Didymi verba *οὐκ (ἀν)εφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε. τὰ γὰρ τῆς διαθέσεως ψυχρά.*

336. *νεηγενέας· Ἀρίσταρχος νεογενέας.* Q. H.? Lobeck. parerg. p. 661.

353. *ἑφετμέων· βούλεται μὲν λέγειν θυσιῶν, ἀσαφέστερον δὲ εἴρηται. διὸ Ζηνόδοτος ἠθέτει.* Pal. E. Q. H.

?366. *Εἰδοθέη· — ὁ δὲ Ζηνόδοτος γρ. Εὐρυνόμην.* E. Q. H. Castigat Zenodotum Duentzer. p. 102. — Ceterum ingeniose ap. Alciph. epp. I 2 Lobeck. path. I p. 34 restituit *ἐν Εὐρυνόμης λειμῶνι*. Mihi equidem Meinekii coniectura Alc. p. 87. 88 *ἐν Ἑρμιόνης λιμένι* minus placet. (De lana marina Wagnerus I p. 16 apponere poterat disserentes Reisk. Const. Porph. p. 466 ed. Bonn. sq. Anselm. Banduri. ad Const. Porph. de them. I p. 286 ed. Bonn. coll. Procop. de aedif. III Ducang. Gl. Gr. *πιννινότριχα.*)

?370. *ἡ δ' ἐμεῦ ἄγχι στᾶσα· Ζηνόδοτος ἡ δέ μοι ἀντομένη.* Harl. E.

420. *αὖτις· Ἀρίσταρχος, αὐτός.* Harl.

441. *κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· αἱ πλείους· ἔνθα κ(εν) αἰνότατος, ὡς τὸ 'ἔνθα κε λοιγὸς ἔην'* (*Θ* 130). Q. Pal. Harl.

?465. *Ἀρίσταρχος ἐρεείνεις γράφει, οὐκ ἀγορεύεις.* Pal.

495. *τῶν γε θάνον· αἱ Ἀριστάρχου δάμεν.* Harl.

511. *ὣς ὁ μὲν ἔνθ'· ἐν οὐδεμιᾷ ἐφέρετο. καὶ λίαν γάρ ἐστιν εὐτελής. θαυμάσαιμεν δ' ἄν, πῶς παρέλαθε τὸν Ἀρίσταρχον.* Pal.

553. ἠὲ θανών· ἐν ἁπάσαις ἠθετεῖτο. Harl. τοῦ γὰρ Πρωτέως εἰπόντος, (ὅτι) δύο μόνοι ἀπώλοντο (496), γελοίως τρίτον ζητεῖ ἀπολόμενον. Pal. Q.

599. Ἀρίσταρχος σὺ δέ κε. Harl.

618. ἑὸς δόμος· αὐτοῦ τοῦ βασιλέως. οὕτως δὲ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα, ὅ τεὸς (?ὅτε ὅς) δόμος. Pal.

705. ἔσχετο· αἱ Ἀριστάρχου ἔσκετο, ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. γελοῖοι γάρ εἰσιν οἱ γράφοντες ἔσχετο. H. P. Q.

712. οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν· ἢ τίς μιν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η. Harl. Quae sequuntur Nicanoris sunt.

727. ἀνηρείψαντο θύελλαι· ἡ χαριεστέρα τῶν Ἀριστάρχου καὶ ἄλλαι πολλαὶ οὕτως. Pors.

785. ἐν νοτίῳ· Ἀριστοφάνης εἰνοδίῳ (Pal. recte ἐννοδίῳ), ὡς ἄν τις εἴποι ἐν ὁδῷ, ἑτοίμην εἰς τὸ πλεῖν. Pal. B. E. Q. Harl. Cf. Buttm. schol. Harl. θ 55 Nauck. Ar. Byz. p. 45.

788. κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος· Ῥιανὸς κεῖτ' ἄρ' ἄναυδος, καὶ ἔστιν αὕτη χαριεστέρα ἡ γραφή. Harl. Pal.

ε.

34. χωρὶς τοῦ κέ αἱ κοινότεραι. Harl. ἤματι εἰκοστῷ.

43. Ad Aristonicum refero, ut 124.

80. οὐδ' εἴ τις· Ἀρίσταρχος οὐδὲ ἥτις. Pal. Harl. Ἀρίσταρχος, ναίει, ὁριστικῶς. Pal. Harl. 'Erant igitur, qui legerent ναίοι.' Pors.

83. διὰ τοῦ ε στεναχῇσιν αἱ Ἀριστοφάνους. Pal. Harl.

127. τριπόλῳ·—τινὲς δὲ γράφουσι, νειῷ ἐνὶ τριπύλῳ, οὐκ εὖ. P. H. Q. Addidi propter censuram Didymeam οὐκ εὖ.

132. ἔλσας· Ζηνόδοτος ἐλάσας γράφει, οἱ δὲ ἔλσας. ποιητικώτερον γάρ (Q. μέν). ἔλσας μὲν (Q. γάρ) τὸ συστρέψας, ἐλάσας δὲ τὸ ἐκ χειρὸς πλήξας. Q. Pal. Harl. Cf. Duentzer. l.l. p. 133. In Pal. cum sit ἡ δὲ ἐλέας, in Harl. ἡ δὲ ἔλας, recte Porsonus suspicatus est: ἡ δὲ ..... ἔλσας, fortasse: ἡ δὲ Ἀριστοφάνους ἔλσας. Reliqua sic restituo: καὶ ἔστι ποιητικώτερον. ἔλσας μὲν γὰρ κτέ. Cf. schol. H. P. ad η 250.

136. *Ἀρίσταρχος ἀγήρων.* Harl.

156. *ἀμπέτρῃσιν αἱ Ἀριστάρχου.* Pal. Harl.

168. *Ἀριστοφάνης ἵκοιο.* Pal. Harl.

179. *ἄλλο· Ἀριστοφάνης ἄλλοις* (Nauck. p. 39 probabiliter coni. *ἄλλως*) *γράφει, οἷον· σώζειν μὲν ἐμέ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις κακόν μοί τι βουλεύειν.* Pal. Harl. Q. De versu 185 dubius haereo.

217. *Ἀρίσταρχος εἰς ἄντα, αἱ κοινότεραι εἰς ὦπα* (cod. *εἰς σῶμα*, corr. Pors.). Pal. Harl.

232. (*αἱ*) *Ἀριστάρχου ἐφύπερθε αἱ εἰκαιότεραι ἐπέθηκεν.* Harl.

240. Herodiano Didymus suppeditasse videtur, ut 231. 391.

247. Aristonicum produnt.

253. *ἐπηγκενίδεσι· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ῥιανὸς δὲ ἐπιτανίδες* (f. *ἐπεκτανίδεσι*), *ἤγουν ταῖς μακραῖς καὶ ἐπεκτεταμέναις.* In Hesychio legimus: *Ἐπηγανίδες· ἐπηνύγματα.* Fortasse huc respicit lexicographus, quem *ἀναγραφὴν ναυτικῶν ὀνομάτων* expilasse docet ipsius glossa *στῆμα.*

272. *ἐσορῶντι· γρ. καὶ εἰσορόωντα. διχῶς αἱ Ἀριστάρχου.* Harl. cf. Pors.

294. *τὸ δ' αἰθρηγενέτης Ῥιανὸς καὶ Ἀριστοφάνης αἰθρηγενέης λέγουσιν.* P. H. Q. Nauck. p. 47.

314. *ἐπεσσύμενον· Ἀρίσταρχος ἐπισσύμενον.* P.

315. *αὐτὸς πέσε· Ῥιανὸς αὐτὸν βάλε. τὸ κῦμα δηλονότι. καὶ ἄμεινον.* Harl.

327. *οὐκ ἐνεφέρετο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρίσταρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διστάζει, γράφει δὲ διὰ τοῦ υ ὑπεδύσατο. ἐν δέ τισι ἀνεδύσατο. ἔοικε δὲ ὁ στίχος ἐκ τῶν ὕστερον εἰρημένων ὑπό τινος παρεμβεβλῆσθαι, αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα αἰθυίῃ εἰκυῖα.* P. H. Q.

ibid. p. 209. *γράφεται καὶ ποτήν, πτῆσιν. ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐν δοτικῇ.* Harl. Haec recepi, quod ad h. v. Aristonici et Didymi observationes aetatem tulisse videntur, illius in schol. vulg. p. 208 *σὺν τῷ ν γραπτέον*, huius in H. P. Q.

346. *στέρνοισι*· διχῶς αἱ Ἀρισταρχειαι. P. H. Exciderunt verba καὶ στέρνοιο καὶ στέρνοισι, quae a Didymo de more addita esse probabile est.

393. ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Ῥιανοῦ *ἐπὶ κύματος*. Harl.

422. Ἀρίσταρχος γράφει *εἰν ἁλὶ ἄτε πολλά*. H. Recte Buttm. οἷα τε. Nam P. Q. Aristonici observationem continent.

431. *ἐπεσσύμενον*· ὁ Ἰξίων *ἀπεσσύμενον*. H.

458. *ἔμπνυτο* διὰ τοῦ ε. Harl. Didymus scripserat οὕτως διὰ τοῦ ε Ἀρίσταρχος. Cf. 'schol. Il. X 475.' Pors.

459. Ζηνόδοτος ἀπὸ ἕο, ἡ κοινὴ *ἀπὸ ἕθεν*. Pal. Harl.

477. ἐξ ὁμόθεν *πεφυῶτας*· ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν *γεγαῶτας*. Harl.

490. *αὖοι*· ὁ Ἰξίων *αὔῃ*. Pal. Harl.

ζ.

1. *κάθευδε*· Ζηνόδοτος *ἐκάθευδε*. (cod. καθεῦδεν. corr. Duentzer. Zenod. p. 60, 39 coll. γ 402.)

2. *εἶσεν δὲ Σχερίῃ*· ἔξω τοῦ ν αἱ Ἀρισταρχειοι, οὐχ ὥς τινες *ἐν Σχερίῃ*. P. H. (E. Q.)

10. *θεῶν*· Ῥιανὸς *θεοῖς*. Harl.

29. Καλλίστρατος δὲ *χάρις*, ἀντὶ τοῦ χαρά. μεταποιῆσαι δέ φησι τὸν Ἀριστοφάνην *φάτις*. P. H. Nauckio aut vitiatum aut commentitium videtur p. 39, quod me non intellegere fateor.

44. *αἴθρῃ*· Ῥιανὸς *αἰθήρ*. P. H.

46. *τῷ ἔνι*· Ῥιανὸς *τῇ ἔνι*, πρὸς τὴν αἴγλην. P. H.

57. Ῥιανὸς *ἐφοπλίσειαν*, οἱ δμῶες δηλονότι. H. P.

74. Ἀριστοφάνης *φέρον* γράφει καὶ *κατέθηκαν*, οἱ δμῶες. H. P. Scripsit igitur κούρῃ. Nauckius p. 39 κοῦραι genuinam fuisse lectionem suspicatur.

89. Herodianum sapiunt.

106. Μεγακλείδης *ἀγρόμεναι παίζουσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα*. H. P.

108. *ῥεῖά τε*· οὕτως διὰ τοῦ·τέ αἱ Ἀρισταρχειοι καὶ σχεδὸν πᾶσαι. P. H.

131. Variam lectionem non propinat.

132. Ῥιανὸς αὐτὰρ βουσί. Pal.

137. σμερδαλέος· — Ζηνόδοτος δὲ ἀργαλέος, κακῶς. P. H.

144. Aristonici videtur.

201. διερός· οὕτως τὸν ζῶντα Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Καλλίστρατος γράφει δυερός, ὁ ἐπίπονος, παρὰ τὴν δύην ἤτοι κακοπαθητικός. H. E. Q. P. Hamb. Prelleri p. 30. Hes. δυερός· ἐπίπονος, [τολμηρός].

207. τὸν νῦν· Καλλίστρατος τῷ μιν (cod. μέν, corr. Pors.) Harl.

244. Redolent Aristonicum, qui Alcmanis etiam in libro π. σ. Ἰλ. Ε 774 Υ 138 meminit. Eidem tribuo 275—288.

256. πατρὸς ἐμοῦ· ὅτι ἐν πᾶσι φέρεται ἐμοῦ, ἀλλ' οὐκ ἐμεῦ, ὅμως ἐπί τινων ὁ Ζηνόδοτος ἐπὶ τὸ χεῖρον μετατίθησι. Q. H. Duentzer. p. 74. Fortasse ἐπί τινων in ἐπιτιμῶν mutandum erit.

264. λεπτὴ δ' εἰσίθμη· — Herodiani animadversionem excipit Didymea Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ σ γράφει ἴσθμη παρὰ τὸν ἰσθμόν. B. Q.

289. Ἀρίσταρχος σὺ δ' ὠκ'. (pro ὦδ'). Ζηνόδοτος ἐμεῖο. Harl. 'Debebat ἐμέο'. Pors.

σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν· ἄμεινον γράφειν ἐμοῖο, ἀπὸ τοῦ ἐμεῦ (ἐμοῦ). τὸ γὰρ ἐμεῖο ἀπὸ τοῦ ἐμεῦ ἀσυνάρθρου γέγονεν. Ζηνόδοτος ἐμεῖο, καὶ ἐπεκράτησεν. Q. Duentzer. p. 74 suspicatur Zenodotum scripsisse ὦδ' ἄρ' ἐμεῖο ξυνὲς ἔπος. Vide tamen, ne scholion spectet ad v. 290 πατρὸς ἐμοῖο, et post ἐπεκράτησεν exciderint verba ἡ Ἀριστάρχειος.

297. δώματ' ἀφῖχθαι· Ἀριστοφάνης δώματα ἶχθαι. Harl. Dubitat Nauck. p. 39.

318. Καλλίστρατος· αἴ δ' εὖ μὲν τρεχέτην (codd. τρεχέην, corr. Buttm.) P. H. Hamb. Prelleri p. 31. Fortasse interpretatio potius quam lectionis varietas latet.

η.

13 et 311 manifeste ab Aristonico profecta sunt.

22. οὐκ ἄν μοι· Ἀρίσταρχος ἦ ῥά μοι. P. H. Immo ἦ ῥα ἄν, ut est in Hesychio ἦ ῥὰ ἄν· ἄρα ἄν. (ἆρα ἄν).

41. *ἦ ῥά οὐ ἀχλύν·* Ζηνόδοτος *ἦ σφισιν ἀχλὺν* γράφει, οὐκ εὖ. ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς (143) φησίν· *καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖς* (sic P. H. pro *αὐτοῖο*) *πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.* Duentzer. p. 93.

74. *αἷ χαριέστεραι ἦσι τ' εὖ φρονέῃσι.* πρεπῶδες γὰρ αὐτῇ τὰς πρὸς τοὺς ἄνδρας ἔριδας διαλύειν ταῖς γυναιξί. ὑπερβιβαστέον δὲ καὶ τὸν καί· ἦσι τ' εὖ φρονέῃσι τὰ πρὸς τοὺς ἄνδρας νείκεα λύει. P. B. Q.

80. ὑποτοπεύεται (sic) ὁ τόπος, ὡς καὶ Χαῖρίς (corr. Boeckh., codd. Χάρης vel Χάρις) φησιν ἐν διορθωτικοῖς. H. P.

149. ὄντως (recte Pors. οὕτως) *ἐπιτρέψειεν* αἱ Ἀριστάρχου. P. H.

199. ἐν τοῖς Ἀριστάρχοις (sic) *κατ' οὐρανόν*, [ἵν' ᾖ, τῶν κατὰ τὸν οὐρανόν]. P.

215. *δορπῆσαι·* ἔν τισι γράφεται *δειπνῆσαι* δ' οὔπω δὲ ὥρα οὐκ ἀρίστου. Pal. Recepi, quod ex usu scholl. Ven. Il. ad ἔν τισι subaudiendum est ὑπομνήμασι vel τῶν ὑπομνημάτων. Schol. Pal. voluit, ni fallor δειπνῆσαι. δόρπου δ' οὔπω ὥρα οὔτε ἀρίστου. Cf. κ 116.

[217. Ζηνόδοτος ἕο γράφει, ἀντὶ τοῦ ἑαυτῆς. P. 'Pors. ex Harl. 'Ζηνόδοτος ἕο. Anne alii legebant ἔθεν?'' Buttm. p. 264. Non accedo. Alii legebant ἐκέλευσέν ἕο. Cf. Hesych. ἕο. Scholion ex Herodiano fluxit. Cf. Bekk. anecdd. III p. 1145. 6. Duentzer. coni. ἑοῦ p. 58.]

221. *ἐνιπλήσασθαι·* αὕτη μέντοι ποιητικωτέρα, ἡ δὲ Ἀριστάρχου *ἐμπλησθῆναι.* P. H. 222. 251 fortasse Aristonico debemus.

235. In verbis Pal. schol. Ἰακῶς τὸ *τεῦξε* latent vestigia Didymi, ut in Pal. ad 250 *ἐκέασσε*, διχῶς h. e. καὶ ἐκέασσε καὶ ἐκέδασσε. Sed quid sibi velint verba Pal. schol. τὸ δὲ *περιέχευε* διχῶς non expiscor. Ambigo de 301. P. H.

289. *δύσετο δ' ἠέλιος·* εἰς δύσιν ἐκλίνετο. Ἀρίσταρχος γράφει *δείλετο*, ὅ ἐστιν εἰς δείλην ἐκλίνετο. πρὸ δυσμῶν γάρ, φησί, συνέτυχε τῇ Ναυσικάᾳ ὁ Ὀδυσσεύς. Pal. (Harl.) coll. E. Vulg. Hamb. p. 37 ed. Prell. Lectio Aristarchi unice vera videtur Buttmanno lexilog. II p. 192.

347. *πόρσυνε*· γρ. *πόρσανε*, ἐν τοῖς Ἀριστ — (ultimae literae abscissae). Pal.

ϑ.

55. *νοτίῳ*· Ἀριστοφάνης *νοδίῳ*. Harl. Cf. δ 785.

67. *κρέμασεν φόρμιγγα*· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου (cf. Harl. ad 105). Ἀριστοφάνης (δὲ)· δῆσε(ν) φόρμιγγα (cod. γι). Harl. Nauck. p. 50 laudat.

81. 82. ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο. διὸ ἀθετοῦνται. H.

92. ὁ Ἀριστοφάνης αἶψ' *Ὀδυσεύς* γράφει. H. Cf. ι 485 κ 395.

98. ‘θυμὸν κεκορήμεθα δαιτός, οἱ ἄλλοι. Sed vulgatam retinet Aristarchus.’ Pors.

105. Cf. 67.

142. οὔτε Ἀρίσταρχος οὔτε Ἀριστοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίστανται τοῦτον τὸν στίχον. Harl.

163. Ambiguum, utrum Didymo an Aristonico debeatur: probabilius tamen huic adscripseris propter voc. σημειοῦται, quod Nauck. p. 50, 65 in ὃ σημείωσαι mutabat.

251. Ζηνόδοτος *παίσατον* εἶπεν, οὐ κακῶς. Q. H. Aut οὐ delendum, aut καλῶς scribendum. Similis confusio ad ψ 310 notatur.

299. *πέλοντο*· Ῥιανὸς *πέλοιτο* (cod. πέλοι, em. Pors.) γράφει. Harl.

352. *πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι*· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος *πῶς ἂν εὐθύνοιμι* γράφει. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ δῆσαι κτέ. Q. Vulg. et. m. Aristarchum πῶς ἄν σ' εὐθ. scripsisse Barnesius vidit. Post οἱ δέ excidit, ni fallor, lectio ab E servata, eaque me iudice palmaria πῶς ἂν ἐγώ σε φέριστε μετ' ἀθανάτοισι δέοιμι. Hanc enim respicit interpretatio καὶ σὺ θρασύς, φησὶν ὁ λόγος, κτέ et ὄντα μου πολλοῦ γενναιότερον. Sed quarta etiam, si quid video, lectio exstitit, cum schol. vulg. καὶ σὺ θρασὺς ὁρᾷς, φησὶν ὁ λόγος interpretentur. Suspicetur aliquis tale quid lectum esse πῶς ἂν ἐγώ σ' *ἴλλοντα* μετ' ἀ. δ., quae lectionis varietas facillimam explicationem habebit, si pro

σε δέοιμι — θεοῖσι in aliis quibusdam libris exaratum fuisse dixeris π. ἀ. ἐ. σ' ἴλλοιμι. Cf. Ruhnk. Tim. 69.

355. χρείως· — Ἀρίσταρχος δὲ δεσμὸν γράφει. Q. Porson. ad v. 353. 'Schol. χρέως et χρείως. Ἀρίσταρχος δὲ δασμὸν γράφει sc. pro δεσμόν.' Rectius opinor Porso scholion ad 353 retulit.

486. ἐβιόσσαο· γρ. βιώσω. Harl. Haec recepi, quamquam alibi sigl. γρ. non curans. Latere enim Aristarchea fidem faciunt Hesychii glossae βιόσσαο et ἐβιώσαο (eod. ἐβίωσας). Legit Aristarchus με βιόσσαο, alii μ' ἐβιώσαο. Hinc emendandum schol. Harl. βιόσσαο· γρ. ἐβιώσαο.

494. δόλον· Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης δόλῳ φασίν. Harl. Inter lectiones ambiguas refert Nauck. p. 43.

507. διατμῆξαι· Ἀρίσταρχος διαπλῆξαι, ὡς ἀλλαχοῦ 'τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοί' (Il. Ψ 120). Harl.

525. Καλλίστρατος· ἄστεϊ καὶ ὥρεσσιν (sic), ὡς τὸ ἀμυνέμεναι ὥρεσσιν (E 486). Harl. i. e., ut Guyet. ad Hesych. ὠρέες adnotat, ἀόρεσσι, coniugibus. Inter ambiguas lectiones refert R. Schmidt. de Callistr. p. 15 = 321 N.

ι.

116. νῆσος ἔπειτα λαχεῖα· Ζηνόδοτος, τὴν βραχεῖαν, (γράφει διὰ τοῦ ε, ἐλάχεια., Harl. Duentzer. p. 30 e Zenodoti γλωσσῶν ε fluxisse putat. Cf. eundem p. 55, qui excitat Lehrs. quaestt. epp. p. 175 Mehlhorn. p. 192. Nitzsch. III p. 27.

145. χωρὶς τοῦ ν τὸ οὐρανόθεν. Harl.

185. δέδμητο· οὕτως Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης βέβλητο. Harl. Nauck. p. 40 Aristophanem κέκμητο scripsisse suspicatur.

199. σὺν παισί· σὺν παιδί Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. Harl. Nauck. p. 41.

222. νᾶον· Ἀρίσταρχος ναῖον ... Harl.

283. νέα μέν μοι· οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl.

329. ὑπὸ κόπρῳ· Ἀριστοφάνης ὑπὸ κόπρου· ὡς ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ μάλης δέ τι φέρει. Harl. Nauck. p. 43. 44.

331. πεπαλάχθαι· Ἀρίσταρχος πεπλᾶσθαι. H.

'Scr. πεπαλᾶσθαι vel πεπαλάσθαι: vid. Eustath. p. 357, 52 Apollon. v. πάλος.' Buttm. p. 322.

387. τὸ δὲ ἑλόντες Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἔχοντες. Harl. In his siquidem varia lectio continetur, suspicor scribendum esse τὸ δὲ ἔλοντες Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἑλόντες, ut Aristarchus verbum ἔλω, ἔλλω pro εἰλέω admiserit.

425. ἄρσενες ὄϊες· Ἀρίσταρχος ὄϊες (sic). Buttmann. οἴιες.

485. τὴν δ' αἶψ'· τὴν δ' ἄψ, οὕτως ..... Harl. Cf. κ 395 ϑ 92. Rectius forte ἄψ Aristarchi, quam αἶψα (Aristophanis?).

486. θέμωσε δέ· οἵ (sic) Ἀριστάρχου θέμωσεν. Vitiosa sunt, ac fortasse interpretationem solam spectant.

491. πρήσσοντες· Ῥιανὸς (cod. Ἀριανὸς) πλήσσοντες. Mediolan. Harl.

540. Aristonici sunt.

λ.

41. ἐκτελέσαντες· Ζηνόδοτος ἐκτελέοντες. Harl.

43. τάδ' ἔδωκεν· οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ τὰ δέδωκε καὶ τάγ' ἔδωκε. Harl. [καὶ τάγε δῶκεν Ἡρωδιανός. Harl.]

70. μαλάκοισι καθαπτόμενος ἐπέεσσι· Ζηνόδοτος μαλάκοισιν ἀμειβόμενος γράφει. H. Vid. Duentzer. p. 133.

110. τὸ δὲ οἶσιν Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ. H.

116. Cf. η 215.

124. Ἀριστοφάνης ἰχθῦς δὲ ὡς εἴροντες. Harl. pro πείροντες vel σπαίροντας. Cf. Cram. AP. III 465. Quid Aristarchus senserit, e schol. non liquet, sed Aristophanis sententiam illustrant BQ εἰ δὲ γράφεται ἰχθῦς ὡς εἴροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο (cod. τες), ὁ νοῦς αὐτοῦ οὕτως, ὡς ἰχθῦς αὐτοὺς συνείροντες καὶ ὁρμαθοὺς ποιοῦντες ἔφερον εἰς τοὺς οἴκους. Hesychius quoque Aristarchi lectionem respexisse videtur s. v. εἴροντες· λέγοντες, σπείροντες, in cuius voc. corrupto σπείροντες latet fortasse varia lectio πείροντες.

ibid. πένοντο· Ἀρίσταρχος φέροντο. Harl.

130. οἶδ' ἅμα· τοῦτο μὲν ἐμφαντικόν. ἔνιοι δὲ γράφουσιν οἶδ' ἄρα πάντες. Καλλίστρατος δὲ καὶ Ῥιανὸς διὰ τοῦ λ, οἶδ' ἄλα πάντες. Harl. 'Hoc etiam coniecit Toup. Cur. nov. in Suid. v. ἀνέῤῥιψαν, laudans η 328 ν 78.' Pors.

136. αὐδήεσσα· Ἀρίσταρχος οὐδήεσσα. Cf. Pal. Q. Harl. ad ε 334.

160. δὴ γάρ μιν· Ζηνόδοτος δὴν γάρ μιν. Harl.

170. οὔπως ἦεν· Ἀριστοφάνης δὲ οὔπως εἶχεν. Harl.

188. Ῥιανὸς δὴ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον. Harl. (Vulg.)

190. ὦ φίλοι· Καλλίστρατός φησιν ὡς ὑπό τινος ὁ στίχος (189) προτέτακται ἀγνοοῦντος τὸ Ὁμηρικὸν ἔθος, ὡς θέλει ἄρχεσθαι ἀπὸ τοῦ γάρ. Harl. Cf. schol. Eurip. Phoeniss. 886 et Harl. Vind. 133 post μ 153.

193. H. l. Aristarchi mentio Nicanori debetur.

220. ἔσταν δ' εἰνὶ θύρησι· Ἀρίσταρχος γράφει ἔσταν δ' ἐν προθύροισι. Harl.

239. Ζηνόδοτος καὶ πόδας γράφει. καὶ ἐν ἄλλῳ φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας. Harl. Vid. Duentzer. p. 111.

242. πάρ ῥ' ἄκυλον· Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον. ὁ δὲ Καλλίστρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει· παντὸς μὴν ὕλης ἐτίθει μελιηδέα καρπόν. Harl. Q. V. Num οὕτως οἶδε?

[268. σῶν Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶον. Cf. Soph. OC. 1210 ubi σῶιον legitur, rectius e Didymi mente.]

281. αὔτως· ἔνιοι αὖτ' ὦ. Vulg. Schrew. Recepi coll. λ 93. Duentzer. 141.

315. Aristonico vindico Q., 320 Herodiano.

324. καί μ' ὀλοφυρομένη· Ἀριστοφάνης καί με λισσομένη. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Harl. Eustath. p. 1660, 4. Nauck. p. 45, 51 καὶ δὲ με λισσομένη. Hesych. λισσομένη· παρακαλοῦσα, δεομένη. Nitzsch. III p. 136 μειλισσομένη. Conicio δειδισσομένη coll. κ 296 ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι.

329. ὁ δὲ Σιδώνιός φησιν ἀθετεῖσθαι τὸν στίχον. Harl.

351. οἴτ' εἰς ἅλαδε· οὔτε γρ. Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ οἴ εἰς ἅλαδε· περισσὴ δέ ἐστιν ἡ εἰς (sic Buttm. coni.). Q. Duentzer. p. 83 Zenodotum οἴτε ἅλαδε, Aristarchum οἴτ' εἰς ἅλαδε scripsisse haud improbabiliter coniecit.

385. Ἀρίσταρχος λύσασθ' ἑτάρους. Harl.

393. τῶν δ' ἐκ μέν· Ἀριστοφάνης τοῖς δ' ἐκ μέν. H.

395. αἶψ' ἐγένοντο· Ἀρίσταρχος ἂψ ἐγένοντο. H. Cf. ϑ 92 ι 482.

416. πόλιν αὐτῶν· Ἀρίσταρχος πόλιν αὐτήν. H.

457. θαλερόν· Ἀριστοφάνης στυγερὸν γόον. καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Harl.

465. Ex Eustathio patet Didymi ad h. l. adnotationem quandam de Aristarchea lectione exstitisse. Buttm. p. 351.

λ.

14. Κιμμερίων· Ἀρίσταρχος Κερβερέων. Harl. E Didymo profecerunt Eustath. p. 415. 6 Hesych. et. m. 513, 45 schol. Ar. Rann. 187 et scholl. vulg. ad h. l.

16. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης καταδέρκεται. Harl.

26. Ζηνόδοτος χεάμην. Pors. ex Harl.

38. νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε· οἱ ς (sic Pors. emend., cod. καί) παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριστοφάνει ἠθετοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἑξῆς. H.

52. οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο· εἰ ἀποφαίνεται οὖν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πῶς ἑξῆς διστάζων φησί, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον (λ 57); διὸ ὁ Καλλίστρατος ἀθετεῖ. εἰ μὴ ἄρα φησὶν ὅτι, οὐκ ᾐσθόμεθα τὸν θάνατον διὰ τὸ περὶ ἄλλα ἀσχολεῖσθαι. Q.

74. κακκῆαι· (ἡ) κοινὴ κακκῆαι, Ἀρίσταρχος κακκεῖαι. Q.

93. Ζηνόδοτος τίπτ' αὔτως. H. Vulgatam praeoptat Duentzer. p. 141. 2 Nitzsch. III p. 129. Cf. κ 281.

174. ὃν κατέλειπον· Ἀριστοφάνης οὓς κατέλειπον. Harl. Nauck. p. 54 neutrum probans ὡς κατέλειπες conicit, improbante Schneidewino. Neque videtur codicem secutus Aristophanes novasse.

185. Ἀρίσταρχος τεμένεα. Harl. Notabat etiam Aristonicus in H. et Q.

191. ἧσται· οὕτω Ζηνόδοτος, Ἀρίσταρχος ἧστο. H.

196. σὸν πότμον γοόων· αἱ χαριέστεραι γραφαὶ ἔχουσιν σὸν (sic Pors., cod. ἑὸν) νόστον ποθέων. H.

221. Herodianum sapiunt, ut 134 Q. p. 362. 502. 510. H. Vind. 133. 521. 597.

[245. λῦσε δέ· Ζηνόδοτος ἀγνοεῖ τὸν στίχον. H.]

249. τέξεις· οὕτως Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος δὲ κακῶς τέξει (Pors. τέξεαι). τινὲς δὲ ἀνεμώλιοι εὐναὶ γράφουσιν, οὐκ εὖ. Harl.

264. ἐπεὶ οὐ μέν· Ἀρίσταρχος ἐπεὶ οὔ μιν. Harl. Hic igitur post ναιέμεν incisionem statuit. Habet lectio, quo se commendet, Ὁμηρικὸν χαρακτῆρα, sed admitti nequit.

288. οὐδέ τι· Ἀρίσταρχος οὐδ' ἄρα. H.

324. Ἄρτεμις ἔκτα· Ἀριστοφάνης γράφει Ἄρτεμις ἔσχεν. Harl. Nauck. p. 50 inter indubias lectiones refert.

359. Ἀριστοφάνης πλειοτέρησιν χερσίν. H.

385. ἄλλυδις ἄλλη· Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ὡς τὸ 'ἐγκέφαλος δὲ διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη[ι]'. Ἀριστοφάνης δὲ ἄλλην φησί. Harl.

399. οἵ ηε (399—403) ἀθετοῦνται ὑπὸ Ἀριστοφάνους ὡς ἀπὸ τῶν εἰρησομένων μετενεχθέντες. (cod. ὑπὸ—έντων, em. Pors.) Harl.

400. ἀργαλέων· Ἀριστοφάνης λευγαλέων. Harl.

435—440. ἀθετοῦνται παρὰ Ἀριστοφάνει. H. Merito. Ceterum Nauck. p. 31 ad 458 aberrasse videtur, ubi de verbis εἴ που ἔτι ζώοντος notant scholl. ἀθετεῖται διὰ τὸ εὔηθες κτέ.

461. οὐ γάρ πω· οὐ γάρ που αἱ Ἀριστάρχου. H.

498. Ζηνόδοτος εἰ γὰρ ἐγών. H. Vind. 133, quae verissima lectio est et Homerico generi aptissima. Buttmann. p. 386 Duentzer. p. 142.

525. Coaluerunt in Harlei. cod. Aristonicus et Didymus. Illius sunt περιγραπτέον ὡς ἀπρεπῆ. θυρωροῦ γὰρ ἔργον (diligit enim formas in τεον exeuntia), huius Ἀρίσταρχος οὐκ οἶδε τὸν στίχον, ἔνια (Porso, cod. ἐνί, voluit ἐνὶ) δὲ τῶν ὑπομνημάτων.

526. Ἀρίσταρχος ἔνθ' ἄλλοι πάντες κατὰ δούρεον ἵππον Ἀχαιοί. Harl. Ex infelici, ut videtur, coniectura. Homericum enim est ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες.

540. γηθοσύνη· (οὕτως) χωρὶς τοῦ ι, γηθοσύνη (Ἀρίσταρχος) ἀντὶ τοῦ χαίρουσα. Harl. Recepi forma commotus.

547. ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος.

568—627. νοθεύεται μέχρι τοῦ 'ὣς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἔδυ δόμον ἄϊδος εἴσω'. καίτοι οὐκ ὄντες ἀγενεῖς τὴν φράσιν. 'Schol. ad Pind. Ol. I 97 p. 37 Bh. versus ponens de Tantalo 583. 4 addit πλὴν εἰ μὴ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Cf. infra scholl. 570. 77. 93. 601. 2.' Buttm. p. 389. Adde 604.

635. ἐξ ἄϊδος· Ἀρίσταρχος ἐξ αἴδεω (sic Porso, cod. ἐδέω). Harl.

μ.

15. Ζηνόδοτος γράφει ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἵνα σῆμα πέλοιτο. Harl.

22. Q. Herodianea sunt, quibus uti poterat Nauck. Ar. Byz. p. 177 n. sq., 52 Q. Aristonicus scripsit.

53. 54. 'Hos tamen versus ἀθετεῖ, ut videtur, Aristophanes.' Pors. Cf. 163. 4.

54. δεόντων· Ἀρίσταρχος γράφει διδέντων (sic Porso, cod. διδόντων). ὡς τιθέντων. Harl. Hesych. διδέντων· δεσμευόντων.

77. οὐ καταβαίη· Ἀρίσταρχος γράφει οὐκ ἐπιβαίη. Harl. Buttm. p. 402 οὐδ' ἐπιβαίη.

86. 87. 88. H. Q. Utrius sint non definio.

98. τῇ δέ· Ἀριστοφάνης τήνδε. H.

102. Ἀριστοφάνης πλησίον γράφει. Cram. AP. III p. 479. ex Harl. — Schneidew. nunec. erudd. Gotting. 1848 p. 802. πλησίῳ ἀλλήλων (οιν). Mihi Nicanoris ratio placet interpungendi πλησίον· ἀλλήλων καί κεν διοϊστεύσειας.

104. ὑποπτεύει δ' αὐτὸν Καλλίστρατος ὡς μαχόμενον τοῖς ἔπειτα. BQ.; sed 124—6 Harl. ab Aristonico profecta sunt.

163. Cf. 53. 4. Fortasse Aristonici sunt.

209. — Ζηνόδοτος δὲ ἔχει. Harl. Vind. 133. Vulg. ἔπι, al. ἔπει, al. ἔτι. Cf. Duentzer. p. 128. Mihi ἔπει Aristarcheum videtur Herodiano probatum.

249. ὑ ψόσ'· ὕψοθεν, διχῶς. Harl., exciderunt verba αἱ Ἀριστάρχου.

250. Καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν στίχον λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς ἁρπαγῆς. Harl.

252. εἴδατα· οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Καλλίστρατος δείλατα. Harl.

256. κεκληγῶτας. Cf. § 30.

284. ἀλλ' αὔτως· Ζηνόδοτος ἀλλ' οὕτως· καὶ ἔστι ἠθικόν. Harl.

290. διαῤῥαίσουσι· χωρὶς τοῦ σ, διαῤῥαίουσι. Ζηνόδοτος δὲ γράφει φίλων ἀέκητι ἑταίρων. Harl. Nitzschii caussa, qui III p. 400 διαῤῥαίουσιν Zenodoto vindicat, moneo, hanc lectionem Aristarcheam esse.

297. βιάζετε· Ζηνόδοτος βιάζεσθ' (sic Porso, cod. βιασθ) οἷον (cod. οἶον) ἐόντα, οὐ νοήσας, ὅτι ποιητικῶς ἐσχημάτισται. H. V. 133.

375. ἔκταμεν ἡμεῖς· οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. H.

388. Ζηνόδοτος τριχθὰ βαλών. H. Vind. 133.

422. αἱ Ἀριστάρχου καὶ αἱ πλείους ἄραξε. Ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν. H.

[439. Cf. 105 Q.; non habeo pro Didymeis.]

441. τὰ δὲ δοῦρα Ἀρίσταρχος. H.

ν.

19. νῆ ἄρ'· Ἀρίσταρχος νῆα δέ. H.

26. μῆρα δὲ κήαντες· οὕτως Ἀρίσταρχος. H.

31. Herodianus debet fortasse nostro.

66. ἡ ἑτέρα τῶν Ἀριστάρχου νέεσθαι εἶχε. H. in marg. pro vulg. γυναῖκας.

96. (α 72) Nicanorem scripsisse autumo.

123. Ἀρίσταρχος μήπω, χρονικῶς (al. l. μήπου), διὸ καὶ ἐπήγαγε 'πρὶν Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι'. H.

152. μέγα δέ σφιν ὄρος· Ἀριστοφάνης δὲ γράφει μὴ δέ σφιν. ἀντιλέγει δὲ δι' (sic corr. Nauck. p. 40 n.) ὑπομνημάτων Ἀρίσταρχος. Possis etiam ἀντιλέγει δ' ἐν ν

ὑπομνήματι. Idem Nauckius Aristophanem scripsisse putat μηδέ — ἀμφικάλυψον. Num ἠδέ — ἀμφικαλύψαι?

190. ὄφρα μιν αὐτόν· Ἀριστοφάνης αὐτῷ γράφει καὶ τὸ μίν ἐπὶ τῆς Ἰθάκης τίθησιν. Harl. Egregie Aristophanes.

230. Ζηνόδοτος τίσασθαι. H.

274. ἐφέσσαι· ἡ Ῥιανοῦ ἀποφάσσαι, ἀποπέμψαι. Harl. Non intellego.

320—23 Q. Vind. 133. Harl., 333—38 Q. manifeste ex Aristonico petita. Idem valet de 398—401 H.

332. ἐπήτης ἐσσί· χωρὶς τοῦ τέ. τῇ δὲ προσῳδίᾳ ἀεικές (corr., cod. — κής) φησιν Ἀρίσταρχος. H. Fortasse Seleuco haec debet Didymus.

358. διδώσομεν· παράσχωμεν. ἀπὸ τοῦ διδῶ περισπωμένου. δυσχεραίνων δὲ ὁ Ἀριστοφάνης τὸ διδώσομεν γράφει παρέξομεν. καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι διδόναι (διδοῦναι) παρέκοπτεν (sic Buttm. p. 433, cod. προέκοπτες). Q. H. Vind. 133. Παρέξομεν lectionem ab Aristophane in textum receptam fuisse ut credam aegre mihi imperabo. Aut γράφει in ἀκούει mutandum est, aut post γράφει excidit διδώσομεν, quod e Macrobio excussit Nauck. p. 58 n. 81. Cum διδοῦναι pro διδόναι cfr. διδεῖναι pro διδέναι, quod fluxit a δίδημι, δεσμεύω, δέω. — Ceterum videndum, num ferri possit χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρ' ἅλις οἴσομεν, ὡς τὸ πάροσπερ, et similiter in ω 314 ἠδ' ἀγλαὰ δῶρ' ἅλις οἴσειν, nisi ἅλι pro ἅλις admitti potest[1]).

ξ.

8. Ζηνόδοτος δείματο οἶος. Harl. Duentzer. p. 121.

22. ὑπωπτεύετο παρὰ Ζηνοδότῳ.

Καλλίστρατος ὑπώπτευε τὸν στίχον διὰ τὴν ἐξαρίθμησιν τῶν κυνῶν καὶ τὸ ἐπίθετον. Harl.

1) ut *sal* fluit e *satis*; cf. πολλάκι, τουτάκι, ἑπτάκι, ἀτρέμα, ἀντικρύ, μάσι (= magis, mage). Ac profecto pro χωρίς quis nostrum auderet χῶρι admittere, nisi Graeci ipsi ausi essent. Apollon. Bekk. anecdd. II p. 573, 3. Aliae vocis ἅλις formae sunt ἅλιας, ἀλιδίως, ἅλιθα, ἤλιθα, quae σ litera carent.

30. *κεκληγῶτες* καὶ *κεκληγόντες* (sic) διχῶς αἱ Ἀριστάρχειοι. Q. (Harl.) Cf. μ 256.

35. 'Schol. *ἄλλυδις ἄλλῃ*, et ος super η.' Porso ex Harl. Voluit igitur nescio quis (Aristophanes? cf. λ 385) ἄλλυδις ἄλλους.

65. *ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ*· *εὔμορφον ἀέξῃ*· οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl.

?112. *σκύφος*· διχῶς ... B.

135. *εἴ τίς τοι*· Διοκλῆς ἀθετεῖ· οὔτε γὰρ ἡ Πηνελόπεια πάντα ἀμφιέννυσιν, οὔθ' οὕτως πάντα διὰ τοῦτο ψεύδεται, ἀλλὰ καὶ διὰ μόνην πολλάκις τροφήν. Q. Dubitanter recepi. Sed Diocles, si a Tyrannione non distinguendus est, poterat a Didymo adhiberi. Iterum Diocles laudatur τ 457 *N* 103 *X* 208.

162. 188. 495. Malo Aristonico tribuere. H.

171. Ζηνόδοτος *κεῖνον μέν*. Harl. pro ὅρκον μέν.

176. *οὔτι χέρεια*, οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl. Hesych. cum vulg. scholl. consentit.

204. Καλλίστρατος ἐν τῇ ἐκ Μουσείου (cod. ων, vel ω) *Κάστωρ* φησὶ γεγράφθαι. Harl. Itaque in aliis libris vel *Μάστωρ* fuit vel *Κάστορος*. — Quid Lehrsium commoverit, ut in Arist. p. 30 not. scripserit 'haec adnotatio Didymi non est; est fortasse Aristonici (cf. Σ 36)', nescire me fateor.

231. *καί μοι*· Ζηνόδοτος *καί σφιν*. Harl.

280. ἡ Αἰολικὴ *ἐς δίφρον δ' ἀνέσας*, ἀναγαγών. Harl.

295. Ῥιανός φησιν *ἐφέσσατο*, Ζηνόδοτος *ἐφείσατο*. Harl.

317. Ῥιανὸς γράφει *ἀπριάδην*. Harl.

326. *ὅσσά οἱ*· πᾶσαι *τόσσα* εἶχον. Harl.

328. *ἐπακούσῃ* Ἀρίσταρχος, Ἀριστοφάνης *ἐπακοῦσαι*. Harl. Vind. 133. Cum Aristophane nostrae editiones faciunt, nisi quod ἐπακοῦσαι recte accinunt. Nauck. p. 41 n. suspicatur Aristophanem fortasse ἠδὲ pro ὄφρα exhibuisse.

331. *ἀποσπένδων*· οὕτως Ἀρίσταρχος, οἱ δὲ Αἰολεῖς *ἐπισπένδων*. Harl. Vind. 133.

338. *δύης·* *'Αριστοφάνης δύῃ ἔπι πῆμα γένηται.* Harl. Egregie, cf. ρ 285.

343. *'Ριανὸς ῥωγαλέον.* Harl.

349. *'Αριστοφάνης κεφαλήνδε.* Harl. i. e. *κεφαλὴν δέ*, hoc probum.

384. Cf. Didym. schol. ad Pind. Nem. V 10, ubi *ἐν θέρει ἢ ἐν ὀπώρῃ* pro *ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην* exstat.

428. *'Αρίσταρχος πάντων, αἱ δὲ εἰκαιότεραι πάντοθεν.* Harl.

466. *προέηκεν· οὕτως αἱ 'Αριστάρχου, ὁ δὲ 'Αριστοφάνης παρέθηκεν, ὃ καὶ ἄμεινον.* H. Q. Vind. 133.

488. *Καλλίστρατος παρά μ' ἤλασε.* H. Vind. 133.

489. *ἔμεναι· Καλλίστρατος ἴμεναι.* H. Vind.

504. 5. 6. *ἠθέτει 'Αθηνοκλῆς* cf. ζ 144 Γ 368 Ζ 71.

522. *'Αριστοφάνης καὶ 'Ριανὸς εἵνυσθαι, ὡς. τὸ 'θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον'* (Ψ 135). Harl. Nauck. p. 47 n. probat.

ο.

19. *ἀθετεῖ 'Αριστοφάνης. ἔνιοι τοὺς γ νοθεύουσιν.* Harl.

31. 32. *ὑποπτεύει Διονύσιος, ἐπεὶ τὸ μὲν δισταγμοῦ τὸ δὲ ἀποφάσεως μετέχει.* Q. H.

45. Aristonici videtur.

74. *ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο. καὶ ἔστιν 'Ησιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ. εἰ δὲ δεχοίμεθα αὐτόν, πρὸ τῶν πρὸ ἑαυτοῦ δύο στίχων ὀφείλει γράφεσθαι.* H. Q. Vind. 133.

78. *οἱ η ἠθετοῦντο. συγκέχυται δὲ τὸ δυϊκὸν τοῦ ἀμφότερον.* Harl.

91. 'Videtur Aristophanes spurium censuisse'. Pors. ex Harl.

120. *γρ. χειρὶ ἑνικῶς.* Harl. Recepi. Didymus, opinor, scripserat *οὕτως ἑνικῶς αἱ 'Αριστάρχου.* Cf. 130.

128. *'Αρίσταρχος κεῖσθαι.* H.

152. *εἰπεῖν· οὕτως εἰπεῖν, οὐκ εἴπετον.* Harl.

244. *'Αμφιάρηον· 'Αρίσταρχος διὰ τοῦ α, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ η.* Harl. Cf. 253. Ribbeck. quaestt. Zenod. p. 23 Duentzer. p. 50.

293. *ἐπαιγίζοντα*· Ἀριστοφάνης *ἐπαΐσσοντα*. Q. Vind. 133.

317. τὸ δὲ *ἐθέλοιεν* οὕτως αἱ Ἀριστάρχου φασίν, τρισσυλλάβως τὸ ἐθέλω. Harl.

393. *ἀκουέμεν*· Ἀρίσταρχος *ἀκούειν*, ὡς εὕδειν. H.

540. *τάπερ ἄλλα*· οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl. Cf. Buttm. p. 466, qui e Vind. 133 Alter. lectionem πάτερ ἄλλα protraxit. Alios Πειραῖ' ὦ Κλυτίδη voluisse putat.

π.

99. *ἐνὶ θυμῷ*· Ἀρίσταρχος *ἐπὶ θυμῷ*. Harl.

101. 104. Aristonici videntur. Adde 152. 3. 281 (τ 4).

195. *θέλγει*· ἡ κυκλικὴ *θέλγεις*. Harl.

239. *μούνω*· ἀθετεῖ Διονύσιος. H.

304. Pors. ex Harl. 'Ad *ἰθύν*, ut videtur, *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου*'.

453. ὤ͂πλίζοντο· οὕτως διὰ τοῦ ο. Harl.

ρ.

25. *ὑπηοίη*· ἡ κυκλικὴ *ἐπηοίη*. Harl.

52. *ἀγορὴν ἐσελεύσομαι*· Ἀριστοφάνης *ἐλεύσομαι*. Harl. (Q.) Hic igitur ἀγορήνδε ἐλεύσομαι scripsit.

111. *υἷα*· οὕτως Ἀρίσταρχος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος, *ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν παῖδα*. Harl. Vind. 133. Ὃν παῖδα corr. Duentzer. p. 86 n. 2, cui Zenodotea lectio arridet.

147. 160. 501. 603 uter scripserit, nescimus. In schol. 160, quod οἱ χαριέστεροι et οἱ κοινότεροι commemorantur, Didymum latere suspiceris; 603 Aristonico malo vindicare.

181. ἀθετεῖ καὶ Ἀριστοφάνης. Harl.

221. *θλίψεται*· διὰ τοῦ θ, ὡς καὶ Ζηνόδοτος, (alii φλίψεται, αἰολικῶς, alii θλίψεται ἦτορ). Salubre iudicium Duentzeri exstat in Zenodot. p. 60. Scholiastae h. l. fides abroganda est. Debebat οὕτως διὰ τοῦ θ θλίψεται Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Ζηνόδοτος φλίψεται.

270. Ἀρίσταρχος *ἐνήνοθεν*, αἱ δὲ κοιναὶ *ἀνήνοθεν*. Harl.

379. *εὖθ' ὁ δεδειπνήκειν* (Q. male —ει)· *οὕτω, δεδειπνήκειν, ἀντὶ τοῦ δεδειπνήκει. ὡς τὸ 'ᾔσκειν εἴρια καλά'* (γ 388). H. Q.

455. Cave, ne Didymo tribuas, quae Herodianus scripsit.

σ.

6. *ἐκ γενετῆς· ἐκ γενεῆς, διχῶς.* Harl.

98. *μακών· ἡ Αἰολὶς χανών.* Harl.

115. 116. 330 Aristonici verba continent. Ad 129 cf. Eustath. et Ammon. de diff. p. 105.

196. *Ζηνόδοτος γράφει δῖ' Ἀφροδίτη.* Vind. 133. Harl.; vulg. *δῖα θεάων.*

229. *ἠθέτει καὶ Ἀρίσταρχος.* Recepi, quod imperfectum Didymum prodere solet.

253. *ἦεν· σὺν τῷ ι Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ ἦεν.* Harl. Legit igitur uterque cum vulgata *ᾖεν.*

385. *δι' ἐκ μεγάροιο Ῥιανός.* Harl.

420. *Ῥιανὸς δὲ ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον.* Harl.; vulg. *μεγάροις Ὀδυσῆος.*

τ.

4—12. Cf. π 281.

83. *ἤν πως· ἡ γραφή, τὰ δὲ εἰκαιότερα μήπως.* Harl.

113. *πάντα, οὐ μῆλα. Ῥιανὸς ἄσπετα.* Harl. Sc. pro *ἔμπεδα* Rhianus *ἄσπετα*, e coniectura. Recte habet vulgata *ἔμπεδα μῆλα*, ut illud nominativi, hoc accusativi vice fungatur.

116. *Ἀρίσταρχος μή δέ μοι.* Harl.; al. *μηδ' ἐμόν.*

130. *ἠθέτηνται λ·* (Δ corr. Pors.) — *ἐν δὲ τοῖς πλείστοις οὐδὲ ἐφέροντο* (sic Pors., cod. *ἔφερον*). Harl. Priora Aristonicum, novissima Didymum redolent.

136. *Ὀδυσῆα ποθεῦσα· Ἀρίσταρχος Ὀδυσῆ ποθέουσα* (cod. *Ὀδυσῆα*, corr. Pors.).

139. *ὕφαινον· Ἀρίσταρχος ὑφαίνειν.* Harl.

150. *ἀλλύεσκον· διὰ τοῦ ν.* Harl. Recipiendum duxi.

346. Videntur Aristonico deberi.

υ.

[? 316. ἦεν· γρ. εἴη, ὃ καὶ κρεῖττον. Vind. 133.]

(φ. χ.) ψ.

ψ 191 ex Herodiano profluxit. Cf. et. m. 49, 44 Eustath. 1944, 30 Lehrs. Ar. p. 311.

? 218. vulg. Aristonici et Nicanoris videntur.

296. τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ὀδυσσείας φησὶν Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης. Q. Harl. Vind. 133 Vind. 5 Vulg. Eustath. 1948, 47. Quibuscum cohaerent 310 Q. Vind. 133 Vulg.

ω.

1. Fortasse Aristonicus scripsit.

Haec fere sunt, quae e Didymi libris de Aristarchi recensione Homerica et hypomnematis Homericis aetatem tulerunt, in quibus ille componendis quibus instructus subsidiis et quale consilium secutus esset et quid assecutus esse videretur nemo melius et explanatius Lehrsio in libro de Aristarchi studiis Homericis c. II p. 18—31 dixit. Operae vero pretium me facturum esse speravi, si non acquiescerem in apponendo indice illo singulis rapsodiis in cod. Venet. A subscripto *παράκειται τὰ Ἀριστονίκου σημεῖα καὶ τὰ Διδύμου περὶ τῆς Ἀριστάρχου διορθώσεως, τινὰ δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰλιακῆς προσῳδίας Ἡρῳδιανοῦ καὶ ἐκ τῶν Νικάνορος περὶ στιγμῆς*, transscribendisque pauculis, quae Didymi nomine splendent, scholiorum fragminibus, sed si, quod in Herodiani prosodia Iliaca restituenda Lehrsius, in Nicanore et Aristonico unitis viribus Lehrsius et L. Friedlaenderus praestiterunt, huic ego simile quoddam, in quantum posset, ad restituendum Didymi librum conferrem, in eo etiam ultra subtilissimos illos decessores progressus, quod e scholiis quoque ad Odysseam contextis, in quibus quatuor scriptorum vestigia, quocumque pedem ponerem, obvia deprehenderem (Lehrs. p. 35 n.), Didymea protrahere studerem, protractis tamen locum post hy-

pomnemata demum adsignarem, quod scholiastarum Odysseae nullus se quattuorviris istis usum esse editis verbis testaretur. Idem ego in diorthoticis ad Odysseam pertinentibus largiore, quam fortasse debebat, manu Zenodoteas lectiones inserui, quarum in Iliadis recensione maximam partem Aristonico deberi perspectum exploratumque est, cum in Od. schol. plane deesset formula illa Aristoniceae inendis index ὅτι Ζηνόδοτος γράφει. Didymum enim facile cognoscimus e formulis οὕτως, διχῶς, Ἰακῶς, καὶ ἔστιν, ἑνικῶς, μήποτε, βέλτιον δέ, cett. Deinde e consilio factum est, quod in utriusque Didymei operis recolligendis frustulis amplissimam earum glossarum farraginem seclusi, quae γράφεται in fronte gerunt. Nequaquam enim omnia scholia Didymi esse, in quibus γράφεται legitur, et Friedlaenderi ad Ariston. p. VI et Wold. Ribbeckii sententia est in quaestt. Zenod. p. 14, licet verissime moneat Th. Beccardus in diss. de scholl. in Hom. Il. Ven. A p. 9. 10, subtili iudicio de his glossis disputandum esse, cum permultas earum fragmenta perditae eruditionis Alexandrinae esse haud sit dissimile veri coll. schol. Φ 446 Ι 212. Sed ne id genus glossis aliis receptis aliis praetermissis rem pro arbitrio et defunctorie egisse viderer, satius duxi missas facere ad unam omnes, quamvis essent, quas ut proscriberem aegre a me impetrarem. e. g. γράφεται legitur Κ 142 ἀμβροσίην — ὀρφναίην (Nican. p. 204); Κ 336 ἐπί — προτί conf. 347. 385 Φ 426; Μ 33 ἴῃ, ἴει — ἴεν (Herodian. p. 272 Lehrs.); Ξ 114 καλύπτει — κάλυψεν (Ar.); Ξ 119 Τ 403; Ο 656 coll. Dionys. Thrac. Philol. VII p. 378; Σ 86 αἴϑ' ὄφελες — ὡς ὄφελες (Nican. p. 250 Apollon. Synt. 249, 29); Υ 100 coll. Ψ 197; Υ 218—59; Φ 121 coll. 427; Φ 416 coll. Υ 40 V; Φ 426 Κ 336. 347. 385; Φ 522 coll. Ψ 138; Ψ 197 coll. Υ 100: — ἐν ἄλλῳ· Ξ 195 coll. Σ 176. 426; Τ 402 Ψ 701; Φ 78. 102. 143. 279 Ω 722 all. Usus quidem utraque formula ipse Didymus est. E. g. ad Φ 535 sub ἐν ἄλλῳ latet Aristarchus: at aliis locis Ζ 248 Θ 103. 137 Υ 62 Φ 586 utrum ὑπομνήματι an ἀντιγράφῳ subaudiendum sit, ambigas. Decessorum lectiones vel codicum varias lectiones Aristar-

chus ipse attulerat, *I* 36 *Π* 106 *Υ* 138 (*γράφεσθαι δέ φησι καί*) *I* 401 (*ἐνίους φησὶ γράφειν*) *Φ* 575 (*Ἀρίσταρχος τινάς φησι γράφειν*). E contrario *M* 44 legitur *γράφεται ἀντίον, οὕτως γὰρ Ἀρίσταρχος*, e quo loco ne quid calidiore impetu usus concludas caveto, nam *Φ* 446 est *γράφεται πόλει, ὡς Ἀριστοφάνης*. — Aristarchus intellegendus est in BL ad *O* 71 *τινὲς δὲ* (h. e. Aristarchus) *γράφουσι* (ut *Γ* 416 *Φ* 363 *ἔνιοι γράφουσι Ξ* 255 *ἔνιοι N* 541). Vice versa in schol. ad *Δ* 149 *ἐν δέ τισι χαλκὸς γράφεται. οὐκ ἀρέσκει δὲ τῷ Ἀριστάρχῳ* vides illos *τινάς* ante Aristarchum fuisse, ut nescias, quid decernas de *I* 212 *Λ* 391. — Formula *γράφεται δὲ καί* utitur Didymus *K* 161 *Λ* 38 *N* 71. 229 *P* 234 *Φ* 265. *Γράφεται δὲ καὶ κατ' ἔνια* semel tantum legitur ad *T* 90, ubi iterum quaestio suboritur, *τῶν ὑπομνημάτων* an *τῶν ἀντιγράφων* suppleas. Utrumque enim alibi legitur, hoc quidem rarissime, e. g. ad *O* 645 *Υ* 255, illud saepius numero, *Δ* 3 *H* 6. 452 *M* 277 *N* 315 *O* 104 *Π* 41 et absque *κατά Ξ* 382; *ἐν δέ τισι τῶν ὑπομνημάτων* habes *E* 857 *H* 95 *Θ* 81 *I* 700 *K* 46 *N* 115 *Ξ* 216 397 *P* 34 *Π* 76 *X* 324. Quaeritur igitur, idemne valeat *ἔν τισιν* (Lehrs. Herod. dict. solit. p. 138. 9) *O* 394 *Π* 633 *T* 90 *Υ* 73 *Φ* 355 *Ψ* 135 *Ω* 373. 584? At *N* 224 est *ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων* et *Λ* 694. 737 *O* 622 in Aristoniceis occurrit *ἡ διπλῆ, ὅτι ἔν τισι γράφεται*, *I* 455 *ἡ διπλῆ, ὅτι τινὲς γράφουσι*; cf. *Λ* 142 *B* 458, q. l. Aristonicus et Didymus coaluisse videntur. — *Ἐν ἐνίαις* habes *Σ* 14 *Φ* 183. — Sola voce *τινές* admodum raro schol. A, saepissime V et BDL utuntur.

Quodsi horum quidquid attigeris ulcerosum est, non multum vereor, ne in vituperationem incurram, quod, ne minore constantia rem administrasse videar, omnes glossas breviores omiserim, in quibus *γράφεται, γράφεται καί, ἐν ἄλλῳ, ἐν ἄλλοις* (*I* 246), *ἄλλως* (*Σ* 560), *τινὲς γράφουσιν, ἔν τισι*, similia leguntur.

Commentarios Didymi post Alexandrum Cotyaensem praesertim Porphyrius excussisse videtur, eidemque, ni fallor, debentur inter scholl. Il. AD Odyss. QBEV ea, qui-

bus subscribitur *ἡ ἱστορία παρὰ τῷ δεῖνα*. Sed haec adnotasse sufficiet.

Denique quod brevia Didymi scholia *παλαιά* pseudepigrapha a Iano Lascari Aldo Schrewelio Alemanno Barnesio editas non curaverim, spretas illas I. A. Fabricio BG I p. 284—9 A. G. Ferbero in diss. scholia graeca in Homerum, quae Didymo vulgo tribuuntur, generatim lustrante Helmst. 1770 4., neminem fore spero, qui mihi in opprobrium vertat. Vid. Bernhardyi Gr. litt. hist. succinct. vol. II p. 118.

5.

Ὑπομνήματα Πινδάρου.

1.

Ol. *E* inscr. *αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρου.* De hoc loco explicatissime dixit E. Leutsch. in Schneidewin. Philol. I p. 116—127.

2.

Schol. Ol. *A* 33 *ἱππιοχάρμαν δὲ τὸν τῇ ἱππικῇ χαίροντά φησι.* (Vrat. A, recentt.) *καλῶς δὲ τὸ ἐπίθετον τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ ἱπποτροφεῖν, ἵνα δείξῃ, ὅτι οὐ τύχης γέγονεν ἔργον τὸ τῷ Φερενίκῳ χρήσασθαι, ἀλλ' ἐπιστήμης καὶ τῆς περὶ τὸ πρᾶγμα ἐπιμελείας. Ἔνιοι δὲ ἀναγιγνώσκουσι παροξύνοντες τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν τῶν Συρακουσίων* (cod. Rehd. *τοῦ συῤῥακουσίων*) *καὶ τὴν ἐσχάτην τοῦ ἱππιοχάρμαν περισπῶσιν, ἵν' ᾖ, τῶν Συρακουσίων ἱππιοχαρμῶν* (ut Palat. C). *τὸν γὰρ Ἱέρωνα οὐκ εἶναι Συρακούσιον, ὅτε ἐνίκα· κτίσαντα γὰρ αὐτὸν τὴν Κατάνην καὶ προσαγορεύσαντα Αἴτναν ἀπ' αὐτῆς Αἰτναῖον λέγουσιν αὐτόν. εὐήθεις φησὶ Δίδυμος τούτους. τότε γὰρ ὁ Ἱέρων ἦν Συρακούσιος καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ Ἀριστόνικος ἀξιοπίστως Αἰτναῖον ὄντα Συρακούσιον ὀνομάζεσθαι.* Vet.

Vid. Boeckh. expl. Pindar. p. 106. — Cod. Rehdig., e

quo C. E. Ch. Schneiderus scholia denuo edidit Vrat. 1843, Didymi memoriam non servavit.

3.

Ol. B 29 ζητεῖται, δι' ἣν αἰτίαν εὐξάμενος τῷ Θήρωνι τὰ κάλλιστα κατάπαυσιν τῶν πραχθέντων δεινῶν αἰτεῖται τὸν Δία. καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχός φησι, διὰ τὸ κεκμηκέναι τοὺς τοῦ Θήρωνος πατέρας κατὰ τὴν Ῥόδον, τῶν πραγμάτων στασιαζομένων, καὶ οὕτω τὴν εἰς τὴν Σικελίαν μετοικεσίαν στειλαμένων. ὁ δὲ Δίδυμος τὸ ἀκριβέστερον τῆς ἱστορίας ἐκτίθεται μάρτυρα Τίμαιον τὸν συντάξαντα τὰ περὶ τῆς Σικελίας (fr. 19 vol. I p. 240 ed. Muell.) προφερόμενος. ἡ δὲ ἱστορία οὕτως ἔχει. Θήρων ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων βασιλεὺς Γέλωνι τῷ Ἱέρωνος ἀδελφῷ ἐπικηδεύσας γάμῳ συνάπτει τὴν αὑτοῦ θυγατέρα Δημαρέτην, ἀφ' ἧς καὶ τὸ Δημαρέτειον νόμισμα ἐν Σικελίᾳ. τοῦ δὲ Γέλωνος τελευτᾶν τὸν βίον μέλλοντος Πολύζηλος ἀδελφὸς τὴν στρατηγίαν καὶ τὴν γαμετὴν τοῦ ἀδελφοῦ διαδέχεται κατὰ τὰς Γέλωνος τοῦ ἀδελφοῦ προστάξεις, ὥστε τὸ Θήρωνος εἰς Γέλωνα κῆδος εἰς τὸν Πολύζηλον μετατεθεῖσθαι. λαμπρῷ δὲ αὐτῷ καὶ περιβλέπτῳ τυγχάνοντι κατὰ τὴν Σικελίαν Ἱέρων φθονήσας ὁ ἀδελφὸς καὶ πρόφασιν σκηψάμενος τὸν πρὸς Συβαρίτας πόλεμον ἀπελαύνει τῆς πατρίδος. ἀλλὰ καὶ τοῦτον κατώρθωσε τὸν πόλεμον ὁ Πολύζηλος. ὁ δὲ μὴ φέρων γυμνότερον αὐτοῦ κατηγορεῖν ἐπειρᾶτο νεωτερισμοῦ. καὶ οὕτω τὸν Θήρωνα ὑπεραγανακτήσαντα θυγατρὸς ἅμα καὶ γαμβροῦ συῤῥῆξαι πρὸς Ἱέρωνα πόλεμον παρὰ Γέλλᾳ, τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται· οἱ δὲ Γέλᾳ ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ (fr. I p. 557). μή γε μὴν εἰς βλάβην, μηδὲ εἰς τέλος προχωρῆσαι τὸν πόλεμον. φασὶ γὰρ τότε Σιμωνίδην τὸν λυρικὸν περιτυχόντα διαλῦσαι τοῖς βασιλεῦσι τὴν ἔχθραν. Τούτοις οἰκείως τοῖς φθάσασιν εὔχεσθαι τῷ Διΐ φησι τὸν Πίνδαρον ὁ Δίδυμος, ὥστε λοιπὸν αὐτοῖς εἰρηναῖον εἶναι τὸν βίον. κτἑ. Quae Boeckhius p. 65 ut sensu cassa nec quidquam novi continentia omisit, Schneiderus l. c. p. 18 n. 7 e laciniis codicis supplevit κηδεστὴν οὖν ὄντα, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὸν Θήρωνα τῷ Πολυζήλῳ παραμυθεῖται ὁ Πίνδαρος. γράφει

κατὰ λέξιν οὕτως· Πολυζήλῳ τοίνυν τῷ τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφῷ, Γέλωνος μετὰ τῆς στρατηγίας καὶ τὴν γυναῖκα Δημαρέτην κατὰ τὴν τελευτὴν ἐγγυήσαντος, ὥστε, ἅπερ εἶχε Γέλων πρὸς Θήρωνος, ταῦτα εἶχεν ὁ Πολύζηλος πρὸς Γέλωνος, γαμβρῶν οὖν κτέ.

4.

ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου
ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Schol. Ol. *B* 82 p. 72 Bckh. ἔστι μὲν καὶ οὕτω διαστεῖλαι· ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν, εἶτα ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς· πρέπει τὸν Αἰνησιδήμου. ὃ (cod. ἦν, sc. διαστολήν, ut Schneiderus adnotat; possis ᾗ) καὶ Δίδυμος ἀποδέχεται. Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· ὅθεν σπέρματος ἔχοντα (sic Th. Bergkius PLG p. 23 ed. II, Boeckh. ἔχοντι, cod., qui voluisse videtur ἔχοντ, exhibet ἔχον) ῥίζαν τὸν Αἰνησιδάμου. ὡς τῶν ἴσων εἶναι τὸ (cod. τῷ) 'ἀφ' ὧν ἔχοντι τὸ σπέρμα' τῷ 'Αἰνησιδάμου υἱῷ πρέπει λυρῶν καὶ ἐγκωμίων τυγχάνειν.' γίνεται δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, κατὰ τὴν ἐκφορὰν ταύτην παρέλκον τὸ 'τυγχανέμεν.'

Itaque Didymus vulgatam lectionem codicum tuebatur contra Aristarchi lectionem ἔχοντα a Bergkio receptam. — Vide etiam Tych. Mommsen. in Mus. Rh. N. F. IV p. 549 et Schneiderum l. c. p. 22 n. 3.

5.

πόσις ἁπάντων Ῥέας ὑπέρτατος ἐχοίσας
θρόνον

Schol. Ol. *B* 140 p. 81 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσιος γράφει ὁ πάντων, καὶ τὸν Δία ἀκούει συμπότην εἶναι τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ὁ δὲ Δίδυμος ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιστᾷ τὸν λόγον (sic Gerhard., cod. χρόνον)· ὅντινα Ῥαδάμανθυν ὁ πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος, ὁ τῆς Γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς τὸν ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον. Schneiderus l. c. p. 26 nil nisi hoc protraxit καθιστᾷ τὸν χρόνον ὀνομάσας (fort. ὃν ὁ μέγας) πατὴρ πάντων ὁ χρόνος. ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον.

Fere, ut Didymus, locum graviter corruptum restituit Bergkius p. 24 ed. 2 ὃν πατὴρ ἔχει παῖς ὁ Γᾶς ἑτοῖμον πάρεδρον, πόσις ἁπάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον, eiecto αὐτῷ glossemate manifesto: nisi quod Didymus ὁ πάντων arripiens hyperbato non ferendo ad πατήρ (h. e. Saturnus, Plat. Cratyl. 404 A) retulit et fortasse Κρόνος ὁ Γᾶς legit. Aristarcheam vero lectionem idem Bergkius fuisse putat ὃν πατὴρ ἔχει . . . . πάρεδρον πόσιος ὁ πάντων Ῥέας ὕπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον vel ὃν πατὴρ πάντων ἔχει ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον πόσιος, ὧν παῖς Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον (cf. Ed. Gerhard. ap. Boeckh. p. 81). Ac iure merito Bergkius αὐτῷ proscripsit, ΠΑΙC vero, quod similitudine subsequentis vocabuli ΓΑC facillime pessum dari poterat, emendandum in γόνος ὁ Γᾶς esse arbitror, ut vulgata lectio Κρόνος explicatior fiat. Fac, ut verbis γόνος ὁ γᾶς, a Didymo verbis ὁ τῆς Γῆς παῖς expressis, superscriptum fuerit Κρόνος, vides interpretamentum hoc facillime pro varia lectione accipi potuisse, praesertim cum non multum discreparent γόνος et Κρόνος.

6.

Ol. Γ inscr. p. 91 ζητεῖται, διὰ τί μὴ Διΐ μᾶλλον οὗτος ηὔξατο, ᾧ οὗτος ὁ ἀγὼν ἀνάκειται, ἢ Ἡρακλεῖ τῷ καταβολεῖ, ἀλλὰ Διοσκούροις; φαμὲν οὖν πρῶτον, ὅτι πρὸς τὸ παρόν εἰσιν αὐτοὶ οἱ διοικοῦντες τὸν ἀγῶνα, ἔπειτα ὅ τε Ζεὺς καὶ Ἡρακλῆς. ὁ δὲ Ἀρίσταρχός φησι παρὰ τοῖς Ἀκραγαντίνοις διὰ τιμῆς εἶναι τοὺς Διοσκούρους καὶ πατρίῳ ἔθει καὶ νῦν αὐτοὺς χρῆσθαι. ὁ δὲ Δίδυμος ἱστορικώτερόν φησι διὰ τὸ τὸν Θήρωνα ἄνωθεν Ἀργεῖον εἶναι. τιμῶνται δὲ κατὰ τὸ Ἄργος καὶ τὴν Πελοπόννησον οἱ Διόσκουροι. Vet. schol. § Ex cod. Vrat. A accessit ζητεῖται, τί δήποτε ὁ Πίνδαρος Ὀλυμπιακὸν ὕμνον γράφων εὔχεται τοῖς Διοσκούροις προσηνεῖς τῇ ᾠδῇ γενέσθαι. ἐχρῆν γὰρ ἄρα Ἡρακλέα τὸν διαθέντα τὸν ἀγῶνα κατακαλεῖσθαι. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν τὴν ἀπορίαν διαλύων τοὺς θεοὺς τούτους σφόδρα ἐν Ἀκράγαντί φησι τιμᾶσθαι. οἱ δέ φασι θεοξενίων ὄντων καὶ κεκλημένων τῶν Διοσκούρων, εἰς τὰ θεοξένια τὸν Θήρωνα νικῆσαι, ᾧ

συγχρησάμενον τὸν Πίνδαρον εὔχεσθαι τοῖς Διοσκούροις. οἱ δέ, ὅτι Ἡρακλῆς ἀποθεούμενος τούτοις ἐπέτρεψε τὸν ἀγῶνα, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρός φησι. τῇ Ἀρισταρχείῳ ἀποδόσει ὁ Δίδυμος μᾶλλον προστίθεται.

Cf. Boeckh. explic. Pind. p. 135. 136.

7.

Ol. *Γ* 54 *Ὀρθωσίᾳ, τῇ Ἀρτέμιδι. περὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀπολλόδωρος γράφει. Ὀρθωσία δέ, ὅτι ὀρθοῖ εἰς σωτηρίαν, ἢ ὀρθοῖ τοὺς γενομένους. καὶ ἐν Ἀθήναις ἵδρυται, τὸ ἱερὸν δέ ἐστιν ἐν Κεραμεικῷ. καὶ παρ' Ἠλείοις Ὀρθωσίας Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὥς φησι Δίδυμος.* Vrat. A.

Cf. Hesych. s. vv. *Ὀρθία. Ὀρθωσία* Xenoph. Lac. 2, 10 Paus. III 16 Sext. Emp. hypoth. Pyrrh. III 24 Tzetz. Lycoph. 1331 Meurs. Gr. fer. p. 87.

8.

Ol. *E* 20 p. 123 Bckh. *ὁ Ἵππαρις λέγεται τὰς ῥύσεις τῶν ὑδάτων ἔχειν οὐχ ὁμοίως, ἀλλὰ τὴν μὲν γλυκεῖαν, τὴν δὲ πικράν, ὅπερ κρύπτων ὁ ποιητὴς σεμνοὺς ὀχετούς λέγει. Ἵππαρις δὲ ποταμὸς Σικελίας.*

Φήσω καὶ Καμάριναν, ἵν' Ἵππαρις ἀγκύλον ἕρπει. Ἀρίσταρχος παριέναι φησὶ τὸν Ἵππαριν τὴν πόλιν καὶ προσχέοντα (cod. *προέχων* ..) *συναναπλάσσειν αὐτῇ γῆν. Τοῦτο δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἀμάρτυρον εἶναι. οὐ γὰρ ἱστορεῖται περὶ τὸν Ἵππαριν καὶ τὴν Καμάριναν τοῦτο γενόμενον. Βέλτιον οὖν οὕτω τινές· ἐπειδὴ ἐξ ὑπογυίου συνῴκισται ἡ Καμάρινα, καθὰ καὶ νέοικον αὐτὴν προσηγόρευσεν, γειτνιᾷ δὲ Ἵππαρις αὐτῇ, κατὰ τοῦτο φάναι, ἐπὶ τοῦ συνοικισμοῦ κολλᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ σταδίων θαλάμων ὑψίγυιον* (cod. *ὑψίπυργον*, quod Bergkius non debebat pro lectionis varietate habere) *ἄλσος. ἐπεὶ τὰ* (cod. *ἔπειτα*) *ἐπιτήδεια πρὸς τὴν οἰκοδομὴν διὰ τοῦ κατάπλου προσεκομίζετο* (cod. *προεκ.*), *ὥστε ποιεῖν σταδίους θαλάμους.* Sic 'reliquiae docti olim scholii ex Vrat. A', quibus gemina fere profert alter scholiasta apud Boeckhium p. 122. Didymi explicationem amplexi sunt Libanius II p. 386 B et Boeckhius expll. Pind. p. 149.

9.

Ol. ϛ 55 *ἄνασσε Φαισάνᾳ· Δίδυμός φησιν, ὅτι πάντες οἱ ὑπομνηματισάμενοι Φαισάναν φασὶν εἶναι τῆς Ἀρκαδίας πόλιν. αὐτὸς δέ φησιν εἶναι τῆς Ἠλιαίας καὶ παρατίθεται Ἴστρον ἱστοροῦντα ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Ἠλιακῶν. ἤτοι οὖν Πίνδαρος ψεύδεται, ἢ διὰ τὸ τὴν Πίσαν ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσι ποτὲ γενέσθαι βασιλεύειν φησὶ τῆς Φαισάνης.* Vrat. A. Vilioris pretii, quamquam simillimum, scholion est vetus alterum. Lites veterum interpretum componit Boeckhius expl. Pind. p. 157 Curtius Peloponn. I p. 340.

10.

ib. 115 *σεμνὸν θάλος Ἀλκαΐδᾶν· Δίδυμός φησι μὴ σώζεσθαι τὸν λόγον· τὸν γὰρ Ἡρακλέα θάλος εἶπεν Ἀλκαΐδᾶν ἀπὸ Ἀμφιτρύωνος, ὃς ἦν Ἀλκαίου παῖς. ἔθος δὲ τῷ Πινδάρῳ κατὰ τοῦ ἑνὸς τάσσειν τὸ πληθυντικόν.* Vrat. A. 'Conicias delendum esse *μή* ante verbum *σώζεσθαι*.' Boeckhius p. 146. Non accedo.

10[b].

ib. 158 *σκάπτῳ· Ἀρίσταρχος· τοῖς κατὰ τὸν χρόνον εἰπεῖν, ἐπικελεύων τῶν τε Συρακουσῶν μεμνῆσθαι καὶ τῆς Ὀρτυγίας. αὕτη δέ ἐστι προσεχὴς ταῖς Συρακούσαις νῆσος καὶ ἀχώματος. ὁ δὲ . . . . διὰ τὸν Ἱέρωνα, ἐπεὶ ἄνωθεν ἐκ προγόνων ἱεροφάντης ταῖν θεοῖν ἀποδέδεικται. τὰ προκείμενά φησιν ὁ . . . . καὶ παρατίθεται τὰ Φιλίστου καὶ τὰ Τιμαίου.* 'Ubi lacunam posui, in codice est *Πίνδαρος*. Fuit, ut credo, *Δίδυμος*.' Boeckhius p. 153 Mueller. fr. hist. Gr. vol. I p. 215 fr. 91.

11.

Schol. Ol. Z 21 *τρίπολιν νᾶσον· τὴν Ῥόδον — Δίδυμος δέ φησι καὶ τετάρτην εἶναι πόλιν τὴν νῦν Ἀχαιῶν καλουμένην.* Vrat. A. Cf. Liv. XXXII 23. Plin. h. n. V 36 tres tantum urbes cognitas habet.

12.

ib. 153 p. 181 *Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν Θήβησιν*

Ἡρακλείων φησὶ χαλκὸν τὸ ἆθλον εἶναι τοῖς ἐν Ἀρκαδίᾳ Λυκαίοις, ὥστε ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἔργα καὶ τὸν χαλκὸν ληπτέον, ὅτε φησὶν ὁ Πίνδαρος· ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω μιν, τά τε ἐν Ἀρκαδίᾳ ἔργα Θήβαις. δίδοται γὰρ ἐν ταύταις τρίπους χαλκοῦς. Πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ Λύκαια Κόρεια Ἀλεαῖα Ἕρμαια· ἐν δὲ Θήβαις τὰ Ἡράκλεια, τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰολάεια καλεῖται· ἐν δὲ Βοιωτίᾳ ἐν μὲν Θεσπειαῖς Ἐρώτια, ἐν δὲ ταῖς Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια. ταῦτα Ἀριστόνικος. ὁ δὲ Δίδυμός φησι (προστίθησι?) καὶ Ἀμφιαράια ἐν Ὠρωπῷ καὶ Δήλια ἐπὶ Δηλίῳ καὶ Τροφώνια ἐν Λεβαδείᾳ. Vrat. A.

Illustrat partim L. Preller. Polem. p. 53 sqq. De Alea urbe diisque ibi cultis v. Curtium Pelop. I 218 n.; de Coreis ab Hermaeis fortasse non distinguendis eundem p. 296 coll. p. 336, 8; de Lycaeis Boeckhium expl. Pind. p. 175. Simul ex hoc loco patet Aristonicum in Pindari epinicia ante Didymum commentatum esse (Boeckh. praef. scholl. p. XLI), quem scimus in Homericis operibus Didymo usum esse. Itaque alter alteri suppar vixit.

13.

ib. 159 *νώτοισιν Ἀταβυρίου· — Δίδυμος δέ φησιν εἶναι ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιός* (fr. 3 vol. I p. 194 Muell.) *φησι. καλεῖται δὲ καὶ ὁ Ἀταβύριος.* Boeckh. in expl. Pind. p. 177 (nott. 390) conferri iubet Meurs. Rhod. I 8 Goeller. hist. Syrac. p. 294. Cf. Steph. Byz. 141 M. Apollod. III 2, 1 Diod. V 59 Hesych. s. v. Tzetz. Chil. IV 390 Lactant. Inst. I 22 Olshausen. in Mus. Rhen. N. F. 1853 p. 323. E Lactantio vero colligas Didymum ad h. l. longius excurrisse, quam nostrorum scholiorum conditio prodit.

14.

Verba Lactantii p. 130 LB ed. Gall. haec sunt: *Didymus in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς ait, Melissea Cretensium regem primum Diis sacrificasse, ac ritus novos sacrorumque pompas introduxisse. Huius duas fuisse filias, Amaltheam et Melissam, quae Iovem puerum caprina lacte ac*

melle nutrierunt, unde poetica illa fabula originem sumpsit, advolasse apes, atque os pueri, melle complesse. Melissam vero a patre primam sacerdotem Matri magnae constitutam, unde adhuc eiusdem Matris antistites Melissae nuncupantur. Historia vero sacra (sc. Euhemeri) *testatur* et q. s. *Sic constituta sunt templa Iovi Atabyrio, Iovi Labradeo. Atabyrius enim et Labradeus hospites eius atque adiutores in bello fuerunt. Item Iovi Lapersio*, (cod. Laprio, Gyrald. Betulei. coni. Elaphro, cf. Curt. Peloponn. vol. II p. 324 n. 62) *Iovi Molioni, Iovi Cassio et quae sunt in eundem modum* et q. s. *Sive igitur a Melisseo, sic ut* D i d y m u s, *colendorum Deorum ritus effluxit, sive ab ipso quoque Iove, ut* E u h e m e r u s *tradit, de tempore tamen constat, quando Dii coli coeperint.*

De Melissa et Melisso dixit Lobeck. in Aglaoph. p. 50. 514. 817. 989. — Boeckh. praef. p. XVIII locum ad Pyth. IV 104 refert.

15.

Ol. *H* inscr. p. 187 *γέγραπται ὁ ἐπινίκιος προηγουμένως τῷ Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ νικήσαντι τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, μέμνηται δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τιμοσθένους Νέμεα νικήσαντος καὶ τοῦ ἀλείπτου αὐτοῦ Μελησίου, ὥς τινες καὶ παγκρατιαστοῦ. τοῖς γὰρ τρισί, φησὶν ὁ* Δ ί δ υ μ ο ς, *μίαν ᾠδὴν γέγραφε.*

16.

Ol. *Θ* 34 p. 212 *μ α λ ε ρ α ῖ ς ἐ π ι φ λ έ γ ω ν ἀ ο ι δ α ῖ ς· — ὁ δὲ* Δ ί δ υ μ ο ς *ἀντὶ τοῦ μαλακαῖς. καὶ γὰρ ἑτέρωθι μαλακοφώνους τὰς ᾠδάς φησιν* (Isth. II 8). Vrat. A. Male, ut adiectum *ἐπιφλέγων* docet.

17.

ibid. 43 p. 213 *ἰδίως κἀνταῦθα ὁ Πίνδαρος τὸν Ἡρακλέα φησὶ τοῖς τρισὶ πολεμῆσαι θεοῖς. δεδόσθω γὰρ αὐτῷ, φησὶν ὁ* Δ ί δ υ μ ο ς, *περὶ τὴν ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον συστῆναι τὸν πόλεμον, Ὁμήρου* (*E* 397) *τὴν ἐν Ἅιδου πύλην νεκύων εἰπόντος· ἐ ν π ύ λ ῳ, ἐ ν ν ε κ ύ ε σ σ ι β α λ ώ ν. εἴη δ' ἂν νῦν ὁ Πίνδαρος τὰ καὶ τόποις καὶ χρόνοις διεστῶτα εἰς ἕνα καιρὸν ἄγων ἕνεκα τοῦ μειζόνως ἢ ὡς ἔσχε ταῖς*

ἀληθείαις τὸν Ἡρακλέα ἔχειν ἐπαινεῖν. Ἀπόλλωνι μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν Πυθοῖ μάχεται περὶ τοῦ τρίποδος οὐκ ἀμύνων τῇ Πύλῳ, τῷ Ἅιδῃ δέ, ὅτι τὸν Κέρβερον ἀνήγαγε, Ποσειδῶνι δὲ ἀμύνοντι Πύλῳ.

Hinc scholia Hom. Il. *E* 397 suppleri possunt. Nam genuina Didymi scholia ad v. 336—365 Villoisone teste perierunt. Didymus igitur cum Aristarcho *ἐν πύλῳ* legit, quod iam animadverterunt scholl. BL., ab Homeri et communi Graecorum usu alienum. Cf. Il. *Π* 810 *E* 646 *I* 312 *Ψ* 71 Od. ξ 156 Lobeck. paralip. p. 178. Recte *ἐν Πύλῳ* Iustin. in cohort. p. 3 (Colon. 1686) Tzetz. ad Lyc. p. 351 scholl. AD. Il. *Λ* 690 interpr. Gr. ap. Bekk. ac praeferunt *ἐν Πύλῳ* scholl. L. V. D. Eustath. p. 563, 27 Thiersch. ad Pind. Ol. IX 32 O. Mueller. Doriens. I p. 447 ed. alt. Gross. Vindic. Hom. I p. 74 Iacob. Mythol. enchir. p. 360 Heyn. Both. Orcum ab Hercule Pyliorum bello vulneratum norunt Apollod. bibl. II 7, 3 Pausan. VI 25, 3 schol. AD. Il. *Λ* 690 Senec. Herc. fur. 560 Panyas. ap. Arnob. adv. gent. IV p. 85 ed. Elmenh. Contra pugnae in Orco commissae testes nulli sunt, nisi scholiastae ll. ll. et ad Apoll. Rhod. Argon. I 1350 Philemon. p. 105 ed. Osann. Hesych. II 1081 Apollod. II 5, 12 Agatharchid. de mar. rubr. p. 11.

18.

Schol. Ol. *ΙΑ* 17 *νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλις Λοκρῶν Ζεφυρίων· — ὁ δὲ Δίδυμός φησιν ἔχειν λόγον καὶ τὴν ἡμετέραν* (?*ἑτέραν*) *γραφήν· νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν. ἐπεὶ γὰρ περὶ χάριτός ἐστιν ὁ λόγος φησίν· ἀπονέμει γὰρ ἡ τραχεῖα πόλις τὴν χάριν.* Vet. Vrat. A. 'Quod iam metro obversatur'. Bergk. ed. 2 p. 63. 'Schneider. *ἀτρέχεια* acute coniecit'. Boeckh. explic. Pind. p. 199. Adde Hesych. *ἀτρέχως· ἀτρίβως*, ubi leg. *ἀτρεχῶς· ἀκριβῶς*.

19.

ibid. 55 *Ἄλτιν μὲν ὅ γ' ἐν καθαρῷ· Ἀριστόδημος γράφει ἀντὶ τοῦ Ἅλιν Ἄλτιν. οὕτω γὰρ τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπίαν τόπον καλεῖσθαι, καὶ τὸν Δία ἐξ ἐπιθέτου Ἄλ-*

τιον, μηδὲ λόγον ἔχειν, τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἄρτι πεπορθημένην Ἦλιν ἱερὰν καὶ καθαρὰν ποιῆσαι, ἀλλὰ μηδὲ ἱερὸν εἶναι Διὸς ἐν Ἤλιδι, ἀλλ' ἐν Πίσῃ. ἀπῳκίσθαι δὲ τὴν Πίσαν τῆς Ὀλυμπίας σταδίους ἕξ. Δίδυμος δὲ κατὰ χώραν ἐῶν τὴν γραφὴν τὸν Πίνδαρον τὴν Πίσαν Ἦλιν λέγειν φησίν. οἱ γὰρ Ἠλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισάτας Ἦλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν. εἰ οὖν ἡ Πίσα μετέβαλε, τί ἂν εἴη ἐμποδὼν γράφειν Ἆλιν; καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν Διὸς οἰκίον εἶπεν·

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι, Διὸς οἰκίον, ἔλλιπε Φυλεῦ.

Iure hoc quoque loco recentiores critici Didymi lectionem Ἆλιν respuerunt obsecuti Aristodemo Dionysio Leptini librisque omnibus praeter P 6 W 2. Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 201 Curt. Peloponn. II 109, 54.

20.

ibid. 83 ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὡλιροθίου· — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω καθίστησι τὸν λόγον· τὴν Μαντινέαν φησὶν εἶναι ἱερὰν Ποσειδῶνος καὶ παρατίθεται τὸν Βακχυλίδην (fr. XIII p. 24 ed. Neu.) λέγοντα οὕτω· **Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες· ἐπίσημον γὰρ εἶναι τῶν ἀσπίδων τῶν Ποσειδῶνος τριόδοντα, ὅτι παρ' αὐτοῖς μάλιστα τιμᾶται ὁ θεός. ἔσται οὖν τὸ σαφὲς οὕτω καθ' αὐτὸ ἔξωθεν παραλαμβανομένου τοῦ ὀνόματος· ἀν' ἵπποισι δὲ τέταρσιν ἥρως ὁ ἀπὸ Μαντινέας ἐνίκησε, καὶ ἔστιν ἡ Μαντινέα σημεῖον καὶ ἱερὰ Ποσειδῶνος. Ἁλιῤῥόθιον γὰρ ἐπιθετικῶς τὸν Ποσειδῶνά φησι** (sc. Aristodemus, cuius memoria h. l. recolenda est), **καὶ παρατίθεται τὸ Ὁμηρικόν** (ε 292)· **πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων. παρατίθεται δὲ καὶ τὸν γράφοντα τὴν Θησηΐδα μαρτυροῦντα τῷ ἥρωϊ τὴν τοῦ ἅρματος ἡνιοχευτικὴν ἀρετήν·**

τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος.

In Diphili (cf. tamen Meinck. hist. com. gr. p. 449) versibus e Rom. **στρώφας** Gott. Vrat. D **στρωφάσων** cum Meinekio in choliamb. p. 148 **στρωφᾷς** potius vel **στρώφα** scribendum erit, quam cum Boeckhio ad h. l. p. 253, 2 **στρωφῶν**. Idem Meinekius verissime observat excidisse

Aristodemi memoriam, quod ex altero scholio conicere licet. Itaque lacunam notavi post verbum *φησί*. Atque erroris manifestus etiam Bergkius est in Pindari ed. alt. p. 66 haec scribens: 'Schol. legit *σᾶμ' Ἁλιῤῥοθίου*, ut esset periphrasis pro simplici *Ἁλιῤῥόθιος*, idque Didymus probavit, quamquam aliter interpretatur'. Nam Didymi sententia opposita est eorum interpretationi, qui *κατὰ περίφρασιν ἤκουσαν* (*ὅθεν τινὲς—ἤκουσαν. ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω κτέ*). Quid igitur Didymus, cui quidem Aristodemi animadversio ignota esse non poterat, legisse putandus est? Suspicor eum de metro parum sollicitum dedisse *ἥρως Ἁλιροθίου* vel *Ἁλιρόθιος* h. e. Neptunius heros. Ter enim in codd. Gott. Vrat. D. *ἥρως*, *ἥρωϊ* et *ἥρως* (pro *Σῆμος*) repetitur. Neque alia arte conciliari lectiones *ἥρως* et *Σῆρος* posse videntur, quam ut in codice scriptum fuisse statuas *ΜΑΝΤΙΝΕΑϹ ΗΡΟϹ*, unde Didymus *ἥρως* alii *Ϲῆρος* elicuerunt. Ac Didymus *ἥρως* fortasse ferendum putavit, qui sciret in *ἥρωος ἥρωες* mediam corripi; cf. Wolf. Hom. Odyss. ζ 303 Boeckh. nott. critt. Pind. p. 438; (adde *Ἥρα*, quod fluit ab inusitato *Ἧρος*, Latinorum *herus*, Germanorum *Herr*.). Simul hinc patet, quid sibi Thesei mentio in Vrat. A. iniecta velit. Hunc enim Ovidius etiam *Neptunium heroa* vocat. — Tycho Mommsen. in Museo Rhen. N. F. IV p. 548 ingeniose conicit *ἂν ἵπποις σὺ δὲ τέτρασιν | ἀπὸ Μαντινέας, Σᾶμ' Ἁλιῤῥόθιε παῖ* vel *Ἁλιῤῥόχθιε*.

21.

Ol. *ΙΓ* 27 p. 271 *τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα·* — *Δίδυμος δέ φησι μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμεικὸν τρόχον ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν ὅτι ἵππος οἰκεῖος ὁ τροχός, τοῦτο δὲ ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος· πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος. καὶ Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων Ὑπέρβιον τὸν Κορίνθιόν φησιν εὑρηκέναι τὴν τοῦ κεραμεικοῦ τροχοῦ μηχανήν. μέτρα δὲ αὐτὸν ὁ Πίνδαρος, παρόσον ἐκ κεραμεικοῦ μετροῦμεν. § ὁ Δίδυμος ἑτέραν ἀποδίδωσιν οὕτως*

ἔχουσαν· τὴν ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς εἰς κειμένην συναπτέον πρὸς τὰ μέτρα. τίς γὰρ τοῖς εἰς τὰ μέτρα ἱππείοις ἔντεσιν ἐχρήσατο πρώτη ἢ σύ, ὦ Κόρινθε; ἵππεια δὲ ἔντεα τὰ Φειδώνεια ἀγγεῖα ἀκουστέον. ἔντεα γὰρ ἂν εἴη τὰς χοίνικας καὶ τοὺς μεδίμνους λέγων, καὶ ὅσα ἄλλα, οἷον χόες, ψυκτῆρες, κώθωνες, διὰ τὴν κοιλότητα. καὶ Ὅμηρος (η 232)· *ἀμφίπολοι δ' ἐπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. τούτων οὖν εἰς τὰ μέτρα ἐντέων εὑρετάς φησιν εἶναι τοὺς Κορινθίους. διὰ τί δὲ ἵππεια αὐτὰ εἶπεν; ὅτι Φείδων ὁ πρῶτος κόψας Κορινθίοις τὸ μέτρον Ἀργεῖος ἦν, τὸ δὲ Ἄργος ἵππειον λέγουσιν οἱ ποιηταί. Εὐριπίδης* (I. T. 700)· *ὅταν εἰς Ἑλλάδ' ἵππιον τ' Ἄργος μόλῃς.* Vet.

Cf. Boeckh. explic. Pind. p. 213 m. Vocem *ἔντεα* arbitror Luciano de dea Syria restituendam esse §. 51 III p. 486 R *τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστηκε*, q. l. *ἔτη* codd. AE., *ἔστι* V. X., *ἕτοιμα* Koen. coni. ad Greg. Cor. p. 477 Schaef., Bastio dubitante. *Ἔντεα* interpretor *ἔντε' Ἀρήϊα*, *Rustzeug*. Pro **διὰ τοῦτο** in AEa et cod. Vatic. Bastii exstat *καὶ τοῦτο* et *καὶ διὰ τοῦτο* (διὰ *superscript*). Lego **κατὰ τοῦτο.**

22.

ibid. 29 *ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον· — τινὲς δὲ τὸ ἀέτωμα, ὥς φησι Δίδυμος παρατιθέμενος Τίμαιον λέγοντα καὶ τοῦτο ἐν ταῖς οἰκοδομίαις αὐτῶν εὕρημα, ταύτην ἀποδοὺς τὴν ἐξήγησιν τῶν προκειμένων.* Cf. schol. alt.

Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 213. 214.

23.

Schol. Pyth. Δ 44 *δώδεκα δὲ πρότερον ἀμέρας· τοῦτο προσειληφέναι φησὶ Δίδυμος Πίνδαρον τερατείας χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς, ἐπεὶ οὐδὲ πρέπον τὸ πρὸς εἰδότας λέγειν. ὁ δὲ Ἀμμώνιος περὶ τούτων οὕτω γράφει. Καὶ ἑαυτὴν συμπεριλαμβάνει διὰ τὸ ταῖς αὐτῆς βουλαῖς τὴν ἔξω φυγὴν ποιήσασθαι· ἐκβιβάσαι γὰρ συνεβούλευσε καὶ διὰ τοῦ Ἀδρίου ποιῆσαι τὸν πλοῦν· τοῦτο δὲ ἐναντίον τῷ ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ ὑπὲρ τὴν Λιβύην κομίσαι τὴν ναῦν εἰς*

τὴν Τριτωνίδα· ἀλλὰ μᾶλλον ὡς διὰ τοῦ Φάσιδος εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἐκπεπτωκότων.

Videtur igitur veterum aliquis grammaticorum huic versui notam adlevisse criticam e. g. *τὸ χ, ὅτι πρὸς εἰδότας λέγει ἡ Μήδεια*; patrocinati poetae alii sunt, e quibus Ammonius Medeam arbitratur Argus humeris vectae mentionem fecisse eo consilio, ut suas ipsius laudes concelebraret, Didymus vero poetam haec inseruisse autumat, ut nobis monstra loqueretur. Ceterum Ammonius Apollonium Rhodium et Timagetum in I de portubus (schol. Ap. Rh. IV 259) sequitur, quam ob rem inde a verbis *τοῦτο δὲ ἐναντίον* refutatur a Didymo Hesiodum Antimachum in Lyde et Hecataeum Milesium atque ipsum denique Pindarum secuto.

24.

ibid. 446 *Πελίαο φόνον· ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγιγνώσκειν τὸ Πελίαο φόνον. ἐκ γὰρ δύο τελείων ἐστὶ τοῦ Πελίαο καὶ τοῦ φόνου. γίνεται δὲ τοιαύτη σύνθεσις, ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. ἤτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προσενεκτέον τὰν Πελιαοφονόν, ὀξυτόνως, ἵν' ᾖ φονευτικήν, ἢ παροξυτόνως, ἥτις ἦν τοῦ Πελίου φόνος.* Gotting.

Verissima Chaeridis emendatio; rectius vero, quam Didymus, *Πελιαφόνον* accinunt codd. GuVbd.

25.

ibid. 454 p. 372 *διαποροῦσι δέ, διὰ τί μόνου Εὐφήμου μνημονεύει, πολλῶν ταῖς Λημνίαις πλησιασάντων. ἐπιλύεται δὲ ὁ Δίδυμος φάσκων, ὅτι ἀπὸ Εὐφήμου τούτου ἐγένετό τις καὶ ἕτερος Εὔφημος ὁ σὺν Βάττῳ τὴν Κυρήνην κτίσας, ὃν διὰ τὴν ὁμωνυμίαν ἀπ' ἐκείνου τις ὑποτοπάσειεν εἶναι.*

26.

Pyth. *E* 76 p. 381 *ἐκεῖνον δὲ τὸν Βάττον καὶ οἱ χαλεποὶ λέοντες τῆς Λιβύης εὐλαβηθέντες ἔφυγον, γλῶσσαν ἐπεί σφισιν ἀπένειχεν ὑπερποντίαν. οὐχ ὅτι, φησὶν ὁ Δίδυμος, οἱ λέοντες ἐκ φωνῆς ἔφυγον, ἀλλ' ἐπεὶ τὴν ἀπό-*

φασιν ἐκ τῆς Πυθίας ὑπὲρ τὸν πόντον διεκόμισεν. ἐλθόντι γὰρ αὐτῷ εἰς Δελφοὺς καὶ χρωμένῳ, πῶς ἀποκαταστήσει τὴν φωνήν, παραλιποῦσα τὸ ἐρωτηθὲν ἐκέλευσεν αὐτῷ πόλιν κτίζειν ἐπὶ τῆς Λιβύης. τοιοῦτον οὖν ἐστι τὸ 'γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν', ἐπεὶ τὸν χρησμὸν διεκόμισε. κατὰ γὰρ τὸν χρησμὸν διεβίβασεν ὄχλον καὶ ἔκτισε τὴν Κυρήνην. ἔφυγον δὲ οἱ λέοντες φοβηθέντες τὸ πλῆθος, οὐ τὴν φωνὴν τοῦ Βάττου. οἱ δὲ τὸ 'γλῶσσαν κτλ.' V 80. *καὶ τοῦτο ἑαυτῷ συνᾴδων ὁ* Δίδυμος *οὕτως ἀποδίδωσιν· ἐπεὶ ὁ Ἀπόλλων ἔχρησεν οἰκίσαι τὴν Κυρήνην, αἴτιος ἐγένετο τοῦ φυγεῖν τοὺς θῆρας. οἰκιζομένης γὰρ τῆς πόλεως ἔφυγον. μενόντων δὲ τῶν θηρίων οὐκ ἂν ᾠκίσθη ἡ Κυρήνη.*

Didymi interpretationem depellit Aristarchi sententiae addictus Boeckh. expl. Pind. p. 288.

27.

Schol. Pyth. ς 35 *Μεσσανίου δὲ γέροντος· — δοκεῖ δὲ τῷ* Διδύμῳ *ἐκ τῆς Τριφυλιακῆς Πύλου εἶναι τὸν Νέστορα, ἔνθα καὶ Ἀμαθόεις ἐστὶ ποταμὸς καθ' Ὅμηρον.*

'Pindaro Nestor non ex Triphyliaca Pylo est, quae Homeri sententia recte habetur a Strabone et Didymo apud schol. h. l. Pindaro consentiunt alii et in iis ipsi Pyli Messeniacae incolae ap. Paus. III 26, 6 IV 36 et plures antiquiorum, quos nominat Mueller. Orchom. p. 365, etiam Ovid. Metam. XII 549.' Boeckh. expl. Pind. p. 299.

28.

Schol. Pyth. VII 4 p. 392 *ἐπεὶ τίνα οἶκον [ναίων] ὀνυμάξομαι· ἰδίως δὲ τὸ ναίων παρείληπται. ὅθεν τινὲς γράφουσι ναίοντα. ἄλλοι δὲ γράφουσιν οἶκον τ' ἀΐων, ὅ ἐστιν ἀκούων, ἀφαιροῦντες τὸ ν· ἕτεροι δὲ πάλιν τὸ μὲν ν αἴρουσι, τὸν δὲ τόνον οὕτω προφέρονται, αἰῶν', ἵν' ᾖ συναλοιφὴ ἀντὶ τοῦ αἰῶνι, οἷον τῷ αἰῶνι ὀνυμάξομαι, τῷ αἰῶνι παρακαταθήσομαι. ὁ δὲ* Δίδυμος (Gott. *Ἀπολλώνιος*, mira varietas; fortassis leg. *Δίδυμος Ἀπολλωνίου*) *ἁπλούστερον ἀκούει· αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶν. τίνα ἐπιφανέστερον οἶκον ὀνυμάξομαι οὐκ ἐξ ἀκοῆς ἀκηκοώς, ἀλλ' αὐτὸς ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι τίνα δυναίμην ἀντ' αὐτῆς ἐπιφανεστέραν ὀνομάσαι.*

Varias vv. dd. coniecturas ad h. l. collegit Th. Bergk. ed. alt. p. 126, quibus adde ὑμῶν, quod coni. Ed. Woelfflin. Basilcensis in Schneidewini Philol. VII 1 p. 210.

29.

Pyth. *H* 113 Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον· — Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν διὰ τὴν συγγένειαν.

De Heraeis sive Hecatombaeis ab Aeginetis Argis traductis Boeckh. expl. Pind. p. 317 conferri iubet O. Mueller. Aeginet. p. 149. — 'Vid. C. I. n. 1121. 1122. 1124 Corsin. diss. ag. p. 80 Mionnet descr. II p. 234 n. 44' ap. Krausium in Paulyi Real-Encycl. III p. 1149 Curtius Peloponn. II p. 310 adn. 13 et indd. II p. 614 s. v. '*Heradienst*'.

30.

Pyth. *Θ* 177 p. 408 βαθυκόλπου Γᾶς ἀέθλοις· τὸ δὲ Γῆς, ὅτι καὶ αὐτῆς ἀγὼν ἄγεται ἐν Ἀθήναις, ὥς φησι Δίδυμος.

'Quid dicam de *Telluriis?* Cyrene enim Hypsaei filia aviam habuit Creusam, cuius mater Tellus (v. 17, cf. v. 62).' Boeckh. expl. Pind. p. 328.

31.

ibid. 207 p. 409 Λίβυς ὄνομα κύριον, οὐχ ὁ Ἀνταῖος, ὡς Δίδυμος.

Boeckh. quoque p. 329 Antaeum intellegit. Nostrum scholion idem scripsit, qui v. 214 adnotat ἐκ τούτου δῆλον, ὅτι ὁ Ἀνταῖος οὐκ ἔστιν κτέ.

32.

Pyth. *I* 56 ὀρθιᾶν κνωδάλων· ταῦτά, φησιν ὁ Δίδυμος, μετὰ τοῦ γελοίου καὶ ἄσεμνά ἐστιν. τίνα γὰρ λόγον ἂν ἔχοι ἥδεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα τοῖς ὀρθιάζουσιν ὄνοις [φησίν];

Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 335. Insulsa Didymi vituperatio est.

33.

Nem. *A* inscr. *γέγραπται ὁ ἐπίνικος Χρομίῳ Αἰτναίῳ. Ἱέρων γὰρ οἰκιστὴς ἀντὶ τυράννου βουλόμενος εἶναι Κατάνην ἐξελὼν Αἴτνην μετωνόμασε τὴν πόλιν, ἑαυτὸν οἰκιστὴν προσαγορεύσας, καὶ ἐν ταῖς ἀναῤῥήσεσιν ἔν τισι τῶν ἀγώνων Αἰτναῖον ἑαυτὸν εἶπε. ταὐτὸν δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰκὸς παθεῖν καὶ τὸν Χρόμιον ἑταίρῳ κεχρημένον αὐτῷ.*

Fortasse Timaei etiam memoria Didymo debetur. Dignus est, qui inspiciatur Dissen. expl. Pind. p. 384 sq. ed. Boeckh.

34.

ibid. 7 *Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν· — πιθανὸν οὖν φησιν ὁ Δίδυμος καὶ τὸν ἐπὶ τῆς Χρομίου Νεμεακῆς νίκης ἐπίνικον ἕνεκα τούτου συντετάχθαι, ὑπὲρ τοῦ μέλλειν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς πανηγύρεως ᾀσθήσεσθαι.*

35.

ibid. 36 *τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· — ἢ τέχνας, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἀκουστέον τοὺς δόλους, ὅθεν καὶ τὸ ἀτεχνῶς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ἄλλαι δ' ἄλλων ἐπιτεχνήσεις. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ Ὁμήρου (Ν 730)·*

ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα.

36.

Nem. *B* 19 p. 438 *ζητεῖται, διὰ τί δήποτε τὰ περὶ Σαλαμῖνα εἰς τοὺς περὶ Τιμόδημον λόγους προῆκται. οὐ γὰρ δήπου Σαλαμίνιος ἦν. ἄντικρυς γὰρ αὐτὸν Ἀχαρνέα φησὶ τὸν δῆμον. Ἀρίσταρχος μὲν οὖν τῆς Αἰαντίδος φυλῆς εἶναι, οὐκ ὀρθῶς δέ, φησίν. οἱ γὰρ Ἀχαρνεῖς τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς εἰσιν. οἱ δὲ περὶ Ἀσκληπιάδην φασίν, ὅτι εἰκός ἐστιν εἶναι αὐτὸν τῶν τὴν Σαλαμῖνα κληρουχησάντων Ἀθηναίων. εἰκὸς οὖν αὐτὸν γεννηθέντα Ἀθήνησι τεθράφθαι ἐν Σαλαμῖνι. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι ἴσως ἄμεινον λέγειν, ὅτι εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὥσπερ καὶ Μιλτιάδης καὶ Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλόρου.*

Cf. libri nostri cap. 27 n. 6, ubi conieci *Κίμων οἱ* ***Λακκιάδαι.***

37.

Schol. Nem. *Γ* 1 p. 440 *ἐζήτηται δέ, πῶς ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν ἐλθεῖν εἰς τὴν Αἴγιναν ὑπὲρ τοῦ τὸν ὕμνον ᾀσθῆναι, καὶ ἅμα τοὺς νεανίσκους φησὶ μένειν, δι' οὓς αὐτὴν ἐπικαλεῖται, οὐκ ἐν Αἰγίνῃ, ἀλλ' ἐν Νεμέᾳ, ὁ γὰρ Ἀσωπὸς οὐκ ἐν Αἰγίνῃ ἀλλὰ περὶ Φλιοῦντά ἐστι καὶ Νεμέαν. ὁ μὲν οὖν Ἀρίσταρχός φησιν ..... ὁ δὲ Δίδυμος διηπατῆσθαί φησιν τοὺς ὑπομνηματισαμένους τῇ ὁμωνυμίᾳ τῶν ποταμῶν· οἱ γὰρ Ἄσωποι πλείους, ὧν ἕνα φησὶν* (sic Boeckh., codd. *φασίν*) *εἶναι καὶ τὸν ἐν Αἰγίνῃ. ὁ δὲ Καλλίστρατος Ἀσωπίδα ἐν Αἰγίνῃ. δύναται δὲ καὶ κτἑ.* Verum perspexit Callistratus eumque secutus Didymus. Cf. Mueller. Aeginet. p. 6. 10, Dissen. expl. Pind. p. 364. 382.

[38.]

Schol. Nem. *Γ* 16 *ἄρχε δ', οὐρανῶ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ· — βέλτιον δέ φησιν ὁ Πίνδαρος* (sic vulg., Heynius coni. *ὁ Δίδυμος*, idem voluisse Bergkius videtur ed. alt. p. 158, Boeckhius tutissimum duxit lacunam statuere) *ἀκούειν τὸ ὅλον οὕτω· τοῦ πολυνεφέλου κρέοντος οὐρανοῦ θύγατερ, τοῦ Διός. κρέων γὰρ οὐρανοῦ ὁ Ζεύς, Διὸς δὲ Μοῦσαι.*

Loco et illustrando et emendando impares fuerunt veteres grammatici Aristarchus Ammonius Didymus. Neque sufficiunt quae Ludolphus Dissen. expl. Pind. p. 365 attulit '*praei vero Iovi hymnum, filia; h. e. doceri autem cupio a te hymnum Iovi.*' Hoc tamen sensit Didymus, de Iove, non de Urano sermonem esse. Primus Bergk. ed. alt. p. 158 scripsit *οὐρανοῖο πολυφίλα κρέοντι θύγατερ*, quod amplector.

39.

ibid. 71 *ψεφηνὸς ἀνὴρ — ποδί· — ὁ δὲ Δίδυμος· οὐδέποτε καταβὰς ἐπὶ πρᾶγμα ἵσταται, ἐνέμεινε ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐνεκαρτέρησεν, ἀλλ' εἰς πολλὰ καὶ ἄλλα μετατρέπει.*

40.

Schol. Nem. *Δ* 3 p. 450 *θέλξαν νιν ἁπτόμεναι· τὸ νίν Ἀρίσταρχος ἐπὶ τῆς εὐφροσύνης ἀκούει, ὥστε εἶναι*

τὸν λόγον· αἱ δὲ τῶν Μουσῶν θυγατέρες αἱ ᾠδαί, τουτέστι τὰ ποιήματα, ἁπτόμεναι αὐτὴν τὴν εὐφροσύνην ἔθελξαν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἐγκωμιάζηται. ἔστι δὲ ἄκυρον. οὐ γὰρ θέλγεται εὐφροσύνη, αὐτὴ θέλγουσα τοὺς νενικηκότας, οὐχ ὑπ' ἄλλου θελγομένη. ἄμεινον δέ, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐπὶ τῶν πόνων ἀκούειν τὴν νίν. (οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον οὐκ ἀκριβεύουσι τὴν ἀντωνυμίαν. ὡς καὶ Εὐριπίδης·

τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγώ.)

ὥστε τὸν λόγον εἶναι τοῦτον· αἱ ᾠδαὶ ἔθελξαν αὐτοὺς τοὺς πόνους ἁπτόμεναι αὐτῶν· οἷον θέλγουσι τὴν κακοπάθειαν ὑμνοῦσαι αἱ ᾠδαί.

Valcken. Diatr. p. 153 B in Eurip. Bacchab. 32 pro *νίν* scripsit *νύν*. Nihilominus recte habent quae Didymus de plurativa pronominis *νίν* vi observavit. Cf. Apoll. de pron. (p. 102 A) p. 108 A—C schol. Soph. O. C. 43 διὸ τὸ χ. Erfurdt. ad Soph. O. T. 878 Matth. Gr. Gr. I p. 274 ed. 2 Krueger. Gr. Sprl. II p. 66. — L. Dissen. expl. Pind. p. 380 'nunc omisit,' inquit, '*ἀνδρί*, quod per se inest in sententia. Vides quo referam sequens *νίν*.' Ac memini sane in scolio esse *ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ*, at negaverim vocabulum referri posse ad alterum plane omissum nec necessario subaudiendum. Magis igitur Didymi ratio mihi placet supplendi *τὸν πόνον*, *τὴν κακοπάθειαν*, *τοὺς πόνους*.

41.

ibid. v. 14 τό μοι — προκώμιον εἴη· — δύναται καὶ οὕτω, φησὶν ὁ Δίδυμος· παντὸς τοῦ ποιουμένου εἰς αὐτὸν ὕμνου τοῦτο τὸ ῥῆμα προκώμιον εἴη, οἷον προοίμιόν τι τοιοῦτον γένοιτο τῶν εἰς αὐτὸν γραφησομένων ὕμνων ὑπ' ἐμοῦ, νικῆσαι καὶ ἄλλους ἀγῶνας· ἵνα τῶν ἑξῆς ἑπομένων ἐπινικίων ὁ νῦν γραφόμενος λέγηται πρὸ παντὸς κώμου γεγονώς. δύναται δὲ καὶ οὕτω· τῶν γραφησομένων αὐτῷ ὕμνων ὑπ' ἄλλων ὁ ἐμὸς ἂν εἴη προκώμιον. ὁ δὲ νοῦς· ὅνπερ δὴ λόγον καὶ ἔπαινον γένοιτο νῦν ἐμοὶ θεῖναι καὶ πληρῶσαι προκώμιον τῷ τε Διὶ καὶ αὐτῇ τῇ Νεμέᾳ καὶ τῇ Τιμησάρχου πάλῃ.

Rectius Didymo, cuius tamen interpretatio haud absona est, Dissen. expl. Pind. p. 381.

42.

ibid. 95 p. 456 *τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ· Δίδυμος δέ φησι· γράφειν δεῖ διὰ τοῦ ω μεγάλου. δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ δόλον ἤρτυσε, παρελόμενος αὐτοῦ κρύφα, ἵνα χωρὶς ἀμυντηρίου ἀλοὺς ὑπὸ τῶν Κενταύρων φθαρῇ. ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μέν, ἀτὰρ δὴ καὶ Ἡσίοδος λέγων οὕτως·*

ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν,
καλήν, ἥν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ὡς τὴν μαστεύων οἶος κατὰ Πήλιον αἰπύ
αἶψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκῴοισι δαμείη.

Δαίδαλον δὲ εἶπε τὴν μάχαιραν διὰ τὸ ὑπὸ Ἡφαίστου κατεσκευάσθαι. ἐπιεικῶς δὲ τὰ Ἡφαίστου ἔργα δαίδαλά φησι (*Σ* 481)·

ποίει δαίδαλα πόλλ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.

In cod. scriptum erat *ΔΑΙΔΑΛΟ*, quod erant, qui *Δαιδάλου* legerent et qui *δαιδάλῳ*. Atque hoc unice verum esse articuli *τᾷ* vis demonstrat. '*Hoc ipso vero ense*, quem ab Acasto subductum Peleo esse nemo nescit, *affabre facto* et q. s.' Itaque recte Boeckh. in nott. critt. et L. Dissen. in expl. Pind. p. 386 Didymo calculos addiderunt, quidquid contra dicat Bergk. Pind. ed. alt. p. 164.

43.

ibid. 151 p. 459 *οἷον αἰνέων κε Μελησίαν· ὁ Ἀρίσταρχος ψιλοῖ τὸ οἷον κτλ. δύναται δὲ καὶ δασέως ἀναγιγνώσκεσθαι τὸ οἷον, θαυμαστικῶς, ὥς φησι Δίδυμος.*

Dissenio quoque in expl. Pind. p. 390 *οἷον*, ut est in libris atque a Bergkio p. 166 receptum, *θαυμαστικόν* est ex Homerica consuetudine.

44.

ibid. 153 *ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει· τοῦτό ἐστι καὶ ἐπὶ τοῦ Μελησίου ἀκούειν, ὥς φησι Δίδυμος, οἷον· ἀκαταπάλαιστός ἐστι πρὸς τὸν ἕλκοντα αὐτὸν ἐν λόγοις, ὡς καὶ λογίου ὄντος τοῦ Μελησίου.*

A voro longius abest Didymus. Nam aperte de Euphane loquitur Pindarus. Neque scio, cur locum perobscurum queratur Bergkius.

45.

Schol. Nem. *E* 10 p. 461 *οὔπω γέννσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν· — Δίδυμος δὲ βέλτιόν φησι μὴ τὸν καρπόν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀκούειν, καθ' ἣν ὁ καρπὸς ὁμώνυμος πεπαίνεται. ὅτι δὲ καλοῦσι τὸν καιρὸν ὀπώραν,* Ὅμηρος (ξ 384)·

καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐν θέρει ἢ ἐν ὀπώρῃ.

θέλει οὖν λέγειν, ὅτι οὔπω καιρὸν τοῦ γενειάσκειν ἔχων. οἰνάνθην γὰρ κατὰ μεταφορὰν τὸν ἴουλον εἴρηκε, τουτέστι τὴν πρώτην τῶν γενειάδων ἀνάφυσιν· μήτηρ δὲ τοῦ γενειάσκειν γίγνεται ἡ ὥρα.

H. l. Didymus poetae mentem percepit. Cf. Chaerem. Athen. XI p. 608 (tr. Gr. III p. 133 ed. Wagn.) appositum a Dissen. expl. p. 392. 393. Homeri locus docet in scholl. nostris Didymi adnotationem olim exstitisse nunc deperditam de lectione *ἐν* pro *ἐς*.

46.

Nem. ϛ 30 (38) *Σωκλείδα· ὁ δὲ Δίδυμος Σωκλῆς ἐστι τὸ ὄνομά φησι. παρήγαγε δὲ αὐτὸ πατρωνυμικῶς, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς.*

Soclem appellatum vult nescimus qua fretus auctoritate. Tamen auctorem ab eo appositum fuisse credo. Habebat enim *ἀναγραφὰς Νεμεονικῶν*, cf. schol. Nem. VIII 1 Isthm. *γδ* Inscr. Uti hoc etiam exemplo Nauckius poterat in Ar. Byz. p. 2 n. 3 T. Hemst. ad Lucian. Tim. p. 157 et ad schol. Arist. Plut. v. 926 vol. I p. 281 Ddf. Gerhard. de Aristarcho p. VI.

47.

ib. 53 p. 470 *Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ σπανίζει· ὁ Δίδυμός φησι· προσήκει γράφειν Βουδίδαι(σιν). γενέσθαι γάρ τινα Βουδίωνα ἐν Αἰγίνῃ, ἀφ' οὗ κατάγεσθαι γενεὰν τὴν Βουδιδῶν. μνημονεύειν δέ φασι Βουδίωνος Πυθαίνετον ἐν πρώτῳ Αἰγινητικῶν γράφοντα οὕτω 'περὶ*

δὲ ταῦτα τούτων λεγομένων λέγεται Βουδίωνα τυγχάνειν διενηνεγμένον πρὸς Οἰνώην τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα.'

Nemo obsecutus est Didymo coniectori audacissimo. Cf. Mueller. Aeginet. p. 135 Dissen. l. l. p. 402 Tych. Momms. Mus. Rhen. l. l.'

48.

Nem. Z 47 *τεθνακότων βοαθόων· πρὸς τὸ ἓν ἀκουστέον ἄχρι τοῦ ἐπεὶ πράθε, καὶ γραπτέον ἐν τῷ ε ἔμολεν, ὡς Δίδυμος. τὸ δὲ ὅλον τοιοῦτον· ἔμολε παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου χθονὸς Νεοπτόλεμος, Πριάμου πόλιν ἐπεὶ πράθεν· τεθνηκότων δὴ τῶν βοηθῶν ἐν Πυθίοις δαπέδοις κεῖται.*

Aristarchi quoque memoriam p. 478 Didymus redintegrasse videtur. Legit igitur et distinxit e coniectura, ni fallor, Didymus sic:

ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον· τεθνακότων
βοαθόων τοι (sic) *παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου*
μόλεν χθονὸς ἐν Πυθίοισι δὴ (sic) *δαπέδοις*
κεῖται Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν.

qua verborum structura nil contortius potuit excogitari. Quidni e *ΜΟΛΟΝ* elicuit *μολών*? Eleganter Dissen. et Boeckh. expl. Pind. p. 424. 25 interpretati sunt. — De re cf. R. Stiehlinm in Philol. VIII 1 p. 72.

49.

ib. 56 *Μολοσσίᾳ δ' ἐν βασίλευεν ὀλίγον χρόνον· παρεκβαίνει δὲ εἰς τὰ Νεοπτολέμου, ὡς μὲν Ἀρίσταρχος, ὅτι νικήσας καὶ χαρισάμενος τὴν ἀνάῤῥησιν τῷ Σωγένει Νεοπτόλεμος ἦν Ἠπειρώτης τὸ γένος, ὅπερ οὐχ οὕτω φησὶν ἔχειν ὁ Δίδυμος. ὡς δὲ Ἀριστόδημος* (Boeckh. scr., vulg. *Ἀρίσταρχος*), *ὅτι ἀλείπτῃ ἐκέχρητο τῷ Νεοπτολέμῳ. διὸ εἰς ἔπαινον τοῦ ὀνόματος τῷ ἡρωικῷ κέχρηται παρεκβάσει.*

Neoptolemi cur meminerit poeta, exponit Dissen. p. 416. 7.

50.

ib. 89 (90) *ξεῖνός εἰμι. σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον.* Recedens ab aliorum interpretatione, qui *οὐδείς με*

ψέγει intellegerent, Didymus οὐδένα ψέξω vertit. *Δίδυμος* δέ, οὐδένα ψέξω, φησί, καὶ ὅτι τοῦτο οὐκ ἀλλότριον τοῦ Πινδάρου, ἀλλὰ … πολλὰ γὰρ αὐτῷ τοιαῦτα εἴρηται. τοῦτο δὲ λέγει, παρὸ εἰώθασιν οἱ πολῖται ἀεὶ φθονεῖν τοῖς κατά τι προέχουσι. διὰ τοῦτό φησιν ὁ Πίνδαρος ξένος εἶναι καὶ τὸν σκοτεινὸν ψόγον ἄποθεν ἔχειν. καὶ οὐδένα, φησί, ψέξω, μᾶλλον δὲ τὸ κλέος τὸ ἀληθὲς ὥσπερ ὕδατος ῥοὰς εἰς τὸν φίλον ἄγων ἄνδρα αἰνέσω, ὡς ὕδωρ ὀχετηγός. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἀμφυτὰ (?) ἄγων τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὰ δένδρα τρέφει αὐτά, οὕτω κἀγὼ τὰς τοῦ ὕμνου ῥοὰς ἐπὶ τὸν φίλον ἄνδρα ἐπαινέσω καὶ αὐξήσω τὸ κλέος.

Ἀμφυτά aut ex sequentibus ἔμφυτον γὰρ τοῖς πολίταις natum, aut ex ἀψαύστως corruptum. — H. l. etiam Didymum Pindari non perspexisse mentem docent quae Dissen. p. 431—3 explicatissime dixit, verum revelare Didymo ipse Pindarus poterat v. 64 [94] Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνήρ.

51.

Inscr. Nem. II ἔνιοί φασι σταδιεῖς αὐτόν τε τὸν Δεινίαν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τοῦτο βλέποντα τὸν Πίνδαρον (v. 26) 'Δείνιδος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς' εἰπεῖν. παρέχει δέ, *φησὶν ὁ Δίδυμος*, τοῦτο ἀπορίαν, τὸ μηδέτερον αὐτῶν ἐν τοῖς Νεμεονίκαις ἀναγεγράφθαι.

Dissen. p. 443 comparat schol. Isthm. I 11.

52.

Nem. Θ 95 p. 497 *ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου*· — περὶ δὲ τούτου τοῦ πολέμου Τίμαιος ἐν τῇ δεκάτῃ δεδήλωκε. καθάπαξ γάρ, *φησὶν ὁ Δίδυμος*, οὐδεμίαν ἄλλην μάχην ἔχομεν εὑρεῖν περὶ τὸν Ἕλωρον τῶν συνηχμακότων τῷ Χρομίῳ τυράννων, ὅτι μὴ σὺν Ἱπποκράτει τοῦ Γέλωνος πρὸς Συρακουσίους. ὅτι μὲν οὖν Γέλωνα ἱππαρχεῖν κατέστησεν Ἱπποκράτης, σαφὲς ὁ Τίμαιος ποιήσει γράφων οὕτως· Ἱπποκράτης δὲ μετὰ τὴν Κλεάνδρου τελευτὴν ἅμα μὲν τοῦ Γέλωνος ἐν τῇ τεταγμένῃ μεμενηκότος, ἅμα δὲ τοῖς Γελῴοις χαρίσασθαι βουλόμενος, μεταπεμψάμενος αὐτὸν καὶ παρακαλέσας πρὸς τὰς πράξεις, ἁπάντων τῶν ἱππέων ἐπιμέλειαν ἐκείνῳ παρέδωκε. ὡς δὲ καὶ ὁ Γέλων

τῷ Χρομίῳ ἐχρῆτο ἑταίρῳ, δῆλον πάλιν ἐξ ὧν φησι Τίμαιος ἐν τῇ δευτέρᾳ γράφων οὕτως· ἐπιτρόπους δὲ τοῦ παιδὸς μετ' ἐκεῖνον κατέστησεν Ἀριστόνουν καὶ Χρόμιον τοὺς κηδεστάς, τούτοις γὰρ ὁ Γέλων δέδωκε τὰς ἀδελφάς.

Dissen. p. 460 conf. iubet Herod. VII 154 ed. Wess. Goeller. fr. Sic. p. 307; de fluvio Heloro Cluver. Sic. ant. I 13 Heyn. Verg. Aen. III 698. Adde Thucyd. VI 70.

52.

Nem. *I* 51 *σεμνοῖς δαπέδοις*· τοῖς Νεμείοις, φησὶν ὁ *Δίδυμος*· πλησίον γάρ ἐστι Σικυῶνος· Ὅμηρος (*B* 572)·

ἔνθ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευσεν.

53.

ib. 114 p. 507 *ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένους*· ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀξιοῖ γράφειν *ἥμενον*, ἀκολούθως τῇ ἐν τοῖς Κυπρίοις[1]) λεγομένῃ ἱστορίᾳ· ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυῒ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως· τῇ δὲ αὐτῇ γραφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος (III 11, 2) κατηκολούθησε. πρὸς οὕς φησι *Δίδυμος*, ἀμφοτέρων ὑπὸ τῇ δρυῒ λοχώντων, τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκους, μόνον ὁ Λυγκεὺς τὸν Κάστορα εἶδε (l. ἀνεῖλε). μήποτε οὖν δεῖ, φησίν, ἀναγιγνώσκειν τὴν παραλήγουσαν συλλαβὴν ὀξυτόνως *ἡμένος* ἢ διὰ τοῦ ως *ἡμένως*, ἵνα κατ' ἀμφοῖν ἀκούηται· ὁ δὲ Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει ἡμένος, ἀντὶ τοῦ ἡμένους, δηλονότι τοὺς Διοσκούρους· ὡς ἀελλόπος καὶ τρίπος (Il. *Ω* 77), 'οὐχ ἕδος ἐστί, γεραιέ', ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕδους (Il. *X* 164).

Boeckh. et Dissen. p. 474, cum certum habeant, Pindarum in nulla re a carminibus Cypriis discessisse, scribunt *ἡμένους*. Eandem lectionem Bergkius p. 193 recepit, ceterum in hoc falsus, quod a Didymo Aristarchi lectionem *ἥμενον* contra grammaticos *ἥμενος* scribentes defensam esse dicit. E codicibus unus Augustanus C exhibet

1) In Cypriorum fragmento Boeckhii *ἡμένω ἄμφω κοίλης* ferri nequit, quod *κοῖλος* h. e. *κόϊλος* primam syllabam nisi in thesi non habet, quamquam *δείλη* ab aliis *δεΐλη* pronunciatum in arsi admittitur.

ἤμενος, alii ἡμένως. Thiersch. ἡμένῳ coniecit. Lenissima profecto atque unice apta est Didymi medela. *HMENOC* enim legi potest ἡμένους. — V. Wolff. schol. Soph. La. p. 19 et schol. Soph. Ant. 798 (παρέδρος et πάρεδρος).

54.

Inscr. Nem. *IA* p. 510 οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι· οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι (δέ) φησι τὴν ᾠδὴν εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν, σαφὲς δὲ τοῦτο ἐξ ὧν φησιν (v. 10)· ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος δυωδεκάμηνον περάσει. ἠπατῆσθαι δέ φησιν ὁ Δίδυμος ἐνίους, ὡς δοκεῖν ἱεροὺς στεφάνους αὐτὸν ἀνῃρῆσθαι. διὰ τῆς ᾠδῆς δὲ σημαίνεται, ὅτι στεφάνους ἔσχεν ὡς δέκα ἕξ, ἀλλ' οὐχὶ περιοδικούς, ὡς ἐπλανήθησαν ἐκ τοῦ λέγεσθαι· ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων. οὐ γὰρ σημαίνει διὰ τούτων, ὡς Ἴσθμια καὶ Νέμεα νενικηκότος αὐτοῦ, ἀλλὰ τοὐναντίον οἱ γονεῖς δι' εὐλάβειαν συγγενικὴν οὐκ ἀπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς στεφάνους, ἐπεὶ κἂν Ἴσθμια καὶ Νέμεα εἰλήφει. ἐποίσει γάρ· ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνεστήσατ' ἀντιπάλων. ὀμνύει γὰρ ὁ Πίνδαρος, ὅτι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, εἰ ἐξεδήμησεν εἰς Πυθῶνα καὶ Ὀλυμπίαν, κάλλιον ἂν τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐπανεληλύθει εἰς τὴν πατρίδα, τουτέστιν ἐνίκησεν ἄν. νῦν δὲ ἐλπίδες ὀκνηρότεραι κατέσχον τῶν γονέων αὐτόν, διὸ οὐδ' ὅλως ἐξεδήμησεν. συντακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος εἰς τὰ παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει. || ὅλως οὖν κτἑ iam alius sunt.

'Voluit igitur Didymus ad σκολιά referre, nisi forte παρθένια scribendum, ut ad tertium librum Partheniorum, qui carmina miscella complectebatur, retulerit.' Bergk. ed. alt. p. 195. Prudenter Dionysio Phaselitae Didymus obsecutus est. Cf. Bernhardyus succinct. lit. Gr. hist. II 527.

55.

Schol. Isthm. *Δ* 52 p. 520 *ἅ νιν ἐρειδόμενον· ἀμφίβολόν δέ ἐστι, φησὶν ὁ Δίδυμος, πότερον τὸν Ἡρόδοτον ἢ τὸν Ἀσωπόδωρον λέγει· δύναται γὰρ ἐπ' ἀμφοτέρων ἀκούεσθαι συντυχίᾳ.*

Recte alter schol. Asopodorum intellegit.

56.

ib. 60 — *βέλτιον δέ φησιν ὁ Δίδυμος τὸ εὑρόντεσσι τὸν ἀγάνορα κόμπον, τουτέστι τὸν ὕμνον εἰς τοὺς δαπάνῃ καὶ ἔργῳ κεκτημένους τὴν ἀρετὴν μὴ φθονεῖν. ὥστε καὶ τὸν Πίνδαρον μὴ δεῖν φθονεῖσθαι· διὰ τοὺς εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐπαίνους. λέγοι δ' ἂν ἀγάνορα κόμπον τὸν ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἔπαινον τὸν ἐκ τῶν ποιημάτων· τοῦτο δὲ σαφὲς ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου.*

57.

ib. 67 *καὶ ὃν πόντος τρέφει· Χρύσιππος τὸν ἔμπορον, Δίδυμος δὲ τὸν ἁλιέα φησίν.*

Praeferenda Didymi interpretatio.

58.

Schol. Isthm. *Β* 19 *οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω· ἔνιοι δὲ τὸ ἄγνωτα προπαροξύνοντες οὐ κατὰ συναλοιφὴν ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ* (*τοῦ νικηφόρου*) *καὶ τῆς Ἰσθμικῆς φασι νίκης λέγειν αὐτόν. οὐ περὶ ἀγνώτων φησὶν ᾄδω. ὁ δὲ Δίδυμος μειοῦσθαί φησι τὸ ἀξίωμα τοῦ ποιητοῦ, εἰ μηδέπω τοῦ ἐπινίκου συντεταγμένου γνώριμός ἐστιν ἡ τοῦ Ξενοκράτους νίκη. ἔμπαλιν γὰρ ὁ Πίνδαρος ἀφανεῖς καὶ ἀδόξους φησὶν εἶναι τὰς νίκας, εἰς ἃς αὐτὸς μηδὲν γέγραφε. γελοίως.*

'Quis *γελοίως*? Credo Didymus. Cf. schol. Isthm. III (IV) 47. 63.' Boeckh. p. 526. — Didymus igitur *ἀγνῶτι ἐκ πλήρους* legit, fortasse Callistrati sententiam amplexus.

59.

Ammon. de diff. p. 70 Valck. *Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι*

τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησίν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολλαχόθεν, ἐγένοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαίρωνα χώραν καὶ τὴν ἀπομάντιον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Boeckhius II 2 p. 573 fr. 15 [38] et Th. Bergkius ed. alt. p. 238 fr. 44 in Gisb. Koenii emendatione (ad Greg. Cor. p. 225 = p. 475 Schf.), *Ἰσμήνιον ἱερόν* pro *Ἰσμηνὸν πρῶτον* acquieverunt. Ego in Philol. VII p. 749 correxi *Ἰσμηνίου ΗΡΩΙΟΝ*, cf. Alph. Hecker. epist. crit. in Schneidew. Philol. V 3 p. 422. Valck. anim. in Ammon. p. 97 *Ἰσμήνιον* adoptat et *εἰς τὸ Ἰ.* scribit. Ephori fragmentum (n. 26 vol. I p. 239 ed. Mueller.) C. O. Mueller. in Orchom. p. 397 hunc in modum restituit, ut scriberet *προσοικειοῦντες — οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον. Οὗτοι σ. — ἀπεναντίον.* Ceterum mihi Ephorum apposuisse Didymus videtur, cuius fortasse ne unum quidem verbum excerpsit Ammonius, si quidem recte conicio verba *καὶ τὸν τρίποδα — ἡρῷον* Ephori esse, post *Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων* transponenda. Cf. Herodot. V 59 Paus. IX 10 schol. Pind. Pyth. XI 5. De Ismenio Boeckh. expl. p. 337.

60.

Schol. Ol. *Α* 26 *περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν.* De Dorii toni indole morali vid. Boeckh. MP. p. 238.

61.

Schol. Ol. *Β* 70 *ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαΐῳ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει·*

Λάιε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.

62.

Schol. Pyth. ϛ 4 *ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται.* ibid. *ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται.* Cf. Boeckh. expl. Pind. p. 286.

63.

Schol. Pyth. *IB* 45 *εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς.* De hac formula *εἴρηται δὲ* dixerunt Boeckh. p. XVII. XVIII XXIX O. Schneider. de font. Ar. scholl. p. 14. 15.

64.

Schol. Arist. Plut. 9 *καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πινδάρου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ἡμῖν διείληπται.*

De Didymo principali scholiorum nostrorum veterum in Pindarum fonte omnia, quae dici possunt, occupavit A. Boeckhius, dilectissimus praeceptor, in praef. ad scholl. p. IX — XVIII, persuasitque O. Schneidero Fr. Rittero Bernhardyo Schneidewino. Hunc igitur legi atque relegi iubeo. De antecessoribus vero Didymi, inprimis Aristarchi studiis Pindaricis, cum huius loci non sit disserere explanatius, data opera commentabor in Aristarchi fragmentorum, quam dudum molior, collectione.

7.

[*Αἰσχύλου ἐξηγήσεις.*]

Aeschyli lectionem apud Alexandrinos non plane quidem neglectam iacuisse G. Bernhardyum litt. Gr. hist. succinct. p. 782 recte conclusisse e schol. Theocr. X 18 (Hermann. opusc. V p. 12), ubi *Ἀρίσταρχος ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου* laudatur, atque ex Hesychio *ἐναροφόρος*, q. l. *οἱ ὑπομνηματισταί* advocantur, mea etiam fert opinio, sed nostrum in Aeschylum quoque commentatum esse nusquam relatum inveni. Nihilo tamen secius, si quid in scholiis non plane contemnendum conspicitur, hoc soli Didymo acceptum esse referendum arbitror. Certe hypomnematistarum

memoria ab Hesychio l. l. propagata, ab uno Didymo in lexico tragico redintegrata videri poterit.

8.

Commentarii in Sophoclem.

(1) Schol. Laur. Soph. O. C. 156 *ἀλλ' ἵνα μὴ προσπέσῃς·* ἀντὶ τοῦ μὴ προσπέσῃς. καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν εἰώθαμεν λέγειν οὕτως, ἵνα παραγένῃ πρὸς ἐμέ, βούλομαί σοι σημαίνειν. οὕτω *Δίδυμος*.

(2) ib. 237 *ὦ ξένοι αἰδόφρονες·* τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον καὶ τὸ τοῦ χοροῦ τὸ τετράστιχον ἀθετοῦνται. κρεῖττον γάρ φασιν εὐθέως τῷ δικαιολογικῷ χρήσασθαι τὸν Οἰδίπουν πρὸς αὐτούς. ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστιν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ, ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον ἡ Ἀντιγόνη πληροῖ. ἐπεὶ μέντοι οὗτοι οὐ πείθονται, τότε δικαιολογώτερον καὶ ὥσπερ ἀπολογούμενος ἐκφέρει τὰ ἑξῆς ὁ Οἰδίπους, ὅτι ἀκούσιά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἁμαρτήματα. καὶ εἰ ταῦτα τῆς ὁμοίας ἔχεται δυνάμεως τοῦ ποιητοῦ. καὶ καθόλου θαυμαστή τίς ἐστιν ἡ οἰκονομία τοῦ δράματος. οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς *Διδύμου* τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν. Videtur Pii esse adnotatio Didymi verbis, in quantum potuit, servatis.

(3) ib. 763 *πεῖρα·* βαρυτόνως ἀναγνωστέον *πεῖρᾳ*, οὐ περισπωμένως. οὕτω *Δίδυμος*.

Laur. *πεῖρᾶι* (sic). Hermannus suspicatur Didymum legisse *τί τῇδε πεῖρᾳ* vel *τί ταῦτα; πεῖρᾳ κἀμέ*. Cf. Wolff. de schol. Laur. p. 229. Schneidewino iudice Didymus coniecit *πεῖρᾳ* (a *πείραμαι* derivandum) pro *πειρᾷ* (a *πειρῶμαι*) coll. schol. Odyss. λ 221 Il. Ξ 199 Lobeck. Phrynich. p. 359 sq., fieri tamen posse, ut Didymus contrarium adnotaverit *πειρᾷ·* περισπωμένως ἀναγνωστέον *πειρᾷ*, οὐ βαρυτόνως *πείρᾳ*. Cf. Jahrb. f. Philol. u. Paedag. 1853 LXVII p. 501.

(4) Ant. 4 *οὔτ' ἄτης ἄτερ·* *Δίδυμός* φησιν, ὅτι ἐν τούτοις τὸ 'ἄτης ἄτερ' ἐναντίως συντέτακται τοῖς συμφραζομένοις. λέγει γὰρ οὕτως· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὔτε ἀλ-

γεινόν, οὔτε ἀτηρόν, οὔτε αἰσχρόν, ὃ οὐκ ἔχομεν ἡμεῖς. § ἄτης ἄτερ δέ ἐστι τὸ ἀγαθόν. περισσὸν δέ ἐστι καὶ τὸ ἕτερον οὐ, ὥστε ὥσπερ ἀπόφασιν εἶναι. σύνηθες δὲ τοῦτο τραγικοῖς. Vereor ne inveteratum h. l. vitium diutius se oculis criticorum subtraxerit. Intellegerem Sophoclis verba, hunc in modum si scripta essent: οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινόν, ΟΥΚ ΑΤΗΣ ἄτερ, οὔτ' αἰσχρόν, οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ' κτέ. Cf. Soph. OC. 1707 Johns. οὐκ οἴκτου μέτα. Pind. Pyth. V 76 οὐ θεῶν ἄτερ. II 8 ἅς οὐκ ἄτερ. II 32 οὐκ ἄτερ τέχνας. Isthm. VI [V] 22 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν. Valet igitur ἀλγεινὸν οὐκ Ἄτης ἄτερ i. q. ἀλγεινὸν Ἄτης ὕπερ.

(5) ib. 45 Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

(6) ib. 722 εἰ δ' οὖν· εἰ δέ τις ἀνόητος εὑρεθῇ. Δίδυμος δέ φησι . . . Didymi verba perierunt.

(7) Ai. 83 Δίδυμος σημειοῦται τὴν φράσιν 'ἀλλ' οὐδὲ μὴ ἴδῃ πέλας.' accessit e Flor. G.

(8) ib. 408 δίπαλτος· ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν, οἷον περιδεξίως με φονεύει. παντὶ σθένει, ὡς Δίδυμος, ἢ στρατός με φονεύοι λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Πίος φησίν.

(9) ib. 1225 Δίδυμος· 'καὶ δῆλός ἐστιν, ὥς τι σημανῶν νέον.'

(10) Athen. II p. 70 C Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ κύναρος ἄκανθα 'μήποτε, φησί, τὴν κυνόσβατον λέγει, διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν. καὶ γὰρ ἡ Πυθία ξυλίνην κύνα αὐτὸ εἶπε καὶ ὁ Λοκρὸς χρησμὸν λαβὼν ἐκεῖ πόλιν οἰκίζειν, ὅπου ἂν ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου ἔκτισε τὴν πόλιν. ἐστὶ δὲ ὁ κυνόσβατος μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρου, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ τὸν καρπὸν ἔχει ἐρυθρὸν παραπλήσιον τῇ ῥοιᾷ· ἔχει δὲ καὶ τὸ φύλλον ἀγνῶδες. Cf. p. 88.

9.

Ὑπομνήματα Εὐριπίδου.

(1) Eur. Androm. 329 schol. R. ap. Cobet. p. 37 W. οὐκ ἀξιῶ οὔτ' οὖν σε Τροίας οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι·

— *Δίδυμος μέμφεται τούτοις ὡς παρὰ τὰ πρόσωπα* (cod. *τούτους ὡς τὰ παρακαθιστῶτα*, emend. Cob.). *σεμνότεροι γὰρ οἱ λόγοι, ἢ κατὰ βάρβαρον γυναῖκα καὶ δυστυχοῦσαν.*

(2) ib. 363 schol. R. *ἕν σου δέδοικα· μὴ διὰ τὴν Ἑρμιόνην με ἀπολέσῃς, ὥσπερ διὰ τὴν Ἑλένην τὴν Τροίαν. Δίδυμος μέμφεται πᾶσι τούτοις ὡς παρὰ καιρὸν καὶ τὰ πρόσωπα.*

(3) ib. 867 schol. vol. V p. 585 ed. Matth. *ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἐκβληθεὶς τοῦ Ἄργους ὁ Ὀρέστης ἀπήει εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τὸ ἐν τῇ Δωδώνῃ μαντευσόμενος* (sic Gu. Taur. Flor. 6. 15 pro *μαντευόμενος*), *ποίαν οἰκήσει πόλιν. ἀπιὼν οὖν ἔρχεται εἰς τὴν Φθίαν. Δίδυμος δὲ ταῦτά φησιν εἶναι ψευδῆ καὶ ἄπιστα* (Gu. *Δίδ. δέ φ. ψ. τ. καὶ ἄπ.*).

(4) ib. 1054 p. 41 ed. Witzsch. *οὐδέν εἰμ', ἀπωλόμην· ἐγκαλεῖ Δίδυμος καὶ εὐεπίληπτόν φησι τὸν αὐτὸν ἐν πάθει ὄντα λέγειν· οὐδέν εἰμι, φρούδη μὲν αὐδή. παρὰ τῷ Ὁμήρῳ* (*P* 695 *δ* 704) '*δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε.*'

(5) [ib. 1238 *Ἀχίλλειοι δρόμοι· περὶ ὧν ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Ταύροις εἴρηται.* Recepi propter usum voc. *εἴρηται* notissimum.]

(6) Alcest. 255 vol. V p. 521 Matth. *γαῖά τε καί· εἰκῇ φησι δεδόσθαι τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχέροντι πορθμείας, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ις τῶν Μακεδονικῶν* (vulg. *Λακεδαιμονικῶν*), *ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη. Ἰωλκοῦ γὰρ Πελίας ἐβασίλευσεν.*

Matthiae haec adnotat 'Sed quid verbis *εἰκῇ φησι δεδόσθαι* etc. faciam non habeo. Fort. vv. *εἰκῇ φ. δ.* [*τὰ ἕδνα, ὅτε ἐνυμφεύθη ἐν Ἰωλκῷ, ὡς μαρτ.* etc.] ad vv. 255 sqq., reliqua [*ταῦτα φησὶ*] *περὶ τῆς ἐν τοῦ Ἀχ. π.* ad vv. 260 sqq. referenda sunt.' Pro *δεδόσθαι* legendum *διαδεδόσθαι*, cf. Hes. *ὀρείχαλκος*.

(6) Tr. 1071 Hes. *αἰθέρα· ἐμπυρισμὸν ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι. Εὐριπίδης Τρῳάσιν* supra p. 89 attuli, cum de lexico tragico dicerem.

(7) Med. 149 t. V p. 349 Matth. *ἄϊες ὦ Ζεῦ· τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησι λέγεσθαι·*

ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς. τοῦτο δὲ Ἀπολλόδωρος τῆς Μηδείας φησίν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἰαχὰν τοῦ χοροῦ, ἵν' ἔχῃ λόγον τὸ κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά τε (v. 171), *τοὺς δ' ὑποκριτὰς συγχέειν.*

(8) Iterum v. 171 p. 350. 351, postquam interpres Apollodori Tarsensis sententiam exposuit, Didymeam *ζητήματος λύσιν* adicit *ὁ δὲ Δίδυμός φησιν, ὅτι διὰ τοῦ λέγειν διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαίη ἐπικαλεῖται τὸν Δία. τίς γὰρ εἶχεν αὐτῇ ἐπιπέμψαι τὸν κεραυνόν, εἰ μὴ ὁ Ζεύς; εἰ καὶ ἡ πρεσβῦτις μὴ πάντων, ὧν ἡ Μήδεια ἐπεκαλέσατο, ἐμνήσθη, οὐ παράδοξον. ἠρκέσθη γὰρ τοῖς σεμνοτάτοις.*

(9) Quibuscum cohaerent v. 212 *τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν· ταῦτα τοῖς ἀξιοῦσιν ὑπὸ τῆς Μηδείας διὰ τῆς Θέμιδος προσειλῆφθαι τὸν Δία συμπράττει. οἱ γοῦν προυπομνηματισάμενοι γράφουσιν οὕτως· δύναται τὸ λέγειν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν βοηθῆσαι τοῖς προκειμένοις, ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν.* Adde schol. ad v. 215 *ὥστε — ἐπικαλεῖσθαι.*

(10) Med. 276 p. 357 *Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως· ταῖς δὲ — ὀργήν. Δίδυμος δὲ ἐναντιοῦται τούτῳ* (sic Flor. 15 *τούτων* Flor. 6) *καὶ παρατίθεται τὰ Κρεωφύλου ἔχοντα οὕτως· τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως ἀποκτεῖναι φαρμάκοις, δείσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν, καθίσαι* (sic Matth., *καθιεῖν* codd.) *ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραίας Ἥρας, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε. γεγονέναι δὲ παραπλήσιον μυθεύεται καὶ περὶ τὸν Ἄδωνιν.*

(11) 360 p. 362 *οὐ γάρ τι δράσεις· Δίδυμος μετὰ τοῦτο φέρει τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς, ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν.* 'Hoc scholium dubitat P. Elmsl. (v.

Mus. crit. Cantab.) an ad v. 285 pertineat. *μέμφεται*, ut em. Valck. ad Phoen. 1286 p. 432 sq. et citat Elmsl., habent Flor. 6. 15, iidem antea *μετὰ τοῦτο* pro *μετὰ τοῦτον*.' Matth.

(12) 383. *ἢ θηκτόν· ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται, ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν δυοῖν τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα, καύσω ἢ σφάξω αὐτούς.* Hic locus fugit Ritterum Didym. opusc. p. 39.

(13) 732. *Δίδυμος δέ φησι ἐλλείπειν τὴν διά, ἵν' ᾖ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα.*

(14) Phoen. 748 V p. 165 M. *γελοίως τοῦτό φησιν, ὡς μὴ ὢν νῦν ἐν τῇ πόλει. πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὥς φησι Δίδυμος διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις* [*αὐτοῦ*]. *Αὐτοῦ* om. Gu., ubi, ut in Barocc. 74, hoc schol. rectius ad v. 751 refertur, omisso *δέ*. — Haec documento sunt scripsisse Didymum etiam schol. Soph. El. 62.

(15) 1748 V p. 334 M. *πρὸς ἥλικας· Δίδυμός φησι συμβουλεύειν αὐτῇ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐρανίσωσιν αὐτήν. οὐδὲν γὰρ λαμβάνειν ἐξιόντας ἐφόδιον. ἢ ἵνα συντάξηται αὐταῖς.*

(16) Or. 1369 IV p. 503 M. *ἁρμάτειον μέλος· τὸ ἁρμάτειον μέλος ὁ Δίδυμός φησιν ὠνομάσθαι, ὅτι αἱ ἀρχαῖαι παρθένοι εἰς τοὺς θαλάμους διὰ τῶν ἁρμάτων ἤγοντο. ὅθεν ἔτι καὶ νῦν πάροχοι λέγονται ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄχεσι παρεδεῖσθαι* (Heath. *παροχεῖσθαι*), *ὡς ἐπιθαλάμιον ἐν τοῖς θαλάμοις. — ἔνιοι δὲ ἁρμάτειον τὸν θρῆνόν φασι τὸν ἐπὶ τῷ ἑλκυσμῷ τοῦ Ἕκτορος γενόμενον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐπιγράφει, λέγων εἶναι ἁρμόδιον ὦ Ἴλιον. εἰ δὲ ἦν παρεπιγραφή, ἅπαξ ἂν ἐπεγράφετο τὸ 'Ἴλιον ἀπώλεσεν.' ἔνιοι δὲ τὸν Φρύγα τὸν ἐκπεπηδηκότα εὐνοῦχον φασί. τοὺς δὲ εὐνούχους ἐπιεικῶς ὀξυφώνους ὑπάρχειν. τὸ οὖν ὀξύτονον ἁρμάτειον αὐτὸν φάναι διὰ τὸ τὸν ὑπαξόνιον τῶν ἁρμάτων ἦχον ἀνατεταμένον τε καὶ ὀξὺν εἶναι. ὅτι δὲ εὐνοῦχος ἦν, φησίν·* (1521) *οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας οὔτ' ἐν ἀνδράσι σύγ' εἶ. καὶ πάλιν·* (1523) *ὀξὺ γὰρ βοῆς ὑπακοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι αἰτίαι, ἃς ἐκτίθεται ὁ ὑπομνηματιστής.*

Hypomnematistam hunc a Didymo probe distinguendum esse docet et. m. p. 145, 42, qui in fine addit *οὕτω Δίδυμος καὶ Ἀλέξανδρος*, idem tamen scholia Euripidea ipsa non adiit, sed hausit e Methodio (quo de v. comm. III p. 11 n.) ab auctore etiam synagoges Bachmanni I p. 144, 27 citato, qui compilavit Palamedis Eleatici *λέξιν κωμικήν*.

Hecub. 719—721 IV p. 168 M. *τὸ δὲ δύστηνε ὁ Δίδυμός φησι πρὸς τὸν Πολύδωρον λέγειν τὴν Ἑκάβην, ὦ δύστηνε Πολύδωρε· ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, δύστηνον ἀποκαλοῦσά σε.*

(17) 830 codd. Ven. Flor. 21 (p. 8 Witzsch., IV p. 192 Matth.) *τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν· — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτως* (cod. *οὐ*)· *μᾶλλον ὤφειλεν εἰπεῖν, ὅτι τοὺς νόμους αἱ ἀνάγκαι διορίζουσιν. αἱ γὰρ ἀνάγκαι καὶ τῶν νόμων εἰσὶν ἐπικρατέστεραι, οὐχ οἱ νόμοι τῶν ἀναγκῶν. καὶ νῦν οὖν τοὐναντίον εἶπεν.*

(18) 870 IV p. 204 M. *καὶ Λῆμνον ἄρδην. — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω· Πελασγοὶ ἐπιθέμενοί ποτε ταῖς Ἀθήναις πολλοὺς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἁρπάσαντες ἤγαγον εἰς Λῆμνον, ἐν οἷς καὶ γυναῖκας Ἀττικάς, αἷς παλλακίσι χρησάμενοι ἔσχον παῖδας. οὓς αἱ μητέρες τῶν τε πατέρων τὴν γλῶτταν καὶ τὰ ἤθη ἐδίδαξαν· οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, καὶ εἴ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα ἐβοήθουν ἅπαντες. καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφότερα οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Λήμνια κακά.*

(19) 1005. *τὸ γὰρ ὑπέγγυον. Δίδυμος οὕτως, τὸ ἀληθές, φησίν, οὔτε παρὰ τῇ δίκῃ, οὔτε παρὰ τοῖς θεοῖς ἐμπεσὸν ἀφανίζεται. τοῦτο δὲ διὰ τὸν Πολυμήστορα, ὅτι μέλλει τιμωρηθῆναι, πρῶτος ἀρξάμενος τῶν ἀτόπων.* (Hic locus fugit Ritterum Didym. opusc. p. 39.)

14.

Ὑπομνήματα Ἀριστοφάνους.

1.

De schol. ad Plut. 550 *καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν ἢ κατὰ Δίδυμον* infra explanatius dicam.

2.

Plut. 720 Athen. II p. 67 D. Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Πλούτῳ φησὶ 'ὄξει διέμενος Σφηττίῳ' Δίδυμος δ' ἐξηγούμενος τὸ ἰαμβεῖόν φησι 'ἴσως διότι οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς.' Respicit append. proverb. Cent. IV 29 vol. I p. 440 ed. L et S. Hes. Phot. 560, 18.

3.

Plut. 1012 *νιτάριον ἂν καὶ βάτιον*· Σύμμαχός φησι· Νίταρος πολὺς ἐπὶ μαλακίᾳ ὀνειδιζόμενος ἐν τοῖς ἑξῆς δράμασι καὶ Βάτος. καὶ τὰς μικρὰς δὲ θηλείας Βατύλους ἔλεγον. καὶ Θεοπόμπου δρᾶμά ἐστι Βατύλη. τινὲς δὲ νιτάριον καὶ βάτιον εἴδη φυτῶν. θέλει οὖν εἰπεῖν, ὅτι ὡς ἄνθη με εἶχε. *Δίδυμος* δέ φησιν, ὅτι ὑποκορίσματα πρὸς γυναῖκας. νιτάριον δὲ νεόττιον, οἱονεὶ κοράσιον. (om. V.), cf. Suid., in quo Didymi explicatio praecedit. Inveteratum scripturae vitium correxisse sibi visi sunt Faber Bentleius Dindorfius scribendo νηττάριον καὶ φάττιον. Cf. interea Hes. *βάττικες*· γυναῖκες, Βοιωτοί. Copiosissimum de h. l. excursum edidit C. Th. Antonius in comparationis librorum sacrorum V. F. et scriptorum profanorum graecorum parte VI, Gorl. 1829 4° p. 2—9.

4.

Plut. 1130 *ἀσκωλίαζ'* *ἐνταῦθα*· ἑορτὴν οἱ Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἐνήλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. δοκεῖ δὲ ἐχθρὸν εἶναι τῇ ἀμπέλῳ τὸ ζῷον. ἀμέλει οὖν καὶ ἐπίγραμμα φέρεται τῆς ἀμπέλου πρὸς τὴν αἶγα οὕτως ἔχον·

κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως δ' ἔτι καρποφορήσω
ὅσσον ἐπιλεῖψαί σοι, τράγε, θυομένῳ. (Eueni sunt.)

ἀσκωλίαζε δὲ ἀντὶ τοῦ ἅλλου. § Κυρίως δὲ *ἀσκωλιάζειν* ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἅλλεσθαι ἕνεκα τοῦ γελωτοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὠλίσθανον καθάπερ Εὔβουλος ἐν Δαμαλείᾳ φησὶν οὕτως·

— καὶ πρός γε τούτοις ἀσκὸν ἐς μέσον
καταθέντες εἰσάλλεσθαι καὶ καγχάζετε

ἐπὶ τοῖς καταῤῥέουσιν ἀπὸ κελεύσματος. οὕτω καὶ Δίδυμος. Eadem habet Harpocratio K (Marcian. 444 interpolatus) p. 37, 20 Bekk. Cf. Tim. p. 142 Fisch. Poll. 2, 194 9, 121 ed. Bekk. Bekk. anecdd. 327, 5 Hes. ἀσκωλιάζεις. ἀγκωλιάζων. De vv. οὕτω καὶ Δίδυμος infra disseram.

(5.)

Schol. Nubb. 133 Marcum Musurum sensit interpolatorem. Cf. Zenob. Prov. III 87.

5.

Rann. 13 Φρύνιχος· Δίδυμός φησιν, ὅτι νῦν Φρυνίχου τοῦ κωμικοῦ μέμνηται, ὡς παρ' ἕκαστα ἐν ταῖς κωμῳδίαις φορτικευομένου. ἔστι δὲ πατρὸς Εὐνομίδου, κωμῳδεῖται δὲ ὡς ξένος καὶ ἐπὶ φαυλότητι ποιημάτων καὶ ὡς ἀλλότρια λέγων καὶ κακόμετρα. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Φρύνιχοι. Reliqua scholii pars interpretis est Didymum impugnantis.

6.

41. μὴ μαίνοιό γε· Δίδυμος ἀντὶ τοῦ μὴ μανείης. πιθανώτερον δὲ κτέ.

7.

55. μικρὸς ἡλίκος Μόλων· παίζει. ἔστι γὰρ μεγαλόσωμος ὁ Μόλων. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι δύο Μόλωνές εἰσιν, ὁ ὑποκριτὴς καὶ ὁ λωποδύτης· καὶ μᾶλλον λωποδύτην λέγει, ὃς ἦν σμικρὸς τὸ σῶμα. Τιμαχίδας δὲ τὸν ὑποκριτὴν λέγεσθαι Μόλωνα. Histrionem Molonem commemorat Demosth. π. παραπρ. 418, 6 R.

8.

104. κόβαλλα· κακοῦργα καὶ ἀνελεύθερα. Δίδυμος κατεστωμυλμένα ἀπατητικά, καὶ κακοβούλους κοβάλλους. Cf. Hes. schol. Eur. Hec. 129 Cobet. De Coballis habemus egregiam disputationem Lobeckii in miscc. critt. Seebod. II 3 p. 568—570.

9.

186. τὸ δὲ λήθης πεδίον, Δίδυμός φησι, χωρίον ἐν

ᾅδου τετύπωκεν, ὡς καὶ τὸν Αὑαίνου λίθον ἔπλασεν ἀπὸ τοῦ αὑαίνεσθαι τοὺς νεκροὺς καὶ ἀλίβαντας εἶναι. κτλ.

10.

223. ὄῤῥον· — — Καλλίστρατος τὴν ὀσφῦν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Δίδυμος τὴν τραμὴν (τράμιν), οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον. ἔνθεν καὶ τὸ ὀῤῥωδεῖν τὸν ὄῤῥον ἱδροῦν. Ὅμηρος· ἴδιον ὡς ἐνόησα. τοῦτο γὰρ πάσχουσιν οἱ φοβούμενοι. Homeri locus est Odyss. υ 204, ad quem cf. schol. Herodiani B p. 525 Buttm. Ceterum vid. λέξιν κωμικήν p. 77.

11.

232. — — Δίδυμος δέ φησιν· ἢ ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ κεροβάτης, οἷον τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην. εἴπερ ἱστορεῖται τὰ κάτω τράγου ἔχειν, ὥστε ἀπὸ τῶν ποδῶν κεροβάτης. Vid. lex. com. p. 77.

12.

716. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις· Δίδυμός φησι παρὰ τὸ Αἰσχύλου (Archilochi?)·

ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

θέλει δὲ εἰπεῖν καὶ ταῦτα ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις. ἐνεστήκει γὰρ ὁ Διονυσιακὸς πόλεμος.

13.

788. λυγισμῶν· καμπῶν. γράφεται δὲ λογισμῶν — — Δίδυμος δὲ λυγισμῶν ἀπὸ τῶν συνδέσεων τοῦ λόγου.

14.

992. Φορμίσιος· Δίδυμός φησιν, ὅτι Φορμίσιος δραστικὸς ἦν καὶ τὴν κόμην τρέφων καὶ φοβερὸς δοκῶν εἶναι, διὸ καὶ Αἰσχύλου μαθητήν φησιν αὐτὸν εἶναι. βαθὺς δὲ ἦν καὶ καθίει τὸν πώγωνα. κωμῳδεῖται δὲ εἰς δωροδοκίαν. Cf. lex. com. p. 78.

15.

997 (1001). οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος· ὅτι δοκεῖ προσγεγράφθαι τῇ πολιτείᾳ, Ἄγνωνος αὐτὸν ποιησαμένου, ὡς Εὔπολις Πόλεσιν. Ἀρίσταρχος δὲ ὡς γεγραμμένου Κῷος ἐξηγεῖται, ὅτι πρὸς τὸ Κῷος εἰσήγαγε τὸ Χῖος. τὸν γὰρ

ἀντίστροφον τῷ Χίῳ λέγεσθαι. τοῦτο οὖν φησιν, ὅτι οὐδέποτε κακοβουλεῖ ὁ Θηραμένης ὡς ἐν ἀστραγάλοις, ἀλλ' ἐπιτυγχάνει. ἐπιπλήττει δὲ αὐτῷ ὁ Δημήτριος ὡς τελέως ἀγνοοῦντι, ὅτι Κῖος ἦν. παραλείπει δὲ ὅμως καὶ αὐτός, ὅτι οὐδὲν ἧττον παρὰ τὴν ὑπόνοιαν εἴρηται ἀντὶ τοῦ Κῷος Κῖος. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι δύναται καὶ τῆς παροιμίας μεμνῆσθαι, οὐ Χῖος ἀλλὰ Κῖος, παρόσον ποικίλος τις ὢν καὶ ἀγχίστροφος καθωμίλει τοὺς καιροὺς πρὸς τὸ κρεῖττον μέρος ἀεὶ διδοὺς ἑαυτόν. Cf. Gerhard. de Aristarcho Aristophanis interpr. p. 30. 31, Bonn. 1850. 8.

16.

1017 (1021). — — Δίδυμος, ὅτι Μαμμάκουθος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο. καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος. μήποτε δὲ γραπτέον εἴη Μαμμάκυθοι διὰ τὸν στίχον. Videsis me in annal. Marburg. 1853 fasc. 6 p. 517.

17.

1055 (1060). — — — ἄλλως. Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δρᾶμα. διό τινες (Herodicus puta et Eratosthenes) διττὰς καθέσεις [τουτέστι διδασκαλίας] τῶν Περσῶν φασί. καὶ τὴν μίαν (sc. κάθεσιν) μὴ φέρεσθαι. τινὲς δὲ (h. e. Chaeris) γράφουσι Δαρείου τοῦ Ξέρξου. οἱ δέ, ὅτι τοῖς κυρίοις ἀντὶ πατρωνυμικῶν κέχρηνται. καὶ ὅτι ὁ Ξέρξης, οἱ δὲ ὅτι εἴδωλον Δαρείου φθέγγεται ἐκεῖ τεθνηκότος δηλονότι. In his καθέσεις pro θέσεις debetur Kustero. θέσεις defendit Dindorf. p. 406 Invern. coll. schol. Plat. p. 330 Bekk. — Cf. Blomfield. praef. ad Pers. p. XXV Bernh. Eratosth. p. 224 Haupt. excurs. ad Aeschyli Pers. p. 287 Bernhardyi lit. Gr. h. II p. 770.

18.

1332 (1340). — — Δίδυμος δὲ προστίθησιν, ὅτι εἰώθασιν ἀντὶ λύρας κογχύλια καὶ ὀστράκια κρούοντες, εὔρυθμόν τινα ἦχον ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις. Athen. XIV p. 636 DE. Δίδυμος δέ φησιν εἰωθέναι τινὰς ἀντὶ τῆς λύρας κογχύλια καὶ ὄστρακα συγκρούοντας ἔῤῥυθμον (ἔνρ. AP. εὔρ. C. Bas. L.) ἦχόν τινα ἀποτελεῖν τοῖς ὀρχουμένοις,

καθάπερ καὶ Ἀριστοφάνη ἐν Βατράχοις φάναι. Athenaeus fortasse libros Didymi convivales compilavit, vel *σύμμικτα*, quo refero etiam *ἐξῆκται ἐν ταῖς ἐκλογαῖς* in schol. Pac. 1241.

19.

Schol. Avv. 13 *ὁ ὐ κ τ ῶ ν ὀ ρ ν έ ω ν· ἀντὶ τοῦ ὀρνεοπώλων. Δ ί δ υ μ ο ς δὲ δεινὰ φάσκειν αὐτοὺς ἐκ τῶν ὀρνέων πεπονθέναι. ἐπεὶ Ὀρνέαι τῆς Λακωνικῆς εἰσι. πρὸ δὲ ἐτῶν δύο κακῶς περὶ Μαντίνειαν ἀπήλλαξαν, ὡς καὶ τοὺς στρατηγοὺς ἀποβαλεῖν, Λάχητα καὶ Νικόστρατον, καθὰ καὶ Ἀνδροτίων φησίν.* Pertractavit haec God. Hermannus in Philologo. De Orneis disputat E. Curtius Peloponn. II p. 478 sqq. et p. 582 n. 55.

20.

43. *κ α ν ο ῦ ν δ' ἔ χ ο ν τ ε· — Δ ί δ υ μ ο ς δέ φησιν ἀμυντήρια τῶν ὀρνέων αὐτὰ βαστάζειν, ἀντὶ ὅπλου μὲν τὸ κανοῦν, περικεφαλαίας δὲ τὴν χύτραν, ἵνα μὴ ἀφιπτάμενα τὰ ὄρνεα τύπτῃ αὐτούς. τὰς δὲ μυῤῥίνας πρὸς τὸ ἀποσοβεῖν.* Cf. Suid. s. v. *κανοῦν*. Leutsch. in Philol. vol. II p. 17 sqq.

21.

58. *ἐ π ο π ο ῖ· Σ ύ μ μ α χ ο ς καὶ Δ ί δ υ μ ο ς προπαροξύνουσιν· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἵν' ᾖ ἐπίῤῥημα, ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. εἰ δὲ προπαροξύνοιτο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος.*

22.

149. — — *Δ ί δ υ μ ο ς δέ φησι Λ έ π ρ ε ο ν ὠνομάσθαι ἢ διὰ τὸ τὴν χώραν αὐτὸ λέπειν· διαφαίνονται γὰρ ἐκ τῆς ὀρεινῆς· πέτρας γὰρ εἶναι αὐτόθι ποικίλας χρώματι καὶ διαλεύκους, ὁμοίας τοῖς τὰς ὄψεις λεπριῶσι, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ὠνομάσθαι ἐκ τοῦ πάθους· ἢ διὰ τὸ τοὺς πρώτους οἰκήσαντας τὴν πόλιν ταύτῃ τῇ νόσῳ κατεσχῆσθαι. τοὺς οὖν πλησιοχώρους Λεπρεώτας* (Hes. *Λεπρεάται*) *αὐτοὺς καλεῖν· τοὺς δὲ μὴ βουλομένους δοκεῖν ἄχθεσθαι τῷ ὀνόματι, Λέπρεον τὴν πόλιν καλέσαι· οὐδετέρως γὰρ λέγεται*

ἡ πόλις τὸ Λέπρεον, ὁ δὲ ἀρσενικῶς εἶπεν. Cf. E. Curtius Peloponn. II p. 83 sq. p. 117 n. 85.

23.

217. *τοῖς σοῖς ἐλέγοις·* — *Δίδυμος* δέ φησιν, ὅτι οἱ πρὸς αὐλὸν ᾀδόμενοι θρῆνοι. τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλῆφθαι. Cf. huius operis lib. IV cap. 9 fr. 1.

24.

302 (303). *ὅστις ἐστὶ κηρύλος· Εὐφρόνιός* φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην. τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. φησὶ δὲ *Δίδυμος* τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. *Ἀντίγονος* δέ φησι τοὺς ἄρσενας τῶν ἀλκυόνων κηρύλους λέγεσθαι, οὓς γηράσκοντας αἱ θήλειαι βαστάζουσι τοῖς πτεροῖς. μήποτε παρὰ τὸ κείρειν ἐσχημάτικεν. ὁ δὲ Σπορχίλος ἦν κουρεύς. μνημονεύει αὐτοῦ Πλάτων ἐν Σοφισταῖς·

τὸ Σπορχίλου κουρεῖον ἔχθιστον τέγος.

τοῦτο οὖν ἔστω σημεῖον τοῦ καὶ τὸν κηρύλον ἴσως παρὰ τὸ κείρειν ἠτυμολογηκέναι τὸν Ἀριστοφάνη. Egregie de h. l. disputat E. de Leutsch. in Philol. II p. 19—33 sect. V. Ceterum in scholio nonnulla turbata sunt. Alcmanis fragmentum enim apud Antigonum Carystium exstabat, non apud Euphronium, quod cum ex Tzetze ad Lyc. 387 tum ex ipso Antigono patescit. Rescribo igitur *Εὐφρόνιός* φησι τοὺς Δωριεῖς λέγειν κηρύλον, τοὺς δὲ Ἀττικοὺς κείρυλον. *Ἀντίγονος* δέ φησι τοὺς ἄρσενας — τοῖς πτεροῖς...... (lacuna) βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην. φησὶ δὲ *Δίδυμος* τὸ κατὰ φύσιν ὄνομα κείρυλος λέγεσθαι. μήποτε κτέ. De Didymi scriptura κείρυλος vid. Lehrs. Arist. p. 341.

25.

307 (305). *πορφυρίς·* ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται, κερχνὶς δὲ οὔ, ἀλλὰ κέρχνη. καὶ ἡ κολυμβὶς δὲ φαίνεται καὶ ἡ ἀμπελίς. *Δίδυμος* δὲ μικρὸν ἱέρακά φησιν.

26.

439. *ἥνπερ ὁ πίθηκος τῷ γυναικὶ διέθετο· Σύμμαχος·* Αἰσωπείου λόγου ἢ τοιούτου τινὸς ἔοικε με-

μνῆσθαι. Καλλίστρατος δὲ τοσοῦτόν φησιν ἐκ διηγηματίου τινὸς εἱλκύσθαι. καὶ Δίδυμος, ὅτι αἰσχρός τις τὴν ὄψιν συνεχῶς τῇ γυναικὶ πλησιαζόμενος (O. Schneider. p. 59 πληκτιζόμενος) συνέθετο ἐπὶ φίλων μήτε τύπτειν μήτε τύπτεσθαι, μήτε δάκνειν φιλοῦντα μήτε δάκνεσθαι. οἷον· σὺ μὲν οὐχ ἑλκύσεις τῶν ὀρχιπέδων, οὐδὲ ἐγὼ τῶν τριχῶν. ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις· καταλιπὼν Παναίτιον πίθηκον, ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον.

27.

530. βλιμάζοντες· — Callistratus — Δίδυμος δὲ βλιμάζοντες ἀντὶ τοῦ κακοῦντες. ἀποτίλλουσι γὰρ καὶ κατεσθίουσιν. Cf. et. m. p. 200, 38 Gud. 110, 19 Schneider. de schol. Aristoph. p. 82. 83.

28.

704. Σύμμαχος — ἐρωμένοις. Δίδυμος δέ, ἐπεὶ ἡ σίττη καὶ εἴ τι τοιοῦτον ὄρνεον δεξιὰ πρὸς ἔρωτας φαίνεται. ἐγὼ μὲν ὦ Λευκίππη δεξιῇ. Fragmentum choliambicum tractat Meinek. Chol. LXII p. 122. 3.

29.

737. Μοῦσαν λοχμαίαν· — Δίδυμος, ὅτι ἐγκεκρυμμένοι ἐν ταῖς λόχμαις φωνεῖν εἰώθασιν.

30.

768. Locus e libro Didymi περὶ διεφθορυίας λέξεως apponitur, quem tractavi in libr. I cap. 1 p. 19.

30ᵃ.

816. οὐδ' ἂν χαμεύνην· Δίδυμός φησιν· οὐδ' ἄσπαρτον, ᾧ χρησαίμην. οὕτω μισῶ τὴν Σπάρτην. χαμεύνη δὲ ταπεινὴ κλίνη.

31.

824. — Δίδυμος δέ φησιν διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν ὀνομάτων τῆς Φλέγρας καὶ τῆς Νεφελοκοκκυγίας.

32.

835. Ἄρεως νεοττός· νεοττοί τινες ἀλεκτρυόνες λέ-

γονται, ὡς καὶ Μηδικοί. ἴσως δέ τισι (?*τις ἦν*) *καλὸς παῖς Νεοττὸς τοὔνομα, πρὸς ὃν παίζει· ὦ Νεοττὲ δέσποτα. οὕτω Δίδυμος.*

33.

836. *Δίδυμός φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι.* Cf. Goettling. in Mus. Rhen. N. F. IV p. 321—45 p. 324.

34.

876. — — *ὁ δὲ Δίδυμος μητέρα Κλεοκρίτου, ὅτι ὡς γυναικίας καὶ κίναιδος κωμῳδεῖται. ἐν δὲ τοῖς μυστηρίοις τῆς Ῥέας μαλακοὶ πάρεισι. καὶ ἴσως ἕτερος ἂν εἴη τοῦ παρ' Εὐπόλιδος ἐν Δήμοις καὶ Κόλαξι.*

35.

995. *τίς ὁ κόθορνος· οἷον, τί ὑποδησάμενος πάρει; οὕτω Σύμμαχος* † *πρὸς* [*τὸ*] *τί ὑποδέδεται τῷ δεξιῷ* [*Δίδυμος οὕτω· πρὸς τί ὑποδέδεται τὸ δεξιόν; τίς ἐστὶν ἡ ἐπίνοια τῆς ὁδοῦ;* RV.] Possis etiam *οὕτω Σύμμαχος πρὸς τό· πρὸς τί κτλ.*, ut Symmachus impetum in Didymi explicationis conamen fecisse dicatur. Certe haec vocabuli *πρός* significatio solemnis in his scholiis.

36.

1001 (1002). *προτιθεὶς οὖν· Δίδυμος, τοιοῦτος ἀὴρ ἐστι τῇ γῇ περικείμενος, ὅμοιος πνιγεῖ, καθαπερεὶ πῶμά τι περικείμενος. τὰ δὲ ἑξῆς φησι Σύμμαχος ἐπίτηδες ἀδιανόητα.*

37.

1112. *ὀξὺν ἱερακίσκον·* — *Δίδυμος, τάχος ὡς ἱέρακος, ἵνα ταχέως φύγῃ.*

38.

1113. *πρηγορεῶνας· κυρίως τῶν ὀρνίθων ὁ λεγόμενος πρόλοβος* — *τροφήν. Δίδυμος δέ, τοὺς βρόγχους τῶν ὀρνέων, τοὺς λεγομένους προλόβους, ὅτι συλλέγεται ἐν αὐτοῖς τὰ σιτία. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων πρηγορεὼν πάλιν ὁ βρόγχος. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ συναθροίζειν ἐκεῖ τὴν τροφήν.* Vid. lex. com. p. 79.

39.

1121. *ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει· Σύμμαχος* —. *ὁ δὲ Δίδυμος παρὰ τὸ Πινδάρου· ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφειοῦ. διχῶς δέ τινες· ἄλφειον πνέων.* Nem. I 1.

40.

1274. *ὦ κατακέλευσον· οἱονεί, σιωπὴν κήρυξον. οἱ γὰρ κελευσταὶ πολλάκις σιωπὴν καταγγέλλειν εἰώθασιν, σιώπα λέγοντες καὶ ἄκουε καὶ τὰ ὅμοια.*

41.

1284. *σκυτάλι' ἐφόρουν·* — *οὕτω Σύμμαχος. ὁ δὲ Δίδυμος σκυτάλια τὰς βακτηρίας, αἷς τὰ σκύταλα τύπτουσιν, ὅ ἐστι τοὺς τραχήλους. ἢ παίσει* (legebatur *παύσει*) *βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα Φρὺξ ἀνήρ.*

42.

1295. *Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμόν· Δίδυμος, ὡς τοιούτου τὴν ὄψιν ὄντος μνημονεύει αὐτοῦ καὶ μέγα ῥύγχος ἔχοντος, καὶ ὁ τὰς Ἀταλάντας γράψας καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχαις. Σύμμαχος· κτέ.*

43.

1296. *χηναλώπηξ·* — *ὁ δὲ Δίδυμος Θεαγένη καὶ Φιλοκλέα φησὶν ὀρνιθώδεις εἶναι.*

44.

1298. *Μειδίας δ' ἐκεῖ Ὄρτυξ· ὁ μὲν Δίδυμος οὕτως ... ὁ δὲ Ἀμμώνιος ᾠήθη ἐξ ἐπιθέτου Μειδίαν ὄρτυγα καλεῖσθαι. γελοίως. διὰ τὸ κυβευτὴν εἶναι καὶ ἐν πυρῷ τοὺς ὄρτυγας κόπτειν οὕτως αὐτὸν νῦν Ἀριστοφάνης προσεῖπε. δηλοῖ δὲ τοῦτο Ἀριστοφάνης † καὶ Πλάτων ἐν Περιαλγεῖ· ʻχρηστόν γε μὴ κατὰ Μειδίαν ὀρτυγοκόπονʼ. διαβάλλεται δὲ εἴς τε πονηρίαν, ὡς Μεταγένης ἐν Ὁμήρῳ, καὶ συκοφαντίᾳ· κόβαλός τε εἶναι ἐλέγετο καὶ πτωχαλαζών, ὡς Φρύνιχος ἐν Ἐπιάλτῃ. λέγει δὲ ἐν Ποαστρίαις ὁ αὐτός, ὡς καὶ περὶ ἀλέκτορας αὐτοῦ ἐσπουδακότος·* — *ὁ δὲ Σύμμαχος κτέ.* Correctiones admisi certissimas O. Schneideri **p. 76. 77. Didymi verba nonnulla exciderunt.**

45.

1369 (1363). *Σύμμαχος* — *Δίδυμος δέ· ἀντὶ τῆς πτέρυγος ἀσπίδα δίδωσιν αὐτῷ, ἀντὶ δὲ τοῦ πλήκτρου ξίφος. ἦλθε γὰρ ὡς ἀλεκτρυὼν πτερωθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖνοι τοὺς πατέρας τύπτουσιν.*

46.

1379. *τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλόν· ἄλλως· Δίδυμος μὲν κύκλον, ἐπεὶ κυκλίων ᾀσμάτων ποιητής ἐστι. κυλλὸν δέ, ἐπεὶ χωλός ἐστιν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι· — Σύμμαχος οὕτως· Εὐφρόνιος καὶ κτέ.* De hoc loco quid statuam dicam infra.

47.

1528 (1520). *Ἰλλυριοί· Δίδυμος, ὥσπερ βάρβαροι. ἀνέπλασε δέ τι γένος θεῶν βαρβάρων Τριβαλλῶν ἀνώτατον* (*ἀνώτερον* MS. Bentl.), *οἷον ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων βάρβαρα ἔθνη πορρωτάτω καθεστήκασι. περὶ δὲ Θρᾴκην εἰσὶν οἱ Ἰλλυριοί.*

48.

1684 (1677). *καὶ μεγάλα· τὴν καλὴν καὶ μεγάλην Βασιλείαν γαμεῖν. οὕτω Δίδυμος.*

49.

1687 (1680). *ὥσπερ αἱ χελιδόνες· Σύμμαχος — ὁ δὲ Δίδυμος οὕτω· καταλλήλως εἶχεν, εἰ ἔλεγεν, ὡς τὰς χελιδόνας. θέλει δὲ λέγειν, εἰ μὴ βαδίζει πρὸς τὰς χελιδόνας. διὸ καὶ ἐποίσει· οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσι λέγει. ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτὰς βαδίζει εἰς Νεφελοκοκκυγίαν.*

50.

1711. *ἡ γλῶσσα χωρίς· Σύμμαχος. — Δίδυμος δέ· ἐν ταῖς θυσίαις χωρὶς ἡ γλῶσσα ἐτέμνετο, οὐ μετὰ τῶν ἄλλων σπλάγχνων. καὶ Ὅμηρος· ʻἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας.ʼ ἐγένετο δὲ τοῦτο δι' ἄλλην αἰτίαν, οὕτως δὲ βούλεται λέγειν, ὅτι ἐξεβλήθη ἐκ τῶν σπλάγχνων διὰ τοὺς ῥήτορας ἡ γλῶσσα, ἐπεὶ ταύτῃ τοὺς ἄλλους κακοποιοῦσιν.* Homeri locus est γ 332. 341, cf. schol. p. 105. 6 sq. Buttm.

51.

Schol. Eqq. 963 (950). Cf. Ach. 1100.

52.

Schol. Pac. 759 (757) *Λαμίας ὄρχεις·* — *Δίδυμος δέ· εἰδωλοποιεῖ τινας ὄρχεις Λαμίας. θῆλυ γάρ.* Reliqua Didymus scripsisse non videtur. [De Lamiis caput integrum legitur in Wieri de praestigiis daemonum l. III (ni fallor), cf. Lobeck. technol. p. 326.] Cf. schol. Ar. Vesp. 1030. Quibus integrioribus in Aristophanem scholiis licuit uti, Suidas vol. II 1 p. 496 Bernh. Eudoc. p. 274, 5 et Phot. p. 205, 9, certiores nos faciunt scholiastam e Duridis Libycis (*ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν*) de Lamia fabulam delibasse. Fortasse hunc Aristophanis versum respicit et. m. 556, 55 *λαπιδόρχας, ὁ μεγάλους ὄρχεις ἔχων.* De Lamia lamiisque infantium terriculamentis multi dixerunt, Bochart. geogr. sacr. II 1 c. 33 p. 652 Natalis Com. myth. p. 753 Nic. Perotti Corn. Cop. p. 326, 57 Facell. de reb. Sicul. X dec. 12 D. Lambin. ad Horat. AP. 340 Phil. Beroald. ad Apulei. fol. 23 (Venet. 1504) Pricaeus adnot. ad Apulei. p. 273 [99] Taubmann. ad Plaut. p. 1204 *B* 2, 1406 *B* 2 Wesseling. ad Diod. Sic. XX 41 p. 778 Valck. ad Theocr. Adon. p. 347 Ukert über Daemonen u. s. w. in Abh. d. saechs. Gesellsch. d. Wiss. I p. 171. n. 196. Praeterea ex antiquis scriptoribus cf. Aristot. Eth. Nicom. *H* p. 124, 27 Bekk. Plutarch. de curios. p. 515 F Philostr. V. A. IV p. 165 Lucian. philops. c. 2 schol. Plat. Phaedr. p. 315 Bekk. schol. Apoll. Rh. IV 828 schol. Laur. ad Theocr. XV 40 p. 961 ed. Kiessl. schol. Aristid. p. 19 ed. Fromm. Arsen. p. 332 anecdd. Bachm. I p. 218, 27 287, 27 et. m. 555, 50 Hesych. *Λαμία Ἀργυῖτας Γελλώ* et *Γελώ* coll. Lobeck. Aglaoph. I p. 302 Zenob. 3, 3. — De accentu *Λάμια* unice probando cf. Spitzn. vers. heroic. p. 30 Meinek. Menandr. p. 145. Testes sunt ipsi grammatici nobilissimi ap. Cram. A. Oxx. I p. 370, 22. — Fabulas Lamiae nomine inscripserunt Euripides et Crates comicus.

53.

831. *τὰς ἐνδιαεριανεριγηχέτους*· — *Δίδυμος* δὲ πεπλάνηται λέγων ἀνεριγηχέτους (Rav. αὐερι-). οὐ γὰρ λέγουσιν ἀνέρα (id. αὐέρα) οὗτοι.

54.

929 (931). *οἱ καθήμενοι ὑπὸ τοῦ δέους*· — τὸ γὰρ ὄϊ ὀδυρομένων ἐστὶν ἐπίφθεγμα καὶ δυσχεραινόντων. *Δίδυμος* δὲ ἐν ἐκτάσει. οἱ γὰρ φοβούμενοι (οἴ) οὕτω λέγουσιν.

55.

1253. *συρμαίαν μετρεῖν*· οἱ μὲν ἀξιοῦσι χυλὸν βοτάνης εἶναι τὴν συρμαίαν, ᾗ χρῶνται Αἰγύπτιοι πρὸς διάῤῥοιαν, τινὲς δὲ τὸν λεγόμενον ζυθόν, ὥς καί φησι *Δίδυμος*. ἄλλως. φαίνονται τοῦ χυλοῦ τῆς συρμαίας πίνειν οἱ Αἰγύπτιοι πρὸς διάῤῥοιαν. ὡς *Δίδυμος*, ἁλμαία ἐκ ῥαφανίδων Αἰγυπτιακὴ πρὸς κάθαρσιν ἐπιτήδειος.

56.

Lys. 313 *τῶν ἐν Σάμῳ στρατηγῶν*· *Δίδυμος* καὶ Κάρτερός φασι ταῦτα αἰνίττεσθαι εἰς Φρύνιχον τὸν Στρατωνίδου. ἐκακοηθεύσατο γὰρ πρὸς τὸν δῆμον ἐν Σάμῳ στρατηγῶν, ὥστε ἐψηφίσατο κατ' αὐτοῦ ὁ δῆμος δημόσια εἶναι τὰ Φρυνίχου χρήματα καὶ τῆς θεοῦ τὸ δέκατον μέρος καὶ τὴν οἰκίαν κατεσκάφθαι αὐτοῦ, καὶ ἄλλα πολλὰ κατ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἐν στήλῃ χαλκῇ. καὶ ἐν Βατράχοις (689)· κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν.

57.

Ach. 1089 (1075) ἐν μιᾷ ἡμέρα ἄγονται οἵ τε Χύτροι καὶ οἱ Χόες ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ πᾶν σπέρμα εἰς χύτραν ἑψήσαντες θύουσι μόνῳ τῷ Διονύσῳ καὶ Ἑρμῇ. οὕτω *Δίδυμος*.

58.

1100. *θρῖον ταρίχους*· — σκεύασμα δέ τι παρὰ Ἀθηναίοις τὸ θρῖον, ὅπερ λαμβάνει ὕειον στέαρ ἢ ἐρίφειον καὶ σεμίδαλιν καὶ γάλα, καὶ τὸ λεκιθῶδες τοῦ ᾠοῦ πρὸς τὸ πήγνυσθαι. καὶ οὕτως εἰς φύλλα συκῆς ἐμβαλλόμενον ἥδιστον ἀποτελεῖ βρῶμα. οὕτω *Δίδυμος*.

59.

Vesp. 804 (769) εἴλη κατ' ὄρθρον· — γράφεται δὲ καὶ κατ' ὀρθὸν ἐν πολλοῖς. καὶ ἐξηγούμενος Καλλίστρατός φησι, κατὰ τὸ ὀρθῶς ἔχον· οὐχὶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ δ' ἡλιάσεις (sic). μήποτε δὲ ψιλῶς προσενεκτέον, παρὰ τὴν Ἡλιαίαν, πρὸς ἥλιον δικάσειν. ἅμα δὲ παίζει παρὰ τὴν τοῦ ἡλίου ὀνομασίαν. ψυχρῶς δὲ πέπαιχε, φησὶν ὁ Δίδυμος, πρὸς τοὔνομα. ἐπειδὴ γὰρ εἴλη λέγεται ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή, Ἡλιαία δὲ τὸ δικαστήριον, παίζων ἔφησε πρὸς φιλόδικον, ὅτι, ἐπειδὰν ἀνάσχῃ ὁ ἥλιος, ἡλιάζειν ἐνέσται σοι. οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ἱείλην λέγουσιν. οὕτω Δίδυμος. Abhinc Symmachi verba leguntur. ?διὰ τοῦ ει vel ψιλοῦντες εἴλην?

60.

1074 (1033). τοῖς ἠπιάλοις· — Δίδυμος δέ φησι, δαίμων, ὃν Ἠπιάλην καὶ Τίφην καὶ Εὐόπαν καλοῦσιν. Cf. p. 51. 2 et Boeckh. expl. Pind. p. 271.

61.

1099 (1058). πρὶν ταῦτα· τὰ πρὶν κατορθώματα ἀπώλετο. Δίδυμός φησιν, ὡς παρῴδησε ταῦτα ἐκ τῶν Τιμοκρέοντος τοῦ Ῥοδίου (fr. 7 p. 942 Bergk. ed. 2).

62.

1217 (1173). Καρδοπίων· καὶ τοῦτο ἀρχὴ μύθου. Δίδυμος· ὁ Καρδοπίων ζητητέος. οὐδαμοῦ κωμῳδεῖται. ἀλλ' Ἀγκυλίων, ἐπὶ τῷ τὴν μητέρα κακῶς διατιθέναι. λείπει δὲ ἔτυψεν.

63.

1349 (1300). ἔοικας ὦ πρεσβῦτα· Δίδυμός φησιν, ἀδιανόητα σκώπτει ἐνταῦθα. τὸ δὲ τρυγὶ ὡς πρὸς γεγηρακότα λέγει.

64.

1428 (1379). ἴθι μοι παράστηθ' ἀντιβολῶ· γυνή τις ὑβρισμένη ὑπὸ τοῦ γέροντος δεῖται τοῦ υἱοῦ βοηθῆσαι αὐτῇ. Δίδυμος δὲ ἀρτόπωλις λέγει.

65.

Thesm. 31 οἱ περὶ Ἀρίσταρχον καὶ Δίδυμόν φασι

τοιοῦτον εἶναι τὸν Ἀγάθωνα. ἐγὼ δὲ οὐχ ἡγοῦμαι, ἀλλ' ἐπειδὴ βούλεται κωμῳδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὡς μήτε καρτερὸν μήτε μέλανα, τοῦτο εἶπεν. ἢ ἄσημόν τινα.

66.

169. *ἐν ἐνίοις δὲ Ἀχαιός γέγραπται, καὶ τὰ παλαιότερα ἀντίγραφα οὕτως εἶχεν. Ἀριστοφάνης δέ ἐστιν ὁ μεταγράψας Ἀλκαῖος. περὶ γὰρ παλαιῶν ἐστιν ὁ λόγος, ὁ δὲ Ἀχαιὸς νεώτερος. τὸ δὲ λεγόμενον ὑπὸ Διδύμου πρὸς Ἀριστοφάνην, ὅτι οὐ δύναται Ἀλκαίου μνημονεύειν (οὐ γὰρ ἐπεπόλαζε, φησί, τὰ Ἀλκαίου διὰ τὴν διάλεκτον) λελήρηται ἀντικρύς. καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτου δράματι τοῖς Ὄρνισι παρῴδηται τὸ 'ὄρνιθες τίνες οἵδ' ὠκεανῶ γᾶς ἀπὺ πεῤῥάτων' οὕτως 'ὄρνιθες τίνες οἵδ' οὐδὲν ἔχοντες' καὶ ἐν Σφηξίν· 'ὦνηρ οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος'. ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Δίδυμός φησιν· ἡ μὲν γραφὴ δύναται μὲν εἶναι, οὐκ ἂν δὲ τούτου τοῦ μελοποιοῦ μέμνηται, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγων, ὅτι οὐκ ἐπεπόλαζε τὰ μέλη, [ἀλλ'] Ἀλκαίου τοῦ κιθαρῳδοῦ, οὗ καὶ Εὔπολις ἐν χρυσῷ γένει μέμνηται· 'ὦ 'λκαῖε Σικελιῶτα Πελοποννήσιε.' τί δὲ ἐνταῦθα κιθαρῳδοῦ, περὶ ποιητοῦ ὄντος τοῦ λόγου;* Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 64 n. 92. Multus de h. l. est etiam Schneiderus p. 16 sqq.

(67.)

Schol. Avv. 17 *οἱ μὲν πλείους — κωμῳδεῖσθαι. οὐκ ἔχομεν δὲ υἱὸν αὐτοῦ διὰ τῆς κωμῳδίας εἰπεῖν. μήποτε οὖν, φησί...., κατὰ περίφρασιν εἴρηκεν Θαῤῥελείδου κολοιόν, ἐν ἴσῳ τῷ Θαῤῥελείδης, ὅς ἐστι κολοιώδης.* Dubito, utrum lacuna Aristarchi an Didymi nomine supplenda sit. Cf. schol. Pind. Ol. XI 83. Schneiderus videtur Symmachi nomen subaudisse.

(68.)

Apulei. min. de orthogr. §. 12 p. 42 ed. Osann. *Linus* (? Didymus) *in Aristophanis Plutum Staphylum Bacchi dicit amicum, Grynicus Semeles avunculum.*

Cf. schol. Plut. 1022 — *Στάφυλος ὁ ἐρώμενος Διονυσίου.* Possis etiam de Latino a Porphyrio ap. Euseb. PE X 3

p. 465 D laudato cogitare. Sub corrupto *Grynicus* nescio an *Phrynichus* lateat. An Phaini et Symmachi laudantur commentarii?

De Didymo

interprete scenicorum poetarum scholiorumque principali fonte.

E veteribus, qui in Sophoclem commentati sunt, grammaticis, unius etiamnunc memoriam servat schol. La., Praxiphanis[1]) ad OC. 900. Aliis enim locis omnes uno nomine commentatorum comprehenduntur, ut OC. 388. 390 (*οἱ ὑπομνηματισάμενοι*) 681, ubi veterum grammaticorum verba sunt quae leguntur usque ad *αὐταῖς ἀνεῖτο*, reliqua usque ad finem Didymi, quibuscum cohaerent adnotata ad v. 684. Cui loco simillima sunt schol. ad Pindar. Isthm. *B* inscr. et v. 19 p. 526 et ad Eur. Med. 212 coll. 171 (vol. V p. 352 M.) *ταῦτα τοῖς ἀξιοῦσιν-συμπράττει. οἱ γοῦν προυπομνηματισάμενοι γράφουσιν κτέ.* Moneo hoc propter Ritterum, qui Didymum intellegit, ubi *οἱ ὑπομνηματισάμενοι* in partes vocantur, quamquam certum est ap. Hes. etiam s. vv. *ἐναροφόρος* et *κυνδαλοπαῖκται* et schol. Pind. Ol. *ϛ* 55 Vrat. Nem. *γ* 1 Isthm. *β* inscr. a Didymo refelli *ὑπομνηματιστάς*. Etiam in schol. ad OC. 900. 947 *οἱ ἐξηγησάμενοι* laudantur. 1375 *ἀπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν* (1593 *ἀμάρτυρον δέ*). Sed Aristophane Byzantio usi sunt scholiastae ad El. 445 (*ἐμασχαλίσθη*) coll. Phot. *μασχαλίσματα*; ad Ai. 104 coll. Oro et. m. p. 625, 24, quamquam dubitat Nauck. de Arist. Byz. p. 233, neque Aristophanem inter scriptores ab Oro adhibitos recenset Ritschelius; ad Ai. 746 (Nauck.

*) Mirum est quod C. Keil. in annal. Marb. 1852 fasc. 3 in censura onomatologici Papiani in schol. Dionys. Thrac. 729, 23, ubi *παρ' Ἐξιφάνους* editur, pro emendatione certissima *Πραξιφάνους* (cod. Ottob. 147 p. 7 Cram. A. Oxx. IV 311, 5 Classen. de primord. gr. Gr. p. 9 Preller. de Praxiph. p. 9 not. † Elink. Sterk. symb. litt. soc. Batav. 1835 fasc. VII p. 11—13) praeoptat *Δεξιφάνους*.

l. l. p. 236); ad Ant. arg. et 1350 (G. Wolff. p. 27 Nauck. p. 257 M. Dittrich. in Philol. I p. 226). Denique Aristarchus quoque, quamvis reticeatur nomen eius, adhibitus est in schol. ad El. 6 λυκοκτόνου θεοῦ coll. Hesych. s. v. Idem Sophoclis Troilum tractavit teste Hesych. s. v. ἐλαιοῦται, ubi quae subicitur censura βέλτιον δέ aperte ad Didymum lexici tragici conditorem redit, qui in volumine etiam ἀπορουμένης λέξεως inscripto a magistro in explicando Sophocleo quodam in Niobe et Troilo exstante vocabulo δερμηστής desciverat. Cf. Harpocr. 54, 25 Hes. s. v. Apud Hesychium s. v. σακοδερμηστής recurrit censura illa βέλτιον δέ. — Ad Sophoclis Chrysen respicit docta Aristarchi de voc. κρέας adnotatio ap. schol. Ar. Ran. 191, qua usi sunt Hes. s. v. Phot. 117, 3, cf. Gerhard. de Aristarcho p. 29. Quid, quod testibus et. m. 277, 53 Eustath. § 974, 7. 9 Dionysius Thrax, cum Aristarchum magistrum suavissimum pingeret, in pectore exprimeret tragoediam, quod ἀπεστήθιζε πᾶσαν τὴν τραγῳδίαν. Denique pervulgata fabula erat teste Galeno expos. voc. Hippocr. p. 404 Aristarchum Bacchio medico et lexicographo multitudinem exemplorum congessisse, quorum plurima, uti fragmenta Bacchii apud Erotianum servata docent, e tragicis comicisque poetis erant petita. Ac saepissime quidem Aristophanes et Euripides afferuntur.

Hos igitur, quiqui fuerunt, veteres interpretes Sophocli similem fere atque Homero operam impendisse, vestigia in scholiis satis certa mihi deprendisse videor. Verum enim vero alii margini adleverunt notas criticas, obelum τὸ χ diplen asteriscum, alii easdem interpretati sunt, ut Dionysius Thrax Philoxenus Aristonicus Aristarchi notas Homericas. Atque ii quidem Sophoclis fabularum loci, quos notis compunctos fuisse scholia nostra aut editis verbis pronunciant, aut tecte significant, maximam partem, id quod animadversione dignissimum est, ita sunt comparati, ut ansam confodiendi Aristarcheis potissimum grammaticis ac, nisi coniectura fallit, ipsi Aristarcho dedisse videantur. Euripidi notas criticas iam Aristophanes Byzantius adleverat. Vid. schol. Hippol. v. 170. Ceterum Aristarchus etiam

Aristophanis comici exemplaribus notas suas criticas adspersit, quarum caussas ac rationes alii in diversas interdum partes abeuntes explicuerunt. Cf. schol. Ar. Rann. 1437 Gerhard. de Arist. p. 31—6. Aristarchea certe carminum Homericorum recensio absoluta fuerit necesse est, priusquam sagitta quasi confodi posset e. g. Trach. v. 402, ubi scholia adnotant τὸ δὲ χ ὅτι τὸ ὧδε τοπικόν. (Lehrs. Ar. 84—6). Eadem nostra observatio valet de versibus notatis Euripideis e. g. Androm. 607 σημειωτέον, ὅτι τρωθείς εἶπεν οὐ βληθείς, καὶ γὰρ ἐβλήθη ὑπὸ τοῦ Πανδάρου. διαφέρει δὲ τὸ βληθῆναι τοῦ τρωθῆναι. Ὅμηρος· ʻβέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης, οὔτασται δ' Ὀδυσεύς.ʼ (Λ 659) VR. Lehrs. Ar. 63 schol. Eur. Hec. 1. 4. Iam perpendas mihi etiam has schol. La. animadversiones: El. 320 (OT. 749. 976 Phil. 225 Ai. 81 OC. 655) δύναται τὸ ὀκνεῖν Ὁμηρικῶς (Ε 233) εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι· ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκειάων. Cf. schol. h. l. Eustath. 546 Lehrs. Ar. 154. — El. 210 ποινὴ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων, schol. Hom. Ε 266 Lehrs. 152. 3. — El. 452 ζῶμα δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ, οὐ τὸ ἔνδυμα, ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας κτέ. Lehrs. Ar. 125. — El. 1046 πάλιν· εἰς τοὐπίσω, cf. Hesych. Lehrs. 100. — Ai. 26 τὸ (δὲ κατηνα)ρισμένας ἄκυρον κτέ. schol. Hom. Φ 485 Lehrs. 148. — Ai. 906 (658) πᾶν δὲ ἀμυντήριον καὶ δόρυ καὶ ἔγχος καλοῦσιν οἱ νεώτεροι, schol. Hom. Il. Η 255. 273 Lehrs. Ar. 55. — Ai. 925 ἔμελλεν· Ἰακῶς, ἐῴκεις ἄρα καὶ δῆλος ἦς. Lehrs. 126 Hesych. schol. Plat. p. 417 (Nauck. Ar. Byz. 222), unde discimus etiam Sophoclis Troilo propter hoc vocabulum σημεῖον appictum fuisse. — Ai. 866 πόνος πόνῳ πόνον φέρει· ἔστι τὸ μὲν πόνος πόνῳ ἀρχαϊκόν, ὡς· ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον πόνον κοινῶς, οἷον κάματον. Lehrs. Ar. 87 Suid. II 2 p. 360. — OC. 380 τὸ γὰρ τιμή ἔσθ' ὅτε πρόστιμον δηλοῖ. Ὅμηρος· εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος (Γ 288) schol. Hom. l. l. Ρ 92 Lehrs. 153. — OC. 1584 εἰώθασι γὰρ τὸ ἀεί καὶ ἐπ' ὀλίγου χρόνου τάσσειν. Ὅμηρος (Ν 517), cf. schol. II p. 374 Bekk. — Tr. 602 οὐκ εὖ δὲ τὸν ἀνδρεῖον χιτῶνα πέπλον φησί, cf. Eustath.

599, 40. 170, 6. — Tr. 680 *γλωχίν· ἡ ἀκίς, ὃ λέγει Ὅμηρος ὄγκον.* Tantum de verborum explicatione. Ferimur ad res geographicas observationesque mythicas. Ai. 179 *διαστέλλει τὸν Ἄρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ, καὶ δῆλον ἐκ τῶν συνδέσμων.* Cf. schol. *P* 211 Lehrs. 181 schol. Ar. Pac. 459 (56). — El. 4 *Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην.* Eadem schol. Eur. Phoen. 126 p. 27 ed. Valck. coll. schol. Hom. *Λ* 46 Lehrs. 179. — Tr. 172 *Δωδῶνι· Ὅμηρος δὲ Δωδώνην εἶπεν.* — Tr. 1196 *ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν Ἐλλούς, ἀποδεχόμενοι — οἰκήσαντες,* qui locus totus e Philochoro, quo Didymus saepissime utitur, transscriptus est, ut docet comparatio Strabonis VII p. 328 Lehrs. Ar. 230 sqq. — OT. 391 *ῥαψῳδὸς σφίγξ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ῥαψῳδοῦ καθ' Ὅμηρον ἢ μεθ' Ὅμηρον ἦν* (?). — Ai. 1284 *αὐτοκέλευστόν φησιν αὐτὸν ἀναστῆναι εἰς τὸ μονομάχιον ἐπαινῶν αὐτὸν οὐχ Ὁμηρικῶς.* — Ai. 574 *οἶδεν Ὅμηρος ὅπλα συγκαιόμενα. 'ἀλλ' ἄρα μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν'* (Z 418). — Ai. 833 *ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας κτέ.* Lehrs. Ar. p. 180. — El. 157 *ἢ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας κτλ.*

Sed iam satis sit exemplorum ad demonstrandum, qui notis illis criticis Sophoclea quoque exemplaria compungerent ita ab Aristarchi studiis pendisse totos, ut fere suspicio suboriatur ipsum grammaticorum suae aetatis principem, quem universam tragoediam memoriter recitare ac pectore quasi eicere atque expectorare potuisse lepida pictura discipulus eius fidelissimus Dionysius significavit (cf. Philol. VII 2 p. 363), hoc recensionis Sophocleae onus in se suscepisse, Didymum vero iuxta cum aliis discipulis magistri spectatissimi *σημεῖα* et explicuisse et aequa lance perpendisse. Coniectura hoc assequi licet e schol. OT. 391 supra transscripto. Hunc enim versum, quem *τῷ χ* confossum fuisse extra dubitationem ponunt scholii adlati verba, aperte notam aliquam criticam explicantia, ita in Hesychium receptum conspicimus, ut neque huic desit ista *σημείου* interpretatio. Atque signa Sophoclis Euripidisque exemplis appicta re vera Didymum exposuisse patet e schol. Flor.

G. ad Ai. 83 et ad Eur. Med. 732. Accedit, quod veterem illum Sophoclis interpretem anonymum eundemque nostri interpretis fontem Homeri tam superstitiosum fautorem fuisse cognoscimus, ut obtrectare Attico tragoediarum scriptori suavissimo religioni non haberet, sicubi in fabularum enarratione vel transversum, ut aiunt, unguem ab Homero suo auderet recedere. Schol. El. 539 *λαμβάνονταί τινες* (h. e. critici, qui Didymo priores vixerunt) *τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν· ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησίν, οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι. ὅμως* (*οὐ* del.) *συμφωνεῖ αὐτῷ Ἡσίοδος· 'ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλείτῳ Μενελάῳ, ὁπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον ὄζον Ἄρηος'. οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν, ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων, ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν. ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐπιτυγχάνουσιν.* Insignis hic locus est ad illustrandum alium manifeste haud absque nota dimissum, schol. El. 445 *οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὅμηρον, ἐπεί φησιν ἐκεῖνος* (δ 535)· *'δειπνήσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ'. ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι. τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύσασθαι, εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτῃ τῆς ὑποθέσεως.* Cf. schol. Eur. Hec. 1255 V. ed. Witzsch. Adde schol. ad El. 1 *ἀπειρόκαλον τὸ λέγειν, ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἡ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ, οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστῃ δεῖξαι.* Eustath. 656, 45 R schol. Ai. 731 El. 157. Vocabulum *ἀπειρόκαλον* contra enstaticos et lyticos dictum recurrit schol. Ai. 497 *οὐ δεῖ δὲ ἀπειροκάλως ζητεῖν, τίς πρῶτος ἐχρήσατο ὅπλοις;* Lehrs. Ar. p. 152. Videor mihi in his observationibus Didymum Aristarchi nimis sobriam censuram castigantem subodorari, qui, licet Homericum loquendi usum optime nosset, tamen neque in rebus mythicis et geographicis usque quaque satis versatum se praeberet, quod etiam E. R. Langii de Aristarcho fuit indicium, neque, id quod maximum est, poetarum elegantem et magnanimum

existimatorem. Cf. Gerhardum de Aristarcho Aristophanis interprete (Bonn. 1850) p. IV.

Usum notarum criticarum in his scholiis latissime patere iam Valcken. ad schol. Eur. Phoen. p. 49 perspexit, idemque schol. R. ad El. 653 *ἀμφέπειν* sic emendat: *τὸ χ. τὸ γὰρ εὐθετεῖν διέπειν, περιέπειν δὲ τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾶν καὶ σκέπτειν.* — In scholiis nostris *τὸ χ* duodecies reperitur adscriptum OC. 25 *ἐμπόρων*, cf. schol. Flor. 15 ad Eur. Alc. 1009 vol. V p. 539 Matth.; OC. 43 *νίν*; 1740 *σφῶϊν* (?1490); 375 coll. schol. Eur. Phoen. 71 p. 21 Valck.; 1494; Ant. 735. 741. Ai. 962 *βλέποντα*, cf. schol. Eur. Tro. 634 Dind. Steph. thes. II 1 p. 281 D.; Philoct. 201 *εὔστομ' ἔχε*; 342 cf. Wolff. p. 28, quem falsum esse suspicor: nam synonyma iuxta posita eiusdemve vocabuli iterationem *τῷ χ* notabant veteres critici. Phil. 417; Trach. 402. At multo plura supersunt notarum criticarum impressa scholiis nostris vestigia, quod Wolffium fugisse videtur. Hic enim p. 17 inde, quod haud raro proverbia afferrentur, in schol. La. ad OC. 954 Ant. 631 (781) Tr. 13 Ai. 746. 786. 1039 Philoct. 946 El. 188 non improbabiliter Didymum, quem cum proverbia collegisse scimus, tum ad Eur. Hec. 870 Ar. Ran. 997 (1001) laudare videmus, horum adnotamentorum auctorem sibi statuere posse visus est. Atqui proverbia ista quisquis attulit (atque a Didymo allata esse Wolffio assentior), is non tam interpretis munere fungens tanquam locos, ut aiunt, parallelos apposuit, quam ut notae criticae, *τοῦ χ*, versui appictae caussam aperiret. Nam qui fabularum versus in proverbium cesserunt a criticis Alexandrinis indicari et notari solebant, id quod discimus e schol. ad Eur. Andr. 911 *τὸ χ, ὅτι ὁ στίχος εἰς παροιμίαν μετήχθη, εἴ τις ἀντιλέξειεν.* Cui observationi simillima exstat in schol. La. ad Soph. Ai. 746 *εἰς παροιμίαν ὁ στίχος παρῆκται, ἣν καὶ Ἀριστοφάνης ἀναγράφει.* Ac verbo *ἀναγράφειν* de metricis tantum proverbiis ab Aristophane in catalogum relatis usurpari mihi observasse videor, ut verum viderit Schneidewinus de proverbio *μέγα φρονεῖ μᾶλλον, ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ.* Neque magis Wolffius p. 18 perspexit, quid sibi tales velint

observationes, quales exstant in schol. ad OC. 1375 El. 86. 289 (OC. 171. 1225), quibuscum satis habet Didymum apud schol. Ar. Vespp. 1099 (58) comparasse. Namque hae quoque adnotationes non sunt nisi notarum criticarum explicationes. Quippe consueverunt veteres versus ad alius poetae imitationem compositos τῷ χ compungere. Hinc efficitur, ut in schol. La. Ai. 665 exciderit τὸ χ, quod habent scholl. ad Eur. Med. 615 p. 374. 375 Matth. Singulare volumen περὶ τῶν ὁμοίως εἰρημένων τοῖς τραγικοῖς ediderat Ptolemaeus Aristoniei pater, cuius fortasse laboribus uti Didymo licuit.

Asteriscum appositum fuisse his locis, qui stellarum instar elucescerent, affirmat Eustath. *E* 733 p. 599, 34 Od. ι 252 p. 1627, 59, quamquam huic fidem iure abrogant viri docti. At intellegemus, quid sibi velit schol. ad Ai. 118 παιδευτικὸς ὁ λόγος — καὶ τοῦτο δὲ Ὁμήρου παίδευμα, ὅτι ἐφ' οἷς αὐχοῦνταί τινες τούτων στεροῦνται παρὰ θεῶν, ὡς καὶ Θάμυρις τὴν μουσικὴν καὶ Νιόβη τῶν τέκνων. OT. 314 παιδευτικὸς ὁ λόγος. ἔδει ἅπαντας ἀφ' ὧν δύναιντο ὠφελεῖν τοὺς πέλας. 946 παιδευτικόν τι ἔγκειται τῷ δράματι, ὡς οὐ δεῖ καταφρονεῖν τῶν θείων. Neque in schol. Hom. Ven. hic v. παιδευτικός usus non observatur. Dionysius vero Rhodius vel Samius scripsit ἱστορίαν παιδευτικήν. Quota vero scholiorum pars, in quibus interpres Alexandrinus poetae artem his usus iudicii censuraeque formis praedicat: καλῶς εὖ δαιμονίως θαυμασίως δεξιώτατα, asterisci notam respiciat, hodieque eum pulvisculo exhauriri vix poterit. Potior enim harum animadversionum pars non tam ad sententiarum splendorem elocutionumque venustatem (φράσιν Tr. 7 OC. 17) pertinet, quam ad artem poetae scenicam fabularumque admirabilem oeconomiam, ut OC. 28. 111. 296. 551. 887. 1725. Deinde signo notabantur loci nonnulli propter anachronismos, e. g. schol. Vat. ad Eur. Rhes. 248 Andr. 724 Hec. 569 schol. Pind. Nem. VII 56 p. 478 ἀνάγει τοὺς χρόνους. Idem fit in schol. ad Soph. El. 47 ἀνῆκται δὲ τοῖς χρόνοις. ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα ἑξακοσίοις ἔτεσι πρότερον. Eadem observatio legitur ad

El. 49 *τοῖς χρόνοις ἀνῆκται. νεώτερος γὰρ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών.* Tr. 1 *ὁ τρόπος ἀναχρονισμός· μεταγενέστερος γὰρ ὁ Σόλων.* Ai. 1285 *ἀνῆκται τοῖς* $\overset{o}{\chi}$ (l. *χρόνοις*)[1] *ἡ ἱστορία ἡ περὶ Κρεσφόντου.* Neque notae istae non adspergebantur, si quid poeta *ἴδιον* (OC. 1119. 1231. 1229. 1647) ausus esse videretur et in adornandis fabulis et in novandis transferendisque vocabulis (schol. Eur. Hec. 1 Or. 1632 Hec. 285 Soph. El. 436 (151)); si quod vocabulum aut ita in deliciis haberet, ut eo abuti potius quam uti videretur (OC. 1329), aut admisisset dictionem solitariam (Phoen. 55), item si quo schemate saepe usus esset (OC. 1676 El. 977), si quorum genera confunderet (Hec. 365 Alc. 773). Adlinebatur *σημεῖον πρὸς τὴν διαφοράν* (Hec. 29), *πρὸς τὴν συγκοπήν* (320), fortasse *πρὸς τὰ ἄνω* (OC. 1678), si quid deesse vel abundare videretur (Andr. 594 *λείπει* OC. 142. 152. 229. 250. 307. 405. 481. 662. 1291. 1480. 1571. 1702 El. 317. 348. 495. 563. 668. 872. 1007. 1075. 1225. 1265 Phil. 3 *παρέλκει* El. 42. 272. 1372 OC. 408). Notabant consuetudinem *τῶν νεωτέρων*, El. 119 *τὰ παρὰ τὰ πρόσωπα λεχθέντα*, casuum enallagen, El. 758 et quid non? (OC. 562. 237. 380 El. 1211 OC. 1621. 1574 El. 657. 1051.)

Fusius dixi de notarum criticarum in Sophocleis exemplaribus usu, quo dilucidius appareret satis bona atque antiqua scholia nos manu terere ac iusto iniquius de scholiis in Sophoclem editis iudicasse Lobeckium ad Aiac. 58 p. 228, quo aequiores iudices se gerunt Bernhard. Grundr. d. gr. Litt. Gesch. I p. 386 II p. 820. 821 Lehrs. in Iahn. annal. phil. et paedag. 1828 VII p. 141 Wolff. de schol. La. 1843 S. p. 12—25 Dindorf. schol. p. XXXIV Schneidewin. in Iahn. annal. 1853 LXVII p. 501. Nam qui principalis eorum fons habendus est, sive is Didymus fuit,

1) Erravit aut scriba aut editor; $\overset{o}{\chi}$ enim est *χορός*, Bast. p. 849, cui adde confus. *καλλιχόρους* et *καλλιχρόνους* ap. Eur. Cresph. fr. IV et compendiosam vocis *χρυσός* scripturam X^ϒ. X ap. Reisk. ad Const. Porphyr. p. 796 ed. Bonn., quae interdum etiam *χρυσοτρικλίνιον* valet eodem Reiskio teste l. l. p. 752 (640, 5 ed. Bonn.).

sive alius grammaticus Alexandrinus, non modo exemplis tragicorum id genus usus est, quae vel ab ipso Aristarcho vel discipulis eius compuncta essent, sed ea etiam aetate vixit, qua Graecae tragoediae principum fabulae nondum doceri desiissent, ut, quid et novare et mutare atque adeo peccare consuescerent histriones, quorum gratia nonnullae exemplorum marginibus appictae notae erant (El. 78. 190. 823 OC. 114. 1547), probe cognitum haberet. Cf. I. Richter. de Aesch. Soph. Eur. interpp. Gr. p. 21—28.

Quod si non modo de Aristarchi vel scholae Aristarcheae curis Sophocleis constat, sed ad eiusdem etiam in recensendis castigandis explicandisque fabulis normam posteriores grammaticos se accommodasse ab omni dubitatione libera res est, hos inter grammaticorum filios cum Didymi quoque nomen appareat ceterisque omnibus caliginem quasi offundat, haud scio an futurus sit ullus, quin in meam suspicionem incidat ab hoc ipso Didymo scholiorum nostrorum fundamenta iacta esse, cuius et memoria novies editis verbis, ut diximus, in scholiis redintegratur, et vestigia locis aliquammultis, ubi appositum nomen non est, impressa esse videntur. Rectissime enim Valcken. in epist. ad M. Roever. p. 307 in schol. ad Ai. 841, ubi nunc e La. editur *φασί* pro vulg. *φησί*, Didymi nomen obliteratum esse suspicatus correxit *ταῦτα δὲ Δίδυμος νοθεύεσθαί φησι* coll. schol. ad Ant. 45, vapulans propterea Lobeckio ad Ai. 841 p. 355. Neque ego scio, qua tandem arte leniore Photio 482, 1 mederi possim, nisi eiusdem Didymi nomine adscito *ῥακχίζειν τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησι παρ' Εὐριπίδῃ*. Legerim *παρ' Εὐριπίδῃ Δίδυμος* coll. schol. ad Ai. 56 Hes. *ῥαχίζων*, nisi confusa dixeris Sophoclis et Euripidis nomina, qua de librariorum oscitantia solemni cf. Osann. ad Philem. p. 161. Deinde schol. OC. 1061 *Οἰατίδος ἐκ νομοῦ* sequitur in ms. diphthongus *οὐ* initium alicuius additamenti, quod non complevit librarius, arbitro Petro Elmsleio. Nemo non videt hoc esse compendium vocabuli *οὕτως* cum *οὐ* confundi soliti. Bast. Comment. pal. p. 828. Simili errore in schol. ad Eur. Hec. 830

ed. Witzschel. legitur *Δίδυμος* οὐ pro *οὕτως*. Rescribendum igitur videtur etiam in OC. 1061 *οὕτω Δίδυμος*, qui eandem observationem suam recepit in lexicon tragicum, a Diogeniano Hesychii compilatum. Possis quidem, cum *πρός* sequatur, etiam *οὕτω Πίος* conicere, sed obstat Hesychii consensus. Tertio apud schol. El. 452 legitur *δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ ταινίας*, quo loco nisi eundem usum vocabuli *δίδωσι* admittere volueris, quo de Lehrs. Ar. 21 dixit, lenissima correctio erit *Δίδυμος* coll. *δίδευσι* ap. et. Gud. *δάνειον* pro *Δίδυμος*. Accedit quod propter hunc ipsum vocabuli *ζῶμα* usum Homericae consuetudini repugnantem (Lehrs. Ar. p. 125. 126) ab hypomnematistis huic versui *τὸ χῖ* appositum fuisse videtur, quod quidem *σημεῖον* Didymum explicuisse arbitror. Possis tamen etiam suspicari *ἀποδιδόασι* ut OC. 1578 vel *ἀποδώσεις* ut OC. 1464 (1526). Denique inquirendum est, nostri memoria lateatne in schol. El. 28, ubi cod. La. habet *Δί* . . . et OT. 899 *Ἄβαί — ἢ Δῖ σαμῖ.*

Inter argumenta, quibus Wolffius, ut principalem scholiorum fontem esse Didymum demonstraret, usus est, certissima refero, primum quod scholii OC. 1600 auctor lectores ad suum in Eupolidis Maricantem commentarium relegat (commentatus enim Eupolin Didymus est, ut probabile fecit O. Schneider. de scholl. Aristoph. p. 16), deinde quod schol. El. 135 de v. *ἀλύειν* Didymi nomine ornatum invenerunt Suid. *ἀλύειν* et Bekk. anecdd. 1 p. 380, denique quod e schol. OC. 1210 *σῶν ἀντὶ τοῦ σῶιον* cum Zonar. v. *σῶιον* comparatione colligitur, Didymum, qui in orthographia sua *σῶιον διὰ τοῦ ι* scribendum esse praecepit (cf. comm. III p. 5 Olsn. 1853), haec etiam verba potuisse scribere. [Adde Aristarchum ad Odyss. *κ* 268, unde sapit Didymus.] Adderem his locis schol. Ar. Plut. 286 *ἐν Σοφοκλεῖ εἴρηται περὶ τοῦ ἥμιν, ὅτε καὶ βραχύ ἐστι* (cf. Elmsl. ad Soph. O. T. p. XIII Eur. Ino fr. 11 Ar. Avv. 386 Lys. 1081 Bachm. adn. ad Maxim. Planud. dial. vol. II p. 434), nisi scholion esset e cod. Paris. excerptum. De Sophoclis codicibus cf. schol. Ald. Ar. Plut. 493. Sed praetermitti non debent schol. OC. 712 coll.

Bekk. anecdd. 350, 25 (Bachm. I p. 38, 10) mea de lexi Didymi tragica (Soph. El. 727) dissertatione p. 104 et comm. III p. 14 (Olsn. 1853 8.); schol. ad OC. 947 coll. Hesych. πάγος et Bekk. anecdd. 212, 19; et schol. OC. 954, q. l. ad collectionem suam adagiorum videtur respicere. Observari denique meretur scholiorum Soph. cum scholiis Euripideis, quorum partem a Didymo profectam esse scimus, consensus; e. g. El. 62 et Phoen. 752 eundem virum doctum interpretatum esse haud absone ex consensu statuas. Contendas etiam schol. El. 87 cum Phrynicho Bekkeri s. v. αὐτοέντης.

Neque in hac caussa flocci facienda est exquisitioris doctrinae, quam prae ceteris scholia in OC. ostendunt, copia ita comparata, ut non modo ad aevum grammaticae Alexandrinum, sed ad ipsum Didymum literatissimum hominem nos ducere videatur. Neque profecto casui dandum erit, quod in indice scriptorum in scholiis La. laudatorum nullus appareat, qui Didymo posterior vixerit, Herodiani semel iniectam (OC. 195) mentionem si exceperis, quam conflato corpori scholiorum extrinsecus accessisse vero simile est, adeoque posteriorem Pio altero commentatore aetatem sapit. Scriptores vero indicati saepissime et poetae sunt, quibus Didymum operam navasse lucemque commentariis attulisse scimus, Aeschylus Aristophanes Cratinus, Eupolis Euripides Hesiodus Homerus Pindarus Sophocles et rerum scriptores ab Alexandrinis grammaticis plus minusve excussi, quorum nos hodieque memoriam fortasse unius Didymi labori debemus, Androtio Ister Pherecydes Philochorus Polemo (Prell. Polem. p. 29) Herodorus Lysimachus Neanthes Phylarchus Satyrus. Sed de hoc argumento Wolffius p. 23. 24 abunde dixit. Gravissimum vero argumentum, cuius in hac de scholiorum fontibus quaestione summa auctoritas est, in eo positum videtur, quod, ut in dissertatione de lexi tragica exposui, plurimae vocabulorum explicationes, quas a Didymo profectas esse recepta in Hesychium λέξις τραγική probabile facit, iisdem fere vel paucis tantummodo immutatis verbis in scholiis quoque deprehenduntur. Atque haec caussa est,

cur primo loco de studiis nostri lexicographicis commentatus sim, ut lectores huius capitis breviter isthuc ablegare possem. Hoc igitur loco praepositiones sumtionesque, quarum id consequens est, ut Didymum inter scholiorum fontes ponamus, deinceps enumerasse satis habeo. Sunt vero hae:

1) Didymus collectionem vocabulorum, quibus et comici et tragici poetae usi sunt, instituit, quam in brevius contractam Hesychius farragini suae inseruit.

2) idem commentarios sive hypomnemata in Sophoclem Euripidem Aristophanem Cratinum Eupolin elimavit.

3) idem hypomnemata illa ita, lexica cum elucubraretur, excussit, ut semet ipsum quasi compilasse videretur.

4) utroque opere scholia uti constat.

Hinc me iudice efficitur, ut scholiorum Hesychiique consensus alio artificio explicari posse non videatur, nisi si sumas ab utroque Didymi arva depasta esse. Absonum enim esset inde, quod schol. Tr. 1161 tragicum lexicon adhibeat, sic statuere velle, scholia La., quoticus cum Hesychio conspirent, ubique illam farraginem compilasse, primum, quod, quibus hypomnematum continuorum amplissimorumque commentariorum usus concessus erat, hi tardiore labore dispersa per lexici spatia vocabula evolvendi conligendique facile supersedere poterant, deinde quod consentaneum est, lexica tum demum adhibita esse, cum de interpretatione aliqua dubia consulenda essent, id quod factum videmus Tr. 1161 El. 451. Quod si lectoribus probavi, bona scholiorum pars, qua de supra in dissertatione de lexico tragico disputavi, Didymum parentem agnoscet, neque erit, cur addubitemus Wolffii Ritterique sententiam, e qua τὸ ὑπόμνημα a scholiastis citatum a commentariis Didymeis distinguendum non est, et ipsi amplecti, modo in hoc a Rittero longe discedamus, qui τὸ ὑπόμνημα et ὑπομνηματισαμένους confundat. Nempe in hypomnemate laudati erant hypomnematistae, in commentariis Didymeis Praxiphanes Aristophanes Aristarchus alii, qui et ἐξηγησάμενοι et ἁπαξάπαντες οἱ πρὸ ἡμῶν audiunt. Itaque Didymi sunt Ant. 523. 1236 El. 451. 488. Sed decessores nostri in

partes vocantur in scholiis ad OC. 388. 390. 681. 900, quos locos, ut non intellexit Ritterus, ita minus recte interpretatus est, quem tamen meliora edocere poterant ab ipso appositus schol. Pind. Ol. V 55* et Hesych. *ἐναροφόροι κυνδάλη*. Nimirum in schol. OC. 388 verba *χρησμὸς — χώρας* a nobiliore quodam grammatico, fortasse Aristarcho, in cuius verba reliqui iurarent omnes, profecta sunt; quae sequuntur ab *ἐβουλόμην — ποιητοῦ* Didymum sapiunt, qui etiam ap. schol. Soph. OC. 1593 queritur '*ἀμάρτυρον.*' OC. 390 *εὐσοίας* idem Aristarchus eiusque discipuli et probasse et explicuisse videntur (Hes.), OC. 681 vero integrum ex hypomnemate Didymi fluxit, iungendum cum OC. 684. Affert Didymus hypomnematistarum verba inde a *τῆς Δήμητρος — ἀνεῖται*, ab *ὅτε δέ* inde ipse continuat sermonem.

Difficilior enucleatu res est, Pius scholiastarum alter fons quid scripserit? Nam ne illud quidem constat, qua hic aetate et ubi locorum vixerit, quamquam comparanti mihi schol. Odyss. *δ* 356 *ϑ* 372 (*δ* 65) iis accensendus grammaticis esse videtur, qui certam sedem aspernati, peregrinantes et scriberent et docerent, quales etiam Apio et Alexander Cotyaeensis fuerunt. Quaeri etiam potest, sitne Pius hic a Cestio Pio rhetore Graeco, cuius apud Senecam multoties mentio inicitur fortasse non distinguendus, an natione Graecus patrium nomen Eusebii cum Latino nomine Pii mutaverit. Fortasse Pii est schol. ad Soph. OC. 1047 El. 4. 6. 7, neque, rhetor si fuit, improbabiliter ab eodem originem ducere dixeris quaequae in scholl. La. rhetorem sapiunt, e. g. OC. 939. 916. 1254 Ai. 1055 El. 50. 526. 558. 998. 999. 1019 Tr. 118 (Isocr.). Dein cum Aristophanis grammatici de v. *μασχαλίσματα* observatio a Didymo transscripta eo nos ducat, ut schol. ad El. 445 inde a verbis *εἰώϑεσαν οἱ δρῶντες* usque ad *ἔλεγον* ad Didymi hypomnema referamus, e Pii commentario fieri potest ut scholii pars posterior deprómpta sit, in quo Apollonius Rhodius IV 477 advocatur. Simile quid statuo de scholl. ad v. 711 et 745, quorum illud cum Hesychio conspirans Didymo, hoc Pio adscripserim, Apollo-

nio hoc quoque loco uso. Didymi esse non potest schol. OC. 718 coll. Ammonio Νηρηΐδες. Lubricum etiam iudicium est de schol. OT. 616, in quo vocabulum ἄμυνα legitur, quo Lobeckius ad Phrynich. p. 23 negat ante Philonem et Plutarchum ullum Graecorum scriptorum usum esse: hoc enim utitur etiam schol. Eur. Phoen. 283. 653.

De scholiis Euripideis, etymologo magno et Suidae ignotis, quominus aequum facere iudicium possimus impedimur quidem hucusque ipsa scholiorum condicione tristissima (cf. Bernhardyus hist. Gr. litt. II p. 886. 887), quorum in indigesta mole vilia Byzantinorum titivillitia ab exquisitiore Alexandrinorum grammaticorum doctrina discernere res nauseae plena sit; scholiis tamen ab Amatio Kampmanno (Dindorf.) Cobetio (Witzschel.) e codd. Vat. 909 Marc. Venet. 471 Neap. Borb. 165 II F 9 editis id effectum est, ut vel hebetior acies, qua tandem facie Alexandrinorum commentarii Euripidei fuerint, contemplari possit. Atque haec scholia, quorum duplex exstat recensio, florem et colorem suum Didymo debere viri docti statim intellexerunt pronunciaruntque, Schneidewin. in nunc. erud. Gott. 1847 fasc. 154—156 O. Schneider. in Philol. III 4 p. 757, qui l. l. p. 754 Brunnemanni quoque dissertationem inauguralem de auct. scholl. Vatic. ad Eur. Tro. Berol. 1846 commemorat mihi non visam. Quibus prior C. Lachmannus in Mus. Rhen. I p. 317 Aristophanis Byzantii etiam observationum reliquias aliquot sibi reperisse visus hunc imprimis ad artem poetae attendisse suspicatus est. Quae subtilissimi critici suspicio, tamesti neque A. Nauckio Aristophanis sospitatori eruditissimo p. 62. 63, neque G. Wolffio de scholl. Sophocl. Laur. p. 27 plane probetur, tamen quin aliquammulta Aristophani Byz. debeantur, Callistrati, si quid video, studio ad nos pervulgata (Or. 304. 424. 1031 R. Schmidt. de Callistr. Arist. p. 19 = 325 Nck.), dubitari non poterit, qua in sententia etiam O. Schneiderum l. l. p. 758 fuisse video (arg. Med. Bacch.

Tro. schol. Or. 488. 714. 1038. 1287 Hipp. 172 Alc. 238 Phoen. 886).

Hac igitur Alexandrinae aetatis copiae cum in compendii formam atque ordinem redactae essent, gliscentibus annis ex perversa sequiorum grammaticorum sedulitate incrementum haud nimis laetum ceperunt. E grammaticis, quos additamenta ista anstetantur, Didymo aetate proximi sunt Philoxenus (Phoen. 264) Irenaeus (Med. 222 ? 431), remotiores Herodianus Phrynichus (Med. 1016) Plutarchus (Alc. 1138) Helladius (Med. 610) Libanius (Phoen. 283). Huius scholiorum recensionis quis fundamenta iecerit, ignoramus. Ex subscriptione enim codicis Havn. Eur. Or. 1686 a Friedemanno edita in Seebodii misc. crit. p. 481 (MS. CCC Gu. m. 2 Flor. 6) et Tzetza haud ita multum lucri reportamus, quod qui ibi laudantur Euripidis hypomnematistae, Dionysius Crates Euclides, quamvis sine dubio Didymo posteriores vixerint, tamen haud scio an Libanii aetatem antecedant, ut hi ipsi secundae, alii nescio qui tertiae cuiusdam recensionis auctores habendi sint. Equidem in hanc suspicionem incidi, primam scholiorum compaginem Didymo, secundam deberi Alexandro (Androm. 17 Or. 1369 [ὁ ὑπομνηματισάμενος, qui Didymus non est] schol. Arist. Rann. 864[1]) et. m. 145, 2 ἁρμάτειον μέλος), qui Palamedis Eleatici aetati proximus sub M. Antonino Imp. fuit, tertiam denique, Byzantiis scriptoribus notam, post Dionysium Cratetem Euclidem absolutam esse, quorum aetatem ex schol. Hom. Il. *Α* 5 licet definire. Quamquam si Dionysius fuit musicus Halicarnassensis, huius et Didymi libris Alexander Cotyaeensis usus est. Utut est, hoc scholia attentius perlegenti sub oculos cadit, e duplice hypomnematum genere diversum consilium secuto hanc farraginem conflatam esse, quorum partem alteram Euripidis obtrectatores, alteram laudatores merito dixeris. Atque hos quidem, qui divino quasi quodam afflatu concitati laudes poetae persequuntur, Didymi

1) Alexander igitur Euripidis vitae est auctor, quam Ritterus Didymo vindicat.

aetati successisse putaverim, sobriores vero acrioresque artis existimatores, qui fortasse plus quam par est de virtutibus fabularum Euripidearum detrahunt, e Didymi Lysaniaeque (Androm. 10) disciplina profectos esse.

Iam vero praestantiorum scholiorum Ven. Vat. Neap. principalem fontem Didymum esse demonstrare conanti ante omnia lectorum mihi venia petenda est, si quae argumenta saepius usurpata facere non possum quin iterum atque iterum meos in usus convertam. Gravissimi igitur momenti cum in hac etiam quaestione hoc sit, quod nullus grammaticus saepius Didymo in partes vocatur, ne illud quidem vi caret, quod, si Herodianum et Phrynichum exceperis, nullus excitatur, qui quidem Didymi saeculum excedat. Aetate enim posterior est Aristophane Timachida Apollodoro Tarsensi Aristarcho Cratete Parmenisco Callistrato et Alexandro (si quidem Milesium intellegis Cratetis discipulum), qui in schol. Med. audiunt *οἱ προυπομνηματισάμενοι*. Tertium argumentum inde repetas, quod, quae doctrinae vere Alexandrinae copia multiplex haec quoque scholia commendatiora reddit, ubicumque apparet auctoribus iis illustrandis accommadata, quibus Didymum operam dedisse scimus, ea fere Didymi hereditas nobis obveniat, cuius apparatus praestantissimos posteriorum grammaticorum amplitudine neque potuit ullus superare neque cur superaret caussam habuit, tum quia scriptores et interpretandi et recensendi ratio post aevum Augusteum plane immutaretur, tum quod commentatorum industria a poetis quos dicunt classicis ad Alexandrinos potissimum poetas, Apollonium, inquam, Callimachum Euphorionem Aratum Nicandrum atque id genus alios se applicaret, cum admirabili ipsius Didymi sedulitate id effectum esse videri posset, ut quos et poetas et pedestris orationis scriptores pertractasset, ii neque interpretis neque critici diligentia in tempus aliquod egere viderentur. Deinde si quam ex auctoritate, quam Aristarchi studia Homerica, imprimis quod notarum criticarum usum attinet, ut in Sophoclis fabulis, ita in Euripideis recensendis habuerunt, de commentatore aliquo coniecturam capere licet, qui cum Ari-

starcho eiusque decessoribus intimam familiaritatem contraxerit, ecquis est, qui alium in animum inducat, quam Didymum, quem Aristonici in volumine suo de Aristarchi notis criticis comportando fontem fuisse o scholl. Il. Θ 535 Ο 86 constat. Hoc enim nemo profecto serio contenderit, interpretem quendam Euripidis deteriorem id egisse, ut Aristonici volumina in Euripidis commentario perpoliendo adhiberet notasque ipse demum adlineret. Harum igitur notarum, quarum scholl. Eur. maiorem etiam copiam continent, quam scholl. Soph. Laur., numerum haud exiguum concumulare lubet, idem ut assequamur, quod nobis simili collectione in Sophocleis scholiis auctori suo vindicandis assecuti esse videmur.

Med. 136 σεσημείωται τὸ *γαμοῦσα*. 663 σεσημείωται δέ, ἐπεὶ τὸ *δεῦρο* χρονικὸν εἶπεν (Lehrs. Ar. p. 140. 153). Alc. 773 διὸ τὸ χ, ὅτι *ποτῆρα* ἀρσενικῶς εἴρηται. Hec. 29 *διαύλοις*· ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται, πρὸς ὃ καὶ τὸ χ πρὸς τὴν διαφοράν. 285 σημειωτέον δέ, ὅτι τὸν *φθόνον* νῦν ἐπὶ τοῦ μώμου τίθησιν. 320 *πρεσβῦται*· τὸ χ πρὸς τὴν συγκοπήν· πρεσβύτεραι γὰρ ἔδει εἰπεῖν (cf. Hom. Il. Ο 656 πρώτων. πρωτέων. προτέρων). 365 σεσημείωται δέ, ὅτι τὴν θήλειαν *κάσιν* ἐποίησεν. Hipp. 170 VR. *τὸν δ' ἐκκομίζουσ'*· τοῦτο σεσημείωται τῷ Ἀριστοφάνει, ὅτι καίτοι τῷ ἐκκυκλήματι χρώμενος τὸ *ἐκκομίζουσα* προσέθηκε περισσῶς. Or. 81 χιάζεται ὁ στίχος. σεσημείωται γὰρ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης, cf. Tro. 888. Androm. 106 [?] *χιλιόναυς* τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. εἰσὶ γὰρ αἱ νῆες ‚αροστ΄. 594 τὸ χ, ὅτι *φίλιον* ἢ λείπει τὸ Δία. 607 *τρωθείς*· σημειωτέον, ὅτι *τρωθείς* εἶπεν, οὐ βληθείς (Lehrs. Ar. p. 78). Rhes. 41 χ *πυραίθει στρατὸς Ἀργόλαος*· τὸ χ, ὅτι συνθέτως ἀναγιγνώσκεται καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν Εὐριπίδου ὁ στίχος. 256 *κακογάμβρον* οὐκ ἀκριβῶς εἴρηκεν. οὐ γὰρ Ἀγαμέμνων τῇ Ἑλένῃ γαμβρός. 424 ὅτι *νόστον* ἁπλῶς τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν ἔφη. 712 *ψαφαρόχρουν*· τὸ χ, ὅτι φαλακρὸν αὐτὸν εἶπεν. Phoen. 52 Aug. ἐπ' οὐδένι κεῖται τὸ *ἔπαθλα* ἢ μόνῳ τῷ Εὐριπίδῃ. 77 λείπει ὁ *καί*. 361 (Barocc. 74) οὐκ οἶμαι ταὐτὸν εἶναι *τάρβος* καὶ *φόβον* (Lehrs. Ar. p. 89). 973 Aug.

ἤρκει οὗτος ὁ στίχος. ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐστιν. Hec. 1 τὸ χ, ὅτι ἴδιον Κισσέως τὴν Ἑκάβην, Ὁμήρου Δύμαντος αὐτὴν εἰρηκότος (Il. Π 718 Friedl. Ariston. p. 269 Lehrs. p. 185). Hec. 4 τὸ χ, ὅτι οἱ νεώτεροι συγχέουσι Φρυγίαν καὶ Τροίαν (Lehrs. p. 238 schol. Il. Β 862 Γ 184 Π 719 Σ 291). Hec. 1255 οἱ νεώτεροι μὴ νοήσαντες τὸ παρ' Ὁμήρῳ 'δειπνίσσας, ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ' (δ 535). — διὸ σημειωτέον ἐνταῦθα τὸ 'καὐτὸν σὲ τοῦτον πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω' V. (schol. Soph. El. 445). Or. 1632 ὅτι καὶ ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπήκοός ἐστιν κατὰ Εὐριπίδην σεσημείωται. VR. Or. 1640 ἰδίως ὁ Εὐριπίδης ἐνιαυτίσαι τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ φησι. Rhes. (289) 187 τὸ χ, ὅτι θηλυκῶς [?] Ὅμηρος Ξάνθον καὶ Βαλίον (Il. Π 149). Phoen. 12 ἀσφαλίζεται τὴν ὀνομασίαν τῆς ἡρωΐνης, ἐπεὶ οἱ παλαιότεροι Ἐπικάστην καλοῦσιν καὶ Ὅμηρος (Odyss. λ 270). Phoen. 71 ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι (schol. Soph. OC. 367), cf. v. 181. 834. 986. Perrara quidem in scholl. Euripideis etiam sunt Aristarchi vestigia Alc. 1164 Rhes. 537, sed vide quae dixi p. 262. 265. Proverbialis elocutio his locis notata est Med. 85. 615 (Soph. Ai. 665 Zenob. IV 4) Rhes. 248. 505 Tro. 1044 Or. 475 Androm. 911 Phoen. 395. 438. Caussa notae criticae in anachronismo posita est Med. 235 Hec. 569 Andr. 724 (446) Rhes. 288 Phoen. 6. Denique versus Euripidis vel ad aliorum poetarum imitationem compositos vel repetitos vel comicorum aculeis punctos notabant scholl. ad Med. 473. 688 (Valck. diatr. p. 200 B) Alc. 785 Or. 224. 269. 730 Phoen. 171. 745. 895 [? Or. 226. 480. 543 Alc. 12 Andr. 100 Rhes. 105 Phoen. 186. 359. 781. 1194]. Neque omitti debet schol. Arsen. Med. 360 Didymi locus de histrionum impudentia novante querimoniarum plenus, unde probabibile est etiam in schol. ad Med. 231. 899 Or. 258. 1352 Androm. 6 Phoen. 264 cett. Apollodorum Tarsensem ac Didymum loqui. Scholion quoque ad Or. 632, quod respiciunt Syriani Sopatri Marcellini in Hermog. rhet. scholl. IV p. 7 ed. Wz., mihi Didymeum videtur.

Ante a. 450 p. C. igitur absoluta fuit scholiorum collectio. *Οἱ ἐξηγηταί* fortasse Dionysius Crates Euclides sunt.

Neque minoris momenti scholiorum et Hesychii consensus existimandus est, quorum comparatione idem plane efficitur, quod rationibus inter se nexis conclusisque supra, quo loco Laurentiani interpretis Hesychiique comparationem instituimus, assecuti esse videmur. Quam comparationem a nobis inchoatam magis quam absolutam si quis indefessus ad finem perduxerit, non dubito quin sexcentis locis scholiorum et lexicographi concentum detecturus sit, hac arte explicandum, ut ab illis Didymi commentarium, ab hoc Didymi lexicon in tragicos Graecos compositum transscripta esse dicamus. Neque C. G. Cobeti aciem iste consensus fugit, cuius cf. adnot. ad schol. Eur. Alc. 98, quocum conferri iubet Hes. *ἀρδανίαι*, ad schol. Andr. 166, quod Ionis, in quem Didymus commentatus est vocabulum, ap. Hesych. *σάρον* illustrando et emendando inservit. Adde Alc. 1001 Andr. 17 (195) Rhes. 416 coll. Hes. *σκότιοι. χόρτος. ὑπερθεῖ. ἀμυστίς* (Athen. XI p. 783 [1040] D).

Subiungemus hic alios locos nonnullos, quos a Didymo profectos esse probabile faciunt doctrinae Didymeae colores, quibus alia quoque scholia, quorum fundamenta ille iecit, infucata sunt. Huc refero schol. V. Androm. 167 *Ἀχελῷον πᾶν ὕδωρ ποτάμιόν φασιν, ὡς δρῦν πᾶν δένδρον καὶ ἀκρόδρυα πάντας τοὺς καρπούς.* Haec enim Macrobio teste noster observaverat in lexico tragico: — schol. VR. Hipp. 263 *καὶ μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴπερ ἑνὸς τῶν ζ σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὅπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας· καὶ Πίνδαρος· σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν Fέπος ᾔνεσαν περισσῶς* (fr. 255 Boeckh. 196 Bergk.). § *τὸ δὲ μηδὲν ἄγαν οἱ μὲν Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας* (de quo vid. cap. IV n. 9 huius libri), *οἱ δὲ Σωδάμῳ, ὡς τὸ ἐν Τεγέᾳ ἐπίγραμμα δηλοῖ·*

ταῦτ' ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ' ἀνέθηκεν·
μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά.

ὁ δὲ Θεόφραστος ὡς τὰ Σισύφου λεγόμενα καὶ Πιτθέως, οἷον· μηδὲν ἄγαν· μηδὲ δίκην δικάσῃς. Cum his con-

tendas Didymum ap. Clem. Alex. I p. 220 ed. Heins., nisi Heraclidis filius potius quam Chalcenterus Symposiacorum scriptor habendus est. — Eiusdem ordinis sunt schol. Androm. 1 ὡς ὁ Αἰσχύλος ἱστορεῖ — ἐν τοῖς Φρυξί, ἔνθα καὶ ξένως ἱστορεῖ κτλ. (276) Med. 1377 Νεόφρων δὲ ξενικώτατον, ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. Rhes. 36 Μνασέας δὲ ξενικώτερον ἀφηγεῖται τὰ περὶ τὸν Πᾶνα, quae mihi e felicissima coniectura ad auctorem historiae peregrinae referri posse videntur, qui etiam in schol. ad Eur. Andr. 867 errorem in fabulis enarrandis commissum castigat. Haud absone eidem vindicaveris Med. 169 Androm. 224. — Tropicam lexin qui composuit apte scribere poterat etiam schol. Med. 899 Matth. παρεμπολῶντι· πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει — τὸ γὰρ παρεμπολᾷν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται — οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Cf. schol. Soph. O. T. 56. 477. — Libros διεφθορυίας λέξεως in memoriam vocat schol. Tro. 89 παραφθειράντων τῶν ἐνοικούντων τὴν λέξιν. — Schol. Or. 210 a nostro profectum esse conicias e Phot. 406, 19 πέλανος. — Denique conferas schol. Soph. El. 139 μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ cum schol. Eur. Alc. 55 Matth.; schol. Soph. O. T. 316 λύειν, λυσιτελεῖν cum Alc. 644 Flor. 6 Med. 563 Flor. 6. 15; Hesych. et schol. Philoct. 231 ἁμαρτεῖν· ἀποτυχεῖν cum schol. Alc. 899 Matth.; schol. Soph. OC. 25, schol. Odyss. β 319 ἐμπόρων· ὁδοιπόρων cum schol. Alc. 1009 Flor. 15; schol. Soph. Phil. 201 cum schol. Med. 1336 διὸ καὶ κεχίασται (Or. 81 Flor. 33); schol. Soph. O. T. 480 μεσόμφαλα cum schol. Phoen. 237; Soph. Ai. 143 cum Phoen. 28; schol. OC. 14 cum Or. 382; El. 135 cum Or. 267; schol. Arist. Avv. 556 Hesych. ἱερὸν πόλεμον cum schol. Tro. 9 Cob.; schol. Acharn. 409 (417) cum schol. Or. 159. 161 (schol. Soph. Ai. 609 ἔφεδρος cum schol. Ar. Rann. 804; schol. Pind. Ol. Α 97 cum schol. Hom. Od. λ 568 sq.; schol. Ar. Rann. 187 cum schol. Odyss. λ 14). — Didymi loquendi consuetudinem sapit schol. Alc. 255 εἰκῇ φησι (δια-) δεδόσθαι τὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Ἀχέροντι πορθμείας, quibuscum conf. Hes. ὀρείχαλκος. Idem cadit in Hec. 467 Cob. ὑπο-

συγχέουσι δὲ τὴν ἐν ἑκατέραις διαφοράν (cf. Hec. 4) coll. Ammon. de diff. p. 50 *ἔνδον· Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις* (204)· *'γυναῖκες αἵτ' ἔσω στέγης αἵ τ' ἐκτός,' δέον εἰπεῖν· γυναῖκες αἵτε ἔνδον*, quae fidem faciunt in schol. Soph. Trach. l. c. excidisse *τὸ χ*. Atque confusio vv. *εἴσω* et *ἔνδον* notabatur ab Aristonico ad Hom. Odyss. *η* 13 schol. Pal. Adde usum vocabuli *τάσσειν* (*τέταχεν*) Androm. 967 VR. coll. schol. Soph. Ant. 1 Hesych. *κοινόν* Eur. Alc. 928 *ἅλις*. — De Phot. lex. 482, 1 *ῥακχίζειν — ὥς φησι ..... παρ' Εὐριπίδῃ* dixi. — Frequens etiam in scholiis Didymeis formula *εὐεπίφορος ὁ δεῖνα εἰς τὸ λέγειν κτέ.*

Huiusmodi exempla alia ab aliis et reperta sunt et poterunt reperiri: ego apposui quae et memoriae et perlustranti mihi collectanea mea prima sese obtulerunt.

Iam vero paullo accuratius pertexenda erit, quam supra primis tantum lineis adumbravi, de dissidentibus artis Euripideae existimatoribus disputatio. Diximus duas observationum series continuas tamquam fila duci, alteram candide, alteram iniquius de poetae arte iudicantem. Ac prioris quidem auctor alterius, quem respexit, aperte adversarium sese testatur. Schol. Androm. 32 Cob. *οἱ φαύλως ὑπομνηματισάμενοι ἐγκαλοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ φάσκοντες ἐπὶ τραγικοῖς προσώποις κωμῳδίαν αὐτὸν διατεθεῖσθαι. γυναικῶν τε γὰρ ὑπονοίας κατ' ἀλλήλων καὶ ζήλους καὶ λοιδορίας καὶ ἄλλα ὅσα εἰς κωμῳδίαν συντελεῖ ταῦτα ἀπαξάπαντα τοῦτο τὸ δρᾶμα περιειληφέναι, ἀγνοοῦντες. ὅσα γὰρ εἰς τραγῳδίαν συντελεῖ ταῦτα περιέχει, τὸν θάνατον τοῦ Νεοπτολέμου καὶ θρῆνον Πηλέως ἐν τέλει, ἅπερ ἐστὶ τραγῳδίας:* — VR. Androm. 724 *ἔνιοί φασι παρὰ τοὺς χρόνους αἰνίττεσθαι τὰ Πελοποννησιακά. οὐκ ἀναγκαῖον οὖν κατασυκοφαντεῖν τὸν Εὐριπίδην, ἀλλὰ φάσκειν πλάσματι κεχρῆσθαι.* Idem ad Rhes. 476 suum interpretandi conatum laudibus effert *ἡ δὲ καλὴ ἐξήγησις αὕτη*. Ac locis fere innumeris vulgata Arsenii scholia adversus indoctos (*ἀπαιδεύτους*), tela acuunt quos et colligere longum et h. l. omittere prudentioris est, ne Byzantiorum lupinae pro aere veneant. Quod adnotavi propter schol. Eur.

Phoen. 283 vol. V p. 79 M. — Acerbe vituperatur poeta Tro. 14 *ψυχρῶς ἠτυμολόγησε.* 36 *ψυχρῶς τῷ θεάτρῳ προσδιαλέγεται* (856 Andr. 613) 1042. 1119 Rhes. 165 *γελοῖον.* Tro. 986 *ἀνοικεῖον τοῦτο τοῦ ὑποκειμένου.* 1023 *εὐήθης ἡ Ἑκάβη.* 636 *οὐ στοχάζεται τῶν ὑποκειμένων προσώπων κτέ.* Neque in Medeam qui commentatus est poetae pepercit. 328 *μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ.* 446 *ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου.* 535 *ἐπιλαμβάνονται τοῦ ἐπιχειρήματος* (cf. Tro. 1003). 911 *οὐ γὰρ οἰκεῖον τῷ προσώπῳ* (cf. Alc. 329. 363 Tro. 636). 57 *σχῆμα σολοικοφανές* (Phoen. 283). 87 *περισσὸς ὁ στίχος.* 889 *οὐκ ἀναγκαῖον ἦν ταῦτα λέγειν.* 97 *ἀσύμφωνα ταῦτ' ἐστι τοῖς ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος εἰρημένοις.* 660 *εὐεπίφορος εἰς τὸ λέγειν σοφός.* Vin exempla e schol. ad Alcestidem petita, animadvertas hos locos 225 M. (Androm. 1217 VR Hec. 240 coll. Didym. Andr. 867) Alc. 238 *οὐκ εὖ. κατὰ γὰρ τὴν ὑπόθεσιν ὥς ἐστι πραττόμενα δεῖ ταῦτα θεωρεῖσθαι*, quae si Aristophanis Byzantii sunt, ut Lachmannus arbitrabatur, eius verba haud dubie sua fecit Euripidis cavillator. Alc. 797 *οὐκ εὐλόγως* (vulg. *οὐ λόγῳ*) *τὸν ἥρωα εἰσήγαγε φιλοσοφοῦντα, ὃν ἔδει καὶ ἄλλου φιλοσοφοῦντος διαπαίζειν.* In cumulum accedat Androm. 1054 *οὐδέν εἰμ' ἀπωλόμην· ἐγκαλεῖ Δίδυμος καὶ εὐεπίληπτόν φησι τὸν αὐτὸν ἐν πάθει ὄντα λέγειν 'οὐδέν εἰμι, φρούδη μὲν αὐδή'. παρὰ τῷ Ὁμήρῳ* (*P* 695 *δ* 704)· *'δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε'. § ἀλλ' ἐκεῖ οὐκ αὐτὸς ὁ πάσχων φησίν, ἀλλ' ἕτερος περὶ αὐτοῦ.* Cum his igitur locis si contenderis Didymum ad Eur. Andr. 329. 363. 867 dubium esse vix poterit quin ab hoc ipso grammatico, quidquid scholia ad imminuendas Euripidis laudes afferunt, profectum sit, praesertim cum Sophoclis etiam atque Aristophanis Ach. 450 interpretes antiquissimi (Didymus?) nullam fere occasionem Euripidem vellicandi praetermittant. Ab huius igitur cavillationibus qui tamquam in praesidio poetae collocatus artem Euripidis defendit, is Didymi commentarios etiamtum inspicere potuit (schol. Andr. 1054), id quod vetat, ne in labentis doctrinae tempora detrudatur. Post Didymi curas Euripidi operam dedisse scimus Alexandrum quendam, Lehrsio arbitro in quaestt. epic. p. 13 Co-

tyacensem, deinde Soteridam Suida et Eudocia testibus, denique Dionysium Cratetem Euclidem. Ac Dionysium quidem Tzetzae non distinguendum esse arbitror ab hypomnematista codicis Havniensis. In eadem enim incude fabricata videntur, quae in schol. Andr. 32 Cob. a *ὅσα — τραγῳδίας* leguntur atque schol. Or. 1686 et argum. Alc. Cob. Sed difficilius est extricatu, quis iste Dionysius intellegendus sit. Musicum Halicarnassensem iuniorem esse statuunt Meinck. Com. Gr. II 1240 hist. crit. Com. Gr. p. 16 H. Keil. Mus. Rhen. VI p. 130. 131, nec sine similitudine veri. Res enim et musicae et choricae tractantur in scholl. Or. 170—79 IV p. 314 Matth. Androm. 103? Hipp. 67 Cob. Phoen. 202 (V p. 59. 60 M.) Alc. 918 Med. 517, quorum quidem locorum novissimum par neque a Didymo abhorret. *Ἐπέχω.*

Scholiorum Sophoclis Laurentianorum auctorem diximus practer Didymi commentarium eiusdem etiam, neque vero Palamedis Eleatici, *λέξιν τραγικήν* usurpasse (Tr. 1161), deinde hanc ipsam *λέξιν* in schol. El. 451 commentario i. e. *τῷ ὑπομνήματι* ex adverso poni, ut suspicio suboriatur, idem aliis etiam locis esse factum, denique *ὑπομνήματα* sive *τοὺς (προ) ὑπομνηματισαμένους* a commentario (*τῷ ὑπ.*) accurate esse distinguenda (schol. OC. 681), eademque a Didymo usurpari, ad verbum referri, refutari. Quodsi ita est, spero fore ut iuxta mecum omnes intellegant, veterum in Aristophanem scholiorum simillimam esse condicionem. Ac lexis quidem *κωμική* plus vice simplici praeter commentarium in partes vocatur (vid. I cap. 5 p. 72 huius libri), schol. Plut. 313 Pac. 959, unde efficitur, ut ratiocinationibus saepius iam a nobis usurpatis hoc quoque loco admissis Hesychii et scholiastae consensum, quocumque pedem figas, obvium, inde explices, quod uterque Didymum semet ipsum de more expilantem adhibuit. Deinde quae in tempora Didymo anteriora descendunt commentaria (*τὰ ὑπομνήματα*) passim transscripta deprehendimus schol. Avv. 124 — *ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς, φησί...., ταύτης*

τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται. *ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνημάτων* (Lehrs. Ar. 21) *ταυτὶ γέγραπται· ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας. ἐν δὲ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται· εἴη δ' ἂν* et q. s. Qui locus licet a mendis non magis liber sit, quam Hesychius s. v. *Λικυμνίαις βολαῖς* ex eodem fonte hausisse putandus, hic tamen ipse cum Hesychio sive lexico Didymi comico consensus abunde evincit et scholii auctorem esse nostrum et ab hoc usurpari *τὰ ὑπομνήματα*. Maiorem etiam vim atque auctoritatem ad probandum id quod diximus habet, quia sine offensione legitur, schol. Vespp. 564 (542) *θαλλοφόροι· ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται· θαλλοφόροι ἀντὶ τοῦ ἐργάται· θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι· οἱ γὰρ γέροντες τὰ τοιαῦτα ἐν ἀγρῷ οἰκονομοῦσιν. εὐχερεῖς δ' εἰσὶν περὶ ὧν μηδὲν ἔσχον σαφὲς (εἰπεῖν) αὐτοσχεδιάζοντες* (vulg. *ἀποσχεδ.*) et q. s. doctissima, Hesychio haud ignota *θαλλοφόρους πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ θάλλειν* (? *θαλλοφορεῖν*. Meurs. Panath. 33 *τὸν θαλλόν*). Idem iudicium efficeretur e schol. Vespp. 1003 (962), nisi Hesychium s. v. *τραχήλια* mancum haberemus. Scholiastae verba sunt *ἐν τοῖς ὑπομνήμασι δὲ γέγραπται περὶ τῶν τραχηλίων οὕτως· τὰ ἀποβαλλόμενα τῶν ὄψων, ὡς μικρὰ κλέψοντος αὐτοῦ. πεπλάνηται δέ. ἔστι δὲ τραχήλιόν τι βραχὺ τελέως, παραπλήσιον τοῖς κυρηβίοις, τουτέστι πιτύροις, τοῖς ἀπὸ τῶν κριθῶν ἀποβρέγμασι, τοῖς ἀχύροις.* Forte tamen fortuna factum est, ut Hes. s. v. *κυρήβια·* (vulg. *κυρίβια*) *τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα* apte huc comparari posset. Qua oblata occasione moneo nomen quoque *Κυρηβίων* in lexico Didymi comico exstitisse videri. Hanc enim in sententiam interpretor Harpocr. 117, 25 *καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται*. Cf. Alexin Athen. VI p. 242 D, ut noster non modo in commentario ad Demosth. de fals. leg. 433, 21 vel commentariis rhetoricis, sed in lexico etiam comico de voc. *Κυρηβίων* dixerit. Quae cum ita sint, non dubito quin ad nostrum referenda sint etiam scholl. Ar. Avv. 281 (coll. 1242 *εἴη δ' ἂν οὖν*). 283. 556 (coll. Vespp. 564 *ἐσχεδίασται δ' ὑπ' αὐτῶν*). 1075 Plut. 385 Vespp. 343. 352 praecipue cum schol. Ar. Avv.

556 non modo ab Hesychio s. v. *ἱερὸν πόλεμον*, sed etiam a schol. Eur. Tro. 9 Cob. repetitum sit.

Itaque res non prospere cessit Oscari Gerhardo de Aristarcho Aristophanis interprete Bonn. 1850 p. 3 neganti id quod O. Schneiderus affirmaverat *ΤΑ ὑπομνήματα* ab auctoribus nostrae scholiorum farraginis ipsis inspecta non esse, sed ab auctore *ΤΟΥ ὑπομνήματος* afferri. Ut enim auctor *τοῦ ὑπομνήματος* Didymusne an Symmachus fuerit, in utramque partem disputari potest, ita *τὰ ὑπομνήματα* maturiore morte periisse, quam quae aetatem ad secundum usque post Christum saeculum perducerent, pro exploratu haberi potest. Infirmiorem etiam sententiam Dindorfius in add. vol. I schol. t. III p. 390 tulit '*nostram scholiorum collectionem partim ex Phaini et Symmachi partim aliis quibusdam scholiorum collectionibus esse compositam*, *inter quas*, inquit, *si nonnullae fuerunt auctorum nominibus non inscriptae, profecto non mirandum est simplicis ὑπομνήματος nomine, ubi una aliqua, vel ὑπομνημάτων, ubi plures distinguendae erant, in scholiis nostris esse appellatas, quemadmodum in scholiis Sophocleis interdum Didymi aliorumve interpretum nomina apposita, aliquotiens autem τὸ ὑπόμνημα* (ad Ant. 1326 El. 451. 488) *vel τοὺς ὑπομνηματισαμένους* (OC. 388. 390. 681) *commemorari vidimus.*' *ΤΑ ὑπομνήματα* enim, ut vides, intellegendi sunt partim accuratiores commentarii ab ipsis grammaticis Alexandriae scholas habentibus emissi, partim in publicam lucem non prodituri fasciculi, scholae vel scholasticorum usui destinati, partim fortassis schedulae a discipulis illustriorum grammaticorum, quorum interfuerant praelectionibus, futurum in usum conceptae. *Τὰ ἐπιγεγραμμένα Ἀπολλωνίου* sc. hypomnemata (schol. Avv. 1242) exemplo esse possunt id genus saluberrimo. Mihi enim perquam simile veri videtur, hunc Apollonium, non Rhodium, sed aliunde ignotum hominem, unum e quadraginta Aristarchi discipulis fuisse, cuius qualescunque observationes in hypomnemate aliquo literis mandaret; vid. schol. Ven. Rann. 357 *μήτε Κρατίνου* [Gerhard. l. l. p. 22] Rann. 423 (191). 1148. 1294. 1485, ut longe recedam ab O. Schneideri sententia, qui p. 89,

licet intellegeret Apollonii adnotamenta ad Aristarchi studia Aristophanea se applicuisse, in universum tamen hoc sibi affirmare posse visus est, cuiuscumque ista essent Apollonii, a Symmacho (!) ea esse tractata. 'Aristophanis etiam Byzantii observationes ad cognominem poetam spectantes scholiorum nostrorum auctoribus per discipulos maxime innotuisse' recte A. Nauckius Ar. Byz. p. 65 ex schol. Thesm. 917 concludit, poterat confidentius dicere per Callistratum, quo ex Aristophanis discipulis neque maiorem ullus gloriam nactus est neque saepius in scholiis advocatur. Intellegis inde, quid sit quod in scholiis nostris huic Callistrato Aristophaneo Apollonius is, de quo modo diximus, obviam quasi obsistat, ut factum est in scholl. ad Rann. 804. 849. 1125. Alterum enim Aristarchi, alterum iuxta cum Timachida Rhodio Aristophanis sententias ac praecepta repraesentare merito dixeris.

Iam vero postquam vidimus, quid de commentariis istis, quos plurativo numero usi scholia *τὰ ὑπομνήματα* vocant, statuendum esset, protinus ad solvendam quaestionem alteram cum priore illa arcte coniunctam nos accingemus, uter *τὸ ὑπόμνημα* conscripsisse videatur, Symmachusne, cui Schneiderus p. 57 vindicat, an Didymus cui idem abiudicat p. 18. Proficiscimur igitur etiam nos a schol. ad Plut. 1037. S antiquissimo *τηλία· κοσκίνου κύκλος ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ' ἧς ἄλφιτα ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως· τοῦτο τί ἐστιν οὐκ οἶδα, ὅτι δὲ συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα. κἀκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει τῇ πλατείᾳ σανίδι. κτέ.* Hemsterhusius nihil aliud suppetere ratus, quam ut de coniectura remedium arcesseret, p. 214 ed. Dindf. legendum esse existimavit *ὅτι δ' ἀμφιβάλλεται* '*ambiguum autem esse, significationisque controversae, hoc scio*', Schneidero vapulans, qui, cum locum non tam medica manu, quam interpretis acumine indigere sibi persuasisset, commentarii scriptorem hoc dixisse statuit '*Scio locum nostrum ob vocem τηλία ab interprete Eupolidis cum simili quodam illius comici loco comparatum esse*'. Vereor ne neuter commentatoris mentem assecutus sit. Aperte enim scholion hoc omnium antiquissimum ante oculos habuit auctor alius

recentioris, cum haec scriberet *τηλία ἔχει μέντοι καθ' ἑαυτὸ ἄπορον. ἐὰν δὲ τὸ ἐν Μαρικᾷ προσέλθῃ, ἔνθα εἰς τηλίαν φησὶ τὰ τοῦ Ὑπερβόλου ὀστᾶ ἐμβεβλῆσθαι* (bene haec cum schol. priore conciliat Fritzschius Act. soc. Gr. I p. 134), *ἀπορώτερον ἔσται. ζητητέον οὖν*. Itaque spondeo scriptum fuisse *ὅτι δὲ συμβάλλεται τῷ* (vel *τὸ*) *ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα*, e quibus sensus exsculpi optimus potest: 'hoc scio locum comparari solere cum simili quodam Eupolidis *ἐν Μαρικᾷ* loco, quo Hyperboli matrem *τηλίᾳ* similem fecit poeta'. (Simillimus locus est schol. Avv. 767. Possis etiam *συμβλητέον τῷ κτέ*, ut schol. Avv. 1562 *ὅπερ συμφωνότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ*.) Nam si eam, quam Schneiderus elicuit, sententiam exprimere commentarii auctor voluisset, a more grammaticorum non desciscens, opinor, scripsisset omissa voce *οἶδα· συμβέβληται δὲ ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος*, quantumvis etiam sic perverso elocutionis genere scriptor usus esset. Etenim quae Schneiderus, suam ut caussam ageret exempla congessit schol. Plut. 9 Vespp. 151 Avv. 1738, ut satis trita sunt, ita alius plane generis. Haec enim volunt '*De his dixi, exposui, sententiam meam aperui in commentario Pindarico, Menandreo, Cratineo*'. Possit etiam ferri '*cum his memini me comparare*'; at haec sententia verbis *ὅτι δὲ συμβάλλεται οἶδα* recte exprimi non poterit. Utut est, requiritur in his talibus perfectum *εἴρηται, διείληπται, διώρισται*. At vereor equidem ne nihil aliud dicere voluerit scholii auctor, quam semet ipsum quid explicando huic loco salubre afferat non habere, neque alios interpretes habuisse videri, quippe quotquot inspexisset omnes in eo acquievisse, ut locum quendam ex Eupolidis fabula Maricas inscripta apponerent, in quo idem illud quaesitae significationis vocabulum *τηλία* appareret. Atque haec profecto redolent Didymi ingenium, qui in re incerta nihil discernere ausus, dum inscitiam suam ingenue confitetur, quid decessores loco illustrando attulerint, adnotasse satis habet. Idem vero in lexico comico ad vocabulum *τηλία* delatus eam, quam Hesychius delibavit, explicationem apposuerat *τηλία· σηλία ἐν ᾗ διαμάττεται τὰ ἄλευρα ἢ περιφέρεια κοσκίνου*. Atque ne hanc quidem Didymi explicationem

deesse voluit, quisquis auctor est schol. ad Plut. 1037, cum dicit *κοσκίνου κύκλος ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ' ἧς ἄλφιτα ποιοῦσιν, ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως· κτέ*, uti idem bis in scholl. Sophocl., Tr. 1161 El. 451 factum esse vidimus. Restat ut de schol. Venet. Pac. 758 pauca addam, quod caussam suam tueri arbitratur O. Schneiderus p. 18 *Λαμίας ὄρχεις· δραστικοὶ γὰρ οἱ ὄρχεις. Δίδυμος δὲ ... εἰδωλοποιεῖ δέ τινας ὄρχεις Λαμίας. θῆλυ γάρ· ἐντεῦθεν κτέ. — οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι.* Hunc igitur locum cavendum esse ne ad hanc quaestionem solvendam temere arripiamus, verissime perspexit Osc. Gerhard. p. 2 hoc primo argumento usus, quod, quae vis insit in articulo *τῷ* accurate posito, ea necessario absit a verbis schol. Pac. 758 Veneti *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι.* Accedit quod totam de Lamia narrationem e schol. Ar. Vespp. 1030 huc irrepsisse non modo sententiae male cohaerentes clamant, sed etiam et. m. 550, 50 et Suid. II 1 p. 496. 497, qui nostris scholiis etiam tum integriores melioresque manibus terebant, comparatio extra dubitationis aleam ponit, ubi diversa locis leguntur e Duridis Libycis excerpta et adnotatio *Λαμία· θηρίον — θῆλυ γάρ.* Manifestum me iudice est ista *οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι* in fine manca vocabulo *Σφηκῶν* addito supplenda esse. Denique nescio quid sequioris aetatis elocutioni convenientius sapiunt haec verba *οὕτως εὗρον*, quod quidem additamentum etymologici potissimum auctores in deliciis habuerunt. Cf. e. g. Or. p. 18 ed. Stz.

Itaque ego, qui scholio Plut. 1037 lenissima medela, ut mea fert opinio, persanato operosis disquisitionum ambagibus facile supersedere possim, sic statuo, unum dumtaxat in scholiis, quae quidem hucusque innotuerunt, locum superesse, qui *τὸ ὑπόμνημα* h. e. certum quendam commentarium commemoret, hunc ipsum autem ceteris praestantiorem inter Didymi opera recensendum esse. Quod si res ita comparata est, efficitur, ut integrum schol. Plut. 1037 conscriptum sit a commentatore satis antiquo, qui Didymeae aetati proximus eius commentarium (*τὸ ὑπόμνημα*) adhibere poterat, *τὰ ὑπομνήματα* vero, a

Didymo, ut vidimus, commemorata in hunc unum commentarium transscripta fuerint. Itaque ad *ὅτι δὲ συμβάλλεται* subintellego verba *ὑπὸ τῶν προυπομνηματισαμένων*.

Hunc igitur Didymi commentarium suis interpretationibus quasi incrustavit Symmachus Atheniensis, id quod e schol. Ar. Avv. 58 conicio, ubi quae leguntur verba *ἐποποῖ Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύνουσιν* e more grammaticorum nisi hanc in sententiam explanari non possunt: Didymus a Symmacho adscitus et ipse Symmachus[1]). Rectius igitur O. Schneiderus p. 98 § 19. 20 (Avv. 1001) Fr. Rittero Did. opusc. p. 41 et G. Bernhardyo Gr. litt. hist. p. 998, quamquam non infitior contrarium e schol. Plut. 1130 *οὕτω καὶ Δίδυμος* concludi posse. Haec enim hunc in modum interpretari possis, ut scholiasta, qui Symmachum Didymo consentientem conspiceret, his ipsis verbis indicaverit, nolle se, ne bis eadem recoquat, Didymum exscribere, ut factum esse vidimus etiam in scholl. ad Il. Venet. Sed possunt etiam Symmachi verba esse, qui ad Avv. 1002 aperte Didymi verba continuavit aut continuasse videri voluit, siquidem *τὰ δὲ ἑξῆς ἀδιανόητα* ipsius Didymi esse e schol. Vespp. 1300 Plut. 806 recte coniecisse videbor.

Sed nunc non id agimus, ut iterum rimemur quaestionem a Schneidoro profligatam, utrum scholiasta in comportando volumine suo Symmacho Didymoque auctoribus usus sit, an Didymi copias ex illo demum cognitas habuerit, sed ut fulciamus quod diximus, scholia insignioris doctrinae luminibus distincta e Chalcenteri commentario recepta esse, qua in re explananda, quis tandem dux O. Schneidero par potest inveniri itineris? Primum igitur quos alios aliorum poetarum locos inspicere iubemur, ii omnes ad Didymum nos sponte abducunt. Schol. Plut. 9 ad Pindari commentarium amandamur his *τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς Πινδάρου ὕμνοις*

1) Lysist. 313 *Δίδυμος καὶ Κρατερός* h. e. Crateri psephismata a Didymo citata. Serv. Verg. Aen. IV 261. 'Didymus et Nicander'. Schol. Apoll. Rh. I 1138. *Εὔπολις καὶ Δίδυμος*. Schol. Il. Γ 242 *παρὰ Πολέμωνι καὶ τοῖς κυκλικοῖς —' καὶ παρὰ Ἀλκμᾶνι*.

εὐχαίρως ἡμῖν διείληπται (cf. Avv. 1121); atque Pindari enarratorem fuisse nostrum in vulgus notum. Schol. ad Vespp. 151 qui scripsit Cratini interpretem se prodit his usus verbis ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται κτέ. Possis quidem cum Bergkio comm. de reliq. com. Att. p. 264 de Symmacho cogitare adhibito Herod. dict. sol. p. 39, 26 = p. 139 ed. Lehrs., q. l. ἔν τισιν defenditur grammaticorum more praepositionem ἐν ea vi praeditam ponendi, ut sit '*auctoritate alicuius nixus*' (schol. Hom. *Α* 258. 340 Philolog. III p. 453); sed Didymum Cratini quoque comoedias illustrasse e lexico eiusdem comico clarissime patet. Ex eodem lexico, mihi crede, accersivit Hesychius etiam glossulam ἄχυρος· ἀχυρών (Phryn. app. soph. p. 7 Lobeck. Phryn. p. 166), qua quos poetas spectaverit edisces e schol. Vespp. 1310 ὁ δὲ ἄχυρος παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος. Nostri vero in Eupolin commentaria extra dubitationem posita sunt. Cf. huius operis lib. II cap. 13. Neque dubitari posse, num Didymi an alius cuiusdam commentarii Menandrei citentur in schol. Avv. 1738 εἴρηται δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις, O. Schneidero p. 15 et p. 98 facile adsentior. Quid denique de commentariis Homericis dicam diserte in schol. Plut. 589 Pac. 376 respectis? Suum in Holcades commentarium ipse citat in schol. Lys. 723, quod ipsi sine ulla dubitatione vindicandum esse in commentatione nostra de lexico comico evicimus. Hinc locos huic gemellos iuxta mecum Didymo tribues. Uno loco (schol. Pac. 1241 ἐξήχηται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς) quid faciam, non habeo. At schol. Plut. 550 cave ne minus feliciter ab Hemsterhusio emendato eum Schneidero ita abutare, ut violentioribus medici manibus admotis quaesitae sententiae accommodes. Verba scholii sunt haec μᾶλλον ἂν τις ὑπονοήσειεν ἕτερον Διονύσιον Θρασυβούλου τοῦ Κολυττέως ἀδελφόν, ἢ ἔγγιστα συγγενείας εἶναι. καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι σαφέστερον οἶδεν ἢ κατὰ Δίδυμον· ὥς εἴ τις λέγοι κτέ. Dindorfius add. ad vol. I 185, 2 in vol. III 399 Schneideri dubitationes nullius momenti esse statuens locum intactum reliquit. Male hic quidem et vitiose, nec tamen prosperius

res Schneidero cessit Hemsterhusio praeeunte corrigenti p. 15 *καὶ ἐν Γηρυτάδῃ* (*ἐν Δηλιάσιν*, possit et *ἐν Ἰδαίᾳ*) *σαφέστερον οἶδεν ἢ 'νταῦθα Δίδυμος*. Statim enim, cum in hunc locum incidi, memoriae obversabatur locus simillimo scribae lapsu contaminatus in schol. Hom. Odyss. ϑ 224, quode habemus adnotationem Meinekii anall. Alex. p. 184. Vulgatur ibi *ὁ δὲ Εὔρυτος Ἀπόλλωνι ἤρισεν, ὡς ἐν Ἰλιάδι φησὶν 'οὐδ' Εὐρύτῳ κτέ'* (Apoll. Rh. I 88). Egregiam confusionem Buttmannus adnotaverat, Meinek. l. c. coll. Gaisf. ad Hesiod. in poet. Gr. minor. I p. 113 primus emendavit *ὡς Ἡλιόδωρος* h. e. *ὡς Ἀπολλώνιος*. Gaisfordium et Bastium in comm. palaeogr. p. 834 in caussa simili antestatus est etiam Cobetus ad arg. cod. R. Eur. Alc. p. 25 Wzschl. Eandem confusionem observavi in lex. chrysop. bibl. Rehdig. I III n. 17. Scribo igitur *καὶ Ἀπολλώνιος σαφέστερον οἶδεν* [*ἢ*] *κατά* (*γε*) *Δίδυμον*, quam phrasin illustrabunt verba Eustathii in pr. Pind. 60, 21 *οἳ καὶ περιάγονται μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατά γε τὰ ἄλλα*. Cf. etiam schol. Rann. 504 *Ἀπολλώνιος δὲ οὐ κακῶς ὑπονενοῆσθαί φησι κωμῳδεῖσθαί τινα*. ('*Apollonius' Verstaendniss der Stelle ist einleuchtender im Verhaeltniss zu Didymus'*'). Ceterum meminerint, velim, lectores scholii Pind. Pyth. VII 4, ubi e coniectura haud improbabili scripsimus *ὁ δὲ Δίδυμος Ἀπολλωνίου ἁπλούστερον ἀκούει* (fr. 28). p. 227.

Alterum argumentum a poetae interpretibus repeto scriptoribusque in scholiis laudatis, quorum plurimi iidemque saepissime respecti et ante Didymum fuerunt et ex Didymeis potissimum commentariis in alios poetas conscriptis inclaruerunt. Qui restant paucissimi numero non modo admodum raro advocantur, sed aliis etiam scholiis gliscente tempore sic adlini solebant, quorum fundamenta a Didymo iacta esse constat. Ab his igitur ut ordiar, Herodianus cum Tryphone et Charete antecessoribus num quae in scholia non irrupit? Sallustius vero (Pl. 725), cuius hypotheses etiam ad Sophoclis fabulas exstabant, Cephisodemus (Avv. 1294), fortasse Didymo laudatus coll. Hesych. *καλάσιρις· χιτὼν πλατύσημος*, Ire-

naeus (Vespp. 895 Eqq. 694 et. m. 631, 2), Alexander (Ranu. 864), Telephus (Plut. 725), Hephaestio (Rann. 1295), singulis locis adhibentur. Ex his ignotus alioquin homo Cephisodemus; Irenaeum et Alexaudrum, qui l. l. similia atqne Timotheus nescio quis (Rann. 1490. 1501) enarravit, Euripidea etiam scholia praestantiora norunt; Telephum denique Porphyriana quoque in Iliadem commentaria usurpant. Neqne Apio sive Mochthus bis tervc in scholiis Ar. (Pac. 778 Eqq. 577) appositus (Rann. 963 de hippalectryone? et Nubb. 144?) et Epaphroditus (Eqq. 1147 Vespp. 332) scholiis Hom. ignoti. Palamedem quoque, qnem quattuor loci suppeditabant (Eqq. 916 Vespp. 708. 1103. 1117), totidem locis in scholl. ad Apoll. Rh. deprehendere memini, quorum fundamenta Augusto fere imperatore iacta esse constat, quamquam non iacta a Didymo, ut Ritterus somniat. Postremo nomiuo Phrynichum quater dumtaxat commemoratum quidem Nubb. 754 Rann. 862 Dindorf. t. II p. 105 Pac. 414. 617, sed inspectum, id quod Schneiderum fugit, saepius, e. g. Ach. 206. 209. 244 (Bekk. anecdd. I 39, 15). 271. 296*). His igitur aut Symmachum aut scholiastas testimonium denunciasse patet. Reliquos omnes, Callimachum Lycophronem Eratosthenem Euphronium Aristophanem Artemidorum (Apollonium Chaeridis f.) Timachidam Callistratum Aristarchum Ammonium Apollonium Seleucum Demetrium Ixionem Cratetem Herodicum Apollodorum Tarsensem Asclepiadem Alexandrinum Chaeridem Autigonum Antipatrum Dionysium (et) Zopyrum Nicandrum Tyraunionem et τινὰς ἀναγραφὰς λέξεων (Vespp. 494) per Didymum innotuisse Symmacho spondeo. Ac de Lycophronis qnidem et Eratosthenis operibus tanquam consociatis unumqne in corpus commissis abunde me dicere memini in capite libri I 5, ut multis refellere Schneideri opiuionem non sit opus, qui p. 58. 86 Symmacho copiam observationum et interpretationum Era-

1) Schol. Ach. 205 compara cum Bekk. anecdd. p. 172, 30 Vespp. 155 cum Bekk. anecdd. I p. 220, 29.

tosthenis fuisse referat, nisus schol. Eqq. 958. Porro Aristophanis Byzantii Aristarchique recensiones commentarios commentariolosque quod attinet, qui potuisse fieri arbitraris ut Symmachus manibus tractaret suamque in collectionem ad vorbum transscriberet (quam sententiam mordicus tenet Schneider. p. 58 coll. schol. Eqq. 752), quorum qualescunque observationes credibile est ne Didymum quidem e libris, ut verbo utar, originalibus potuisse protrahere, sed operosius huc et illuc circumspectantem e discipulorum demum libris undique conquisitis excussisse? Quas molestias cur post Didymi curas iterum proprio Marte exantlaret Symmachus, etiamsi copiosissimo illius apparatu adhuc uti potuisset, ut profecto non potuit, caussa me hercle nulla erat. Aristophanem igitur Didymus cognitum habebat partim ex Artemidoro Pseudoaristophaneo appellari solito (Rank. Hes. 103—9 Schneid. p. 93), cuius fide etiam Apollonius Chaeridis affertur Vespp. 1231, partim e Timachida Rhodio studia sua ad Aristophanis lexicorum imitationem componente, tum e Diodoro Aristophaneo (Thesm. 389), denique e Callistrato inter Byzantii asseclas facile maxime conspicuo; Aristarcheae sedulitatis imaginem sibi adumbravit primum Ammonio cathedrae diadocho usus, dein Apollonio, cuius supra memini, tertio Seleuco Homerico (v. Philol. III p. 436—59), postremo Demetrio Ixione Adramytteno, quem Aristarcho constantia summa usum oblocutum esse proditum est. E scholae Pergamenae grammaticis adhibuit Cratetem et Herodicum Crateteum, vel Herodici fido Mallotem. Quibus tertium addo Apollodorum Tarsensem (Rann. 323), egregium lyticum, e scholl. etiam Euripideis notum[1]). Nam l. l. integrum e Didymo fluxisse fidem facit Hesychius s. v. *Διαγόρας· διόδωρος* (h. e. *Ἡλιόδωρος*, corr. *Ἀπολλόδωρος*) *ὁ Ταρσεὺς ἀναγιγνώσκει περισπῶν δι' ἀγορᾶς κτέ.* Quae Didymi lexico comico originem debent. Ex eodem Hesychio apparet aliorum triumvirum memoriam Didymo deberi, Antigoni inquam (s. v.

1) Hoc nescio cur Schneiderus, qui p. 90 ipse attulit, p. 94 neglexerit.

κειρύλος coll. schol. Avv. 300) Chaeridis (s. v. *κήθεια* coll. Vespp. 672 Athen. XI p. 477 C) (Rann. 1060) Asclepiadis Alexandrini (s. v. *κολακοφορoκλείδης* coll. Vespp. 592 Meinek. Com. Gr. II p. 394 Lehrs. anall. Alex. p. 445 sqq. — Nicandrum semel laudatum Eqq. 406, de quo vid. Meier. comm. Andoc. VI 3 p. VIII, Demetrium Zenodoteum ad Pac. 123, Tyrannionem ad Rann. 1337 (Planer. p. 8), atque Demetrium adeo Troezenium (Athen. I p. 29 A, si temporis rationem habeas, inspicere noster poterat. De Antipatri hypomnematis (Avv. 1403) a Koepkio non tractatis non magis habeo quod dicam, quam quis Dionysius Zopyrus Avv. 1297 intellegendus sit. Restat Euphronius, quem O. Schneider. p. 87 Dindorf. vol. III p. 391 Gerhard. de Aristarch. praef. p. III, imprudens grammatici satis ieiuni[1]) laudator, recentiorem Didymo fuisse putant, equidem vero cognomini meo Radulfo de Callistrato p. 21 et Nauckio de Ar. Byz. p. 2 n. facile concedo vel ultra Aristarchi tempora reiciendum ab Euphronide Aristophanis magistro non diversum esse. Cuius opinionis fulcimentum praeter ipsum interpretationis genus levissimum non infirmum hoc est, quod saepissime et in scholiis et alibi Euphronius iste cum Callistrato Aristophaneo ita consociatus appellatur, semel etiam una cum Artemidoro Aristophaneo, nec non cum Seleuco Aristarcheo et Callistrato[2]), ut per Callistratum eius memoria propagata esse videatur. Nam Plut. 385 *Καλλίστρατος δὲ καὶ Εὐφρόνιος τραγῳδίας ποιητήν φασι* saepius iam hoc in libro adnotavimus sic verti debere: 'Euphronius, cui Callistratus testimonium denunciat et ipse Callistratus'. Accurate igitur auctor schol. Vespp. 602 *Εὐφρόνιος μὲν — Καλλίστρατος δέ*. Quid porro, ne de aetate hominis dubites, quod Callimachum in libro *περὶ ὀρνέων* Euphronio isti data opera oblocutum esse non inepte coniicias e schol. Avv. 766 *Εὐφρόνιός φησι πάππον ὄρνεόν τι εἶναι — Καλλίμαχος· οὐκ*

1) Quales *αὐτοσχεδιάζοντας* appellare consuevit Didymus. Interpretationis vitiosae exemplum egregium habes ad Rann. 305 Avv. 873.

2) Plut. 385 Avv. 934. 998. 1378 Vespp. 604. 606 Phot. 165, 11 (Hes.) — Vespp. 1139 — Athen. XI p. 495 C.

ἀναγράφω τὸν πάππον; quod ipsum scholion nostro deberi Euphronii sententiae adversus Callimachum patrocinanti Hesychius docebit s. v. *πάππος· — σημαίνει δὲ καὶ ὀρνέου εἶδος*. Similiter Didymus Hesychii *σπολάς· χιτωνίσκος βαθύς* (lex. trag. Sophocl.) Euphronium secutus ap. schol. Ar. Avv. 934 *χιτῶνα δερμάτινον* esse *σπολάδα* testantem. Item e Diogeniano (h. e. Didymo) sapiunt, ni fallor, Phot. 165, 11 *Κίλλεια* 383, 21 *παραιξόρουσον* et. m. *ἐνεργμός*. Nec flocci faciendum denique, quod ipse Hesychius Euphronii nomen apposuit s. v. *λακκόσπεδα* (leg. *λακκόσπεα* e *πέος, σπέος*) et, si quid video, s. v. *ῥαφανίς*, ubi nunc *Τρύφων* legitur. (Corr. *Εὐφρόνιος δέ φησι*, quo ducit Doriensium mentio coll. Tzetz. Lyc. 387). — Nec non Didymum in schol. Avv. 799 testimoniorum apponendorum copiae admodum studiosum (Soph. OC. 388) exaudire tibi videare *Εὐφρόνιος — ἔπλεκεν. ἀμάρτυρα δὲ ἀμφότερα* (cf. schol. Soph. OC. 388. 1593 Avv. 873. 998). — Homericae explicationis pravum atque exile conamen prodit schol. Avv. 604 *Εὐφρόνιος δὲ καὶ τοὺς παρ' Ὁμήρῳ λιπαροὺς πόδας οὕτως ἀποδιδόναι τινάς φησι* (sc. unctos) coll. Eustath. Iliad. Hesych. Odyss. XV 332. Sed extra dubitationem id quod demonstraturi sumus ponere videtur schol. Avv. 1379 *καὶ Εὐφρόνιος μὲν χωλὸν εἶναι τὸν Κινησίαν φησίν .... Ἄλλως. Δίδυμος μὲν κύκλον, ἐπεὶ κυκλίων ᾀσμάτων ποιητής ἐστιν, κυλλὸν δέ, ἐπεὶ χωλὸς ἦν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἐν Βατράχοις. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν διδασκαλίαις δύο φησὶ γεγονέναι. Σύμμαχος οὕτως· Εὐφρόνιος, ἐπειδὴ κυλλὸς ἦν ὁ Κινησίας. τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, ἀλλὰ κτέ.* Vides igitur Symmachum oblique castigare Didymum, quod Euphronii expositionem suam fecerit quamvis testimoniis, Symmachi scilicet aetate, non amplius stabiliendam; Euphronium vero, missum faciens Didymum, suo iure Symmachus perstringit, utpote explicationis illius auctorem principalem. Unus me locus Vespp. 694 propter vocabulum *σεσημειῶσθαι* vexat, sed confodere locum Chrysippus Lycophro Eratosthenesve poterant. Quodsi Euphronium quoque inter Didymi fontes numeremus oportet, non est amplius, cur de Symmachi meritis

iuxta cum O. Schneidero nimis honorifice sentiamus, atque haud scio an Symmachi opera Aristophaneis fabulis navata, non maioris aestimanda, quam Pii Alexandri Dionysii Cratetis Euclidis Marcelli Zosimi Asclepii aliorum, omnino in eo substiterit, ut Didymi commentarios retractatos perpetuaeque quasi censurae subiectos passim adsutis additamentis augeret, ut Ach. 471. Namque hoc etiam calidius sumpsit Schneiderus, omnibus scholl. locis, ubi Symmachus alteri alicui obloquatur, adversarium istum intellegendum Didymum esse. Ut igitur uno alterove exemplo utar, schol. Eqq. 1143. 23 *βρύλλων· ἐξαπατώμενος — Σύμμαχος δὲ ὑποπίνων κτέ.* priorem explicationem Didymi non esse Hesychius *βρυλλῶν* (sic)· *ὑποπίνων* evincit. Idem valet de Nubb. 862 Hes. *ἁμαξίς*. Ceterum Symmachus, siquidem Alexandrum eum, quem antestatur schol. Rann. 864, Cotyaeensem Euripidis interpretem esse recte coniecimus, post tempora M. Antonini philosophi fuerit oportet. Ab hoc igitur Galeni Herodiani Phrynichi locos appositos esse suspicor. Tacite igitur Symmachus ipsas Didymi explicationes pro suis venditat.

Transeo nunc ad lustrandam poetarum rerumque auctorum in scholiis appositorum cohortem, cuius singuli manipuli eius ordinis ac pretii sunt, ut delectum eorum habuisse unus Didymus videri possit. Ac saepissime quidem advocantur e poetis oratoribusque ii, quos commentariis illustrasse Didymum constat, epici Homerus Hesiodusque, e septem lyricis Pindarus et Bacchylides, tragoediae etiam Graecae principes tres, et e tragicis minoribus Io et Achaeus, deinde Phrynichus 'Eupolis atque Cratinus Aristophanesque poetae' et Menander novae comoediae decus, ex oratoribus denique Demosthenes. Quo vero dilucidius patescat reliquos rerum auctores varios in his scholiis adhibitos esse eosdem, quos fere e Diogeniano Hesychii scholiisque ad Homerum Pindarum Sophoclem Euripidemque comportatis protraxeris, en tibi scriptorum indiculum subiungam literarum ordini eo consilio adscriptum, ut singulis nominibus eorum scholiorum sigla adlinerem, quae iisdem testibus essent conspicua. Andro scholl. Hom.

Pind. Soph. Androtio HPS. Anticlides H. schol. Eur. Hesych. Apollodorus HPSEHe. [Apollonius Acharnensis] Aristocrates S.? Aristocritus. Aristoteles HPESHe. Aristoxenus HSHe. Callistratus sive Menecles P. Carystius S. Charax H. Chrysippus HPEHe. Cleanthes H. Clearchus H. Hes. Clitarchus Hes. Craterus Crates (cf. L. Preller. Polem. p. 117, errant Hecker. in Philol. V p. 428 Schneidew. Iahrb. f. Phil. u. Pädag. 1853 LXVII) S. Dicaearchus PSEHe. Demetrius Phalereus. Demo HP Hes. Dieuchidas P. Dioscorides. Duris HE. Ephorus HP Hes. Hellanicus HPSEHe. Herodotus PHS(E)He. Hippocrates HS. Idomeneus. Ister HPSHe. Lycus P. Neanthes SE. Nymphis. Phanodemus PHe. Pherecydes HPSEHe. Philochorus HPSEHe. Phocio? Phyllis? Polemo HPSEHe. Praxio. Satyrus HS. Sosicrates. Staphylus H. Suidas HEHe. Theagenes HP. Theophrastus HEHe. Theopompus HPEHe. Thrasymachus? Thucydides HPSEHe. Xenomedes H. Xenopho HHes.

His expositis facere non possum quin nonnullos scholiorum locos delibem, quibus aliqua cum aliis commentariorum in alios poetas Didymo tribuendorum locis similitudo intercedit tanta, quantam, nisi utrosque ab eodem auctore originem repetere dixeris, satis apte explicare vix possis.

Contendimus iam schol. Rann. 187 (189) cum schol. Hom. Od. λ 14 *Κερβερίους*, Rann. 804 cum Soph. Ai. 609 *ἔφεδρος*, schol. Avv. 556 *ἱερὸν πόλεμον* cum schol. Eur. Tro. 9 Cob., Ach. 417 (409) *λακεῖν* cum schol. Eur. Orest. 159—161. His adicias: schol. Ar. Plut. 21 *ἔθος τὸν εἰς θεοὺς ἀπιόντα στεφανοῦσθαι* — schol. Soph. OT. 82; cum Plut. 210, q. l. auctor legentes ad suum Danaidum commentarium ablegat, cf. schol. Pind. Nem. X 114 de Lynceo, Castoris interfectore; Nubb. 999 (1001) *μορίαι* — Soph. OC. 701 et. m. 590, 44 Hesych. Philolog. III p. 451; schol. Pac. 459 (56) de differentia nominum *Ἄρης* et *Ἐνυάλιος*.— Soph. Ai. 179 Lehrs. Arist. p. 181 Aristonic. ad

P 211 p. 276 ed. Friedl.; Nubb. 1059 de Pelei ense — schol. Pind. Nem. IV 95; Rann. 103 ἀρέσκει με — Soph. El. 147; Rann. 101 κόβαλα — schol. Eur. Hec. 129 Cob. et. m. κόπις; Rann. 305 γαλῆν ὁρῶ — Orest. 269 Cob.; Lysist. 448 Ταυρόπολον — Ai. 172; Ach. 417 τρύχη — Tro. 498 Kmp. Hes. Digni etiam sunt, qui comparentur loci: Plut. 586 Πιτυοῦσα — Didym. Sympos. fr. 6; Plut. 720 Σφήττιον ὄξος — Athen. II p. 67 D; Plut. 1022 (Staphylus Bacchi amasius) — Apulei. orthogr. §. 12; Rann. 1340 (κρεμβαλιάζειν) — Athen. XIV p. 636 D Hes.; Avv. 829 Ἀθηναία — Steph. Byz. 34, 1 Nauck. Ar. Byz. 213 n., cf. huius operis lib. III 5 b; Ach. 708 Ἀχαιά — et. m. 183, 31; Vespp. 191 ὄνου σκιά — Harpocr. 151, 11; Vespp. 351 σέρφος — Phot. 507, 1 coll. Avv. 82; Vespp. 494 γήτειον — Didym. Ath. IX p. 371 F Hesych. γήτιον, γήθυον Eqq. 674; Pac. 1178 λινόπται, οἰνόπται — Phot. 321, 22; Pac. 869 coll. Ach. 1105 — Phot. 510, 15; et Eqq. 637 — Athen. IX p. 367 (Hes. νᾶπυ), unde apparet in scholiis nostris Aristarchi Cratetis Seleuci mentionem obliteratam esse. Cf. Philolog. III p. 452. 453. 458.

Superest, ut scholiorum cum Hesychio instituatur comparatio, quorum consensus quid ad Didymum faciat saepius diximus. Paucis defungar, potiora nonnulla apposuisse satis habens. Hoc enim caput qui ad umbilicum, ut aiunt, adducere voluerit, chartae prodigus sit oportet. Ceterum hoc agens glossas Victor. non respicio, ut quae ex Hesychio demum compilato irrepserint. Contendas igitur Hesychium cum Plut. 701 Ἰασώ 768 καταχύσματα (Ammon. diff. p. 79 Harpocr. 108, 5) 1122 οἰνοῦττα Nubb. 1003 μῖλαξ et ἀπραγμοσύνη (Nauck. Ar. Byz. 214 sq.) Rann. 810 μειαγωγός Avv. 1110 ἐρέψομεν (citatur Ionis Chii Agamemno) 1299 στυφοκόμπος 1562 λαῖμα (Hes. λαῖτμα· — ὄρεγμα) Eqq. 263 ἐνεχολάβησας 137 Κυκλοβόρος 301 ἀδεκάτευτος 354 κασαλβάσω 422 κόχωνα (cf. ind. scholl. Ienens. hibern. 1853/54 p. 4. 5) πυγαίας 433 καταπροίξῃ (Hes. -εις) 1147 κημόν, qui locus si quis alius maxime memorabilis est, vid. huius operis lib. III cap. 2

Eqq. 702 ἐμποδίζων ἰσχάδας Pac. 1081 διακαυ[κα]νιάσαι coll. et. m. 267, 21 Pac. 1126 Ἐλύμνιον Lysistr. 665 λυκόποδες. Vespp. 5 ἀπομερμηρίσαι. μέρμερα 62 μυττωτεύσομεν 1208 (1164) διαλακώνισον Thesm. 86 τρίτη Θεσμοφορίων Ach. 108 ἀχάνη 159 καταπελτάσονται 162 s. v. ἐσκοροδισμένος 179 στιπτοί 219 Λακρατίδης 244 ἐτνήρυσιν 272 Φελλεῖς (schol. Plat. p. 444) 523 Σίμαιθα 1111 μίμαρκις etc. Hi loci omnes ita sunt comparati, ut alter alteri emendando inserviant. In cumulum accedat schol. Plut. 690 ὡς παρείας ὢν ὄφις· — ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, unde Alexandrinum interpretem deprehendis. Quae sequuntur τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου fortasse Symmachus addidit. Etiam schol. Rann. 963 maris accolam produnt, quamquam in his mihi Apionem, cymbalum mundi, loquentem audire videor. Nec non schol. Avv. 1562 Eqq. 544 Didymo abiudicaverim, quippe quae peregrinantem grammaticum redoleant. Denique Nubb. 141 χεῖρον οὐδὲν μνημονεῦσαι qui scripsit post Plutarchum mihi vixisse videtur perpendenti, quod in schol. Eqq. 1013, ubi οὐ χεῖρον παραθέσθαι occurrit, Plutarchi verba apponuntur.

Commmentarii minores.

1.

Commentarius in Hesiodum.

Iulius Muetzell. de emend. Theogon. Hesiod. p. 290 'Didymus quoque Chalcenterus' inquit 'in Theogoniam commentatus fuisse videtur. Laudant eius narrationem schol. Venet. et Cantab. v. 126. Ceterum quod tradit Fabric. bibl. Gr. I p. 518 ed. Harles. Didymum istum scholiorum, quae supersunt, auctorem videri Natali Comiti mythol. VI p. 633, inconsideranter factum est, nullaque utitur fide. Rem facillime deprehendendam non pervidit Goettling. praef. Hesiod. p. XXXIII. Natalis verba haec sunt: 'Cum Ioannes Diaconus et Didymus sqq.' Nempe Didymum de more

saeculi appellat scholl. Hom. auctorem, qui rem exposuit Odyss. λ 582. Deinde quod Ioannem Diaconum nuncupavit, ubi schol. Hesiod. laudare vellet ad Theogon. 355, non consilio sed errore accidit homini laborioso facile condonando. Usus enim Natalis est exemplo Trincavelliano, id quod colligitur ex VI p. 577. Ubi cum allegoriarum corpus scholiis antiquis membratim fuerit insertum, difficile erat minus attento in errorem nusquam incidere. Cf. Nat. Com. II c. 1 p. 92 sq.'

1.

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν . . . .

Schol. Ven. et Cant. 126 *Δίδυμος δὲ τὸ ΙCON ΕΑΥΤΗΙ κατὰ τὸν τῆς γεννήσεως λόγον [ἤγουν ὅτι καὶ αὐτὸς ὥσπερ αὐτὴ ἐγεννήθη]. ὡς γὰρ ἴσος τὴν φύσιν* (sic coni. Nauck. Arist. Byz. p. 60, 83; vulgo *καὶ Ἀριστοφάνης*) *Ἀμφιτρύων γενναιότερον αὐτοῦ παῖδα γεννᾷ, οὕτως* (vulg. *ὅτε*, corr. idem) *ἐπηυξήθη οὐρανὸς ἀστερόεις.*

Certius hanc mutationem stabilivit Nauckius in museo Rhenano.

Fortassis etiam in Hesiodi opera et dies commentatus est. Testimonium quidem ei denunciat Proclus.

2.

Proclus Hesiod. opp. v. 300 *Δίδυμος δὲ κοτούροις, ὅτι κότον ἔχουσιν ἐν τῇ οὐρᾷ, κατὰ δὲ Ἀριστοτέλην ἀκέντροις, Ἀμερίας δὲ κακούργοις. μόνος δὲ Ἡσίοδος ἅπαξ τῇ λέξει ἐχρήσατο.*

6.

Ὑπόμνημα Βακχυλίδου ἐπινικίων.

Ammon. de diff. p. 97 Valck. *Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως* (?ὁμολογεῖ) *ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων* (sic Fabric. pro vulg. *ἐπινίκων*). *φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν· 'εἰσὶ τοίνυν, οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ*

τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι, τὰς δὲ ἐξ ἄλλων ἤδη (deest Eustath. Phavor. Eudoc.) *κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι. καὶ τὰς μὲν* (vulg. *μὴ* corr. Preller.) *γνησίας ν εἶναι* (scribebatur *καί*, corr. Vulcanius et idem Valck. animadv. p. 162 *κε* h. e. XXV) *τὸν ἀριθμόν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτά φησι Μνασέας* (legebatur *Μνασέων*, quod certatim emendarunt Maussacus Meursius Vossius Fabricius) *ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται* (subintell. Didymus) *διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει πιθανῶς* (Eustath. *πιθανὸν οὖν*) *τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας Νηρέως θυρατέρας λέγεσθαι, τὰς δὲ συνεισάκτους* (sic Eustathio praeeunte Cangius s. v. et Valcken. p. 98 n. 81; legebatur *συμμίκτους*) *αὐτῷ μόνον* (malo *αὐτὸ μόνον*) *Νηρεΐδας.*

Idem fere praeceptum recoquunt Eudocia Viol. p. 306 Eustathius Odyss. ω 1945, 5 = 824, 23 Phavorin. Cang. gloss. med. et inf. Graec. v. *συνείσακτοι.*

Locum tractant Valcken. animadv. III p. 161—168 Neuius Bacchyl. fr. IX p. 18 coll. p. 9 Preller. de Mnasea in diar. antiqq. Marburg. 1846 p. 674 n. 680 n., qui rectissime iudicat sic: '*Also galt Mnaseas etwas bei Didymus, und wahrscheinlich sind es gewöhnlich dieses Grammatikers Excerpte (wie bey Polemo), durch welche uns noch so viel von ihm erhalten ist.*'

10.

Ἴωνος Ἀγαμέμνονος ἐξηγητικόν.

Commentarii in Ionis Agamemnonem meminit Athen. XI p. 468 D coll. Eustath. 1300, 5 *δακτυλωτὸν ἔκπωμα οὕτω καλούμενον παρὰ Ἴωνι ἐν Ἀγαμέμνονι·*

οἴσει δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος
ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί,
Πελίου μέγ' ἆθλον, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν.

Ἐπιμένης [1]) *μὲν οὖν ἀκούει τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς*

1) Sic A. Marc. Venet. Eustath. 1300, 5. Nomen est incorruptum, vid. Arrhian. IV 13 C. I. n. 1793 Pap. lex. onom. p. 136. Epimenides

ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν, ἄλλοι δὲ τὸ ἐν κύκλῳ τύπους ἔχον, οἷον δακτύλους, ἢ τὸ ἔχον ἐξοχάς, οἷα τὰ Σιδώνια ποτήρια ἢ τὸ λεῖον. ἄχραντον δὲ πυρὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· 'ἄπυρον κατέθηκε λέβητα' (Ψ 267) τὸ ἐπιτήδειον εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν ἢ πρὸς ψυχροποσίαν εὔθετον. τινὲς δὲ τὸ κέρας. περὶ δὲ τὴν Μολοσσίδα οἱ βόες ὑπερφυῆ ἱστοροῦνται κέρατα ἔχειν, περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστορεῖ (Mueller. fr. 43 vol. I p. 285), ἐξ ὧν πιθανὸν καὶ αὐτὸν ἐσχηκέναι. πλησίον δὲ (? γὰρ) τῆς Μολοσσίας ἡ Ἰωλκός, ἐν ᾗ ὁ ἐπὶ Πελίᾳ ἀγὼν ἐτέθη. βέλτιον δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τῷ τοῦ δράματος ἐξηγητικῷ, ὅτι παρήκουσεν Ὁμήρου λέγοντος· 'πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν' (Φ 270). ἔδοξε γὰρ ἔκπωμα εἶναι, ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς, δακτυλωτὸν δ' οἷον κύκλῳ τὴν φιάλην κοιλότητα ἔχουσαν ἔνδοθεν οἷον δακτύλων, ἢ ἐπεὶ περιείληπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις.

Cf. Hesych. I p. 880, cuius glossa δακτυλόδεικτον pertinet ad Aeschyli Edonos (Wagner. I p. 30).

Steph. Byz. p. 529, 5 M. πυκναία [παρ' Ἴωνι]. Δίδυμος δέ φησιν 'ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων'. Haec verba sola Didymi esse suspicor, quamquam scio secus videri Meinekio. Pertractavi hunc locum in comment. I de lexi tragica (fr. 10). p. 89.

11.

Aliud Didymi opusculum ab Athen. XIV p. 634 E laudatur αἱ πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεις· καὶ ὅς ἔφη, Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν, ἑταῖρε Αἰμιλιανέ, μάγαδιν ἀκούει αὐλὸν τὸν κιθαριστήριον, οὐ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν α περὶ αὐλῶν

grammaticus exstat ap. schol. Arist. Vespp. 1032, quamquam non nescio ingeniosa hoc coniectura sustulisse Valcken. ad Theocr. Adon. p. 361 Bernhard. Eratosth. p. 218 n. O. Schneider. de scholl. Arist. p. 92. Poterit tamen uterque locus compari praesidio mutuo esse.

τρήσεως, λέγοντα πέντε γένη εἶναι αὐλῶν παρθενίους παιδικοὺς κιθαριστηρίους τελείους ὑπερτελείους. ἐλλείπειν οὖν δεῖ παρὰ τῷ Ἴωνι τὸν τέ σύνδεσμον, ἵν' ᾖ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικόν, ὡς Ἀνακρέων φησί, Λυδῶν τε εὕρημα. διὸ καὶ τὰς Λυδὰς ψαλτρίας φησὶν εἶναι ὁ Ἴων ἐν τῇ Ὀμφάλῃ διὰ τούτων· 'ἀλλ' εἶα Λυδαὶ ψάλτριαι παλαιθέτων ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε κτλ'. (Wagn. fr. trag. min. vol. III p. 30).

Gustavus Wolffius de schol. Laur. Soph. p. 18, postquam Aristarcho Didymum saepius contradixisse monuit, haec addit: '*eidemque teste Athenaeo* XIV 634 *in Ionis commentariis* ἀντεξηγήσεις *opposuit*'. In eadem sententia fuit Gu. Kayser. hist. trag. Graec. p. 182. Quod me non assequi fateor. Alii enim, uti patet, Didymi in Ionem commentarii erant, aliae *αἱ πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεις*. Neque Aristarcho ideo, quod hunc quoque Athenaeus l. c. loquentem facit Didymi discedente sententia continuo subiecta, oblocutus esse Didymus putandus est. Quod si indicare voluisset Athenaeus, dixisset, opinor, *ἐν ταῖς πρὸς Ἀρίσταρχον ἀντεξηγήσεσιν*. Diversa plane Meinekii sententia est ad Steph. Byz. p. 529, qui eo inclinat, ut *περὶ Ἴωνα* scribendum censeat, '*nisi,* inquit, *libri inscriptionem in hanc sententiam interpretari malueris, ut Didymus contra ipsum Ionem scripsisse eiusque dicendi genus, certe vocabulorum quorumdam usum, censurae subiecisse existimetur, cui quidem opinioni egregie favent ea quae Stephanus attulit, quibus adde Hesychii glossam* σπίλον Παρνασσίαν. Ἴων Ὀμφάλῃ· οὐκ εὖ. σπιλάδες γὰρ πέτραι, *quae dubitare noli quin ex eodem Didymi libro petita sint, quem, nisi coniectura fallit, iterum ad partes vocat Hesych. s. v.* Νυμφαῖον ὄχθον κτέ.'

Atque equidem non inauditum est, grammaticos nonnullis poetarum, quos interpretabantur, vocabulis offensos, vituperationem suam non suppressisse: e. g. schol. Soph. Tr. 602 *οὐκ εὖ* schol. Eurip. Alc. 238 *οὐκ εὖ* 797 *οὐκ εὐλόγως*. Sed saepissime *οὐκ εὖ* grammatici est alterius grammatici sententiam improbantis, ut mihi non dubium sit quin ap. Hesych. s. v. *σπίλον Παρνασσίαν* post v. *Ὀμφάλῃ*

exciderit grammatici cuiusdam interpretatio minus loco conveniens. Acerbius enim, id quod memoratu dignum est, quam assolet, Didymus Ionis interpretem quendam anonymum castigat in Hesychio et alibi. Non ipsum Ionem perstringi docet Hesych. ἐῤῥωπίζομεν — τινὲς ἀπέδοσαν — κακῶς. Unum novi locum, qui Meinekio suffragari posse videatur Eustath. Ψ 270 p. 1300, 5 — ὡς Ἴων ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνει ἐν τῷ ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί, καὶ ὅτι ψέγεται ὁ εἰπὼν τὴν τοιαύτην φιάλην ἔκπωμα. Δίδυμος γὰρ ὁ γραμματικὸς ποτήριον χαλκοῦν αὐτὴν οἶδεν ἐκπέταλον κτλ. Sed ne hic quidem ad Meinekii sententiam fulciendam quidquam habet auctoritatis, cum eundem constet e Didymi commentario in Ionis Agamemnonem petitum esse.

Quod vero caput est, ἀντεξηγήσεις Didymi ab Hesychio, cuius de fontibus satis constat, in partes vocari haud facile quispiam crediderit[1]). Cur denique περὶ Ἴωνα scribamus caussa non est. Scripserunt enim veteres τὰ πρὸς τὸν δεῖνα ὑπομνήματα, ut Porphyrius laudatur ἐν τοῖς πρὸς τὸν Τίμαιον ὑπομνήμασι a schol. Platon. p. 438 Bekk. et ibid. ἐπίσκεψις τῶν πρὸς Πλάτωνος Τίμαιον ὑπ'·Ἀριστοτέλους ἀντειρημένων (ἀντιῤῥήσεων Fabric. bibl. Gr. VIII p. 531).

Quid vero? quod ne ad Ionem quidem Didymum de magadide sententiam exposuisse certum est. Huius enim si verba essent continua, quae post ὑπερτελείους leguntur, Athenaeus ἐλλείπειν οὖν δεῖν dixisset, nisi fallor, non δεῖ: quamvis non sim nescius de τέ coniunctione quaestionem moveri etiam alibi, e. g. in scholio, fortasse Didymeo, ad Eur. Phoen. 47 vol. V p. 19 Matth. Cf. Mahnium de Aristox. Tarent. p. 136. Iam vero quaerentibus ex me, ubi tandem

1) Ap. Hesych. v. Νυμφαῖον ὄχθον vereor ne Didymi nomen infelici coniectura intrusum sit a Meinekio l. l. pro ποταμόν. Lego οἱ δὲ περὶ Πολέμωνα — ἀκούουσιν. Polemonis Arcadica antestatur Didymus, cuius lexico tragico hunc quoque locum debet Hesychius. Ceterum et Γλυφάς (Γλυφεῖον et Γνυφαί Hesych.) et Νυμφαῖον ὄχθον in Curtii Peloponnesiacis frustra quaesivi. Habet utrumque Mueller. Dor. II p. 443. Fortasse pro λεγομένας Γλυφὰς Hesychius voluit λεοντείας γλυφάς, conf. λεόντειος πόρος.

ipse arbitrer de magadide a Didymo expositum fuisse, respondeo *ἐν ταῖς πρὸς Ἰώβαν ἀντεξηγήσεσιν*[1]). Fuit cum *πρὸς ΒΑ]ΤΩΝΑ* suspicarer antiquitus scriptum extitisse, at nunc lenior illa videtur, quam praeoptavi, emendatio. Batonem Sinopensem *ἐν τοῖς περὶ Ἴωνος* laudat Athen. X p. 437 F, cf. Westerm. ad Voss. h. Gr. p. 408 C. Nieberding. de Ion. p. 16 sqq. De simultate vero literaria, quam cum Ioba Didymus exercebat, certiores nos facit Suidas v. *Ἰόβας*. Quae nostra emendatio si rem acu tangit, Didymus fortasse historiam Iubae *θεατρικήν* singulari libro impugnaverat, qui libro quarto de organis musicis disputaverat, cf. Mueller. fr. hist. Gr. III p. 481. 482. Atque haec ipsa suspicio quodammodo stabilitur et. m. 201, 4 *βλίτυρι· — Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσιν· τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα· οὐκ εὖ*, ubi vides similiter atque in eo loco, unde disputandi exordium fecimus, apparere notam *οὐκ εὖ*, qua Hesychius s. v. *βλιτύριον* caret.

17.

De Achaei Eretriensis fabulis nonnullis commentatum esse Didymum haud scio an concludi liceat ex Athen. XV p. 689 B *τοῦ δ' Αἰγυπτίου μύρου μνημονεύων Ἀχαιὸς ἐν Ἄθλοις φησίν* (cf. Wagner. tragg. III p. 52 n. III [5])·

ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου
δῶσουσι κόσμον χριμάτων τ' Αἰγυπτίων.

μήποτε, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὴν καλουμένην στακτὴν[2]) *λέγει διὰ τὴν σμύρναν, ἣν εἰς Αἴγυπτον καταγομένην κο-*

1) Aliam viam ingressus est Th. Bergkius, qui in schedis de Stephano Byzantio compositis, quas Ottoni Schneidero concessit, proposuit *ἐν τοῖς πρὸς Ἰξίονα ἀντεξηγήσεσιν*, cf. Zeitschr. f. A. W. 1849 n. 70 p. 554. Quod ferri posset, si de Aristophane comico ageretur.

2) Vocabulum hoc in mentem mihi revocat Luciani locum praeter necessitatem coniecturis petitum III p. 236 Iacbz. *ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα τὰς τὸ ἤλεκτρον, ἐγέλων οἱ ναῦται.* Sic ABFK Ald. Reliquae *τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας.* Possis *σταζούσας.* Sed utique recte habet lectio praestantissimi cod. Gorl. A. *τὰς τό.* Neque in altero Luciani loco huic simillimo iusta erat caussa, cur novissimus editor a libb. lectione recederet III p. 338 Iacbz. *καὶ Δαναοῖο κόρας τὰς*

μίξεσθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Hesych. *σ τ α κ τ ή ν· τὸ ἀπὸ σμύρνης γενόμενον.*

Obiter opitulabor Achaei fr. 4. 9. 11 Wagn. Ap. Athen. X p. 414 C (fr. 4 p. 51) lego *γυμνοὶ ΓΑΝΩΟΥΝτες φαιδίμους βραχίονας* h. e. *γανοῦντες* vel *γανῶντες.* Ap. Athen. X p. 427 C recte habet *ἄγειν*, quod non debebant lacessere, neque ipse Wagnerus p. 55 neque eius decessores. Cf. Pausan. ap. Eustath. 1399, 61 anecdd. Bachm. I p. 20, 19 *καὶ ἄ γ ε ι ν ἀντὶ τοῦ π ί ν ε ι ν, ὅπερ ὑπάγειν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί.* Denique, ut re vera Achaei versus sit Demetrio teste *χαῖρ' ὦ Χάρων κτέ* (cf. cod. Rav. Ven.), auctor scholii profecto non scripsit *Δημήτριός φησιν Ἀχαιοῦ ὅλον εἶναι ἐκ τοῦ Αἴθωνος*, sed, ni fallor, edidit *Δ. φ. τοῦ Ξανθίου ὅλον εἶναι. παρῳδεῖ δὲ τὰ τοῦ Ἀχαιοῦ ἐκ τοῦ Αἴθωνος.* Cf. v. 638 *εἶναι δὲ καὶ ὅλον — εἶναι.* Aristarchus, opinor, quem impugnat Demetrius Ixio, tribus personis distribuerat, Baccho, Xanthiae, mortuo. Atque huic calculum addere videtur Didymus *ἢ οὕτω πιθανὸν ὑπονοεῖν τρεῖς τοῦτο λέγοντας κτέ.*

Commentarii in comicos poetas.

16.

Φρυνίχου Κρόνου ἐξηγητικόν.

Commentarius Didymi in Phrynichi Cronum innotuit ex Athenaei IX p. 371 F *οἱ δὲ τὸ γήθυον καλούμενον τοῦτό φασιν εἶναι, οὗ μνημονεύει Φρύνιχος Κρόνῳ, ὅπερ ἐξηγούμενος δρᾶμα Δ ί δ υ μ ο ς ὅμοιά φησιν εἶνα τὰ γήθυα τοῖς λεγομένοις ἀμπελοπράσοις. τὰ δ' αὐτὰ καὶ ἐπιθυλλίδας* (l. *ΓΗθυλλίδας*) *λέγεσθαι. μνημονεύει τῶν γηθυλλίδων καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Φιλοκτήτῃ οὕτως· 'ἐν δὲ σκόροδα δύο*

τὸν πίθον οὐκ ἀναπλῆσαι | αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ. Codd. AFEO *τὰς τόν*, edd. *τοῖον.* Sic solet Lucian. III p. 579 *ὁ Μίθρης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος ὁ τ ὴ ν κάνδυν καὶ τὴν τιάραν.* Luc. dial. mar. 10, 4 *ὁ δ ὲ τ ὴ ν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τ ὸ διάδημα.* Georg. Sync. p.282 ed. Bonn. *Πλάτων ὁ τὴν ἀρχαίαν κωμῳδίαν.* Cf. Iens. et Hemsterh. Lucian. t. II p. 446 Matth. gr. Gr. II §. 427 b p. 788.

καὶ γηθυλλίδας δύο'. καὶ Ἀριστοφάνης Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ· 'τῶν δὲ γηθύων ῥίζας ἔχουσας σκοροδομίμητον φύσιν'.

Nostro igitur sua debet Hesychius s. v. *γήθυα· ἀμπελόπρασα, οἱ δὲ γηθυλλίδας, οἱ δὲ μεγάλα κρόμμυα, ἄλλοι χλωρά.* s. v. *γήτια· κρόμμυα, ἃ καὶ γήθυα καλοῦνται.*

7.

Ὑπόμνημα Μενάνδρου.

Etiam de hypomnemate Menandreo constat ex et. Gud. 338, 20 *Κορύβαντες δαίμονες οὕτως, οἵτινες ἐτάχθησαν φυλάττειν τὸν Δία. παρὰ τὸ κρύβειν τὸν Δία Κορύβαντες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο. ἢ οἱ τὴν Κόρην καταβάντες ἀναγαγεῖν καὶ μὴ ὑποστρέφειν. Κορύβαντες, ὡς μυθεύεται, ὅτι κατέπινεν ὁ Κρόνος τὰ ἀπὸ τῆς Ῥέας τέκνα. οὕτω Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι Μενάνδρου.*

Timachidae commentarius in Menandri *Κόλακα* emersit nuper ex etym. Sorbon. ad p. 490, 39 Gaisf., cf. O. Schneider. in diar. antiqq. Marburg. 1848 p. 792. — Nostri non oblitus est Meinek. quaest. scen. III p. 5 prolegg. Menandr. p. XXXIII sq.

Commentarii Didymi Menandrei intellegendi sunt etiam ap. schol. Ar. Avv. 1738 (1740) 1749 *ὑμὴν ὢ ὑμέναι' ὤ· ᾔδετο τοῦτο ἐν τοῖς γάμοις. εἴρηται δὲ τοῦτο ἐν τοῖς Μενανδρείοις* (sc. *ὑπομνήμασιν*).

Secus visum Meinckio Menandr. et Philem. reliq. p. 280. Cf. tamen O. Schneider. de font. scholl. Ar. p. 15, cui favet vocabuli *εἴρηται* vis.

12.

Τὰ περὶ Κρατίνου. (?)

Grammaticos, qui quidem in Cratinum commentati sunt, non nisi duos cognovimus, Asclepiadem Myrleanum, de quo vide A. Meinek. quaest. sc. III p. 4 O. Schneider. de font. schol. Arist. p. 90. 107 Lehrs. anall. gramm. p. 441, et Callistratum Aristophaneum (R. Schmidt. de Callistr. p. 325 ed. Nauck.). Huic Didymum, quamvis dubitanter

addidit Th. Bergk. com. Att. reliq. p. 66, cui propterea bellum indicit O. Schneiderus p. 15. Huius igitur tibi verba transscribam: 'Eiusdem Didymi commentarios etiam in schol. ad Vespp. 151 respici credo, ubi haec leguntur: *τὸν ὑπεκλυόμενον οἶνόν φασί τινες καπνίαν λέγεσθαι. ἐν δὲ τοῖς περὶ Κρατίνου διώρισται, ὅτι τὸν ἀπόθετον οἶνον ἢ καὶ παλαιόν, διὸ Ἐκφαντίδην Καπνίαν καλοῦσιν.* Nam Cratinum etsi plures interpretati sunt grammatici, tamen equidem quemquam inter eos praeter Didymum ita simpliciter potuisse Cratini interpretem dici in Aristophaneis scholiis praefracte negaverim.' Atque perpendenti mihi amplissimam glossarum Cratinearum egregie explicatarum farraginem, quae quin e Didymi lexico comico transscripta sint, dubium esse non potest, eiusdem Didymi extitisse commentarios Cratineos etiam extra omnem dubitationem positum est.

13.

Commentarii Eupolidei.

Eupolideorum commentariorum, quorum de auctore aliunde non constat, auctorem Didymum fuisse ut putaret, certioribus quam Fritzschius in quaest. Aristoph. I p. 146 not. rationibus assecutus est O. Schneider. de scholl. in Arist. font. p. 16 sqq., neque G. Wolffius in diss. de Soph. scholl. Laur. p. 15 in aliam sententiam discessit, quamvis ea de re adhuc dubitare sciret R. Engerum ann. phil. 1841 p. 935[1]). Rem tamen conficit schol. ad Apoll. Rhod. IV 144 *καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ οὕτως ἐξηγοῦνται· ὦ ῥύμβοισι μαστίξας ἐμέ*, coll. I 1139 *ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσιν, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος.* Meinekius enim, qui in histor. crit. p. 14 pro *καί* scripsit *ὡς*, erroris manifestus est. Nulla enim his verbis *καὶ Δίδυμος* sententia alia exprimi potest, quam Didymum etiam hanc ipsam *διὰ τοῦ υ γραφήν* auctoritate sua firmasse adposito hoc Eupolidis

1) Lucae in diss. de Cratino et Eupolide p. 90 praeter Galeni libros tris *περὶ τῶν παρ' Εὐπόλιδι ὀνομάτων πολιτικῶν* nihil amplius innotuit.

testimonio. Quodsi Didymum commentariorum in Eupolidis *Βάπτας* auctorem deprehendimus, nemo, opinor, amplius dubitabit, quin ex eiusdem officina profecti sint qui praeterea afferuntur commentarii in Maricantem et *Χρυσοῦν γένος*.

Schol. Arist. Vespp. 1301 (vol. II p. 529 Dindf.) *ὁ δὲ ἄχυρος παρ' Εὐπόλιδι ἐν Χρυσῷ γένει, ὅπου καὶ τὸ Πλάτωνος παράκειται ἐξ Ἀδώνιδος.*

Schol. Ar. Thesm. 162 *ἀλλαχοῦ δὲ ὁ Δίδυμός φησιν· ἡ μὲν γραφὴ δύναται μὲν εἶναι, οὐκ ἂν δὲ τούτου τοῦ μελοποιοῦ μέμνηται* (l. *μεμνῇτο*) *πάλιν τὸ αὐτὸ λέγων, ὅτι οὐκ ἐπιπολάζει τὰ μέλη, ἀλλ'* (add. Schneider.) *Ἀλκαίου τοῦ κιθαρῳδοῦ, οὗ καὶ Εὔπολις ἐν Χρυσῷ γένει μέμνηται· 'ὦ 'λκαῖε Σικελιῶτα Πελοποννήσιε'. τί δὲ ἐνταῦθα κιθαρῳδοῦ περὶ ποιητοῦ ὄντος λόγου; — Ἀλλαχοῦ δέ* i. e. ad ipsum illum *ἐν Χρ. γ.* locum *ὦ 'λκαῖε Σικελιῶτα Πελοποννήσιε.* Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 64 n. 92.

Schol. Plut. 1037 *τηλία· κοσκίνου κύκλος ἢ σανὶς πλατεῖα, ἐφ' ἧς ἄλφιτα ποιοῦσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι οὕτως 'τοῦτο τί ἐστιν οὐκ οἶδα. ὅτι δὲ συμβάλλεται ἐν Μαρικᾷ Εὐπόλιδος οἶδα. κἀκεῖ γὰρ τὴν Ὑπερβόλου μητέρα τηλίᾳ εἰκάζει, τῇ πλατείᾳ σανίδι.'* Difficillima verba Schneiderus p. 14 vereor, ut recte hunc in modum interpretetur: 'scio locum nostrum ob vocem *τηλία* ab interprete Eupolidis cum simili quodam illius comici loco comparatum esse.'

Schol. Soph. OC. 1600 *καὶ Εὔπολις Μαρικᾷ· 'ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι, θῦσαι γάρ με δεῖ κριὸν χλόῃ Δήμητρι.' ἔνθα δηλοῦται* (q. l. male vulg. *δῆλον ὅτι*), *ὅτι καὶ κριὸς θήλεια τῇ θεῷ ταύτῃ θύεται. οὕτω δὲ τιμᾶται.* Rectam intellegendi viam praeivit Wolffius p. 15.

Schol. Ar. Eqq. 938 *ἔστι δὲ πολλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι σεσημειωμένα* ad Didymum nihil facere videtur, sed Heliodori metrici curas innuit Eupolideae quoque *κωλομετρίᾳ* dedicatas. Hunc in sensum interpretor etiam schol. Ar. Avv. 42 coll. Eqq. 980, quae scholia Heliodori erunt, nisi Symmachi sunt metricis Heliodori observationibus utentis.

De commentariis Didymi Alexandrini τοῦ πονήρου, laboriosi, et cognominis Didymi Cnidii in Aratum, quos Victorium ad calcem comm. isagog. Ἐρατοσθ. p. 117 secutus Fabricius BG. lib. III cap. XVIII p. 455 commemorat, aliunde nihil compertum habeo.

Commentarii in oratores Atticos.

26.

In Antiphontem (?).

Hermog. π. ἰδ. β 7 ap. Walz. rhett. Graec. III p. 385 περὶ δὲ Ἀντιφῶντος λέγοντας ἀνάγκη προειπεῖν, ὅτι, καθάπερ ἄλλοι τέ φασιν οὐκ ὀλίγοι καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικός, πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἱστορίας φαίνεται, πλείους μὲν γεγόνασιν Ἀντιφῶντες, δύο δὲ οἱ σοφιστεύσαντες, ὧν καὶ λόγον ἀνάγκη ποιήσασθαι. ὧν εἷς μέν ἐστιν ὁ ῥήτωρ, οὗπερ οἱ φονικοὶ φέρονται λόγοι καὶ ὁ περὶ ὁμονοίας καὶ οἱ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικὸς καὶ ὅσα τοιούτοις ὅμοια. ἕτερος δὲ ὁ καὶ τερατοσκόπος καὶ ὀνειροκρίτης λεγόμενος γενέσθαι, οὗπερ οἱ περὶ τῆς ἀληθείας λέγονται λόγοι.

Sic locum Walzius dedit Spengelium secutus in synagog. techn. p. 114. Cf. Taylor. lectt. Lysiac. VII P. van Spaan p. 149 ed. Friedem. Westerm. hist. eloq. I p. 276. Didymus quo loco de Antiphontibus exposuerit, nescio. Fortasse in Rhamnusii orationes commentatus vitam etiam more solito breviter enarravit.

19.

Commentarii in Demosthenem [1]).

a. Harpocrat. 156, 10 Bekk. Phot. 441, 15 Πολύστρατος· — ἄλλος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος, οὗ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν Φιλιππικοῖς, λέγων αὐτόν ποτε ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν τρέφειν. μήποτε μέντοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύτροπον ἀντὶ τοῦ Πολυστράτου. παρὰ μηδενὶ γάρ φησιν ὁ Δίδυμος εὑρηκέναι τὸν Πολύστρατον ἡγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ. || Τὸν Πολύτροπον μὲν οὖν ἐν τῇ ϛ (η

1) Cf. Meier. Midian. p. XV. — Hermog. de form. 2, 7 p. 447.

A., om. BC.) τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εὗρον. ἀλλ' οὔτε τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπ' Ἀθηναίων, οὔτε αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύτροπος.

Locus Demosthenis legitur in Philipp. I 23 p. 46, 20 R., qui Polystrati iterum meminit in Leptin. p. 482, 26 R., quem ad l. cf. Wolf. p. 302, 3. — Xenoph. Hellen. VI 5, 11. — Rehdantz. Iphicr. Chabr. Timoth. vitae c. I.

Harpocr. 151, 11 περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς, λέγεσθαι δ' αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Respicitur Dem. de pac. 63, 25 R. Videtur Didymus hoc proverbium pluribus libris e. g. περὶ παροιμιῶν tractasse. Cf. Hesych. II p. 764 schol. Ar. Vespp. 191 Phot. 338, 15 424, 6 Paroemiogr. I p. 439 Append. IV 26 Suid. Vocabulum παραπεποιῆσθαι illustrat Schaefer. ad Apoll. Rhod. III 158 vol. II p. 228*.

b. Harpocr. 91, 3 'αἴτιος δ' οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς αὐτοῦ κατασκεδάσας'. Δίδυμος δέ· 'οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα τήμερόν μου καταχεῖ καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι'.

Interpretatur grammaticus Dem. p. Ctesiph. §. 50 p. 242, 13. De v. ἑωλοκρασία abunde agit Schaef. in app. critt. vol. II p. 85. Adde Meier. Andoc. comm. VI 13 p. 70 lex. Bekk. 258, 12 Phot. 48, 1.

Harp. p. 135, 8 οἰκίσκῳ ἀντὶ τοῦ μικρῷ τινι οἰκήματι Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. ἐκ τούτων δὲ ἔοικε πλανώμενος ὁ Δίδυμος καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι. Phot. 319, 3. 9.

Demosthenes vocabulo οἰκίσκος utitur in or. pr. Ctes. §. 97 p. 258, 21 R. et in Olympiod. 1170, 26, siquidem hunc locum Pollux innuit Θ 39 p. 368 Bekk. Demosthenem, a quo Callinum ap. Stob. flor. LI p. 19 v. 15 respectum esse suspicatur Bergk. PLG. p. 314 ed. 2, imitati sunt Aelian. h. a. III 40, qui Didymeae explicationi favet, Phot. bibl.

cod. 138 Lucian. Dem. enc. 5 III p. 495 Rz. Alex. 15 II p. 223. Sententiam Didymi etiam Ulpianus expressit ad h. l. Ammon. p. 103. Cf. Schaef. app. crit. II p. 148.

Harp. 73, 5 *ἔνθρυπτα· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ λόγου εἰπών, ὡς τὰ ἔνθρυπτα ἐκκείμενον καὶ γνώριμον ἀπ' αὐτῆς ἔχει τῆς φωνῆς τὸ σημαινόμενον, περιεργότερόν τινα ἐκτίθεται ἐξήγησιν ἀμάρτυρον. || εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα. ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρὰ Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος.*

Cf. Dem. l. c. §. 260 p. 314, 1 R. — Ceterum hoc de loco multus est Lobeck. in Agloph. II 1071. 3, qui conferri iubet Iulian. ep. XXIV 393 Aristid. or. Plat. II 307 Phot. bibl. CCXLVIII 711. 2 et. m. p. 341 Poll. VI 77 Athen. XV 645 E Hesych. *ἀτταλίδες* Bekk. anecdd. p. 250 p. 97.

c. Harpocr. 87, 8 *ἐσπαθᾶτο· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο, παρὰ τὴν σπάθην, σπάθη δέ ἐστι ξίφος.*

Verba oratoris exstant §. 43. Taylor. ap. Schaef. in app. crit. II p. 463 conferri iubet Ulpian. et. m. 384, 44 Suid. s. v. Albert. ad 1 Timoth. V 6 Spanhem. Ar. Nubb. 55. — Lex. Bekk. p. 256, 26 Didymea non habet, Phot. 21, 3 vero, omissis iis quae apud Harpocr. a verbo *ξίφος* inde Didymo obiciuntur, Didymeis adnectit verba lex. Bekk. l. c. Adde schol. Bav. II p. 504 Schaef.

d. Harpocr. 147, 18 *παρασκήνια· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἔοικε παρασκήνια καλεῖσθαι, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν κ νόμων ὑποσημαίνει, ὁ παρὰ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τον ἀγῶνα παρασκευαῖς. ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι.*

Dem. l. l. §. 17. — Eadem Suid. II 1 p. 92 Phot. p. 389, 22 schol. Bav. vol. II p. 515 Schaef. — Anecdd. Bekk. I 292, 12 *παρασκήνιά ἐστιν εἴσοδοι αἱ εἰς τὴν σκηνὴν εἰσάγουσαι. σκηνὴ δ' ἐστιν ἡ νῦν λεγομένη θυμέλη.* Neque aliter et. m. 653, 7 Sylb. In Hesychio dolendum est quod vastioris lacunae voragine hoc quoque vocabulum

absorptum est. Interpretum tamen vices sustinere poterunt Suidas et et. m. 743, 30 Sylb. σκηνή· σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, περισκήνια (Suid. παρασκ.) δὲ τὰ ἔνδοθεν (S. ἔνθεν καὶ ἔνθεν) τῆς μέσης θύρας (χώρας Hermann.) χαλκῆ κάγκελλα· καὶ ἵνα σαφέστερον εἴπω, σκηνὴ ἡ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθὺς καὶ τὰ περισκήνια ἡ ὀρχήστρα. Denique praeter Ulpianum ad Demosth. l. c. aliquid lucis affert Alciphr. epist. II 4 p. 35, 5 ed. Meinck. (cf. p. 117) ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω καὶ τοῖς παρασκηνίοις ἕστηκα τοὺς δακτύλους ἐμαυτοῦ πιέζουσα ἢ ἂν κροταλίσῃ τὸ θέατρον καὶ τρέμουσα τότε, νὴ τὴν Ἄρτεμιν, ἀναψύχω καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων (?) κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. Varias vv. dd. de parasceniis sententias protulerunt. Cf. A. Meineck. comm. misc. fasc. I p. 45 Groddeck. in Wolf. anall. lit. II p. 113 Geppert. altgr. Buehn. p. 101 Bernhard. succinct. hist. lit. Gr. II 621. 6 Iul. Sommerbrodt. de Aeschyl. re scen. part. I p. XXII (1848. 4°) Wagner. in 'Auszug aus dem Bericht ueber die Verhandl. d. paedag. Section, Bresl. 1848' p. 10.

Harpocr. 116, 27 κυμβίον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἶδός τι ἐκπώματος τὸ κυμβίον. φησὶ δὲ Δίδυμος ἐπίμηκες αὐτὸ εἶναι καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ, ὃ καλεῖται κυμβίον.

Vid. Dem. Midian. §. 133 et p. 1156, 25 1157, 15 R. coll. Schaef. app. crit. III ad p. 558, 18 566, 1. — Vocabulum illustrant Hesych. II p. 376 lex. Bekk. 274, 28 Phot. 186, 11 Eustath. Il. p. 580 ed. Rom. Pors. Eur. Med. 139 ed. 3 Lps. Macrob. Saturn. p. 561 Zeun. — Ceterum probabile est hoc vocabulum a nostro in lexicum etiam comicum esse receptum. Vid. p. 75.

e. Harpocr. 136, 10 ὁ κάτωθεν νόμος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Δίδυμος 'ἤτοι, φησίν, τὴν ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι, ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γάρ, φησί, βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ

οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. ἢ ἐπεί, φησί, τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Haec pertinent ad Dem. c. Aristocr. §. 28 p. 629, 16 Phot. 324, 21 Suid. s. v. Poll. *H* 128 p. 352 Bekk. — Schaef. app. crit. IV p. 28 sq. melet. crit. p. 78 vertit: '*das Gesetz unten auf der Seite*'. — Cf. p. 23 not. et III p. 12 (Olsn. 1853. 8.).

f. Harpocr. 180, 26 *Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγοντος 'οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ φαρμακός' Δίδυμος προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα.* || *ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που τὴν χρῆσιν.*

Cf. Dem. c. Aristog. I 80. Cum Harpocratione concinunt Suid. et Phot. 640, 3. Ex eodem p. 640, 8 elucebit etiam Didymi sententia minime perversa, quam ille, ni fallor, accuratius in libris *παρεφθορυίας λέξεως* exposuit — *βραχέως. οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φαρμᾶκον. οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων διοίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους. δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ.* Herodian. apud Arcad. de acc. 51, 9 B *φαρμακός* accinit.

g. Athen. XI p. 486D *Λυκιουργεῖς· — μνημονεύει τοῦ Λύκωνος Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου κἀν τῷ πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως λέγων οὕτως 'φιάλας Λυκιουργεῖς δύο'.* [abicei spuria.] *ὅπερ ἐξηγούμενος Δίδυμος ὁ γραμματικὸς τὰς ὑπὸ Λυκίου φησὶ κατεσκευασμένας. ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιώτιος ἐξ Ἐλευθερῶν, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν α περὶ ἀκροπόλεως.* || *ἀγνοεῖ δ' ὁ γραμματικός, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γιγνόμενον, ἀλλ' ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν κτλ.* Eadem fere, sed in brevius coacta Harpocr. 122, 14 *Λυκιουργεῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ τοῦ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλας τοῦ Μύρωνος υἱοῦ ὄντος εἰρῆσθαι.* || *ἀγνοεῖν δὲ ἔοικεν ὁ γραμματικός* et q. s.

Cf. lex. Bekk. 277, 5 Phot. 234, 17 Suid. Locus Demosthenis exstat in or. contra Timoth. §. 31 p. 1193, 11 Bekk. De re cfr. Sillig. catal. artif. p. 249—251 Preller. in Polem. p. 36. 37.

h. Harp. 152, 26 περίστοιχοι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων ‘φυτευτήρια ἐλαῶν περιστοίχων κατέκλασαν’. Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαιῶν περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσε. || μήποτε κτλ.

Pertinet ad or. §. 15. — Phot. 423, 16 Suid. — Cf. Philochor. fr. 62 Mueller.

i. Harp. 74, 27 Suid. ἐξένιζε. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει· ‘διαβεβλήκασι γάρ μου τὸν πατέρα, ὡς ἐξένιζε’. μήποτε ἀντὶ τοῦ ξένος ἦν, καὶ οὐχ, ὡς Δίδυμός φησιν, ἀντὶ τοῦ οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς (ξένοις ῥήμασιν διελέγετο Cram. anecdd. Ox. II p. 290).

Dem. Eubul. §. 18.

Harpocr. 47, 20 γαμήλια· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει καὶ Ἰσαῖος. καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν μὲν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασί φησιν εἶναι γαμηλίαν τὴν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις δεδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην ὁ αὐτὸς πάλιν γαμηλίαν φησὶν εἶναι τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παρατιθέμενος.

Or. §. 43. Lex. Bekk. 228, 4 229, 12 233, 31 Suid. Hes.

k. Harpocr. 163, 20 πωλῶσι· Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας ‘ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως’. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύωσι φανερῶς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι. || ἐγὼ δέ φημι κτλ. Cf. Dem. c. Neaer. §. 67. — Eadem exstant ap. Phot. 478, 21 Suid. s. v. πωλοῦσι.

25.

Harpocr. 53, 25 Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας φησίν, ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Λυσίας

ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυνίχου θυγατρὸς ἀρκτεῦσαι εἴρηκεν. δεκατεῦσαι μέντοι, φησίν, κυρίως ἐλέγετο τὸ καθιερῶσαι, ἐπειδήπερ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγενομένων τοῖς θεοῖς καθιεροῦν. || *Ἴσως δὲ κτλ.*

Pertinet haec observatio fortasse ad Demosth. c. Androt. §. 77 vel ad or. c. Medontem. Ceterum de verbis *περὶ τούτου βιβλίον γράψας* videsis quae dixi in comment. III p. 12.

Harpocr. 140, 9 *ὅσιον· — ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων· 'καὶ τὰ μὲν ἱερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας'. καὶ μετ' ὀλίγα· 'τὰ δὲ ὅσια ἃ ἐγίγνετο ἡμέτερα κεκλοφότες'. Δίδυμος δὲ 'διχῶς, φησίν, ἔλεγον τὸ ὅσιον τό τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν'.*

Adde Phot. 352, 15 schol. Platon. p. 397 Hesych. Suid., qui cum afferat locum Demosthenis (or. c. Timocr. §. 66) dubito, num Harpocratio ex hypomnemate Didymi in oratorem conscripto h. l. profecerit. — Ceterum Ammonius p. 104 h. l. Didymum non sequutus est, sed alium nescio quem, fortasse Apollonidem Nicaeensem.

l. Harpocr. 158, 27 *πρόπεμπτα· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. Δίδυμος 'μήποτε, φησίν, ἄλλα τινά ἐστιν ἐπιτίμια τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς. εἰσὶ γάρ, οἳ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαί φασίν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀπολλοδώρου ὑποσημαίνει. εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπτα, ὡς Δημοσθένης, πρὸ ἡμέρας πέντε. ταῖς γὰρ μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν'.* — Phot. 456, 27 Suid.

m. Harpocr. 160, 5 *προστασία· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος· 'ταῦτα οὐχ ὁμολογουμένη προστασία'; ἀντὶ τοῦ βοήθεια ὡς προισταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τῷ ἀδικουμένῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας 'ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας'. Δίδυμος τὴν προστασίαν*

φησὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ προστάσεως, τουτέστι τῆς ὑπ' ἐνίων προστάδος καλουμένης.

Dem. c. Onet. I 30 Aeschin. de leg. §. 105. — Phot. 461, 26 Suid. gl. 2.

20.

Commentarii in Aeschinem.

Harp. 142, 10 *Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι.* *Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· 'ὅτ' ἐγράψατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλη τὸν Παιανιέα ἀνεψιὸν ὄντα'. Δίδυμος γραπτέον εἶναί φησι Παιανέα χωρὶς τοῦ ι. εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανιέων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παιανιέαν καθύπερθεν καὶ Παιανιέαν ὑπένερθεν.* ὁμοίως *δ' ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα.* || *διαφέρουσι δὲ κτλ.* Bekkerus adnotat omnes libros Aeschin. c. Ctes. §. 51 habere *Παιανιέα* coll. Boeckh. C. I. n. 522. 747. — Eadem inde ab *εἰσὶ δέ* Phot. 368, 8.

Harp. 115, 13 *Κραναλλίδαι.* *Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαι. οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίῤῥας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν δ χρόνων ἱστορεῖ.* Cf. Phot. 176, 14.

Aeschin. c. Ctes. §. 107. — De hoc nomine cf. C. Keilium in annal. Marburg. 1852. 3 p. 254, qui formam *Ἀκραγαλλίδαι*[1]) a Papio admissam proscribit, contra duplicem statuit hanc *Κραυγαλ(λ)ίδαι* et *Κραναλ(λ)ίδαι* (add. ex Hes. *Κρακαλίδαι*) collatis *Φιάλεια* et *Φιγάλεια* ap. Curt. Pelop. I p. 343 n. 27 Wessel. Diod. XV 40 Siebelis. Paus. t. III p. 208; *ἐγώ* (*ἰών*); *ἀγήγοχα* (*ἀγήοχα*); *Τραϊανός* et *Τραγιανός* ap. Curt. anecd. Delph. n. 38. Ross. Reis. auf den griech. Ins. des aeg. Meers II p. 165 n. 12 Ulrichs. Reisen und Forschungen I p. 156. — Baiterus et Sauppius (ep. crit. ad G. Hermann. p. 54) in Aeschinis quem dicunt contextum receperunt (or. Att. p. 456 ind. nom. II p. 83)

1) Suid. I 174, 15 *Ἀκραγαλεῖς.* Anton. Lib. 4 *Κραγαλεύς.* Paus. X 14, 2 et. m. 763, 25 Tzetz. Lyc. 232 *Κραυγάσου, Κραγάσου, Τραγάσου.* Cf. Meinek. Stephan. p. 721.

Κραγαλίδαι. Vid. etiam Bernhard. Suid. II p. 397, 1. — Vocabulis γ epenthetico formatis addere Keilius poterat ea, quae Welckerus in syllog. epigr. p. 122. 288 Lobeck. in Aglaoph. p. 853 et in Techn. p. 34. 52 collegerunt *τελεσιγέρων*, *θαργήλια*, *Θυγάτειρα*, *ὅλιος ὀλίγος*, *σιγαλόεντα*, *Γύγης*. De Phialea, Phigalea cf. Curtii Pelop. I p. 343, 27. *Εὐγάμμων*. In *αμμων* enim exeunt nomina propria, non in *γαμμων*, ut *Φιλάμμων* Eur. Rhes. 913 *Φεράμμων* Diod. Sic. I p. 336 *Νειλάμμων* Nicet. Acumin. thes. ap. A. Mai. spic. Rom. IV p. 405 *Σαραπάμμων* (*Γαραπάμμων*) Paus. V 21, 15 *Σεράμμων* Boeckh. C. I. n. 6284, 13 *Ἰτθαλλάμμων* (?) bullet. dell. instit. di corrisp. arch. 1848 p. 75, quorum nonnulla debeo C. Keilio in annal. Marb. 1852. 3 p. 258. — Veteres grammatici ineptiunt ap. et. m. 137, 5 Sylb., cum in *ἀργιόδους*, *ἀργυφέος* (schol. Odyss. B. κ 543), *ἄγνοια*, *γραῖα*, *ἀργιφόντης* agnoscunt γ insertum. Recte enim statuit Hesych. in *ἀργιόδοντος· λευκοὺς ὀδόντας ἔχοντος*, ι ut aurium voluptati inserviretur esse additum, ut in *χαυλιόδους*, *ἱππιοχάρμης*, *ἱππιοχαίτης*, *καλλιονύμφη* Lobeck. technol. p. 180. *Ἄγνοια* et *ἄνοια* diversa significatione sunt vocabula, quamquam a librariis sexcenties permutata, cf. Sylb. Pausan. p. 855 Cas. Dion. Hal. AR. II 36 Grabb. Irenae. I 13 Heusing. Plutarch. puer. educ. 43, 4 Schneid. Plat. Civ. I p. 179 (Vindob. E.). De *ῥαῖα* et *γραῖα* mihi non satis constat; fortasse de h. v. verum viderit Trypho. Cf. Hes. *ῥαῖκος-γραῖκος*, *ῥινός-γρινός*, *γρηντός* (leg. *γρηνοτόμος*), *τὸ ῥῆνος* Aret. sign. diact. II 13, 71 (Lob. techn. p. 298 n.), *ῥαυλός-ἄγραυλος*, *ἄγροικος-ἄοικος*, *ἄγρυπνος-ἄϋπνος*. Cf. censuram meam Tryphon. Velsen. insert. libro Zeitschrift f. d. Gymnas.-Wesen 1854 m. Februar. p. 131.

Harpocr. 99, 13 *Θύστιον· Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς α Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν.* || *ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικιανοῖς διὰ τοῦ τ Θύτιον εὕρομεν γεγραμμένον.*

Aeschin. c. Ctes. 122. De Atticianis antigraphis vid. F. G. Schneidewin. Philol. III 1 p. 126. 7, cui parum

videtur probabile Atticiana Aeschinis antigrapha e bonis libris fluxisse. Codd. h. l. recte *Θυτεῖον*, duo Bekkeri *Θύτειον* exhibent. De urbe Aetoliae sive Thystio sive Thytio cogitare nos non sinit loci tenor. — Cf. Phot. 98, 17. 20 lex. Bekk. 265, 4. 6.

21.

Commentarii in Hyperidem.

a. Harp. 138, 14 *ὀξυθύμια* — *ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν* (sc. Didymus) *Ἑκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις 'ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἀν τοῖς ὀξυθυμίοις προστρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι τετριγότα'.* Phot. 340, 2 Suid. Cf. lex. comic. p. 39.

Harp. 70, 14 *ἐλευθέριος Ζεύς. Ὑπερίδης 'τῷ μὲν τοίνυν Διΐ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι διὰ τὸ τοὺς ἐλευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ'. Ὁ δὲ Δίδυμός φησιν ἁμαρτάνειν τὸν ῥήτορα. ἐκλήθη γὰρ ἐλευθέριος διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν σωτήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος.*

Schol. Plat. p. 466 *τὸν Μῆδον ἐκφυγόντες Ἀθηναῖοι ἱδρύσαντο τὸν ἐλευθέριον Δία. τοῦτον δὲ ἔνιοι καὶ σωτῆρά φασιν. τιμᾶται δὲ ἐλευθέριος Ζεὺς καὶ ἐν Συρακούσαις καὶ Ταραντίνοις καὶ Πλαταιαῖς καὶ Καρίᾳ.* Cf. et. m. 329, 44 schol. Ar. Plut. 1176 c. adnot. T. Hemsterh. p. 460 vol. I p. 350 sq. Dindf. Suid.

b. Harpocr. 162, 16 *Πυθαεία· Ὑπερείδης πρὸς Ἀπελλαῖον. ἄπορον, πῶς ἀπὸ τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ. καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα.*

Om. C., *πυθακία* B., *πύθια* D additis his *ἑορτὴ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος.* — *ἀπὸ τούτου* haud dubie vitiosum. Suspicor *ἀπὸ τοῦ Πυθίου.*

22.

Commentarius in Isaeum.

Harpocr. 47, 20 γαμήλια. Vid. supr. p. 315 et Harp. 143, 24.

23.

Commentarius in Isocratem. (?)

Harp. 28, 23 ἀπὸ μισθωμάτων. Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικὸς ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἑκάστῳ γὰρ θεῷ πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίγνοντο δαπάναι. οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν ἔθυον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθούμενοι.

Areop. 29.

24.

Commentarius in Dinarchum. (?)

Harpocr. 124, 18 ματρυλεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Ἡρακλέων καὶ Δίδυμος τόπον τινά φασιν, ἐν ᾧ γρᾶες διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν· 'οὐκ οἰμώξεται καταφθαρεὶς ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον';

Cf. Phot. 249, 2. 13 Hesych. Eustath. Il. γ p. 287.

Fragmenta incertae sedis.

Harpocr. 37 post 20 K ἀσκώλια — οὕτω καὶ Δίδυμος huc mihi non videtur pertinere, sed e schol. Arist. Plut. 1130 interpolatum esse.

Harpocr. 96, 20 θέτης· μήποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα,. οὐχ ὡς Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον. θετοὺς γὰρ ἔλεγον, φησί, τοὺς εἰσποιητούς. Phot. 88, 4.

Harpocr. 143, 24 πανδαισία· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περίεργος. Cf. Phot. 376, 10.

Harpocr. 171, 11 στρωτήρ· Λυκοῦργος κατ' Αἰσχυρίου. τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον, ὥς φησι Δίδυμος. ἔστι τοὔνομα ἐν

Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνους. Cf. Phot. 545, 1 Pollux X 173 p. 446 Bekk.

Harpocr. 176, 19 τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται· *Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμός φησιν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία*. Cf. Phot. 597, 3 Suid.

18.

Ammon. de diff. vocc. p. 98 ed. Valck. *Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως· ὅτι διαφέρουσιν αἱ νῆες τῶν πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ κωπήρεις καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πολέμων οὕτως· Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ ταὐτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.*

Eandem rem tangit Eustath. Il. p. 684, 29, ubi vulgo male legebatur *Δίδυμος ἐν ἱστορικῷ* (corr. Duker. ad Thuc. IV c. 116), quod scribae numeri denarii siglum non intellegerent, et *φασί* pro *φησί*. Ex eodem p. 1408, 50 patet Aristotelis locum Didymo deberi (*παραγαγὼν χρῆσιν ταύτην*).

Suid. I 1 p. 383 Bhdy. *ἄνδηρα· μέρος τι τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιὰ καὶ ὁ ὀχετός. Δίδυμός φησι· 'ὅπως τὸ ἀνώμαλον τοῦ χωρίου τῇ τῶν ἀνδήρων καὶ ὀχετῶν ἀφαιροῖτο κατασκευῇ'*. gl. 2.

Locus incerti scriptoris. Sunt qui putent, Meiero de Harpocr. p. 69 obsecuti, hanc glossam ad Hyperidem contra Cononem pertinere, qui hoc vocabulo usus est teste Harpocr. p. 19, 1 Bekk. Vereor ut recte. — Hesych. *ἀνδηράδες· πρασιαί, ὀχετοὶ ταφρώδεις* (Bekk. anecdd. I p. 394, 16 *ἀνδειράδες*). Eustath. 1229, 48 Plut. Q. S. III 2. 3 Macrob. Sat. VII 6 Theophr. C. P. III 20 Nicand. th. 576.

27.

Βίος Θουκυδίδου.

1.

Marcellin. §. 2 *Θουκυδίδης τοίνυν ὁ συγγραφεὺς Ὀλόρου μὲν προῆλθε πατρὸς τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντος ἀπὸ Ὀλό-*

ρου τοῦ Θρᾳκῶν βασιλέως καὶ μητρὸς Ἡγησιπύλης, ἀπόγονος δὲ τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα. ᾠκείωτο γὰρ ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν, τῷ δὲ Μιλτιάδῃ πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ, Φερεκύδην ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν φάσκων οὕτως λέγειν· ‛Φίλαιος δὲ ὁ Αἴαντος οἰκεῖ ἐν Ἀθήναις. ἐκ τούτου δὲ γίνεται Δαΐκλῆς, τοῦ δὲ Ἐπίλυκος, τοῦ δὲ Ἀκέστωρ, τοῦ δὲ Ἀγήνωρ, τοῦ δὲ Ὄλιος, τοῦ δὲ Λύκης, τοῦ δὲ Ἰοφῶν, τοῦ δὲ Λάιος, τοῦ δὲ Ἀγαμήστωρ, τοῦ δὲ Τίσανδρος, [ἐφ' οὗ ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις] τοῦ δὲ Μιλτιάδης, τοῦ δὲ Τίσανδρος, τοῦ δὲ Ἱπποκλείδης, ἐφ' οὗ ἄρχοντος Παναθήναια ἐτέθη, τοῦ δὲ Κύψελος, τοῦ δὲ Μιλτιάδης, ὃς ᾤκισε Χεῤῥόνησον'. μαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀσωπίδι.

Φίλαιος Wesseling. Herod. VI 35 coll. Plut. Sol. c. 10 Paus. I 35, 2 et marg. ed. Steph. 2. Receperunt Fr. Ritter. et Westermann. pro vulg. *Φιλαίας*. — *Δάϊκλος* vulg. et A. Westerm., *Αἶκλος* Casaub., *Δαΐκλῆς* Ritter. coll. Dionys. AR. I 71. — *Ἐπίδυκος* vulg. *Ἐπίδικος* Grauert. p. 175 et Ritter., *Ἐπίλυκος* Westerm. cum Goellero et Sauppio in act. soc. Gr. 2 p. 436 coll. Keil. vind. onom. p. 7 Steph. thes. III p. 1588. 1682 ed. Did. Suid. s. v. *Κράτης Ἀθηναῖος. Ἐπίλυκος.* — *Ὄλιος* et Rittero et Westermanno iure suspectum est. ‛Forte *Ὀδίος* vel *Ὀϊλεύς*'. — *Τύφων*, vulg. *Τόφων* PG., *Ἰοφῶν* Westerm. c. ed. Francof. — *τοῦ δὲ Τίσανδρος κτέ.* Cf. Voemel. exx. chronol. de aet. Solon. et Croesi p. 17 — *ᾤκισε*) PG. et Ald., *ᾤκησε* correx. Steph. Casaub. alii.

2.

Marcellin. §. 16 **μὴ ἀγνοῶμεν δὲ τοῦτο, ὅτι Ὄρολος ὁ πατὴρ αὐτῷ ἐστι, τῆς μὲν πρώτης συλλαβῆς τὸ ρ ἐχούσης τῆς δὲ δευτέρας τὸ λ. αὕτη γὰρ ἡ γραφή, ὡς καὶ Διδύμῳ δοκεῖ, ἡμάρτηται. ὅτι γὰρ Ὀρολός ἐστιν, ἡ στήλη δηλοῖ ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ κειμένη, ἔνθα κεχάρακται ‛Θουκυδίδης Ὀρόλου Ἁλιμούσιος'. πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα, ἔνθα δείκνυται Ἡρώδου καὶ Θουκυδίδου τάφος εὑρί-**

σκεται, δῆλον ὅτι τοῦ Μιλτιάδου γένους ὄντως. ξένος γὰρ οὐδεὶς ἐκεῖ θάπτεται. καὶ Πολέμων δὲ ἐν τῷ περὶ ἀκροπόλεως τούτοις μαρτυρεῖ. ἔνθα καὶ Τιμόθεον υἱὸν αὐτῷ γεγενῆσθαι προσιστορεῖ.

Sic locum scripsit Ritterus, qui etiam uncinis circumscripsit. Alii aliis medelis eum sanare conati sunt, quorum coniecturas collegit Westermannus: 'ὅτι Ὄλορος, οὐκ Ὄρολος Grauertus p. 178, ὅτι ὄρολος et infra ὄρολος et ὀρόλου PG., cf. Sauppius in Act. soc. gr. 2 p. 429. Minus recte Prellerus Polem. fr. p. 39 vulgatam defendens lacunam esse statuit post λ sic explendam οὐκ Ὄλορος, nam verum nomen esse Ὄλορος docet etiam inscriptio Athenis nuper reperta. Vid. Walz. ad Paus. I 23, 9.' — Ἡρώδου Coraes ad Plut. Cim. 4, quod probaverunt Schaeferus Kruegerus Ritterus. Vulgata lectio Ἡροδότου est, Ὀλόρου Sauppius l. l. p. 430 Westermannus biogr. p. 189. — 'εὑρίσκονται et ὄντες Iacobs. ad Anthol. Pal. 3 p. 922 atque alii, εὑρίσκεται et ὄντος libri, ὄντως vulgo, ὢν Poppo, ὄντως ὢν Grauertus.' — Mihi legendum videtur Ὄρολος ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἔψευσται vel ἐσχεδίασται, deinde ὅτι γὰρ Ὄλορός ἐστιν, et Ὀλόρου Ἁλιμούσιος. Inter Ἁλιμούσιος vero et πρὸς γάρ excidisse videntur verba supra §. 14 reiicula visa καὶ τεκμήριον μέγιστον νομίζουσι. Pro Ἡρώδου e vulgata lectione Ἡροδότου elicio ἠρίον Ὀρόλου. Ὄντος codicis et Aldi lectionem retinuerim.

3.

Marcellin. §. 32 Δίδυμος δ' ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα βιαίῳ θανάτῳ. τοῦτο δέ φησι Ζώπυρον ἱστορεῖν. τοὺς γὰρ Ἀθηναίους κάθοδον δεδωκέναι τοῖς φυγάσι πλὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν μετὰ τὴν ἧτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ· ἥκοντα οὖν αὐτὸν ἀποθανεῖν βίᾳ καὶ τεθῆναι ἐν τοῖς Κιμωνίοις μνήμασιν. καὶ καταγινώσκειν ἔφη τῶν νομιζόντων αὐτὸν ἐκτὸς μὲν τετελευτηκέναι, ἐπὶ γῆς δὲ τῆς Ἀττικῆς τεθάφθαι. ἢ γὰρ οὐκ ἂν ἐτέθη ἐν τοῖς πατρῴοις μνήμασιν ἢ κλέβδην τεθεὶς οὐκ ἂν ἔτυχεν οὔτε στήλης οὔτε ἐπιγράμματος, ἢ τῷ τάφῳ προσκειμένη τοῦ συγγραφέως μηνύει τοὔνομα. ἀλλὰ δῆλον ὅτι κάθοδος ἐδόθη τοῖς φεύγουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος λέγει καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς ἄρ-

χουσιν. ἐγὼ δὲ Ζώπυρον ληρεῖν νομίζω λέγοντα τοῦτον ἐν Θρᾴκῃ τετελευτηκέναι, κἂν ἀληθεύειν νομίζῃ Κράτιππος αὐτόν. τὸ δ' ἐν Ἰταλίᾳ Τίμαιον αὐτὸν καὶ ἄλλους λέγειν κεῖσθαι μὴ καὶ σφόδρα καταγέλαστον ᾖ.

Locus perdifficilis. Leviora codicum menda abstersit Bekkerus. Pro *ἐπιγράμματος* Westermannus mavult *ἐπιγραφῆς*. *Κράτιππος* proscripsit Meierus comm. Andoc. VI 13 p. 62 reponens *Ἕρμιππος*, quod Rittero placuit. Idem Ritterus verba *τοῦτο δέ φησι Ζώπυρος ἱστορεῖν* male parenthesis signo circumscripsit. Muellerus vero fr. hist. Gr. II p. 77 verba *ἐν Θρᾴκῃ* cedere iussit coniecturae suae *ἐν Θορικῷ*. Mihi equidem verba *ἐγὼ δὲ — αὐτόν* loco suo mota transponenda post *προθεσμίαν* §. 34 esse videntur. *τοῦτον ἐν Θρᾴκῃ* graviorem labem passa fortasse hunc in modum redintegranda sunt, ut *ὀτούτῃ ἄνθρακι* scribamus h. e. *ἑξηκοντούτῃ ἄνθρακι*. Neque *νομίζῃ* sanum esse potest, natum illud fortasse ex praegresso vocabulo *νομίζω*. Sed hariolari nolo. Pro *Κράτιππος* malim *Κράτερος*.

4.

His tribus locis Marcellinus Didymo testimonium denunciat. Praeterea §. 14 *ἀπὸ τούτου οὖν . . . . κατάγεσθαί φησι τὸ Θουκυδίδου γένος* Ritterus p. 128 *Δίδυμος* supplevit, fortasse recte, quamquam Aldinae lectio est *φασί*. Codd. *φησί*.

5.

Addo hoc loco, quod alium commodiorem frustra circumspicio, Didymi fragmentum ad Miltiadis vitam pertinens, quod reperitur apud scholiastam Aristid. *ὑπὲρ τῶν τεττ.* p. 515, 17 *Κίμων Μιλτιάδου γέγονε παῖς· — παρὰ τρεῖς μὲν ἐψηφίσαντο ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι. πεντήκοντα δὲ τάλαντα ἐπράξαντο. Δίδυμος δέ φησιν, οὐχ ὅτι ἐλακώνιζεν, ἀλλ' ὅτι Ἐλπινίκῃ τῇ ἀδελφῇ συνῆν.*

6.

Denique vitam Thucydidis a se conscriptam fortasse ipse Didymus respexit in schol. Pind. Nem. II 19 p. 438 Boeckh. — *ὅτι εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ὡς καὶ Μιλ-*

τιάδης καὶ Κίμων καὶ Ἀλκιβιάδης καὶ Θουκυδίδης ὁ συγγραφεὺς ὁ Ὀλόρου, ubi Boeckhius adnotat: 'qui partim Eurysacidarum partim Philaïdarum gentis fuere, igitur ab Aiaco utrique.'

Superest ut paucis exponam, quibus caussis commotus coniecturas supra breviter enumeratas proxime a vero abesse statuam. Proficisci igitur liceat a loco quodam, quantum scio, hucusque a nullo dum editorum Marcellini respecto, Doxopatri, inquam, ad Aphthon. II p. 424, 19 Walz., in quo Marcellini nomine non addito excerptum e vita Thucydidis aliquod continetur *οἷον Θουκυδίδης. ἐγκωμιάσομεν αὐτόν, ἀπὸ μὲν ἔθνους — ἀπὸ δὲ προγόνων, ὅτι ἀπὸ Μιλτιάδου καὶ Κίμωνος γέγονεν ἀπέγγονος τῶν εὐδοκίμων στρατηγῶν, ἀπὸ δὲ πατέρων, ὅτι Ὀλόρου ἦν υἱός, ὃς εἶχεν ἐν Θρᾴκῃ πλοῦτον πολὺν καὶ περιουσίαν μεγάλην.* Pertinent haec ad Marcell. §. 2 et § 14. Neque non eodem ex fonte (§. 2) fluxerunt Doxop. II p. 438, 22 *προῆλθε* p. 439, 3 *ἀπὸ τῶν πατέρων ὡς εἰς Αἰακὸν καὶ Ὄλορον τὸν βασιλέα ἀναφέροντα τὸ γένος.* Manifestum igitur est in Thucydidis vita ea, quam Doxopater manibus trivit, §. 2 extitisse *ἀπέγγονος* pro *ἀπόγονος* (quod quam sit verissimum stemma infra adiciendum docebit) atque §. 14 non de Thucydide agi, sed de patre eius Oloro, homine in Thracia locupletissimo. Quamvis igitur sanissimum videatur esse caput Marcellini 14, depravatum atque adeo loco suo avulsum id esse patet. Videant lectores ipsi. Auctor enim quamquam id agit potissimum, ut persuadeat nobis Thucydidem a Miltiade et Cimone originem ducere, hoc tamen consilium suum tantum abest ut assecutus esse videri possit, ut in iustissimas virorum doctorum vituperationes inciderit propterea, quod res in vulgus notas argumentorum stabiliat ambagibus, incertas vero atque argumentis egentes sine ullo testimonio dimittat. Quid, quaeso, ad rem propositam facit loquacissima illa et prolixa narratio de Chersoneso a Miltiade maiore occupata? qua nihil aliud efficitur, quam ut Miltiadem iuniorem a Miltiade Chersonesi tyranno originem repetere discamus, *ἀλλ' οὐδὲν πρὸς Θουκυδίδην.* — Verumtamen

rationes nonnullae sunt, quae cogant, ut has turbas non ab ipso Marcellino, sed a scribis librariisque motas esse credamus. Ac primum quidem §. 3 Didymo testimonium denunciatur, ut hoc solum affirmet Miltiadem Marathonium ex Aiacis descendere prosapia, non ut una comprobet Thucydidem ab origine Miltiadis generatum: deinde quis est qui in animum inducat vitae auctorem, cuius haec sint §. 4 verba ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι τις, τί αὐτῷ πρὸς Θουκυδίδην; quique teste Doxopatro e testibus omnibus solus verissime ἀπέγγονον Miltiadis vocaverit Thucydidem, eundem quod debebat lectori stemma eius continuum haud solvisse? Quae cum ita sint, luce clarius est §. 14 verba ἀπὸ τούτου οὖν — γένος excepisse demum gentiliciam a Miltiade ad Thucydidem usque continuatam successionem, cuius etiamnunc supersunt leviora quaedam vestigia his verbis impressa δοκεῖ οὖν τισιν . . . εἶναι τοῦ Μιλτιάδου ἢ θυγατριδοῦς. Atque horum, quos τινάς vocat, testium opinioni cum vitae auctor ideo ut accesserit fieri non possit, quod Thucydidem Miltiadis ἀπέγγονον recte habuit, apparet hoc ipso loco deesse aliquid, accuratius puta descriptum stemma, quo τινές illi refutarentur. At quamquam certissimum est rem, quae agebatur, nullo argumento melius confici potuisse, quam adiecta Thucydidis genealogia, tamen vitae auctor hac fortasse ratione ductus, quod ipsum illud stemma non ab omni suspicione liberum videretur, tabulam addidisse gentiliciam, si quid video, satis non habuit, sed alia argumenta idonea ut afferret studuisse summopere videtur. Atque argumentorum vim et auctoritatem primum id habuit, quod Thucydidis patri et Miltiadis socero Thracio idem esset nomen Olori, deinde, quod Thucydides in Thracia Scaptesulam prope fodinas haberet, postremo quod Thucydidis corpus enectum in Cimoniis sepulcris humatum esset. Ex his argumentis ei, quod secundo loco posui, ipse non multum tribuerim, quod Hermippo (§. 19) teste divitias illas historiarum scriptori uxore Thracia ducta accesserunt, quodque, si Doxapatro fides habenda est, §. 14, uti diximus, de Oloro neque de Thucydide sermo est. Sed primo ac tertio argumento gravissimo carere nullo

modo possumus. Verum enim, patri Thucydidis si, quod nonnulli affirmabant, Oroli neque vero Olori nomen erat, profecto de Thucydidis et Miltiadis cognatione actum erat. Apparet igitur, quid sibi auctoris vitae ad Didymum velit provocatio de reiectanea nominis Ὄρολος scriptura. Quid multa? A mendis apertis liberandum est cap. 16. Ferri nequit vocabulum ἐστί. Requiro vel ἔψευσται vel ἐσχεδίασται vel simile quid. ΟΛΟΡΟϹ formam genuinam esse ut demonstraret Didymus ad inscriptionem etiam nunc servatam sive columnae incisam sive sepulcralem titulum provocavit. Itaque rescribendum est ὅτι γὰρ Ὄλορός ἐστιν et q. s. — Iam vero cum pergat Marcellinus πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι — προσιστορεῖ facile quis induci possit, ut suspicetur auctorem, cum semel columnae sepulcralis meminisset, tanquam in transcursu Cimoniorum etiam sepulcrorum mentionem fecisse. Quod ne cui probetur vetant verba δῆλον ὅτι τοῦ Μιλτιάδου γένος ὄντος. ξένος γὰρ οὐδεὶς ἐκεῖ θάπτεται. Continet enim §. 17 argumentum tertium sane quam gravissimum, ab anonym. §. 1 quoque ap. Westerm. biogr. p. 200 prolatum. En tibi τεκμήριον μέγιστον! Pervenimus, quo voluimus. Ecquae, amabo, verba melius cohaerent, quam καὶ μέγιστον τεκμήριον (νομίζουσι)· πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι πύλαις — θάπτεται? Quam verborum transpositionem nisi admiseris, neque γάρ habebit quo e linguae et rationis legibus iure referatur, neque μέγιστον τεκμήριον revera gravissimum erit argumentum. Qui Rittero in mentem venire potuerit, ut §. 16. 17 proscriberet, quamvis non modo §. 16 Didymus laudaretur, sed Polemonis etiam memoria nisi Didymo alii deberetur nulli, haud facile dixeris. Iam si dubium esse non potest quin §. 17 etiam Didymum auctorem agnoscat, Corais coniecturam Ἡρώδου pro vulgata Ἡροδότου, quamvis palaeographicis rationibus (Bast. p. 812) satis commendabilem, ab historia non satis munitam respuamus necesse est. Herodis enim Attici, quem constat originem ab Aeacidarum prosapia, Miltiade[1]) Cimoneque ducibus repetisse eque filiabus unam

1) Fortassis Miltiades etiam Atticia et Paterius in anthol. Cephal. n. 588 p. 80 Rsk. commemorati Herodis cognati fuerint.

Elpinices nomine nobilitasse, Didymus meminisse non poterat. Accedit, quod Herodem scimus in pago Marathonio sibi dilectissimo et voluisse sepeliri et esse sepultum. Recte igitur Westermannus biogr. p. 189 et Leutschius Philol. I 1 p. 129 Sauppio obsecuti Ὀλόρου pro Ἡροδότου rescripserunt. Iidem vero neglegere non debebant duo elementa ηρ, male truncati vocabuli rarioris ἠρίον reliquias. Lego itaque, servatis simul librorum lectionibus εὑρίσκεται et ὄντος, ἔνθα δείκνυται ἠρίον Ὀλόρου, καὶ Θουκυδίδου τάφος εὑρίσκεται, δῆλον ὅτι τοῦ Μιλτιάδου γένους ὄντος (vel ὄντων). Fortasse Olorus, ut qui a latere Cimonis esset, singularem tumulum non habuit (cf. Harp. v. ἠρίον), sed una cum pluribus gentiliciis eiusdem mensae (τραπέζης) particeps fuit. Hinc facile intellegitur, quid sit quod Thucydidis sepulcrum εὑρίσκεται, Olori sepulcrum δείκνυται.

Transeo ad §. 32—34. Locus tractatus cum exemplo sit, vitae Thucydidis hac medicina opem ferri non posse, ut frustula nonnulla a proposito aliena proscribantur, quod corruptelae ex parte eiusmodi sint, ut nisi transpositione verborum admissa iis mederi non possit (cf. §. 22 H. Steph.), non amplius dubito quin eodem qualicunque medicamine ad emendanda capita 32. 33. 34 uti nobis liceat. Sunt qui narrent, Marcellinus refert, Thucydidem ibidem mortuum esse, ubi exul vixerit. E contrario Didymum Zopyro fidem non abnegantem tradere, Olori filium ab exilio reducem Athenis occisum esse, eundemque festivae aliorum scriptorum opinioni repugnare, qui in Thracum finibus eum violenta morte perisse tradant, Timaeo vel risui dato, qui Thucydidem in Italia diem supremum obiisse hariolatus sit. Iam vero inter verba ἐν τοῖς ἄρχουσιν et τὸ δ' ἐν Ἰταλίᾳ apparent verba molestissima ἐγὼ δὲ Ζώπυρον ληρεῖν νομίζω τοῦτον ἐν Θρᾴκῃ τετελευτηκέναι κτέ. Quid? Zopyrum a semet ipso ita discessisse, ut Thucydidem in Thracia mortuum esse traderet, quem modo Athenis interfectum retulisset? Credat Iudaeus Apella. Unus Ritterus p. 12 locos pugnantes reconciliare conatus 'Quae pravitas, ut amoveatur, inquit, distingui oportet ut ego feci

Δίδυμος δ' ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα βιαίῳ θανάτῳ (*τοῦτο δέ φησι Ζώπυρον ἱστορεῖν*). Scilicet hoc unum a Zopyro Didymus contestatum accepit, violenta morte Thucydidem occidisse, ceteroqui digressus in alia omnia.' Vereor tamen ne verum non viderit, sed verba misere iugulaverit. Quanto rectius Kruegerus Popponem secutus *ἐν Θράκῃ* emendavit *ἐν Ἀττικῇ*, quo etiam prudentior C. Muellerus fr. histt. Gr. II p. 77 *ἐν Θορικῇ* proponit. Possis eodem iure *ἐν Θριᾶσι*. At fugisse videtur interpretes primum quod h. l. Marcellinus vocabulo *τετελευτηκέναι* utitur, neque vero *ἀποθανεῖν*, tum quod pronominis demonstrativi *τοῦτον ἐν Θράκῃ* usus offendit, pro quo *αὐτόν* requisiveris, denique quod intellegi nequit, quid tandem Didymum commoverit, ut auctorem suum Zopyrum nimis superbe vituperaret, cuius narratio, etiamsi concedas ab eo verba conclamatissima *τοῦτον ἐν Θράκῃ τετελευτηκέναι* profecta esse, tamen collato capite 31 veri quid in se continuisse videri possit. His perpensis a vituperatione satis munitus erit, si quis coniecturam proposuerit Goellero iam pridem probatam, neque Zopyrum neque omnino scriptorem Thucydides quo loco perisset contestantem induci, sed alium quendam, genus mortis qui contestetur, advocari. Quid igitur? Vocabuli *Ζώπυρος* in *Σάτυρος* facilis erit permutatio (cfr. Welcker. syllog. epigr. p. 213). Ac Satyrus quidem, de quo cf. Muell. fr. histt. Gr. III p. 159, Plinio teste iuxta cum Hermippo et Antigono Carystio vitarum scriptor nobilissimus inque deliciis omnibus habitus haud scio an h. l. a Didymo non sit praetermissus. *Ἐν Θράκῃ* emendo in *ἄνθρακι* 'carbunculo' coll. Poll. Δ 192 p. 188 Bekk. *ἄνθραξ ἐσχάρα ὑποπέλιδνος ἢ λευκὴ ἢ ὕπωχρος φλύκταιναν ἔχουσα καὶ ἐρύθημα καὶ ἀλγηδόνα σύντονον.* Morbo consumptum esse Thucydidem etiam anonym. vit. §. 9 (Marcell. §. 44) affirmat. Neque mirum si tale quid Satyrus tradidit, qui in opere *περὶ βίων* inscripto tantum abfuit ut vulgarem famam sequeretur, ut rumores quosque vanissimos ac pene incredibiles summa credulitate arriperet. Restat, ut enucleemus quid sit *τοῦτον*? Hoc igitur ut assequare, ne-

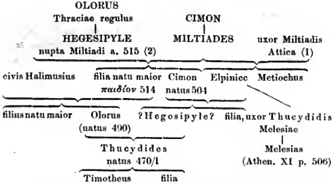
cesse est ante omnia enunciatum *ἐγὼ δὲ* — *αὐτόν* e §. 33 expellatur reducaturque in locum suum post v. *προθεσμίαν* §. 34. Habes pravitatis originem emendandique rationem detectam. 'Thucydides, inquit Marcellinus, annum aetatis quinquagesimum egressus, opere historico ad finem nondum perducto, discessit e vita.' Ab aliis alios ei aetatis terminos statutos esse verosimile est, e quibus, ni fallor, Satyrum nostrum testem produxit vitae longius productae. Lego igitur *ἐγὼ δὲ Σάτυρον ληρεῖν νομίζω ἑξηκοντούτῃ ἄνθρακι τετελευτηκέναι.* Nunc demum explicationem habet, quod v. *ληρεῖν* utitur scriptor de Thucydidis annis in alia omnia discedens. Rectius etiam nulloque obstaculo impedita procedit oratio in praecedentibus *καὶ καταγιγνώσκειν τὴν εὐήθειαν ἔφη* —· *τὸ δ' ἐν Ἰταλίᾳ* — *μὴ σφόδρα καταγέλαστον ᾖ.* — Quae cum ita sint, non vereor ne cui audacius agere videar, si, quam bis aptissimam reperimus enunciatorum transpositionem, tertio etiam loco quoad fieri possit sanando tanquam certissimam medelam admoverim. Supra diximus verba *τὴν πολλὴν περιουσίαν* nescimus quo casu intra §. 14 limites immigrasse, quamquam Doxopatro teste ab Olori mentione male divulsa. Quae verba quo loco expulsa sint, cum caput 2 etiam luxatissimum sit, haud facile cum specie quadam probabilitatis divinaveris; licebit tamen hariolari. Fortasse e scriptoris consilio a participio *ἔχοντος* (§. 2) pendebant '*Θουκυδίδης* — *Ὀλόρου* — *προῆλθε πατρός, τὴν ἐπωνυμίαν ἔχοντος ἀπὸ Ὀλόρου τοῦ Θρακῶν βασιλέως καὶ τὴν πολλὴν περιουσίαν καὶ τὰ ἐπὶ Θράκης κτήματα καὶ τὰ ἐν Σκαπτησύλῃ μέταλλα χρυσᾶ* (Doxop. *καὶ τὸν ἐν Θρᾴκῃ πλοῦτον πολὺν καὶ περιουσίαν*), *καὶ μητρὸς Ἡγησιπύλης, ἀπέγγονος δὲ κτέ.*' Verba quoque *παρέσχε δ' ἡμῖν τὴν ἄλλως ζήτησιν κτέ.* e §. 1 in §. 14 irrepsisse videntur. Iungo *φρονοῦσι καλῶς. παρέσχε δέ κτλ.* At ne sic quidem vitae initium sine offensione legitur. Quis enim est, qui ab auctore tantum non plane insulso profecta esse credat *ἀπέγγονος τῶν εὐδοκίμων στρατηγῶν κτέ. ᾠκείωτο γὰρ* — *Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν?* Quis unquam dixit: Thucydides e posteris fuit Miltiadis; originem enim a Mil-

tiade repetiit? Possis quidem ex his angustiis rescripto ἐκ πλαγίου pro ἐκ παλαιοῦ te extricare; sed neque ᾠκείωτο πρὸς τὸν δεῖνα Graecum est. Deinde praetermitti non debet, quod Didymus altero loco, quo nobilissimorum Thucydidis proavorum meminit (schol. Pind. Nem. II 19), ᾠκείωτο non agnoscit, sed eodem atque Doxopater dicendi genere utitur εἰς Αἴαντα ἀνέφερε τὸ γένος, ibidemque Aiacis posteros enumerans Cimonem inter et Thucydidem Alcibiadem inserit. Quem errorem Didymo imputare non ausim. Alcibiadis enim πρόγονοι Alcmaeonidae fuerunt (Sopater in Walz. rh. V p. 10). Inde subnata mihi suspicio est scholiastam Pindari pro καὶ Ἀλκιβιάδης voluisse οἱ Λακκιάδαι, quamvis propensior sim ad credendum mala quadam fortuna subductum nobis una cum vera lectione nomen illius viri esse, qui Miltiadem et Thucydidem cognationis vinculis coniunxerit. Atque simile quoddam detrimentum verba ᾠκείωτο γὰρ — τὸν Διός cepisse videntur: 'ᾠκείωτο γὰρ [ἐκ παλαιοῦ] τῷ μὲν . . . . πρὸς Μιλτιάδην, τῷ δὲ Μιλτιάδῃ πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός.' (? τῷ γονεῖ, vel τοῖν γονεῖν pro τῷ γένει.) Verum tamen ne haec quidem emendandi ratio admitti potest, quod cum linguae legibus repugnat, tum stemmati adaptari nequit.

Itaque fuit cum nodum gladio solvere vellem resectis ulcerosis: 'οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. ᾠκείωτο δὲ (sic vulg.) ἐκ παλαιοῦ τῷ γένει πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός.' Sed postea vidi, eandem sententiam, scholiasta Pindari Doxopatroque adhibitis, verbis dubiis lenioribus artibus inflari posse. 'Thucydides, sic vitae enarrationem orditur Marcellinus, Oloro natus est, qui cognomini Thraciae regulo et nomen et divitias suas debebat, ex Hegesipyla matre; idemque pronepos fuit Miltiadis Cimonisque, clarissimorum imperatorum.' Abhinc orationem his fere verbis continuasse Marcellinum consentaneum est: 'Maioribus vero editus est Aeacidis. Thucydides enim, ut diximus (vel: ut vetusta fama fert), Miltiadis, hic vero Aeaci, Aeacus Iovis fuit progenies. His atavis gloriatur historicus noster. Atque huius rei Didymus auctor est Pherecydi testimonium denuncians.' Fortasse igitur haec

sic scripta reliquit Marcellinus: — *ἀπέγγονος δὲ τῶν εὐδοκιμωτάτων στρατηγῶν, λέγω δὴ τῶν περὶ Μιλτιάδην καὶ Κίμωνα· (ἀνέφερε δὲ εἰς Αἰακὸν τὸ γένος)· ᾠκείωτο γὰρ ἐκ παλαιοῦ (λόγου) τῷ γένει πρὸς Μιλτιάδην τὸν στρατηγόν, τῷ δὲ Μιλτιάδῃ πρὸς Αἰακὸν τὸν Διός. οὕτως αὐχεῖ τὸ γένος ὁ συγγραφεὺς ἄνωθεν. καὶ τούτοις Δίδυμος μαρτυρεῖ.*

Recurrit quidem in hac quoque loci restitutione inusitata illa, quam modo furca expulimus, constructio *ᾠκείωτο πρός τινα*, sed fortasse ea Marcellino scriptori sequioris aetatis condonanda erit; nos hoc in lucro ponimus, quod particula *γάρ* post *ᾠκείωτο* obvia, a vulgata lectione in *δέ* emendata, non amplius sententiam pessumdat, tum quod *ἐκ παλαιοῦ λόγου* optimum sensum praebet, postremo quod Didymus noster haud plura contestari videtur, quam re vera contestatus est, Aeaci, inquam, Miltiadisque cognationem. En tibi promissam Thucydidis genealogiam.

Quod quidem stemma accuratiore quadam interpretatione vix eget. Thucydidis Halimusii pater et ipse Halimusius fuerit necesse est. Qui cum a proavo Thracio Olori nomen acceperit, fieri nequit ut filius natu maximus fuerit, sed absque dubio fratrem quendam maiorem habuit, cuius quidem nomen Atticum ignoramus. Per se patet patrem huius Olori indigenam Atheniensem e demo Halimunte fuisse, cui haud scio an Thucydidis vel Timo-

thei nomen inditum fuerit, inque matrimonium duxisse uxorem e prosapia Olori Thraciae regis, h. e. filiam Miltiadis et Hegesipyles, Cimonis sororem maiorem natu. Constat enim Miltiadi Hegesipylen nupsisse a. 515/4, Cimonem vero ante a. 504 lucem non vidisse. Atque filiolae huius, ni fallor, Marcellinus §. 12 meminit, vocabulo *παιδίον* usus, quod de Cimone non potest intellegi. Itaque Thucydides re vera *ἀπέγγονος* est Miltiadis, quemadmodum Doxopater tradidit minus considerate *καὶ Κίμωνος* adiciens; falluntur que quibus vel *υἱδοῦς* vel *θυγατριδοῦς* vel *ἀπόγονος* audit Thucydides. Quod si lectoribus probavimus, mater eius, siquidem ei Hegesipyles nomen erat, haud dubie Cimonis ex Elpinice sorore filia fuit, nomenque Thracium ab ava accepit. Simul hinc lucem acceperit quod narrat Plutarch. Cim. c. 4, Thucydidem in Cimonio agro prope Elpinicen sepultum esse *παρὰ τὸν τῆς Ἐλπινίκης τῆς Κίμωνος ἀδελφῆς τάφον*. Ceterum alter etiam Thucydides, Melesiae filius, Cimonis gener dicitur schol. ad Aristid. III p. 446 ed. Dind. Plut. Pericl. c. XI, quamquam Thucydides Olori f. in suis historiarum libris, in quibus locis aliquammultis cognominis illius mentionem fecit, cognationis et necessitudinis vincula non commemorat, quae ipsum cum genere Cimonis coniungebant.

Haec hactenus. Plura quidem in promptu habeo emendandae et explicandae Marcellini Thucydidis vitae (maximam, si quid video, partem ex Asclepio sive Asclepiade sophista compilatae) aptissima, sed quae, quia ad Didymum parum pertinent, prudens omitto. Unum addo, ne anonymi Thucydidis vita, a Westermanno perpolita, macula inquinetur nullo negotio abstergenda, §. 5 p. 201 W. legendum esse *εἰσὶ δὲ δ αἱ ἐφεξῆς μάχαι* (h. e. *τέσσαρες*) pro *εἰσὶ δὲ αἱ κτλ.* Simili modo in Athen. II p. 71 B *εἰς ὧν τῶν Ἀριστάρχου τοῦ γραμματικοῦ μαθητῶν* fortasse legendum est: *μ μαθητῶν*, coll. Suid. (Aristid. vit. ap. Westerm. p. 323, 32 *λ λέγειν στίχους*).

7.

'Didymi commentarios in Thucydidem nusquam rela-

tos legimus; etiam in scholiis Thucydideis superstitibus nullum Didymi vestigium conspicitur, dum aliorum eius interpretum mentio inicitur, ut Antylli III 95 IV 19. 28 Asclepiadis I 56 Phoebammonis I 53' sunt verba Fr. Ritteri in Didym. opusc. p. 7. Ammonius tamen de diff. p. 131 eiusdem commentarios in Thucydidem novisse videri potest, cum dicit συμμαχεῖν καὶ ἐπιμαχεῖν διαφέρει. συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοὶ ἐπίοιεν πολεμίοις, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν, ἐπιμαχεῖν (δὲ), ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ λέγων· 'Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.' Locus Thucydidis exstat l. I c. 44, cf. Duker. l. c. p. 33 l. 33 Valck. Ammon. l. c. Poppo Xen. Cyr. III 2, 23.

III.

OPUSCULA GRAMMATICA.

1.

Περὶ ὀρθογραφίας.

Suidas vol. I 1 p. 1330 ed. Bernh. haec tradens *Δίδυμος ὁ νέος, Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός, ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα* nescio quem Didymum iuniorem in tabulas grammaticorum retulit, qui vereor ne nunquam vixerit. Ut enim editoris Halensis verba mea faciam, quis dubitet *ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα* Aristarcheo laudatissimo vindicare? Accedit quod Eudocia nescit *ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα*. Deindo *πιθανά* non ignobilis cuiusdam ignotique hominis fuisse, sed illustrioris grammatici fidem facit, quod inter Apollonii Dyscoli opera comparent ap. Suid. I 1 p. 627 *περὶ τῶν πιθανῶν Διδύμου*, quod Bernhardyum fugit, cum *πιθανά* philosophi esse moneret Didymi Arei[1]), non item fugit Fabricii aciem BG. II 3 §. 2 vol. I. p. 286. Hinc efficitur, ut proscriptis aut ab hoc loco remotis verbis, quae offensioni sunt *Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεύς, γραμματικός*, statuamus quae praecedunt *ὑπὲρ τὰ γφ´ βιβλία* arctissimo vinculo liganda esse cum sequentibus *ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ, ἔγραψε ..... πιθανά, περὶ ὀρθογραφίας* [*περὶ γεωγραφίας* Paris. Brequingy. p. 16] *καὶ*

1) Suid. *Δίδυμος Ἀρεῖος* (sic pro codd. scriptura *Ἀττήιος ἢ Ἄττιος* ex Euseb. P. E. XV 15 rescribunt Ions. Reines. Bernh.) *φιλόσοφος Ἀκαδημαικός. πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις ἐν βιβλίοις β´ καὶ ἄλλα πολλά.*

ἄλλα πλεῖστα καὶ ἄριστα. Scripsit igitur noster περὶ ὀρθογραφίας.

Habet quidem etiam lectio περὶ γεωγραφίας quo se muniat atque commendet e. g. Steph. Byz. 32, 17 West. Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τὸ Ἀλεξανδρίτης (vide praeterea quae infra dicturi sumus), sed primum tenuiora sunt studiorum Didymi in geographia positorum vestigia, quam ut Parisini codicis lectionem vulgatae praeferre ausim. Deinde lectio γεωγραφίας fortasse nata ex γεωργίας, ut Δ. ὁ νέος sit Alexandrinus ille, qui sexcenties laudatur in Geoponicis. Auctorum, qui περὶ ὀρθογραφίας libros suos inscripserunt, Arthurus de Velsen in Tryphon. fr. collect. p. 56 sq. recensum exhibet, e quibus nostrum, quem commemoratione dignum non habuit, aetate fortasse antecessit unus Draco Stratonicenus (Suid. I 1 p. 1456), fere attigit Tyrannio (Suid.), reliqui exceperunt, Trypho Suid. Cram. an. Oxx. II p. 72, 10 Lehrs. Arist. p. 341 Orus Milesius pertinax Didymi adversarius, quo de cf. Ritschel. p. 36 et 44 sqq. Apollonius Dyscolus (de constr. or. III p. 270) Herodianus et. m. 292, 56 π. μον. λεξ. 23. 25 = p. 79 L. Lehrs. anall. gramm. p. 418 Choeroboscus Charax (cod. Taurin. CCLXI fol. 74 teste Peyrone ad et. m. p. 1069) Eudaemo et. m. 457, 12 Soteridas Hyperechius (Suid.) Arcadius Theognostus ap. Bachm. anecdd. Gr. 56, 25 [1]). Quibus capitibus orthographicorum praeceptorum maxima pars comprehendi solita sit, docet Ritschel. de Oro p. 36. 44. Circumscripserunt enim veteres grammatici libellos suos orthographicos plerumque his finibus, ut primum in iudicanda αι et ε scriptura versarentur, deinde altera quadam parte copiosiore scripturas ει et ι, η et ι, tertia οι et υ persequerentur, quarta denique de ι subscripto singulari industria quaererent. Quibus quaestionibus tam affines in libris περὶ σχημάτων attigerunt (cf. Arth. de Velsen Tryphon. fr. p. 90 sqq.), ut haereamus inter-

1) Non ex omni parte verum est quod asserit Cassiodorus inst. praef. 'orthographia apud Graecos plerumque sine ambiguitate probatur expressa.'

dum, utri potissimum libro unum alterumve fragmentum iure assignemus. Fragmenta orthographiae Didymi, quae reperiri potuerunt, haec sunt:

1.

Choerobosc. ap. Cram. anecdd. Ox. II p. 290 *βείδιοι λέγονται οἱ ἄρχοντες παρὰ Λακεδαιμονίοις. βειέλοπες οἱ λεγόμενοι ἱμάντες* (cod. *λέγονται οἱ μάνται*). *τοῦτο ὁ Ὦρος* (cod. *τὸ ὅρος*) *διὰ τοῦ ι.* — Hesych. I p. 714 *βειέλοπες· ἱμάντες, οἷς ἀναδοῦσι Λακεδαιμόνιοι τοὺς νικηφόρους.* Adde Suid. s. v. Eustath. p. 1453, 10 Zonar. p. 382. Altera voce caret Hesychius, receperunt ipsam Suid. Eustath. 1453, 11, vid. Paus. III 11, 2 Boeckh. C. I. I p. 609 O. Mueller. Dor. II p. 128. 314. 542. De *βειέλοπες* digna est quae conferatur docta Lobeckii adnotatio technol. p. 117 not. 17 p. 118 not., ubi desideratur *ταυληρόντα ἱμάντα. Ἡρακλέων* (Hesych.) fortasse corruptum, et Syracusanorum *εἴελος*, quode multus est Pierso ad Moer. p. 196 = p. 145 Lps. (schol. Ar. Ach. 581).

2.

Et. m. 137, 1 *Ἀργειφόντης·* — *Δίδυμος δὲ διὰ τοῦ ι γράφει. λέγει γάρ· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ αρι ἐπιτατικοῦ* [*μορίου*] *γίγνεται ἀρίδεικτος οὕτω τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἀπὸ τοῦ αρι γίγνεται ἀριφόντης καὶ πλεονασμοῦ τοῦ γ ἀργιφόντης.* Cram. anecdd. Par. IV 179, 29 *Ἀργειφόντης. παρὰ τὸ ἐναργεῖς τὰς φαντασίας ποιεῖν, ὥς φασιν Ἀλεξίων Ἀρχίας καὶ Ἀρίσταρχος. ἢ ἀριφόντης ὁ μεγάλα φανταζόμενος. ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων.* Hinc suppleas fr. ap. Cram. anecdd. Par. IV 61, 1. Aristarchi igitur verba fortasse leguntur schol. p. 629b, 35 Bekk. (Ω 23) et. Gud. p. 73, 28 *Ἀργειφόντης* (leg. *Ἀργιφ.*) *ὁ μεγάλως φανταζόμενος τοῖς ὀνείροις, ὡς Δίδυμος καὶ Τρύφων.* Verum neque Plato vidit in Cratylo p. 403 B, unde lux effulget Hesychio s. v., neque vidisse putandi sunt quotquot stipat Velsen. l. c. p. 92 praeter Pausaniam Eustath. p. 183, 12 Cram. anecdd. Par. IV 60, 21 (qui Pythonem draconem appellat) coll. Achaei tragici fr. 11 ed. Ulrichs. *'Ἄργην ἔπεφνε'.*

Apud Homerum legendum esse apparet Ἀργεϝιφόντης [cf. Ἀρείφατος, Ἀρειμανής, Ἀρειθύσανος], respicique fabulam ab Apollodoro I 6, 3 vol. I p. 23 Heyn. narratam καὶ κατέστησε [φύλακα add. Faber.] Δελφύνην δράκαιναν· ἡμίθηρ δὲ ἦν αὕτη ἡ κόρη. Ἑρμῆς δὲ καὶ Αἰγίπαν ἐκκλέψαντες τὰ νεῦρα ἥρμοσαν τῷ Διῒ λαθόντες. In epitheto vero διάκτορος haud scio an Δι (ός), Iovis, mentio lateat, sive interpretari malis τὸν Διὸς ἄκτορα sive τὸν Διὸς ἀκέστορα. — De γ epenthetico disputavi p. 317. 318 in comment. II ea particula, quae hypomnemata rhetorica (Aeschin. c. Ctes. §. 107 Harp. Κραυγαλίδαι) continet.

3.

Et. m. 372, 29 (et. Gud. 215, 32) **ἐρείπω· καὶ λέγει ὁ Δίδυμος, ὅτι διὰ τοῦ ι ὤφειλε γράφεσθαι, ἐπειδὴ παρὰ τὸ ἐρίπνη ἐστίν, ὅπερ σημαίνει τὴν μεγάλως περιπνειομένην. τὸ δὲ ἐρίπνη διὰ τοῦ ι παρὰ τὴν ερι ἐπίτασιν.** Philoxenus et Herodianus ἐρείπω praetulerunt. Attuli hunc locum in commentatione de Didymi lexi tragica p. 100, ubi schol. ad Soph. Ai. 308 coll. Hesych. I p. 1432 nostro vindicare studui. Scholii auctor quoque mordicus tenet scripturam ἐριπίοις, quamquam interpretatur τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα (Eustath. 1280, 33), quod Philoxeni erat veriloquium.

4.

Cyrillus cod. Bodl. auct. II 11 n. 6 apud Cram. anecdd. Par. IV p. 188, 32 **Ποσειδῶν· οὕτω Δίδυμος καὶ Τρύφων ἀπὸ τῆς πόσεως, Ἀλεξίων δὲ καὶ Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι παρὰ τὴν ποσίν** (Cr. **πόσιν**) **δοτικήν.**

Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 230, 3 Velsen. l. c. p. 93, qui omisit schol. Ar. Acharn. 690 (682). Ed. Gerhardi opusculum, quod est '*Ueber Ursprung, Wesen und Geltung des Poseidon*' in Abh. d. Acad. d. Wiss. Berl. 1852 p. 150—198 doleo quod nancisci non potui.

5.

Et. Gud. 49, 39 et et. Angel. ap. Ritschel. p. V 5 (lect. catal. Bonn. 1846/47) **ἀμφιτρήη** (sic). **ἡ θάλασσα. ἀμφι-**

τρίτη δὲ ἡ πέτρα ἢ ποταμός. εἴρηται περὶ ῥέειν. εἴτε παρὰ τὸ τρεῖν. φόβον γὰρ ἐμποιεῖ τοῖς πλέουσιν. ὥς φησι Δί-δυμος. ὤφειλε διὰ τῆς εις φ γράφεσθαι, εἶτα γ̣ὰρ παρὰ

θ ν

τὸ ῥεῖν εἴτε παρὰ τὸ τρεῖν. ὑπεβλή δὲ τῷ κανό τῶν εις Η̅ θηλυκῶν, καὶ διὰ τοῦ η γρ.

Emendatio facilis est: bis certe scribendum videtur *εἴτε παρῆκται παρὰ τὸ ῥεῖν*, et pro *εις φ* voluit librarius *ει διφθόγγου*. Didymus igitur scripsit *Ἀμφιτρήτη*, cuius veriloquium recoquit Hesychius, quem vid. etiam s. v. *τριτώ· ῥεῦμα, τρόμος, φόβος*. Aliorum veriloquia enumerat Klopferus ad Nitsch. mythol. I p. 183. Futilissimum propinat schol. Odyss. *γ* 91.

6.

Cod. Vossian. et. m. 567, 40 a Gaisfordio p. 1611 not. allatus *λιτός· ὁ πένης καὶ δημότης. ἢ ὁ ἐκ λιτανείας ζῶν. ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γῆς κοιμώμενος. λιτὸς ὁ εὐτελὴς χιτὼν καὶ ἀποίκιλος. Δίδυμος παρὰ τὸ λεῖον αὐτὸ λέγει διὰ τῆς ει. ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ι. τὰ διὰ τοῦ ιτος ἀποστρέφεται τὴν ει, σῖτος ἐπαφρόδιτος λῖτος, χωρὶς τοῦ κλειτός, ὁ ἔνδοξος καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ.* Cf. Cram. anecdd. II 238, 14 Herodian. sive Arcad. de acc. p. 78, 10 79, 3—5 82, 10 ed. Barker.

Ex eiusdem de *ι ἀνεκφωνήτῳ* quaestionibus haec supersunt fragmenta:

7.

Et. m. 452, 30 *θνήσκω· — ὁ Δίδυμος χωρὶς τοῦ ι, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρέσω μέλλοντος γίγνεται καὶ † μεθύσκω πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ μετάγονται εἰς ἐνεστῶτα, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ μνῶ μνήσω καὶ θνῶ θνήσω γίγνεται θνήσκω καὶ μνήσκω καὶ οὐκ ἔχει τὸ ι.* Cram. anecdd. Ox. I 196 *τὸ μέντοι θνήσκω καὶ μιμνήσκω ὁ μὲν Δίδυμος ἄνευ τοῦ ι. ἡ μέντοι παράδοσις οὐκ ἐπείσθη αὐτοῖς, ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς θναίσκω καὶ μναίσκω λέγουσιν.* Herodian. ad Hom. Il. *Λ* 799 A.

'Multae voces nunc carentes iota subscripto in codicibus cum illo reperiuntur. E. c. *ζῷον*[1]) pro *ζῶον*, v. Epist.

1) Hoc praecipit Herodianus Arcadii p. 122, 2 ed. Bark. Lps.

p. 82 et Wagner. ad Alciphron. III 9 [2 vol. II p. 39]: λάθρᾳ κρύφᾳ (tab. I num. 13) pro λάθρα κρύφα, v. ibid. p. 200: σῴζω θνῄσκω pro σώζω θνήσκω, v. Append. p. 31 sq.' Bast. comm. pal. p. 719. Add. Piers. ad Moer. Attic. p. 300 Lobeck. rhemat. p. 327 Schneider. ad Platon. Civit. I 334 A vol. I p. 60 P. Tzschirner. de Gr. nomin. in Ω exeunt. p. 5 Ἀθηνῶι. Codicem Mediceum Aeschyli Choeph. v. 315 θνῄσκων exhibere Franzius p. 370 affirmat.

8.

Cram. anecdd. Ox. I 203 θρῴσκω· — Δίδυμος δὲ χωρὶς τοῦ ἰῶτα· ἀπὸ γὰρ τοῦ θορήσω μέλλοντός φησιν γεγενῆσθαι· ὡς τρώσω τρώσκω καὶ διπλασιασμῷ τιτρώσκω, οὕτω θωρήσω (l. θορήσω) θρῴσκω συγκοπῆς γενομένης τοῦ ι (l. η) καὶ μεταβολῇ.

Huic scripturae Didymo improbatae obsequitur cod. Medic. Aeschyl. Choeph. 813 teste Franzio p. 387. — Non ignoro tamen referri haec etiam ad commentarios posse, cf. θρῴσκω γνώμᾳ Boeckh. Pind. scholl. praef. p. XIII et fr. 290 R. Schmidt. Callistr. p. 24 = 330.

9.

Et. m. 741, 25 σώζω· — τὸ σώζω χωρὶς τοῦ ι λέγει Δίδυμος· ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ κάθημαι γίγνεται ἕζω, οὕτω ἀπὸ τοῦ σώω τὸ ὑγιαίνω γίγνεται σώζω πλεονασμῷ τοῦ ζ .... I 43 τὸ δὲ σῷος (ἔλεγεν ὁ Δίδυμος) διὰ τοῦ ι γράφεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ σῶς τοῦ σῶ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ εἰς ως διὰ τοῦ ωος σὺν τῷ ι, Μίνως Μινῷος, ἥρως ἡρῷος, οὕτω σῶς σῷος, cf. Zonar. s. v. Phavorin. p. 1726, 11. 30 Philem. lex. techn. p. 147 Osann.

σώιζειν haud inauditum in inscriptionibus, v. Keil. anall. epigr. p. 115 idem in Philol. VIII 1 p. 177. Apud Aeschylum in Eumen. 232 cod. Medic. exhibet σώιζων teste Franzio p. 402. Eidem scribendi mori obtemperat e. g. cod. Lucian. Vindob. 123 (B), ut vol. I p. 287 R. II p. 163 R., cod. Palat. Marcellin. vit. Thucyd. §. 56 Westerm. p. 199, 62. — Ceterum non inepte ex h. l. concludit Gust. Wolffius de scholl. Soph. Laur. p. 18 a nostro profectum

esse schol. Soph. OC. 1210 *σῶν ἀντὶ τοῦ σῶιον* [schol. Odyss. *κ* 268 *σῶν· Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶον*].

10.

Choerobosc. ap. ct. m. 230, 4 *γήδιον· τριῶν ὄντων τῶν πρωτοτύπων γῆ καὶ γαῖα καὶ γέα, ἐκ ποίου τούτων γέγονε τὸ γήδιον; λέγει δὲ ὁ Δίδυμος, ὅτι ἐστὶ γέα διὰ τοῦ ε. καὶ ἐπειδή, ἡνίκα ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται καὶ παραλήγει τῷ ε τὸ ο* (? *ἢ τῷ ο*), *τότε γίνεται διὰ τοῦ διον ἡ παραγωγὴ καὶ προσέρχεται κατὰ τὴν παραλήγουσαν τὸ ι. οἷον πρά-ξεως πραξείδιον, λέξεως λεξείδιον, βοῦς βοός βοΐδιον, νοῦς νοός νοίδιον, οὕτως οὖν γέα γείδιον διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ κατ' ἔκτασιν Ἀττικὴν τοῦ ε εἰς η γήδιον διὰ τοῦ η καὶ ι, ὥσπερ εἰκάζω ᾔκαζον καὶ εἴδειν ᾔδειν.*

11.

Eustath. Il. *E* 352 p. 1146, 58 *Φιλήμων δὲ τὸ λήδιον ἑρμηνεύσας εὐτελὲς τριβώνιον ἢ χλαμύδιον παλαιὸν παροξύνει αὐτὸ ὡς τὸ σταμνίον. φησὶ γάρ, ὡς σταμνίον δὲ τὴν προσῳδίαν λέγω. Δίδυμος δὲ καὶ αὐτὸς οὕτω δοξάζων φησί, ὡς ἄλογός ἐστιν ἡ προπαροξύτονος τάσις τοῦ λήδιον, ἐπεὶ αἱ διὰ τοῦ ιον παραγωγαί, εἰ μὲν ὦσιν ἐν τρισὶ βραχείαις, προπαροξύνονται, θρόνος θρόνου θρόνιον, πτύξ πτυχός πτύχιον, εἰ δὲ δακτυλικαὶ πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, οἷον ψωμίον, ὠτίον, ἔτι δὲ καὶ κλειδίον, παιδίον, δᾳδίον, οὐ διὰ τὸ διον ὄντα οὐδὲ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον· τὸ γὰρ ο τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. εἰ οὖν, φησίν, ἐν τῷ λήδιον δακτυλικὴ ἡ λέξις, δῆλον ὡς πρὸ μιᾶς ὤφειλεν ἔχειν τὸν τόνον. καὶ οὕτω παροξύνεσθαι θελήσας τὸ ΛΗΙΔΙΟΝ ὁ Δίδυμος ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεί, φησί, λῆδος τὸ πρωτότυπον, ὃ Δωριεῖς λᾶδός φασίν, ὡς Ἀλκμάν· λᾶδος εἱμένα καλόν* (fr. 88 Bergk.), *ὅ ἐστι· ληδίον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν τοῦ λῆδος, φησί, μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ ληδίον οὐδ' ἂν αὐτὸ ἔχοι τὸ ι.*

Hoc fragmentum, cum *ἰῶτα προσγεγραμμένου* caussa agatur, non dubitavi huc admittere, quamquam aptiorem ei

fortasse locum in libro aliquo περὶ σχημάτων composito assignaveris. Vid. Velsen. l. l. p. 95. — Nostrum sequitur Herodianus pros. cathol. l. XIII ap. Arcad. de accent. p. 119, 8—15 ed. Bark. τὰ διὰ τοῦ ιον τριβραχέα ὑποκοριστικὰ προπαροξύνεται, κτένιον, πτύχιον, πόδιον, θρόνιον. εἰ μέντοι ἡ πρώτη τούτων μακρὰ ὑπάρχοι, ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ διον παρηγμένων, παροξύνεται, κλειδίον, παιδίον, δαιδίον. οὐ γὰρ διὰ τοῦ διον, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον. τὸ γὰρ δ τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. ἔτι σφητίον, χαρτίον, [adde e Didymo ψωμίον] ὠτίον κτέ. Egregie vero hanc de prosodia diminutivorum nominum doctrinam tractat schol. Dionys. Thr. p. 793, 30 sq. Schaef. Greg. Cor. p. 28. Adde schol. Hom. *N* 71. — Ceterum vereor ut Didymus verum viderit. Atticos certe ι adscripsisse docet Aristoph. Avv. 715, neque ipsum Alcmanem, quem antestatur Didymus, hanc literam expulisse fidem facit Hesychius, ubi λᾶδος frustra quaesiveris, λαῖδος vero invenies vol. II p. 413 λᾶιδος· λῆδος. τριβώνιον Bachm. anecdd. I p. 290, 1. Vocabulo ληδίον haud raro utitur Philostratus cf. G. Olear. ad VA. IV 19 p. 158, 7 VS. I 20 p. 513 Imag. II 18 p. 841 n. 14, qq. ll. codd. scriptura inter ληδίον ληιδίον λύδιον λίδιον fluctuat. Philemo denique, quo Eustathius utitur, me iudice non est Aexonensis, quode cf. Meier. comm. Andoc. VI 3 p. VIII, sed Byzantius, qui versibus politicis scripsisse videtur. Et. m. 563, 32 pro χλαμύδιον παλαιόν praebet χλανίδα παλαιάν. Hinc duo nascuntur politici versus[1]) [τὸ δ'] εὐτελὲς τριβώνιον ἢ παλαιὰν χλανίδα [ληδίον], ὡς σταμνίον δὲ τὴν προσῳδίαν λέγω, ut adnotavi in censura Tryphonis Velseniani in Muetzelli Ztschr. f. d. GW. 1854 p. 131.

1) Versus choliambicus latet in Eudocia p. 276 φιλοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοις | ἀνεῖλεν, ἀλλὰ συμπλακεὶς ἀπέπνιξεν, trimeter iambicus in Iulian. ep. XL p. 73 Heyl. τίς ἂν (?) ἐμοῦ γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερος, ubi praestat me iudice ἀντ' ἐμοῦ, cf. Soph. Ai. 444 Ar. Nubb. 658 Iacobs. AP. p. 818.

2.

Περὶ παθῶν.

Hoc opusculum e solis scholiis in Homerum Venetis innotuit, unde Herodianum id commentario instruxisse comperimus (cf. Lehrs. anall. gramm. p. 418), quae simul caussa fuisse videtur, ut hodieque praeter dubia nonnulla ab etymologis servata fragmenta eademque, ni fallor, ipsius Herodiani industria nostro obnoxia ad nos pervagata nihil fere ex hoc opere aetatem tulerit. Accedit quod Herodianus Didymi nomen, quamvis ipsi plurima eum debere persuasum habeam, admodum raro apposuit, adeo ut Lehrs. de Arist. stud. p. 34 adnotaret haec: '*Fortasse debebat* (Herodianus) *saepius Didymum inspicere*'. Atque inspectum ab ipso esse, ne dicam transscriptum, luculentum supra exemplum unum e multis deprompsi fr. IX coll. Arcad. p. 119, 8—15. Alterum quaerentibus praebet schol. Aristoph. Eqq. 1158, ubi Herodiani nomine veneunt, quae Didymi verba esse in lexico comico pronunciata fidem facit Hesychius s. v. *κημός*, cf. Arcad. 59, 14.

1.

Schol. Hom. *Γ* 272 et. m. 116, 51 *ἄωρτο· ἄρω ἐστὶ τὸ σημαντικὸν τοῦ ἁρμόζω, οὗ ὁ μέλλων* (et. m. add. *Αἰολικῶς*) *ἄρσω, ἀόριστος ἦρσα* '*Θέτις ὤμοισιν ἐπῆρσεν*' (Il. *Ο* 167. 339) *ἀντὶ τοῦ ἐφήρμοσεν καὶ* '*πώμασιν ἄρσον ἅπαντα*' (Odyss. *β* 353) *ἀντὶ τοῦ ἐφάρμοσον. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρκα, ὁ παθητικὸς ἦρμαι, ὑπερσυντελικὸς ἤρμην, τὸ τρίτον ἦρτο, συστολῇ ἄρτο* (rectius et. m. *Ἰωνικῶς κατὰ συστολὴν ἄρτο*), *ἐπενθέσει τοῦ ω ἄωρτο* (et. m. add. *ὥσπερ εἶθα εἴωθα*). *οὕτως Ἡρῳδιανὸς ἐν τῷ β ποιήματι* (l. *ὑπομνήματι*, possis etiam *ποιηματίῳ*) *τῷ περὶ παθῶν Διδύμου*[1]).

1) Quid igitur? Credamusne Didymum etiam *ἄωρτο* ab *ἄρω τὸ ἁρμόζω* derivasse? Equidem hoc ut credam, quod non modo etymologus l. c. his pergat verbis *τινὲς δὲ λέγουσι τὸ ἐκρέματο*, sed etiam Hesych. *ἄωρτο. ἐκρέματο* suo loco, deinde loco non suo *ἄωρτο· παρήρτητο* habeat, idemque *ἕωρτο* h. e. *ἤορτο* formam primigenam recte explicet vocabulis *ἔδοξε*, *κρέμαται*, mihi imperare non possum. Video

2.

Schol. Hom. *Δ* 160 *κείν'· λέγει ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ* (excidisse videtur *α*, cf. *P* 201) *ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου· τὰ ὀξύτονα ἡνίκα ἐκθλίβηται τὴν ὀξυνομένην συλλαβὴν καὶ ἐὰν ᾖ ἡ ἐκθλιβεῖσα συλλαβὴ ἡ ἔχουσα τὴν ὀξεῖαν βραχεῖα, ἡ δὲ ὀπίσω συλλαβὴ φύσει μακρά, τῷ τονικῷ παραγγέλματι γίγνεται περισπώμενον. περισπᾷ γοῦν τὸ δῆλον* (Heyn. *δεῖλ'*). *ἐν δὲ τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ ἐναντιοῦται τούτῳ.*

3.

Schol. *P* 201 *ζητεῖ ὁ Ἡρῳδιανὸς ἐν τῷ α ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου περὶ τοῦ ἆ δεῖλ', πῶς δεῖ τονίζειν αὐτό, καί φησι· πολὺ δὲ πρότερον παρὰ τῷ ποιητῇ ἐστι τὸ τῆς ἀναγνώσεως· 'ἆ δείλ' οὐδέ τί τοι θάνατος', ἢ 'ἆ δεῖλ' οὐδέτι τοι θάνατος'. τὸ γὰρ πλῆρές ἐστιν ἆ δειλέ. οὐ γάρ, ὡς οἱ ἐξηγησάμενοι, τοῦ δείλαιε ἀποκοπή. ἐν ἑτέροις γὰρ αὐτὸς λέγει 'ἆ δειλώ, τί νυ δάκρυ κατείβετον'* (*ψ* 86) *περιγέγραπται οὖν ἡ ὀξεῖα, εἶτα καὶ ἀνάπαυσις γέγονεν κτἑ.* Cf. *Δ* 441, unde discimus Aristarchum *δειλέ* scripsisse *ἐκ πλήρους*.

Apparet hinc Didymum, ut qui statueret *δειλ'* apocope natum esse e *δείλαιε*, syllabam circumflexam pronunciasse. Cf. Matth. gr. Gr. I p. 86 §. 30.

Ex hoc *περὶ παθῶν* opere haud scio an profecerit Herodianus ap. et. m. 148, 8 *ἀρπεδόεσσα· ἡ ἄγαν πεδινὴ* (sic Schleussnerus ad et. Gud. 762) *κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ αρι συγκειμένη. πέπονθε δέ, ἵνα* (vulgo *ἵνα μή*) *σημαίνηται ἡ ἄγαν ὁμαλὴ ὁδός. ὁδοῦ γάρ ἐστιν ἐπίθετον. πέπονθε δὲ ὁμοίως τῷ ἐρθύρις Αἰολικῶς, ἐριθυρίς γὰρ ἡ μεγάλη θυρίς. οὕτως Ἡρῳδιανός, καὶ Δίδυμος, ὅτι ἄρπεδες, οὗ μέμνηται Νίκανδρος ἐν θηριακοῖς* (v. 420) *'κάρη γε μὲν ἄρπεδες αὔτως'· — ἀλλ' ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν παραλαμβάνειν.*

Fortasse rectius sublata punctuatione legitur *οὕτως Ἡρῳδιανὸς καὶ Δίδυμος* h. e. Didymus, cui calculum addit

Lobeckium etiam *ἄωρτο* ad *αἴρω ἀείρω* referre in rhemat. p. 224. — Loci non immemor erat Ritschel. de Oro §. 24 p. 60. 61.

Herodianus. — Hesych. I p. 548 ἀρπεδόεσσα· ἰσόπεδος, ὁμαλή. I p. 1442 ἐρπεδόσσα· ἐπίπεδος. I p. 548 ἀρπεδόεν· ὁμαλόν. I p. 548 ἀρπεδίσαι· ὁμαλίσαι, ἐδαφῆσαι. I p. 549 ἀρπίδες· ὁμαλά, καὶ κρηπῖδες ἢ ὑποδήματα Λάκωνες. I p. 1541 ἐφεδές· ἐπίπεδον, ταπεινόν, χαμαί.

Alia sciens praetermitto, e. g. Ἀφροδίτη et. m. Gud. Angel. s. v. Cram. anecdd. Ox. I 37, 31 βεῦδος et. m. 195, 49, ubi deinceps laudantur Didymus Herodianus Diogenianus, γείτων et. Gud. 122, 12 ὄχεσφιν et. m. 645, 2 ὦ τᾶν Apollon. II 569, 15 Bekk. reliqua, quae secundum literarum ordinem digesta caput V efficient inscriptum: 'Incertae vel dubiae sedis fragmenta.'

3.

Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας
sive
De latinitate[1]).

Hoc opus a Frederico Ritschelio Didymo Chalcentero vindicari inde patet, quod in libello nitidissimo '*die alexandrinischen Bibliotheken*' p. 140 Heliodorum metricum apud Didymum Prisciani II p. 394 Kr. laudatum ex hoc ipso loco ante Augusti principatum vixisse concludit. Ab huius sententia discedit censor libri in annall. critt. Berol. 1838 P. II p. 821 sqq. God. Bernhardyus in Suida I 1 p. 1330, 1, qui suspicatur totum argumentum, quod gl. Δίδυμος ὁ Κλαύδιος contineatur, ad Didymum iuniorem pertinere, cuius memoriam his fere finibus circumscribit Δίδυμος ὁ Κλ. χρ. Ἀλ. γραμμ., ὃς ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραψε περὶ ὀρθογραφίας, περὶ τῶν ἡμαρτημένων κτλ. Claudium igitur Didymum περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας scripsisse arbitratur. Huic accinunt Meurs. gloss. Graec. v. δηνάριον, σεστέρτιον, Fabric. bibl. Gr. VII p. 57 Lersch. Sprachphil.

1) Cf. meam de Philoxeno dissertationem Philologo insertam IV 4 p. 666 sqq., in qua quae de aetate grammatici dixi non debebat sollicitare W. Ribbeck. de Zenodot. p. 5, qui, si Philoxeni et Timothei dithyrambographorum Cyclopis meminisset, de Philoxeni glossis Homericis h. l. non cogitasset. — Adde H. Planer. de Tyrannione p. 29. 30.

I p. 94. 143—5 Graefenh. Gesch. d. class. Philol. I p. 425. Ego ad utrum concedam haereo. — Ad Prisciani l. l. adnotat Lindemannus: 'Ac primum notandum ab initio ante vocem Δίδυμος legi in cod. has literas YK, deinde pro περὶ τῆς esse ΠΕΡΙCΤΗC, ante vocem παρά recurrere literam Y et post vocem ἀναλογίας rursum apparere Y, quod Putschius (perperam) pro numero libri habuit.' Haec ille. Litera ter adiecta Pythagorica Y quid sibi velit, docebit Villoiso diatr. p. 134 (2), sed K quid valeat non expiscor, nisi nota sit nominis Κλαύδιος[1]). Quod si ita est, Suidae glossa Δίδυμος ὁ Κλαύδιος depravationes perpessa esse non videtur. Et Claudius quidem Didymus, quem a musico et grammatico, Heraclidis filio, non esse diversum suspicatus sum in comment. IV part. 2 p. 13, apte poterat lectores ad Heliodorum metricum ἐν τῷ περὶ μουσικῆς amandare ap. Priscian. de fig. num. c. III §. 16. Sed Chalcentero hoc etiam opus vindicaturo favebunt grammaticorum aetate proximorum studia in eadem opera Graeca cum Romanis comparandi posita, Hypsicratis Seleuci Philoxeni Tyrannionis Apionis Irenaei sive Pacati Minucii Suetonii Tranquilli, quos recensui in dissert. de Seleuco Homerico p. 548. Accedit quod ap. Priscian. I p. 21 Kr. II p. 395 Kr. Didymus in Varronis consortium admissus est.

1.

Priscian. I p. 21 [I c. 4] Kr. 'Unde a plerisque ei (V) hoc nomen datur, quod apud Aeoles habuit olim digamma, id est *vau*, ab ipsius voce profectum, teste Varrone et Didymo, qui id ei nomen esse ostendunt. Pro quo Caesar hanc figuram Ⅎ scribi voluit. — Tortell. Aretin. de orthogr. fol. 4 'Habebant antiqui Aeoles literam hanc, quae, quia duplicis gamma figuram detinebat, ut nunc detinet, digamma a plerisque ex nostris cognominata fuit, a nonnullis vero sibi [?] hoc nomen datum fuit, quod apud Aeoles prius habebat, videlicet *vau*' et q. s.

Vid. Ritschel. de Varrón. disciplin. libris p. 27. —

1) Cf. Roeper. in Zeitschr. f. AW. X 1852 p. 436. 437.

Claudins Didymus si librorum de latinitate auctor esset, quae de Claudii novamine disserit Priscianus ita narraret opinor, ut Didymum ipsum sequi appareret, qui imperatoris inventum praeterire silentio vix posset. Cf. Torrent. Casaub. Lips. ad Sueton. Claud. Caes. c. 41.

2.

Priscian. XI 1, 1 vol. 1 p. 515 Kr. 'Stoici enim quomodo articulum et pronomen unam partem orationis accipiebant, infinitum articulum vocantes, quem grammatici articulum, ei quoque adiungentes etiam infinita nomina vel relativa: quod etiam Didymus facit tractans de Latinitate.'

Cf. Apollon. de pron. p. 4 Bekk. Lersch. Sprachphil. II p. 41—43 R. Schmidt. Stoic. gramm. p. 39—42.

3.

Priscian. VIII 17 §. 96. 7 vol. I p. 429. 'Sciendum tamen, quod videmur in praeterito perfecto plerumque barytona quoque Graecorum imitari in commutatione consonantium, teste Didymo, qui ostendens omnia, quae habent in arte Graeci, habere etiam Latinos exemplis hoc probat. Nam, quum primam coniugationem dicunt barytonon, quae tres cognatas habet consonantes, id est β π φ, pro qua nos ph scribimus in plerisque et in omnibus huius coniugationis verbis per ψ ἀόριστον h. e. praeteritum infinitum spatio temporis utrum paulo ante an multo sit perfectum, ut κρύβω (unde κρύπτω, hoc 2 em. codd., quod prob.) ἔκρυψα, λείπω ἔλειψα, ἀλείφω ἤλειψα, nos quoque in praeterito perfecto — —, cum in praesenti in *bo* vel *po* desinat verbum, plerumque in *psi* facimus praeteritum perfectum in tertia coniugatione, ut scribo scripsi, nubo nupsi, scalpo scalpsi, repo repsi' et q. s.

Tractavi hunc locum in comment. de Dionysio Thrace. Cf. Bekk. anecdd. II p. 638, 30 sqq. Timoth. Gazae. περὶ συντάξ. ap. Cram. AP. IV p. 242, 27 — 243, 3 Macrob. de societate Graeci Latinique verbi p. 796 ed. Zeun.

4.

Priscian. de fig. num. 2 §. 9 vol. II p. 390 'Sestertius

olim dupondius et semis, id est duo librae et semis, quasi semistertius, quo tempore denarius decussis valebat, hoc est: post duos sequens tertio loco est semis. Hoc quoque secundum Atticos et Ionas, qui *ἥμισυ τρίτον* dicebant pro *δύο ἥμισυ* teste etiam Didymo, qui hoc ponit ostendens in omni parte orationis et constructionis analogiam Graecorum secutos esse Romanos, unde et Herodotus in I historiarum (§. 50) *ἐποιεῖτο — ἡμιτάλαντον. ἰδοὺ δὴ οὖν* (sic Lindemannus; cod. *ΕΙΔΟΥ ΔΙΟΝΙΠΟΝ·*) *εἰπὼν δέκα ταλάντων γεγενῆσθαι τὸν λέοντα*[1]) *καταλέγει ἔχειν ἕβδομον ἡμιτάλαντον, τουτέστιν ἓξ ἡμιτάλαντα'*[2]).

5.

.Priscian. de figg. numer. III 16 vol. II p. 395 post locum e libro Varronis de lingua latina quinto (p. 47 ed.

1) Scr. *κᾶτα λέγει.* Atque *κᾶτα* pro *καί* Menandro etiam in scholl. Hippocr. ed. Daremberg. v. *ὀδαξυσμοί* restituendum esse video *κᾶτα τὸν ῥύπον | λίχνος πιὼν ἠδάξαθ' ὥστε μὴ πιεῖν. Αἴρων* non expedio; *τὸ μὴ τὰς τρίχας* nescio utrum *τομὴν τριχός* an sit *τμητὰς τρίχας.*

2) Qui paulo post eadem pagina laudatur Dardanns, haud dubie idem est atqne *Δαρδάνιος ἐν τῷ περὶ σταθμῶν*, cni testimonium denunciat Laurentius Lydns de mens. p. 62 ed. N. Schow. Cuius loci si memor fnisset F. Osannus, cnm praefaretur ad Apnlei. orthogr. p. XVIII not. 2, non expulisset Dardanum locoque cedere Didymo iussisset. Iterum eum antestatur Priscian. II p. 393. Ac fortasse ap. Suid. s. v. *Ἀριστόδημος* pro *Δαναὸν* (E., Bernhardyns *Διογενιανόν*) legendnm est *Δάρδανον.* Alios Dardanos habes ap. Cicer. Acad. IV et Philostrat. V 5. 2 p. 567. — *Περὶ σταθμῶν* Diodorus etiam dispntavit teste Diogeniano ap. schol. BL. Hom. Il. p. 167 a Bekk. (*ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς Ἑλληνικῶν ὀνομάτων.*) Diogeniani libri inscriptionem cognoscimns e Montefalconii diario Italico p. 214 *ἐκ τῶν Διογενιανοῦ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Ουσηστίνου* (sic) *ἑλληνικῶν ὀδ.* Falitur enim Rank. Hesych. p. 66. 128. 143, qui *ἐκ τοῦ* scripsit, neglexitque siglam *ὀδ.* Volnit nempe scriba $\overset{\nu\,\nu}{OO}$ h. e. *ὀνομάτων.* Cf. Bast. Comm. pal. p. 827, nisi, quod suspicetur aliquis, notam $\overset{o\,o}{NN}$ h. e. *νομισμάτων* perperam intellexit ac pro $\overset{\nu\,\nu}{OO}$ habnit. Fortasse Vestinns etiam de nnmis scripsit. Ceterum Pamphilo ab ipso Vestino breviato haud scio an nsns sit auctor synagoges Bachmanni, qnem Methodium esse suspicor (medicnm) ab etymologo saepissime in α, semel a Tzetza schol. Lyc. 1050 p. 919, 9 laudatum.

Bip.) excerptum his pergit verbis: 'Didymus etiam ea confirmat. *Δίδυμος ἐν τῷ περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ἴωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἥμισυ ἥμισυ τρίτον φασίν. καὶ τὰ ἓξ ἥμισυ τάλαντα, ἕβδομον ἡμιτάλαντον. καὶ τοὺς τέσσαρας ἥμισυ πήχεις πέμπτην σπιθαμήν, καθάπερ φησὶν Ἡλιόδωρος, ὅς προσθεὶς τὸ 'ἐν δὲ Βατουσιάδης'* (Archiloch. fr. 85 p. 486 Bergk.) *ἐν τῷ περὶ μουσικῆς ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον ἀντὶ τοῦ δύο ἥμισυ πόδες. καὶ καθόλου, ὅταν βούλωνται ἀριθμόν τινα δηλοῦν καὶ μόριόν τι προσκείμενον, τὸ ὁμώνυμον τοῦ ἀριθμοῦ αἰεὶ τοῦ πλεονάζοντος λαβόντες τὸ ὅλον φασίν, οἷον τὰ ἓξ ἥμισυ ἕβδομον ἥμισύ φασιν, τοῦ ἑπτὰ ἕβδομον, ὅς μονάδι πλεονάζει τοῦ ἕξ, τὸ ὁμώνυμον λαβόντες. καὶ Ῥωμαῖοι δὲ εὑρεθήσονται τούτῳ χρώμενοι τῷ σχήματι. τὰ γὰρ δύο ἥμισυ ἀσσάρια, σεστέρτιούμ φασιν, τοῦ μὲν ση τὸ ἥμισυ δηλοῦντος, ὡς ἐν τῷ σημόδιουμ σήσκουας σήσκουπλα, τοῦ δὲ τέρτιουμ τὸ τρίτον, καὶ ἔστιν ἥμισυ τρίτον. τὰ δὲ χείλια σηστέρτια ποιεῖ διακόσια πεντήκοντα δηνάρια ἀργυρᾶ (ὡς αὐτοὶ λέγουσι, δηναρίου παρὰ τὸ δῆνα ἐσχηματισμένου), δέκα δὲ χρυσᾶ, ἅπερ καὶ μίλλε νούμμως φασίν. τὸ δὲ σήσκουας σύνθετόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ση καὶ κουμ καὶ τοῦ ἄς ἄσσις. καὶ ἔστιν ἥμισυ σὺν ἀσσαρίῳ, τουτέστιν ἓν ἥμισυ ἀσσάριον. ὥσπερ δὲ ἡμέδιμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδιμνον, οὕτως καὶ οὗτοι σημόδιουμ πλεονάζοντος τοῦ σ.'*

4.

Πιθανά.

Hoc opere quale argumentum persecutus sit hodieque sciri in tanta testimoniorum penuria nequit. Inscriptionem solam servavit Suidas I 1 p. 627 Bernh. Si quid hallucinari licet, crediderim *πιθανά* (probabilia) Didymi circum interpretationes historiarum fabularumve probabilissimas versata esse. Cf. schol. Ar. Plut. 210 *τὸ δὲ πιθανὸν τοῦ λόγου ἐπινενόηται.* Quamquam scrupulum inicit, quod Apollonii opusculum Didymeo huic superinstructum ap. Suid. interiectum medium est opusculis mere grammaticis.

5.

Ultimo hoc capite nomen solvam, quod supra dedi, pollicitus additamento aliquo disputaturum me esse de studiis Didymi in geographia positis. Huc pertinere videtur primum liber

π ε ρ ὶ   Κ α β α σ σ ο ῦ,

cuius meminit Stephanus Byz. p. 12, 8 ed. Meinek. *ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακησός οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν τὸ* (sic coni. Meinek., *τοῦ* RV) *Καβασσός. πόλις δὲ αὕτη τοῦ Ὀθρυονέως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. δειχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ τοῦτο ψεῦδος.* At ego ut credam singulari libro de Cabasso urbe a Didymo disputatum esse, vix mihi imperabo, sed eam potius commentarii in Homeri Iliadis librum XIII compositi partem, in qua de v. 363 *Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα* (edit. Argolic. *Ἑκάβης νόθον υἱὸν ἐόντα*, quae scriptura placuit E. R. Langio, cuius apparatus Homericus penes me est) commentaretur, in tantam amplitudinem excrevisse suspicor, ut fere iusti libri ambitum expleret. Quam opinionem confirmat loquendi usus de verbis *βιβλίον ὅλον* mihi observatus. Sic Dorotheus Ascalonita in *συναγωγῇ λέξεως Ἀττικῆς*, cuius librum CVIII laudat Athenaeus VIII p. 329 D, tantum operae insumpsit teste Porphyrio ad Hom. Il. Θ 90 *εἰς ἐξήγησιν τοῦ παρ' Ὁμήρῳ κλισίου*, ut nisi iusti voluminis finibus interpretatio ista circumscribi non posset. Recte enim Coraes pro *ὅλον βίον ἐδέησε*, quae lectio est cod. B., rescripsit *ὅλου βιβλίου*, assentiente R. Ungero in parad. Thebb. p. 433, qui de solenni vocabulorum *βίος* et *βιβλίον* confusione pluribus exposuit. Deinde Neoteles nescio quis eodem Porphyrio ad Hom. Il. Θ 328 auctore *περὶ τῆς κατὰ τοὺς ἥρωας τοξείας* totum librum conscripsit. Hoc quoque loco vulgata scriptura est *ὅλον βίον*, quam adversus Valckenarium, qui *ὅλην βίβλον* coniecit, defendit Wolf. prolegg. p. CXCIII (cf. L. Mueller. de *οἶμος* et *οἴμη* p. 2. 3). Ipsum Didymum de vocabuli *δεκατεῦσαι* significatione librum conscripsisse auctor est Harpocr. 45, 5 Bekk. *Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας*, quo

loco fortasse ὅλον ante βιβλίον incuria scribae excidit: at hunc non singularem librum fuisse, sed partem commentarii in Demosthenis or. c. Medont. longius exspatiantem, ex Harpocratione patet. — Fortasse etiam ἡ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκληπιάδην, quam Plut. vit. Solon. c. 1 commemorat, e commentario Demosth. c. Aristocr. §. 28 (Harpocr. 136, 10) seorsim, ut itam dicam, edebatur. — Ceterum ὅλος et βίβλος vocabula nectere consueverunt scriptores Graeci recentiores: e. g. Clemens Alex. Strom. V p. 751 C ὅπου γε καὶ ὅλα βιβλία — ἐπιδείκνυνται. Theophilus in fragm. Seguier. Steph. Byz. χερσὶν ἑαῖς Θεόφιλος ὅλας ἐγράψατο βίβλους. Dionys. Halic. de Thuc. iudic. IX 6 ὅλη γὰρ ἡ βίβλος οὕτω συγκέκοπται. Dionys. techn. p. 126 ed. Schott. δι' ὅλου τοῦ βιβλίου διοικούμενος διοίκησίν τινα τοιαύτην. — Itaque e Didymi excursu aliquo, ut more loquendi recentiorum editorum utar, ad librum Iliadis XIII 863 fluxerunt haud dubie quae referunt Steph. Byz. p. 344, 12 schol. V. p. 368 b, 26 et. m. 482, 25.

Quodsi libri περὶ Καβασσοῦ memoria non sufficit, ut Didymum inter geographos nomen professum esse affirmemus, iure nostro dubitabimus, num tres loci alii, in quibus ethnographus ad Alexandrinum grammaticum provocat, ad huius opera aliqua geographica an commentarios (rhetoricos) respiciant.

a. Steph. Byz. 486, 9 M. Οἰνοῦς πολίχνιον Λακωνικῆς, ὡς Ἀνδροτίων καὶ Δίδυμος. Cf. Curtii Peloponn. II p. 263. 321 (Athen. Deipn. I p. 31 C) [1]).

b. Steph. Byz. 34, 1 Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. ὁ δὲ Φρύνιχος ἀναττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει, πῶς ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν χρῆται. Cf. Antiatt. Bekk. 77, 5 Ἀθηναίαν, οὐκ Ἀττικήν. Cf. Ritschel. de Oro p. 58 Nauck. Arist. Byz. p. 213 not.

c. Steph. Byz. p. 72, 6 Δίδυμος δὲ παρατίθεται

1) Qui apud eundem Athenaeum citatur p. 31 D Alciphro Maeandrius mihi suspectus est; sed latere videtur Μαιάνδριος ὁ Μιλήσιος, quode dixi in comm. de Tryphone p. 34.

χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους τοῦ (sic RV τὸ A) Ἀλεξανδρίτης. Locum Cyrenaei in Bernhardyi Eratosthenicis frustra quaesivi.

Horum praeceptorum quo referam tertium non habeo, primum suspicor Stephanum e commentario aliquo rhetorico, secundum ex hypomnemate in comicum aliquem poetam transscripsisse.

Sed longe alia ratio est aliorum locorum Stephani trium 655, 5. 20 695, 3 ed. Meinek.

['Α ν α γ ρ α φ ὴ δ ή μ ω ν.]

Scriptores de pagis Atticis atque ipsa Athenarum urbe qui literis consignaverunt, Preller. Polem. p. 170 sqq. Meier. de Harpocr. p. 63. 64, Didymi nomen, nescio quid agentes, in tabulas non retulerunt, quamquam Stephanus Byzantius, qui p. 635, 20 M = 283, 27 W his verbis ei testimonium denunciat Διόδωρος δὲ καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον, Καλλίμαχος Ἑκάλῃ Τρινέμειαν, Chalcenterum quoque iis accensere videtur, qui pagis Atticis accurate recensendis operam navaverunt. Ἀναγράφειν enim, cuius verbi significationem illustrant O. Schneider. de scholl. Arist. fontt. p. 92 A. Nauck. Aristoph. Byz. p. 237, proprium est scriptoris literati eius, 'qui indices quosdam condat eorumque ordinibus hanc vel illam rem inserat.' Itaque L. Prellerus Polem. p. 41 sq. e verbis schol. Ar. Avv. 646 ἀναγράφει δὲ τοὺς ἐπωνύμους τῶν δήμων καὶ φυλῶν Πολέμων (fr. IX) vel singularis opusculi vel amplioris operis particulae probabiliter elicuit inscriptionem Πολέμωνος ἀναγραφὴ τῶν ἐπωνύμων τῶν δήμων καὶ φυλῶν, eademque aut huic similis fuisse videtur libri inscriptio a Diodoro compositi, quode cf. Preller. I 1 p. 170—173. Atque recensum illum pagorum Stephanus iterum atque iterum respicere videtur, quamquam hodieque haud facile quispiam gravioribus quam ex usu verbi ἀναγράφειν petitis argumentis redarguet eum, qui ex hypomnematis Didymi rhetoricis Stephanum profecisse contenderit. Steph. Byz. 635, 5 (= 283, 13 W) Τρικόρυνθον· οὐδετέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. [Τρικόρυνθον

Meinek. coll. 618, 4 *τρικόλυνθον* RV *τρικόρυθον* Meurs. — Euphorionis fragmentum in collectione Meinekii est CXVIII p. 138. — Schol. Arist. Lys. 1031 qui scripsit aut Atheniensis fuit, aut aliquamdiu Athenis commoratus esse videtur. Fortasse a Symmacho Atheniensi profectum est.

Steph. 695, 3 M 310, 30 W *Χολαργός· οὕτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος δὲ Χολαργεῖς καὶ πληθυντικῶς † μαρτυρεῖ.* Spectare haec potuerunt vel ad Demosth. 40, 6 vel ad Arist. Ach. 855, ubi schol. *δῆμος Ἀττικῆς οἱ Χολαργεῖς τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.*

Ad eundem librum suum, si quis exstitit, fortassis ipse Didymus lectores amandat in schol. Soph. O. C. 712 p. 71 Elmsl. *ὁ γὰρ Κολωνὸς ἱππεὺς ὠνομάσθη παρ' ἃς ἐξεθέμην αἰτίας διὰ τὸν Ἄδραστον.* Sic cod. Laur. et Triclin., *κατὰ Ἀνδροτίωνα* R. Br., qua re motus hunc locum inter fragmenta Androtionis recepit Mueller. I p. 374. — G. Wolffius de scholl. Laur. p. 32 '*Auctorem*', inquit, '*fortasse quis olim cognoscet. Quamquam eae* (caussae) *possunt quidem ad v. 711 expositae fuisse, sed ab epitomatore esse omissae.*' Exposuerat has caussas, opinor, in tabulis pagorum Atticorum. Cf. Bachm. anecdd. I p. 38, 10 meamque de lexi tragica dissertationem p. 104. — Pagorum Atticorum gnarum praebet se auctor quoque schol. Soph. O. C. 1061 (ubi pro *οὐ*, quod in MS. Elmsleio teste sequitur, legendum est *οὕτω* [*Δίδυμος*] vel *οὕτω* [*Πίος*]) et glossae Hesychianae *Οἰατίδος . . . οἱ δὲ ἀπὸ Οἴας τοῦ δήμου κακῶς, οὐ γὰρ ἐγγὺς κεῖται.* Quae mihi quidem e Didymi lexico tragico petita videntur. — Denique pervelim edoceri, utrum in *ἀναγραφῇ δήμων* an in commentario in Ionem tragicum (nam *ἀντεξηγήσεις πρὸς Ἴωνα* (leg. *Ἰώβαν*) nullas unquam fuisse in commentatione II p. 303 idoneis, opinor, evici argumentis) *πυκνός* mentionem fecerit. Steph. Byz. p. 528 sq. M. *λέγεται καὶ Πυκναία* [*παρ' Ἴωνι*]. *Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι τὴν πύκνα ἂν εἴη λέγων*[1]). Similis quaerendi caussa est de schol. Arist. Avv. 836 *Δίδυμός φησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ*

1) Verbis *ἂν εἴη λέγων* in argumento simili utitur auctor schol. Soph. O. C. 1039 p. 49 Lps.

πετρῶν κεῖσθαι et schol. Pind. Nem. II 19. Vid. et schol. Eur. Phoen. 159 V. Ceterum in hoc libro conficiendo saepissime quidem, uti par est, a Didymo consultos esse decessores, Polemonem, inquam, Diodorum Callistratum sive Meneclem probabile est, sed non infimae notae fontem ei fuisse suspicor ὁρισμοὺς τῆς πόλεως laudatos a schol. ad Arist. Avv. 997 (998), si quidem hoc scholion non potius a Symmacho Atheniensi profectum est, quam a Didymo. Locus ille neque Meierum fugit de Harpocr. p. 63 n. 355, neque Prellerum de Polem. p. 175, qui tamen ὁρισμοὺς τῆς πόλεως suspicatur columellas fuisse terminales, in quas illa verba insculpta fuisse videantur, quae inde adnotaverit eorum aliquis, qui composuerat Atthidas. Ὁρισμούς qui scripserit praeter Teucrum (Cyzicenum?), ab Athenaeo X p. 455 laudatum, nullum equidem novi scriptorem, neque Teucri opus versui adstrictum chorographicum argumentum persecutum esse videtur. Tamen, si quid video, ὁρισμοὶ τ. π. minime columellae fuerunt, sed liber aliquis fortasse suasore et auctore imperatore aliquo Romano Athenarum amantissimo conscriptus, cuius parentem ipsum Didymum divinarem, si scholii auctor pro verbo γέγραπται vocabulo εἴρηται, quod solemne est auctoris lectorem ad aliud suum scriptum amandantis, usus esset. At, cum nusquam proditum esse legamus grammaticum nostrum τὰς λιπαρὰς καὶ ἀοιδίμας Ἀθήνας adiisse, omnino nobis integrum non est, ut in hac caussa scholiis Sophocleis Aristophaneisque iis abutamur, in quibus Athenarum mentio iniecta sit, praecipue cum et Symmachum Aristophanis interpretem Athenis oriundum fuisse e schol. Ar. Ach. 145 constet (O. Schneider. p. 81) et Pium alterum scholiorum Laurentianorum fontem (Ritter. Didym. opusc. p. 37 Wolff. p. 24 Suringar. hist. scholiast. T. II p. 242 Teuber. de Servio Honorato p. 51 Iul. Richter. de Sophocl. etc. interpr. p. 82 Wolff. Prolegg. p. CCLIV) multas studiorum gratia peregrinationes suscepisse compertum habeamus e schol. Hom. Odyss. δ 356 ϑ 372 [? δ 65 p. 124 Buttm.]

Haec hactenus. Didymi memoriam ap. Steph. Byz. 7, 3 Ἄβιοι 106, 8 Ἀπολλωνία 562, 23 Σήσαμον ad hypomnemata in Iliadis libros II et XIII retuli. Nedontis fluvii quo tandem in libro mentionem fecerit, (vid. Bekk. anecdd. III p. 1393) integra caussa est. — Quae cum ita sint, nullus dubito quin codex Paris. ap. Brequing. aut falsa tradiderit inter opera Didymea librum *περὶ γεωγραφίας* enumerans, aut, quod vero est simillimum, verba ista non modo corrupta sed suo etiam loco mota sint infra apte inserenda: *Δίδυμος Ἀλεξανδρεύς· [περὶ γεωργίας ἢ] γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε.* Ac fortasse etiam ulterius progredi licet, ut verborum ὁ *νέος — καὶ αὐτὸς γραμματικός* (Eudoc.) patrocinio arrepto scribamus *Δίδυμος ὁ νέος Ἀλεξανδρεύς, καὶ αὐτὸς γραμματικὸς [ἔγραψε περὶ γεωργίας ἢ] γεωργικὰ ἐν βιβλίοις ιε.* Huius fragmentorum indicem exhibet Niclas Geopon. vol. IV p. 1276.

IV.

OPUSCULA AD HISTORIAM FABULAREM ANTIQUITATES HISTORIAM LITERARUM PERTINENTIA.

1.

Ξένη ἱστορία.

Ξένην ἱστορίαν[1]) a Didymo scriptam esse dixi p. 10, meminitque nostri inter auctores historiae fabularis Laevinus Torrentius Suet. Tiber. c. 70. Verbis *ξένη ἱστορία* utuntur Sextus Emp. adv. gramm. I 278 *τὰ ἐν ξέναις ἱστορίαις κείμενα ἢ αἰνιγματώδως ἐκφερόμενα ταῦτ' ἔστιν ἄχρηστα* et Artemid. onirocr. IV 63 p. 379 Reiff. *εἰσὶ γὰρ καὶ παρὰ Λυκόφρονι ἐν Ἀλεξάνδρᾳ καὶ παρὰ Ἡρακλείδῃ τῷ Ποντικῷ ἐν ταῖς λέσχαις καὶ παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἐλεγείαις καὶ παρ' ἄλλοις πολλοῖς ἱστορίαι ξέναι καὶ ἄτριπτοι.* Locos transscriptos indicat Meinek. in anall. Alex. p. 258. Addo schol. Aristonic. ad Hom. Il. Γ 6 *τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας*, schol. Apoll. Rhod. II 1248 p. 256 Schaef. Eudoc. Violar. p. 346 *Ἡρόδωρος ξένως περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως ταῦτα.* Schol. Eur. Androm. I p. 30 ed. Witzsch. *ὡς ὁ Αἰσχύλος — ἐν τοῖς Φρυξίν, ἔνθα καὶ ξέ-*

1) Didymi librum *ξέναι ἱστορίαι* inscriptum fuisse suspicatur Brueckuerus *ὁ μακαρίτης*. At singularem etiam numerum in usu fuisse Ptolemaei Hephaestionis docet *ἱστορία παράδοξος* sive *ἱστ. καινή* et Dionysii *ἱστορία παιδευτική*. Cf. Vit. Galactionis Martyris et Epistemes ap. Fabric. bibl. Gr. VI p. 529 et inc. auct. brev. enarr. chronogr. ad calc. Georg. Codini p. 128 ed. Bonn.

νως ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων, schol. Eur. Med. 1384 (1377 Matth.) *Νεόφρων δὲ ξενικώτατον· ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι (Ἰάσονα)*, schol. Eur. Rhes. 36 p. 34 Kampm. *Μνασέας δὲ ξενικώτερον ἀφηγεῖται τὰ περὶ τὸν Πᾶνα.* Ptolemaeus, Aristonici grammatici pater, Eudocia Viol. p. 360 et Suida Vol. II p. 526 testibus scripsit *τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ* (*περὶ τῶν παρὰ τῶν ποιητῶν* Eudoc. B. Em.) *ξένως* (h. v. male om. Westerm. biogr. Gr. p. 275) *ἱστορούμενα. Ξένης καὶ παραδόξου* iuxta ponit schol. Eur. Phoen. 1019 vol. V p. 218 Matth. Est, ubi idem fere valeat *ἰδικῶς ἱστορεῖν*, cf. schol. Eur. Androm. 24 Tro. 450 Phoen. 1116 V p. 235 et *παρὰ τὴν ἱστορίαν* e. g. schol. Eur. Tro. 391 Rhes. 504 Androm. 108. 224. 607. Ac tragici poetae Graeci si quae *παρὰ τὴν ἱστορίαν* dixerunt, ea castigasse videtur Dionysodorus *ἐν τῷ περὶ τῶν παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς ἡμαρτημένων*, cf. schol. Rhes. 504 Cob. E contrario famam vulgarem qui sequerentur dicebantur *ἀπὸ ἱστορίας λαμβάνειν*, cf. schol. Androm. 18 p. 32 Witzsch. coll. 10; *ξένῃ ἱστορίᾳ* ex adversa parte stat *ἡ διὰ στόματος καὶ δημώδης ἱστορία.* Plut. Sol. c. 8 Aelian. V 4 III 45 schol. Eur. Alc. 1 p. 25 Witzschel.

Collegit igitur Didymus Graecorum fabulas obscuras abstrusas reconditasve, quales quidem et poetae et grammatici Alexandrini venandi erant studiosissimi, ut operosa ista doctrina non modo ipsi sese iactarent, sed aequalibus etiam posterisque interpretibus quasi aenigmata solvenda proponerent. Ac profecto arduum plenumque spinarum opus aggrediebantur, quiqui reconditarum historiarum rimare recessus feliciterque respondendo ad conclamatum illud *ποῦ κεῖται*; se accingebant. Multarum literarum laude, talia qui moliretur, excelleret necesse erat. Neque vero Didymus in colligendi opera sola acquievisse videtur, sed fortasse aut universam historiam fabularem, ut Lobeckii in Aglaoph. II 994 n. verbis utar, *ad historiae similitudinem traduxit*, aut ex indigesta veterum fabularum farragine eas tantum congessit, quae pragmaticae isti, quam vocant, interpretationi prae ceteris responderent.

Hinc non inepte explicabis insignem, quo et Lysi-

machum[1]) Alexandrinum et Mnaseam Patarensem amplexus videtur, amorem, de quibus acerbe quidem sed verissime iudicavit L. Prellerus Polem. p. 180 et in diar. ant. stud. Marburg. 1846 p. 676. 7; cf. R. Stiehlium in Philol. IV p. 99. 110. — Ac fortasse Didymus, in historia fabulari prae ceteris versatus, auctor est schol. in Eur. Med. 169, quo Timachidas vituperatur, *ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθείς*, i. e. quod fabulas omnibus notas tragicorum interpretationi accommodarit.

Fragmenta huius operis fortasse plurima latitant in veteribus Homeri Pindari tragicorum interpretibus Graecis, quibus auctoris nomen non sit appositum. Certae sedis haec sunt:

1.

Georg. Sync. p. 162 A = 306, 2 ed. Bonn. *καὶ τὰ περὶ Δανάην, ἐξ ἧς ὁ Περσεύς. Περσεὺς τὰς στρατείας ἐπετέλει καὶ ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευσε, τὴν δὲ Γοργόνα ἐκαρατόμησεν ἑταίραν εὔμορφον διὰ κάλλους ἐξιστῶσαν τοὺς θεατάς, ὡς ἀπολιθοῦσθαι δοκεῖν. Δίδυμός φησιν ἐν ξένῃ ἱστορίᾳ καὶ παρατίθεται τὸν συγγραφέα ταύτης.*

Rerum scriptor, cuius noster apposuisse testimonium dicitur, ni fallor, Herodorus fuit, cf. Natal. Com. myth. p. 935, quamquam etiam Alexander Myndius Eudocia teste p. 50 *περὶ Γοργόνος* scripsit. Cum hoc fragmento, ni fallor, cohaesit alterum apud Stephanum Byz. p. 459, 16 Meinek. *Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν, ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες ἐπὶ τόκῳ* (Rhed. cod. *ἐπιτοκῶντο*, *ἐπ' οἴκτῳ* coni. A. Meinek., *εἰ ἐπτόηντο* (*εἰ ἐπτόωντο*) A. Nauck.), Stephan. ap. Eustath. B 869 p. 368, 26 *ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου μυκώμεναι τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκαλοῦντο.* Ab interpretatione fabulae Didymea non abhorret Lucian. de dom. 19 vol. III p. 313 Iebz., quem ad locum quae scholia adnotant IV p. 239, ea aperte nostro accepta referunt *ὅτι αἱ Γοργόνες κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστῶσαι οἱονεὶ ἀπελίθουν τοὺς ἀνθρώπους.* Cf. Bachm. anecdd. II p. 321, 15 Plut.

1) Praeter *νόστων* libros composuerat Lysimachus etiam *Θηβαϊκὰ παράδοξα*, quae huc imprimis pertinent. Cf. Voss. hist. Gr. p. 464 ed. Westerm. Gisb. Cuper. obss. I c. IV Valcken. schol. Eur. p. 12 n. 38.

de fluv. XVIII 6 p. 36 Huds. et. m. p. 594, 1 Conon. ap. Phot. bibl. p. 139 ed. Bekk. Schol. Hom. Il. B 498 (D) Perseum Iovi Mycalensi templum dedicavisse narrat.

2.

Georg. Sync. p. 161 D = p. 305, 11 ed. Bonn. *Γανυμήδην ὁ Τάνταλος ἁρπάσας υἱὸν τοῦ Τρωὸς ὑπ' αὐτοῦ κατεπολεμεῖτο τοῦ Τρωός, ὡς ἱστορεῖ Δίδυμος καὶ Φανοκλῆς* (h. e. uti Phanocles refert, cui Didymus denunciat testimonium). *μάτην ἄρα τοῦ Διὸς ὡς αἰετοῦ τοῦτον ἁρπάσαντος ὁ μῦθος καταψεύδεται.* Cf. Euseb. ad a. 42 Ehudi a. Abrah. 657 col. 182 Augustin. C. D. XVIII 13 p. 345 ed. Lud. Vives. Paul. Oros. I 12 p. 41 ed. F. Fabric. Colon. 1582 '*quorum Tantalus rex Phrygiorum Ganymedem Trois Dardaniorum regis filium cum flagitiosissime rapuisset, maiore conserti certaminis foeditate detinuit, sicut Phanocles poeta confirmat, qui maximum bellum ob hoc fuisse commemorat, sive quia hunc ipsum Tantalum utpote asseclam deorum videri vult raptum puerum ad libidinem Iovis familiari lenocinio praeparasse, qui ipsum quoque filium Pelopem epulis eius non dubitarit impendere.*' Cf. Th. Moerner. de Oros. p. 57. Mnaseas etiam ap. schol. Hom. Il. Y 234 p. 559 a, 7 Bekk. Ganymedem tradit auctore Tantalo raptum interque venandum interemptum in Olympo Mysiae monte prope Iovis delubrum sepultum esse[1]).

Satis prolixe hanc fabulam Herodianus etiam narrat in vita Commodi p. 29 ed. Steph., a Natale Comite mythol. p. 306 compilatus, suppressa tamen auctoris, unde sua hauserat, memoria, *Πεσσινοῦς* (*Πεσινοῦς* H. St.) *δὲ ὄνομα αὐτῷ. τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι* (H. St. *ὀφθέντος*). *ὡς δὲ παρ' ἑτέροις εὕρομεν, Ἴλῳ τῷ Φρυγὶ καὶ Ταντάλῳ τῷ Λυδῷ πόλεμον ἐκεῖ γενέσθαι λέγουσιν, οἱ μὲν περὶ ὁδῶν* (*ὅρων* vel *ὁρισμάτων*), *οἱ δὲ περὶ τοῦ Γανυμήδους ἁρπαγῆς. ἰσοῤῥόπου δὲ ἐπὶ πολὺ τῆς μάχης γενομένης ἑκατέρωθεν πεσεῖν ἱκανοὺς καὶ τὴν συμφορὰν ὄνομα δοῦναι*

1) Eiusdem fere commatis sunt quae Kustero Suidas s. v. *Ἴλιον* [vol. I p. 2 p. 986. 7] ex Ioanne Antiocheno transscripsisse visus est coll. Cedreno p. 120 Ioanne Malela p. 97. 8 Scalig. ad Euseb. p. 41.

τῷ χωρίῳ. ἔνθα καὶ τὸν Γανυμήδην [ἁρπασθέντα] ἀφανῆ γενέσθαι λόγος ἀνθελκόντων αὐτὸν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἐραστοῦ. ἀφανοῦς δὲ γενομένου τοῦ σώματος ἐκθειασθῆναι τὸ πάθος τοῦ μειρακίου εἰς μῦθον καὶ τὴν Διὸς ἁρπαγήν. Adde Tzetz. Lyc. 355 II p. 556 M. Eudoc. Viol. p. 322, qui Diodoro Dioni Ioanni Antiocheno testimonium denunciant, et Ammian. Marc. XXII 9. Abstrusior etiam ea fabulae est conceptio, quam Echemenis Creticis Athenaeus p. 1339 Dind. et Euhemeridi Cnidio sublegit Plutarch. de fluv. VI p. 454 Tauchn. Ceterum fabularum de Ganymede gnarum se praebet etiam schol. vet. (Didymum esse suspicor) ad Eur. Troad. 821 Or. 1399. Inter literatos nostrae aetatis homines prae ceteris dignus est qui inspiciatur L. Prellerus, cuius in commentatione, quam inscripsit: 'Phanocles oder die Mythologie der Knabenliebe', Museo Rhenano IV p. 403 a. 1846 inserta, haec sunt verba: '*Eine dem Phanocles ganz eigenthümliche Combination. Beim Phanocles scheint Zeus den Streit dadurch beigelegt zu haben, dass er den Ganymed zu sich nahm, wodurch der Raub dieses Gottes eine ganz eigenthümliche Bedeutung bekommen musste*'. Idem vir doctus iterum hanc narrationem tractavit in diar. ant. stud. Marburg. 1846 p. 685. 686 adn. Phanoclem haud scio an noster in fabula etiam de Adonide secutus sit, vid. schol. Eur. Med. 276.

2*.

Ioann. Malel. p. 80 ed. Bonn. — — *μαθὼν δὲ ὁ Τάνταλος, νομίσας, ὅτι κατασκοπῆσαι ἦλθε τὴν Εὐρώπην χώραν, ἔπεμψε πολλοὺς ὡπλισμένους καὶ ἥρπασαν τὸν Γανυμήδην πρὸ τοῦ φθάσαι τὸ ἱερὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Γανυμήδης ἐκ τῆς δειλίας ἠῤῥώστησεν. ἐπηρώτησε δ' αὐτὸν ὁ Τάνταλος λέγων· ἐν ἀλλοτρίοις βασιλείοις πῶς ἐτόλμησας ἐλθεῖν κατάσκοπος; καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θυσίας* (libb. *οὐσίας*) *χάριν τοῦ Διὸς ἦλθον ἐγὼ καὶ οἱ μετ' ἐμοῦ. καὶ γνοὺς τοῦτο ὁ Τάνταλος ἐκέλευσεν αὐτῷ περιμεῖναι καὶ ἀνεθῆναι διὰ τὴν νόσον. ὁ δὲ αὐτὸς Γανυμήδης τρεῖς ἡμέρας ἀῤῥωστήσας τελευτᾷ. καὶ ἐκέλευσεν ὁ Τάνταλος ἀποδοθῆναι ἃ ἤνεγκε δῶρα καὶ τὴν θυσίαν εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Διός. καὶ τὸ λείψανον δὲ τοῦ αὐτοῦ Γανυμήδους τε-*

θῆναι ἔσω ἐν τῷ ναῷ τοῦ Διὸς πρὸς τιμήν. οἱ δὲ μετ' αὐτοῦ ἀποσταλέντες ποιήσαντες αὐτῷ σορὸν ἔθηκαν αὐτὸν ἐπιγράψαντες ἐν αὐτῷ· Τρῶος βασιλεὺς Ἀσίας σὺν θυσίᾳ τὸν ἐνταῦθα κείμενον Γανυμήδην υἱὸν αὐτοῦ ἀνέθετο Διΐ. τοῦτο δὲ ἐποίησεν ὁ Τάνταλος πρὸς θεράπειαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. οὐκ ἦν γὰρ ἔθος Ἕλλησι θάπτειν ἔνδον ἱεροῦ οἴκου λείψανον θνητοῦ ἀνθρώπου διὰ τὸ μὴ κοινοῦσθαι τὰ θεῖα. ταῦτα δὲ συνεγράψατο ὁ σοφώτατος Δίδυμος ὁ ἱστορικὸς χρονογράφος.

3.

Ioann. Malel. p. 86, 17 ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς χρόνοις Ἡρακλῆς ὁ τελεστὴς ὁ μυστικὸς ἄθλους ποιήσας ἀπελθὼν ἐν τῇ Λιβύῃ χώρᾳ συνέβαλε τῷ Ἀντέωνι καὶ αὐτῷ ὄντι μυστικῷ, ποιοῦντι δὲ γήϊνά τινα, καὶ νικήσας αὐτὸν ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν αὐτόν. ὅστις Ἡρακλῆς μετὰ τὴν νίκην νόσῳ βληθεὶς ἑαυτὸν εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ ἐτελεύτα. περὶ οὗ Δίδυμος ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Cf. Augustin. C. D. XVIII 12.

4.

Ioann. Malel. p. 166, 14 de Diomede narrans καὶ ἐπανελθὼν μετὰ τὴν νίκην τῆς Τροίας ἐπὶ τὸ ἴδιον αὐτοῦ βασίλειον οὐκ ἐδέχθη ὑπὸ τῆς ἰδίας πόλεως ἢ τῆς συγκλήτου αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντέστησαν αὐτῷ ἐν δυνάμει πολεμοῦντες. μαθὼν δέ, ὅτι ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡ Αἰγιάλεια κατασκευάζει αὐτῷ θάνατον, ὡς πορνευθεῖσα ὑπό τινος συγκλητικοῦ αὐτοῦ, ὅστις καὶ ἀνθίστατο αὐτῷ κραταιῶς, ὁμοίως δὲ ἀκούσας, ὅτι ἐπορνεύθη ὑπὸ τοῦ Οἴακος, υἱοῦ τοῦ Ναυπλίου, οἵτινες διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα πολλῷ σθένει ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἐξέθετο, προσεσχηκὼς δὲ ὁ Διομήδης τοὺς ἡγεμόνας καὶ πᾶσαν τὴν Ἀργείων χώραν ἀνθισταμένην αὐτῷ, μὴ δυνάμενος δὲ ἀπελθεῖν μηδὲ ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν, ὡς λύσας αὐτῆς τὸ βασίλειον, παραχωρήσας τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν ἀπεχώρησεν, ἀποπλεύσας ἐπὶ τὴν Καλαβρίων χώραν. καὶ κτίζει πόλιν ἐκεῖ παραλίαν, ἣν ὠνόμασεν Ἀργυρίππην κτέ. Cf. Augustin. de C. D. XVIII 16.

Videntûr hae fabulae ad unam omnes, quas sequiores

cum Graeci scriptores tum Latini ita narrant, ut cuncti unum fontem attigisse labris videantur, quasque Georgius Syncellus miscellaneis suis (τοῖς σποράδην) inseruit, e Didymo fluxisse. Etiam Augustinus de civ. Dei l. XVIII c. 13 connectit fabulas de Gorgone de Antaeo de Ganymedis raptu de Apolline nomio de Perseo alias, quas Syncellus Cedrenus Ioannes Antiochenus et Malela nectunt. Ac suspicor equidem latinos scriptores Varronis de gente P. R. opus, Graecos Didymi historiam peregrinam compilasse. Hoc certe Ioannes Antiochenus ap. Mueller. hist. Gr. vol. IV p. 540 testatur, ubi haec leguntur 'Cod. Paris. 1630 fol. 234 ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως Ἰωάννου Ἀντιοχέως τῆς περὶ χρόνων — ὥς φησιν ἀπὸ βίβλων Μωσέως Ἀφρικανοῦ Εὐσεβίου Παππίου καὶ Διδύμου καὶ ἑτέρων', illud ipsius Augustini verba probabile faciunt.

5.

In hoc Didymi opere probabile est exstitisse etiam fabulam de Luna a Pane corrupta perquam reconditam, quam quo auctore retulisset Vergilius ne Valerius quidem Probus vir literatissimus iudicare potuit. Macrob. Saturn. V 22 p. 567 ed. Zeun.: *Apud Vergilium*, inquit, *Pan niveo lanae munere Lunam illexisse perhibetur:*

'in nemora alta vocans
munere sic niveo lanae, si credere dignum'st,'

et reliqua. In hoc loco Valerius Probus vir perfectissimus notat, nescire se hanc historiam sive fabulam quo referat auctore, quod tantum virum fugisse miror. Nam Nicander huius est auctor historiae, poeta, quem Didymus grammaticus omnium quique sint quique fuerint instructissimus fabulosum vocat. Locus Vergilii respicitur Geo. III 391 sqq., cf. Serv. II p. 281 Lion. Prob. II p. 369 cod. Veron. II p. 309 Mai. Adde Philargyr. t. II p. 399 — 'Fabula sic est: Pan cum Lunae amore flagraret, ut illi formosus videretur, niveis coloribus se circumdedit, atque ita eam ad rem veneream illexit. Huius opinionis auctor est Nicander, nec poterat esse, nisi Graecus'. Nicandro utitur Didymus etiam aliis locis: cf. e. g.

Harp. 99, 13 Serv. ad Aen. IV 261 I p. 275 Lion. et. m. 148, 8 (Suid. I 1 p. 383 Bhd.?)

6.

Ex eodem Didymi volumine fluxerunt etiam, ni fallor, quae de sexto quodam Apolline Magnetis filio, nostro teste advocato, tradidit Clemens Alex. p. 14, 5 Sylb. ὁ δὲ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς τούτοις ἕκτον ἐπιφέρει τὸν Μάγνητος. Cf. Cicer. de nat. deor. III 3 §. 57. Alectora Magnetis norunt schol. Il. B 756. Sol vero vocitatus est Alector sive Elector.

2.

Μεταμορφώσεις. (?)

1.

Itaque haec quattuor fragmenta non dubito quin ex eo, de quo agimus, Didymi libro profecta sint. Lubricum vero iudicium est de schol. ad Hom. Odyss. δ 797 (Pal. Q.) Eustath. p. 1422, 7 [62, 45] Δίδυμος δὲ Ἀμεράκιν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὴν Πηνελόπην ἢ Ἀναρκίαν (Ἀμειράκην ἢ Ἀρνακίαν Eustath., Ἀρναῖαν Tzetz. Lyc. 792) Ναυπλίου δὲ ῥίψαντος αὐτὴν εἰς θάλατταν διὰ ποινὴν Παλαμήδους ὑπὸ πηνελόπων αὐτὴν σωθεῖσαν οὕτως ὠνομασθῆναι. Suspicor Didymi fontem esse Lysimachum fortasse a Mnasea Patarensi citatum. Hic enim non prius audita multa de Ulixe eiusque prosapia narravit. Cf. Athen. IV p. 158 D Eustath. Odyss. XV 118 p. 1796, 14 (Stiehl. l. c. p. 107).

Verum tamen haec Didymus num in Homerum commentatus an in libro aliquo historiam fabularem continente tradiderit, sciri nequit. — De Penelopes nominibus quid statuam fluctuat animus. Ἀμαρακίνη, mulieris nomen a flore fictum, occurrit ap. Alciphron. ep. III 37, quod hic in censum venire posse non videtur. Ἀρναῖος Ithacensis mendici Iri fuit nomen Odyss. VI 5. At quid cum Iro Penelopae? Natalis Comes Mythol. p. 935 Ἀρναῖα derivat ab ἀρνεῖσθαι, '*quod eam nollent educare, cum ἀρνεῖσθαι refutare et abnuere significet.*' Deinde pergit: '*Mox deposito*

priore Arnaeae[1]) *nomine filiam Penelopen vocavit, ut testatus est Herodotus* (? Herodorus) *in iis, quae scripsit de Perseo et Andromeda*[2]).

2.

Didymarchum μεταμορφώσεων auctorem, quem ap. Antonin. Liberal. κγ p. 100 ed. Teuch. inter fontes suos de Batto recenset Pamphilus lib. I, aliunde non novi. Neque I. G. L. Mellmann. in comm. de causs. et auctt. narr. de mutatis formis p. 89 habet quod tenebras pellat. Mihi Didymarchus iste semper fuit suspectus, quem Didymo nostro a Pamphilo saepissime expilato cedere iubenti non multum obnitor. Facile condonari librario potest error Διδύμαρχος scribenti pro eo, quod Pamphilus voluerat, Δίδυμ' Ἀρ̊. (Δίδυμος Ἀριστάρχειος), quamquam in comment. de Tryph. p. 37 Bastium comm. pal. p. 782 secutus negavi siglam ἀρ̊ Ἀριστάρχειος posse valere. Accedit quod ap. Antoninum Didymarchus ille in consortio apparet et Nicandri, cui supra diximus Didymum saepe denunciasse testimonium, et Antigoni, quem nostro comitem adiungit schol. Ar. Avv. 299 Hesych. II 217 κειρύλος Erotian. lex. Hipp. p. 12 Frz. Cf. schol. Eur. Phoen. 159. — Valcken. Ammon. p. 92 Didymarchum admisit.

3.

Restat Didymus ap. Serv. ad Verg. Aen. III 64 vol. I p. 187 ed. Lion. '*Dicta autem est cyparissus, ut Didymo placet,* ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους h. e. *ab aequaliter pariendo; quod et ramos pariat aequaliter et fructus.*' Quaeritur,

1) Tantas dissipare caligines difficile est. Ἀρναία, si vera nominis forma est, derivabant fortasse ab ἀρνεῖσθαι (coll. Hom. Od. π 126 ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον), ut alterum Ἀρνώ, quod e Tzetz. Lyc. 644 protraxit Tzschirner. de nom. in Ω exeuntibus p. 17. — Nisi legendum est Ἀκαρνανία. Sic Ἀμβρακίαν, Augeae filiam, novit Eudoc. p. 48.

2) Andromedae Euripidis fr. 126 Wagn. ex Aristophanis Thesm. 1098 petitum, quode Meinek. in diar. Marburg. 1846 p. 1085 dixit, ablegans lectores ad Euseb. PE. p. 854 A ante oculos habuit etiam Procop. Soph. epist. cod. Vatic. CCCVI Suecae reginae n. 139 p. 228, cum dicit εἴθε γενοίμην Περσεὺς ὑπόπτερος ἀέρα τέμνων (fort. αἰθέρα).

quonam e tanta Didymorum cohorte Servius h. l. teste utatur. In censum enim venire posse videtur Didymus Alexandrinus iunior Georgicorum scriptor, quode cf. Needhami prolegg. Geop. vol. I p. LVII ed. Nicl. Hic enim expilatur Geop. XI 4, inque eiusdem libri cap. 5 ad verbum fere leguntur Graece, de quibus latine commentatur Servius l. l., *διττὸν αἱ κυπάρισσοι ὄνομα ἔχουσιν, χάριτες μὲν διὰ τὴν τέρψιν, κυπάρισσοι δὲ διὰ τὸ κύειν παρίσους τούς τε κλάδους καὶ τοὺς καρπούς*. Quibuscum Niclas conferri iubet Eustath. Il. B p. 274 [207] *κύει παρίσους ἡ κυπάρισσος κλάδους*. At hoc argumentum nullum est. Parum enim credibile est ipsos rei rusticae scriptores, Didymum Florentinum Cassianum, alium aliam fabulam intexuisse, quas ad unam omnes eiusdem auctoris esse foetus stilus clamitat. Ac Needhamus quidem Nicolausque Nestoris Larandensis ex Lycia suspicantur has fabulas esse, quarum nonnullae hic legantur vol. I p. LXIII (cf. Haller. bibl. Botan. T. I p. 47), Lambecius contra, cui nos calculum addimus, Pamphili Aristarchei. Haec enim Galenus Simplic. VI praefat. p. 68 pr. 69 pr. *οὕτω δή*, inquit, *καὶ Πάμφιλος ἐποιήσατο τὴν περὶ βοτανῶν πραγματείαν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν εἴς τε μύθους γραῶν τινας ἐξετράπετο καί τινας γοητείας Αἰγυπτίας ληρώδεις ἅμα τισὶν ἐπῳδαῖς κτέ.* Atque ipsa illa, quod memoratu est dignissimum, de cupresso fabula est Aegyptia Graecis accommodata condicionibus. Quae enim Geoponicorum auctor de filiabus Eteoclis tradidit, eadem de Cyparisso puero Aegyptio narrat Tzetz. in schol. ad exeg. in Iliad. p. 138 ed. Herm. *Κυπάρισσος ὡραῖος ἦν νεανίσκος Αἰγύπτιος, οὗ πεσόντος καὶ ἀποπνιγέντος ἐν φρέατι οἱ καθ' αἷμα τοῦ νέου τὴν κυπάρισσον, μήπω καλουμένην κυπάρισσον, εἰς ὄνομα τοῦ δένδρου κατωνομάκασιν.* Fontem Pamphili Didymum fuisse a verisimilitudine non abhorret. Accedit quod, uti recte observat Niclas vol. II p. 789, 1, tota fabula de Daphne in scholiis Homeri (D) verbis narratur iisdem. Itaque, ut dicam, quid sentiam, Geopon. XI caput IV (vol. II p. 796 sq.) a Didymo Chalcentero videtur profectum; Didymi Alexandrini iunioris est cap. V de plantatione cu-

pressi. Egregie vero fragmentorum par (1 et 3) favet coniecturae nostrae supra propositae, praeter ξένην ἱστορίαν alterum etiam opusculum idemque similis argumenti composuisse Didymum, μεταμορφώσεις inscriptum.

Haec fere habui, quae de libro ξένης ἱστορίας commentarer. Superest, quo certius persuadeam lectoribus satis ieiunum futilemque se fabularum enarratorem in his libris praestitisse Didymum, neque eosdem maioris pretii fuisse, quam Palaephati personati libellum de incredibilibus, ut transscribam quae ap. schol. Eur. Med. 276 vol. V p. 357 Matth. de Medeae liberorum interitu somniat Didymus, atrocis infanticidii crimine studens ut Medeam absolvat: τὴν γὰρ Μήδειαν λέγει (sc. Creophylus) διατρίβουσαν ἐν Κορίνθῳ τὸν ἄρχοντα τότε τῆς πόλεως ἀποκτεῖναι φαρμάκοις. δείσασαν δὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ φυγεῖν εἰς Ἀθήνας, τοὺς δὲ υἱούς, ἐπεὶ νεώτεροι ὄντες οὐκ ἠδύναντο ἀκολουθεῖν καθίσαι (sic Matth., καθιεῖν codd.) ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς Ἀκραίας Ἥρας, νομίσασαν τὸν πατέρα αὐτῶν φροντιεῖν τῆς σωτηρίας αὐτῶν. τοὺς δὲ Κρέοντος οἰκείους ἀποκτείναντας αὐτοὺς διαδοῦναι λόγους, ὅτι ἡ Μήδεια οὐ μόνον τὸν Κρέοντα ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀπέκτεινε. γεγονέναι δὲ παραπλήσιον μυθεύεται καὶ περὶ τὸν Ἄδωνιν. Cf. Ioann. Antioch. in Muell. h. Gr. IV p. 542. Insignis etiam ad comprobandum, egregie favisse Didymum fabularum explicationi quam dicunt pragmaticae satis illi ieiunae etiam ille schol. Eurip. Cobet. locus est, in quo Paridis iudicium unde fictum sit exponitur Anticlide et Chrysippo auctoribus, si quidem recte suspicamur schol. ad Eur. Androm. 276 p. 36. 37 Witzsch. esse Didymeum ἔνιοι δὲ (cf. Varro ap. Augustin. C. D. XVIII 10) διεψεῦσθαί φασι (hoc verbo certe utitur Didymus ad Orest. 876) τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, καθάπερ γράφει Ἀντικλείδης (cf. Meier. comm. Andoc. VI 3 p. VII n. 131). τρία γάρ ἐστι τῶν ἐπιχωρίων γύναια τὰ εἰς τὴν τῆς εὐμορφίας κρίσιν καταστάντα: — V.[1]) Χρύ-

[1]) Sophoclis fragmentum e fabula Ποιμένες inscripta in eadem scholii parte excerptum hunc in modum corrigo Ἴδης δή ποτε μηλο-

σιππος (cuius testimonio utitur Didymus etiam ap. Bachm. 65, 11 v. ἀλάστωρ) δὲ ἐν Ἠθικῶν δεκάτῳ (cod. ἠθικῷ ι') *λογισάμενον τὸν Πάριν τίνων δεῖ μᾶλλον ἀντέχεσθαι, πολεμικῆς ἀσκήσεως ἢ ἐρωτικῆς* (-ῶν Nauck.) *ἢ βασιλικῆς* (cod., βασιλείας Nauck.), *νεῦσαι αὐτὸν μᾶλλον εἰς τὰ ἐρωτικὰ καὶ οὕτως τὸν περὶ κρίσεως μῦθον συντεθῆναι.* Cf. schol. Phoen. 687 vol. V p. 153 Matth. — Talibus igitur explicationibus fabularum et tritarum et reconditarum undecunque congestis (ex Anticlidis, puta, Mnaseae Herodori Philochori Ephori Istri Lysimachi Nicandri Chrysippi libris) quin ξένη ἱστορία Didymi referta fuerit non est quod dubitemus; quod argumentum attigimus p. 280 in ea operis nostri de Didymo compositi parte, in qua de veteribus tragicorum interpretibus Graecis egimus. — Ceterum non abs re fore iudico huc transscribere Quinctilian I. O. I 8, 19 '*Nam qui omnes etiam indignas lectione schedas excutit anilibus quoque fabulis accommodare operam potest. Atqui pleni sunt eiusmodi impedimentis grammaticorum commentarii vix ipsis, qui composuerunt, satis noti. Nam Didymo, quo nemo plura scripsit, accidisse compertum est, ut, quum historiae cuidam tamquam vanae repugnaret, ipsius proferretur liber, qui eam continebat. Quod evenit praecipue in fabulosis usque ad deridicula, quaedam etiam pudenda: unde improbissimo cuique pleraque fingendi licentia est, adeo ut de libris totis et auctoribus, ut succurrit, mentiatur tuto, quia inveniri, qui numquam fuere, non possunt. Nam in notioribus frequentissime deprehenduntur a curiosis.*' Cf. Athen. IV p. 139 C, ubi haud scio an διὰ τὸ πλῆθος ferri non possit, verumque sit Βιβλιολάθαν διὰ τὸ λῆθος, deinde ἔστι γὰρ τὸ πλῆθος. Quid multa? Ecquis his perlectis dubitet quin Didymus in historia fabulari ipse tradiderit

τρόφον (cod. ω) αγ (sic cod., non expiscor; fort. ἀγνὸν) ἐν νάπαις | στήτην (cod. αγενναι τὴ ει τήν, deinde τῆς Ἴδης perperam e praecedentibus iteratum) τριολύμπιον ἅρμα. [x — — υ υ — υ υ — υ — υ — | — — υ υ — υ υ — υ]. Hes. στήτην· ἔστησαν· δυικῶς.' Hes. τριολύμπιον ἅρμα· τὸ ἐκ τριῶν ὀλυμπιάδων (συν) ἐξευγμένον, cf. Hes. ζεῦγος τριπάρθενον. — Certamen pulchritudinis mulierum primus Cypselus urbe ad Alpheum condita instituit, Nicia teste in Arcadicis ap. Athen. XIII p. 609 E sqq.

eam fabulam, cui tamquam vanae (διεψευσμένῃ), ni fallor in hypomnemate aliquo, repugnaverit.

3 et 4.

Συμποσιακά. Σύμμικτα.

Librum συμποσίου nomine inscriptum edidisse primus Plato videtur, ad cuius imitationem se composuit Xenopho (Athen. XI 504 F) et fortasse reliqui, quorum nomina recenset Plutarch. symp. quaestt. prooem. lib. I p. 612 D, Aristoteles Speusippus Epicurus Prytanis Hieronymus Dio Academicus. Atque Aristotelis συμπόσιον inter scripta Stagiritae enumerat Diog. La. V 1, 12 Athen. XV p. 674 F, περὶ συσσιτίων ἢ συμποσίων vitae auctor p. 404 Westerm. Cf. Eudorum Acad. ap. Stob. ecl. II 7 p. 50 Heer. De Speusippo cf. Ions. S. H. Ph. p. 55 ed. Dorn. Ant. Maleckium de Academ. vet. p. 20 sq. Innuit Plutarchus Speusippi librum Πλάτωνος περίδειπνον, qui Diogeni La. III 1, 2 laudatus scrupulos iniecit Ionsio l. c. neque Plutarchi memori neque Timonis libri inscripti Ἀρκεσιλάου περίδειπνον Diog. La. IX 115. Epicuri symposium iterum allegat Plutarch. Sympos. III 4, 1 et non posse suav. viv. sec. Epic. c. 13 adv. Colot. 6 Athen. V p. 186 E 187 B 177 B 179 D 182 A Diog. La. X 1, 17. De Prytanide quae sciri possunt collegit A. Meinek. anall. Alex. p. 6. Hieronymum suspicor memoriae tradidisse, quae diem natalem Halcyonis Antigoni filii celebrantes amici inter pocula dissererent, cf. Diog. La. IV 6, 17. Dionem nisi e Clem. Alex. IV p. 380 D. Heins. eque Ciceronis Academ. IV 4 cognitum non habeo. Cf. tamen Ernestii Clav. Cic. s. v., qui addit 'Cic. ep. ad Div. IX 26 Coel. 10 Strab. XVII p. 1174.' — Hominis literatissimi Aristoxeni peripatetici σύμμικτα συμποτικά longa premeret oblivio, nisi notitiam scripti deberemus industriae unius Athenaei XIV p. 632 A (Mahn. de Aristox. p. 118, qui vertit '*in miscellis convivalibus*' Boeckh. Min. p. 79). Apud eundem Athen. IV p. 162 E laudantur Persaei Cittiensis συμποτικοὶ διάλογοι et XIII p. 607 AB συμποτικὰ ὑπομνήματα. Cf.

Diogen. La. VII 1 n. 2 et Koepk. de hypomn. Gr. p. 18 (Berol. 1842. 4.). Meleagri Cynici συμπόσιον laudat Athen. XI p. 501 C. 'Carmine tale argumentum persecutus est Heraclides Ponticus, qui in lescharum libris doctorum hominum syssitium finxit, qui nodosas de rebus grammaticis et historicis quaestiones alter alteri proponerent et propositas solverent'. Meinek. analect. Alex. p. 378. Atque ipsius Athenaei δειπνοσοφιστής, quaestiones Plutarchi convivales, Lucianique Convivium sive Lapithae doctorum manibus teruntur; contra invidit nobis fortuna συμπόσιον illud, quod Herodianum grammaticum aliquamdiu Puteolis commoratum conscripsisse e Steph. Byz. s. v. Δικαιάρχεια comperimus, cuius indolem argumentumque parum recte perspexisse Matterum (l'école d'Alex. p. 282) verissime monuit A. Wettin. in accurata comm. de Herod. Gramm. partic. p. 5 (Hal. 1842. 8.) addens: '*Grammaticum, si quid video, hoc in libello artem etymologicam iocose atque facete factitasse censeo, et ita quidem, ut omnes res, quae convivio inserviunt, deduceret, id quod facile intelleges, si fragmenta quotquot supersunt comparaveris. Or. et. m.* 138, 4 πηλός 137, 31 πελωρίς 151, 18 τάριχος 167, 19 ἦπαρ 108, 6 ψεδνός 118, 18 ψάλλειν 37, 15 βόλβος. *Cram. anecdd.* III p. 399 ἦδος.' Cuius opinionis fautorem nactus est solidissimi iudicii virum K. Lehrsium in anall. Gramm. p. 419, cuius integra verba transscripsisse iuvabit: '— *etymologisch erörtert zu sein, ebenso wie diess mit den Ausdrücken, die auf Speise und Mahlzeit Bezug haben, im Symposion geschah; denn so viel ergiebt sich darüber aus den Bruchstücken bei Orion. Dass ausdrücklich angeführt wird* (Steph. Byz. Δικαιάρχεια), *er habe es in Puteoli geschrieben, bestätigt wohl, was der Titel vermuthen lässt, dass es wirklich dramatisch in der Form war. Auch Didymus hatte ein* συμπόσιον (voluit συμποσιακά) *geschrieben.* [*Anlass wie Stoff zu solchen Zusammenfassungen nach Gegenständen gaben den Grammatikern wahrscheinlich die nach Gegenständen geordneten Lexica, solche besonders, welche die seltensten und schwierigsten Wörter boten, wie Aristophanes von Byzanz.*]' Exstitit etiam qui fingeret scriptas ἐπιστο-

λὰς συμποσιακάς[1]) Melesermus Atheniensis sophista teste Suida vol. II 1 p. 763 Bernh. Eudoc. p. 301, συμποτικοὺς νόμους Aristotelis Speusippi Xenocratis affert Athen. I p. 3 F V p. 186 B, Gnathaenae Athen. XI p. 485 B. De anagnostis ad mensam ad erudita veterum convivia adhibitis, lectionibus convivalibus, gryphis et quaestionibus proponi inter pocula et consultationibus suscipi solitis egit G. Stuckius in praestantissimo opere antiquitatum convivalium ed. Tigur. 1582 LB 1695 III 17, 18. 19 Ianusque Cornarius de convivalibus vett. Graecc. moribus ac sermonibus ed. Bas. 1548. 8., uti perhibet I. A. Fabricius bibl. antiq. p. 564 et p. 572. Egregie idem argumentum novissime persecutus est K. Lehrs. de Aristarchi studiis p. 214—219, qui omnium instar est.

Unum addam. Mireris, quod inter scriptores συμποσίων a Plutarcho commemoratos non comparet Didymus noster Plutarcho haud dubie bene notus. At vero οὔ με λήθεις, Plutarche, quippe qui probe noverim morem istum grammaticorum sequioris aetatis abiectum antecessorum abutendi laboribus, reticendi nomina. Solent nimirum ex eorum, quos laudant, scriptis fere nihil decerpere, plurima sublegere iis, quos quasi per transennam praetereuntes vel uno loco antestantur vel inspexisse se prorsus dissimulant, cf. fr. 1. 2. — Sic verba posuit, nomen reticuit Aristoxeni Plut. Symp. I c. 6 p. 623 E, indicante G. Mahnio p. 115.

1.

Steph. Byz. 314, 6 M ὁ τοπίτης Θίβιος, ὡς ἀπὸ τῆς Θίβης εὐθείας. ἔστι δὲ ἔθνος βασκαντικὸν καὶ φθοροποιόν, ὡς Δίδυμος ἐν β συμποσιακῶν. 'θανατοῖ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν πλησιάζῃ, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν εἰς θάλασσαν ῥιφέντα οὐ καταδύουσιν.' De ipso Thibiorum genere cf. Plut. symp. V 1 p. 224, unde simul auctorem huius fabulae deprehendimus Phylarchum (Brueckner. de Phyl. fr. p. 45) scriptorem fabulosum atque ob id ipsum

1) Quid differant inter se συμποτικά et συμποσιακά docet Plutarch. quaestt. II praef.

a Didymo Chalcentero lectitatum saepiusque numero citatum. Hunc igitur ipsum vel Didymum adiit etiam Plin. h. n. VII 2, qui, quamquam ne uno quidem loco Didymum inter externos auctores refert, gemina narrat. Praeterea cf. Hes. s. v. *Θίβεις*, quo loco Salmas. exx. Plin. p. 47 emendat *Θιβεῖς γόητές τινες*. Apud Plutarchum codd. fere omniûm lectio est *Θηβεῖς*, quod non correxit Brueckner. l. l., *Θυβεῖς* habent cdd. Bas. Xyl., *Θιβιεῖς* vel *Θίβιοι* proposuit Vales. emendd. V 8 *Θίβιοι*, Lucht. et Mueller. fr. hist. Gr. I p. 354. Thomsius locum omisit. De loco Thiba Pontico ab Amazone, quam Hercules interfecit, dicto cf. Arrhian. Nicomed. ap. Eustath. ad Dionys. Per. 828. Inter populos effascinantes Nasamones quoque numerantur ap. Herod. II 33 IV 105. Cf. Lobeck. Aglaoph. II 1196 coll. 972 sqq.

2.

Et. m. 651 [718], 35 *σκολιὰ τὰ συμποτικὰ ᾄσματα· Δίδυμός φησιν διαφόρους ἐτυμολογίας ἐν γ συμποσιακῶν.* Cui ibidem Ori opponitur explicatio[1]). Didymi exemplum secuti et Athenaeus XV p. 693 F — 696 E et Plutarchus Symp. I 1 p. 155 Tauchn. de scoliorum poesi ñominisque etymologia disputaverunt. Didymus vero de scoliorum veriloquio iteravit in libro *περὶ λυρικῶν ποιητῶν*, nisi mavis ap. et. m. 651, 85 *Δίδυμος — ἐν τῷ περὶ ποιητῶν καὶ Ἡρῳδιανὸς ἐν γ συμποσιακῶν.* — Dicaearchi ap. Suid. et schol. Lucian. pro laps. vol. IV p. 116 ed. Iacbz., Aristoxeni et Phyllidis musici ap. eosdem, Artemonis Cassandrei ap. Athen. XV p. 994 prolatas nominis rationes quin Didymus apposuerit, non est quod dubites. *Ὑπόμνημα περὶ τοῦ σκολιοῦ μέτρου* scripsit Tyrannio grammaticus testibus Suida et schol. Ar. Rann. 1337, quem Amisenum esse statuit H. Planer. de Tyrannione grammatico Berol. 1852. 4. p. 8.

3.

Steph. Byz. p. 305, 1 ed. Meinek. *Ἦτις· δῆμος Λα-*

1) Ex Didymo ducta esse quae Eustathius ad Odyss. η p. 1574, 12 R de scolii veriloquio perhibet suspicatur Iacobsius teste D. Ilgen. isqnis. de scol. poes. p. XCII.

κωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης πόλις. ὅθεν ἦν Μύσων εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν χρηματίζων Ἠτεῖος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἠτεῖον αὐτὸν καλεῖ.

Ἦτις, Ἠτεῖος h. l. debentur O. Muellero Dor. II p. 453 et Meinekio: cf. Pausan. III 2, 11 VIII 12, 8 et. m. 248, 34. Locus Platonis exstat p. 343 A. Steph. = §. 82 p. 582 Heindf. De Mysonis patria cf. Aeg. Menag. ad Diog. La. vol. I p. 286 sqq. Huebn. — Ceterum Stephani verba mihi vix admittere lectionem *Ἠτεῖον* videntur, sed efflagitare *Οἰταῖον*. Vereor enim ne Didymus, qui cum Mnaseae scriptis *ἐν τῷ περὶ χρησμῶν* ap. schol. Pind. Ol. II 70 laudati intimam familiaritatem contraxerat (cf. comm. Didym. IV 1 p. 358), hoc fretus auctore vulgaris famae contemtor esse maluerit. Saepe enim quaesitum est, num *ΟΙΤΑΙΟϹ* an *ΗΤΕΙΟϹ* fuerit Myso, cf. Diog. La. vol. I p. 78 Huebn. Accedit quod Didymum Platonis adversarium fuisse etiam aliunde cognovimus.

4.

Stephani verba (cf. eundem p. 692, 15 M) cum fidem faciant a Didymo in decimo Symposiacorum libro mentionem iniectam esse de septem Graeciae sapientibus, huc etiam referendum mihi videtur non sine specie veri fragmentum haud exile a Clemente Alexandrino servatum Stromat. I p. 220 D. Heins. (LB. 1626): *τὸ μὲν οὖν ΓΝΩΘΙ ϹΑΥΤΟΝ οἱ μὲν Χίλωνος ὑπειλήφασι, Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν Θαλοῦ, Ἀριστοτέλης δὲ τῆς Πυθίας. δύναται δὲ τὴν γνῶσιν ἐγκελεύεσθαι μεταδιώκειν. οὐκ ἔστι γὰρ ἄνευ τῆς τῶν ὅλων οὐσίας εἰδέναι τὰ μέρη. δεῖ δὴ τὴν γένεσιν τοῦ κόσμου πολυπραγμονῆσαι, δι' ἧς καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου φύσιν καταμαθεῖν ἐξέσται. πάλιν αὖ Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ, Στράτων δὲ ἐν τῷ περὶ εὑρημάτων Στρατοδήμῳ* (Mueller. fr. hist. Gr. II p. 369 coni. *Ἀριστοδήμῳ*) *τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόφθεγμα. Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθησιν* (Suid. et Eudoc. p. 387 Museum Pio-Clement. vol. VI tab. XXII), *ὥσπερ ἀμέλει Κλεοβούλῳ τὸ ΜΕΤΡΟΝ*

ΑΡΙϹΤΟΝ (cf. Suid. et Eudoc. p. 272). τὸ δ' *ΕΓΓΥΑ ΠΑΡΑ ΔΕΑΤΑ* Κλεομένης μὲν ἐν τῷ περὶ Ἡσιόδου Ὁμήρῳ φησὶ προειρῆσθαι διὰ τούτων· 'δειλαί τοι δειλῶν τε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι' (Odyss. ϑ 351), οἱ δὲ περὶ Ἀριστοτέλη Χίλωνος αὐτὸ νομίζουσι, Δίδυμος δὲ Θαλοῦ φησιν εἶναι τὴν παραίνεσιν. ἔπειτα ἑξῆς τὸ *ΠΑΝΤΕϹ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΚΟΙ* ἢ *ΟΙ ΠΛΕΙϹΤΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΚΟΙ*[1]) (διχῶς γὰρ ἐκφέρεται τὸ αὐτὸ ἀπόφθεγμα) οἱ περὶ Σωτάδαν τὸν Βυζάντιον Βίαντος λέγουσιν εἶναι· καὶ τὸ *ΜΕΛΕΤΗ ΠΑΝΤΑ ΚΑΘΑΙΡΕΙ*[2]) Περιάνδρου τυγχάνειν βούλονται, ὁμοίως δὲ τὸ *ΓΝΩΘΙ ΚΑΙΡΟΝ* παραίνεσιν Πιττακοῦ καθεστάναι. (Suidas et Eudoc. p. 362.) In lexico Bekk. anecdd. I 233, 13 locus Clementis exstat auctus etiam Hermippi testimonio γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα. οἱ δὲ Χείλωνός φασιν. Ἕρμιππος δὲ Δελφὸν εὐνοῦχόν φησιν εἰρηκέναι τὸ γνῶθι σαυτόν, καὶ ἐν τῷ ναῷ ἐπιγράψαι. Χαμαιλέων δὲ Θαλοῦ φησιν εἶναι τὴν γνώμην ταύτην. Adde Hesych. γνῶθι σαυτόν· ἀπόφθεγμα. Χείλωνός φασιν. Schol. Hom. Il. Γ 53.

Bis Didymo testimonium denunciat compilator impudentissimus, cui haec, quae transscripsimus, debet omnia; ipse vero Didymus quo lare se tutetur apparet luce clarius e Stob. floril. T. III 79 (vol. I p. 94—98 ed. Lips.) Δημητρίου Φαληρέως τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀποφθέγματα. Simul hinc discimus, Demetrii Phalerei opera cum parum probabile sit ipsius Ioannis Stobaei manu versata esse, unde ille horum notitiam acceperit, e Didymi, puta, Symposiacis sive integris sive ab Alexione in brevius coactis. Equidem non dubito quin haec septem sapientum apophthegmatum farrago a Stobaeo l. l. nobiscum communicata tota e decimo libro συμποσιακῶν originem repetat. Vides insuper quae ap. Stob. in fronte ponuntur septena apophthegmata singula eidem sapienti a Didymo tribui apud Clementem, ut erroris manifestus sit Gaisfordius codici optimo (A) in transponendis Pittaci Mitylenaei et Thaletis Milesii no-

1) Stob. flor. l. l. οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί.
2) Idem l. l. μελέτη τὸ πᾶν.

minibus non obsecutus. Cum Didymo facit C. Iulius Hyginus fab. CCXXI, cui nescio equidem cur hoc caput abiudicet Schefferus p. 176. Aliam famam secutus est Ausonius Burdigalensis, licet in Pythagoricorum scriptis multum versatus, in Ludo VII sapientum p. 149—164 ed. Mannh. et G. Cedrenus. — Ceterum hoc etiam Plutarchus cum Didymo commune habet, quod passim VII sapientum sententiose dicta respicit, e. g. Sympos. III, VI 3 Thaletis *οὔπω καιρός* et *οὐκέτι καιρός*. (Stob. Flor. LXVIII 29.)

5.

Diogen. La. V 5, 6 *Δίδυμος δ' ἐν συμποσιακοῖς καὶ Χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπετώ* (sic) *καλεῖσθαι αὐτόν* (Demetrium Phalereum) *φησιν ἀπό τινος ἑταίρας*. Rem eandem tangit Athenaeus XIII p. 593 E. F *Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς Λαμπιτοῦς τῆς Σαμίας ἑταίρας ἐρασθεὶς ἡδέως δι' αὐτὴν Λαμπιτὼ προσηγορεύετο, ὥς φησι Δίυλλος, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χαριτοβλέφαρος*. Certatim viri docti Athenaeum ex Diogene emendarunt ac novissime C. Mueller. fr. histt. Graec. vol. II p. 361: vereor, ut recte. Quid enim impedit, quaeso, quominus pugnantes testes hoc pacto *εἰς ἓν συνελθεῖν* cogamus, ut a Diogene Didymum, ab Athenaeo Alexandrini grammatici fontem narrationisque auctorem Diyllum Atheniensem appositos esse statuamus? Utut est, *ἐπέχω*. Cf. Aegid. Menag. I p. 553 Huebn. Suid. I 1 p. 1245 Hesych. Mil. § 17.

6.

Steph. Byz. 200, 18 W = 452, 8 M. *Δίδυμος δ' ἐν συμποσιακοῖς φησιν, ὅτι πρῶτον Λελεγηίς ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων Λελέγων, εἶτα Πιτύουσα ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων καὶ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ. οἱ γὰρ* (lacunam v. *Ἀθηναῖοι* Ez. Spanheim., v. *Μιλήσιοι* explet Meinek., possis etiam *ἐγχώριοι*) *ἐν τοῖς θεσμοφορίοις πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα* (lacuna in V.) *καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κῶνον πίτυος τίθεσθαι* (lacuna, excidit fort. *νομίζουσιν* vel *ἔθος ἔχουσι*) *διὰ τὸ ἀρχαῖον* (*ἁγνεύειν*? M.) *τῆς γενέσεως. μετὰ δὲ ταῦτα ἀπὸ Ἄνακτος τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ὠνομάσθη Ἀνακτορία.*

De Thesmophoriis Mileti celebratis cf. Aristodem. Nys. ap. Parthen. Nic. erot. p. 307 Meinek. Cereris Milesiae mentionem faciunt Valer. Max. I 1, 5 et Lactant. Inst. div. II 7 p. 176 Gall. Vid. etiam Spanhem. de usu et pr. num. diss. IV p. 269. 270. De Anactoria, Mileti nomine, cf. Paus. I 35, 6 VII 2, 5 Eustath. Hom. 21, 23 Laur. Lyd. de mens. p. 94 Schow. Unde genuina lectio videtur ap. Maxim. Tyr. I 24 p. 478 *Ἀνακτορία Μιλησία* (Sapphus haec fuit amica) pro ea, cui Suidas favet *Ἀναγόρα*. Cf. Neuium Sapph. p. 7 et N. Heinsium, qui ad Ovid. Her. XV 17 Bersmannum secutus contra Naugerium amplectitur lectionem Anactorie pro Amythone. Anactoram Penelei filiam novit schol. Il. *N* 92. — E Didymo haud scio an Plinius h. n. V 31 sua hauserit: '*Miletus Ioniae caput Lelegeis ante et Pityusa et Anactoria nominata.*' Hoc certe mirum est, quod ne in uno quidem libro h. n. Plinius ad Didymum provocat. — Nostrum sequuntur, ni fallor, schol. Ap. Rh. I 185 vol. II p. 22 Schf., sed recens est scholion Ar. Plut. 586 vol. I p. 87, 19 Dindf.

7.

Clem. Alex. Strom. IV p. 380 D (Heins.) = 523 B Sylb. *καὶ μὴν Δίων ὁ φιλόσοφος* [1]) *Λυσιδίκην τινὰ γυναῖκα ἱστορεῖ δι' ὑπερβολὴν αἰδοῦς αὐτῷ χιτῶνι λούεσθαι, Φιλωτέραν* [2]) *δέ, ὁπότε μέλλοι εἰσιέναι τὴν πύελον, ἡσυχῇ ἐπαναστέλλεσθαι τὸν χιτῶνα, καθόσον τὰ γυμνὰ τὸ ὕδωρ ἔσκεπεν, εἶτα κατ' ὀλίγον αὖθις ἀνιοῦσαν ἐπενδύσασθαι. ἦ γὰρ οὐχὶ καὶ βασάνους ἤνεγκεν ἀνδρείως Λέαινα* [3]) *ἡ Ἀττικὴ συνειδυῖα αὐτῇ τοῖς ἀμφὶ τὸν Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα τὴν κατὰ Ἱππάρχου ἐπιβουλήν, οὐδ' ὅπως τι οὖν ἐξεῖπεν εὖ μάλα στρεβλουμένη; φασὶ δὲ καὶ τὰς Ἀργολικὰς ἡγουμένης αὐτῶν Τελεσίλλας* [4]) *τῆς ποιητρίας Σπαρτιάτας τοὺς ἀλκίμους τὰ πολέμια φανείσας μόνον τρέψασθαι καὶ ἐκείναις τὸ ἀδεὲς τοῦ θανάτου περιποιήσασθαι. τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τοῦ Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε·*

καὶ τότ' ἄρ' ὡπλίζοντο θοῶς Δαναοῖο θύγατρες
πρόσθεν ἐϋῤῥεῖος ποταμοῦ Νείλοιο ἄνακτος

(Duentzer. epic. I p. 3 II 1) κτέ. ᾄδουσι δὲ οἱ λοιποὶ τῶν ποιητῶν τὴν Ἀταλάντης ἐν θήρᾳ ὠκύτητα καὶ τὴν Ἀντικλείας [5]) φιλοστοργίαν καὶ τὴν Ἀλκήστιδος φιλανδρίαν καὶ τὴν Μακαρίας [6]) καὶ τῶν Ὑακινθίδων [7]) εὐψυχίαν. τί δαί; οὐχὶ Θεανὼ [8]) μὲν ἡ Πυθαγορικὴ εἰς τοσοῦτον ἧκεν φιλοσοφίας, ὡς πρὸς τὸν περιέργως ἀπιδόντα καὶ εἰπόντα· καλὸς ὁ πῆχυς, 'ἀλλ' οὐ δημόσιος' ἀποκρίνεσθαι. τῆς αὐτῆς φέρεται σεμνότητος κἀκεῖνο τὸ ἀπόφθεγμα· [9]) ἐρωτηθεῖσα γάρ· ποσταία γυνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς εἰς τὸ Θεσμοφόριον κάτεισιν; 'ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου καὶ παραχρῆμα,' ἔφη, 'ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου οὐδεπώποτε.' καὶ μὴν καὶ Θεμιστὼ [10]) ἡ Ζωΐλου ἡ Λαμψακηνὴ ἡ Λεοντέως γυνὴ τοῦ Λαμψακηνοῦ τὰ Ἐπικούρεια ἐφιλοσόφει, καθάπερ Μυῖα [11]) ἡ Θεανοῦς θυγάτηρ τὰ Πυθαγόρεια καὶ Ἀριγνώτη [12]) ἡ τὰ περὶ Διονυσίου γραψαμένη. αἱ γὰρ Διοδώρου τοῦ Κρόνου [13]) ἐπικληθέντος θυγατέρες πᾶσαι διαλεκτικαὶ γεγόνασιν, ὥς φησι Φίλων [13]) ὁ διαλεκτικὸς ἐν τῷ Μενεξένῳ, ὧν τὰ ὀνόματα παρατίθεται τάδε· Μενεξένη Ἀργεία Θεόγνις Ἀρτεμισία Παντάκλεια. μέμνημαι καὶ κυνικῆς τινος, Ἱππαρχία δὲ [14]) ἐκαλεῖτο ἡ Μαρωνῖτις ἡ Κράτητος γυνή, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ κυνογάμεια ἐν τῇ ποικίλῃ ἐτέλετο. Ἀρήτη [15]) δὲ ἡ Ἀριστίππου Κυρηναϊκὴ τὸν Μητροδίδακτον ἐπικληθέντα ἐπαίδευσεν Ἀρίστιππον. παρὰ Πλάτωνί τε ἐφιλοσόφουν Λασθένεια [16]) ἡ Ἀρκαδία καὶ Ἀξιοθέα [16]) ἡ Φλιασία. Ἀσπασίας [17]) γὰρ τῆς Μιλησίας, περὶ ἧς καὶ οἱ κωμικοὶ πολλὰ δὴ καταγράφουσιν, Σωκράτης μὲν ἀπέλαυσεν εἰς φιλοσοφίαν, Περικλῆς δὲ εἰς ῥητορικήν. παραπέμπομαι τοίνυν τὰς ἄλλας διὰ τὸ μῆκος τοῦ λόγου μήτε τὰς ποιητρίας καταλέγων [18]) Κόριννάν [19]) καὶ Μυῖαν ἢ καὶ Σαπφὼ ἢ τὰς ζωγράφους, καθάπερ Εἰρήνην [20]) τὴν Κρατίνου θυγατέρα καὶ Ἀναξάνδραν [21]) τὴν Νεάλκους, [22]) ὥς φησι Δίδυμος ἐν συμποσιακοῖς.

F. Ritterus Didym. opusc. p. 8 verba nostri a *παραπέμπομαι* incipere videtur statuere. Mihi secus videtur. Scripsit haud dubie idem auctor, a quo profecta sunt verba *παραπέμπομαι τοίνυν κτέ.*, etiam quae praecedunt *μέμνημαι καὶ κυνικῆς τινος κτέ.* Quid multa? inserere placuit Didymo Symposiacis suis tractatum aliquem doctrinae ex-

quisitioris luminibus splendentem de mulieribus, quae insigni quadam et ingenii et morum virtute, pudicitia, inquam, fortitudine constantia liberorum coniugumque amore ceteras praestitissent. Huiusmodi selectorum exemplorum collectanea, quibus e. g. Hyginus fab. CCXXI —CCLVII sqq. refertus est, imprimis aevi Alexandrini et Augustei polyhistores in deliciis habuerunt, ac pro temporum istorum libros componendi fertilitate sat multa pepererunt.

Commentarius. 1) de Dione philosopho et ipso συμποσιακῶν auctore dixi p. 368. 2) Philoteram intellego Ptolemaei II Philadelphi sororem, quade cf. Lycum ap. Mueller. fr. hist. Gr. II p. 374. 3) de Leaena scribit Plin. h. n. VII 23 Athen. XIII p. 596 F. 4) Telesillae meminerunt Pausan. II 20, 7. 8 Polyaen. VIII 33 Suid. s. v. Socrates Argivus ap. Plut. de mul. virt. c. 4 Mueller. Dor. I p. 173 Neuius de Telesillae et Praxillae reliqq. 1843 4. Bernhardyus Grundr. d. gr. L. G. II 541. 5) Anticliam, quade Eustath. ad Hom. Odyss. λ 196 agit, non omisit Hygin. f. CCXLIII, neque idem Alcestidis oblitus ibid. 6) Macariam laudibus efferunt Eur. Heracl. 500 Paus. I 32 schol. Ar. Eqq. 1141 Eudoc. p. 284. Inter philadelphos et hanc et Hyacinthides deinceps recenset anonym. tract. de mulier. e cod. Escor. ap. Westerm. Paradox. p. 219. 7) de Erechthei filiabus, quae proprio nomine Virgines (Παρθένοι) appellatae a nonnullis cum Hyacinthi Spartani prole confusae Hyacinthides vocabantur, cf. Phanodem. fr. 3 ap. Mueller. I p. 366 Philochor. ap. schol. Soph. O. C. 100 fr. 31 p. 389 Demosth. epitaph. 1397, 19 Rsk. Blum. ad Lycurg. Leocr. p. 122 Apollod. III 15, 4 Demarat. ap. Clem. Alex. Protr. c. 3 p. 12 Sylb. Euseb. PE IV 16 p. 157 Stob. flor. T. XXXIX 33 coll. Vales. ad Harpocr. p. 262 Hygin. f. XLVI. CCXXXVIII Suid. Παρθένοι. Hesych. s. v. Apostol. XV 84 Heyn. Apoll. III p. 865 antiq. Aufsaetz. I p. 96. 8) Theanus responsum pudicum commemorat Stob. Flor. T. LXXIV 53 Menag. ad Diogen. La. VIII 43. 9) v. Diog. L. VIII 1 n. 22. 10) cf. Diog. L. X n. 3. 14 Menag. vol. IV p. 617 Lps. 11) cf. Menag. hist. mul.

phil. vol. IV p. 623 ed. Lps. 12) ibid. p. 624 sq. 13) Diog. L. II 10 n. 7 Menag. vol. III p. 435 IV p. 614 ed. Lps. Philo dialecticus intellegendus est Carneadis magister, vid. Fabric. bibl. Gr. II p. 822. 14) hanc respicit Eratosthenes ap. Diog. L. VI 5, 5 VII 1. 2 (Bernhardy. Erat. p. 195 sq.) Menag. vol. IV p. 88 ed. Lps. 15) Diog. La. II 8 n. 5. 7 Menag. vol. III 408 ed. Lps. 16) Dicaearch. ap. Diogen. III n. 31 IV 1, 5 Menag. obss. vol. III p. 505. 17) Menag. vol. IV p. 596 'Bergl. Alciph. ep. I 34 p. 202 Wagner. Gottleb. ap. Plat. Menex. 2 p. 22.' 18) hanc vocem saepius adhibere Didymum lectores admonui in comm. de Didym. I, 5 p. 77. 19) scribendum videtur τὴν καί. Suid. Eudoc. p. 303 Lucian. musc. enc. 11 Bernhardy. Grundr. der gr. Lit. Gesch. II p. 539. Sic in Hygin. praef. p. 8 ed. Scheff. fortassis legendum: *Axenus qui et Achelous.* [Ap. eund. CCXX pro: 'quibus Saturnus secus videtur iudicasse' lego: 'Saturnus ecius' h. e. 'aequius.' ibid. CCXXXVIII ferri nequit Munckeri lectio: '(id ē) Callisthenes Euboeam filiam.' Suspicor: Iobates Calli-(... filius) Sthenoboeam filiam.' Sic solet mythographus.] 20) cf. Plin. h. n. XXXV 11 sect. 40. Sillig. catal. artif. p. 162. 234. 21) de hac apud reliquos scriptores altum est silentium. Sillig. l. l. p. 43. 22) Sillig. p. 291.

*8.

Et. Gud. 124, 2 γέρων· Ἀλεξίων ἐν τῇ ἐπιτομῇ τοῦ (l. τῶν) Διδύμου συμμίκτων φησὶν οὕτω· ἐκ τῶν ἐριστάνου (l. Ἀριστοφάνους) περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως κτἑ.

Eadem Ammon. p. 35 ed. Valck. etym. Angel. col. 18 p. VII 24 Ritschel. Egregie hunc locum tractat, ut assolet, A. Nauck. Arist. Byz. p. 88—99. Σύμμικτα qui collectanea sua inscriberent, fuerunt quidem sat multi scriptores, e. g. Simonides, Herodicus Crateteus, Philemo Aexonensis, Aristoxenus, Seleucus, Callistratus, Porphyrius, Pamphila Epidauria, Acacius, Achilles Statius, Epiphanius Petraeus; sed uti notissima sunt Symposiaca Didymi, ita Symmicta nisi ex h. l. non nota. Repono igitur συμπο-

σιακῶν, nisi suspicaris plenum libri indicem fuisse σύμμικτα συμποσιακά, quemadmodum Aristoxeni Tarentini liber inscriptus fuit σύμμικτα συμποτικά. Ceterum adeant velim lectores diss. nostram de Didymo I 5 p. 71, ubi coniecturam proponere ausus sum in schol. Ap. Rh. IV 973 legendum esse κωμικῇ λέξει τῇ τ' η συμμίκτων. Neque nunc huius me poeniteret coniecturae, si constaret, id quod minime constat, re vera Didymi Chalcenteri esse συμποσιακά. Certe aptissimus erat in Symposiacis locus conclamato illi, aurichalcum quid esset, ἀπορήματι. Observes mihi, quaeso, Didymi verba τῶν εἰκῇ διαδεδομένων καὶ τοῦτο, unde effici videtur eodem capite, quo quaestionem illam de aurichalco solvendam sibi proposuit, etiam de aliis mirae naturae ignotaeque originis metallis expositum fuisse, e. g. de electro stimmi sandarache andricelo.

*9.

Agmen fragmentorum claudat Clem. Alex. Strom. V p. 415 A (Heins.) σοφοῦ γὰρ τὸ χρῆσθαι τῇ συμβολικῇ φράσει δεξιῶς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Δίδυμος, καὶ τὸ γνωρίσαι τὸ διὰ ταύτης δηλούμενον — βέδυ μὲν γὰρ τοὺς Φρύγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὰ καὶ Ὀρφεύς sqq., in quibus quota post appositum Neanthis Cyziceni locum pars e Didymo sit hausta pro certo affirmare non ausim. — Symposiacis adscripsi hanc quoque laciniam eo commotus argumento, quod ζητήματα id genus, quid esset βέδυ, quid ζάψ etc., gratae profecto grammaticorum mensis super coenam interque pocula esse potuerunt quaestiones. De βέδυ cf. Lobeck. Aglaoph. p. 836. 883.

Haec igitur novem e symposiacis fragmenta aetatem tulerunt. Nullus tamen dubito quin plura adhuc in Plutarcho Diogene Laertio et Clemente Alexandrino latitent. Iam vero gravissima quaestio nobis solvenda est, utrum haec decem volumina — tot enim minimum fuerunt — re vera ab Alexandrino grammatico, id quod ἀκριτί perhibere doctos viros (cf. Suid. I p. 1330 Bernh. Beccard. de scholl. Hom. Venet. A. p. 30. 31) video, an ab iuniore

quodam cognomine profecta sint. Scriptorum cohortem, quibus testimonium denunciat noster, si reputaveris, Phylarchum, dico (fr. 1), Aristotelem Stratonem (Ephori adversarium) Cleomenem Sotadam Byzantium [Demetrium Phalereum] (fr. 4) Diyllum Atheniensem (?) (fr. 5) Danaidis poetam [Eratosthenem] (fr. 7) Neanthem Cyzicenum (fr. 9), iusta profecto causa non videtur adesse, cur haec volumina abiudicemus Chalcentero, quem de altero etiam aquae nomine sacerdotali Achcloo, proinde ut fr. 9 de βέδυ, sententiam luculenter exposuisse scimus in lexi tragica. Hoc etiam ad Chalcenterum nos ducere videtur, quod fr. 2 Didymo opponitur Orus Milesius, quem cum illo saepius rem habuisse scimus, vid. Ritschel. de Or. et Or. p. 73. Neque disputationis argumenta in capitibus 1. 2. 5. 6. 8 tractata quidquam offensionis haberent 3 sub iudice relicto. At primum, ut in ingressu commentationis observavimus, praeter Herodianum et Athenaeum si qui συμποσιακά scripserunt, ii philosophi et sophistae fuerunt, deinde scrupulum iniciunt fr. 4. 7, quae mihi quidem adversus Didymum Chalcenterum auctorem strenue pugnare videntur et redolere potius Pythagoricae familiae philosophum, quam grammaticorum filium. Quodsi semel monitos meeum sensuros esse lectores persuasum habeo, licebit sine ambagibus pronunciare, quo me ferat iudicium. Suspicor enim συμποσιακῶν auctorem esse Didymum, Heraclidis filium, grammaticum pariter atque musicum nobilissimum, Neronis aequalem, quode Suidas et Eudocia haec referunt: *Δίδυμος ὁ τοῦ Ἡρακλείδου, γραμματικός, ὅς διέτριψε παρὰ Νέρωνι καὶ ἐχρηματίσατο* (?) [num *ἐχρημάτισε ΠΥΘΑΓΟρικός*?] *μουσικός τ' ἦν λίαν καὶ πρὸς μέλη ἐπιτήδειος*, (cf. Bekk. anecdd. III p. 1449). Hunc non inepte Fabric. BG. VIII p. 355* Pythagoricum fuisse philosophum conicit eum, quem iterum atque iterum laudat Porphyr. in Ptolem. 1 Harm. p. 210 ed. I. Wallis. opp. math. vol. III ed. Oxon. 1699 (*περὶ ὁμοιοτήτων*) p. 191. 193. 209. 210. 212 (*περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν Ἀριστοξενείων τε καὶ Πυθαγορείων*) Clem. Alex. Strom. p. 226, 39

(Heins.) *περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας*[1]), cf. Fabric. B. G. I p. 488. Stob. ecl. eth. p. 151 (*περὶ αἱρέσεως*)[2]), cf. Heeren. de fontibus Stobaei vol. II 2 p. 189—192, qui, cum plurima ecl. eth. II c. VII ex hoc libro transscripta esse suspicatur, fallitur. Nam teste Eudocia p. 272 Celsinus etiam Eudori filius scripsit *συναγωγην δογμάτων πάσης αἱρέσεως φιλοσόφων*, atque alios, qui idem argumentum persecuti sunt, enumerat Fr. Ritschel. de Orion. gnom. part. deperd. Bonn. 1839/40 p. XI. — Hanc coniecturam si probaveris, facile intelleges, quid sit, quod fragmentorum pars altera eaque maior grammaticum, altera neque ipsa spernenda philosophum haud contemnendum prodat ad Heraclidis et Aristoxeni musici exempla se componentem. Scripsit Tarentinus ille musicus ac philosophus omnigena eruditione imbutus *σύμμικτα συμπότικά* et *σύμμικτα ὑπομνήματα* a Sopatro sophista in brevius redacta (Phot. cod. CLXI p. 103 Bekk. E. Koepk. hypomn. scr. Gr. Berol. 1842, 4. p. 11), Didymus *συμποσιακά* (et) *σύμμικτα* ab Alexione breviata, unde cave ne profecisse augureris Stob. Flor. CII 28 *ἐκ τῆς Διδύμου Ἐπιτομῆς* (Trinc., deest locus A). Librorum *de comparationibus* auctor fuit Aristoxenus teste Athen. XIV p. 631 E (*ἐν πρώτῳ συγκρίσεων*); scriptor *ὁμοιοτήτων* Didymus, imitatus fortasse Sosibium Laconem (Athen. XV p. 690) et regem Iubam (Athen. IV p. 170 E). Vitam Pythagorae aliorumque *βίους* descripsit et *περὶ Πυθαγορικῶν ἀποφά-*

1) *Δίδυμος δὲ ἐν τῷ π. Π. φ. Θεανὼ τὴν Κροτωνιᾶτιν πρώτην γυναικῶν φιλοσοφῆσαι καὶ ποιήματα γράψαι ἱστορεῖ.*

2) Fuit etiam alius Didymus Alexandrinus musicus et geometra coecus, qui sexto imperatoris Constantii anno vixit, quo tempore Antiochia terrae motu prostrata est. Huius meminit Georg. Cedren. hist. compend. I p. 522, 11 Bekk. et Anna Commena Alexiad. IX 10 vol. I p. 460 ed. Schopen. = Par. p. 266 B *καθάπερ ἐκεῖνος ὁ Δίδυμος-μουσικῆς καὶ γεωμετρίας εἰς ἄκρον ἐλήλυθεν.* Cf. etiam S. Maxim. in Dionys. Areopag. T. I p. 188 ed. Corder. Par. 1633 fol. atque omnino Fabric. BG. VIII p. 351. Ceterum mirum, quod etiam Didymus Coecus scripsit de impari numero sive septenario. coll. Hieronym. apolog. pro lib. adv. Iovian. Cum hoc Suidam confudisse Didymum Heraclidis equidem non ausim contendere.

σεων egit Aristoxenus; περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας et περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν Ἀρ. καὶ Πυθαγ. libros composuit Didymus. Iam vero ad singula etiam capita procedat institutus comparationis ordo. De scoliorum etymologia disputare vidimus Didymum fr. 2, eandem materiem tractavit Aristoxenus p. 181 ed. Mahn. Mysonis Chenei, cuius mentionem facit noster in symp. fr. 3, Aristoxenus meminit ἐν τοῖς σποράδην p. 120 Mahn. Discedit autem in hoc fr. a Platonis sententia, cuius malignitatem castigat Aristoxenus in commentariis historicis p. 113. Cf. quae infra dicturi sumus de schol. Plat. Legg. p. 448. Denique Aristoxenum constat scripsisse περὶ τραγῳδοποιῶν, περὶ αὐλητῶν inque vitis musicorum etiam excellentium vitas enarravisse, e. g. Telestis Selinuntii p. 92 §. 26 Mahn. Quod mihi perpendenti non solum Symposiaca Didymo Chalcentero abiudicanda videntur, sed volumina etiam περὶ λυρικῶν ποιητῶν sive περὶ ποιητῶν, licet obstare videatur Didymus ap. schol. Arist. Avv. 217 coll. Orione p. 58, 7. Haec volumina passim laudat et. m. 690, 35 (προσῳδίαι) 777, 9 (ὕμνος) Orio 155, 22 58, 7 —14 (ἔλεγος) et. m. 327, 1 et. Gud. 180, 16 (ἐλεγεῖα) schol. Plat. Legg. 448 (de Theognidis patria), q. l. animum advertit ἐπιφυόμενος τῷ Πλάτωνι, cf. fr. 3. Accuratius haec persequar in comment. Didym. IV 9, 2. 12 p. 400 Didymi Chalcenteri sine controversia scholion est Eur. Hipp. 263 vol. V p. 439 Matth. de auctore apophthegmatis μηδὲν ἄγαν. At h. l. reperies auctores eius laudatos Chilonem, Sodamum Tegeatam, Sisyphum, Pittheum: de Solone vero ne gry quidem. Cf. schol. Hom. Il. *K* 249. Neque apophthegma χαλεπὰ τὰ καλά, quod Didymus Chalcenterus in proverbiis (p. 398) teste schol. ad Plat. Cratyl. p. 237, 6 Soloni tribuit, inter apophthegmata eius apud Stobaeum Flor. l. l. apparet. Diximus ad Heraclidis etiam patris, cuius λέσχας supra attigi, exemplum Didymum se composuisse videri posse. Quod si verum coniecimus, fortasse Didymus Heraclidis filius a Didymo Claudio non distinguendus est, in qua sententia Bernhardyus etiam ad Suid. I p. 1330 fuisse videtur, legendumque apud lexicographum ἐπι-

τομὴν τῶν Ἡρακλείδου λεσχῶν pro *τῶν Ἡρακλέωνος*. Fortasse scribam imperitiorem fefellit compendiosa scriptura *τῶν Ἡρα*$^{κλ'δ}$*λεχ͡*. V. Bast. Comm. palaeogr. p. 881 sq.

His expositis superest, ut sententiam meam aperiam, quomodo potuerit fieri ut Didymus in symposiacis symmictis (si quae fuerunt) fr. *8 ad Aristophanis Byzantii *περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν* tractatum[1]) deferretur. Poterat vero me iudice aptissime vel eo loco, quem pertractandis Solonis rebus sententiisque destinaverat, vel si quo capite de numero septenario exposuit, eo commemorare Solonis etiam elegias illas, fortasse suppositicias, in quibus aetatum quoque mutationes per septenarium fieri carmine demonstratum est. Cf. Clem. Alex. VI p. 494 AB. (Th. Bergk. PLG. p. 346 ed. 2 fr. 27). Atquo singulari quodam capite ab auctore nostro septenarii numeri virtutes praedicatas esse verosimile est collato Hygin. CCXXI. II. III, qui primum septem sapientes eo quo noster ordine, deinde septem lyricos, postremo septem opera memorabilia recenset. Neque offendit in fr. * 9 additum vocabulum *ὁ γραμματικός*, cum Suidas testetur musicum etiam philosophumque Didymum, Heraclidis filium, clarum grammaticum fuisse, ac perquam credibile sit Clementem haec verba eo consilio apposuisse, ut hunc Didymum, quisquis is erat, ab Areio Didymo philosopho distingueret. Insignem vero doctrinam in homine, Didymi Chalcenteri sectator qui fuit prolesque Heraclidis Didymi amantissimi, non est quod miremur. — Cave denique ne hoc argumento contra Didymum iuniorem utare, quod fr. * 9 auctor Neanthe Cyziceno teste usus sit a Chalcentero saepius adhibito. Scripsit enim Neanthes et *περὶ Πυθαγορικῶν* et *περὶ τελετῶν*, e quibus libris philosophum musicae studio imbutum verosimilius est profecisse, quam grammaticum Alexandrinum. C. Mueller. fr. histt. Gr. vol. III p. 5 sqq.

1) In cod. Bodlei. olim Meerm. Auct. II 11 fol. 78 v. exstant *ὀνόματα τῶν μεθηλικιώσεων τοῦ ἀνθρώπου. Ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου. Διαφοραὶ ἡλικιῶν κατὰ πλάτος.* Cf. Cram. anecdd. Par. IV p. 177, 26 sq.

Quae cum ita sint, apparet quam longe a vero absit Fr. Ritterus in quaestione de vita Thucydidis prima p. 8. 9, qui, postquam ex his novem a nobis transscriptis locis quattuor tantum apposuit, haec addit: '*Ex eodem opere, cum alia nonnulla, quae Didymi nomine referantur, delecta existumes, tum ea, quae doctus ille literator de Theognidis origine et patria proposuit teste schol. ad Platon. Legg.* I p. 630 A.' Volumina enim *συμποσιακά* et *περὶ λυρικῶν ποιητῶν* inscripta cum iunioris Didymi esse demonstratum sit, ac praeterea haud fallaci coniectura Didymi de Theognidis patria sententiam in scripto de lyricis poetis pronunciatam esse statuerimus, vides horum librorum in diiudicando de auctore vitarum Thucydidis, Sophoclis Aeschyli Euripidis quaestione nullam prorsus esse vim atque auctoritatem. Unde simul efficitur, ut prolixiores istas vitas partem aliquam Symposiacorum fuisse — id quod per se parum est probabile — praefracte negandum sit, nisi harum quoque parentem Didymum iuniorem potius quam Chalcenterum agnoscere malueris.

5. 6. 7. 8.

L. Annaeus Seneca in epistula LXXXVIII, ut liberalia studia in bonis non esse nec ad virtutem per se ducere doceat: '*Non putas eum reprehendendum,*' inquit, '*qui occupatus est in supervacua literarum supellectile? Plus scire velle, quam sit satis, intemperantiae genus est. Quid, quod ista liberalium artium consectatio molestos verbosos intempestivos sibi placentes facit et ideo non discentes necessaria, quia supervacua didicerant? Quattuor milia librorum DIDYMUS grammaticus*[1]) *scripsit: miser, si tam multa supervacua legisset. In his libris* de patria Homeri *quaeritur, in his* de Aeneae matre vera, *in his* libidinosior Anacreon an ebriosior vixerit[2]), *in his* an Sappho publica fuerit[3]), *et alia, quae erant dediscenda, si scires.*

1) Cf. Fabric. BG. II 1, 8 vol. I p. 258.

2) Cf. Bergk. Anacr. p. 18 et 27 Bernhardy. Griech. Lit. Gesch. II p. 502.

3) Cf. Bernhardy l. l. p. 490 Neuii Sapph. p. 6 sqq. Apud Athen. XIII p. 569 E lacunam vocabulo *μεταγενεστέρα* suppleo. Ceterum Th. Beccard. de scholl. in Homer. Iliadem Venetis (A) p. 31 (Berol. 1850. 8.)

I nunc, et longam esse vitam nega!' Haec ille, cui grammatici his similia quaerentes vapulant, ut etiam Bioni ap. Stob. Serm. 8 a Iusto Lipsio laudato vol. II p. 384. 5 ed. Gron. Ac de vera quidem Aeneae matre si quidem serio Didymus vel per historiam peregrinam vel in peculiari aliquo libello quaesivit, desipuit fortasse pervagato isto grammaticorum morbo correptus cum insipientibus. Quamquam haud diffiteor Senecae lectionem, quamvis libris scriptis ad unum omnibus probatam, suspectam mihi videri '*de Aeneae matre vera.*' Matrem, quod sciam, universa antiquitas agnoscit Venerem, sed de *morte* Aeneae dubitatum esse compertum habemus: cf. Hom. Il. Υ 307 schol. vol. II p. 562 Bekk. Eudoc. p. 76. 77 hymn. Ven. 197 Strab. XIII p. 608 Agathocl. Cyzic. ap. Fest. p. 269 ed. Muell. Cephalo Gergith. et Hegesippus Mecybern. ap. Dionys. AR. I 49 Heyn. exc. III ad Vergil. Aen. XII vol. III p. 843 ed. Wagn. Liv. I 2 Aurel. Orig. c. 14 Hygin. f. 251 Iuvenal. Sat. XI 63 Tibull. II 5, 43 Heyn. Ovid. Met. XIV 600 Ludov. de Vives ad August. d. civit. dei XVIII 19 vol. II p. 379. 80. — Lycoph. Alex. v. 1234 Aeneae matrem *Καστνίαν* vocat, h. e. Venerem, cf. I. Potter. comment. vol. III p. 1463 ed. Muell. Quod vero derideretur a Seneca reliquarum quaestionum triga non erat, cum falsis eum opinionibus divulgatisque per comoediam comparationibus occurrere cupientem quaesivisse neque assensum iis esse, ut scite adnotat Neuius p. 6, hinc fieret probabile, quod quaesivisset. Sic ille librum *de patria Homeri* fortasse eo consilio scripsit, ut eorum conatus reprimeret, qui Homerum Thebaica vel Romana civitate donarent, cf. Hom. vit. ap. Iriart. p. 233 e cod. Matrit. 67 Eustath. Il. p. 4, 16, quos inter etiam Aristodemus fuit Nysaeensis grammaticus illustrissimus. Vid. Mueller. fr. histor. Gr. III p. 307 col. 1. Singulari libro de patria Homeri egit etiam Hermogenes Smyrnaeus, v. Fabric. BG. XIII p. 181 Boeckh. C. I. 3311 Mueller. fr. histor. Gr. III p. 522 sqq.

has quaestiones in Symposiacis locum habuisse suspicatur. Mihi potius *μονόβιβλοι* fuisse videntur.

Pertinebant tales disquisitiones quodammodo ad eam historiae literariae partem, quam nos biographicam vocare consuevimus. In quo scribendi genere e veteribus, multitudinem librorum si spectabimus, haud facile quispiam Chamaeleontem superaverit. Vid. indic. ad Athen. p. 1838 Dindf. Propius tamen ad finem, quem sibi in literarum historia condenda nostra aetas constituit, Didymus in opere castigatissimo περὶ λυρικῶν composito accessisse putandus esset, nisi hic ipse liber, ut in comment. IV part. 4 suspicatus sum, Didymo potius Heraclidis filio musico nobilissimo, quam Chalcentero attribuendus esse videretur, quamquam Bernhardyus l. l. II p. 537 lectorem ad §. 107, 7 p. 447[1]) relegans Pindari interpretem ab auctore libri de poetis lyricis Graecis non distinguit.

9.

'Quid et qua ratione iam Graeci ad literarum historiam condendam elaboraverint' brevi exposuit E. Koepkius (Berol. 1845. 4.), ex cuius opusculo huc imprimis faciunt p. 13—16 disputata. Itaque partim περὶ ποιητῶν in universum, partim περὶ λυρικῶν ποιητῶν (quo indice inscriptus Didymi liber num pars fuerit amplioris operis de poetis compositi ab Orion. et. 58, 7—14 laudati nec ne, quaestio est expeditu difficillima) libros condiderunt Glaucus Rheginus Diog. La. IX 7, 6 Plut. de mus. X p. 654 R. Harpocr. 129, 6 Bekk. testibus, cuius opus fuerunt qui ab Antiphonte profectum esse arbitrarentur teste Plut. Antiph. p. 28 ed. Westerm., Critias περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν, nisi fallimur cum Muellero fr. hist. Gr. vol. II p. 70, Damastes Sigeensis Suid. Eudoc. p. 127 Phanias Eresius Athen. VIII p. 352 C, Demetrius Phalereus Diog. La. II 8, 9 Eustath. et schol. Od. γ 267 Suid. p. 1245, Dionysius Phaselita Eudoc. p. 308 anonym. vit. Nicand. ap. Westerm. biogr. p. 61, Lobo Argivus Diog. La. I 10, 7 Mueller. hist. Gr. III p. 27, Lysimachus

1) Idem in eo falsus est, quod duo duntaxat e libro περὶ λυρικῶν ποιητῶν composito fragmenta aetatem tulisse affirmat.

[?] Cyrenaeus schol. Hesiod. p. 31 Gaisf., Metrodorus Diog. La. X n. 1 Plut. non posse suav. vivi s. E., Demetrius Byzantius Athen. XII p. 548 B XIV p. 633 B X p. 452 D Diog. La. V 6, 4, Hieronymus Rhodius Athen. XIV p. 635 F Mueller. l. l. II p. 450 n., Theodorus Diog. L. II 103, Demetrius Magnes Athen. XIII p. 611 B Harpocr. 102, 18 Bekk., cf. Moller. homonymoscop. p. 901 Ions. SHP. I p. 13 Clinton. fast. hell. III p. 189. 199. 544 Meier. comm. Andoc. IV p. IX. VI p. 68, Lysanias Cyrenaeus (περὶ ἰαμβοποιῶν) Athen. VII p. 304 B XIV p. 620 C, Euphorio (περὶ μελοποιῶν) Meinek. anall. Alexx. p. 29 p. Demosthenes Thrax, qui Demagetae Heracleotae de dithyrambicis poetis opus in brevius contraxit, Suid. Valcken. opusc. II p. 216 Muetzell. Theog. Hesiod. p. 290, Aristoxenus Tarentinus (περὶ αὐλητῶν, Pyrrhander (περὶ αὐλητῶν) Athen. XIV p. 634 D. His igitur accedit Didymus ab E. Koepkio iuxta cum aliis omissus, cuius quot investigare licuit fragmenta operis περὶ λυρικῶν ποιητῶν haec sunt:

1.

Orio p. 58, 7—15 ἔλεγος ὁ θρῆνος διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θρήνου εὖ λέγειν τοὺς κατοιχομένους (sic Ruhnk. Callim. p. 239 Ern., vulg. χου vel ηχου). εὑρετὴν (vulg. τὴ, et. Gud. τεῖς) δὲ τοῦ ἐλεγείου (Gud. τῆς ἐλεγείας) φασὶν (h. v. add. Larcher.) οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον οἱ δὲ Μίμνερμον οἱ δὲ Καλλῖνον * παλαιότερον[1]). ὅθεν (Gud. add. καί, quod fortassis addendum esse suspicetur aliquis, inventorum mentione in finem capitis detrusa) πεντάμετρον τῷ ἡρωϊκῷ (Gud. τὸ ἡρ) συνῆπτον, οὐχ ὁμοδραμοῦντα (Gud. ὁμοδρόμος) τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει, ἀλλ' οἷον συνεκπνέοντα καὶ (om. Gud.) συσβεννύμενον (συναποσβ. Gud. Larch. reg.) ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις (om. Gud.), οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντας διαφόρως (ἀδιαφόρως Ruhnk. Larch.). οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν. Viam novissima verba emendandi munit Procli chrestom. ap.

1) Suspicor excidisse ἐπὶ τῶν ζ σοφῶν ἢ καί.

Phot. bibl. p. 319, 10 Bekk. Eandem sententiam verbis paululum mutatis nostri testimonio affirmat et. m. 327, 1 *ἐλεγεῖα· — Δίδυμος δὲ ὅτι διὰ τοῦτο τῷ ἡρωϊκῷ* (Gaisf. *ἡρῴῳ*) *ἐπῇδον, ὡς πεντάμετρον καὶ λειπόμενον τοῦ ἡρωϊκοῦ* (*ἡρῴου* G.), *μιμούμενοι τὴν ἀποθνησκόντων ἀπόπαυσιν. ἐπὶ γὰρ μόνοις νεκροῖς πάλαι ᾔδετο πρὸς παραίνεσιν καὶ παραμυθίαν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ τεθνεῶτος.* Neque abhorret et. Gud. 180, 16, quamvis in Didymeis corruptum, praemissis his: *Δημολέων δὲ ἐν τῷ περὶ μέτρων παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας ἢ παρὰ τὸ ἔλεγον τὸν θρῆνον*, quae haud scio an ab ipso Didymo apposita invenerit etymologus. — Didymus Chalcenterus ap. schol. Ar. Avv. 217 *ἔλεγοι· οἱ πρὸς αὐλὸν ᾀδόμενοι θρῆνοι. τὸν γὰρ αὐλὸν πένθιμον ὑπειλῆφθαι.* Cum iis, qui ab *ἒ ἒ λέγειν* derivabant, Hesychius facere videtur *νηλέγῳ· θρήνῳ ἢ δεινῷ.* Neque defuerunt qui Asianam vocabuli originem statuerent, ut nuper factum est in annall. Marb. 1853 XI p. 88 D, q. l. P. Boetticher Halensis coll. Aric. p. 34 N. 21 *ἐλεγεία* ex Armeniaca lingua derivat, explicatque carmen ad organon *elègn* cantatum (elêgn = *κάλαμος*, elegneay = *καλάμινος* [*αὐλός*]).

2.

Schol. Plat. Legg. I p. 630 A p. 488 Bekk. *περὶ Θεόγνιδος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας ἀμφιβολία πολλὴ ἐγίγνετο τοῖς παλαιοῖς. καὶ οἱ μέν φασιν αὐτὸν ἐκ Μεγαρέων γεγενῆσθαι τῆς Ἀττικῆς. οὕτως ὁ Δίδυμος ἐπιφυόμενος τῷ Πλάτωνι ὡς παριστοροῦντι, οἱ δὲ ὅτι ἐκ Σικελίας.*

Differentiam nullam esse monet Bernhardyus lit. Gr. hist. II p. 367 Didymi haud oblitus. — Usum verbi *παριστορεῖν* illustrant Schneidewin. Ibyc. p. 384, qui conferri iubet Plut. plac. philos. II 24 (*fabulam narrare*), Meinek. ad Steph. 258, 2 (v. Ritschel. Or. p. 59), qui schol. Theocr. *α* 117 Hom. Il. *Β* 745 Phot. Bibl. p. 82, 20 apposuit. Adde schol. Hom. *Β* 612 Apoll. Rhod. II 160 p. 133 Schaef. (*'obiter narrans'* Corrad. ad Cic. ep. ad Att. VI 1 T. I p. 598 Graev.) II 752 p. 504 Damasc. Platon. p. 380, 5 ed. Kopp. = p. 257 cod. Hamb. Hoc vocabulum fortasse expulsum

est voce προσιστορεῖ ap. Marcellin. vit. Thuc. p. 129 Ritt., quamquam eo utitur etiam Eustath. vit. Pindar. 31 Odyss. 1669, 58. Ac liceat nobis quoque, cum civis Megarensis h. l. iniecta mentio sit, παριστορεῖν, Caecilium etiam Calactinum, quode vid. Egger. Longin. p. LXII—LXVII Mueller. hist. Gr. III p. 330—33, Megarensem dici ap. Iriart. catal. codd. Matrit. p. 83, qui haec scribit: 'In excerptis ex et. m. auctorum elenchus Suidae praefixus abludit nonnihil a vulgato ἔτι Εὐγένιος Σωσιμᾶς Καικίλιος μεγαρεύς (sic) σικελιώτης ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοιχεῖον.' Huius nomen obliteratum esse in Ammonio de diff. p. 112 s. v. πειραστής non pervidit Valckenarius. ΚΑΙΝΕΙΛΟϹ est ΚΑΙΚΙΛΙΟϹ sub v. θεωρός a Lysimachida appositus, cuius nomen fere ubique depravatum a librariis est in Κεκήλιος vel Κικίνου vel κἀκεῖ vel κα. (Nam App. Phot. 676, 23 legendum videtur πινάκιον· Καικίλιος λέγει καὶ σύμβολον δικαστικόν.)

3.

Et. m. 777, 9 ὕμνος· κατὰ συγκοπὴν ὑπόμονός τις ὤν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν (leg. ὑπόμνησιν) καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ἐπαινουμένων πράξεις καὶ ἀρετάς. κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων καὶ προσοδίων (vulg. -ῳδιῶν) καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται ὡς εἴδη πρὸς γένος. γράφεται γὰρ ὕμνος προσοδίου (v. προσῳδίας) ὕμνος ἐγκωμίου ὕμνος παιᾶνος καὶ τὰ ὅμοια. (Haec voluit etymologus, vulgo corruptelis scatens circumferebatur locus his: γρ. δὲ ὕμνος πρ. — τὰ ὅμοια. διαστέλλεται δὲ ὡς εἴδη ἀπὸ γένους ἀλλ' ἀντιδιαστέλλονται.) προσόδια γὰρ Ἀθηναῖοι προσιόντες (Orio προϊόντες) ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς τὸν αὐλὸν ᾖδον, τὸν δὲ ὕμνον πρὸς κιθάραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν. Haec etymologus, quo copiosior Orio 155, 22 inter verba ὄντων ὕμνων et προσόδια γὰρ Ἀθηναῖοι haec exhibet ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἴδους. πάντα γὰρ εἰς τοὺς ὑπερέχοντας γραφόμενα ὕμνους ἀποφαινόμεθα καὶ ἐπιλέγομεν τὸ εἶδος τῷ γένει· ὕμνος προσοδίων ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος. σημαίνει δὲ ἐν ταῖς

υπεροχαῖς (sic Sturz., cod. *ἐν τοῖς ὑπ.*) *τὰ γενικὰ καὶ τὰ εἰδικὰ* (cod. *ἰδικά*, corr. id.) *καὶ τὰ κύρια ὀνόματα, ὥστε μὴ προστιθεμένου τοῦ εἰδικοῦ ἀπὸ τοῦ γενικοῦ νοεῖσθαι τὸ εἰδικόν* (cod. *ἰδικόν*), *ὡς ἐπὶ Ὁμήρου· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν εἰδικῶς λέγομεν, καὶ θεῖον ὅταν λέγωμεν* (cod. ομ), *ἰδίως τὸν ὑπερέχοντα νοοῦμεν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ διὰ τὴν ὑπεροχήν. οὕτω καὶ ὕμνον ἰδίως λέγομεν διὰ τὴν σεμνότητα καὶ περιττῶν* (vulg. *περὶ τῶν*) *ἄλλων ὕμνον ὄντων.* (Vides homoeoteleuton, quod dicunt, caussam esse, cur lacunosum habeamus et. m.) *κεχώρισται δὲ τῶν προσοδίων καὶ κατὰ τοῦτό ἐστι· τὰ μὲν προσόδια, καθὰ καὶ κέκληται προσιόντες κτέ.* Cf. Procl. ap. Phot. 320, 15 ed. Bekk. [schol. V. Hom. Il. *N* 227].

4.

Et. m. 690, 35 *προσῳδίαι* (sic) *παρὰ τὸ προσιόντας ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδειν. διὰ* (leg. *ἀντιδιαστέλλεται*, quod vocabulum etiam Hesychio I p. 677 restitui Soph. O. T. 723) *δὲ τῶν ὕμνων, ὅτι τοὺς ὕμνους πρὸς κιθάραν ἑστῶτες ᾄδουσιν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ λυρικῶν ποιητῶν.*

5.

Et. Gud. 446, 51 *παιᾶνες· παρὰ τὸ παύσω παύων καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. καὶ οὕτως ὁ Δίδυμος.* Cf. et. m. 657, 3 Procl. p. 320, 21.

Tot igitur loci supersunt, in quibus Didymei operis *περὶ λυρικῶν ποιητῶν* compositi memoria facta est, tenuis illa profecto atque oblivioni proxima, si quis investigandi, quae oculis sese quasi subtrahunt, vestigia opera fessus in his acquiescere fragmentis satis habuerit. At Procli chrestomathiam grammaticam cum reliquiis Didymeis apud Orionem Thebanum, Procli teste Marino vit. Pr. c. 8 magistrum, servatis vel obiter comparantibus nobis non potest non primo statim intuitu se obtrudere, quae inter utriusque placita intercedit, similitudo tam mira ea tamque manifesta, ut nostri *περὶ ποιητῶν* tractatum primarium atque adeo unicum non modo Orioni in locis aliquam multis, sed etiam Proclo Lycio in duobus prioribus chrestomathiae libris

fontem fuisse non sine maxima veri specie suspiceris. Mecum facit Bernhardyus in Grundr. d. Gr. Lit. II p. 455. Atque rem ita se habere iure colligimus ex Orionis etymologique magni cum Proclo consensu in explicandis etiam aliis μέλεσι observato. Hic ipse Procli cum Orione consensus impedimento mihi esse videtur, quominus cum Valesio Boissonadio Osanno et Welckero in epic. cycl. p. 7 auctorem chrestomathiae Eutychium Proclum Siccensen statuam, quode cf. Iul. Capitol. in Antonin. c. 2 Trebell. Poll. in Aemil. tyr. (Casaub.) Apulei. de orth. §. 43 Alex. Aphrod. ad Arist. soph. elench. p. 4, 6 Fabric. bibl. Gr. IX p. 365 ed. Harles. Proculus Siccensis erat in latinis grammaticis. Etymologus enim, quamquam p. 327, 38 ad Procli chrestomathiam provocare videtur, tamen ipse hunc librum non inspexisse putandus est, sed Photii excerpta transscripsit p. 319 a 8 sqq., ut quaecunque apud ipsum de variis carminum generibus leguntur eum non Proclo sed Orionis Thebani copiis deberė appareat. At Proclum ab eodem Orione totum pendere absurdum esset statuere: poterat enim Lycius philosophus haud dubie, quem librum Orio magister eius inspexerat, eo et ipse uti, excerptis Orioneis contentus esse non poterat, cum ad magistri consilium veriloquia tantummodo carminum a Didymo congesta spectarent, ipsius vero laborem reliqua etiam, quae disputaverat Didymus, proxime attingerent. Itaque ex eodem fonte hausit uterque: quo efficitur ut quae communia sint utrique et et. m. e nostro fluxerint, adeoque lacuna Procl. p. 321, 2 coll. 320, 1 ex etymologo 311, 25 ἐγκώμια suppleri possit. Suspicor igitur Didymi verba exaudiri ap. Procl. 320 a 25 sq. (coll. et. m. 274, 46) 320 a 33 (et. m. 607, 1—4) 321 a 26 (et. m. 776, 36) 321 a 28 (713, 13) 321 a 30 (et. m. 454, 50 Serv. Verg. ecl. V 14). Quodsi a vero non abhorret, hos Procli libros ex aliqua parte Didymi quasi epitomen esse, licebit, opinor, ex his ipsis augurari, Didymei operis quale tandem fuerit consilium, qui ambitus, quae dispositio pertractandique materiem ratio. Singula igitur carminum genera tractaturus hanc sibi videtur legem statuisse, ut primum cui officio praestando

singula genera inservissent poetis edissereret, deinde ea in species divideret subdivideretque, in singulorum etymologiam, inventores primos, historiam atque antiquitates inquireret, denique tanquam ordinibus sive *κανόσι* factis, reliquis poetis minorum gentium obiter memoratis, principes enumeraret, eorumque, quantum fieri posset, *καὶ γένος καὶ πατρίδας καί τινας ἐπὶ μέρους πράξεις*, ut Procli verbis utar p. 319 a 20, persequeretur. Hinc factum ut fr. 2 ad quaestionem de Theognidis patria solvendam recta disputandi via deferri posset.

Haud inutilis igitur videtur quaestio esse, nihilne ex hac ipsa eius operis parte aetatem tulerit, in qua de patria melicorum, ortu, carminibus rebusque gestis exposuerit. In qua solvenda pro re nata prae ceteris animum advertunt Eudocia Suidas sive, qui utrique communis fons fuit, Hesychius ille Illustris in onomatologo, quem Symposiaca etiam adhibuisse vidimus. Ex his scriptoribus collectos *βίους λυρικῶν* Antonius Westermannus vitarum scriptoribus Graecis minoribus inseruit (lib. II p. 89—116), qui tamen capita V. XIV. XXXV non debebat admittere, quorum priora duo e schol. Arist. Ach. 1150 Lys. 1237, tertium ex Athenaeo XIV p. 616 F 617 B in Suidam irrepserunt, ab Hesychio vero haud dubie afuerunt. E reliquis vitis pro temporum ratione Didymus enarrare non potuit vitas Mesomedis hymnographi et Marciani metaphrastae (XVIII. XXI), enarrare potuit, si tempus spectas, Parthenii grammatici Nicaeni, sed aut non scripsit, utpote grammatici, aut ex parte duntaxat quae Suidas et Eudocia p. 357 referunt, propter Hermippi Berytii, qui Hadriani aequalis fuit, appositum testimonium. Berytium enim neque vero Callimachium intellegunt cum Reinesio A. Meinek. anall. Alex. p. 255 C. Mueller. hist. Gr. III 45 not. Sed quae restant lyricorum vitarum enarrationes ita comparatae sunt omnes, ut a Didymo scriptae esse, sive is Chalcenterus fuit, sive musicus Pythagoricus, temporis ratione habita potuerint. Hoc moneo Philetae Coo malle me quidem inter grammaticos locum concedere, praesertim cum Suidae verba haec sint: *γραμματικός τις κριτικός*, sed non audere tamen

Westermannum vituperare, cum sciam et Callimachum Cyrenaeum et Coum Philetam egregiis elegiarum poetis accenseri apud Proclum, ut Quinctilianum taceam. Neque hoc vituperaverim, quod septem quos dicunt sapientes lyricorum agmini addidit Westermannus, ut qui non sim immemor eorum, quae scripsit Bernhardyus in Grundr. d. Gr. Lit. Gesch. II p. 357 (Zusatz), quamquam Suidas s. vv. *Κλεόβουλος*, *Περίανδρος*, *Πιττακός*, *Σόλων* Diogenem Laertium expilasse videtur, nisi etiam Laertius usus est Didymi *περὶ ποιητῶν* volumine, cuius quidem symposiacis eum usum esse constat.

Commemorat igitur Suidas ex iis, qui *πρὸ Τρωϊκῶν* inclaruerunt, Musaeum et Olympum, qui *πρὸ Ὁμήρου*, Thaletam Cretensem; deinde ex Homeri prosapia Terpandrum Arnaeum, post hos:

Olymp. (*κγ*)	Simonidem Amorginum	*ἰαμβογράφον.*
κζ	Alcmanem Laconem	*λυρικόν.*
κη	Arionem Methymnaeum	*λυρικόν.*
[*λβ*	Pittacum]	
λέ	Tyrtaeum	*ἐλεγοποιὸν καὶ αὐλητήν.*
λζ	Mimnermum Colophonium	*ἐλεγοποιόν.*
λζ—νς	Stesichorum Himeraeum	*λυρικόν.*
ΛΗ	PERIANDRVM	
ΜΒ—νβ	PITTACVM	
	Sapphonem	*λυρικήν.*
ΜΖ (*νς*)	SOLONEM	
	CLEOBVLVM	
νβ (*νε*)	Anacreontem Teium	*λυρικόν.*
νδ	Ibycum Rheginum	
νς	Simonidem Ceum	*λυρικόν.*
(al. *ξβ. οη*)	Timocreontem Rhodium	
νη	LASVM Hermionensem	
νθ	Theognidem Megarensem	
	(Phocylidem Milesium	*φιλόσοφον*).
(*ξ*)	Hipponactem Ephesium	*ἰαμβογράφον.*
	Corinnam Tanagraeam	*λυρικήν.*
ξε	Pindarum Thebanum	

Bacchylidem Ceum	
Melanippidem I Melium	
Melanippidem II Critonis	*λυρικόν.*
Philoxenum Cytherium	*λυρικόν.*
Antigenidem Thebanum	*μουσικὸν καὶ αὐλῳδόν.*
Timotheum Milesium	*λυρικόν.*
Sotadam Maronitam	*ἰαμβογράφον.*

Supersunt Theano Locris (X) et Eueni (XI), quos omissos ab Eudocia num Suidas Hesychio debeat (XI ex Harpocratione delibavit) dubito. C. XXIV de Myia habet Eudocia p. 357, sed ea quo tempore vixerit ignoro. Desiderantur, quod mireris, Callinus et Archilochus.

Itaque hae poetarum vitae num a Didymo profectae sint necne, certius sciri posset, nisi ipsa Theognidis vita apud Suidam pessime habita esset. Quid quod lexicographus falsam traditionem secutus Megarensem appellat poetam *τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων*? id quod aperte Didymi testimonio ap. schol. Platonis Legg. I 630 A repugnat. Sed fortasse lacuna foedatus est hic locus ea arte sanandus, ut auctore Harpocratione p. 95, 4 Bekk. post *Μεγαρεύς* adicias verba *ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων, πολίτης δὲ τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων*, quae librarius homoeoteleuto deceptus facile omittere poterat. Hoc constat Suidam s. v. *Θέογνις* turbatum esse. Eudocia vel duobus locis Theognidis meminit p. 227 et 232. Accedit quod vitas apud Suidam exstantes perlegenti hoc non potest non animadversione dignum esse, quod in compluribus septem sapientum mentio inicitur, quod quantum in nostram rem habeat ponderis docet comment. IV 3 p. 372 et p. 384. Sic Tyrtaeus dicitur *σύγχρονος τοῖς ζ κληθεῖσι σοφοῖς ἢ καὶ παλαιότερος*, Mimnermus vixisse fertur *ἐπὶ τῆς λξ ὀλυμπιάδος, ὡς προτερεύειν τῶν ζ σοφῶν*, Sappho *γεγονυῖα κατὰ τὴν μβ ὀλυμπιάδα, ὅτε καὶ Ἀλκαῖος ἦν καὶ Στησίχορος καὶ Πιττακός*, Lasi vero Hermionensis quo loco meminit, addit *τινὲς τοῦτον συναριθμοῦσι τοῖς ζ σοφοῖς ἀντὶ Περιάνδρου.* In ipsis sapientum vitis animum advertunt quae s. v. *Πιττακός* exstant *εἷς καὶ αὐτὸς τῶν ζ*

σοφῶν ὤν et s. v. *Σόλων: ἔστι δὲ καὶ οὗτος εἷς τῶν ζ ὀνομαζομένων σοφῶν*, neque intellegi possunt, nisi ex ampliore quodam opere desumpta putas. Affine est, quod s. v. *Ἀλκμάν* legitur *ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ἀλκμάν, εἷς τῶν λυρικῶν, ὃν ἤνεγκεν ἡ Μεσσήνη.* Haec profecto suspicionem movent lexicographum volumine quodam *περὶ λυρικῶν ποιητῶν* emisso usum esse. Neque omitti debet, quod locis nonnullis auctor vitarum Pythagoricos scriptores sequitur, ut s. v. *Ἀλκμάν* Archytam ap. Chamaeleontem Athenaei XIII p. 600 F, s. v. *Λᾶσος* Aristoxenum ap. Diog. L. I p. 27 Huebn. (Bergk. exx. critt. VI p. vi Roeper. Zeitschr. f. AW. 1852 p. 454) et Aristarcheum se prodit Cratetem castigans s. v. *Ἀλκμάν· κατὰ δὲ τὸν Κράτητα πταίοντα* (quod vocabulum non erat cur vexaret interpretes, cf. schol. V. Hom. Il. Υ 307 schol. Aristoph. Rann. 1469).

(6.)

Addimus h. l., ne quid omisisse videamur, grammaticum *περὶ λυρικῶν* ap. Boissonad. anecdd. Gr. IV p. 458 e cod. 2551, quem editor Didymo usum esse suspicatur: *λυρικοὶ δέ εἰσιν οὗτοι· Ἀλκμάν, Στησίχορος, Ἀλκαῖος, Ἴβυκος, Ἀνακρέων, Σιμωνίδης, Πίνδαρος, Βακχυλίδης. οὕτω δὲ προσηγορεύθησαν διὰ τὸ πρὸς λύραν ᾄδεσθαι τὰ ποιήματα αὐτῶν. διὸ δεῖ ταῦτα παρ' αὐτοῖς* (sic). *μέλη δὲ τὰ ἐν αὐτοῖς ἤτοι διὰ τὸ ἀπὸ τελείων ἀφαιρεῖσθαι μέτρων, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὰ ἀπὸ τελείων ἀφαιρούμενα μέτρων μέλη καλοῦμεν, ἢ ἀπὸ Μέλας* (Boiss. corr. *Μελίας*, cuius meminit Apollod. Bibl. II init.) *τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρός, καθὰ Λυσανίας φησίν, ἢ παρ' ὅσον μέλιτι παραπλησίαν ἔχει τὴν ἡδονήν. δύναται δὲ καὶ διὰ τὸ κροῦμα ᾠδὴ καὶ μέλος ὁμωνύμως λέγεσθαι. καὶ κῶλα δὲ ὁμοίως, ἐπειδὴ μὴ τέλειόν ἐστι μέτρον. τῶν δὲ ᾠδῶν αἱ μέν εἰσι μονόστροφοι, αἱ δὲ τριαδικαί. καὶ μονόστροφοι μὲν αἱ Σαπφοῖ καὶ Ἀλκαίῳ καὶ Ἀνακρέοντι διὰ τριῶν ἢ τεσσάρων κώλων ὡρισμένην ἔχουσαι τὴν κατάστασιν καὶ ὑπὸ περιγραφῆς διειργόμεναι, τριαδικαὶ δὲ αἱ συνεστῶσαι ἔκ τε στροφῆς καὶ ἀντιστρόφου καὶ ἐπῳδοῦ. κέκληται δὲ ἡ μὲν στροφή, καθά φησι Πτολεμαῖος ἐν τῷ περὶ στατικῆς ποιήσεως, διὰ*

τοὺς ᾄδοντας κύκλῳ κινεῖσθαι περὶ τὸν βωμόν, σημαίνοντας τὴν τοῦ ἡλίου (cod. *βίου*, corr. Boiss.) *κίνησιν· ἀντίστροφος δὲ παρὰ τὸ ἀναστρέφοντας αὐτοὺς εὐρύθμως κινεῖσθαι. ᾐνίσσοντο δὲ διὰ τούτου τὴν τοῦ ἡλίου κίνησιν, ἐπειδὴ τὴν ἐναντίαν οὗτος δοκεῖ τῷ κόσμῳ ποιεῖσθαι. ἐπῳδὸς δέ, ἐπειδὴ ἱστάμενοι ἐπῇδον, διὰ τοῦτο τὸ ἔμμονον καὶ στερεὸν τῆς γῆς παριστῶντες* (cf. Galen. T. I p. 556 ed. Bas. Cratand. 1588). *λύρὰ τοίνυν προσηγορεύθη διὰ τὸ λύθρον ὑπὸ Ἑρμοῦ δεδόσθαι τῆς κλοπῆς τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, καθάπερ φησὶν Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ* (fragm. 28 Wagn.) '*λύρα βοῶν ῥύσα* (sic) *ἐξερρύσατο.*'

At haec quominus a Didymo profecta esse statuamus, impedit iniecta Ptolemaei memoria, quamvis haud negaverim Ptolemaeum fortasse Didymi de lyricis poetis volumine usum esse. De Lysania, qui testis producitur, cf. Thrigium in Cyrenaic. § 93 p. 354 sqq. Quid scripserit accuratius exposuit Aelius Festus Aphthonius p. 241 ed. Gaisf.: '*μέλος* autem, quod ex his nascitur, dictum putant a Meline Oceani filia, quam primam IV chordis usam affirmat Lysanias.' Huc pertinet etiam Cram. anecdd. Ox. I p. 285, quo de loco dixi in dithyr. p. 85. — Eiusdem Lysaniae meminerunt, ni fallor, Suid. s. v. *Ἐρατοσθένης*. Diog. La. VI 5, 23 Athen. VII p. 304 B XI p. 504 B XIV p. 620 C schol. Voss. Hom. Il. *I* 378 Herodian. Il. *Π* 558 (Wolf. prol. CXXXVI Lehrs. Arist. p. 323) et. m. 779, 9? 257, 36 Eustath. 1099 (1075) Bas. annal. Heidelb. 1817 p. 425.

10.

Περὶ παροιμιῶν.

'In libris proverbiorum Didymus, quos concinnaverat tredecim, superiorum videtur narrationes saepe dissonas et absonas convellere instituisse. Id quod vel ex inscriptione claret. Helladius Photii p. 865, 22 Hoeschel. [cod. 279 p. 530 a 10 Bekk.] *ὅτι Δίδυμος περὶ παροιμιῶν δεκατρία βιβλία συντέταχε* [*καὶ*] *πρὸς τοὺς περὶ παροιμιῶν συντεταχότας ἐπιγράψας αὐτά.*' Schneidewini sunt verba in praef. ad paroem. vol. I p. XIV. Cf. Suid. *Ζηνόβιος*.

1.

Hellad. ap. Phot. 533 b 17 Bekk. ὅτι παροιμίαν εἶναί φησι τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νίζειν. φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος, 'δεξιὸν εἰς ὑπόδημα ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα.'

'Cf. Zenob. III 36 Bodlei. cod. Gaisf. 332 Suid. Iamblich. 12 p. 338 Kiessl.' Leutsch. Nauck. Aristoph. Byz. p. 236 Prell. Polem. fr. CI.

2.

Zenob. II 31 (vol. I p. 41 L et S) αὐτῷ κανῷ· αὕτη τάττεται κατὰ τῶν ἄρδην ὁτιοῦν λυμαινομένων. φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος, ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο, καθάπερ ἐν Γρυψὶ λέγει καὶ Πλάτων·

ἀνηρπάκασ' ἀπαξάπαντ' αὐτῷ κανῷ.

Vulgatam ἐν Κρυψίοις λέγεται corr. Meinekius. Idem proverbium illustrant Bodlei. 155 Diog. II 39 IV 68 Apost. IV 97 IX 21 Ars. 85. 242.

3.

Zenob. IV 20 (I p. 89) ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἱστορεῖ Δίδυμος, ὅτι Ἀμαία μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις προσαγορεύεται, Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη. ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμένων. Πλούτωνος γὰρ Περσεφόνην ἁρπάσαντος ἡ Δημήτηρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν περιῄει ταύτην ζητοῦσα.

Habent hoc prov. Bodl. 478 Apost. II 87 Arsen. 50 Plutarch. 41 Suid. — Ἀμαία Schneidew. pro Ἀμέα et ἀμαῖα, Mueller. in Aegin. p. 171 Δαμία τὴν Αὐξησίαν. Lobeck. Aglaoph. 822 conferri iubet Hesych. ἀμμάς. Cfr. Prell. Demet. u. Perseph. 325 sq. ? Ἀχαιά, quo de Cereris nomine dixi in comm. de lex. com. p. 80.

4.

Hesych. II 481 Λιμοδωριεῖς· οὕτως ἐκλήθησαν οἱ ἀπὸ Πελοποννήσου, ἀφορίας χαλεπῆς ἐκεῖ γενομένης. ἀποικισθέντες διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ κατοικίσαντες περὶ Ῥόδον καὶ Κνίδον. Δίδυμος δὲ τοὺς περὶ τὴν Οἴτην

κατοικοῦντας οὕτω λέγεσθαι διὰ τὸ λιμώττειν καὶ μοχθηρὰν ἔχειν ταύτην.

Breviora exhibent Phot. Suid. A Didymo discedit priore sententia arrepta Plutarch. cent. I 34 p. 326 O. Muell. Dor. I 102. Cf. p. 34.

5. 6.

App. Provv. IV 26. 29 vol. I 439. 440 *ὄνου σκιά* et *ὄξος Σφήττιον* e Didymo fluxisse apparet ex Harpocratione, uti observavit Schneidew. in praef. p. XIV. Vid. comment. II de hypomn. rhett. p. 311.

7.

Schol. Plat. Cratyl. p. 369 Bekk. *χαλεπὰ τὰ καλά. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα. φησὶ δὲ αὐτὴν Δίδυμος ὑπὸ Σόλωνος ἀναφωνηθῆναι ἐπὶ Πιττάκῳ ἱκετεύοντι τὴν ἀρχὴν ἀποθέσθαι καὶ φάντι· χαλεπὸν ἐσθλὸν φῦναι, διὰ τὸ τὸν Περίανδρον εἰς ὠμότητα μεταβαλεῖν· ὅθεν, οἶμαι, φησὶ καὶ Μένανδρος·*

ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθά.

μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Ἐπίχαρμος καὶ Πλάτων Πολιτείᾳ καὶ Κρατύλῳ.

Cf. Schneidew. ad Simonid. p. 19 sqq. et ad Zenob. VI 38 vol. I p. 172. 462.

8.

Mich. Apost. Cent. XIX 41 p. 241 Elz. *Τορώνη· Δίδυμός φησιν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δέ φησι πόλιν εἶναι ἐν Θρᾴκῃ.* Cf. nott. Diogen. V 43 ed. L et S. De Mich. Ap. XVIII 40 p. 227 cf. lex. com. p. 46.

(9. 10.)

Omitto sciens schol. Ar. Nubb. 133 Musur. et Tzetz. Chiliad. VIII h. 159 p. 297 Kiessl., qui Didymum ipsum non adierunt, sed Zenobii nostri farraginem expilarunt.

11.

Περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφὴ πρὸς Ἀσκληπιάδην.

Plut. Solon. c. 1 vol. I p. 161 Sinten. *Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῇ περὶ τῶν ἀξόνων τῶν Σόλωνος ἀντιγραφῇ πρὸς Ἀσκληπιάδην Φιλοκλέους τινὸς τέθεικε λέξιν, ἐν ᾗ τὸν Σόλωνα πατρὸς Εὐφορίωνος ἀποφαίνει παρὰ τὴν τῶν ἄλλων δόξαν, ὅσοι μέμνηνται Σόλωνος. Ἐξηκεστίδου γὰρ αὐτὸν ἅπαντες ὁμαλῶς γεγονέναι λέγουσιν.*

Execestidae filium appellat Diog. La. I 45 Plut. Sol. 1 Diod. Sic. exc. Vales. vol. II p. 551 Wessel. Lucian. D. M. 20, 4 I p. 238 Icbz. Vid. Aegid. Menag. obss. in Diog. L. l. l. vol. I p. 203 Hbn. — Asclepiadem, contra quem scripsit Didymus, novimus ex et. Gud. p. 355 *κύρβεις . . . . Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τοῖς τῶν ἀξόνων ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς οὐσίας* (? *θυσίας*) *ὁρίσαντος, ὥς φησι Φανίας ὁ Ἐρέσιος*, cf. adnot. ad et. Gud. p. 940 et. m. Suid. Cram. anecdd. II p. 455. Eundem respici sunt qui suspicentur in schol. ad Arist. Nubb. 37 *καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντάς φησιν.* Cf. Lehrs. Herodian. scr. tria p. 446. — Seleuci Homerici librum Didymo ad manus fuisse probabile est.

12.

Περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας α β γ δ ε ϛ.

Didymum Iubae regi litteratissimo, Afro Varroni, saepius obtrectasse dixi in comment. I et II. Idem adversus Ciceronis libros, quos de republica composuerat, parturivit, aut, ut Plinii verbis utar, abortus fecit. Testis est Ammianus Marcellinus XXII 16, 16 '*Inter quos* (Alexandrinos) *eminuit Didymus multiplicis scientiae copia* (sic Voss., MS. copti, Gruter. captu, Vales. scriptis, al. coepti, Angel. Mai. praef. ad Cic. remp. vocabulum omittit) *memorabilis, qui in illis VI libris, in quibus nonnumquam imper-*

fecte Tullium reprehendit, sillographos imitatus scriptores maledicos, iudicio doctarum aurium incusatur, ut immania frementem leonem putredulis vocibus (canus) catulus longius circumlatrans.' Horum librorum, quorum memoria fere obliterata est, meminit praeter Ammianum unus Suidas s. v. *Τράγκυλλος . . . . περὶ τῆς Κικέρωνος πολιτείας, ἀντιλέγει δὲ τῷ Διδύμῳ.* — Hinc factum est ut a nonnullis noster inter sillographos referretur, e. g. a Vossio Instit. poet. II c. 20 § 1. Verum tamen omnino non magis constat, opus illud utrum ligata an soluta oratione compositum fuerit, quam sententiaene an stilus Ciceronis in reprehensionem Didymi inciderit. Vid. Paulum de sillis p. 22. Hariolatur igitur me iudice Fr. Ritterus p. 3, cum dicit: 'Antonio hactenus gratificatus est, ut Ciceronis consilia et rationem capessendae reipublicae sex libris exagitaret.' Coniecturam profecto satis vacillantem debebat minore cum confidentia pronunciare. Quanto rectius hac in quaestione antestabimur Plinium in epistula nuncupatoria ad Vespasianum p. 8 Bip., qui Ciceronem in libris de republica Platonis se comitem esse professum refert; atque hic ipse comes, si meam qualemcunque opinionem requiris, apud Didymum habuit offensionem. Aristotelem enim maiore quam Platonem amore nostrum amplexum esse scripta eius loquuntur, Cicero vero factum esse potest ut vix millesimam utriusque philosophi partem recte intellexisset. Cf. A. Maii praef. p. XXXIII ed. Moser.

[13.?]

[Didymi Alexandrini marmorum et lignorum quorumvis mensurae, gr. ex Ambros. cod. cum latinis Angeli Mai notis et interpret. prodiit Mediol. 1817. 8. ad calc. Iliad. Commemoraverat iam I. A. Fabricius B. G. XIII p. 141 lib. VI cap. IX Didymi Alexandrini *περὶ τῶν μαρμάρων καὶ παντοίων ξύλων μετρήσεως* ex Anatolio MSto in cod. Bavarico 238.]

V.

DUBIAE SEDIS FRAGMENTA.

1.

Bekk. anecdd. I 374 *ἀλάστωρ* — *κατὰ δὲ Δίδυμον ἀπὸ τοῦ τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν.*

Ukertus in Abhandl. d. sächs. Gesellsch. d. Wissensch. I p. 108 '*ἀλάστωρ* heisst der Daemon, in so fern er Frevel straft.' Idem conferri iubet Aesch. Pers. 351 Soph. OC. 788 Plutarch. p. 1582. 1621 Cic. 34 Q. Gr. 25 Athen. II p. 63 Inscr. Triop. p. 4 ed. Salm. p. 22 ed. Visc. Paus. I 30 Suid. s. v. *Μέλητος* Poll. V 26 § 131 Hes. et. m.

2.

Et. m. 178, 3 cod. Par. 2630 *ἄφενος* — *ἢ ἄπενος τὸ μὴ ἐν πενίᾳ, ἀλλ' ἐν περιουσίᾳ χρημάτων.*

3.

Et. m. 179, 13 Gud. 97, 37 Cram. anecdd. Ox. I 37, 11 et. Angel. col. 12 p. VIII ed. Ritschel. *Ἀφροδίτη* — *ὁ δὲ Δίδυμος παρὰ τὸ ἁβρὸν τῆς διαίτης· τὸ γὰρ β τοῦ φ συγγενές ἐστιν. δῆλον ἐκ τοῦ τοὺς Μακεδόνας τὸν Φίλιππον Βίλιππον καλεῖν καὶ τὸν φαλακρὸν βαλακρὸν καὶ τὸν Κεφαληνὸν Κεβαληνὸν καὶ τοὺς Φρύγας Βρύγας καὶ τοὺς ἀνέμους διὰ τὸ φυσᾶν φυσητὰς ὄντας βύκτας. καὶ Ὅμηρος· 'βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους.' διχῶς δὲ ἡ ἁβροδίαιτος· ὅτι δεῖ αὐτῇ διὰ κάλλος χλιδῆς, ἢ ὅτι κατεχόμενοι τῇ θεᾷ ἁβροὶ καὶ πολυτελεῖς. οὕτω Δίδυμος.*

Cf. et. m. 195, 36 *Βέροια.* Valck. ad Hdt. VI 45 p. 547

Sturz. ad Maittair. dial. p. 184 (140 A) dial. Alex. p. 25 Lobeck. Aglaoph. II p. 1213.

4.

Et. m. 195, 49 *βεῦδος* — *Δίδυμος* δὲ δέρματα βοεύδεα ἢ τὰ εὐδίαν ἡμῖν παρέχοντα.

Hesych. *βέδος*· (sic) στέμμα τι καὶ ἱμάτιον γυναικεῖον. καὶ πόλις καὶ ἄγαλμα. Poll. VII 49 p. 285 Bekk. βεῦδος, ὡς Σαπφώ [fr. CI p. 91 Neu.], κιμβερικόν. ἔστι δὲ τὸ κιμβερικὸν διαφανής τις χιτωνίσκος. Zonar. p. 384. Callim. fr. 155 Parthen. erot. c. 11. — Lobeck. techn. p. 299 vestimentum pretiosum fuisse censet. Steph. thes. II 1 p. 227.

5.

Et. m. 208, 15 *βουκόλος* — Δίδυμος δὲ παρὰ τὸ κομεῖν εἴρηκεν, ἵν' ᾖ βουκόμος ὡς ἱπποκόμος καὶ κατὰ τροπὴν βουκόλος. Vid. et. Gud. 112, 38 et. m. 656, 43 Goens. ad Porphyr. de antr. Nymph. p. 119 Valck. ad Ammon. I 10 p. 45 Arist. Vespp. 10.

6.

Et. m. 224, 16 *γεγωνεῖν* — *Δίδυμος* δέ φησι γεγωνεῖν εἶναι τὸ εἰς πᾶσαν γωνίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν φωνήν. Et. Gud. 121, 57.

7.

Et. Gud. 122, 12 *γείτων*· Didymo arbitro (? περὶ παθῶν) descendit a γείνω, πλησιάζω, ut τέκτων a τεύχω.

8.

Et. m. 247, 56 Gud. 134, 30 *δάνειον* — *Δίδυμος* δὲ τὸ χρονίζον χρέος. παρὰ τὸ δὴν δάνος καὶ δάνειον. ἢ παρὰ τὸ δίδοσθαι μετὰ ἀνίας.

8ᵃ.

Hesych. I 1411 *ἐπωβελία*· παραβόλιον τῆς δίκης. ἔστι δὲ τὸ ἀκόλουθον τῷ τῆς καταδίκης τιμήματι ὄφλημα, ὡς *Δίδυμος* τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, οἱ δὲ τὸ δέκατον. Cf. Boeckh. Staatsh. I p. 388.

9.

Et. m. 645, 2 ὄχεσφιν — δεῖ γιγνώσκειν, ὅτι τὸ ὄχεσφιν καὶ ὄρεσφιν ὁ μὲν Δίδυμος λέγει γεγονέναι ἀπὸ τῆς ὄχεσι καὶ ὄρεσι δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν κατ' ἐπένθεσιν τοῦ φ. Cf. Zonar. 1491 Phavor. ecl. p. 334, 24 Velsen. de Tryph. p. 52. Pertinuit haec observatio fortasse ad libros περὶ παθῶν.

10.

Apollon. Bekk. anecdd. II 569, 15 ὦ τᾶν — γεγενῆσθαι δὲ οἱ μὲν παρὰ ἑταιρικὴν ἐκφώνησιν, ὡς Δίδυμος ἔφη, καὶ παραλαμβάνει αὐτὸ παρὰ τὸ ἔτης μετὰ μορίου τοῦ ω κλητικοῦ. Schol. ad Plat. apol. Socr. I, II 106, 13 Bekk. Δίδυμος δὲ τὸ πλῆρες εἶναί φησιν ὦ ἔταν, ἀγνοεῖ δ', ὡς ἀπὸ τοῦ ἔτης ἡ κλητική ἐστιν ἔτα καὶ Δωρικῶς ἔταν. Cf. Suid. s. v. Hellad. Chrest. p. 6 schol. Ar. Plut. 66 Eustath. 24, 17. L. Doederleinus in aphorism. gramm. lex. crit. (Erlang. 1848. 4.) ὦ' τᾶν a nominativo ἐτήεις, Nauck. in Mus. Rhenan. 1848 p. 343 ab ὦ τάλαν derivat (cf. Hes. ὦ πον = ὦ πέπον). Cf. A. Velsen. de Tryphon. p. 49. 50, qui in Philemone p. 220 pro Δείναρχος recte Didymi nomen restituit. Ibidem pro παρὰ Κτησιφῶντι fuit, ni fallor, παράχρησιν φιλοῦντες (= παραχρώμενοι). Contra Δίδυμος expulit Δίομον in Baehm. anecdd. 285, 11 animadvertente Prellero in Polem. p. 117. Alias corruptelas eiusdem nominis supra attigi: δίδευσι, δέ με θυμός, ποταμόν, Δάρδανος, Πίνδαρος.

11.

Choerob. ed. Gaisf. vol. I p. 75, 20 — τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος. οἱ δὲ περὶ Δίδυμον καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω κλίνουσιν ἀναλόγως, οἷον Νέδωνος (Bekk. anecdd. III p. 1393).

Steph. Byz. 471, 15 κλίνεται δὲ Νέδοντος. Tzetz. ad Lycophr. v. 374 Curt. Peloponn. II p. 155 sqq. p. 193 n. 32. — ? Διόδωρον καὶ Ἀπίωνα, cf. Ritschel. Alex. bibl. p. 145.

11[a].

Phot. 194, 1 *Κυψελιδῶν ἀνάθημα ἐν Ὀλυμπίᾳ·* (Suid.) *ἐν Φαίδρῳ* (Plat. Phaedr. p. 236 B) — *ὡς Ἀγάκλυτος ἐν τῷ περὶ Ὀλυμπίας φησὶν οὕτως — Δίδυμος δὲ κατασκευάσαι τὸν κολοσσόν φησιν Περίανδρον, ὑπὲρ τοῦ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ θράσους ἐπισχεῖν τοὺς Κορινθίους· καὶ γὰρ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ καιρῶν β λέγει οὕτως· ἕτεροι δὲ εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατείας ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὑτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδια τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσὸς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν. φέρεται δέ τι καὶ ἐπίγραμμα τοῦ κολοσσοῦ· 'εἰμὶ ἐγὼ χρυσοῦς σφυρήλατός εἰμι κολοσσός, ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.' ὅπερ Ἀπελλᾶς ὁ Ποντικὸς οὕτω προφέρεται· 'εἰμὶ ἐγὼ ναξος παγχρύσεός εἰμι κολοσσός, ἐξώλης εἴη Κυψελιδῶν γενεά.'* Leg. *Ἄξιος εἰμὶ ἐγών.*

Boeckh. expl. Pind. p. 214 de statua aurea, Cypseli donario, conferri iubet Aristot. Polit. V 9, 4 ed. Schneid. Strab. VIII p. 580 extr. Alm. Paus. V 2, 4. — Adde analect. Brunck. III p. 189 CXCIII Stallb. ad Plat. Phaedr. c. 12 p. 40. 41 Mueller. fr. histor. Gr. IV p. 288. — Aristotelem compilavit Theophrastus.

12.

Serv. ad Verg. Aen. IV 261 vol. I p. 275 Lion.: 'Dicit etiam Plinius in naturali historia (XXXVII 9, 37) multa esse iaspidum genera, in quibus etiam fulvum commemorat. (Hoc et Didymus et Nicander affirmant.)'

'Didymus et Nicander' h. e. *Δίδυμος παρατίθεται Νίκανδρον, ἐπάγεται μαρτύριον Νικάνδρου*, ut et. m. 148, 8 Harp. 99, 13 Macrob. V 22.

13.

Clemens Alex. p. 569 A. *σοφοῦ γὰρ τὸ χρῆσθαι τῇ*

συμβολικῇ φράσει δεξιῶς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Δίδυμος, καὶ τὸ γνωρίσαι τὸ διὰ ταύτης δηλούμενον. Cf. p. 379.

14.

In scriptor. gnom. edit. Froben. 1521 Basil. inter virorum illustrium sententias leguntur p. 172 etiam haec: Διδύμου· Δίδυμος τὸ εἰδέναι τινά, ὅτι ἀγνοεῖ, σοφίας ἐστίν, εἶπεν, ὡς καὶ τὸ εἰδέναι, ὅτι ἠδίκησε, δικαιοσύνης.

15

Stob. Serm. I p. 5, 45 ed. Aurel. Allobr. 1609 fol. σχηματίζου τὴν ἀρετήν, οὐχ ὅπως ἀπατήσῃς, ἀλλ' ὅπως ὠφελήσῃς.

Βασιλείαν θεοῦ λεκτέον τὴν κατάστασιν τῶν κατὰ τοὺς θείους νόμους βιούντων.

Πᾶσα πρακτικὴ ἀρετὴ ἐν τῷ γίνεσθαι καὶ οὐκ ἐν τῷ γεγονέναι τὸ εἶναι ἔχει.

ib. VI p. 11, 25 τὰ μὲν ἀκούσια ἁμαρτήματα καὶ ὁ νόμος συγχωρεῖ καὶ θεὸς παρορᾷ φιλάνθρωπος ὢν καὶ οὐκ ἀπηνὴς καὶ τῶν ἑκουσίων.

Verum tamen hae laciniae cum non magis ad Didymum Chalcenterum pertinere videantur, quam quae Ioannes Stobensis in floril. tit. CIII 28 ἐκ τῆς Διδύμου Ἐπιτομῆς a verbis inde τὴν δ' εὐδαιμονίαν — εἰς τὸ τέλος excerpsit, frustula his similia apponere supersedebo in S. Maximo Confessore et Antonii Melissa exstantia. Cf. Fabric. bibl. Gr. VIII p. 833. Quorum altera pars fortasse a Didymo Pythagorico Neronis aequali (quode Heeren. in comm. de font. ecl. Io. Stob. p. 189—92 dixit), altera a Didymo Alexandrino Coeco profecta est.

INDEX FONTIUM.

ceterum neque hic continet quae aliunde non innotuerint.

INDEX RERUM ET VERBORUM.

(Res ab ipso Didymo tractatae cruce notantur.)

*) Cum Didymi fragm. 41 p. 255 cf. Iubam ap. Athen. IV p. 177 D.

*) p. 133 Θ 349 tolle vitium Γόργονος pro Γοργόνος.

INDEX SCRIPTORUM A DIDYMO LAUDATORUM.

a) in recensione Homerica (p. 112—179).

b) in fragmentis (cf. p. 297).

* Stellulam apposui versibus in libro de Aristarchi recensione Homerica sine dubio tractatis, quamvis taceant scholia Veneta et Harleiana.

VERZEICHNISS
DES NEUEREN
PHILOLOGISCHEN
UND
SCHULBÜCHER-VERLAGS

VON

B. G. TEUBNER

IN

LEIPZIG.

Bis October 1854.

SCHNELLPRESSENDRUCK DER TEUBNER'SCHEN OFFICIN IN LEIPZIG.

Inhalt.

Vorbemerkung.

Die unterzeichnete Verlagshandlung erlaubt sich auf den im vorliegenden Verzeichniss enthaltenen neuesten Bericht über die bei ihr erscheinende

Sammlung der Griechischen und Lateinischen Schriftsteller

noch besonders aufmerksam zu machen und damit die Bitte zu verbinden, dem mit grossem Kostenaufwande in's Werk gesetzten Unternehmen, das bis jetzt noch nicht seines Gleichen in diesem Zweige der Literatur gehabt hat, auch fernerhin die bisher geschenkte Gunst und Theilnahme zuzuwenden.

Ich habe mir die grosse Aufgabe gestellt, die **sämmtlichen** Ueberreste der classischen Literatur der Griechen und Römer, durch kundige Hände bearbeitet, in der bisher eingehaltenen Form und in möglichst rascher Folge herauszugeben und werde auch für die Bearbeitung solcher Schriftsteller, deren Herausgabe die Kosten niemals decken wird, den gleichen Aufwand, wie für die gangbaren nicht scheuen; es ist aber begreiflich, dass ich dieses Opfer nur so lange bringen kann, als ich mich durch einen lohnenden Absatz der häufiger gelesenen und zumal in Schulen gebrauchten Autoren für die ohne Aussicht auf Ersatz der Kosten herausgegebenen einigermassen gedeckt sehen werde.

Meine Sammlung wäre, wollte sie, wie andere ähnliche Unternehmungen, nur wenig über den Kreis der eigentlichen Schulautoren hinausgehen, jetzt bis auf einige Bände vollendet und ich dürfte auf das nach dieser Seite hin abgeschlossene Werk mit dem guten Bewusstsein blicken, dass ich mir durch die Herstellung einer stattlichen Reihe von guten und ungemein billigen Textausgaben einiges Verdienst um die Freunde der alten Literatur und um die Studirenden der Gymnasien erworben habe; allein ich bin nicht gewillt, nachdem derjenige Theil meines Unternehmens, welcher in der Folge **lucrativ** zu werden verspricht, beendet ist, nun plötzlich abzubrechen und die Erwartungen Derer zu täuschen, die meinem Unternehmen, in der Hoffnung einer vollständigen Sammlung, bisher ihre Gunst geschenkt haben. Ich hege vielmehr den besten Wunsch und Willen fortfahren und aushalten zu können und glaube ohne Uebertreibung die Behauptung aufstellen zu dürfen, dass ein Abbrechen in dem so grossartig angelegten und mit der treuesten Liebe gepflegten Unternehmen für mich selbst ein geringerer Verlust, als für die Wissenschaft und alle Freunde der alten Literatur sein würde.

Möge es mir daher gelingen, durch fortdauernde wohlwollende Unterstützung und Theilnahme mein Unternehmen, dessen beste Förderung ich mir zur Ehrenaufgabe gemacht habe, zum Ruhme deutscher Wissenschaft einem glücklichen Ende entgegenzuführen.

Es wird mein Bestreben sein, nicht bloss die Fortsetzung in gleich gediegener Weise wie bisher, von den tüchtigsten Kräften bearbeiten, sondern auch den bereits erschienenen Bänden jede wünschenswerthe Verbesserung angedeihen zu lassen.

Die binnen Kurzem erscheinenden neuen Auflagen, resp. neuen Bearbeitungen von

Demosthenes — Homer — Horaz — Lysias — Tacitus — Vergil
und nach Bedürfniss anderen Autoren,

welche sämmtlich von neuem kritisch revidirt und mit Einleitungen und Indices versehen sein werden, werden dieses Bestreben am besten documentiren.

Leipzig im September 1854.

B. G. Teubner.

I. Wissenschaftliche Philologie.

Additamenta ad civitatis Platonicae libros X, Lipsiae A. MDCCCXXX. XXXI. XXXIII. editos a C. E. Chr. Schneidero. gr. 8. 1854. geh. 15 Ngr.

☞ Die Ausgabe des Platonischen Staats von Schneider, zu welcher diese Additamenta gehören, habe ich im Preise von 6⅔ Thlr. auf 2 Thlr. herabgesetzt.

Alciphronis rhetoris epistolae cum adnotatione critica editae ab Augusto Meinekio. gr. 8. 1853. geh. 1⅓ Thlr.

Apollonii Argonautica. Emendavit, apparatum criticum et prolegomena adjecit R. Merkel. Scholia vetera e codice Laurentiano edidit Henricus Keil. gr. 8. 1854. geh. 5 Thlr.

Bernstein, G. H., das heilige Evangelium des Johannes. Syrisch in Harklensischer Uebersetzung mit Vokalen und den Punkten Kuschoi und Rucoch nach einer Vaticanischen Handschrift nebst kritischen Anmerkungen. Gedruckt mit neuen syrischen Typen. gr. 8. geh. 1853. 2⅔ Thlr.

Bionis Smyrnaei Epitaphius Adonidis. Edidit Henricus Ludolfus Ahrens. 1854. geh. 15 Ngr.

Bredovius, F. I. C., quaestionum criticarum de dialecto Herodotea libri quattuor. gr. 8. 1846. geh. 2 Thlr.

Catonianae poesis reliquiae. Ex recensione Alfredi Fleckeiseni. gr. 8. 1854. geh. 6 Ngr.

Cornifici Rhetoricorum ad C. Herennium libri IIII. Recensuit et interpretatus est C. L. Kayser. gr. 8. geh. 1854. 2 Thlr. 20 Ngr.

Didymi Chalcenteri grammatici Alexandrini fragmenta quae supersunt. Collegit et disposuit Mauritius Schmidt. gr. 8. 1854. geh. 3 Thlr.

Ennianae poesis reliquiae. Recensuit Ioannes Vahlen. gr. 8. 1854. geh. 2 Thlr.

Fleckeisen, Alfred, zur Kritik der altlateinischen Dichterfragmente bei Gellius. Sendschreiben an Dr. Martin Hertz in Berlin. gr. 8. 1854. geh. 9 Ngr.

Q. Horatii Flacci sermonum libri duo. Germanice reddidit et triginta codicum recens collatorum grammaticorum veterum omniumque Msstorum adhuc a variis adhibitorum ope librorumque potiorum a primordiis artis typographicae usque ad hunc diem editorum lectionibus excussis recensuit apparatu critico instruxit et commentario illustravit C. Kirchner. Pars I. Satiras cum apparatu critico continens. gr. 8. geh. 1854. 2 Thlr.

Jahrbücher, neue, für Philologie und Pädagogik. Begründet von M. Johann Christian Jahn. Gegenwärtig herausgegeben von R. Klotz, R. Dietsch und Alfred Fleckeisen. Erscheint seit 1826. Jährlich in 12 Heften. Preis 9 Thlr.

Dazu als Supplement:

Archiv für Philologie und Pädagogik. Herausgegeben von R. Klotz und R. Dietsch. In Bänden von 4 zwanglos erscheinenden Heften. Bis jetzt 19 Bände. Preis eines Bandes 2 Thlr. 20 Ngr.

☞ Einige noch vorhandene vollständige Exemplare der Jahrbücher f. Philologie mit den Supplementbänden (von 1826 bis December 1852) im Ladenpreise von circa 300 Thlr. liefere ich für 60 Thlr. baar pr. Exempl.

Naevi, Cn., de bello Punico reliquiae. Ex recensione Ioannis Vahleni. gr. 4. 1854. geh. 12 Ngr.

Ross, Ludw., eine alte lokrische Inschrift von Chaleion oder Oeantheia, mit den Bemerkungen von *J. N. Oekonomides*. gr. 8. Mit 1 lithogr. Tafel. 15 Ngr.

Rossbach, Aug., Metrik der griechischen Dramatiker und Lyriker nebst den begleitenden musischen Künsten. Erster Theil: Griechische Rhythmik,

Auch unter dem Titel:

— — Griechische Rhythmik. gr. 8. 1854. geh. $1\frac{1}{4}$ Thlr.

Sallusti, C., Crispi Catilina et Jugurtha. Aliorum suisque notis illustravit Rudolfus Dietsch. Vol. I. CATILINA. 1 Thlr. Vol. II. JUGURTHA. 2 Thlr. 15 Ngr.

Sallusti, C., Crispi opera quae supersunt. Ad fidem codicum manu scriptorum recensuit, cum selectis Cortii notis suisque commentariis edidit, indicem accuratum adjecit Fridericus Kritzius, Professor Erfurtensis. Vol. III. Historiarum fragmenta continens. Auch unter dem Titel:

— — Historiarum fragmenta. Pleniora, emendatiora et novo ordine disposita suisque commentariis illustrata edidit et indices accuratos adjecit Fridericus Kritzius. Accedit codicis Vaticani et Palimpsesti Toletani exemplum lapidi inscriptum. 1853. gr. 8. geh. 3 Thlr.

Struve, Caroli Ludovici, directoris quondam Gymnasii Urbici Regimontani, opuscula selecta edidit Jacobus Theodorus Struve. 2 voll. gr. 8. 1854. geh. 5 Thlr.

Sophoclis tragoediae. Graece et Latine. Ex recensione Guil. Dindorfii. 2 voll. 8. 1850. 2 Thlr. 9 Ngr. Auch jedes Stück einzeln à $7\frac{1}{2}$ Ngr.

Tragicorum Latinorum reliquiae. Recensuit Otto Ribbeck. 1852. gr. 8. geh. 3 Thlr.

Unter der Presse befinden sich:

Bucolici Graeci. Mit kritischem und exegetischem Commentar von H. L. Ahrens. 2 voll.

Comicorum Latinorum reliquiae. Recensuit Otto Ribbeck.

Grammatici Latini. Neue Sammlung der alten lateinischen Grammatiker, herausgegeben von Dr. H. Keil. Vol. I. Priscian ed. M. Hertz. gr. 8.

Des Q. Horatius Flaccus zwei Bücher Satiren, kritisch hergestellt und metrisch übersetzt von C. Kirchner. Zweiter Theil, den erklärenden Commentar enthaltend. gr. 8.

Rossbach, Aug., Griechische Metrik. gr. 8.

Susemihl, Dr. Fr., genetische Entwickelung der Platonischen Philosophie. Erster Band. gr. 8.

Vergilii carmina. Recensuit, apparatum criticum et prolegomena adjecit Otto Ribbeck. gr. 8.

Das classische Alterthum in der Gegenwart. Eine geschichtliche Betrachtung von Dr. Wilh. Herbst. 8. geh. 1852. Preis 1 Thlr.

Zur Geschichte der auswärtigen Politik Sparta's im Zeitalter des peloponnesischen Kriegs. I. 8. geh. 1853. 12 Ngr.

II. Bibliotheca scriptorum Graecorum et Romanorum Teubneriana.

Neue Textausgaben der Griechischen und Lateinischen Classiker.

REDACTIONS-COMMISSION:

Geh. Reg.-Rath Prof. Dr. **Immanuel Bekker** in Berlin.
Professor **A. Fleckeisen** in Frankfurt a/M.
Rector und Professor **K. Halm** in München.
Gymnasialdirector Dr. **A. Meineke** in Berlin.
Professor Dr. **F. W. Schneidewin** in Göttingen.

Im October 1854.

Seit länger als einem Vierteljahrhundert haben die vorhandenen billigen Textausgaben der Griechischen und Lateinischen Classiker grossentheils den Standpunkt unverändert beibehalten, welchen sie bei ihrem Erscheinen eingenommen haben; die bedeutenden Fortschritte der Kritik und die seit jener Zeit von den hervorragendsten Männern der Wissenschaft vorgenommenen Textrevisionen der meisten Schriftsteller des classischen Alterthums sind auf die für Schulen und Universitäten bestimmten stereotypirten Ausgaben fast ohne allen Einfluss geblieben.

Wie man es aber auf keinem Gebiete der Wissenschaft billigen wird, einen veralteten, durch spätere Forschung mit völliger Evidenz verworfenen Standpunkt zur Grundlage des Unterrichts zu nehmen, so muss es gewiss nicht minder für unzulässig gehalten werden, bei der Lectüre der Griechischen und Lateinischen Classiker in Schulen Texte zu benutzen, welche die Ergebnisse der neueren Kritik gänzlich unberücksichtigt gelassen haben.

Schon aus diesem Grunde wird ein neues Unternehmen keiner Rechtfertigung bedürfen, welches die Resultate der Wissenschaft auch auf diesem Felde für die Schule flüssig machen soll und längst von Philologen und Schulmännern als eine Nothwendigkeit erkannt worden ist.

Aber auch von vielen weniger in Schulen gelesenen als für Philologen und Freunde der classischen Literatur wichtigen Schriftstellern ist die Veranstaltung billiger, nach dem neuesten Standpunkt der Kritik revidirter Ausgaben vielfach und dringend gewünscht worden, da die Fortschritte der Wissenschaft oft nur in Programmen und zerstreuten Abhandlungen oder in grösseren theuren Ausgaben niedergelegt sind, welche Vielen und namentlich dem gering dotirten Schulmanne ihrer hohen Preise wegen unzugänglich bleiben; wie denn überhaupt von manchen für gelehrte Studien oft unentbehrlichen Autoren billige Ausgaben noch gar nicht vorhanden sind.

Es wird demnach diese neue Sammlung der Griechischen und Lateinischen Classiker nicht bloss die in Schulen gelesenen Autoren in billigen kritisch revidirten Ausgaben umfassen, sondern sich auch über die wichtigsten dem Kreise der Schule ferner liegenden Schriftsteller verbreiten.

Bei der Ausführung erschien es mir vor Allem als eine Hauptaufgabe, zur Herausgabe nur solche Männer zu gewinnen, welche einzeln für die Kritik der von ihnen zu übernehmenden Autoren schon Erspriessliches geleistet oder durch frühere wissenschaftliche Arbeiten ihre Befähigung öffentlich documentirt hatten, so dass diese neuen Ausgaben nicht bloss die von Andern gewonnenen Resultate der Kritik in sich aufnehmen werden, sondern durch eigene Forschungen der Herausgeber, durch Benutzung neuer Hülfsmittel, neuer Collationen von Handschriften u. s. w. einen besonderen wissenschaftlichen Werth sich beilegen dürfen.

Wurde ich schon seither in der Wahl zur Mitwirkung geeigneter Männer durch gelehrte Freunde unterstützt, so glaube ich jetzt für die gediegene Fortführung des Unternehmens die vollständigsten Garantien bieten zu können; indem die Herren

Imm. Bekker, A. Fleckeisen, K. Halm, A. Meineke und F. W. Schneidewin

die Güte hatten, sich zu einer Redactions-Commission zu vereinigen, welche sowohl die Wahl der Herausgeber für die noch nicht vergebenen Autoren treffen, als mich auch darin mit ihrem Rathe unterstützen wird, dass unter unausgesetzter Berücksichtigung aller neuen Erscheinungen und etwaiger neuer Hülfsmittel die bereits erschienenen Bände stets auf dem Höhepunkt der Kritik erhalten werden. Es haben mir dazu überdiess sämmtliche Herren Herausgeber ihre Mitwirkung bereitwilligst zugesichert.

Die Zugabe kritischer und exegetischer Anmerkungen liegt nicht im Plane des Unternehmens, doch werden die Herren Herausgeber ihr kritisches Verfahren in der Regel in einer jedem Bande beizufügenden *Praefatio* rechtfertigen und hier auch die wichtigsten Abweichungen von der zum Grunde gelegten Recension namhaft machen.

Neben diesen auf die innere Gestalt der Texte bezüglichen Erfordernissen, denen sich selbstverständlich die grösstmögliche Correctheit anreiht, glaubte ich hinsichtlich der äussern Ausstattung durch die Wahl grosser deutlicher Lettern und saubern Druck auf gutem Papier den vielfachen Klagen begegnen zu müssen, welche über den kleinen die Augen angreifenden Druck der gebräuchlichsten Schulausgaben laut geworden sind.

Wie weit es mir gelungen ist, diesen Anforderungen in den bis jetzt erschienenen Bänden überall zu genügen, glaube ich getrost dem Urtheile der Sachverständigen anheim geben zu können, zumal wenn dabei in Erwägung gezogen wird, **dass die Preise meiner neuen Ausgaben trotz ihres grösseren Umfanges an Bogenzahl und der oft sehr bedeutenden auf die Revision der Texte verwandten Kosten durchschnittlich nicht höher sind, als die der billigsten Stereotypausgaben.**

Es wird überdiess mein eifrigstes Bestreben sein, die Sammlung in steter Fortbildung*) zu erhalten und sowohl bei wiederholten Abdrücken als bei neu erscheinenden Bänden bezüglich der Correctheit, wie der innern und äussern Ausstattung, eine immer grössere Vollkommenheit zu erzielen.

Durch allgemeine Einführung in Schulen, officielle Empfehlungen Seitens verschiedener Oberschulbehörden (in Oesterreich, Sachsen, Kurhessen, Nassau u. s. w.) und durch öffentliche Beurtheilungen in den meisten wissenschaftlichen Zeitschriften des In- und Auslandes hat das Unternehmen auch bereits vielfache Anerkennung gefunden; eine Anerkennung, die mich ermuthigt, dasselbe über das ganze Gebiet der altclassischen Literatur auszudehnen, indem ich nicht zweifle, dass mir dazu auch ferner die Unterstützung der Herren Philologen und Schulmänner zu Theil werden wird.

Nachstehend das Verzeichniss der bis jetzt erschienenen Bände:

A. Griechische Schriftsteller.

Aeschinis orationes. Curavit *Fr. Franke.* (Velin-Papier 12) 7⅓ Ngr.

Aeschyli tragoediae. Ex recensione Ricardi Porsoni passim refleta a *Guil. Dindorfio.* Editio secunda correctior. (V. P. 18) 10 Ngr.
Daraus auch jedes Stück einzeln: à 3 Ngr.

Aesopicae fabulae, siehe: Fabulae.

Apollodori bibliotheca. Ex recensione *Immanuelis Bekkeri.* (V. P. 15) 9 Ngr.

Apollonii Rhodii Argonautica ad cod. ms. Laurent. rec. *R. Merkel.* (V. P. 15) 9 Ngr.

Appiani Alexandrini historia Romana ab *Immanuele Bekkero* recognita. 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 1. 9) 27 Ngr.

Aristophanis comoedias edidit *Th. Bergk.* 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 21) 13⅓ Ngr.
Daraus auch jedes Stück einzeln à 5 Ngr.

Arriani de expeditione Alexandri libri VII. Recognovit *R. Geier.* (V. P. 15) 9 Ngr.
Mit Zumpts Karte des Reichs und der Kriegszüge Alexanders des Grossen (V. P. 21) 13⅓ Ngr.

— scripta minora. Recognovit *Rudolfus Hercher.* (V. P. 15) 10 Ngr.

*) Die meisten in Schulen gelesenen Autoren sind bereits in wiederholten, von Neuem durchgesehenen Abdrücken erschienen.

Babrii fabulae Aesopeae. Edidit *F. G. Schneidewin.* (V. P. 10) 6 Ngr.
Bucolici Graeci Theocritus, Bio, Moschus. Recensuit *Henricus Ludolfus Ahrens.* (V. P. 9) 5 Ngr.
Corpus poetarum epicorum Graecorum cura et studio *Arminii Koechly* editum.
Vol. IV. vide: Apollonius Rhodius ed. *Merkel.*
Vol. X. vide: Quintus Smyrnaeus ed. *Koechly.*
Demosthenis orationes. Ex recensione *G. Dindorfii.* Editio secunda correctior. 3 Voll. (6 Partes.) (V. P. 2. 3¾) 1 Thlr 7½ Ngr.
Einzeln: Vol. I., Pars I. & II. à 6 Ngr., Vol. II., Pars I. & II. à 6 Ngr., Vol. III., Pars I. 6 Ngr., Pars II. 7½ Ngr.

Die einzelnen Abtheilungen des Demosthenes enthalten:

Vol. I.	Pars 1.	Olynthiacae III. Philippica I. De pace. Philippica II. De Halonneso. De Chersoneso. Philippica III. IV. Adversus Philippi epistolam. Philippi epistola. De contributione. De symmoriis. De Rhodiorum libertate. De Megalopolitis. De foedere Alexandri.
Vol. I.	Pars 2.	De corona. De falsa legatione.
Vol. II.	Pars 1.	Adversus Leptinem. Contra Midiam. Adversus Androtionem. Adversus Aristocratem.
Vol. II.	Pars 2.	Adversus Timocratem. Adversus Aristogitonem II. Adversus Aphobum III. Adversus Onetorem II. In Zenothemin. In Apaturium. In Phormionem. In Lacritum. Pro Phormione. In Pantaenetum. In Nausimachum. In Boeotum de nomine. In Boeotum de dote.
Vol. III.	Pars 1.	In Spudiam. In Phaenippum. In Macartatum. In Leocharem. In Stephanum II. In Euergum. In Olympiodorum. In Timotheum. In Polyclem. Pro corona trierarchias. In Callippum. In Nicostratum. In Cononem. In Calliclem.
Vol. III.	Pars 2.	In Dionysodorum. In Eubulidem. In Theocrinem. In Neaeram. Oratio funebris. Amatoria. Prooemia. Epistolae. Index historicus.

Diodori Siculi bibliothecae historicae libri qui supersunt et deperditorum fragmenta. Ex recognitione *Immanuelis Bekkeri.* 4 Voll. (V. P. 4. 6) 2 Thlr 27 Ngr.
Vol. I—III à (V. P. 1. 6) 24 Ngr. Vol. IV. (V. P. 18) 15 Ngr.
Euripidis tragoediae superstites et deperditarum fragmenta. Ex recensione *Augusti Nauckii.* Vol. I & II. Jeder Band à (V. P. 20) 13½ Ngr.
Daraus auch jede Tragödie einzeln.

Fabulae Aesopicae collectae. Ex recognitione *Caroli Halmii.* (V. P. 12) 7½ Ngr.
Herodoti historiarum libri IX. Curavit *H. R. Dietsch.* 2 Voll. (V. P. 1. 6) 22½ Ngr.
Einzeln Vol. I., lib. 1—4. 11¼ Ngr., Vol. II., lib. 5—9. 11¼ Ngr.
Homeri carmina ad optimorum librorum fidem expressa curante *Guil. Dindorfio.*
Vol. I. Pars I. Iliadis I—XII. Editio tertia correctior. (V. P. 10½) 6¼ Ngr.
— — Vol. I. Pars II. Iliadis XIII—XXIV. Editio tertia correctior. (V. P. 10½) 6¼ Ngr.
— — Vol. II. Pars I. Odysseae I—XII. Editio tertia correctior. (V. P. 10½) 6¼ Ngr.
— — Vol. II. Pars II. Odysseae XIII—XXIV. Editio tertia correctior. (V. P. 10½) 6¼ Ngr.
Isocratis orationes. Recognovit praefatus est et indicem nominum addidit *C. Ed. Benseler.* 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 18) 11¼ Ngr.
Luciani Samosatensis opera. Ex recognitione *Caroli Jacobitz.* 3 Voll. Jeder Band à (V. P. 1 Thlr) 18 Ngr.

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

— Vol. I. Pars 1, enth.: De somnio s. vita Luciani. Prometheus es in verbis. Nigrinus. Iudicium vocalium. Timon. Halcyon. Prometheus s. Caucasus. Deorum dialogi. Dialogi marini. Mortuorum dialogi. Menippus s. necyomantia. 9 Ngr.
— Vol. I. Pars II, enth.: Charon s. contemplantes. De sacrificiis. Vitarum auctio. Piscator s. reviviscentes. Cataplus s. tyrannus. De mercede conductis. Apologia. Pro lapsu in salutando. Hermotimus. Herodotus s. Aetion. Zeuxis s. Antiochus. Harmonides. Scytha. 9 Ngr.
— Vol. II. Pars I, enth.: Quomodo historia conscribenda sit. Verae historiae liber primus. Verae historiae liber secundus. Tyrannicida. Abdicatus. Phalaris prior. Phalaris alter. Alexander s. Pseudomantis. De saltatione. Lexiphanes. Eunuchus. De astrologia. Demonactis vita. 9 Ngr.
— Vol. II. Pars II, enth.: Amores. Imagines. Pro imaginibus. Toxaris. Lucius s. asinus. Iupiter confutatus. Iupiter tragoedus. Somnium s. Gallus. Icaromenippus. 9 Ngr.
— Vol. III. Pars 1, enth.: Bis Accusatus. De Parasito. Anacharsis. De Luctu.

Rhetorum praeceptor. Philopseudes. Hippias s. Balneum. Bacchus. Hercules. De electro s. cycnis. Muscae encomium. Adversus Indoctum. Calumniae non temere credendum. Pseudologista s. De apophrade. De Domo. Macrobii. Patriae encomium. De Dipsadibus. Disputatio cum Hesiodo. Navigium s. Vota. 9 Ngr.

— Vol. III. Pars II, enth.: Dialogi Meretricii. De morte Peregrini. Fugitivi. Saturnalia. Cronosolon. Epistolae Saturnales. Convivium s. Lapithae. De Syria dea. Demosthenis encomium. Deorum concilium. Cynicus. Pseudosophista s. Soloecista. Philopatris. Charidemus. Nero. Tragodopodagra. Ocypus. Epigrammata. 9 Ngr.

Lycurgi oratio in Leocratem. Edidit *Carolus Scheibe.* (V. P. 10) 6 Ngr.

Lysiae orationes. Edidit *Carolus Scheibe.* Accedunt orationum deperditarum fragmenta. (V. P. 18) 11¼ Ngr.

Moschus, siehe Bucolici Graeci.

Pausaniae descriptio Graeciae. Recognovit *Ioannes Henricus Christianus Schubart.* 2 Voll. Jeder Band à (V. P. 24) 15 Ngr.

Pindari carmina cum deperditorum fragmentis selectis. Relegit *F. G. Schneidewin.* (V. P. 15) 9 Ngr.

Platonis dialogi secundum Thrasylli tetralogias dispositi. Ex recognitione *Caroli Friderici Hermanni.* 6 Voll. (V. P. 4. 20) 2 Thlr 27 Ngr.
Jeder Band einzeln: Vol. I. 15 Ngr., Vol. II. 12 Ngr., Vol. III—VI. à 15 Ngr.

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

No. I.	Euthyphro. Apologia Socratis. Crito. Phaedo.	6 Ngr.
No. II.	Cratylus. Theaetetus.	7½ Ngr.
No. III.	Sophista. Politicus.	7½ Ngr.
No. IV.	Parmenides. Philebus.	6 Ngr.
No. V.	Convivium. Phaedrus.	5 Ngr.
No. VI.	Alcibiades I & II. Hipparchus. Erastae. Theages.	5 Ngr.
No. VII.	Charmides. Laches. Lysis.	5 Ngr.
No. VIII.	Euthydemus. Protagoras.	5 Ngr.
No. IX.	Gorgias. Meno.	7½ Ngr.
No. X.	Hippias I und II. Io. Menexenus. Clitophon.	6 Ngr.
No. XI.	Rei publicae libri decem.	13½ Ngr.
No. XII.	Timaeus. Critias. Minos.	6 Ngr.
No. XIII.	Legum libri XII. Epinomis.	12 Ngr.
No. XIV.	Platonis quae feruntur epistolae XVIII. Accedunt definitiones et septem dialogi spurii.	9 Ngr.
No. XV.	Appendix Platonica continens isagogas vitasque antiquas Scholia Timaei glossarium indices.	13½ Ngr.

Plutarchi vitae parallelae. Recognovit *Carolus Sintenis.* 5 Voll. (V. P. 3. 24) 2 Thlr 9 Ngr.
Vol. I 15 Ngr. Vol. II 18 Ngr. Vol. III—V à 12 Ngr.

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

No. I.	Theseus et Romulus, Lycurgus et Numa, Solon et Publicola.	7½ Ngr.
No. II.	Themistocles et Camillus, Pericles et Fabius Maximus, Alcibiades et Coriolanus.	7½ Ngr.
No. III.	Timoleon et Aemilius Paulus, Pelopidas et Marcellus.	7½ Ngr.
No. IV.	Aristides et Cato, Philopoemen et Flamininus, Pyrrhus et Marius.	7½ Ngr.
No. V.	Lysander et Sulla, Cimon et Lucullus.	7½ Ngr.
No. VI.	Nicias et Crassus, Sertorius et Eumenes.	6 Ngr.
No. VII.	Agesilaus et Pompeius.	6 Ngr.
No. VIII.	Alexander et Caesar.	6 Ngr.
No. IX.	Phocion et Cato minor.	5 Ngr.
No. X.	Agis et Cleomenes, Tib. et C. Gracchi.	5 Ngr.
No. XI.	Demosthenes et Cicero.	5 Ngr.
No. XII.	Demetrius et Antonius.	5 Ngr.
No. XIII.	Dio et Brutus.	6 Ngr.
No. XIV.	Artoxerxes et Aratus, Galba et Otho.	7½ Ngr.

Quinti Smyrnaei Posthomericorum libri XIV. Relegit *Arminius Koechly.* Accedit index nominum a *Francisco Spitznero* confectus. (V. P. 18) 12 Ngr.

Rhetores Graeci ex recognitione *Leonardi Spengel.* Vol I & II. Jeder Band à (V. P. 1. 18) 1 ₰

Sophoclis tragoediae. Ex recensione *Guilielmi Dindorfii.* Editio tertia correctior. (V. P. 22½) 12½ Ngr.

Daraus auch jedes Stück einzeln: à 3¾ Ngr.

Strabonis geographica. Recognovit *Augustus Meineke.* 3 Voll. (V. P. 2 ₰ 24 Ngr.) 1 ₰ 21 Ngr.

Einzeln: Vol. I. & II. à 15 Ngr., Vol. III. 21 Ngr.

Theocritus, siehe Bucolici Graeci.

Theophrasti Eresii opera quae supersunt omnia. Ex recognitione *Friderici Wimmer.* Tomus prior historiam plantarum continens. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — Tomus secundus de causis plantarum libros VI continens. (V. P. 27) 18 Ngr.

Thucydidis de bello Peloponnesiaco libri VIII. Recognovit *Godofredus Boehme.* Vol. I. Lib. I—IV. Vol. II. Lib. V—VIII. Index. Jeder Band à (V. P. 15) 9 Ngr.

Xenophontis expeditio Cyri. Recognovit *Ludov. Dindorfius.* Editio tertia correctior. (V. P. 11¼) 6¼ Ngr.

— — historia Graeca. Recognovit *Ludov. Dindorfius.* Editio secunda correctior. (V. P. 13½) 7½ Ngr.

— — institutio Cyri. Recognovit *Ludov. Dindorfius.* Editio tertia correctior. (V. P. 13½) 7½ Ngr.

— — commentarii. Rec. *L. Dindorfius.* Editio tertia correctior. (V. P. 7½) 3¾ Ngr.

— — scripta minora. Recognovit *Ludov. Dindorfius.* Editio secunda correctior. (V. P. 13½) 7½ Ngr.

B. Lateinische Schriftsteller.

Caesaris, C. Iulii, commentarii. Cum supplementis A. Hirtii et aliorum. Accedunt Caesaris Hirtiique fragmenta. Recognovit *Fr. Oehler.* (V. P. 20) 12½ Ngr.

Daraus einzeln:

— — commentarii de bello Gallico. 6 Ngr., commentarii de bello civili. 6 Ngr.

Catulli, C. Valerii Veronensis liber. Recognovit *Augustus Rossbach.* (V. P. 7½) 4½ Ngr.

Ciceronis, M. Tullii, scripta quae manserunt omnia. Recognovit *Reinholdus Klotz.* Partis I. Vol. I. continens libros IV ad C. Herennium et libros II de inventione. (V. P. 18) 12 Ngr.

— — — Partis I. Vol. II. de oratore libri III, Brutus, Orator, Topica, Partitiones oratoriae, de optimo genere oratorum. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — — Partis II. Vol. I. continens orationes pro P. Quinctio, pro Sex. Roscio Amerino, pro Q. Roscio Comoedo, divinationem in Q. Caecilium, actionem in C. Verrem primam, actionis in C. Verrem secundae sive accusationis libros I—V. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — — Partis II. Vol. II. continens orationes pro M. Tullio, pro M. Fonteio, pro A. Caecina, de imperio Cn. Pompeii, pro A. Cluentio Avito, de lege agraria tres, pro C. Rabirio perduellionis reo, in L. Catilinam quattuor, pro L. Murena, pro L. Flacco, pro P. Sulla, pro A. Licinio Archia poeta, post reditum in senatu et post reditum ad Quirites habitas, de domo sua, de haruspicum responso. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — — Partis II. Vol. III. continens orationes pro P. Sestio, in P. Vatinium, pro M. Caelio, de provinciis consularibus, pro L. Cornelio Balbo, in L. Calpurnium Pisonem, pro Cn. Plancio, pro C. Rabirio Postumo, pro T. Annio Milone, pro M. Marcello, pro Q. Ligario, pro rege Deiotaro, in M. Antonium Philippicas XIV. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — — Partis III. Vol. I. continens epistolarum ad familiares libros XVI, epistolarum ad Quintum fratrem libros III, Q. Ciceronis ad M. fratrem de petitione consulatus librum, eiusdem versus quosdam de signis XII, eiusdem, ut fertur, epigramma de amore feminarum. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — — Partis III. Vol. II. continens epistolarum ad Atticum libros XVI, epistolarum ad Brutum libros II, epistolam ad Octavium. (V. P. 27) 18 Ngr.

— — — Partis IV. Vol. I. continens academicorum ad. M. Varronem librum primum, academicorum priorum librum secundum, qui inscribitur Lucullus, de finibus bonorum et malorum libros quinque, tusculanarum disputationum libri quinque. (V. P. 27) 18 Ngr.

Auch in folgenden einzelnen Abtheilungen:

No. 1. Rhetorica ad Herennium. 6 Ngr.
No. 2. De inventione. 6 Ngr.
No. 3. De oratore. 9 Ngr.
No. 4. Brutus. 5 Ngr.
No. 5. Orator. 3¾ Ngr.
No. 6. Topica, partitiones et de optimo genere oratorum. 3 Ngr.
No. 7. Orationes pro P. Quinctio, pro Sex. Roscio Amerino, pro Q. Roscio Comoedo. 5 Ngr.
No. 8. Divinatio in Q. Caecilium, actio in C. Verrem prima. 3¾ Ngr.
No. 9. Actionis in C. Verrem secundae sive accusationis lib. I—V. 12 Ngr.
No. 10. Orationes pro M. Tullio, pro M. Fonteio, pro A. Caecina, de imperio Cn. Pompeii (pro lege Manilia). 3¾ Ngr.
No. 11. Orationes pro A. Cluentio Avito, de lege agraria tres, pro C. Rabirio perduellionis reo. 6 Ngr.
No. 12. Orationes in L. Catilinam quattuor, pro L. Murena, pro L. Flacco. 5 Ngr.
No. 13. Orationes pro P. Sulla, pro A. Licinio Archia poëta. 3¾ Ngr.
No. 14. Orationes post reditum in senatu et post reditum ad Quirites habitae, de domo sua, de haruspicum responso. 5 Ngr.
No. 15. Orationes pro P. Sestio, in P. Vatinium, pro M. Caelio. 5 Ngr.
No. 16. Orationes de provinciis consularibus, pro L. Cornelio Balbo, in L. Calpurnium Pisonem, pro Cn. Plancio, pro C. Rabirio postumo. 5 Ngr.
No. 17. Orationes pro T. Annio Milone, pro M. Marcello, pr. Q. Ligario, pro rege Deiotaro. 3¾ Ngr.
No. 18. Orationes in M. Antonium Philippicae XIV. 7½ Ngr.
No. 19. Epistolarum ad familiares libri I—IV. 5 Ngr.
No. 20. Epistolarum ad familiares libri V—VIII. 5 Ngr.
No. 21. Epistolarum ad familiares libri IX—XII. 5 Ngr.
No. 22. Epistolarum ad familiares libri XIII—XVI. 5 Ngr.
No. 23. Epistolae ad Quintum fratrem, Q. Ciceronis de petitione consulatus ad M. fratrem liber, eiusdem versus quidam de signis XII, eiusdem, ut fertur, epigramma de amore feminarum. 3¾ Ngr.
No. 24. Epistolarum ad Atticum libri I—IV. 5 Ngr.
No. 25. Epistolarum ad Atticum libri V—VIII. 5 Ngr.
No. 26. Epistolarum ad Atticum libri IX—XII. 5 Ngr.
No. 27. Epistolarum ad Atticum libri XIII—XVI. 5 Ngr.
No. 28. Epistolarum ad Brutum libri duo et epistola ad Octavium. 5 Ngr.
No. 29. Academicorum ad M. Varronem libri duo. 4½ Ngr.
No. 30. De finibus bonorum et malorum libri quinque. 7½ Ngr.
No. 31. Tusculanarum disputationum libri quinque. 6 Ngr.

Ciceronis orationes selectae XIX. Recognovit *Reinholdus Klotz*. Praemissa sunt memorabilia vitae Ciceronis per annos digesta. 15 Ngr.

Inhalt: Orationes pro Sex. Roscio Amerino, Accusationis C. Verris liber quartus, pro lege Manilia, in L. Catilinam quattuor, pro L. Murena, pro P. Sulla, pro A. Licinio Archia poeta, pro P. Sestio, pro Cn. Plancio, pro T. Annio Milone, pro M. Marcello, pro Q. Ligario, pro rege Deiotaro, orationes Philippicae I. II. XIV.

Ciceronis epistolae selectae. Ex recensione *Reinholdi Klotzii* scholarum in usum edidit *R. Dietsch*. Pars I. 9 Ngr. Pars II. 15 Ngr.

Cornelii Nepotis de excellentibus ducibus exterarum gentium liber. Accedunt vitae Catonis et Attici atque excerpta ex eiusdem reliquis libris. Curavit *Henricus Rudolphus Dietsch*. (V. P. 5) 2⅛ Ngr.

Curtii, Q., Rufi de gestis Alexandri Magni regis Macedonum libri qui supersunt octo. Recognovit *Henr. Eduardus Foss*. (V. P. 15) 10 Ngr.

Eutropii breviarium historiae Romanae. Editionem primam curavit *Detl. C. G. Baumgarten-Crusius*, alteram *Henricus Rudolphus Dietsch*. (V. P. 5) 2⅛ Ngr.

Flori, Iuli, Epitomae de T. Livio bellorum omnium annorum DCC libri II. Ex recognitione *C. Halm*. *L. Ampelii* liber memorialis ex recognitione *Eduardi Woelfflin*. (V. P. 12) 9 Ngr.

Gellii, Auli, noctium Atticarum libri XX. Ex recensione *Martini Hertz*. 2 Voll. (V. P. 1. 10) 27 Ngr.

Horatii, Q., Flacci opera omnia. Ex recensione *Ioa. Christ. Jahn.* Editio quinta. Curavit *Theodorus Schmid.* (V. P. 12) 7½ Ngr.

Iuvenalis satirarum libri V. Recensuit *Adolphus Haeckermann.* (V. P. 7½) 4½ Ngr.

— — satirarum libri quinque. Accedit Sulpiciae satira. Ex recognitione *Caroli Friderici Hermanni.* (V. P. 7½) 4½ Ngr.

Livi, Titi, ab urbe condita libri. Recogn. *Guil. Weissenborn.* Vol. I. Lib. I—VI. Vol. II. Lib. VII—XXIII. Vol. III. Lib. XXIV—XXX. Vol. IV. Lib. XXXI—XXXVIII. Vol. V. Lib. XXXIX—XLV & epit. libr. XLVI—CXL. Vol. VI. Fragmenta et index. Jeder Band (V. P. 15) à 9 Ngr.

Lucreti Cari, T., de rerum natura libri sex. Recognovit *Iacobus Bernaysius.* (V. P. 20) 12 Ngr.

Martialis, M. Val., epigrammaton libri. Ex recensione sua denuo recognita edidit *F. G. Schneidewin.* (V. P. 20) 12 Ngr.

Ovidius, P., Naso. Ex recognitione *R. Merkelii.* Tom. I. Amores. Epistulae. De medicamine faciei. Ars. Remedia. (V. P. 15) 10 Ngr.

— — Tom. II. Metamorphoses. (V. P. 12) 7½ Ngr.

— — Tom. III. Tristia. Ibis. Ex Ponto libri. Fasti. Halieutica. (V. P. 15) 10 Ngr.

Daraus einzeln:

— — Tristium libri V. 3¾ Ngr., Fastorum libri VI. 5 Ngr.

Ovidii, P., Nasonis metamorphoseon ex recogn. *Rudolphi Merkelii* delectus. 5 Ngr.

Persii, A. Flacci satirarum liber. Ex recensione *Caroli Friderici Hermanni.* (V. P. 5) 3 Ngr.

Phaedri Augusti liberti fabulae Aesopiae quum veteres tum novae atque restitutae. Ad optimorum librorum fidem recognovit atque de poetae vita et fabulis praefatus est *Ch. Timoth. Dressler.* (V. P. 5) 2½ Ngr.

Plauti, T. Macci, comoediae. Ex recognitione *Alfredi Fleckeiseni.* Tom. I. Amphitruonem Captivos Militem gloriosum Rudentem Trinummum complectens. (V. P. 18) 12 Ngr.

— — Tom. II. Asinariam Bacchides Curculionem Pseudulum Stichum complectens. (V. P. 15) 10 Ngr.

Daraus auch jedes Stück einzeln: à 3¾ Ngr.

Plini, C., Caecili Secundi epistularum libri novem. Epistularum ad Traianum imperatorem liber singularis. Panegyricus. Recognovit *H. Keil.* (V. P. 15) 10 Ngr.

Plini, C., Secundi naturalis historiae libri XXXVII. Recognovit atque indicibus instruxit *Ludovicus Jan.* Vol. I. Libb. I—VI. (V. P. 1 Rthlr.) 18 Ngr.

Propertii, Sex., elegiae. Recognovit *Henr. Keil.* (V. P. 9) 6 Ngr.

Quintiliani, M. Fabii, institutionis oratoriae libri duodecim. Ad fidem codicum manu scriptorum recensuit *Eduardus Bonnell.* 2 Voll. Jeder Band (V. P. 13½) 9 Ngr.

Salusti, C., Crispi Catilina et Iugurtha. Recognovit *H. R. Dietsch.* Editio secunda correctior. 3¾ Ngr.

Senecae, L. Annaei, opera omnia. Recensuit *Fr. Haase.* 3 Voll. (V. P. 3. 15) 2 Rthlr. 6 Ngr.

Einzeln: Vol. I & II. à 18 Ngr. Vol. III. 1 Rthlr.

Statius, Publius Papinius. Recognovit *Gustavus Queck.* Tom. I: Silvae. Achilles. (V. P. 20) 12 Ngr.

— — — Tom II: Thebaidos libri XII. (V. P. 1 Rthlr.) 18 Ngr.

Taciti, C. Cornelii, opera quae supersunt. Ex recognitione *C. Halmii.* Tomus prior annales continens. (V. P. 15) 9 Ngr.

— — Tomus posterior historias et libros minores continens. (V. P. 15) 9 Ngr.

Daraus auch einzeln:

— — Germania, Agricola & dialogus. 3¾ Ngr.

Vellei, M., Paterculi ex historiae Romanae ad M. Vinicium Cos. libris duobus quae supersunt. Recensuit *Fridericus Haase.* (V. P. 7½) 4½ Ngr.

Virgilii, P., Maronis opera omnia. Ex recens. *J. C. Jahn.* Editio quarta. (V. P. 20) 11¼ Ngr.

Daraus auch einzeln:

— — Bucolica et Georgica. 3¾ Ngr., Aeneis. 7½ Ngr.

Zunächst werden erscheinen und befinden sich grossentheils unter der Presse:

Alciphronis rhetoris epistolae, übernommen von Director *A. Meineke* in Berlin.

Anthologia Graeca, übernommen von Professor *Schneidewin* in Göttingen.

Anthologia lyrica, insunt Anacreontea carmina, übernommen von *demselben.*
Aristotelis opera omnia, übernommen von Professor *Bonitz* in Wien.
Athenaei Deipnosophistarum libri XV, übernommen von Director *A. Meineke* in Berlin.
Corpus poëtarum epicorum Graecorum, übernommen von Prof. *Köchly* in Zürich. 20 Voll.
Dinarchi orationes, übernommen von Professor *Scheibe* in Neustrelitz.
Dionis Chrysostomi orationes, übernommen von *L. Dindorf* in Leipzig.
Dionysii Halicarnassensis antiquitates Romanae, übernommen von Prof. *F. Ritschl* in Bonn.
Heliodori Aethiopica, übernommen von Geh. Regierungsrath *Imm. Bekker* in Berlin.
Herodiani historiarum libri VIII, übernommen von Geh. R.-R. Prof. *Imm. Bekker* in Berlin.
Hesiodi carmina.
Homeri carmina minora, übernommen von Professor *Schneidewin* in Göttingen.
Iosephi, Flavii, opera omnia, übernommen von *Imm. Bekker* in Berlin.
Isaei orationes, übernommen von Professor *Scheibe* in Neustrelitz.
Plutarchi moralia, übernommen von Professor Dr. *R. Hercher* in Rudolstadt.
Rhetores Graeci, ed. *L. Spengel.* Vol. III.
Stobaei florilegium et eclogae, übernommen von Director *A. Meineke* in Berlin.
Themistii paraphrases, übernommen von Prof. *Spengel* in München.
Theophrasti characteres, übernommen von Gymnasialdir. Schulrath *Foss* in Altenburg.

Celsi de re medica libri VIII, übernommen von Dr. *Daremberg* in Paris.
Ciceronis opera ed. *R. Klotz.* Partis IV. Vol. I. & sq.
Iustini historiae Philippicae, übernommen von Gymnasialdirector *Jeep* in Wolfenbüttel.
Mythographi Latini, übernommen von Professor *Urlichs* in Greifswalde.
Orosii, Pauli, historiarum adversus paganos libri VII, übernommen von Rector Prof. *Halm* in München.
Plauti comoediae ex recognitione *Alfredi Fleckeiseni.* Vol. III & IV.
Plinii, C., Secundi naturalis historiae libri XXXVII. Voll. II & sq.
Quintiliani declamationes, übernommen von Prof. *Haase* in Breslau.
Rhetores Latini, übernommen von Rector Prof. *Halm* in München.
Scriptores historiae Augustae, übernommen von Professor *Bernhardy* in Halle.
Scriptores rei rusticae, übernommen von Dr. *H. Keil* in Halle.
Senecae, M. Annaei, rhetoris opera, übernommen von Prof. *Haase* in Breslau.
Suetonii opera, übernommen von Professor *Roth* in Basel.
Terenti, P., comoediae, übernommen von Professor *Fleckeisen* in Frankfurt.
Tibulli carmina, übernommen von Dr. *A. Rossbach* in Tübingen.
Valerii Maximi memorab. libri IX, übernommen von Prof. *Nipperdey* in Jena.
Vergilii carmina. Neue Bearbeitung von Dr. *O. Ribbeck* in Berlin.

Hiernächst werden folgende Schriftsteller in neuen Ausgaben erscheinen:

Achilles Tatius — Antoninus — Aristides — Artemidorus — Cebes — Chariton — Demetrius Phalereus — Cassius Dio — Diogenes Laërtius — Dionysii Halicarnassensis scripta rhetorica — Epictetus — Euclides — Heraclides — Himerius — Libanius — Longus — Lycophron — Nicolaus Damascenus — Palaephatus — Philostratus — Polybius — Ptolemaeus — Themistii orationes — Tryphiodorus — Zonaras.

Ammianus Marcellinus — Anthologia Latina — Appuleius — Aurelius Victor — Ausonius — Aviani fabulae — Avienus — Boëthius — Calpurnius — Valerius Cato — Catonis disticha — Censorinus — Claudianus — Fronto — Gratius Faliscus — Hyginus — Lactantius — Lucanus — Lucilii Aetna — Macrobius — Manilius — Nemesianus — Iulius Obsequens — Petronius — Pomponius Mela — Rutilius Namatianus — Senecae tragoediae — Serenus Samonicus — Apollinaris Sidonius — Silius Italicus — Symmachus — Publius Syrus — Valerius Flaccus — Varro de lingua Latina — Vitruvius.

III. Schulausgaben lateinischer Classiker

mit deutschen erklärenden Anmerkungen.

C. Iulii Caesaris commentarii de bello Gallico. Für Schüler zum öffentlichen und Privatgebrauche herausgegeben von Dr. Albert Doberenz, Professor am Gymnasium zu Hildburghausen.

Vollständig in einem Bande. 8. geh. 1852. Preis 20 Ngr.

Auch in drei einzelnen Abtheilungen zu haben:

Erstes Heft: **de bello Gallico** lib. I—II. Preis 5 Ngr.

Zweites Heft: — — — lib. III—V. Preis 6 Ngr.

Drittes Heft: — — — lib. VI—VIII. Preis 9 Ngr.

— **de bello civili commentarii tres. Für Schüler zum öffentlichen und** Privatgebrauche herausgegeben von Dr. Albert Doberenz, Professor am Herzogl. Gymnasium zu Hildburghausen. 8. geh. 1854. Preis 15 Ngr.

Cornelius Nepos. Für Schüler mit erläuternden und eine richtige Uebersetzung fördernden Anmerkungen versehen von Johannes Siebelis, Lehrer am Gymnasium zu Hildburghausen. 8. geh. 1851. Preis 12½ Ngr.

(Auf 6: 1 Freiexemplar.)

Des Q. Horatius Flaccus sämmtliche Werke. Für den Schulgebrauch erklärt von Dr. C. W. Nauck, Director des Friedrich-Wilhelm-Gymnasiums zu Königsberg, und Dr. G. T. A. Krueger, Professor und Director des Obergymnasiums zu Braunschweig. 2 Bände. gr. 8. geh. 1 Thlr. 10½ Ngr.

Erster Theil: **Oden und Epoden** von C. W. Nauck. Preis 18 Ngr.

Zweiter Theil: **Satiren und Episteln** von G. T. A. Krueger. Preis 22½ Ngr.

P. Ovidii Nasonis metamorphoses. Auswahl für Schulen. Mit erläuternden Anmerkungen und einem mythologisch-geographischen Register versehen von Dr. Johannes Siebelis, Gymnasiallehrer in Hildburghausen. I. Heft. Buch I—IX und die Einleitung enthaltend. gr. 8. geh. 12 Ngr. II. Heft. Buch X—XV und das geographisch-mythologische Register enthaltend. gr. 8. geh. 15 Ngr.

Phaedri fabulae. Für Schüler, mit erläuternden und eine richtige Uebersetzung fördernden Anmerkungen versehen von Dr. Johannes Siebelis. 8. geh. 1852. Preis 7½ Ngr.

Tirocinium poeticum. Erstes Lesebuch aus lateinischen Dichtern. Für die Quarta an Gymnasien zusammengestellt und mit kurzen Erläuterungen versehen von Dr. Johannes Siebelis. 8. geh. 1852. Preis 7½ Ngr.

Diese Ausgaben zeichnen sich vor ähnlichen Unternehmungen dadurch aus, dass sie ausschliesslich von praktischen Schulmännern bearbeitet sind und demnach vornehmlich das pädagogische Bedürfniss zu befriedigen trachten, ohne jedoch die strengen Anforderungen der Wissenschaft unerfüllt zu lassen. Es wird das Bestreben des Verlegers sein, von allen Autoren, auch griechischen, bei denen das Bedürfniss der Schule durch andere schon vorhandene Ausgaben nicht bereits vollständig befriedigt erscheint, nach und nach neue Ausgaben mit deutschen erklärenden Anmerkungen zu veranstalten.

IV. Lehrbücher für Gymnasien und höhere Lehranstalten.

Lehrbuch der allgemeinen Geschichte für die oberen Klassen der Gymnasien und zum Selbststudium von Dr. Heinrich Rudolph Dietsch, Professor an der königl. Sächs. Landesschule zu Grimma. Drei Theile. gr. 8. geh. 1847—1851. 3 Thlr. 15 Ngr.
Jeder Theil einzeln.
Erster Theil: Die Zeit vor Christi Geburt. 1847. 1 Thlr.
Zweiter Theil: Das Mittelalter. 1850. 1¼ Thlr.
Dritter Theil: Neuere Geschichte. 1851. 1¼ Thlr.

Grundriss der allgemeinen Geschichte für die oberen Gymnasialklassen. Von Rudolph Dietsch. 1854. 3 Theile. I. Theil à 11¼ Ngr., II. Thl. à 12 Ngr.

Die Weltgeschichte in Tabellen nebst Tafeln zum Auswendiglernen und historischen Fragen zum schriftlichen Beantworten für Schulen bearbeitet von Dr. Carl Ramshorn. fl. Fol. geh. 15 Ngr.

Griechische Schulgrammatik des attischen Dialekts in zwei getrennten Cursen. Von Aug. Göbel, Gymnasiallehrer in Liegnitz. gr. 8. geh. 1852. Erster Cursus 6 Ngr. Zweiter Cursus 7½ Ngr.

Kosmogeographie. Für höhere Unterrichts-Anstalten und zum Selbstunterricht. Zweite erweiterte Auflage des Leitfadens zu Vorträgen über die historisch-comparative Geographie. Von K. F. Merleker. gr. 8. geh. 1847. 2 Thlr.

Faßliche Anleitung zum gründlichen Unterricht in der Algebra. Nach Beispielen aus den in Meier Hirsch's Sammlung enthaltenen Gleichungen und Aufgaben. Von J. G. Schrödter, Regierungsgeometer. gr. 8. geh. 1850. 1 Thlr. 9 Ngr.

Enthält ausführliche Auflösungen aller in Meier Hirsch's Sammlung enthaltenen Gleichungen und Aufgaben.

V. Hülfsbücher beim classischen Unterricht.

Handbuch der Religion und Mythologie der Griechen und Römer. Für Gymnasien bearbeitet von H. W. Stoll, Conrector am Gymnasium zu Weilburg. Mit zwölf Figurentafeln. Zweite verbesserte und vermehrte Auflage. 8. 1852. geh. Preis 1 Thlr. gebunden 1 Thlr. 7½ Ngr.

Das einzige bis jetzt vorbandene Lehrbuch der griechischen und römischen Mythologie, welches — für die Schule geeignet — auf dem Standpunkte der neuern Wissenschaft steht. Der rasche Absatz der ersten Auflage und die ohne Ausnahme beifälligen Recensionen der geachtetsten philologischen und pädagogischen Zeitschriften sprechen am besten für den Werth des Buchs, welches auch ferner den Herren Lehrern an Gelehrten-Schulen bestens empfohlen sein möge. Ein vollständiges Register erleichtert das Nachschlagen.

Real-Lexikon des classischen Alterthums für Gymnasien. Im Verein mit mehreren Schulmännern bearbeitet und herausgegeben von Dr. Fr. Lübker, Director des Gymnasiums zu Parchim. Vollständig in 4 Abtheilungen.

Erste und zweite Abtheilung. gr. Lexik.-Format. geh. Preis jeder Abtheilung 24 Ngr.

Ein Hülfsbuch zum Verständniß der Griechischen und Lateinischen Classiker für Gelehrtenschulen, welches alle Gegenstände aus dem Gebiete der alten Geographie, Geschichte, Mythologie, Literatur-Geschichte, der Griechischen und Römischen Alterthümer u. s. w., soweit sie bei der Lectüre der Classiker in Schulen in Frage kommen können, ausführlich erläutert. Das Buch wird demnach ein nothwendiges Supplement zu jedem Griechischen und Lateinischen Wörterbuche bilden.

Rossbach, August, Griechische Rhythmik. gr. 8. geh. 1854. 1¼ Thlr.

VI. Neuere Sprachen.

I. Englisch.

Handbuch der englischen Sprache. Nach einem neuen Plane bearbeitet von Dr. F. E. Feller, Director der öffentlichen Handelsschule in Gotha. Zweite verbesserte und vermehrte Auflage. 8. geh. 1853. Preis 18 Ngr.

Eine durch ihre praktische Brauchbarkeit weit verbreitete englische Grammatik, deren Vorzüge vor andern in Deutschland erschienenen Lehrbüchern auch englische Zeitschriften rühmend anerkannt haben. Die zweite Auflage ist wesentlich vermehrt und verbessert.

New pocket dictionary english and german, to which is added a pocket companion for travellers, containing a collection of conversations, a geographical vocabulary and a table of coins etc. By Dr. F. E. Feller. Third edition. Vol. I. Engl.-German. 16. broch. 13½ Ngr.

Neuestes Taschen-Wörterbuch, deutsch und englisch. Enthaltend alle zur täglichen Unterhaltung, zu Hause und auf Reisen erforderlichen Wörter, nebst einer Sammlung von Gesprächen, einem geographischen Vocabularium und einer Vergleichung der couranten Münzen. Von Dr. F. E. Feller. Dritte Auflage. Vol. II. Deutsch-Englisch. 16. br. 13½ Ngr.

—— dasselbe, beide Theile gebunden in zwei Bänden mit Etui 1 Thlr. 7½ Ngr.

II. Französisch.

Livre des petits enfants. Nouvel alphabet, contenant des alphabets variés, des leçons graduées jusqu' à la lecture courante, un petit recueil de notions usuelles, des contes moraux, historiettes, fables, poésies, par Fénelon, Florian, La Fontaine, Benjamin Franklin, François de Neufchateau, de Balzac, E. de la Bedollierre, P. Bernard, A. Bussière, J. Stahl, Viennet, illustré de 114 vignettes par Gérard Séguin, Meissonnier, Grandville, Steinhell, Français. Augmenté et arrangé dans un nouvel ordre par Charles Brandon. Deuxième édition. 8. relié. 22½ Ngr.

Französische Grammatik für Gymnasien und andere höhere Lehranstalten. Von C. A. Herrmann, Lehrer der französischen Sprache an der Nikolaischule zu Leipzig. geh. 1851. 15 Ngr.

Ein wissenschaftliches Lehrbuch für Gymnasien, in welchem die Becker'schen Grundsätze auf die französische Sprache angewendet werden. Das Buch hat mehrfache günstige Beurtheilungen erfahren und ist in mehreren Schulen mit bedeutendem Erfolg für den Unterricht eingeführt.

Vorschule für die französische Conversation. Auswahl leichter und unterhaltender Theaterstücke zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Französische. Von Charles Brandon. 8. Zweite Auflage. brosch. 1854. 15 Ngr.

Inhalt: Das Huhn. Lustspiel in einem Act. — Der Rasende. Lustspiel in einem Act. — Die Spieler. Drama in einem Act. — Die Jagdpartie Heinrichs IV. Lustspiel in zwei Acten. — Die Verschwenderin oder das Vermächtniß. Drama in einem Act. — Vaterliebe. Drama in einem Act. — Zwei Worte oder eine Nacht im Walde. Drama in einem Act. — Der Taube oder das überfüllte Gasthaus, Lustspiel in einem Act.

Zweite Vorschule der französischen Conversation. Neue Auswahl leichter und unterhaltender Theaterstücke zum Uebersetzen aus dem Deutschen ins Französische. Von Charles Brandon. 8. geh. 1849. 22½ Ngr.

Inhalt: Die beiden Pagen. Drama in zwei Acten. — Der Launenhafte oder „wie man sich bettet so schläft man." Dramatisches Sprüchwort in einem Act. — Die kleinen Leiden des menschlichen Lebens. Lustspiel in einem Act. — Johann oder die Früchte der Erziehung. Lustspiel in drei Abtheilungen. — Er geht aufs Land. Lustspiel in drei Acten.

Nouveau dictionnaire de poche français et allemand, contenant tous les mots indispensables à la conversation familière, aussi qu'aux voyageurs et hommes d'affaires. Par Dr. F. E. Feller. Troisième édition. Vol. I. Français-Allemand 16. brosch. 10 Ngr.

Neuestes Taschen-Wörterbuch, französisch und deutsch, enthaltend alle zur täglichen Unterhaltung, zu Hause, in Geschäften und auf Reisen erforderlichen Wörter, eine Sammlung von Gesprächen, eine Münz- und Meilentafel. Von Dr. F. E. Feller. Dritte Auflage. Vol. II. Deutsch-Französisch. 16. brosch. 10 Ngr.

—— **dasselbe, beide Theile, elegant gebunden mit Etui 1 Thlr.**

III. Italienisch.

Nuovo dizionario portatile italiano-tedesco, tedesco-italiano. Arricchito d'una gran quantità di vocaboli relativi al commercio, alle strade ferrate e ai vapori. Dal Dr. F. E. Feller. Seconda edizione. Vol. I. Italiano-tedesco. 32. brosch. 13½ Ngr.

Neues Taschen-Wörterbuch der italienischen und deutschen Sprache für Reisende und zum Schulgebrauch. Mit Berücksichtigung der gesammten kaufmännischen Terminologie, sowie der neuesten Ausdrücke in Bezug auf Eisenbahnen, Dampfböte u. s. w. Zweite Auflage. Von Dr. F. E. Feller. Vol. II. Deutsch-Italienisch. 32. brosch. 13½ Ngr.

—— **dasselbe, beide Theile in feinen engl. Leinwandbänden in Etui 1 Thlr.** 7½ Ngr.

Ein grösseres italienisches Wörterbuch desselben Verfassers, zum Schul- und Handgebrauch, befindet sich unter der Presse.

Deutsche Grammatik für Italiener.

Grammatica della lingua Tedesca si per chi vuole impararla senza maestro che ad uso delle scuole. Di Theoph. Stier. gr. 8. geh. 1 Thlr.

Dr. Feller's Taschenwörterbuch in drei Sprachen.

Feller, Dr. F. E., Professor, a new pocket-dictionary english, german and french, containing all the words indispensable in daily conversation, admirably adapted for the use of travellers. Fourth edition. Vol. I. English, German and French. 32. brosch. 12 Ngr.

—— **nouveau dictionnaire de poche français-allemand-anglais, contenant** tous les mots indispensables à la conversation familière, ainsi qu'aux voyageurs et touristes. Quatrième édition. Vol. II. Français-allemand-anglais. 32. brosch. 12 Ngr.

—— **neuestes Taschen-Wörterbuch, deutsch, englisch und französisch,** enthaltend alle zur täglichen Unterhaltung, zu Hause und auf Reisen erforderlichen Wörter. Dritte Aufl. Vol. III. Deutsch, englisch und französisch. 32. br. 12 Ngr.

—— **dasselbe, sämmtliche 3 Bde. in engl. Leinwand gebunden und in** Etui 1 Thlr. 21 Ngr.